قصه

بدیع الجمال

بنام حضرت سرکار پیر پیران ... [illegible] ... ری

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ابتدا اسے [illegible] بناکاؤ وجہ ہ

... الٰہی جو مالک ہر ہر دا
... ہوندی نام اوہدا چت دہر ...
... جس باغ بنائی جگ سینسار تمامی
... کیتے پت اوہناندی کوڑے
... باغے اندر آدم وارہ کہہ لایا
... بال لگاتاں ہویا ایہ ہریا
واہ واہ خالق ... سر جن ہار املکان جن افسانان
کنہ اوہدی نوں کوئی نہ پہتا عاقل بالغ داناں
حکم اوہدے بن لکھہ نہ ہلدا واہ قدرت دا والی
آپ حکانوں خالی اوہتہیں کوئی مکان نہ خالی
جون ہزار اٹھاران اوسنے دنیا وچہ بنائی
جدا جدا ہر جونی جوگی جگ تے کیتے کہانے
جو جو آزرق گنبد اکینوس لکھیا کدی نہ ٹالے
آدم تہیں لے اسدم توڑی لاکھہ ہوئی مٹے
... لیکہہ سہس کرکسو جیڈ لوس ہواری
... مینہ اسارہ اکو ... اوت
... ن ہک تہر اندر جوڑ کئین وچ جوڑے
... والجہ انت نہ لبھہ انظر کر وجن ...
... ... یچ توڑے جو جگ لگے
... میں رگنا سکندی دانشمند سیانے

ادسدا نام چتاری دا لاہر سیدا ...
رحموں شکر ساہ کردا تہروں ساہ ...
رنگ ... انجمی لوبٹے لائے لجہ خاصے
لکھناندی پہل کاری آوں نفع پہلانے ...
معرفت داہیوا ہ ویکے واہ پہلدار ...
ہر ہر ڈالی نے پہل پایا سرہ ہر ...
اربع عناصر تہیں جس کیتا گونا گون جہان
ورجیدی سر سجدے سٹے لوح قلم آسمان
جیا جون نگاہ اوہدی وچہ ہر پتر ہر ڈالی
ہر ویلی ہر جیز محمدؐ رکہدا انت ...
صورت سیر ... تے ... وکہو ...
انہاں ... ہی ...
لاکھہ کروڑ ...
صورت ... عقدی ...
جمن مرن ... ساعت ... اوہی
بو ... رکہہ زمین پہ جتنے سبہنا نوں ...
علم اوہدے وچہ لکھہ نہ ہولا سبہ معلم بن ...
وہن اوہ قادر ہر جن ہار اجیں سبہ جیز
ہرگز راس نہ ہوندا ہر کے جیو نگرا ...
حکمت پاک حکیم سچے دی کون کوئی ...

بسم اللہ الرحمن الرحیم

... ت داہیمنہ یار خدا یا باغ سنگار ہریا
... مہا میوا بخش اجیہا قدرت دی گہت شیری
سدا بہار دسین اس باغی کدیں خزان نہ آوے
بال چراغ عشق دا میرا روشن کردہ سینان
نعمت اپنی دی کجہ مینوں بخش شناساں پلوان
لاہ ہنیرا جہل برودے دا چانن لا عقل دا
اوّل وہ دل جس وچہ ہو نوں سچے سخن خزانے
طبع میری دا نافہ کہولیں ملکیں مشک وہمائیں
سخن میری دی شکر ون ہو نوں مٹہی منہ قلم دے
بوٹہی نوین کتاب میری دے جو بن بخش سنگارین
جیکوئی میلی آکہی وچہ دیکھے عیب ہنگہانی لادے
... رنگ بناون ... لگدا کون کوڑا ہک بہندے
... لجیہ ... واہ نہ اوسنوں گہاٹا نہداج سندا
... لو سدا اوسدہ شناس ہمارے
... سیائے کر کر ہوش سنبہالے
... دی لذۃ پی پی مست پیالے
... کوئی بہرے پیالے وال
... دہلی ہوئی ساقی مٹ پیالے
... واادرتن تے کدجیوے

بوٹا آس امید میری ...
جو کہاوے روگ ... رہو ودلگیری
ہوون فیض ... ران ... رہو کہا پہل کہاو
ولدہ دیو ہی روشنائی جاوے وچہ زمیناں
ہمت دہ مینوں تیرا شکر بجا لیاواں
بخش ولایت شعر وسخن دی میں رہی وچہ لدا
لعل جواہر کڈہ کڈہ دہواں قوت بخش زبانے
سن سن مغز معطر ہو نوں بو عشق دی پائین
شعر میری دے عطروں کا غد لاوی خال قمد ہی
پاک نظر دی دیکہین والی ہندی عشق قدرتاں رہین
اوہ بہی عدل تیری دی گہر تہیں کجہ ہنر ابن پاوے
دنیا اوتے تہوڑی ہر رہندی قدر شناس سخن دے
جی سن سی تاں قصہ اوتلا کوئی نہ ہزاں پن دا
سخن صراف محمد بخشا لعلاندے وچ ہر رے
ہک ٹٹ ووئی سنگ ورتی الفتیں جیوں پہیلاندے بچے
خالی رہ گئے مست محمد خانے مجلس ڈاہ
... در دتے تاں ورتے ناہیں تاں ہک گہٹ لوال
ہائے افسوس محمد بخشا کون کرے اوپرالے
سوچار میلا کڈہ محمد جو ہیری سو بیٹیو سے

[illegible] ن بون
[illegible] ت بہاوگہائے
[illegible] من فرشتے [illegible] س طاقت دم مارے
[illegible] تے نون ہتہے وینیدا بخشنہار خطایان
ہر در تون در کار ن ہوندا جو اُس در نہیں ہٹیا
پادشاہاں دے شاہ اوس اگے مونہ ہلدے وچہ خطاں کان
معذوراں نون پکڑ نہ کردا اسیوقت شتابی
جیکر خفگی کرے اسان پر تکے کمان بیان
ماؤ پیو وی بے فرمانی جور بیٹیانت کردا
سجن ببین بہرا نہ ہوون راضی جس بہرلون
دوست یار کسیدا ہکدن آور رہیا نہ ہووے
نفر غلام کسی دا ہووے خدمت اندر ڈہلا
امیر وزیر مصاحب شاہ دے حکموں باہر ہون
واہ واہ صاحب بخشنہار اتنک ایڈ گناہان
دوئی جہان آسمان زمیناں جو دا فر بے اوڑ
کہانے پار رہیا یو [illegible] کہ اڈواہ زمین دا پلا
جی اوہ قہر کما نون [illegible] گے جو چہوڑدا
بندگی دی پ [illegible] ین بہاہون
سدا اسلامت راج [illegible] سبہ سلامی
مان کرندیاں تاں تروڑی سکیناندا اساہی
لطف کریندا اکرم کنندہ ہردے کام سوارے
سبہ وڈیائی اوسنوں لایق بے پرواہ ہمیشہ
عیب میرے پر پلا دیندا ہنر کریندا ظاہر
ہر عاجز پر رحمت کردا اگرے قبول دعائیں
ہر کوئی محتاج اوسیدا منگنہار اوہ دا

ہے ستار غفار ہمیشہ رحم امید جنابون
کجہ پرواہ نہیں گہر اُسدی دایم بے پرواہی
در اُسدے پر عاجز ہوگی رہیندی بزرگ سارے
ولیوں سخن زباناں اندر سخنا لوچہ صفایان
اوسی دا اوس شان وہایا جو اُس پاسے اڈیا
اوگن ہر کہایا اوہی سچیاں صافاں پاکاں
معذوراں نون چکے ناہیں کرکے قہر خرابی
بخشش کرکے مہرین آوی فیر اوہدے دربان
فرزندی دا پیار نہ رہندا اکہن کوین ایہہ مردا
گہر آے دا کرن نہ آدر کہین اوہدیاں والیاں
فر اوہ ملکہ دکہاندا ناہیں یاری تہیں تہہ ہووے
خاوند نون جد چنگا لگدا چہڈکے کر کر کلار
شاہ کہدیڑی غصہ کرکے ہونلی نوکر نون
عزت رزق نہ گہٹ ساڈا اودیندا فیر پناہان
وچہ سمندر علم اوہدیدے اک قطرے تہیں تھوڑے
سجن دشمن چنگی مندی ویندا انا تہر کہلا
رحمت اوسکی جگ وسائی ہر یک نعمت لوڑدا
زہد عبادت تائیں ہوندی جان کہلے درگاہوں
آدم جن ملائک ہر شے جیا جون تمامی
کوہ قاف وچہ رہندی ویندا ایہہ مرغان نون ہتی
رب نعمت دا راکہا اوہو شہبت پچہائی سارے
اکہناں تاج سعادت دیندا اکہناں بد اندیشہ
جدوں کرم دا دا اڑا اگردا کوئی نہ رہندا باہر
[illegible] منگی لکہہ وان دوائی جرم دلندا سائیں
ہرگز ہتی اوسدے اوتے اگل کوئی نہ دہردا

دایم نیکو کاری کردا نیکی اوسنوں بہاوے
سورج تاری اوٹہہ قطاری مشرق مغرب جاندے
دہرتی پونڈ و لاندی آہی ابدرا وہدرہو کے
قطرے ہک منی وتیائین کی کجہ جوبن ویندا
اوس صورت وچہ سیرت پاوے اہل بصیرت تکدے
وٹی دیوچہ لعل ٹکاندا جان قیمت پاندے
سپیاں اندر موتی کردا رکہہ کی قطرہ پانی
اگا پچہا اوسنوں معلم ناں چہپا ہک ذرہ
کناں باجہوں سننے والا اکہ داہر بن نیناں
غالب امر مبارک اوسدے ناں ہویاں نون کتیا
خاک ہویاں نون وجی واری مڑکے زندہ کرے
سب جہان کو کیندا ایہو ہے تحقیق آہلے
صفت اوہدے نون فہم نہ پہوتا ذاتی وہم نہ پاندے
اس میدان نہ چلی گہوڑا اشینہہ حیرت دا لگجے
ہر جائی نہیں چلدی پہائی جبہی دی چترائی
اس مجلس دا محرم ہوکے فیر نہ مڑدا کوئی
اس خونی دریاؤں ڈرے عقل فکر دے سائیں
جیکر تینوں طلب محمد اس رستے ٹرار پایا
نال ریاضت کرین صفائی سان فکر دی کہس تون
پیر طلب دی کہڑس اوہی اوڈین جہتہ پالون
ایہہ دریا تہانی باجہوں لنگہن مول نہ ہوندا
جنہاں ملاح منایا ناہیں بیڑے میرہے نہ اوسدے
رستہ چہوڑ نبی دا ٹریاں کوئی نہ منزل پوگدا
رستے صاف نبی دے پچہے ہور نہ جانو کوئی

[illegible] بدیان
[illegible] خاک زہیر
[illegible] حکمت نال ڈ
[illegible] پانی اوتے صو
[illegible] انہیں لوک استہبر
[illegible] ساوے سناخن ویکہہ نکالی
[illegible] شکماں وچوں باہر آنی صو
[illegible] داناں نبیاں کشف قلوبے حجی قید
باجہہ زبان کلام کریندا ناں اُس بہائی بہنیاں
ہوئیاں نون نابود کریسی آپ ہمیشاں جیتا
وچہ میدان قیامت والے ہر کوئی لیکہا ہرسے
لیکن گنہ مبارک اوسدے کسے نہ لدہی آہی
اس ڈرا بے کتی بیڑے ڈوبی تختہ ہویا نہ باندے
خاص ہیلی لاؤ چہے کہہ کے اہن وڑدوں ہن ہر
کن دو دڑے جہہ گونگے ہوندے جان کوئی جائیگا آتے
جو ایہہ مست پیا [illegible] اہوش کہڑ اندا سوئی
کسدی بیڑی جا باہر آئی ہیوچ اجہین جائین
مڑ آ [illegible] ن وی رکہہ نہ سکے اتہوں کوئی نہ مڑیا
مت خوشبو عشقدی کرسی طلب عہد البستون
اگوں پکڑ یقین لنگہا سی پڑدے یار خیالوں
رد ہٹ مردا یا ڈوبدا جیہڑا آپ ہکلا پوندا
راہوں پرت ہجہ وچہ باران مفت نکرمی ہوسدے
جی لکہہ محنت ہنوین کریئی کلر کول نہ اوگدا
اوہو گری شفاعت ساڈی تائیں ملسی ڈہوئی

در نعت سید مرسلین رحمت اللعالمین صلی اللہ تعالی علیہ وآلہ واصحابہ اجمعین

ت گردا [illegible]
ی روز حشر دا [illegible]
[illegible]
ہوئی سنت نبیاں [illegible]
کی کرساں داماں [illegible]
جن آسمانی [illegible]
ہت دوہائی تہوڑ لیسی مہمانی [illegible]
دیوان حشر دا افسر وچہ اماماں [illegible]
تے جد ظاہر ہویا گھر یا دین اماماں [illegible]
تخت چہاری شاہی گبنی ڈٹھے کفر منارے
ستہو نور اوسدے نوروں اسدا نور حضوروں
لولاک لما خلقت افلاک نوں آیا شان انہاندے
نور محمد روشن آہا آدم جدوں نہ ہویا
پاک جمال اوہدی نوں سکدی روح نبیاں سندے
ولی جنہاندے امت سندی نبیاں نال برابر
حسن بازار اوہدے تے یوسف بردے ہوو کاندے
جیسے خاک [illegible] اوہناندے [illegible] گھن متیم کردا
خالی غلامی اوسدی [illegible] لایا پاک [illegible]
موسیٰ خضر نقیب اوہناندی اگی بہجن رہے
وہ سی سند جنہانوں ہویا نیڑے آؤ پیارا

جبرائیل جیہے جس چاکر نبیاں دا سر کردا
آپ تیمم تیماں تائیں تنہہ سرے تے دہردا
نام انہاندے لایق ناہین کی قلمی وا کاناں
ہین پلید ندیو چہ وڑیا پاک کرے تن جاناں
سکروڑ ان تہین جس پڑھیا کلمہ ذکر زبانی
لشکر تنہا سب رجایا تکسے کاسے پانی
کل نبی محتاج انہاندے فقرا تو انگ غلاماں
کوہ قاف ان نی سیس نوایا کوٹ کفار تماماں
جہیک وتی قرآن اوہدی نے اگلے دفتر سارے
اوسنوں تخت عرش دا مبادا موسیٰ نوں کوہ طوروں
جن انسان غلام فرشتے دوئی جہان انہاندے
اول آخر دوئی پاسے اوہو ل کہلو یار
حوراں ملک انہاندی خاطر خدمتگار بندے
امت اسدی نبیاں لوڑن مرسل ہو اکابر
ذوالقرنین سلیمان جیہی خدمت گار کہاندے
تاہتیں دست مبارک اسدا شافی ہر ضرردا
جانی نوں قربانی کیتا مہتر اسماعیلے
اوہ سلطان محمد والے مرسل ہو سیاہی
نعت انہاندی کیکچہ لکہے شاعر او گنہارا

دربیان معراج درالتاج انبیا علیہم السلام

آئی رات مبارک والی بہاگ اساڈے جاگے
آسماناں پر تارے روشن شمع چراغ جگانے
وحی وکیل لیایا سدانال گہوڑا جوڑا
ہر دم سنگ تساڈے سانوں آئی رات ملندی
لوح قلم آسماناں زمیناں دوزخ جنت تائیں

سجناں تے خوش خشکاں نوں وہلیاں دشمن بد بہاگے
سکد یاں یاراں نوں آپہو ہتی سکاندے پردانے
آملے اک جوڑ محمد تینوں قرب نہ تہوڑا
سد گہلیو نے وڈیائی ویکہے عزت دوہی سجندی
کرسی عرش معلے ویکہن تیر کرین سب جائیں

عزت قرب تساڈا دیکہن حوراں ملک پیارے
دوزخ جنت وچہ اسماناں جو خلق اللہ دسدی
دیکہہ جمال حبیب میرے دا صدقے صدقے جاون
ہویا سوار براقی اوتے ناں اوہ سلطان عربدا
لے دے نظراں ملدے اگوں روح تمام نبیاں
سو سنگار کیتے سبہ حوراں سنگل گلوں کہلیاں
اسرا دا سر گشت سرے تے افسر سے لولاکے
سوہنی جہند معنبر سرتے جگے نور دخاتون
نعت درود صلوات سلاموں چٹیاں ہن قطاراں
چہوڑ اسماناں زمیاں تائیں سرور گیا اگیرے
سرور نے فرمایا اسنوں جبیتوں ساتھی میرا
کیتی عرض فرشتے حضرت کوں اسین بچارے
نہیں مجال اساڈی اگے چمکن نور تجلے
جتہے قدم تساڈا او تہے ہور نہیں کوئی پجدا
سبہ کسی تہین گئے اگیرے چار چار پردہ نوری
جانے نال ملے دل جانی دہتہ نہ رہیا ذرہ
ایسا نبی جنہاندا والی سو امت کیوں جہرسے
لیکچہ نعت تساڈی آکہاں خلقت وسے ہزاراں
تدہ پڑہن درود والندے آل اولاد تیری تے
پیر مرید صدیق اکبر سن پہلے یار پیارے
یار دوجا فاروق عمر سی عدل کیتا جس بہتیرے
شب بیدار غنی سی تیجا جامع جو قرآنے
چوتہا یار پیارا بہائی خاصہ دلدا جانی
لحمک لحمی دتک دمی شان جنہاندے آیا
ذوالفقار جنہانوں اتری خلعت فخر حضوروں

نالے روح نبیاں سندی ہون سلامی سارے
پاک جمال تساڈی کارن ہر دی جان ترسدی
شرف سعادت پاون سارے شکر بجا لیاون
چائی واگ محبت والی ٹریا راہ طلب دا
خدمت اندر حاضر ہوئی بدہے لک لیاں
اج جنہاندا لاڑا آیا گل گل رکہو گلیاں
طاہا تے یٰسین سہلاندا سہرا اشرم نے پاکے
سرمہ سی مازاغ اکہین وچہ گل تعویذ قرآنوں
صلی اللہ علیہ وسلم کرن نقیب پکاراں
جتہے وحی نہیں ونج سکدا اتہے بیٹہا کر ڈیرے
چل اگیرے نال ساڈے کیوں بیٹہیوں کر ڈیرا
جو اک کنڈہا اگیرے ہووان سڑ جاندے پر سارے
ایسا قرب تساں نوں لایق جا ہو اک اکلے
اہل کمال جلال محمد تو نہیں تو نہیں سہجدا
قاب قوسین آدا وتی تائیں پایا شان خصوصے
خلعت تحفے ہدیے لیکے آئی فیر مقررہ
عیب گناہ خطایاں بابت کیوں دوزخ وچہ سڑسے
لکھ صلوات سلام تیری تے لکھ درود ہزارہ
پیرواں اصحاباں اوتی پہین بنیاد تیرے جتیے
حق جنہاندے ثانی اثنین اذ ہما فی الغارے
ایہہ شیطان رجیم رلایا پنجے اندر پہڑ کے
عثمان ذوالنورین پیارا مہتر یوسف ثانی
دلدل دا اسوار علی ہے حیدر شیر حقانی
سخی بہادر جنگ وچہ نادر جسدا عالی پایا
جگ جہاں ہوئی روشنائی شاہ مرداں دے نوروں

جھڈیاں سن جیدی اگے تباں سیس نوائی
خیبر کوٹ کفار گرایوس ڈنکے دین وجائی

ستر دو بہتر وارین راہ اللہ دے وکیا
دوئی امام دتی راہ مولی فیر صبر کر ٹکیا

ربا اوہناں اماماں پچھے جو گل لال نبیڈی
پاک شہید پیاری تیری افسر آل نبیڈی

ہکناں عشق تیرے بدلے پیتی بھر بھر زہر پیالے
خنجر جہاگ محبت والی ہکناں بدن جلالی

ہوندی قوت زور نہ لایا بیٹھی سن رضا ہین
پانی باجھ پیاسی چلی دین ولی دی سائین

عشق تیرے وچ گھائل ہوئی مائل حسن ازل دی
ہر دتی پرسی نکیتے شادی کر کر چلدے

پھیر ستے وچ نیر عشق دی بیڑا میر اتارین
مین عاجز مسکین بندی لون نال ایمانی تارین

توڑی رد سوال کریین توڑے عرض قبولی
مین بھی دوہین جہانی پھڑیا دامن آل رسولی

یا نبی اللہ جی کجھ دتا قدر تینوں رب والی
ذری جتنا گھٹدا ناہین تھیوں ہوندا عالی

او گنہار طفیل تساڈی اسین بہشتین جایئے
رحمت اتی لقا مہردا پاک جنابوں پایئے

ہور کسی کجھ نیکی ہوسی توشہ خرچ قبردا
مینوں ہکو نام تساڈا گھناں روز حشردا

تینوں قوت بخشی مولی سب خلقت بخشاوین
ہوندی روز سوال شہ موڑین کریم کہاوین

دوست دشمن جنگا مندا جیکوئی ہوے سوالی
کدکر یاندی در توں مڑاوے ہتھ خالی

کہی چھول تساڈے اگی پا ہو خیر پشیمان
او گنہار کو چھین بھر یا بخشن نبی کریمان

کیتی ہنر مالی یتھری بھلا پھر یوس راہوں
نام اللہ دی بخش بے ادبی نال کر بگڑ گناہوں

سخن نہین کوئی ہوندا ایتھین تیرے شان قدردا
طاہا تے یٰسین الٰہی صفت تساڈی کردا

بہت عزت لولاکی تینوں کی مین صفت سناسان
آل اصحاب سمیت سلامان ہور درود پچاسان

آل اولاد تیری دا منگتا مین کنگال زیانے
پا ہو خیر محمد تائین صدقہ شاہ جیلانی

در مدح جنابِ حضرت غوث الاعظم شیخ عبد القادر جیلانی قدس اللہ تعالیٰ سرہ العزیز

واہ واہ میران شاہ شاہاندا اسید دوہین جہانی
غوث الاعظم پیر پیراندا ہے محبوب ربانی

نانک دادک لون اوچا سچا جیوں نسبون
بنیاں نالوں گھٹ نہ رہیا ہر صفتوں ہر سبون

نبیاں نوں رب لون آندی وحی سلام سنیہے
وحی نہ محرم میران تائیں دسی بہت اجیہے

نام ۹۹ اوسنوں بخشے حکم ایہو فرمایا
اعظم اسم تساڈا نالوان جس پڑھیا پھل پایا

آل نبی اولاد علی دی سیرت شکل انہاندی
نام لیاں لکھیا پاپ نہ رہندی پیل اندر دی جاندی

سے برساندے موئی جوائی رکھے نیرو گائی
کتے روح فرشتے ہتھوں لکھے لیکھ ہٹائی

خوشان قطباندی سر میران قدم مبارک دھریا
جو دربار او ہناندے آیا خالی ہیانڈا بھریا

بنیاں تے جدا او کڑ آئی روح میران وا پوہتا
مشکل حل کرائی ہر دی قرب شاہانڈا پوہتا

اوس محبوب الٰہی جیہا جگ پر سخی نہ کوئی
مثت نمونہ سن خواروں ہکدن کیسی ہوئی

دیگر ویلے ہکس مریدی کیتی عرض ضروروں
یا حضرت اج کوئی سخاوت ڈٹھی نہین حضوروں

باطن اندر کیتی سایاں ساتوں نظر نہ آئی
یا کوئی ہور اسرار اجیہا جس دا لہنگائی

حضرت نے فرمایا شخصا جے لکھ باطن کیتی
لیکن تساں نہ ڈٹھی کوئی جو بیتے سو بیتے

ظاہر لی کجھ دسان تینوں پلک نہ جاندا خالی
ایہو جیہی ہمیش سخاوت کرڑدے روز سوالی

سنت وہیان کوئی عاصی مجرم جن پن برگیا ہو
نظر اساڈی اگے رکھو ساعت ڈیل نہ لاہو

خدمتگاران پکڑ لیاندے اوگن ہار نکارے
میراں نظر کرم دی کیتی غوث بنائیو سارے

ہک کوئی ولی اللہ دا ہو یار و کسی تقصیروں
چڑیا او چکا تے منہ کالا رب بنایا پیروں

جنتول جاوے نکی وڈی لوک سبھو درکارن
ایہہ مردود الٰہی سندا آیا ہے کس کارن

منگیا خیر پیندا اکدھروں ناہ ملدا گھٹ پانی
بھکھا تے ترہایا وتدا پکڑی چال نمانے

تریٹے سے سٹھ ولی دی قدمین لگا وار و واری
اوہ تقصیر معاف نہ ہوئی دن دن ودہ تہاری

صاف جواب لیاں دتا توں مردود جنابے
جیکوئی کرے شفاعت تیری اسدی باب خرابی

اوڑک ہکس ولی نے کہیا جاہ بغداد سہاوے
اوہ میران محبوب خدا دا مت تینوں بخشاوے

منہ کالا کر گیا نمانان حضرت دی درگاہے
حق اوہدے وچ رحمت منگی میران شاہنشاہے

ہویا حکم جنابوں میران نہ کراسدی یاری
جو اوپرالہ اسداکرسی اسدے باب خواری

اس گلوں محبوب الٰہی رس ہویا ٹراہی
جاں ہک قدم اٹھایوس اونویں ہویا حکم الٰہی

ایہ مردود زیادتی بخشاں ہور ہزارہ اجیہا
رس نہین محبوب پیارے سب تیرا کہیا

دوڑ جا قدم اٹھایا حضرت فیر کہیا رب والی
دو ہزار اجیہا بخشاں نالے ایہ سوالی

تر بجا قدم مبارک جایا آیا حکم حضوروں
ترے ہزار انے ہک ایہ بھی داخل کرساں نوروں

تیرا کہیا کرسی نہ موڑاں ایہی محبوب یگانے
اور سارے جد قطب بنائے پیر ٹھیر شکرانے

ایسی عزت خاطر تیری ربدی خاص عزیزا
آس تساڈی رکھاں مین بھی او گنہار نہ جیرا

سیو ادار تساڈا حضرت کوئی نہ رہیا خالی
سخی دوار تساڈے اوتے مین کنگال سوالی

کہین خیر تساڈی لیندے بن منگے بن موڑے
وین دنیاں سبھو تھہ تیری کوئی نہ ہٹا کی موڑے

مین پاپی شرمندہ جھوٹھا بھریا نال گناہان
کوآس تساڈی در دی نکوئی ہور ٹھکان

مین انھان تے پہلکن رستہ کیونکر ہے سبھنالا
دسکے دیوان والی جتھے تون تھہ پکڑن والا

تون پکڑین تان کوئی نہ دکھی بہوچ شتابی کرکے
گھمبیر اندر منتار رولنگہہ نہ سکان ترکے

تہلک تہلک کے منہ سر بہر پالندی گلی گیاہان
تکدا لوگ تماشے حضرت مین بیحال پیاہان

پاک ہنین تہہ پکڑ اٹھاندی بہر یوین نال پلیتے
یا میران کی حال نبدیا جے تدہ سار نہ لیتے

چوران نون تدھ قطب بنایا مین بھی چور اوچکا
جس در جاوان دہکے کھاوان ہک تیرا در تکا

سُن فریاد پہیراندی پہیرا وہکا وبیس شخ مینون
بنکیسا ندا والی تون ہین شرم دلی رب تیون

آپ تہارے پچھے پیان ست نجابئین مردا
عرض کران مہی لایق شاہا سخن نہ نیتھین بہردا

عرض کران شرمندہ تہیوان کی مین کران گکارا
سوہنہ میرا کدعرضان لایق ناقص عقل بیچارا

مست کوئی سخن ان بہانان نکلے عاجز صفت مریوان
رکہو قدم میری سر حضرۃ سدا سکہالا تھیوان

بچیاندا سر صدقہ مین دل نظر کرم دی پاؤ
شاہ مقیم محمدؐ پچھے پاک جمال دکہاؤ

مین بی جانان اوگنہارا لایق نہین جمالان
مینون سبہ توفیقان حضرۃ نیک کرو بدحالان

در مدح جناب شاہان حضرۃ میران محمد مقیم محکم دین تارک الدنیا واصل الدین ساکن حجرہ مقیم قدس اللہ تعالی سرہ العزیز

حضرت میران شاہ مقیمان تیرا شان زیادہ
سوہنا گئی جہدی گہر جایا علی امیر شہزادہ

نوری ملک کرنیدے جوڑی حوران منگل گایا
بالا پیر لکھاندا دادا جہن مائی جس جایا

عالم تے روشنائی ہوئی چڑھیا چن نورانی
حسنی سید پیدا ہویا صورت یوسف ثانی

حجرے اندر کہڑیان پہیران دینی ڈنگی مارن
لعل بہاول شیر قلندر دم دم نال پکارن

طوطی مینا قمری بولن دہن مقیم محمدؐ
گودی وچہ کھڈاوے جنون نبی کریم محمدؐ

جنون ویکہ ہوا الکھہ ہویا عارف اہل ولایت
کسنون طاقت آکھہ ثناوی اُسدی قرب نہایت

آل نبی اولاد علیدی واہ سید گیلانی
دستگیر جنہان دا دادا کون تہاندا ثانی

کُتے جو درگاہ اوہدے شیران اُپر بہاری
پیراندے سر پیر محمدؐ واہ واہ پیر ہمارے

پیراندی دربار دن رایم پاوے خلق مراوان
مینون بہی کجہ شوق الٰہی بخشو سُن فریادان

وڈی والا لعل تساڈا جہدی ہے منظوری
پاک جناب اونہاندی اندر مینون کرو حضوری

در مدح جناب مرشد ہادی حضرت پیر میرا شاہ غازی قدس اللہ تعالی سرہ العزیز

بسم اللہ بسم اللہ اگون مدح مبارک آئے
ہادی مرشد دی جب ڈولے جاپی کوٹ لواے

مسلم ہندو کوئی نہ ناہو سیوے سبہ لوکائی
داتا سخی محمدؐ بخشا دن دن دیک سوائی

عاجز دہن اُسدے در تے لکھہ لغامت کھاندے
ہک وڈ مریدا تحفہ لیکے دیندا دان لکھاندے

شاہ سلطان انہاندی بوہے عاجز بن بن کھاندے
عاجز اُسدی شاہ سدادن اوسدا مان رکھاندے

اوس در دی سگ عاری کولون شیر ببر ہو کردا
اگی چیڑی نہ چیڑی اوہدیدے باز شکاری ڈردا

بادشاہاندا پہیر کہاوی پہیران شاہ کرجاتا
پہیرا شاہ قلندر غازی نت سوا لکھہ دانا

سیک لگی جد سیوک تائین ترت سنی فریادان
پہونچے کتا کسید محمدؐ پان مرید مرادان

زندہ پہیر کرامت ظاہر فیض ہمیشہ جاری
باغ نبی دا گل عجائب کھڑیا سدا بہاری

جل جہان وچ ہی خوشبوئی جھلے داد کرم دی
واہ سہیل کرے بلغاران قیمت پیندی جہدے

ساوی جہنگی جوبن رنگی جلوہ حسن کماون
شاخان ستان سرلٹکائے دم دم جہولن جاون

طوطی مینان خمرے بولن کوئل مور لٹورے
دہن پہیرا دہن پہیرا جنے رزق اساڈی لوڑے

بلبل بہور گلاندی باسون بہر ہو مست دیوانے
ہُدہُد کران سجود عبادت سرپر تاج شہانے

نگر ڈاوٹہ ضیا عین ویندی ٹیپ تمیم بانگان
بوزنی قمر ٹٹیریان سوزون کردی کوکاق جانگان

اٹھوین روز ہووے نت میلا خلق زیارت آوون
شاہ مردان تے مست قلندر پہیران ہگ سناون

پہیر پہیر یدی دہوم چوفیرے آون ولی سلامی
جمین خاک کرنیدی خدمت دعوی رکہہ غلامی

جنت شان مکان منور روپ ڈہلی ہر پاسے
دراسدی نت نوین سوالی پاون آس نراسے

اوترلان نون پتر دیندا وچھڑی یار ملاوے
دراوسدے خاک ملن جہین کوہڑ فرنگ اوہتہ جاوے

روہڑے جہاز نگاوے بنے ہر مشکل حل کردا
لڑ لگے دا شرم تسانون پاک شہید امردا

جس پر تیرا سایہ پہیرا اوگن وی گن اوسدے
جانی درشن دہ ست ہندی جو جو کہی ہو موسدے

رحمت نظر تو ساڈی جیکر مین پر ہووے سایان
بخشہاریدی کی حاجت کجھ عیب خطایان

تو ہنین بخشنہارا میرا نت ستاری کردا
ظاہر باطن معلم تینون تک بے پایان جبردا

مین بکاری اوگنہاری پرتقصیر بیچارے
مان ترہان تساڈا حضرت شرم شاہانون سارے

جو جاہین سولکہین سایان مالک لوح قلم دا
مین مسکین سوالی تیری تون ضامن ہر کم دا

ہک پل مشکل باجہ تساڈی سانئون پشت پناہ ہون
مین عاجز نون نام اللہ دی دین نان دگاہون

سدا محمدؐ بخش نمانان بلیا کرم فضل دا
تکیہ پناہ محض تساڈا تاکجہ رلا عمل دا

کی مجال میری جے آکھان اج کرو گل میری
گل میری تہہ تیرے سایان ساہم پاپت تیری

ہاں عزیز مصاحب لایق در تیری سگ سوتا
جس سر ہے دستار تساڈی میں بھی اُسدے در تے

کیتا نہ ابہی انفر نکارا نفراں پچھے کُتا
خیر خیرات بیٹا کہا لوان جیکچہ چاہندا در تے

دربیان مدح سجادہ نشین حضرت پیر مرشدی و باعث تصنیف میگوید

سخن اندی اوہ قیمت پاوی شعر میرے خوش لیندا
شعراں وچ طبیعت اُسدے کر دیوال شگافی
اللہ بہاؤ ہر قدر شناسی اُس جیہی اج کسنوں
کدی عبادت کدی عدالت آپ نہ ہوندا واندا
تاں ایہہ کم وسیندا اتینوں آپ کرے تاں ہوندا
صورت خوب سیرت خوبی خوبی واد چالہ
نام متھین اندر دسیا عام نہ سجھن ندبے
میرا ہے اوہ وڈا بھائی عمروں عقلوں سبھوں
شعراں اسی شوق انہاں توں پڑھ پڑھ قیمت پاندے
سیف ملوک دی گل اونہاں کسی کتابوں ڈٹھی
چھپے کہن سہر بر رکہی کہول جد ون فرد ڈٹھے
کاغذ صاف منور گردا جیوں ان چہرہ دلبر دا
حرفاں نوں وچ سفیدی روشن جیوں بہل اندر تیاں
ہر ہر سطر مبارک حب دے آہی لہر روانے
کنڈل دار ہر وچہ گھیرے زلف جیویں محبوبی
ایہہ مضمون ڈٹھی دا آہا قصہ جوڑ رشتابی
صفت حُسن دی دو کہہ عشق دی جیوں مے جان دیا یوان
یاک بیک سنائیں سارے سخن برابر کرکے
نکے قصے بیت سہ حرفی کے ہویا تدہ لکھے
پھیڑیا نوں وچہ تر تر ڈہیولی آرندیوچہ پو کہاں
قصے اندر کسر نہ ہووے نالے رمز فقر دی
یاں اُن سیر بناویں قصہ تاں گل تیری جاناں

اوس صراف اگی جو تر دا سو اخزانے پیندا
ایس زبانی اس نقد دی اوس پرتم صرانی
رمز پچھانے معنے جانے ایہ تاثیراں جسنوں
نالے نازک طبع نہ جہلدی فکر نہیں گل پاندا
جی کوئی سخن کرے تاں اوہ بھی دُر یتیم پروندا
تانہیں نام مبارک اسدا خوبی بخشن والا
سادہ اسم بلانوں پڑدی مینوں ہوئی اوبی
دانشمند اکابر داناں بحر نظم دی کسینوں
ہر عاشق دی قصہ تائیں خوب طرح دل لاندے
اس قصے دی طلب ہوئی میں دل کردی چاہا چڑھے
سوہنی لفظ عبارت بختی شہد شکر تہیں مٹھے
نقطے وانگن بندی مشکی حرف آعاذ اوتر دا
لرزاں وانگر سطراں سدہیاں چوٹی تہیں لگستاں
نقطاں دی سب چوں بھن در یتیم معانے [۱۲]
مرکز نیناں مژگاں وانگر کون گنی سبہ خوبی
حُسن حُسن سخن پر ودیں سیم مرتی سبل خوستابی
صلح لڑائیاں عیش قضیے باعین سوچے چہانواں
وانگ مصنفاں وڈ کیاندی مدد اندیشے دہر دے
الیسی سیویں تیسیں نے میاں سخن کرن ہن لکھے
یاوس روز طبیعت والا یا مڑ تائب ہو کہاں
صنعت بی وچہ تھوڑی جیہی جلی لذت کردی
اپنے موہتوں بن بن ہندا ہر کوئی سگھڑ بیاناں

چھٹی دیکہہ لگی جیرائی کجہ نہ آوے جاوے
گھنگھیر فکر دی اندر رہیا عقل وڈٹلاّ
دوہاں ولاں نہیں مشکل ڈٹھی کون کرے غمخواری
قصہ اوکہا نالے لماں زور کمیں نپڈ بہاری
طبع ضعیف اودا سی جیوڑا گھٹ جمیعت سی دل
اس کم اندر بہلی فراغت تیز طبع ہوشیاری
رکھہ امید سخی دی در دے نال یقین اعتباری
پیر سچے دی تربت اگی وڈولی سوالے ہوئی
لگا کہن فقیر حضوری بہن لئے لک جاناں
فرمایش دی تیر ہچہ پھیرون آنوں ویکہہ تواناں
ضعف طبیعت وانگ ہیں بنے خوضاں مڑ مڑ دہر دا
پھیر انہاں فرمایا میاں سچ کہیں توں سارا
مشکل حل کریسی مرشد ترجا سن تنخواہاں
جدوں فقیر دلیری وتی مدد کیتی حبیب تشیری

کون سنبھال فکر دا ہووے جیتا چا وندا ہووے
تاں ایہہ لکھیا موڑن ہوندا تاں اوہ کم سکھلا
جگراج مرشد اکھیں دستے منگاں مدد یاری
ڈانڈیدا فرمان نہ مڑ دا روگی جند بچاری
جانے رب محمد بخشا اوس گھڑیدی مشکل
میر نکول نہ آہیاں تراے عقل ولی پر یاری
شاہ حضوری کہن وسیلہ جا جھڑیوس سرکاری
کیتی عرض قبول بزرگاں طالع جاگ کھلوئے
کامل پیر کرے گا مدد ہو جا بہر مرداناں
ہوندی سچ محمد بخشا شاعر لوگ نشاناں
سائیں جی ایہہ کم نہ سوکہا سو جانے جو کردا
پر جی واہر ولی دی ہوئی کرسی پار اوتارا
حاضر ہوا اوس خدمت اندر جو لکھہ کہلی شاہاں
وانگ حسن میمندی آیوس خوش ہو یا مڑ دیرے

حکایت حسن میمندی کہ قصہ از وپیدا و ہویدا شدہ

سنوں حسن میمندی والی دساں کہول حکایت
خبراں کہن کتاباں وچوں قصہ جوڑ سنایا
راوی لوک روایت والے پچھلی جگدے وانی
غزنی شہر اندر یک آہا والی شاہ شاہاندا
یوسف شکل سکندر شوکت نوشیرواں عدالت
خاصہ مرد عبادت اندر افسر سر سلطاناں
مرد کمال علم دا فاضل قدر شناس ہنر دا
شاعر کاتب حافظ عالم زاہد صوفی ساری
ہر جائی پُن دان شہاناں ہر جائی بخششاں
شاعر مرد سخن در وانی پاس اوہدی نت رہندے

جتھوں اس قصے دی اول ظاہر ہوئی روایت
واللہ اعلم اوس زمانے کیونکر حال وہجایا
ایہہ سبب قصے دا اوسدے اندر ہکس زمانے
نیکو کار بہادر سوہنا عادل سنیے کہاندا
خاتم حکم سلیمان جیہا لوں حاتم نال سخاوت
شاہ محمود دا وہدا اسی ناؤاں روشن وچ جہاناں
قدر بقدری ہر یک تائیں دیہر روز ینہ رزدا
کہاں انعام معاش جگیراں نہ تہن لوک انکاری
خادم مخلص ہے فقیراں دا علماواں وچ ذیشان
شعر کلام عجائب قصے رہن ہمیشاں کہندے

سخن کلام سنن دادا ایم رکھدا شوق شہزادہ
سیر سلوک حکایت قصے سن داناں طلبیدے
قصے تے اخبار حکایت جیہڑے بادشاہانے
مجمع الحکایات آہی ہک کتاب وڈیری
پڑھدی پڑھدی گئی اگیری سندی کول گجھی
روئے زمین دے وچ دلیس عجائب ہور نہین اوس جیہا
شاہ شاہپال اوہو کوئی ہویا افسر بادشاہاندا
اوس گھر اندر بیٹی ہوئی جوبن دی رنگ رنگی
یوسف ثانی روئے زمین تے اوس بن کوئی نہ ہویا
روپ اوہدے پر عاشق ہویا اک سلطان معروف
رنج مصیبت دکھ قضیئے جھاگ بلار قہاری
سیف ملوک اوہدا سی ناؤں شاہ عاصم دا جایا
جہان محمود سنی گل اتنی شوق اندر وچ تہاں ان
ایسا شوق پیا دل شاہی بھل گیاں سب کاران
امیر وزیر امرا بلائے شاعر عالم فاضل
یارو سیف ملوک چنے دا قصہ عجب نیارا
جان جان ایہ کہانی مینوں سلری نظر نہ آوے
جو کجھ اوس جنے پر گذری راحت رنج مصیبت
جیہے طرح اوہ شیشہ پایوس امیر وزیر دیوانان
الیس کہانید اول اندر لگا عشق اساں نوں
ورق ہوے سب عالم فاضل شاعر بند زباناں نوں
فیلا بند کیتا شاہ سادا اس بانیدی وادی
کدھرے وس قصے دی نا ہین کجھ مرہو وچ بندے
دانشمند وزیر اکابر افسر وچہ وزیران
آپو اپنی دانش اوتے کرن سبہ تدبیران

مجلس اندر شغل علم دا روز دن روز زیادہ
ہٹی چھرب لوائے شاعر دیون شعر عجب دے
کردا سیر کتاباں اندر سند سخن نگانے
ہکدن سیر اوسدا کردی رغبت نال گنہیری
ہے ہک باغ ارم دا کدہری شارستان سنہری
پریاں دا اوہ ملک قدیمی آدم کدے نہ رہیا
نبی سلیمان جیوویں جا رہیا راج کماندا
جو لکھیا صفت زبانی کہے غیر بہی اوتھین خنگی
صورت دیکھ نہ چلدا پانی رہند اوس کہلویا
راج حکومت چھوڑ ملک دی چاپوس بندہ سیفوا
اوڑک وچ بجن لون ملیا ہوئی دوہاندی یارے
لیکنے نال پری نوں آیا تاں مڑ راج کمایا
کیویں سبہ حقیقت سنئیں جیوویں جیوویں حال ہانان
اٹھے پھر ہیوول خواہش ذکر اہیو دمیہ یاران
سبہناں نوں فرمایا شاہی سبہناں نوں ہر عاقل
اول تہین لی آخر توڑی آکھ سنایو سارا
دق طبع دل تنگ رہیگا جان آرام نہ پاوے
جم تن مرن اوہدی ہک ساری سو کھول حقیقت
جو ایہ بات سنا ہو نا ہین ہو ساں مست دیوانان
جلدی پیدا کرو کداہوں کیتا حکم تساں نوں
لگی چپ امیراں تائیں فکر پیا دل جاناں نوں
ہر حیراں تکی رخ اگے کجھ نہ آوے جا دے
ہک وزیر وڈیرا آہا نام حسن میمندی
اوس نے عرض گذاری شاہا جبت دیوانیان
مت ایہ قصہ پیدا ہوئی شاد کرے دلگیران

برس دہاں دی مہلت لیکے ٹرپیا حسن اکابر
شاہنشاہ دی خدمت وچوں رخصت ہو سدھانے
تحفے ہدیئے نظرانی ڈالڈیوں سوغاتوں
اوٹھ حسن میمندی ٹرپیا غزنی چھوڑ خراسان
چھوڑ وطن پردیسیں پھردے ہر ہر شہر ولائیت
سبھے ملک ولایت پھر پھر برس رہیا جد تھوڑا
تحفے ہدیے لے ندانی چیزاں دستاں ناور
مجلس بہن لگا اوس شاہ دی عمدہ سخن الاوے
بہت حسن دی خاطرداری شاہ لگا فرماون
جد توں حسن میمندی ہویا محرم وچ دربارے
شاہی بہت مدارا کرکے کہیا سنتوں بہائی
مجلس میری وچ نہ ہویا اسدا ذکر کداہیں
پر ہک بڈا اختصر نمونہ عمر اندا سیلانی
سبہ ملکاں نوں وچہ سیر کریندا املک میرے ہن آیا
آمد رفت خلق دی کو ہوں بیٹھا ہی چھپ لک کے
ہتی مراد کریگا حاصل خدمت اوسدی جا ہو
سنکے حسن زبانی شاہ دی لے رخصت اٹھ ٹریا
لگے رکھہ نیاز شیرینی ٹیونکے ہویا سلامی
گل حسن میمندی اوہنی ساری کھول سنائی
اندر تیرا شیشہ روشن سبہ جگ تائیں دیکھے
لوڑی راہ نما اساں نوں کراج راہ نمائے
بڈھی مردی ہی دل شفقت کہند اسنتوں جیناں
ہین ہک واری سیر کرانید اشہر دمشق گیاساں
وچ بیٹھا ساں مکس ہیڑی (بادشاہی) درباری
اہیو قصہ پڑھدے آہے سیف ملوک گل اہ

نال لیا نسخو ہور سیانا ان حکموں ہوئی نہ بار
خرچ خزانے برس دہاں دی نال اسباب لدائے
بادشاہاں دی خاطر پائی ہر قسموں ہر ذاتوں
تاں دس بوجہ مقام کسیدے فضل اوتے رکھ آساں
ہر دور سوں ہر مکتب پچھدی کوئی نہ کہے حکایت
پہتے روم شہر وچہ آکے چڑھ ہر قصے دی تڈرا
اوس نگر یدے والی تائیں ملیا حسن اکابر
بہت لپیدا انہاں نوں آیا شاہ اس کول بہادے
موتی ہار پرو وی سخنوں ہر یکدے دل بہاون
مطلب اپنی دی شاہ اگے عرض تمام گذارے
ایس قصے دی دس اساں نوں اگر کسے تھے پائی
تاں پڑھیا ناں سیناں ڈٹھا قبض میر یوچہ تائیں
صاحب مین کرامت والا چہرہ خوب نورانی
جنگی پار کنارے بیٹھا رب دل چیت لگایا
کرے عبادت دہہیں راتیں نال ارادہ جھک کے
حال حقیقت مطلب والی اسنوں آکھ سناہو
اوس بزرگے دے ڈیرے آیا ادبوں نیواں ہو ریا
پر ترو ٹہیا آکھن لگا مطلب دس تمامی
اوکھی ویلے باہو پیر اتیری ہن کمائی
حل کروایہ مشکل میری جیون ان نوں ہر لیکھ
مشکل حل مراداں حاصل کرسیں شکر خدائی
ڈھونڈ کرو تاں مطلب پاہو خبر تنہیں سناں
باغ باز ارسکاں تکیند اجتہر روز رہساں
اخبار اندی علم کلاموں ذکر کہیا سرکاری
حسن بدیع جمال پریدا عشق کمایا لالہ

شاہ دمشقی نے فرمایا مٹھی نال زبانی
قصہ سیف ملوکی والا تدوں سناسیاں تینوں
جا سی فکر اندیشہ تیرا لوں لوں خوشی ہو آسی
سنکے سخن صحیح شہانے لگی آس حسن نوں
رکھہ اوڈیک سچلا بیٹھا جلد نویس سدائے
سیکڑیاں تہیں وچوں کڈھے ماہر وسنی قلمی
دی دولت وڈیائی خلقت ایہہ صلاح پکائی
تساں ودھاں چھپ بہناں چوری خط طرایسی لکھد
قانون گو تسلی دیندی کائی بگڑ بہاں اگے
جاں رمضان مبارک آیا حسن کیتا شکر آنہ
زبدۃ الجواب کہلائی ہویا حکم شہانہ
قانونگوئی حسن نے چوری پڑھدے وچہ بہائی
جاں سلطان دمشق شہر دا پڑھن لگا ایہہ قصہ
ثابت ہوش رہی وچہ پڑھدی قانونگو قراری
جاں قصہ لکھوا حسن نے قانونگو کیتا چوری
اوتھہ حسن نوں رخصت کیتا شاہ دمشق شہر دے
قصہ کہن وطن نوں ٹریا نال خوشی خوشحالی
بہت انعام دتی سلطانی خلعت ملک جگیران
الیس قصے دی پچھے ہویا رتبہ اوسدا عالی

زبدۃ الجواب کہلی گے اندر ماہ رمضانے
جا ہمراہ تیری جلد گیسی وچ دو عائیں بینوں
مشکل حل ہوسی جس کارن ملکیں ہٹڑیں وڈا سی
ماہ رمضان تکی جیہوں تکدے عید یوالی چن نوں
دولت خلعت بخش تمامی عزت نال ودھائے
خوشخط بہت صحیح شتابی اوشا کار رقمدی
جاں رمضان مبارک اندر شاہ کتاب سنائی
قصہ سیف ملوکے والا لکھہ لیناں کر جلدے
تھوڑی جلد پڑھ کوئی گیسا لکھہ صحیح لہا نگے
قانونگو کیتا مر ٹکڑے وے کاغذ سمیانہ
تک حسن میمندی سدیا دوتن ہور دیوانہ
آپ حضور شہانے بیٹھا وقت مبارک آئی
اُنہاں سُن کیتے رکھہ حمیندی لے حالت دا حصہ
اول آخر تک قصے دی حرف صحیح اوتارے
رخصت لین گیا دربار وں فوج وطن نوں لوڑی
خلعت تحفے ہدیہ دتے جیکجہ آہے مرد دے
مہلت اجی نہ کی آہی آن و تی اُس ڈالی
او حسن میمندی کیتا افسر وچہ وزیراں
جیکوئی رنج مصیبت جہا گی کدے نہ خوشحالی

مقولہ شاعر

مرد اہمت ہارنہ مولی مت کوئی کہے نہ مرادا
جاں جاں ساس نراش ہو نویں جاں تک توڑ آسا
چہل چہل ہار نہ ہارن ہمت ہکدی پھیر سی پاسا
جاں مقصود میسر ہوندا ہکنوں راحت ہندی
بہت پسند کیتا سلطانی ایہہ مبارک قصہ

ہمت نال لگی جس لڑی پائی با جہہ نہ مردا
ہو ہوندا کرن تہیں ہٹیں ناہیں ست گیوں تاں لہسا
بھکھہا منگن چھڑے محمد اوڑک بہر دا کاسا
یاد نہ رہے قضیہ کوئی جدوں فراغت ہندی
جدوں فراغت کار دوں ہوندے پڑھ پڑھ لیندے قصہ

اوس شاہ دی خدمت جا ہو تاں مطلب پا ہو
حسن ایہہ خبر مبارک سنکے بہت دلوں خوش ہویا
رحم پیا دل پیر سچے دے دیکھہ اوہدی مسکینی
ولی اللہ دے بہا نڈا تنگ کی پا ندی خیر حضوروں
جنہاں پیسا پے ناہیں خالی مڑن بازاروں
بیٹ آکھیں فرمایا پیرے حسن بچا لیا یا

ہمت کرو محمد بخشا سفر دوں سود لیجاؤ
اوسے مرشد کامل اگے عرضاں کر کر رو یار
مہر کرندی لائق ڈٹھو س خاصہ مرد یقینی
جیہڑا پایا کک غرور دوں خالی سو پر کردی لغروں
نقد نصیب محمد بخشا ایں قسمت کی داروں
ڈبرے سنی ملک وچہ اسنوں شہر دمشق بچایا

مقولہ شاعر

آہو ہمت مرداں والی ایہو کم کریندے
جس جالی وچہ مطلب ہووے مرد بچاوں کھلیاں
ہوندی بند خلاص شتابی مرد یودوں جدوں خاص
مرد ملرتاں وروں نہ چھوڑے اوگن دے گن کردا
جدوں حسن میمندی ڈٹھا ڈیرا وچہ دمشقے
ہر چار اہر ترلا کر کے ہمت دا کر حیلا
دو تن روز گیا وچہ مجلس کرے سلام شہانی
جاں کوئی روز کچہری بیٹھا بادشاہاں اچ آیا
وچہ حضور پسندی اودی جو گل کر زبانوں
ہکدن حال حقیقت اپنے اول آخر توڑی
شاہ دمشقی نے فرمایا مطلب سمجھ حسن دا
زبدۃ الجواب اندر لکھی ایہہ کہانے
ماہ رمضان مبارک اندر کارن دل پر جائے
ہر یک شاہ اساڈا اوڈ کا ایویں کردا آیا
عادن وچہ نہ پڑھناں مولی نالکھناں لکھواناں
ماہ رمضان اندر پڑھ ایوان ٹھپ کی فیر چھپائے
عرض حسن میمندی کیتی وچہ حضور شہانے
کہیں حیں پڑھدا ظاہر کرناں کاہنوں ستر لہاناں

مرداندے در ٹہندے ناہیں شامت تد مریندے
ملن مراداں منگیاں نوں مرداندے در طلیاں
دتن نصیب اوہدی جس پھڑیا مرداں سندا دامن
کامل لوک محمد بخشا لال بناں بہتیرا
لگا کرن تلاش اوسدی آندا جبد دے عشقے
بادشاہی مجلس ہونا لیکے نال وسیلہ
ادب قواعد سخن سوچا نوں وسدا مہر لگا تے
سبے وزیراں تے امراواں نال اٹھدے بہندے
بہت نزدیکی محرم ہویا نیک کلام میاں نوں
گوش گذار شہاندی کیتی مطلب دی گل توڑی
ہر ایہہ قصہ پاس اساڈے ناہیں حکم وسندا
پر عاماں وچہ پڑھنی ناہیں ایہو رسم پرانی
دو تن خاص اسیں رل بہندے پڑھدے نال اداکر
پر ایہہ قصہ ظاہر کرناں منع اوہناں فرمایا
بوٹی وانگ ستر وچہ رکھناں ناہیں کسی دکھاناں
وڈ یاندی ایہہ سند قدیمی ناہیں اج گواندی
یا حضرت میں شوق سنن دا پھیر لوس وچہ جہانے
فہر کرو کوار سنا ہو فیر وطن نوں جاناں

چھٹیوس ہور کتاباں قصے ایسے دے مثنوی
تاں دل آئی جیہیا نہ تکے ایہو کار قبولی

دائم درد ہویا سلطانی پڑیا اسے زیراں
اس قصے وچ ہیں عجائب دانش تے تدبیراں

جس دل اندر ہووے بھائی ہک تی چنگاری
ایہو قصہ پڑھ بھانبڑ بیندا نال رہیدی یاری

جان جان تیک حیاتی آہی اس عامل سلطانے
اس قصے نوں پڑھدا رہیا خاصے نال بہانے

اوسے تھیں اینہہ ظاہر ہویا پڑھیا وچ زمانے
شالا درد محبت والے پڑھن ہوون دیوانے

در بیان اوصاف قصہ مذکور و اوصاف شعر و کلام گوید والتماس پیش دانان این فن شریف

میں بی بات عجائب ڈٹھی فارسیوں اخباروں
نالے امر ہویا سی صاحب مرشد دے درباروں

ملکاں تھیں منگوا کتاباں بات تمامی لڈھی
چوراں کتاباں دی تک شاہی ہک ہندی کر جوڑی

اس ہندی وچ مطلب بیتے جیہا جیہا کوئی چاہے
بادی رب قبول محمد مرد اندے درگاہے

ہر ہر قسم خوشی دے اس وچ ہر ہر قوم عاشقاں دی
سننے والے پاون تھیوں خواہش جہاں کاندی

بہتی ہے تعریف حسن دی اس بری قسمکلدی
نالے درد وچھوڑے بہتے نالے خوشی وصل دی

آدمیاں دی راہ طریقے جن پریاں دی تالے
عیش خوشی دی ساجے باجے درد کہانیاں چالے

بادشاہی تدبیراں گہنیاں دولت فوج تماشے
بخل سخاوت ظلم عدالت غفلت سرت تماشے

جوش خروش نڈیدی بہتے ٹاپو سیر جنگل دے
روہڑاں تے ترناں اوڈ ناگ ہناں ذکر ہنر گھڑ دے

عاجزیاں بیکساں گہنیاں حالت ویلن مدبیلاں
دلیسو ولیس عجائب اس وچ کیا بہورے کیا کہوں

کوہ قاف ندی تپے نشانی غاراں شہزادیاں
کلّر شور بیجے نالے میوے تے بیلو اڑاں

سیر شکاراں تے بند قیداں نالے صلح لڑائی
سوگ ویاہ محمد بخشا ہر گل اس وچ آئی

رستم دستی حال شکستی دہشت بہاج دلیری
خوف امید محمد بخشا اس وچ کہنی گہنیرے

بات مجازی رمز حقانی ون ونادی کاٹھی
سفر العشق کتاب بنائی سیف بہی وچ لاٹھی

جہاں طلب قصیدی ہو سی اس قصے خوش ہوسن
جہاں جاگ عشق دی بینے جاگ سو بیلے روسن

شاعر دی آزمائش آہی ایس قصے وچ بہائے
ہر ہر گون خوش سخن سناوے تاں اسدی دانائی

خوشیاں اندر اوہ جیہا واہ درداں دل دلایا
صنعت کو صنعت اندر فرماوے سخن سوایا

جنگ لڑائیاں کاگناں اندر گج گرگ کرآوے
سفر وطن دے تمام سو گون پورے سخن سناوے

ہر ہر فن ہنر وچ ہووے ماہر تے یک سنے
لطف خدائی نال عطائی تاں اوہ ہوندا نے

نقشاں ورتن واں لیاوے معنے وچ عجائب
لیکن ایسی معلوم نہ ہو نوں ہر ہر نظروں غائب

قصے ہور کسی دے اندر درد اپنے کہیو نوں
بن پیراں تا شیراں نا ہیں اب بیٹھ کدروں نوں

درد لگے تاں ہائے نکلے کوئی رہندا جرکے
دلبر اپنے دی گل کیجے اورانہوں سونہہ دھر کے

جس وچ کوہی رمز نہ ہووی درد منداں بچاوں
بہتر چپ محمد بخشا سخن اجیہے نالوں

جو شاعر بے پیرا ہووے سخن اوہدی بی روہے
بے پیری تھیں شعر نہ ہوندا اگ بن ہون نہ دھوئیں

دیکھو دیکھی بیت بناون شعروں خبر نہ پاون
ایسطرح تی صفتاں سٹھاں تھوہر دوم بناون

روی ردیفوں نام نہ جانن قافیوں بیٹھ کاکی
وزن برابر ٹنڈا حجر دا صنعت رسم نہ بھائی

سخن بھلا جو دردوں بہریا ہیں جسو داں کھڑیا ہیں
نزداں کماداں فرق رہو دا کیا گانی کیا کاہیں

درد منداں دی سخن محمد دیہن گواہی حالوں
جس تی پہل بہر ہوونوں آوے بو درمالوں

ہک علم دے زوروں کر دیہ اوہ ہی ظاہر وسدا
جیسہر ہوئی عطا الہی سخن نہ چھپیا اسدا

دانشمند پچھان کریندے عاماں سارنہ کائی
ٹکڑ ماری بیں بازاروں جو سستی ہتھیائی

میں بی چون عیبیں بہریا دستاں ہنر نہ نوں
اکھیں والی عیب چھپا ہو کراں سوال تساں نوں

بھائیدی فرمائش منی جو آیا سو کہیا
سخن کرن دی لائق نہ تھاہیں بے علم اجیہا

بھائی نقط بلایا جتھے ہوگ مخاطب بھائی
بھائی سو جو بھار کریسی گم وڈیاں وڈیائی

در مدح استاد والتماس پیش ایشان کہ قصہ را اصلاح وہند

حافظ عالم فاضل صوفی سالک راہ ہدایت
دائم مست محبت اندر عارف اہل ولایت

خاص غلام امام وڈیدے صاحب پیر پہیرودے
ہے اوہ خاک اساڈا سر جس ریکبیر پہیرودے

میں شاگرد کاری او تے نظر مہر دی تکن
اس نسخے دی کرن مطالع دیہن اصلاح نہ اکن

نیچے مرد نگاہ کرم دی نام اللہ دے پاہو
اوگنہاریدی لکھیا اوکن پلا دی چھپاؤ

جیسے بہاندی تے آواز کیا نیویں کیا اوچا
میں ہاں نال بلیٹی بہریا سخن ہوون کد سچے

سخن میرے جا پاک بناون ہو توفیق اذاوان
جو ہر یدا ہت ہوسن ہوند اجان ملا استاداں

شعر میرے پر کر نگاہاں پارس نظر جہاں دی
توڑی پیتہر سخن بندیدے کر سونا چاندی

اوہ خطائی میرے بھائی جو جو بات اوتی
جو سب گل سچا لوئیں لکھی پھر سچید کہی کھلی

دیکھ الغوزہ سکی لکڑ اگے بالن والی
ہر ہر جاے رخنہ موری اندر سارا خالی

جان مردے موہنہ لاوے بہاکج لئی ہموری
نیک اینک آوازی نکلے ہوک جداون وچ ہوری

سارگیوں تک حال اساڈا خشک لکڑ کسی کدی
وجھون ہنگی ہاہروں ڈنگی کچے کجے چھڈے

کلیاں ہو راتی گئیں ہنستیں چہک پئی ہر جائی
باراں گاں ہگی جد یاراں تاراں چاہڑ وجائی

ہسپیر بولی تاں بول اسد ابولی شوہ نہ بھاوے
چپ کراوے کن مروڑی فیر سُراں پر لیاوے

یار بلالی سر پہ بولے ہر گنتیں من بھانے
جس اوہ رنگ ہوار نہ پالی کدائس بات پچھانے

اندر خالی سے موہنہ کالا طبلہ جیم نگھتے دا
پکے بول سناندا پاندا جاں سر ہتھ ہنجے دا

اتنی ہنر بچھیانوں یار دیہت کہا بنکے گلاں
ہین کریوں تھہ واگ بلوچی جد ہر چلیا وچھلاں

التماس بیش خوانندگان و نویسندگان و شنوندگان کہ پردہ پوشی کنند

دانشمند وسنو تمامی عرض فقیر کریندا
آپوں چنگا جیکوئی ہووے ہر نوں بھلا تکیندا

تک تک عیب کرو ہو داندی چنگے لوگ کدائیں
نکتہ چینی فتنہ دوزی بھیاندا کم ناہیں

عیبوں پاک خداوند آپوں کون کسینوں آکھے
کاہنوں گل کسیدی کرنی میں بھی شاعر بھاکھے

میر بنایوں ہر کوئی بہتر میں ہیچ ایاماں
تھوڑا اُبہتا شعر سخن دا گھاٹا واد لہجاناں

جتھے جتھے گھاٹا وادھا جے میں انگل دھر دا
احمد یار مصنف وانگر تاں کوئی معلم کردا

تھوڑی بہتی تہمت کولوں کون کوئی بچ رہندا
پر میں آپوں اوگنہارا ڈر سریاں نہیں کہندا

پردہ پوشی کم فقر دا میں طالب فقراں نوں
عیب کسیدے پھول نہ سکاں ہر یک تھیں شرماواں

جسنوں عشق کیدا ہووے تد عیب نہ وسدے
سخناں دے جو عاشق بندے عیب ڈھونڈن اسدے

کرم کرو تے عیب چھپاؤ پڑھو سنبھالا کرکے
وڈ لکھی نظری مڑ مڑ سمجھو اٹک نہ جاہو تر کے

ناں شیخی وڈیائی کوئی جھول اڈی کجھ پاہو
جیکوئی سہو خطائی ہووے بخشو تے بخشاؤ

میں بُہلاتے تسیں نہ بُہلو سمجھ بنا ہو مغنے
چلدے گھوڑے نوں مت مارو چابک مہنے طعنے

سُنیاں میں جد حشر دیہاڑے نکا نیکھا پڑھسی
بریاں نوں رب نیکاں بخشی بخش جنت وچ کھڑسی

سخناں نوچہ نسیں بھی جیکر دیکھو سخن اولار
خلق خدائی کرکے گجتو گھت شرم دا پلا

سگھڑیاں نہیں بھی ہک آڑی بیت پسند اسانوں
اوس ہک چنگے پچھے بخشو ساری مند اسانوں

شعر میرے اس ملک اپنے وچہ مول نہ پاندے قیمت
دور دوراڈے جسنوں لبھن جانی بہت غنیمت

کیسر سستا ہے کشمیرے پچھو مل لاہور ن
میوے تے بادام محمد سستے ملن پشور ن

گرہ سوال فقیر محمد پڑھنے والے تائیں
رونق کھڑ بن نہ شعر میرے دی نال ادا سنائیں

باجھ ادا آواز رسیلے لگ دا شعر الوناں
دودھ اندر جے کھنڈ رلایئے مٹھا ہوند لوناں

سٹ اُپٹا کرکے پڑھیاں لذت کجھ نہ رہندی
جبدی مٹھے لون کوئی مارے گدا اسد جند سہندی

جیونکر بیٹی تساں پیاری تویں بیت اسانوں
بیٹی نوں کوئی انگل لائے لگدی بیت تساں نوں

دشمن وانگ دسے اوہ سانوں جیکوئی بیت تروڑے
بیٹی نازک لال سندر دی اینویں کن مروڑے

رب دین پناہ انہاں تھیں جو ایسے کم کردے
سیم سوچی دا تم بنانوں غم والی غم کردے

شکر الحمد خداوند تائیں بے حد شماروں
ایہ فرمائش پوری ہوئی وہل لدھی سر بھاروں

گادی والی وسے نام اوتی نسخہ ایہہ بنایا
صلہ سخن دا پایا لوڑاں ہر کوئی دیندا آیا

شاعر اوتے رہی ہمیشہ شاہ فرمائش کردی
پر جاں وار صلے دی آوے دولت گھر بھردی

اگلے شعر بناون والی آہے مرد آزادی
صلہ سخن دا کسی نہ سٹیا جو بخشن شہزادی

ہک ہک سخن میرے دی قیمت پاہو لال نصافی
دھو دعائیں جی میں کہوتا تراں اگے صرافی

امت اپنی وچہ رلائی پاک رسول بندے نوں
حضرت مرشد دڑیوالہ کرے قبول بندے نوں

سنہ مقدس ہجری دساں باراں سی ست دا اے
ست ادتے دو ہور محمد اوپر استھیں آہے

ماہ رمضان مبارک اندر وقت بہار گلابی
سفر العشق مکانی ہوئی ہووس فضل جنابی

عمر مصنف دی تد آہی تن واہے تن یکے
ہیں وڈی فرماندی اہو تیجی رب نوں ٹکے

جہلم گھاٹوں پربت پاسے میرپور دے تھیں کہتن
کھڑی ملک دچہ لوڑن جیہڑے طلب بندے دے رکھن

پڑھنے سننے والی بھائی شوق دہیر رسائیں
براخدائی میں پر آکھو فاتحہ خیر دعائیں

ہر دچہ ہر دا استر نیارا متے کسی دی نتے
بیڑی چاہڑ بندی مینوں تار لگاوی بنتے

میں شہد امر خاک رلیساں جتل ہجر دی کالی
جے رب سچے روشن کیتی رہسن سخن نشانی

جیوں پت تساڈی بھائی دیسن جیکجہ سرسن
ماپیو دی قبر دی اوتے ہتھ کھلے وچ کرسن

آپو اپنی ورتے اوتی قدم اگیرے دہرسن
خبر نہیں ایہہ سخن محمد ترسن یا نا ترسن

بنام حضرت پیر روشن ضمیر قدس اللہ تعالی سرہ العزیز

کون بندے نوں یاد کریسی ڈھونڈی کون قبر نوں
کسنوں درد اساڈا ہوسی رو گن زندے مرنوں

روح درود گھتن سبہ جاسن آپو اپنی گھر نوں
تیرا روح محمد بخشا تک سی کھڑے در نوں

مانگہر چاری نال سو کہ ڈھیر ناں گجہ کٹے گٹے
نہیں کسی دل لہناں کوئی ناجھٹ چلکے ترٹے

جیکجہ آیا سو موہنہ پایا تیے رکابی چٹے
خالی تھیہ محمد بخشا پڑے نکارے لٹے

انس اولاد تساڈی بھائی پڑھسن بیٹھ قبر تے
اٹھویں روز دیوں گی گئی جیکجہ گھر وچہ ورتے

مینوں ہور نہیں کوئی پاسا آسا کسے دی کرتے
جاسی روح محمد میرا پیر سچے دے درتے

کلمہ چند در بیان اوصاف عشق و عاشق و حالات اہل سوز و گداز محرم راز

سدا سو کھائی او ہو بھائی عشق جنہاں کہٹ آیا
تاج تخت سلطانی تج کے ہتھو ٹھا پھڑن گدائی
دم دم ہین شراب غماندی دم نہ مارن مولی
مٹھا نشا شرابا لوالا پر وچہ تر ونگ تپکے
کر کر یاد سجن نون کھاندے ہو نہ ہیو تہہ جگر اولے
فیر خلاصی منگدی ناہین جو قیدی دلبر دی
جھلن بہار ملامت والی عشقی دی متواری
حال انہاندا کسنون معلم پہر دی آپ چھپایا
باہروں دسن میلی کالے اندر آپ حیاتی
شہر او جاڑ ڈھونڈیندے وتدے دلبر یار بغل وچہ
رات دہان گل لایا جانی یکدم جدا نہ ہوندے
جنہاں عشق بندیدا لگا صبر آرام نہ تنہاں
ایسا صدق لیاون اوتھے سچے نال وہیانے
ہور کسیدی حیا نہ رہندی شٹن سبہ اشنایان
اکھیں پائے کرکن ناہین نیون جنہاں دے لائے
شرم حیا نہ رہے کسیدا جھلن بدی خواری
جو اوہ جان پیاری منگے ترت تلی پر دہر دے
اس ہوا رتی حرص ہوایون ایساہی جیت و سدا
حالاں اندر کرو نہ حجت بہلی نصیحت بہائی
ہر دم ذکر سجن دے اندر کل جہان بہلا یون
ہک دلبر نون دل وچہ رکہن سبہ خلقت تہین نسن
کن آواز پوے ہر ویلے پہلے قول الستون
وچوں آتش باہروں خاکی وسدے حالون خستون
جو ہک آہ درود دے آکھن ہوند املک ویرانے

مرہم ہیٹ او سنہاندی بھائی ہکو جیہا سکھایا
رکھ امید سجن دے دردی کٹن جوبن آئی
وٹ جھلن وٹے پان نہ ننتھے واہ تہاندی رولی
بلبل نون خوش صحبت گلدی بری کنڈیدے دوڑی
شربت وانگ پیادی تہون ہیون زہر پیالے
بہائی تہین گل کدہ دی ناہین ہوے شکار اس آہر دے
بہو کہا او تہہ ہو ستانہ بہار اٹہاوی بہاری
دل وچہ سوز تپنگاں والی چہرہ شمع بنایا
او تھہ سو گی تزمایان وانگر جان ندیو چہ بہائی
گنگے ڈورے کن زبانون معنی سبہ عقل دے وچہ
عاشق رجن نہین محمد ہر ہر ہنجون روندے
سوتے بیٹھے آون دیکہن لٹ کہڑیں جنہاں
اس بن باغ بازار نہ بہالون لالون اگ جہانے
ماپیو دا ننگ اتارن رنج لگاون بہایان
اکہ میٹوتاں دل وچہ وسدے لون لون وچہ
دلبر باجھوں صبر نہ کردی جنہاں لگائی یاری
سر لوڑے تاں سہل پچھانن رتی عذر نہ کردی
جنہاں عشق حقیقی لایا کر و تعجب اوسدا
حال مجازدا رب معلم ہور کی جانی کالی
دل جانیدے عشقی کونون ایہی جان رلانوا
ویدن وید نہ جانن مولی کہو کی دار و دستی
قانو بلے کو کیندی بہائی اوسی ووقون متا
جی ہک نعرہ کرن محمد ڈہین پہاڑ شکستوں
کوہ قافاندی سنہری سٹر دی نہ ٹین ہی ٹیا

واؤ وانگ پہرن سبہ ملکین ہر گز نظر نہ آون
راتیں زاری کر کر رونون نیند اکہیں دی ہوندے
راتیں دیہاں سوز سجن دے رہن ہمیشہ سڑدے
جنہاں ہک گھٹ بہرکے پیتا وحدت دے مدہ لالون
وودئی جہان بہلائی دلتوں خبر نہ رہیا دالون
دلبر نال ہویا ہک جسنے آپنا آپ گوایا
شاہ منصور انا الحق کہندا اکیون ہنہیں شرمایا
ریت وجود تیرے وچہ سونا انوین نظر نہ آوے
پارہ گہت محبت والا گولی ہک بناوی ر
دودہ وجود تیرے وچہ شیرین روغن وار سمائی
گلو چہ پیاہ غماندا گہٹ کے ذکروں چہک ملائی
گل کہانوین نان شہرالوین قلعی ہرایہ چاندی
بوٹی گل ریاضت والی آتش بال غماندی
سخن اقرب آپ کو کیندا اکدم دور نہ دسدا
محرم ہووین کون بہلا وے پڑدا ہے وچہ کسدا
اس دوئی دی دعوی بیٹہان سٹیان دور حضوروں
جان ایہ سایا دور ہٹیا یا سچ نکلے منصوروں
وحدت وادریا وڈیرا جان ہو جانو چہ آوے
قطرہ وچ پیا دریا وی تاں اوہ کون کہاوے
اول زہد ریاضت اندر بیہہ کنارے گل کہان
سائیں رت ماس ہو لون کا نکہہ جستر بل کہان
رکھوں تروڑ لئے بت ساوے بہن مروڑ لگاسے
لنگرے ڈنڈی کہوٹ بچیا صورت بہن گوائے
جنبی دا ہک سوال دہی دا غسلوں رہی جو سکا
جو ہک وال تری وچہ میان ابنہ آپ خود دیدا

چپ رہن کستوری وانگن پہر خوشبو وہمانون
فجری اوگہنار کہاوں ہر ہتہین ہنوین ہوندے
راتوں دینہہ پچھانن ناہین نالہندہ ہو نان چڑہدے
علم کلام نہ یاد رہیونے گذرے قال مقالون
راہ ہنجے وچہ سمار محمد چہٹی ہیر جنہجالون ر
توں ہیں پڑدا اگی چڑہدا توہین یار چھپایا
توہین محرم یار محمد کہندا اکون پہ ایا
ہنجوں وا گہٹ پانی دہووین ریت مٹی رو ہرجاوے
خاک رلے وچہ خاک محمد سونا قیمت پاوے
مرشد لاوے جاگ پرمدی تاں جیتین دودہ پانی
ہمت نال محمد بخشا مکہن آیا جانے ر
سیر اندر ترساہی پانی سستی تدو کاندی
پریم چڑھی گہت دیکہہ محمد سبہ جاندی من بہانے
اوسدے ڈیرے اندر تیرے بہرین لوڑا وو جدا
جان جان وسے آپ محمد تان تاں آپنے وسدا
نوروں سایا ظاہر آیا چہپ نسدا فر نوروں
مین دو بجنیں تاں فیر محمد کو ان کہے توں دوروں
ڈرایاں دکہرہاں بہن ٹہنا ہکو لہر بنا دی
جیتے اپناں آپ گواوے آپ ہو و ہو نجاوے
دنیاں منہ سیاہی پالی سبہ سر پرچہل کہاں
جان سنک ہو وین دل محمد زلف سجن دے رل کہان
ہر ہر ہر سے من آبا لوانی وہو پہے پار سوکانے
تاں دلبردی بہیرین لگی ہندی زنگ لگائے
اوسی حال ہیگا جنبی غسل نہ جایز ادکا ر
تاں ہی بہت زنگ نون بالن اکسی عیب بیدا

لیکھ بات عشقدی وسان قدر نہ میرا بھائی
جس نے قدم اگیری وہریا سو لویہتیر ماٹھڑیا
جیئوں جیون جہو ٹھاناںوان موت گھلی ہیراوتے
جنہاں عشق خرید نکیتا اینویں آر وگوتے
جس دل اندر عشق نہ رچیا کتے اوتھیں چنگے
عشقوں باجھ ایمان کو سیا لہن ایمان سلامت
پلصراط عشقدا اپینڈا سو جانے جو تردا
لاکھ جہاز او سیو جہ ڈوبی کہڑا پار اوتردا
عاشق بن سکھالا ناہیں دیکھاں نینوں تینگدی
جے لکھ نہ عبادت کریئے بن عشقوں کس کاہی
جنہاں درد عشقدا ناہیں کدہیں پاون بیداروں
پاک شہادت قتل ہویگا جیکر اس تلواروں
چاہیئے عشق سپاہی ایسا جیہوں مار گواوے
پکا پیر وہرین جو وہرناں تک نہیں مست جاوے
یار کرے جدا پناں تینوں چٹیس ہور اشنایاں
جدوں جمال کمال دسے گا سو ہنا لال پیارا
خلقت تہیں گم ہویا چاہیں گم ہویا تد پاسیں
نالی لاغر لسا تھیوسیں نالے زور توانان
کدی نچلا بیٹھ سکھلا وہگے لاسیں جلے
جنہاں دلبر پایا اوہناں ناں پرواہ کسیدے
فارغ ہین اوہ عقلوں ہوشوں تر دی اپنی اور
سکے سیر نہ ہی تہیں لنگھیں وچہ سمندر چلدے
تاں چنگیاں اکھوایا توڑن تاں خلقت وچ ستی
وچوں نور الٰہی نگھر باہروں کالے کلفے
مٹھے چہان اتی بہل ڈالی وانگ انجیر انگوران

ایہہ وریا اگی ہوا وگدا حبدا لاہنگ نہ کائی
پراتیہے سٹر مڑن حیاتی اینویں گل نہ اڑیا
لاکھ کروڑ تیری تہیں سوہنی خاک اندر رل سوتے
عشقے باجھ محمد بخشا کیا آدم کیا کتے
خاوند وسے وراگیہے کر دی سابر سیکھے تنگے
مرگی جیوں صفت عشقدی وردم روز قیامت
آس بہشت ولیری وینداترگ دیہوڑا گہر دا
ایس ندی دیاں موجاں تک کے دل ویران ہویا
خوشیاں نال جلن وچہ آتش ہوتوں فرہ نہ سنگدی
جان جان عشق نہ ساڑی تینوں تاں ہنج نہ ماری
جی رب روگ عشقدا لاوی لوڑ نہیں کوئی داروں
سدا حیاتی جان محمد مرناں ایس آزاروں
تہاناں کڈہ طبیعت والہ صفتاں سبہ بدلاوے
سواس بات بھی محمد جو مر بازی لاوے
ماپیو بھن یاد نہ رہیں حرص نہ بہنیاں بھایاں
دیکھن نال حلال ہوئیں گا چھوڑ جنجال پسارا
براتو چہ رندیاں وانگوں چھپ چھپ لنگھا بیر
نالی عاقل دانا ہوسیں نالی مست دیوانان
کدی اٹھاسیں اگ جلاسیں جلی بستر کلے
وچہ گوشے توحید اتھاندے ناہیں جا کسیدے
اوراندی چدمت نہ سُندی کن انھاندے وڑدے
ہرگز مثل سمندر کیڑے آتش وچہ نہ جلدے
لوکاندی کدبہادت چاسن جو بہاو درکتی
تاں اوہ سیری واگن یار و دل جنجوں گل الفی
تاں مفیض ساڈیوا نگوں کوڑی مٹھی کہوران

خاص انسان انہانوں کہیے جنہاں عشق کمایا
اور پر جلی موہنوں جلی اندر نہیں تجلے
اول الف ہکلا ہو نویں نقطے چہوڑ جنجالے
کڈہیں دل کہڑ وین سدا کر کے ہمت عالی
چار ہی ترکاں جوڑ بنانوں تاج مبارک والی
تاج سوہبے نبی سلیمان ہد ہد کول بہالے
جلی دی ترہی اکبر بہائی سمجہ اشارت ناموں
جیئوں یاد کرن ہر ویلے دلبر ہر انداموں
گلو چہ سہلی دیہر فشانی چہل عشقدا ایہا ہا
گل میرے ہتھ تیرے شاہا عذر نہیں کچہ آہا
نفس فسادی مارن کارن کس لے کمر جواناں
رات ہنیری ڈہونڈ پھیرے جنگل بار ویراناں
کیتیں سوت اخلاص عمل دا بٹیہ نور یدی لوے
سدہ بدہ ہوش جہانی ساری وتی کملی ہوی
سڑ آہوں وہ لذت اوراں مثل شراب کباباں
جنہاں جام الستوں پتیار لگے نال اصحاباں
جہم جہم تیر لوں تلواریں عاشق تاں مرنہندے
محرم باجہوں بہیت سجندا اہر مک نال نہ کہندے
عشق لگاناں شرم کو سیا اوہ آتش ایہہ پولا
بیدر دانوں پچہو ناہیں درد مندار دلارر
وہندے جہڑک جواب پیارے قیر نہ آکین اٹھیے
جاہ میاں ٹوں لا اسحابی قدر ہوئی کجہ جتیے
جتیا جتیا کنڈ نہ دیوہیں عشق لڑایوں اڑیا
موتو قبل انت موتو دا لا حرف صحیح جب پڑہیا
جیئوں عاشق نبیاں لوڑیں پلا پکڑ سجندا

وڈہر سرنال نہ آدم بندا جاں جاں ستر نہ پایا
جبلگ عشقوں جان تجلی بیٹھہ جلی کہیا جلے
اکو صورت ہکو منہ سب بہت حساب خالے
اندر الفت ہوئی الف دی تاں الفی گل ڈالی
دنیاں عقبے اپنی آپوں ترک نزکہ دے نالے
تاہیں توں ولایت والی رتبے عالی پالے
جیموں جاگن ہنج سویرے تنگہیں کٹن لاموں
جلی وچہ محمد بخشا چہپ رہ ہر الزاموں
چہند گرانی ہو سیلانی پکڑ سخن درا ہا
سیل سجندی سمجہ محمد تاں مسیلی والا ہا
آر ساڈا ابہر حا چہہ وچہ ہو جا شیر توانان
تیہر طور ولید مراوے دستے نور شہانان
پان پریت دو کان دو کہانداد لی گرگیر کوئی
اول نہہ گلو طعاموں فیسر گلو بند کوئی
آپ فناہ ہو ذالی رل کہاں وانگن آب حباباں
روز حشر تک نہیں محمد ترو نگمت مست خراباں
عشق پر ہنیر محمد بخشا نہیں کدیں رل بہندے
بری علامت تہر قیامت سو سو سر پر سہندے
لایق ہو نہ لایق بندی سخن بہلائی مقبول
مرجیوں تاں واقف تھیوں عشق نہیں پٹکولا
جج توہین تاں قتل کرانگی اسیں کنیے تون کتیہ
جج لکھ دیں صلاح بچہن دی عاشق کہنے جتیے
سولی جاسی بر خورداری جو اس سولی چڑہیا
اس میدان محمد بخشا سر دتا پڑ کہڑیا
جان منگے تاں دہ شتابی صرفہ کریں نہ تن دا

تن بی تانہیں جنت جاسی خلقت لئی مرن دا
دوزخ موت محمد جہاگی رکھہ کی چاہ ملن دا

ہائی ہوک کریندے ہر دا ہیاں سکدے ہو ہو مڑدے
سارے رنج ہیلی جدر جکی من پاپان گھر گھڑدے

ہکناں ہو کئیں کہیت کمائی چہپکر گڑہی گوائی
پوری پئی پریت انہاندی مروی باز نہ آئی

عاشق نا امید نہ ہوون وندے لمیاں آسان
جو سودا رکھہ ٹپن ور تون گوکن کدی جاسن

جو تون طالب راہ عشق دا اچہہ وہیان وسدا سان
ہمت وا لگ بہنہ محمد رکب اسان پیا پاسان

دلبر جیہا کوئی نہ ثانی جوبن دا متوالا
ہار نہ نیت پریت اوہدی دی یہون کمائیں لالا

جس بن ہکدم جال نہ تہندی اُس کیونکر رہسین
دہی جواب کہدیرہ ہو تو ڑی نیر اسیول ڈہسین

جو وا ہر منہ لائی ناہین تون تکہہ مول نہ موڑین
ڈوہنگی ندی عشق دی اندر جیو جامہ سب بوڑین

جی اوہ نال تیغ چلین دیوے تہباکدی نہ چہوڑین
لا تقنطو من رحمت والی آس امید نہ توڑین

جان تون سہرو ہے ہیر بنا کر مگر سجند چلیئون
تان فریہت دلاسا دیسی جانی سنگت لیون

کہسی ہور نہیں کوئی تیرا تو ڑ سمجہین تین منڈا
پئی قبول محبت تیری ہین صاحب تون بندا

گیتی رب سچے دی او تی صابر شاکر رہناں
اس بن ہور نہیں کوئی والی ونج کسدے در ڈہناں

تختون لاہ بہاوی قیدی ہو نمانے بہناں
دو کہیں ہریا حال محمد فیر اوسیئون کہناں

آپے غم لگاوے سانون آپ کرے غمخواری
آپ ہٹے جنک گلئیں سئے آپ کریندا کاری

بادشاہاں دا شاہ کہاوے نال غریباں یاری
بحر دن بیر غریب نوازی کم سدا اسکاری

اوسنون بہلی بہلے ہاری ساتھیں فرماندار سپاہی
کجہہ پرواہ اساڈی ناہیں دایم اوہ بے پرواہی

ذکر منزل استغنا

بے پرواہی منزل ناہیں جسوچہ سود سوداگر
بے نیازی دی جہک اگی نہ حساب لکھہ برابر

ست دریا اوتہے یک قطرہ ست دوزخ چنگارے
اٹھہ بہشت ہوے گم سارے تان ہک پہول بہارے

باغ بہشت ویرانی وسدے دوزخ سارے بوجہے
کیڑ بدی منہ متوسوہاتہی خس خس وانگر سوجہے

جس جنگل وچ کیڑ بدے منہ سو سو ہاتہی وہندا
کالا کاگ جدون بچ کہاوے قربانی کی رہندا

لکھہ بلا یک نوری غم ہیں وانگ پتنگاں جلیا
تان یک آدم خاکی والا روشن دیوا بلیا

لکھہ جسا طوفانی اندر ڈوب سبے رُدح ہویاسی
اس درگاہ اندر مقبولی تان یک موج ہویاسی

سو لشکر اس مجھیر مارے یک خلیل اعظم تون
لکھہ معصوم شہید ہوئے سن یک موسے دے دم تون

لکھہ خلقت گل جہیون پائے خارج ہوئے ایمانون
تان یک مجہر عیسے سو یا محرم سرحقانون

لکھہ جانی لکھہ جیت دگائی سنی چتاندے سائیں
تان معراج ہویا یک راتیں ختم نبیاں تائیں

نوین پرانی چنگی مندی ایتہے قدر نہ کائی
خواہ گریہ زاری کچہ خواہی کردے نہ بہائی

جیکر سبہ جہان محمد ہوجے مثل کبابے
اس منزل وچہ معلم ہوندا وانگ خیالی خوابے

جی لکھہ جانی صدقے ہوون جہل کے تیغ پرندے
کجہہ پرواہ نہیں دریاوے ہک قطرے شبنم دی

جو لکھہ سیس رلن وچہ خاکو کہے عشق پیارا
جیون ہور جدے تورون چہپیا ذرہ یک نکارا

سبہ اسمان جہڑن تان جاپے پت درختون جہڑیا
چوداں طبق ڈوبین تان جیویں لکھہ باروں یک کڑیا

دو کی جہان محمد بخشا جے سبہ ہوون ہنودے
گہٹ ہویا یک تیون دانان وچہ تہلاندودے

آدم جن ہوون قربانی گئے ہکو بارانے
جیو جامی جل جالون سارے کہو تہا وال حیوانے

جے سبہ عالم فانی ہوون اوتہے کجہ نہ خطرہ
کی ہویا کی کہاٹا وادہا اگیا سمندر دن قطرہ

کتہی آدم کتہی پریان کتہے حور فرشتے
کتہے شاہ امیر سوداگر کتہے ہور سرشتے

کتہے نی اوہ بدن نورانی کتہے جانی پاکان
ہر گی تہان محمد بخشا وادُ پانی اگ خاکان

جو میدان جو ہو سن اگون کیا نیکی کیا بدیان
بے پرواہی دی وچہ نیر کے قطرے تہین ندیان

سہل نہیں ایہہ وادی بہائی سہل تکیندا جاہل
علامندا ایہہ حال محمد پرہو بہو نہ کامل

جے نت کرین جہان یک پیڈے لست جانی کجہ نہ ٹریا
پرت تکیں تان انہیں پیرین دو تن قدم نہ ٹہریا

کس سالک اس رستہ ٹر کے اوڑک انت لیاسی
اس در دید اداروبہائی کس دی تہہ پیاسی

جے ٹرنون وقہ ہو کہلونیں مارنجی دے اگے
جے دوڑیں تان گیڑ بلے دی سدا اگی ہی اگے

نہیں کہلونا لائق تینون تان ترین بندہ مکرا
مشکل کم پیا سر تیرے کوئی علاج نہ ڈہکدا

تان سر ارتی سہارین ٹرتے بیٹھہ چوپیتا
چہڈ دہ کم انے کم کر کہاں یا ونہ تائی کیتا

نالے ترک کمون کریندے نالے کم کمائیں
اپنیاں ہیں کم کرین نہ تہوڑا زور بہتیرا لائیں

جیکر کار تیرے ہے کاری رہیں لگا نت کاری
جیکر کار نہ کاری آوے تہبت اوتہی بیکاری

ترک کرین اس سارے کمون جو کجہہ کیتو لی اگی
کرناں تے نا کرناں تیرا ایہو چنگا گلے

اول سکہہ شناس محمد لائق کار کرن دی
جبہا لگ کار بیکار نہ کہیں کرنی ہر کدندی

لکھہ کروڑ اسان جیہیں چنگے خاک ہوئے اسجائے
جے جگ ہوئے نہ ہووے ایتہے پرواہ نکائے

کار کرن جو کیبے کر کے کرین ہنکار نہ کاروں
عملاں تے دہر آس ذرہ فضل منگو سرکاروں

ذکر وادی دمنزل توحید گوید

اگوں منزل آوے بھائی وچہ وادی توحیدے
عابد تے معبود ولیندی دوئی نہ پیر مریدے

سر کہنڈن اک کلمی وچوں لاکھہ سراندے رلکے
اس کلمی تہیں سہر نہ جاوے خس خس داناں چلکے

ازل ابد جا جامہ اکو ایہہ کلماں وچکاروں
ہر وا روپ محمد بخشا ہے اکسے سرکاروں

تنڈی بتّے سوت بسیوں توڑی تہوڑی تہوڑے
اصل اندر سبہ اک ہو تو گمر ندیوں نیر جہوڑے

ازوں کہیں ابد تک بھائی گم ہویا حد سارا
کون دو یا فر باہر رہسی اکو اک اکارا

اکس دیوانے کولوں پچھیا شخصے اکس پیارے
دس اسانوں کیکجہ کہیے ایہ جگ عالم سارے

اگوں فیر دیوانی کیہا دسا نال مثالے
سیتہی وا اک رکہہ بنایا کاریگرے کمالے

ڈالی پتر پھول بنائے سکڑے گلی ہموے
تہہ وچہ ملی ہیجی سبہ چتر بنے ہکوڑ گولے

جان اوہ اکو سیتہا آہا نقش گئے بہج سارے
اکو اک محمد بخشا میں تو کون بیچارے

جیکوئی غرق نہ ہویا بھائی وحدة دے دریا دے
کی ہویا جے آدم دسدا لیک نہ مرد کہا دے

نیکی بدی نہ اکہ ہر سوئی جو وحدة وچہ بہتے
نیکی بدی تد اہیں بھائی اسیں تہیں جد بہتے

جان جان اپنی آپے اندر جار نیدیدی ہوسی
کر کر شادی کدی ہسے گا کدی غماں نو چہ روسی

ہر اک اندر دوزخ جو وچہ سب اٹھو ٹیں واسا
اس دوزخ تہیں باہر آئیں خطرہ رہے نہ ماسا

جے اج باہر آیوں ناہیں دوزخ نالے جاسی
ہر اک سب اٹہواں اینویں روز حشر تک کہاسی

جان سالک اسجا دی پہتا آپ مرے مر جیوے
گم ہوئی گر باہر نکلے گنگا ڈرا تہیوے

جان ایہ اپنی اپوں نکلی نا کوئی غم نہ شادی
دور خدائم خوشی جنت دی دوہاں تہیں آزادی

کدی رلی اس ذاتے اندر کدی کرے مڑ ذاتوں
صورت عجب نبی پر خالی بدلوں عدن صفاتوں

چار جوہاں تہیں باہر آئوں ہد دے لکہہ اکہاں تہیں
اس دفتر دی حرف نہ دسدے انہاں عقل اکہاں تہیں

دور کیتے اس شہروں باہر پہرہ عقل بیچارا
جس ایہہ ستر فردہ اک لدھا پر تہیں ہویا نیارا

عقلوں فکروں باہر آوے نخیدا پھرے دیوانہ
اگے خبر نہیں میں کہڑا کہڑا امسیرا اغانہ

ناں ہیں بندہ باری دسدا کی ہمن تر نہ ماوی
بند گیاں گم ہویاں نالی نا کجھ رہی آزادی

نالی صفتاں والا ہوندا فیر صفت نہ جانے
عارف ہوندا پر اسویلے معرفت نہ جانے

ہناں ہنی کجھ رہندی ناہیں کوئی کہا دے گسدا
جیکر اسول تکے اگوں اپنا آپ ہے دسدا

آپے دوں جد فر دیکھے اوہو نظری آوے
جتول اہو دیکہن لیکہا کوئی نہ کہیڑ نہ یادی

جان توں گم ہولویں وچہ اوسدے اپنی چہوڑ نشانے
ایہہ توحید محمد بخشا دسے کون زبانے

ذکر منزل حیرت گوید

فیر اگوں اک منزل آوے حیرت والی وادی
درد افسوس ہوئی گم اوتھے ہرگز خوشی غم شادی

دم دم تیغ عماندی مارے حیرت اگ ٹبوہے
آہیں دردوالی لکہہ سوزوں رات دہاڑ نسوہے

جان اوہ مرد حیرانی والا جا پہتا اوس جائے
ہوندا گم تحیر اندر اپناں آپ نہ پائے

جیکر اوتہیں پوچہ کوئی ہیں توں یا نہیں ہیں
اندر ہیں یا باہر بیٹھا ایتھے یا کہیں ہیں

فانی ہیں یا باقی میاں یا نہیں توں دوئی
دس سانوں کجھ پتا نشانی حال تیرے کی ہوئی

کہندا اصلی خبر نہ تینوں بیٹہا یا کہلویا
عاشق ہاں پر پتا نہ رہیا کس پر عاشق ہویا

نا میں مسلم ناں میں کافر خبر نہیں کس پاجائے
مالے ایہ دل عشقوں بہریا نالے ہے مڑ خالی

جان پہتا اس منزل اندر رستہ منزل چہپیا
رستہ منزل کسدا بہائی نالے ہے دل چہپیا

حیرت سر دگرانی تائیں کیکر اگے کہڑ ہٹے
شہر اتے دروازے چہپیدے کیتھوں نکل وڑے

جان کوئی مرد اسجائے پہتا گلیوں شکر ہویگا
کفرے وچوں ایمان کہندے ایمان کفر ہویگا

منزل فقر

وادی فقر فنا دے اندر اگلی منزل آئی
فقر فنا اندر چپ بہتر گل نہ جاندی پائی

فراموشی دی منزل ہوئی گنگے ڈورے چہلے
جان اک سورج روشن چڑھیا سب تارے چھپ چلے

کانگ چڑی دریا رفقر دی جنبش اندر آوے
تیہہ نقش بہتی بیلا بوٹی ریت چھپا وے

دوئی جہان محمد بخشا موج اک اوس دریاؤں
جیکوئی ایہ گل منے ناہیں کسر اونہوں سودائیوں

ایس ندی وچہ چوبھی ماری جیکوئی ہمت کرکے
سدا اسو کہالا رہسی بہائی کے کم باہر ترکے

ایس ندیدی چوبھی اندر جت ہمیش سو کہالا
گم ہونوں بن ہور نہ بہاوے دانڈی ہیں کشالا

حلمی نال اس چوبھی وچوں جان سر باہر آنے
تاں اوہ کاریگریاں ویکہے تک تک بہت پچھانے

اس چوبھی وچہ غیر نہ سندا جاوے اک ہنکلا
جتیے اپناں آپ میوے ہور گہڑی تاں جہلا

جان ایہ اپناں آپ بندیوں بردا ہے دلبردا
مال ملک تے عزت دولت سنگ کہڑیاں کد تردا

لن تنالوا البر بھائی ست تمامی چیزاں
فرد ہوئی تاں مرد کہاوے ملدا نال عزیزاں

خاطر جمع ہوئی جو ویلے خودی بخیں بخودیوں
پاک ہوئی تاں باہر آوے ہر ہر نیکی بدیوں

جان ایہ نیکی بدی نہ رہندی اسدم عاشق ہوندا
ہور فنا عشقدا اول یاری کرن کہلوندا

جیوں ایہ حال احوال فقر دا غائب ساڈے نظروں
تینوں شرح زبان اولی نالی صفتوں خبروں

مرکے جیوین دی گل بہائی دسے کون زبان
بعد فنا یون باقی ہونان کی جانان ابن ہاتون
مرکے جیوندے گل چنگی سور جانے جو کردا
ہین کی جانان حال فقر دی مدعی نفسانی
اپنی موت حیاتی اندر جیبک تیرا اڈیرا
اپنا آپ محمد بخشا تیرا مصر شہر ہے
جان ایہ مصر پیارا تینون کوڑا زہر ہو ویگا
دسیان کمتر بہنیان بہائی وکہیر سنگون ہتون
رستہ دور نہ اوڑک جیدا گہنے قضئے وسدے
توڑے کجہ نہ معلم اسدا اتہان اگا نان پاسا
یار ملے بن مر سونا ہین سبہ تسان جو ہولے
محبوبانڈی بے پرواہی سنکے ہٹ نہ رہو کہان
صبر توکل عاصم والے ہمت سیف ملوکی
اپنان آپ جیہڑین اس کارن تان ساجن گہت آنون
ڈہونڈن والی مڑن نہ خالی خو حضرت فرماوے
عاصم دی سن صبر توکل ہمت آس شہزادی

بعث جد الموت سخند ہو معنی دو ربیان
نوین کتاب نہو جو لکہیان باتان نفی اثباتون
جسدی سر پرورتی ہووے کم ہنہین ہرہردا
سنی سنائی لکہہ کہائی پائی ہنہین نشانی
اس منزل وچہ گد محمد پیر پویگا تیرا
مشکل بندہ سجندے لوڑہی رستہ تر بجر بے
نا ہیئیت وتل سفر دل جا سین پینڈا لہر ہو یگا
بیڑی رو ہڑ اسا بانوالی عشق ندیدی ٹہاٹہون
پر جو نال یقینی مڑدے وچ سجن سنگ وسدے
جیہڑے ویان پو لہر فقر دی رکہہ بلندی اسا
اوہ تیرا تون اسدا ہو سین وتہہ نر مسی ہووے
ہمت آس قراری کرکے وچ اوسی ہو کہان
کرین قبول نہ مشین توڑ ہی سبہ کولی ٹہا کو کی
سبہ جگ اوتی شاہی ستر ہی پر یان تخت اڈاون
دیکہان سیف ملوکی دون جو لوڑے سو پاوے
دلبر یہال محمد بخشا سے دو کہنہ یاد

تم الکلام بنام حضرت پیر مرشدم صاحب قدس اللہ تعالے سرہ العزیز

قصہ سیف ملوکی والا اسکا رن ہن کہنان
طالب ہمت کرکے چلے روانہ رکہے ہنہان

ابتدائی قصہ سیف الملوک و بدیع الجمال و آغاز داستان بادشاہ عاصم بن صفوان
تمام قصہ در تفسیر این بیت مولوی نظامی قدس اللہ تعالے سرہ السامی

چنین زد مثل شاہ گویندگان
کہ یابندگانند جویندگان

باسم پاک حضرت پیر شاہے
کرن نامہ شروع ادہو باہے

پیر میرا اوہ وڈی والا پیرا شاہ قلندر
ہر مشکل وچہ مدد کردا اوہ ہان جہانان اندر

عاصم بن صفوان شہزادہ والی تخت مصر دا
آہا شاہ سلیمان دوجا صاحب دولت زردا

رومی شامی چینی ... غزنی جند وہانی
رنگی ردی ہور فرنگی یونانی ایرانی

ستر شاہ تخت اندی سا مین جا کر سان اُس سندے
میت ولایت زمین آباد دی ستر تخت اصلیا
فوجان لشکر کتک کروڑان گنتر وچہ نہ آون
ذو القرنین سکندر والا شوکت شان زیادہ
کوٹ قلعے وربند ہزاران جہاویان ہر ویسی
عادل سخی سکندر جیسا جیون دریا وچہ سوجان
راکس آدم کہانو نوالی تیغ اوہدی تہین ڈردے
جبنہ ہر پتہر نشان ہزاران لکہہ کوئی سر کرن
شاہ زمین دی سارے ڈردی ثانی کوئی نہ آہا
اک اللہ دا خوف ہمیشہ وحشت ہور نہ کائی
عیش خوشی جو دنیا والی سبہو سی تہینی
اک مراد رہے دل اندر گہر اولاد نہ ہوئی
عاصم اس اندیشے اندر رات دہان دلگیری
بن فرزند میرے کس کاری ایہ سارا اوہرگی
جان جان عمر جوانی آہی لنگے آسا آسا
باٹھ دورہے جد عمر دہانی چلے بہار جوانے
سرو آزاد لگا غم کہانون چنبے کلیان کرپان
سنبل فصل پیا آ کہائی نکلن لگیان تاران
کستوری آ پہتے اوتہو کستوری سنگ بورے
اوہ سبزہ خط چہلپے والا کرن لگائی چینبا
سرو ہویا دل خوشیا ہو نون دنیان جو بہت گارا
دولت مال خزانے لشکر تخت ولایت شاہی
دل ہیر یون جنگا لگدا تاہیں ایہہ پسارا
مین کی عجب بیعقلی کردا جہلان مفت گکا رے
ٹران ہی بیختی جہا کان سہد کران شکرانان

خدمت اندر رہن کہلوتی تہین تد ہس بندے
چار تخت دی خدمت فوالی گل اپنے وچہ لیا
جو سو منشی لکہہ مصدی لکہہ لکہہ قلم گہساون
بادشاہی گہر اسدے دایم عادی دا شاہزادہ
سدا برکت ہر شہر جائی رسد کہان پردیسی
زور اوری اوہدی تن گنن دیوا لوندہان فوج جان
کوہ قاف زبان غاران اندر جار گزاران کردے
سر کردی سو ہیان نامین ار قدمین سر وہردے
اگے آ گزارن تدران جتول پاوے راہی
دشمن سبہ تہ تیغ کیتے سن عالم وچہ دوہائی
سبہ مراد ان جاہان بابان کردا شکر خدائی
جان جان اولاد نہ حاصل تہہ دہور نہ سہجد کوئی
رہا ایہہ میری سلطانی دولت فوج گہنیری
جان اس فکر اندر جیوہ جا دیا اگ اندر وچہ لگی
مجلس لاوے سو جان مانی غم نہ آہا ماسا
شاخ ہری رنگ پیلا ہویا آئی رت خزانی
لالی تہین پیل کیسر ہوئی ہور بہاران ہیرہ
تید مست دی جہڈ نرگس بیٹھا وانگ بیداران
وچہ وچہ ان دکہائی دیتی کافوری رنگ نوری
لگا دیکہہ خیار ہی بہی بید دالا تہر کنبا
جے سو برس کیتی مین شاہی اوڑک چلن ہارا
بعد میرے کوئی ہوو لیکا مین ان اجکل راہی
جو اج اکہین اگی ہوندا اک فرزند پیارا
عاصم شاہ محمد بخشا ایہ اندیشے دہارے
سے اندیشے رات دہاں نوچہ عمر اپنی مین گدوان

اوتر نام پیان کی کرنان مال متاع گھیرے
جو فرزند ہوندا ایک لایق تان ہوندی خوشحالی
ایہ اندیشے کر کر عاصم جا گوشے وچہ وڑیا
آنون جانون لوکان والا سارا بند کرایا
نان اوہ کول کسی نون سدے گل کلام نہ کردا
چالی روز ہوئے اوس ایوین ہو لے اگے روندا
میر وزیر امراو ڈیرے فکر کرن رل ساری
کر مصلاحت کرو تدارک کجہ تدبیر بناہو
تہہ بنہہ عرض کرو شاہ اگے پوچھو حال حقیقت
ست سلطان اساڈا یارو حال حقیقت دسے
پہل وزیر عاصم دے آہے ہک تہین ہک چنگیرے
صالح ابن حمید نکی دارا وہی نام تبا ندا
ایہ وزیر دوئی اوٹھ وگی کھول وڑے دروازہ
مُردی وانگ رنگ جُسّے تے زرد ہویا موہنہ پیلا
نان اُس طاقت گل کرندی نان ہے ہوش ٹکانے
اوّل کر تعظیم سلامان کردے فیر ثنا ہین
ادی حصہ ملک جیہڑا شاہ سلیمان پایا
کیکن شہزادے تخت نوائی جا کر تیرے لگے
اسین وزیر صلاحان جوگی تیرے ہتھین پالے
اسین کمینے بندے تیرے تدہ نون گھول گھمائے
محرم خاص اسین سن بھائی کہندا شاہ وزیران
جس دن دا مین ہوسیا ناہیں تخت تے ویکھ
کیتا کرم الٰہی مین تے بہتے تخت سنبھالے
اسے آسے گئی جوانی فکر پیا من ایہار
ناہین مین گھر بیٹا صالح دین دیند اگھنان

گوشے بیٹھان ہو چو پتیار کہہ اللہ دی پھیری
میری پچھے ہوسی بیٹا تخت ملک دا والی
بیٹھ محل اکلے اندر لوہا سنگل جڑیا
نان کجہ کھاوے نان کجہ پیوے نیند آرام گوایا
گریہ زاری کم ہتیان گھڑی تمام نہ کردا
عمر ون لیسر محمود بخشا اوڑک ہکدن ہوندا
کمی مہم ایہ ڈاڈھی آئی شاہنشاہ ہمارے
دو وزیر پیارے شاہ دے بوہا جا کھلاؤ
کس سببون گوشے بیٹھا اوس دل کی مصیبت
کیہے کجہ تدارک جا ر امت فرشتے رستے
پر دو انہان چون آہی محرم خاص اگیرے
نا در پوش ہمان دا بیٹا دوجے آکھہ ستاندا
شاہ پیا بجال ڈھوڈے لتا بے اندازہ
اکھین نہران پانی وگیون سرد ہویا پیر تیلا
چار اٹھال بہال کرانون گلان زورا ہنگالے
ثانی تیرا ناہین شاہا مشرق مغرب تاہین
حکم اقبال تساڈا حضرت دم دم ہووے سوایا
عالم فاضل کرن دعائین ہتّی وارنہ لگے
نو جوان کٹک جہان کارن دشمن مارن والے
کیسی ایہ دلگیری تینون پہین کارن آئے
افلاطون ارسطو میری عجب کرو تدبیران
عزت دولت نال ہمیشہ رہوس ہر بابر با
چالی شہزادی نت میری خدمت کرن سکھالی
کالا رنگ وٹایا گورا آیا موت سنیہا
ایہو داغ لگا وچہ سینے سدا ہین میں ہنان

اس اندیشے تختون لاہیا راج و نون جیت چایا
شاہ اگی فر عرض وزیران کیتی ہور ہماندی
شاہ کہیا بن صبرون اتھے ہور نہین کوئی چارہ
جو علما حکیم سیانے رملی ہور نجومے
جو میرے گھر دینا ہن ہووے بیٹا آپ الٰہی
نان ہووے تان گوشے اندر انیوین چہیا مسان
ایہہ جواب عاصم دا سنکے لگی جیپ وزیران
سد نجومی عالم فاضل رملی ہور سیانے
کیتی عرض وزیران یار داسان نبی ایہ بہارے
لگے کرن حساب نجومی ہو اکٹھے سارے
عاصم نے صفوان شہزادی نالے حرم دو ہاندے
لگے حد وسبہی حرف اندی طرح کرن چار باران
شاہ عاصم دی طالع جاگی اگون کی کجہ ہوسی
کر کے سمجہ نجومی کہندے چنگی فال وزیرو
شاہ بدخشان دی ہے دی بیٹی جو عاصم نون لیے
عادل عالم فاضل ہوسی ملکانوچہ او جاگر
لمتین عمر حیاتی والا رہسی نال اقبالان
جان ایہ خبر گئی سلطانی خوشی ہوئی اُس گھڑی
شکر ہزار گزارہ وزیران کیتی آن سلامی
لا دربار بیٹھا شاہ عاصم وچہ امیر وزیران
صالح ابن حمید وزیر نال لائی مہر کر دی
کئین حکیم افلاطون جیہے کار دا جگ ویدی
والی تحفے بہت عجایب کئین ہزار سو خاتان
گھیوس جو کرانیون فتح ہور بہون تدہ بخشان
شاہ بدخشان والی اگے تحفے جا گزرانے

عاصم شاہ وزیران اگی ویدن کھول سنایا
دس سانون ہر کی چارہ جیہڑا دس اساندی
لیکن تسین وزیر وڈیرے کر دیکھوا یہ کارا
گرداگٹھی پوچھو ہووے کسی ہتے معلومی
تان مین شکر گزار سبہا نان تخت ولایت شاہی
شور لگا کار اشکل بہارا غم دچہ کیونکر سہان
باہر آ رل بیٹھے سارے کرن لگی تدبیران
دے تی لکھہ معاش انہانون ٹنڈ ہے بھر خزانے
شاہ اساڈا ہے دی گھر دستو ہوسی انس پیاری
بزجان وچون وڑوڑ نکلن گنہ دے راس ستارے
جوڑ بنایانون حرف اکٹھے لکھہ دے نام چوہندے
باقی اوتے لیکھا پایانون کرکہ سمجہ ہزاران
آس مرادا وہدی رب دیسی پایا انیوین نت روہی
دیکھو مبارک عاصم شاہ نون نکڑ ہے ہووا میرو
اوس چون رب بیٹا دیسی ہوسن عقلان سبہے
علم حیا ہدایت والا سوہنیان سنجی بہادر
انیوین آیا نظر وزیر و سانون اندر فالان
گوشے تہین اوٹھ آیا بیٹھا تختے اوتے جلدی
لکھہ کروڑ دتی مہر صدقہ لین انعام انعامی
عالم رملی رخصت کیتی وی دیہرم ارتھہ چنگیران
چالی ہور وزیر سیانے صاحب عقل ہنر دے
سنبھان ہوتے افسر کیتا صالح ابن حمید دے
صالح دے حوالی کیتان کھلیا کارن باتان
صالح نال اقبال روانہ ہویا طرف بدخشان
نالے صالح گلان کرکے کھول وسی پروانے

جان قمر شاہ بدخشان والی سبھ گل تمامی   شکر گذار وکیلاں تائیں خلعت دیہہ گرامی
ہتی عزت خدمت کیتی دتی محلیں ڈیرے   رات وہاں مہمانی دیندا اگرے اہنانوں پھیرے
شست وہاڑے خاطر کرکے رکھے زور نگہانے   رنگاں رنگا نذر نت دیندا بادشاہی کہانے
اٹھویں روز طیار ہی کیتی پیشی ڈولی پائی   جیکہ رواج شہانا دتا کون حساب سنائے
گھوڑے خچر اوٹھ ہزاراں موتی لعل جواہر   لکھاں تھاں وتے زربفتوں دولت انتوں باہر
گولیاں گوڈ سوہنی سندر زیور لار سنگارے   ڈولیدا سر صدقہ کرکے دتے باپ بچارے
جنہاں نال پیار بیبڈا انگ سہیلیاں دایاں   لایاں نال کہو خوش اسنوں دا انگن بہناں مایاں
لشکر سنے وزیراں تائیں بخشے جوڑے گھوڑے   دے تہیار بہایرے ٹورے نالے کلگی توڑے
طرف مصر دے ہو کر روانی جان قمر نیڑے آئے   دے خوشخبر وزیرے قاصد عاصم طرف وگائے
عاصم شاہ سلطان اوچیرے تینو باہر لوائی   شادی دے اسباب تمامی اوتھے آن سہائے
تنبو خیمے جڑت جڑاؤ موتی تے زرکاری   سوہج نال سلاتوں رشماں لگی پھول کناری
آپے سیون سبھ زردوزی تلے جائے دہاگے   سیج وچھی وچ عاصم شاہ دی کوہیں جھلمل لاگے
اودھر بارشہانہ لگا خلقت کٹھی ہوئی   زمین زمن وچ آدم وسدا امت نہ آدی کوئی
دیبا تے زربفت حریروں اطلس خیمے لائے   شالاں سوہیاں ہور گلیچے فرش فروش وچھائے
اگے چھتر سنہری لائے چمک دتن اسماناں   کیتی چھاں جہاں اوتے اوچیاں سائے باناں
بادشاہی زربفت وچھائے پھولاں سیج وچھائی   کرسی ہور جڑاؤ سوہنی ہر سر کردی پا
چار ہے طاق محل سہایا انبر تے مہرطاقاں   ہر طاقی وچ سوہنی کھیڈن الفت نال اتفاقاں
ستکاناں ہٹھ ہر جائی بیٹھے خلق جو فیرے   حوراں ویکھ ہوون دل گھائل کنجر باندی
عاصم شاہ تک مجلس سجی جشن نوروز بنائے   خویش قبیلے محرم خاصے میر وزیر سدائے
عجب عجایب خیر نعمت بہت منگائی کھانے   دھوکھن عود کئی لوکو ہیں عطر عبیر ڈوہلائے
کھانے کھا ہوئے آسودہ شگون خوشی سماناں   پی شراب ہولوں رنگ تازے جیونکر لاٹ چراغاں
شاہ بدخشان دی دھی بیٹی عاصم شاہ ویاہی   آس لگی مت بیٹا دیسی کرسی کرم الٰہی
بیگم نال کریندا خوشیاں عیش ہویا پھر تازہ   مارے طاق فکر دے کھلا خوشیاں در دروازہ
بیگم نال کر سہیلی جیہڑے شاہ بدخشان ٹوری   صالح ابن حمیدے اکدن ڈٹھی سی اوہ گوری
ویکھن سارا اوہدا اول وکیا صالح رب تہادے   بیگم دی سہیلی کیوں ہیں ایہہ مینوں ہتھ آوے

عاصم شاہ دی ایس زیر دی عشق ٹھہیری   صبر قرار آرام نہ ہیوس راہ دہاں دلگیری
جیونکر خبر وچہ کجھے ہوندا ایتوں وقت لہنگائی   بھل گیاں تدبیراں ہوشاں دانش عقل دانائی
ہوئی خبر امیراں تائیں عشقدے اقبالوں   عاصم شاہ نوں واقف کیتا صالح دے احوالوں
چار بخشی سلطانی اسنوں اوہ معشوق پیاری   عقد کیتا خوش وتن لگی ٹھلے خفگی ساری

داستان تولد شدن شہزادہ سیف الملوک و باعث تسمیہ اش

شاہ وزیر دوہاں نے ہویا کرم سچانوں ذاتی   بیگم اتے سہیلی اوسدی حمل ہویا اک راتی
نوں مہینے نوں دیہاڑے نوں ساعت تیہیں پچھے   دوہاں نوں رب بیٹے دتے آئے نے دن ہچھے
شہزادہ ہی لعل چمکدا سورج شکل پیارا   اک ہوتیں صالح دا بیٹا چن جیہا چمکارا
دائی دیکھ ہوئی سودائی ہر دے روپ اتارے   پہرے تے چمکارے مارن اقبالاں دے تارے
سورج دیکھ شہزادے صورت چھپ بدلاں وچ گھٹا   دیکھ وزیرے دے فرزندے چہرہ دیندا دن گھٹا
کہاں بدخشاں دوہاں اہی جمیتیں لعل بدخشاں   حوراں نوں حیرانی آئی دیکھ انہاں دیاں نقشاں
موتی دیکھ سمندر اندر بے آبی وچ مردے   ہانک ہیرے ہار صفایاں سر دوہر صدقہ کردے
شاہ وزیر دوہاں دے باغیں عجب شگوفے جمیں   صفتاں وچ نہ رہو محمد اگے قصے لمیں
شاہ وزیر کیتے شکرانے زردتی فقراں نوں   کئیں معاش جگیراں دتیاں رلی تحفے علماں نوں
سدا برت ہر شہر اوتے لایاں ہور چھیلاں   دے بہر ویانوازش کیتی عادی یاں اصیلاں
اہنیں بولی لوڑ شہر دے دتی گھوڑے جوڑے   کوٹھی اوتی رستوں لایاں آیاں کوئی نہ موڑے
زر دتی کنگالاں تائیں درویشاں نوں لنگر   کوئی کنگال نہ رہیا شہریں ہوئی ہووے تونگر
شادی دے شدیانے وجے بہیراں لگیاں چوٹاں   ملکاں اندر شلکاں ہویاں ہر تہانیں وچ کوٹاں
شاہزادے امرا ہزاراں میر وزیر تمامی   سرگروہی سبھ جنگی ملکی راجے آئے تمامی
مہر مقدم تے پٹواری دفتریاں دیواناں   قدر بقدر ہی سبھے آندا شکرانہ نذرانا
شاہ یمن دے تحفہ کرکے آندی سیف بہلیری   جو جمشید آہا اک ہندا امید خورشید دی دیری
اوہ میراث یمن دی شاہی ہو دا دیدی آہی   جد یاں لائق شہزادی داہ اقبال ایہہ شاہی
عاصم شاہ ایہہ سیف لہن دا جاتا شگن بہلیرا   ہے فرزند اقبالاں والا ہویا شاہ وڈیرا
سیف ملوک اس گلوں دہریا شہزادے دا ناواں   ہن منڈیر اوہدی دے یار و تھوڑی گل سناواں
سید علی ہمدانی مینوں ایہہ روایت دستی   شاہ وزیر دوہاں دے چھوکر کھن دہاڑے دستی

اکیسے رات نبی تے جمیّن حکمت نال الٰہی
صالح نی اسگلون رکھیا صاعد نام ٹبّر دا
شاہ وزیر دوہاں گھر شادی ملی مبارک بادے
کنجراتی کلونت میراثی شہنائی رستہاری
چُوہڑی مارتی خسری ہیرن ٹاٹاری ڈُھن تھکانے
طرماں تے گھرنامین ولے مارن ڈھول بہرائے
سیف ملوک تے صاعد کارن تہروں باہر کنارے
چیکن کھوہ نہراں کریون وانگن چھتری راگی
شوقوں طوق پیا گل قمری کوکو کوکے بولے
بُلبل طوطی سہلے گاؤن حال پئے حیواناں
ٹُنڈاں منجون بہر بہر ڈوہلن جان اندر کر خالی
بہن قطار چنار سفیدی سرو آزاد کھلوتے
ہر ہر پاسی نہراں وگن جوگ عراق اوچیرے
شاہ کیہا ایہ موتی سچّے عاماں نہین وسالو
آمد تن شہزادی والی باغین رونق ہوے
جہاڑو دی چھنکار کرائی گرد کہنداں توں وہوے
سیف ملوک دی آنو نوالی سیناں باغ آوازہ
پت ہرے پہل چٹّے چِنّا ہس ہس مہرتی لٹّے
گلواسی آواسی ماری مُرغ دہان کھلارے
سست برگی پہل پچلے کہڈی ال ال کہی اسانوں
ہسدین وندین شکر گزاری نازک منک تھا دوگے
گلاں پاڑ شاہی وادعوے ہتا حضور گلاں باں
گل خیری پہل کرن دعائیں خیری ار سلطاناں
سنہری فرش وچھایا سوسنہاں صاف نمرونا لون
انہاں گلاں وچہ محمد طبع نہ تیری متّیے

برج ستارا رات ہکو سی کجھ تفاوت ناہین
وچہ حساب حملدی ایہو پورا سی اوہدا
لے لے جانوں ان ہزاراں جو کوئی منگتا آئے
بازیگر ہزار طرحدی پہکتی نٹ مداری
آپو آپنی کاج کر کے لوٹن بہت خزانے
کھڑی کھڑی گنے محمد کٹھی ہوئی لوکائے
پکا باغ سہایا بہتا لائے وچہ فوارے
پر ہک دیپک گان نہ ڈردی شالا اگ نہ لاگے
کوئل تان لئے ہوا اوچ کردے ناچ ممولی
کھوہ دا کتا جو کہی ماری بیل بہرے دیواناں
سدا انہین اس رونق رہناں سدا انہیں خوشحالی
سندہے صاف برابر دتن تار یہ چت پروتے
شیش محل چبارے گوشے بیلے بہلیر ڈیرے
صاعد نے شاہزادی تائین باغ اندر گھڑیالو
خدمتگار گئے اوبہہ آگے لوڑیدا جو کوئی
پر کر مشکاں ڈوہلن مشکاں دہوم کہتی خوشبوئی
شکے روکھ ہوئی فرنیلے گل پہل کھڑیا تازہ
پچھلا داغ غمانہ لالہ ویدے ورق لپیٹے
آیا وقت نشئی وانیڑے ہوئے تم خماری
عجب بہشت بنا کھلوتا گشت آیا تاں لاساں
نرگس سن مستانہ ہویا آمد دی خوشنودی
سر نیواں کر خدمت اندر بیٹھے وانگ نواباں
لہرہبی لے ریحان کھلوتی زیور ہین شہاناں
دور کھلارے چھتر جوہارے نسرین ہن شہاناں
قصّہ سری بچا سین کیویں جے بہرنوں گئے

وسدا اسفر شہزادے والا اگی بہتا سارا
دایاں نے شہزادی ایاں باغ اندر کر ڈیرے
جان زچو ہو برساندے ہوئے وانگ گلاندے پہلے
چار مہینے چار وہاڑے چار پیسال تے ساعت
لگے کرن حساب نجومی جوڑ ستارے راساں
ہر ہر پاسوں بخت سوئی دولت علم اقبالوں
آخر شاہ کیہا چپ کیسی تساں دس نہ کوئی
دس وہو شاہزادے والی حال حقیقت ساری
طالع وقت وہیٹراں سالوں ایہ کجھ نظری آیا
شوکت ہیبت زور شجاعت علم حیاء حلیمے
سورج ہار ہمیشاں کرسی نت دہاں زر بخشے
پر ہک اوس تے پچھلے عمرے گردش فہم ستارا
جنگل تے کوہ قاف سمندر پہرسی کئین جائین
مارن نے کئی دشمن ٹھگن مولی آس بچاسی
عاصم شاہ ایہہ گلاں سنکے ان پیا وچہ فکرے
جو سو سخت مصیبت اگے دروالوالی دسے
ہر کوئی جانے سوڑی سامی اگے قبر ہنیرا
جان کندن دی تلخی ڈاہڈی سن گلاں تن کنبے
اس سننے تہین کداسانوں خوف پیا دل چرہیا
عاصم نوں تدہ معلم ہوسی جان فرزند وچھناں
کہندا لکھے لیکھ ازلدے مول نہ جاندے میٹے
کرنا صبر اسانوں چنگا جو اوہ دیئے بلائیں
شاہ بیٹھا کر صبر تحمل دلتوں فکر گوائے
شاہزادے نوں دے دلاسے تہہ مرتیے پھیرے
پڑھناں علم ضرور بندے نوں کیتا فرض الٰہی

نہ ور طبیعت نوں رب دتا کر دی ہو پیارا
نال پیاراں پالن دوہاں ہوئی آن وڈیرے
آئی راس زباں گلاں تے دسیا سخن پہیلے
گذر رہی تاں سد بہاے اہل نجوم جماعت
خفگی دی گل دس نہ سکن پیا سو وچہ سوچ حیراناں
ہک گردش وچہ مشکل دسدی عشقوں سفرد بانون
جیکچہ روز ازل دی لکھے اوڑک ہوئی سوئی
کردی عرض نجومی قبلہ بخشیں جان ہماری
سیف ملوک شہزادے ہوسی تدہ ہین شان سوایا
علم سخاوت عقل تواضع ہوسی خو کرے
جن وانگن کئین رہتن چاندی لنوین ہر بہ بخشے
جنگ عشقدی نال اس دلیون سفر کریسی بہاںا
کتنے سال ہکلا مسی راکس دیو بلائین
بہتے سخت قضیئے دس کی اللہ آس بچاسی
ہو غمناک تحمل کردا دہن شاہ اندی جگرے
مہر ورتی بن ہر گز بار و قدر نہ آوے کیسے
ہک اکلی وچہ اوجاڑے وایم ہوسی ڈیرا
یک کتابین خبراں اگے دوزخ بہاہ الفتے
جان اوہ گھڑی سر تے آئی تپا لگی گا اٹہایا
کی ہویا اج کری تحمل سنکے خبر نہ تاں
دتا اسدا سر تے جہلساں جو رب گھڑسی بیبے
راضی ہوگے جہلاں جارا ناہین نال قضائین
سد معلم فاضل علم لڑکے پڑہن بہاے
کہندا بیٹا علم پڑہین تاں وادہ نصیبے تیرے
کردا علم دلیندوں روشن ہوندی جہہ سیاہی

جیون سورج وچہ نور ہمیون ہے علم رہے وچہ جائی
علمی کارن دنیان اوڑ آئون ہر انسانان
سیف ملوک تمہوں نوں آہند اینون کرہو سلامی
جیہڑا اکہم تسان فرمایا عین ثواب اسانون
ساعت نیک ہوئی جد حاصل لڑکے پڑہن بہائے
کاتب زرین رقم اُس اگے چار شہزادے پڑہدے
افلاطون ارسطو سلمان سارے کرن تیاری
سبہاں نوں نال زبانی دستے کہول بیانان
سیف ملوک اندر سب پایا ہتہا اثر دانائی
صاعد نی سی وڈا انہا فہم عقل ادراکون
ونش برس وچہ ہر ہر علمون دونی حافظ ہوئے
جو خط جنیان اوتے لکہدے سیف ملوک پکا کئے
عربی عجمی عبری کوفی خوشخط فارسیانہ
تو گری اکہر خط فرنگی انگریزی ہور دوجے
سریانی ایرانی ترکی یونانی اعراقی
ویکہہ علم سلیمان نبی دے پائی بہا کہیا فولی
اوسط علاک سمندر ثابالو سترا ہیپ شہر دی
اس حد تک اوہ عالم ہویا قاضی سب نکاندی
سیہ وقیقی کہول رسالے کرے بیان جنگیرا
مشکل شاوودبنیدی آہا شہزادے آوازہ
جے سو ہولوں سُنتے والے عالم فاضل دانے
حسن رسیلا خوا حلیمی سادہ مکہہ صفائی
روشن شمع نورانی چہرہ تہیے لاٹ اسمانی
جے اوہ نظر کرے دل انبر جیک نہ جہلن مارے
نیوان تکی تہرتے لگن بجلی دے چمکارے

نور بہاجہوں سورج تہر آدم جنس چہوائے
سمجہے علم وجود انہیں نوں نہین تاں ونگ حیوانان
جو فرماؤ سر پر بند اسان حکم تمامی
شاہ وزیر نجومی سدکے پوچہیا ہر یک اسانون
اوہ استاد لیاندا جیہڑا ہر یک علم پڑہاوے
لے صلاح پکا نون بیٹھی ہو شاگرد شہزادے
پوچہو اُس استاد کیوں جو گل مشکل بہاری
اوہ شاگرد اکابر ہویں استاد دے یگانان
تیز طبیعت ہوش دولت فہم عقل چترائی
واہ خالق جس پیدا کیتی بہلی بہلی دے خاکون
شہزادہ جاں کرے کلامان موتی لعل جڑائی
خوشخط اوسدا دیکہہ فرشتہ حیران وچہ جاوے
بیدا جہیڑی گور مکہی ہندی حرف سنائیاندا
اڑدو خط بنگالی دیونی سارے سارے لکہیں بوجہی
سکہے خط زبانان سبہو کجہہ نہ رہے باقی
دیون پریان والی سارے جانور اندی بولے
سیف ملوک سلیمانوانگن سمجہے گل ہر ہر دی
جے مسلے دی مشکل ہوندی اتہین تہین جاندے
عالم فاضل سُن سُن کہن مرحبا اوہ خالق تیرا
جدون کلام کرے سُن ہوندا شوق الہی تازہ
نال آوازہ اوہدے لذت ہوندی مست دیوانے
سوہنے ویکہہ ہولون شرمندے جہاں نخ جہلد اکالی
وانگ بہنگان شترن جو فیرے عاشق مرد زنانے
نازی جیول مہر جبین آوے کرداپار اتارے
ایسے روپ انوپ گرم وچہ صفت کرے ندی وارے

تہوڑی تہوڑی صفت محمد لکہد احل ہر جائے
جے لکہہ صفت ثنا سائیں لکہہ لکہہ ورق تہیرے
چوہدان برساندی جد ہوئے صاعد تے شہزادہ
کرنان سدا اینوں ہویا کہاندا پہیر زمانان
امیر وزیر بلار پیارے مجلس خوب سہائی
لیا ہو سُرخ شراب پرانا ہویا حکم کلالان
ہر جائی کافوری شمعان عجب سنوان بنایا
لے لے تان کلونت اُتارن زہراں نون اسانون
داریاں سر پیروالے بیٹہے حلقہ کر کے
کئین قانون ملاندی کہڈن قانون الی ہرہند
سُن سُن راگ مہولوں مستانی مارن چنگی تاڑی
سندر بانکے نفر غلامان بہر بہر دین پیالے
عاصم شاہ خوشی کر بیٹہا کہڑ دا وانگ گلابان
ہر ہر قسم ہزار طرحدی پہلیون پہلیاں دستون
شاہزادہ جان تکڑا ہویا آیا زور ہنگانوان
ملکان شہران فوجان اندر جوبن رستم ثانی
نیزہ مار اتار لیاون چوکیدار انبر دے
برچہے تیغ سیف تماچہ خنجر چہیر اکٹارے
سیف ملوک شہزادہ صاعد طاق ہوئے سبہو
ہوراسوار پیادہ قواعد کردا ہر ہتہیار دن
تہوڑی مدت وچہ شہزادہ ہویا سکندر ثانی
نونہال جنندے باغون بینظیر شہزادہ
نوان جوان تے آن حسن دی آن ہویا قد اچا
سیف ملوک شہزادے نکدن نال قضا خدائی
جیونکر رسم شہاندی ہوندی پہلا جشن بنایا

نرمی ٹہر مت جنوں گرمی کاغذ قلم جلائے
لکہوں ہک نہ کمدی مولی قصہ ٹورا گیرے
سہنے صفتین ہکو جہے پر کچہ شاہ زیادہ
عاصم شاہ خوشی وچہ بیٹہا کردا جشن شہانان
بیچہے فرش فروش وچہائے عطران بوُر مچائی
پیکی مدہ ہوئے متوار ہر جہکن وانگ مثالان
سوہنی صورت زیور والی دستے روپ سوایا
تار طنبورہ کو منکار مچایا کری بیان حقانون
کردے یاد پیارے تائین ذکر سینے وچہ کر کے
ہولون ناچ کماچ وجانون ناچ خیال جنندے
چنگی تاڑ پید آوازہ بنگی زہرا انبر تاڑے
مجبوباندی حسن عجائب کہڑ دی ہوش سنبہالی
بٹہو طرف پچاے تحفے بہتے ہتہہ لوابان
کیتر ہوندے گد مجہول قصہ اگون دستون
کہیا شاہ سپاہ گریدا اسنون کسب سکہاون
لانون کالی تیر آسمانی دستن ہنر کمانے
سیفانال کریندی ٹوٹی سپر خانڈے پردے
نیزا بازی تیراندازی ختم کیتی اس ساری
شاہزادہ شاہانے کمون ایہ وزیر دے سبہون
رستم بہمن اسفندیاروں ودہی ہویا تلواروں
علموں عقلون رہ رون شکلون جوادصفات انسانی
گلبدن تے بدر منیر دون چہرے روپ ہے پاوہ
جس پاسے اوہ سرو لٹکدی سہتے گل تلے کو چا
خوشئین خوشئین ڈیرے اپنے مجلس خوب سہائی
باپ اپنے دی کرمہانی اوہ بہی کول سدایا

خوب طرحدی دعوت دتی میر وزیر امراوان ‏— قدر بقدر ہی خلعت بخشی گیکجہ آکھ سناوان

باپ اگے نظرانے رکھ بیٹھا ہویا سلامی ‏— راجہ راہی مبارک دیندے خوشیاں ملک تمامی

لکھ لکھ لوک پڑھن شکرانے فوجاں ملکیاں ‏— سجناں دے دل شادی ہوئی دشمن ہیبت پیاں

میر وزیر گزاران نظراں کھڑیا پھول بہاران ‏— پائی آپ گلاب شاہی دی ہویا جیں ہزاران

عاصم آکھ بیٹھی ویاں نظراں نظراں تھیں ہو کھاندا ‏— سو سوار وندے مہر صدقے جو رب خوشی بجاندا

پیو شراب ہویا خوشوقتی کھم نوں تقدیرے ‏— دلگیری وچہ شادی آوے شادی تھیں دلگیرے

ساقی بخش شراب پیالہ توڑ طبع دی سستی ‏— آیا حال محال عشق دا ستی نال درستی

کہے سال پیالے پیالہ ہو لوواں مست خماروں ‏— شہزادی دیوانگ محمد صورت دے چھلکاروں

داستان دربیان دیدن شہزادہ و شاہ مہرہ صورت زہرہ را و عاشق شدن

لکھ لکھ اول دے یار وہوندی نہیں کنارے ‏— بادشاہاں نوں پون قبضے کون اسیں بیچارے

ہنسی گھم جگت تی جہڑے بڑی ٹھگن تقدیروں ‏— جے تنوں آبی دلوں کریئے چنگی کرند بہیروں

ہر ہر دل کھوٹ وسار بناکے لالوں کان مثالہ ‏— موت آوے تاں وچوں پوندا اکھنڈا موہر پیالہ

عاصم شاہ فرشاہزادی نوں بھیجو ایک عزیزاں ‏— تحفے بہتے عجب عجائب پیودا دیویاں چیزاں

آئے پیو عاصم دے کہدن دتی عاصم تائیں ‏— دو شاہ مہری تحفہ کرکے پہلی گل سنائیں

اوسنوں شاہ سلیمان دتی جن آدم دی شاہی ‏— انہاں دو ہاندی الفت آہی نال لاندے راہی

اوہ بھی شاہ شہانہ آہا ایہہ بھی شاہ بہادر ‏— اک دوئی سنگ رتن کردے آہے دوئی اکابر

شاہ مہر پہ ہی گل سنادان اوہ شاہ مہر بکیکے ‏— دونہہ شکلاں دی مورت لکھی گوری کالی گیدی

قسم حریروں ٹاکی پچی فرات ناسدی ہیدے ‏— دوہوں شکلاں دی اتے صورت لکھ قلم عجب دے

اک صورت ظاہر وانوں آہی آہی یک زمانے ‏— سوہنے نقش جنہاں لاٹاں وتیں عمر جوانی

وچہ صندوقاں رکھی آہی عاصم اوہ شاہ مہرے ‏— اوڑک اوہ بھی دیسی لیکن دی تحفے ہور بتہرے

پیکے بدہ کرے بخشیشاں بیٹھی لی دل ٹو ہلا ‏— ہر ہر چیز عجائب اسنوں دیندا جادو کہلا

دل وچہ کرد اوہ سلیمانی تحفہ نہبت ادھیرا ‏— سیف ملوک تائیں من ولاں اتہیں کون جنگیرا

ہویا حکم خزانچیاں نوں جلدی قفل اتارے ‏— اوہ سلیمانی تحفے والی آن صندوق گزارے

عاصم شاہ دھراگے اپنی چار صندوق کھلایا ‏— ہور صندوق صندوق اندر اوہ بی باہر کڈھایا

اوہ بھی کھول کھڑی فرمایا شاہزادہ شاہ مہرو لئی ‏— اندر شکل نورانی چہرے چہال چھلکن ہوئے

بجلی وانگوں چمکارے دانگن ہر ہر نقش چمکایا ‏— سورج ہی ہوسا ہوا ان اوسدی جہان سبھی چہل سکا

تاب اوہدی تک آب نہ رہندی گوہر لعل بدخشاں ‏— دانشمند ہووے سودائی جو ویکھے دل نقشاں

تن دی دیکھ صفائی رونق چین بھرن مارے ‏— کاغذ نوں مستی ہوئی انگاری لکھاں نہ سہنی داری

مورت دی تعریف لکھن وچہ دیوے لاٹ بوجہائی ‏— میری ہت نظر نہ لگی لکھاں حرف خطائے

اوہ شاہ مہری شکلاں والی کرکے تحفہ نادر ‏— شاہزادے دل بھیج آیوں عاصم شاہ بہادر

نالے صاعد کارن لوڑی تحفے وانگ اشناکاں ‏— خوب ہتھیار لڑائی والے نالے عجب پوشاکاں

جس ویلے اوہ تحفے پہنچے مست آہا شاہزادہ ‏— نازک بدن اوائل عمری پیتیوس نشہ زیادہ

اوہی راتیں توڑی رہیا سوتا نیند نہ اٹھے ‏— بعد اوہتھیں اوٹھ بیٹھا تاں پھر چیز رکھی اوہ ڈھٹھے

اک شاہزادہ دوجا صاعد آہا کول حضوری ‏— لٹ لٹ لاٹ کرے چوطرفی شمع بلے کافوری

اس گلوں دل تنگ شمع اکول تنک اچ ہونڑا ‏— نالی ہیہدے کہ نالی روندی اتہیر لو ہیچوندا

دیکھ ہویا حیران شہزادہ ہووے نا معلومی ‏— یا ایہہ اطلس ہے خطائی یا ایہہ دیبا رومی

یا ایہہ قشمی چینی دانکر شکل نہ تبع فرنگے ‏— تکلے توں ہتھ پا شہزادے مورت کیتی ننگی

گی تکی اوہ صورت کیسی روشن چاند فلک تہیں ‏— نقش نگار بہار جنہدی بہتر جو ریلک تہیں

جو موہنہ کرے دل اسمانان سورج ہوئے چھپانوں ‏— جے کھڑیئے ظلماتے ملدا آب حیات سچانوں

ہر ہر نقش دی شکاری بہتر لاٹ چراغوں ‏— والے دیکھ ہولوں دیوانی ٹھڑدی ہوش دماغوں

نالی تے اثر رنگ سیانے جے دیکھن اک والی ‏— کاریگریاں والی بہلن سارے ہوش نہالی

جو لقمان حکیم سیانا دیکھے یا افلاطوں ‏— بھلن سبھ حساب عقل دے ہوون شتابی مجنوں

عالم سچے پہ ہیزاں والے اکھ حکمدی دیکھن ‏— کفر اسلام نہ یاد رہیوے بت دل ہتھا دیکھن

واہ نقاش کاریگر یار جس اوہ نقش لکھایا ‏— واہ واہ خالق ہر جن ہارا جس نقاش بنایا

سیف ملوک شہزادے جاں اوہ مورت دیکھی ساری ‏— لگی اگ ہویا دل اندر تپ سکے وانگ انگاری

بھلی نظروں ہوش نہ بھلی جیونہ دہاں گانے ‏— جیوں زلیخا بھلی خواباں رکھی شرم ٹکانے

جادوگر تصویر شہزادے جیہا نہ کیتا ظاہر ‏— جیو نکڑ دائین نال نظر دے کھڑے کیتا باہر

اندر گذری جیکجہ گذرے ظاہر حال نہ کیتا ‏— دوجی وار شراب پیالہ بھر لوئیں [illegible] پیتا

اجن جیت گیاں گھل اکھیں یاری عشق نقارے ‏— لے ہتھیار لتہال تہانے کو شہ عقل [illegible]

دیکھ شہزادہ دولت والا ظالم نے ہتھ پایا ‏— بھن لیا دی اوج جنہدی سوہنا [illegible] کہایا

اِس تھیں کون چھڈاوی یارو ضامن نہیں حیلیہ
سر دتی بن نہیں خلاصی ایہو ایہہ اطلمانان
مہر بہی اوس دہاڑے لیندا جسدن آپون منگیر
جگ عشقے دی صفتیں آپون رہسی دور کہانی
گھوڑا چرخ نہ مار چو طرفے سمجھ محمد یارا
سیف ملوک شہزادے مورت فیر ڈٹھی دل لاکے
اِس مورت دی صورت ربا ناہیں جان ہسانے
اِس مورت دا آدم کیہڑے سندر روپ کمانے
دوجی مورت جو مرداوین پٹھے نال برابر
ایہہ مورت شہزادی تک کی پچھے طرح پچھانے
دوجیدا کجھ پتا نہ لگدا کون کوئی کس دیسون
پھر مورت ول ڈٹھا شہزادی جوش طبع تون آیا
لیکھے باجھ نہ لکھن ہوندا جے سو کرے تیاری
موری تھیں سر باہر کڈھے سارا انگل ٹیکدا
جاندا جاندا روح بدن تون چھڈ رہیا فیر آنک کے
پاڑ پوشاک سٹی شاہزادے آیا باہر گھر تھیں
ساعت پچھے صاعد جاگی فیری نظر چوفیرے
صاعد اول خفگی کرکے فیر جمعیت کردا
الیس دلیلوں صاعد تائیں آیا جیو لگانے
شہزادے دے پچھے صاعد سترین جان سکے
یاران باجھ آرام نہ آوے جھڑنہ بہے جرکے
دہمی رات ہویا خوش ویلا ملیاں بانگ شہر
قطرے اتھرو اندے پہونچے نا
صاعد اوٹھا سویرے ڈھونڈی رکے فکر زیادہ
ہکبہ سرت سنبھال بندی لال پیا وچ کھٹے

جے سو بابا دولت دیئی کرے بیٹے لکھ لکھ حیلا
جے ستو سر وڈیانوین دیئی تروانان جرمان
نہیں تاں عاشق سرون تھیں ہیلی وارنگر
دشمن یار اپنی دیجو ملی کدہ تدہ ترت مکالی
پندہ دور اڈا قصے والا رستہ پکڑ سوارا
ہو متفکر کری دلیلاں حیرانی وچہ جاکے
یا ایہہ کوئی حور بہشتی یا کوئی سر ربانی
نور الہی ہے ایتھا کایان دہار ترنانے
ہتھ اوہدے بیٹے لال شرالان دہریا کار نادر
ہے تصویر ایہہ شکل ہیرے دی کڑند ہیر سیانی
مت ہووے شہزادی کوئی طن ترنانے دلیون
جھلی گئی نہ جہال حسن دی روح نکلن تے آیا
چنگھی تنگ پیا وچہ پنجر جیو نکر کری اودار
سر نون حرم لیہے پر سجن پنجر نال ٹھیکدا
ہوش عقل دانائی دوبی پٹکے پھیر اٹھ کے
ہو بیتاب ڈھہا کہا گردی گرمی سوز فہر تھیں
سو مجلس ہی وچہائی دسدی نہیں شہزادہ دسکے
چھو کریا نو جہ سیر کرن نون گیا ہوسی مت گھردا
سیج اوتے پر اکبہ نہ خبر دی رہیا لگا نہ گھانے
رکھہ اوڈیک سجندی بیٹھا دروازے بول لگے
کو کڑ بانگ دتی نہیں آیا جھی شہزادہ مر
سیف ملوک غلک دی غم تھیں کہیدیان جو شہر دین
ماتم سبز پوشاکی ساری دامن رکھیو چیلے
جان لبوں نہیں باہر آیا ڈھوس پیا شہزادہ
وانگ کبھو رہویا تنگ ہیلیہ سر مونہہ پٹے

وہڑ روہ ہو رہویا تن سارا لیر و لیر پوشاکی
سینہ سارا لہو ہویا نوہاں نال گہر دتھا
عطرین ناہے کیس نگیلی رولدی اندر مٹی
جھبدی ہتھ نبض پر دہرداں لے ساہ سہارے
پاڑ پوشاک سٹیڈا صاعد روکے گہت کہالوان
دائیں ویچہ لیا از غیبوں چنگا پہلا استا
رووے تے کرلاوے صاعد ڈھہہ ڈھہہ کے لوہا
سارے ہنجون سہر ہر رو لون جون سیار تو ندیا بارق
صاعد واسن شور کوکارا ہوی خلق اکٹھے
شہزادہ فیر جالیوفے روندی یار چو فیرے
خدمتگار غلام بیچارے منہہ سکا تر بدے
وانگ یتیمان جاکہلوتے عاصم دی درگاہے
صاعد نے شہزادہ والا سارا حال سنایا
شہزادے دے ہتے اوتے عاصم نے ہتھ دہریا
گون نہیں فرر روکے اوتے عاصم شاہ جدبلیا
ماسی پھو بھی پہنان یاران کٹھا ہویا قبیلہ
لاکھہ ہزار و نے تسر صدقی ہویون ردبلا ئین
شاہزادہ نون خبر نہ کوئی مرتے ہوون سیاپے
عالم اتے طبیب نجومی رلی کول بہالے
اسدا اس ستاری اوتے کیسے گردش آئے
کرن طبیب حکیم تمیزاں ویکہن نبض تورا
گرمی سردی بادی خشکی نہیں بخار لو ہودا
پڑہ پڑہ سورت جن پرل عالم ہیدم پالون
شہر شہر وارے ہٹے سدری ودہ نہ ہویا سیا یا
مشر برہمن پنڈت پہولن شران پوتہ

تان اکھ بیٹی پھیر بلائی آئی بہت بلا کی
غیبوں بجلی پی قہر دی باغ حسند الوہا
صاعد دور گیا فرسر تے دیکھ سرو سرپی
جان اودہ پیاندیوں حالوتس ایہ گل سرگرے
گہائل ہویا شہزادہ میرا ہین ہت کدہر جالوان
کتھے چلیون آپ شہزادے دی اسالون پتا
کر فریاد پکارے اوجا موتہا یارو مٹھیا
دم در ددعائیں کردی صالح لوگ ہزاران
دیکھ شہزادہ ہیون سے نجد جیوندا وچہ پہلے
صاعد نے اوہ جار لہا یا وسے اپنی ڈیرے
رولو رنگ ہویا متغیر آئے دردرسیدے
بیٹھا شاہ مصلے اوتے کردا یاد آلہے
عاصم شاہ ہو یاسن کہلا جہب بیٹے ول آیا
تہور سجان جسنتی وچہ باقی جالوتس اجے نہ مریا
مجلس اندر شور کوکارا اوہد حسابوں ہویا
ردلون باہان ٹک کہانون ممکت شاہ حیلیہ
آکھ محمد اانہیں گلیں کیو نکر ٹلن قضائیں
عاصم شاہ حکیم سدائی کیوین مرض سیاپے
شہزادہ دا حال سنا ڈ عاصم شاہ فرمائے
کیکجھ ہو جاندی جتہین ایہ نحوست جاپے
اربعہ عناصر وچہ نہ گہاٹا اوسدا لیکہا پورا
ہور کوی ایہہ دا تان دگیا کریاں الہ ہودا
گٹ تعویذ نہیں گل دالی ہنیاں کھولی کھاو
اس سائی کہ ہمین لوک لسانی عشقے سایا پایا
آکھ محمد عشق کہیری سبنا ذیگل نہو سیتے

آئی وار نجومی والی تکی راس ستاری
کردا عرض نجومی شاہا ہور نہیں ڈر کوئی
اگی اوہ گل سفر یوالی جیہڑی اسان وساری
لمتین اجے حیاتی اسدی سو تون ڈر ونہ ذرہ
ترے راتین تے ترے دہاڑے اووین رہا شہزادہ
حالت ویکھ شہزادیوالی ہر کہنون غم ہووے
کرکے تکے عتبن ہزاران ہوش نہین اس جیہڑے
عاشق واجو وار دو تہا باجھ ملاپ سجندے
مندی مندی روگ محمد مندی ہنین جیواون
چوتھا روز ہویا تان صاعد کیتی سبھ وردے
ہک دو گلان نال شہزادی کرن دو کہانیان اولے
دو ہوا سبھ کوئی او تھون ہک نہ رہیا نیڑے
عاشق تے معشوق کوئی سن سوہنے مرونا لے
جے میں بہی اس گل ول جانوان ایہہ قصہ چیت جاندا
درد فراق انہاندیوالی ہان پڑ آیا پیٹے
موہون بول کہے صاعد نون فر ایہہ گل سنا بیرہ
عاشق تے معشوق ملندی جیہو لگی گل آوے
صاعدنے ست واری مرمر تک کے طبع سکھاندے
خوش آواز زبان رسیلے بہتا علم دانائے
ہک حکایت اثر یوالی کیتے والا وانان
صاعد دیدل درد سجندا گل کرے دل لا کے
کہے شہزادہ صاعد تائین تون پنجال غمانداں
کتنے وار کہانی کیتی تان اس حسرت ہنبالی
دل ہویا تان صاعد کہیا قسم تینون اس ربدے
بہیت ذلیل اوسین میون غم تیری تہین ملوا

طالعہ اندر نظری آئی ظالم روگ ہتیاری
پر اوہ ساعت عشقے والی آن برابر ہوئی
ایہہ نشانی پہلے اوسدی ٹلدی ناہن ٹالی
پر ہن رلج کماتان شکل کرسی سفر مقرر
ہکو ساہ کہڑا کے لگا ناکجہ کمین نہ یادہ
دانشمند علاج وسالن جیکجہ سو نہہ در آوے
ریت تکی دری کہندا او سارن ہتھون جاندی گل
اوہ سیانان جان ایانان روگ نہ جانن مندے
بید ہووے جو دلبر تامیں بیدن کہول سناواں
کہیوس راتین جواب ڈٹھی میں جنگی خیر خیر دسی
سچے خواب کرے رب میری مت ایہ اکہین کہولے
صاعد بہ سرہانے اوسدے ہک کہانی چھیڑے
درد فراق انہاندی والی کردا گل دہانے
شالا نوڑ چیڑ ہے فرمائش جاندا وقت وہاندا
جان عزگل ملندی آتی شہزادی اکہہ پٹہی
صاعد ہور کہانی کردا اول آخر تائین
شہزادہ دل تازہ ہو کے فر او نوین فرماوے
عاشق تے معشوق ملندی نوین نوین گل آندی
اخفش وانگ بیان کرینداثر الدر وچہ دہائے
ختم انداز ہتھون حد چلے ماری تیر نشانان
شہزادی نون جنگی لگی آکہے فیر بولا کے
ایہہ گل سنا اسی تہین میں دل ہوندا جاندا
گلان کرن لگا او تہہ بیٹھا ہوئی وڈہ خوشحالی
جنے خلقت پیا کیتی رمزی لائی سبھدے
جسنون او دنیا تے آیون فرائض تہین کی پردا

سیف ملوک کہیا میں تینون ویدن کہول سناندا
صاعد کہیا ہن شہزادی کی طاقت میں بندے
کہے شہزادہ حال حقیقت سن صاعد دلجانی
راتین جاگ لدہی او تہہ ڈٹھی تیر کلیجے لگا
ہک صورت تدی مورت او تھے لکھے نظری آئے
آدم دی کی قدرت سرجے ایسے روپ نیارے
جگر کباب کرے تاب اُسدا عقل دماغون ٹردا
مائل کروی شکل شمایل گہایل کری جوانان
ویکہن ساتھ ہویا دل بریان لگا داغ کلیجے
دوجی صورت ہر مردالونہن اوسدیکول برابر
اوہ شاہ مہری مہری ڈٹھی مہری آندی گرمی
کہے شہزادہ صاعد تائین تون بہی تک اوہ صورت
جان جان اس مورت دی صورت مینون نظرے آوے
صاعد کہیا باپ تیرے نیون وستان ایہہ کہانی
سیف ملوک کہیا میں تینون ورتی گل سنائی
بہالوین باپ مرے نیون دستین بہالوین ہور کسینون
صاعد نے شہزادی والی سمجہہ حقیقت ساری
شربت دیہہ شہزادہ تائین آپ گیا دربارے
کر افسوس کہے میں آپون کیتی بہت نادانی
نبی سلیمان باپ میرے نیون دتی ایہہ شاہ مہری
ہن اوہ دولی گہر چہپانون کون نشانی دستے
عاصم نون سن گل عشقے بہت لگی غمناکی
عاصم شاہ سن ایہہ قضیا بہت ہویا درماندا
فکر اندیشے صبر بہلایا وسر گیان تدبیران
کتنے ہوس علاج عقلدے گہمن گہیر فکر دے

پرچے ہور کسیبدے اگی ہرگز کرین نہ واندا
بہیت شاہا بندا جو کوئی بہولی حال ہونون اوس مندے
باپ میرے جو تحفہ گھلیا شاہ مہرے سلیمانی
جہگا پاڑ دتھوس کہاگرو دی پہل گیا او سرگا
حکمت پاک خدا وند والی کر گے نقش سہاوے
قدرت دی ہتہہ نال بنائی خالق اپن اپاری
ہک ہک وال ائس مورت والا عشق نون کسی کہڑدا
زینت زیب شہانا سارا او تہے دسیدا نان
لون لون لب ہڑا وشہی ماس ٹہی ہت ہجے
اوہ ہنوار میری مورت کسی نقش اکابر
دوجی وار تکے تان عشقے کیتی آن بشیری
مست ہو ر تدی صورت لیہہ کر بہائی کوئی صورت
صاید ہاہر صبر نہ دل وچہ مرسان استے ہو دسے
او سنبون ہت ہووے کجہ معلوم دستے تیا نسانی
جیکجہ عقل تیرے پوچہاوے کہر تون اگون بہالی
کہوند بہیر وزیر اجیہی صورت دستے مینون
شربت ہک بنایا جیہڑا آہا اسدیکاری
عاصم شاہ اگے اس جاکے حال سنائے ساری
کاہنون شہزادیوں بہیجے اوہ تحفے سلیمانی
اس بہی اگون تحفے بہیج کیتے وررتن جواہر
کسدی دہی جیند اوہ مورت کس ولایت دستے
ایہہ بہیر کوہاڑی ماڑی کیتی آپ جلا کی
تہیں اگ لگائی گہر نون ہو نہامیں بکہاندا
دو بدا عقل اندیشے اندر جیون لوہا وچہ نیرن
بہجن دنج صلاح حالنوالی دیے کرد انبریے

تاں کجھ آوے چاوی چارا وانگ بہیا دلگیر آہن
شاہا شالا دم دم ہووے تیری سہاگ سوائے
دولت تے اقبال شہانے دندن ہوون زیادہ
یا قبلہ غمناک نہ ہوویں رکھ اللہ دے ڈھیری
ایہہ کہو شہزادے تائیں جیتا چخنہ نہ بائے
یار تینوں رب پاک ملائے تاں جو تدہ قسمت ہووے
ہا ہیجان دانشمند وزیراں ہور مصور دانے
اس صورت دے حال حقیقت جن جا ہوون بہتے او
ایہہ صلاح وزیراں دتی شاہ لگی دل بہلے
کوشش بسیار کرساں کہلاں فوج جو فرا
پر توں اپنا آپ سنبھالیں ہوش نہ کہویں چہ جاتے
سیف ملوک کہے سن بابل قسم جنھاں لس ہید
پھر کے جان میرے پچھے تکے ساعت کھڑیاں
اودہ رخساری وار غوالی ہو لٹکیر چیلے
تھوڑساں نہ پی سکا یا خشکے سنبل پر انوالا
حالوں بیحال شہزادہ باغ حسن دا کملایا
کتنیہے پی بوٹے چھپایاں کنگن پوہانچی والے
عاصم شاہ تک حال پتر دا لگی بہر کاری
بیٹے نوں لے جھولی بیٹھا گھٹ گھٹ سینے لائے
عمر گئی غمناکی اندر کر کر ربدی سیوا
کبے دا غضب دی جھلی ڈالی سیوالی
دو جہاں جہاں اندر ہی تیری خوشی گنہری
تینوں کی ہویا فرزندا داغ لگا یو جانے
کس ڈائن نے ویہجہ لگایا یا کس نظر لگائی
ہے سو ہائی بیٹا میرا تاں جو کر مقبرا رے

عاصم شاہ دی دیکھ حیرانی کیتی عرض وزیراں
مولی باغ خوشی دی تائیں صرصر وانہ لاے
سو ہنیاں چڑھ نہ لگی شالا سیف ملوک شہزادے
بیٹھے پاس حلوا تھا آپوں اسنوں دیہو دلیری
سُردا عقل فکر تے دانش بہا نہ بر ختیا دا
حیلہ وس میرا جو لگسی فرق نہ کہاں کو لی
عالم بہر کے صورت ڈھونڈاں ہر شہر بن ہر جائی
حاضر آن کراں اج ایتھے تاں تیرا غم جاے
بیٹے نوں جا دتی دلیری بچار رکھ تسلے
مت مور ندے صورت لبھے ہووے مطلب تیرا
کد شاہزادے ناطہ دسیدے جے نالوں پوے دا لی
ہوش عقل جیو جان رہسی جے صورت نہیں لبھدی
عاصم حال مٹھے دا تک کے ہنجوں جھولی بھریان
تنوں جہاں بیماری ماری نرگس نین رنگیلے
بدر منیر آہا جو چہرہ دے مثل ہلالاں
او جھڑ گئی بہار پہولاندی پیتاں رنگ وٹالی
کلگی توڑ تاج اتاری زیور شاہاں والے
اٹھاراں نی سالوں لایا ٹھنڈیاں آہیں بارے
آکھے توں فرزنداں توں ہیں کہیں دکھ روگ
آئی باغ بہار خوشیدی لبھیوں مٹھا میوا
دبر تے نال پہاگ گواہی آئے خستہ حالی
ڈنگ تک منہ تیرا سن جیواں سکھ حیاتی
سدا بہار گلاب حسن دا تیری نوین جوانی
دیئی جہاں دعائیں تینوں پھر توں کس ...
آپ تے سُر دا ہیں سارے جہاں ہیں لگی کارے

تاں تدہ کیتا ظلم کسے نے تاں کوئی خون کرایا
بھل گئیاں سبھ کاریں تینوں یاد نہ رہیا یا لگا
دشمن تیر طعنے دیسن کرسن بہت ملامت
تاکوئی صورت والا ملیا باری کسی نہ لائی
شہر بنگلا کر خوشحالی چھڈ ایہہ جھورا مندا
کر کجھ صبر تحمل بیٹا چھڈ ایہہ کھیڑا اکیویں
لگا روگ اولا تینوں دارو نال نہ جاندا
لا امید نہ ہو شہزادے کراں ڈھیں کجھ چارا
تاں امید دلو جے میداں رکھیں آس کرم دی
دولت نال نہ شیں بیٹا ہوویں نہ ایویں ہیلا
دنیا اندی ہر مشکل تائیں دولت کرے آسانی
دولت تھیں کجھ تھوڑ نہ بیٹا چھوڑ نہیں اشتیاسے
صبر کریں تاں اجر ملیگا آئی خبر کتاباں

تاہیں باپ میرا کوئی بھارا تینوں دیناں آیا
ایسا غم نہ ڈٹھا ہوسی اگلیاں غمناکاں
دوزخ سینے میری تب سی سجناں ہوگ قیامت
کھوہ تو گسدی کجھ پھر بیٹا اینویں آپ گوائے
ٹھنڈا کو ہاکو شیاں بیٹا کوئی ہتھیار نہ بندا
جے نہیں کوئی صورت ہوسی یا ایہہ صورت اینویں
نالے دل تیرے نوں کہا دوس جگر میرا لے کھاندا
مت رب پاک سبب بنائے میلے یار پیارا
بہو مجلس دے نال نالی لوڑ کریں اس کم دی
دولت والی نوں گھر اندر مطلب ہوندا حاصل
داہڈی قفل اتارے ایہو کنجی ہے رحمانی
دنداں لوڑ کرانگا میں لی دیک مراد الٰہی
صبر اتارے قفل محمد ہر ہر مشکل بابوں

جواب سیف ملوک با پدر

سیف ملوک جواب بولوں دیندا نال حلیمے
جیکوئی شاہ زمیندے اکثر تیر قبول سلامی
وند ترا ہی سجدے لائق قبلے وانگن میں نوں
شالا سر میرے پر دایم رہے تسا ڈاسایا
جیکجھ تساں نصیحت دتی بھلی میرے حق سارے
پر کجھ وس نہ میرا بابل کی کراں منہ کالا
لکھے عقل وزیراں کرکے اوڑک ہوئی ہوناں
کیتا دل میرا مورت پا کی سخت زنجیراں
ہن ایہہ قید نہ میں تھیں چھٹدی نہ ایہہ بھار اترواں
میں ہن ہو چکا سودائی جانی تھیں تہند ہووے
اندر عشق جلاندا جیونکر آتش سنگیتار

سن بابل سلطان ملک دی توں ہیں عادل قدیمی
ناجاں تختاں والی تیری گردی آن غلامی
تیریاں جاں حیاتی میری جد رب رکھے تینوں
تیرے پچھے جیون نالوں مرناں بہتر آیا
پھٹ میرے نوں بدہی مرہم لایو کاری
ہوندا فائدہ کوئی چھڈ دا دانش عقل سنبھالا
سمجھدیاں کہندیاں کس بہا بیٹھا غمناک رونا
ایہہ قسمت نقدیروں کر بیٹھے ... میراں
وس نہیں کجھ چلدا بابل چھڈ خیال پتر دیا
گھر تیرے نوں میں چھڈیا لوڑاں چاہیا ہوئی موتے
مت نہیں ...

تسین کرا ہو توبہ عشقوں ڈاڈی سنگھاں متین
دل میرا انہیں توبہ کردا کیہے آگیرے وتین

جان جان اس مورتدی صورت مینوں ہتھ لگے
نا مین شاہی تخت سنبھالاں نا کوئی ہور آہرے

میرے کہتیں تھیوے ہوتوں بابل مین اج خاص دیوانہ
جو صورت ہتھ آئی تاں فر کرساں راج شہانہ

سن عذاب جواب پتر دا عاصم شاہ دل ڈریا
ہو حیران بیٹھا متفکر زانوں تے سر دھریا

اندر اگ اندیشے والی بل بل دے النبے
باہر ہنجوں مینہ وساوے سرو آہین تھین کنبے

ہائے افسوس مین آیوں بہانے پا کے تیل مچایا
کسی وزیر صلاح نہ دتی جان تقصیرے چایا

آپوں ہلو کرلائی شستے نوں بیج ہویا این آکڑ
کیونکر پاچھ لگے ہن ثابت جو سولائی اودکر

در مہلت خواستن پدر و باز گفتن کیفیت بدست آمدن صورت

سٹری نصیب اساڈی بیٹا وس نہیں کجھ تینوں
ٹور کراں ہن صورت والی مہلت دیہہ کجھ مینوں

کرساں لشکر فوج وزیراں ہر ہر ملک روانے
ڈھونڈن گے اس صورت تائیں گھر گھر بادشاہانے

جتھے سوہنی صورت ہوسی کرسن نقش مصور
مشکوئی اسدی مورت لبھ آوے نہ تصور

مین جاناں کجھ اینویں کیویں ہوگ خیال شہزادی
متین لگے سار جیہڑی کانوں دن ہوئے زیادے

ہن خوب طرح کر سمجھے کہندے اے پکی
دستی خبر نجومی والی ساری آکہین تکی

جیویں کیہا اوسنے اگی سارا ہویا تیویں
ایہ بی اوسنوں ہوون لگا کہیا نجومی جیویں

گلیں اول نہیں تدہ ہوناں ناں صبر کریناں
کاہنوں بہت چیاوان تیں تہیں الزم ہے میں کہناں

ایہ شاہ مہری صورت والی جیون تیہ لگو ساون
اوہ حقیقت ساری بیٹا وساں کھول نہ بابولن

باپ میرا سلطان ملک دا شاہ صفوان بہادر
اکدن خوشیاں اندر بیٹھا بیٹھے کول اکابر

مین بی کول پیو دے آ بیٹھا نال ہوشیاری
اچن چیت سہری آہی لنگھے پار غباری

بعد اوسے مین دو شخص آئے من قد وڈے رنگ کالی
جہل ہنیڈ اتک شکل انہاندی بہت ڈرانوالی

باپ میرے نوں ہو سلامی چم زمین ادب دی
کہن نصیب تساڈا ہووے شاہی عجم عرب دی

بعد دعائیں تھین پھر کہندے عرض احوال تمامی
بھیجے شاہ سلیمان پیغمبر آئے اسین سلامی

تدہ کارن اس تحفے بھیجے آمی صفوان بہادر
ایہ تک اسین لیا ہے بغچہ آن کتیسو والے حاضر

شاہی حکم وتاں بغچہ ڈٹھا کھول وزیراں
کپڑ تھاں عجائب نکلے نالے ایہہ تصویراں

مجلس جیب لگی تک تحفہ بہت عجائب چیزاں
کجھ بیان نہ آوے کسے کر کر دیسی تمیزاں

ایہہ جامی شاہ مہری ڈٹھی جاں حضرت صفوانے
کہن لگا ایہہ کسب جنہاندہ ہو دن اوہ کیے دانے

شاہ مہری نورانی تک کی آئی شاہ حیرانی
جنہاں پریاں تحفہ آندا پچھیدا انہاں نشانی

ایہ شاہ مہری صورت زہری دسو کتھوں آئی
کس کس صورتدی ہے مورت کس استاد بنائی

ایسی صورت وہرتی اوتے سو بھی نہیں انساں نوں
نبی سلیمان دسو یارو آندی کس جہاں نوں

سبھ حقیقت وہی انہاں اکدن شاہ سلیمان
بیٹھا مجلس خوب سہاکر رونق گھماں گھماں

جو کجھ تابع اوسدی اندر آدم جن حیواناں
ہر قومی دے افسر حاضر مجلس بھری دیواناں

بیٹھے پڑھدے سندے قصہ مہتر یوسف والا
سن سن حسن اوہدیاں گلاں کہندا شاہ اوجالا

مہتر یوسف جیسی صورت اندر جن انساناں
ہور کوئی ہوسی یارو پچھدا شاہ دیواناں

سبھناں عرض گزاری حضرت کد ہوسی کوئی ایسا
اگے کوئی نہ ہویا سوہناں مہتر یوسف جیسا

اک پری سی نام عجائب دانشمند اکابر
سبھناں علماں اندر عالم سبھ ہنر اوچہ نادر

کسباں علماں عقلاں ولوں ثانی اوسدا ناہا
اوسنے کیتی عرض نبی ول سنتوں شاہنشاہا

جوز بور داؤد نبی دی مین پڑھیا اوس اندر
نسل تیری تھین لڑکی ہوسی روشن انگر چندر

رہسی نقش تے حسن بے حد خوبی بہت لطافت
رنگ نورانی انگ سہیلا بے حساب ملاحت

مہتر یوسف نال برابر ہوسی حسن اداون
جیکجہ لکھیا اوہو ہوسی نامین ہو شہر خداون

روپ انوپ اوہدیاں گلاں ملکاں اندر جلبن
ساری سوہنے اسو تقدے اس دریس نزاسن

بیچ کلام الٰہی اندر ہوسے یوسف ثانی
نام بدیع الجمال کہاسی قسموں پری زنانی

ہوگ بیٹی شہپال شاہدی اوہ شاہرخ دا بیٹا
نبی سلیمان نوں عجائب دستیا تاں ناں چیتا

ایہہ جو دیس تساڈا حضرت شارستان سنہری
اسو چہ باغ ارم اک ناسی اوس مکان کچہری

جوبن اوسدے دی وہوم ہوسی آدم تیک زیادہ
آدمیاں دے قومی وچوں سیف ملوک شہزادہ

شکل اوہدی دا عاشق ہو کے دیس وطن چھڈ جاسی
گاہ کوہ قاف سمندر ماریں جا ملسی اوس تائیں

سیف ملوک عاصم دا بیٹا عاصم پوت صفوانی
تخت مصر دے والی ہوسن ہر اک شاہ زمانے

قدرت صفت خداوند والی جان ایہہ سنی پیغمبر
کہندا اوس عجائب تائیں توں مین بہت اکابر

حسن بدیع الجمال پریدا نالی روپ شہزادی
جامی تے کر نقش وسائیں راضی ہو دان بادی

ہو بہو تارین مورت جیون جیون شکل موہاندی
والی جتنان فرق نہ آوے ہیرے وچہ انہاں دے

بیٹھ عجائب کر بسم اللہ پکڑی قلم نہر دی
خاصہ رکھ دھیاں عقلدا کرکے غور اندر دی

ہو جو صفت کتابوں ڈٹھی ہر نقشوں ہر والوں
ہو بہو اوتاری مورت فرق نہ صورت نالوں

جا اوس نبی سلیمان اگے ایہ شاہ مہری ناری
مہری تک کی مہرین آیا کہیوین جو صورت گرلوکان
قاضی تے مرا انبا یوس پریان وچہ عجائز
اوسو بیلے ایہہ تحفہ دیکے کیتیوس اسین روانی
باپ میرے بی تحفے بہتی جو کم یاب نہ لبھدے
شاہ صفوانی نال محبت سا بہین رکھی ہو نویو
ایہ میراث پیؤ دی آہی مینوں بہت پیاری
دیناں اوتی تیرے جیہا نا ہا کوئی پیارا
اپنے بہانے کر بخششیاں کیتی خوشی زیادہ
بہن جانلی ایس خوشدی بن بن غم ہزاران
بن کجہ دس نہ میرا تیرا ہو گیا جس ہونان
اوہ دووے شاہ گئے جہانوں تان کم مشکل آیا
ایہہ حقیقت سن شہزادہ کردا شکر بیچارا
ویس بدلیسن پچھر والہ مسان جاہن تک ہو گئی جدائی
اس گلوں کجہ ہوئی تسلی نالے عاصم شاہی
ست ہزار جوان بہادر جنگی لاٹ مریلے
تھکن نہیں لڑائی کردے دم دم ہون سوائے
سبہ قواعد جنگ کرندے جانن ہر ہتھیارن
کر کر بھیر لڑاہن اگے ائی انہاں دلیرے
موتوں خوف نہ کھاون ذرہ تہت دلیو لاندے
تیز ابھیرن دشمن گھیرن تہرتوں سبہ اویرن
ایسے مرد زور اور جنگی کیتے چار روانے
لکہہ دستے کر عہد اشفاقوں ملک معاش جاگیران
ہر ہر طرف روانی کیتے کہیا ذرہ نہ سنگو
ہر ہر ملک آدم دی اندر دیکھیا ہو سبہ شہران

دیکھ ہویا حیران پیغمبر صورت اپن ایاری
شاباش آفرین ہزاران تیرے عقل ہزاران
حکم اوہدا سبہ سر پر منتن موڑن کسی نہ جائی
شکر کیتا جے آن پچائے تیرے دولت آئی
کہلے نبی سلیمان تائیں ہتھ اونہاند جھیدے
اوستہیں بچھون مینوں لبھی مین لی رکھی اونویں
اسو بیلے کوئی اوستہیں جنگی نا مین جینز نیاری
تاں ایہ تحفے تینوں گہلے ہتھیں گیتا کی
اوس خوشی دی جاہی ہویا دردان درگشائی
ایہ شاہ مہری وچہ سمندر ڈوبان نئی ٹپاران
پوتر باپ دواہنوں بیٹا پیاہ پیا ننت رونان
سیف ملوک اگی ایہہ قصہ عاصم شاہ سنایا
اسی دیناں اوتی دستدا اکہدری یار پیارا
مت سبب تباہی ہولے بہسی دست گہرائی
فوجاں کدتیاری کیتی دتا حکم سپاہی
دیا کہا جنہاں اندر انس خوبی ہاتھی فیلے
حملہ دیکہہ انہاندا باروں شیر ببر نس جاے
نندہ خود فولادی نالوں کہنوں ڈر تلواروں
سنکے خبر لڑائی والے کردے خوشی دو ہسن
وچہ میدان لڑائی والے پاؤں سیہ ہو جان
دشمن کوں خلکامی ہنددو ٹولی سرتوں گر
ملنے تے ارژنگ برابر ہور مصور دا
دلیاں جیکر آہو مطلب خوشی ہووے دلگیران
خرچ کرو گنہ نال خزانے ہور کملاں جو منگ
جس جاے کوئی سوہنا ہووے

جیکوئی ہووے شہزادے سوہنے ہرگز نظر نہ آدی
جو مشہور ہووے وچہ شہران آفت حسن لکھوں
عشوہ ناز فریب زنانے کر کے جیو بہلاے
ایسی صورت دیکھیں پاس دس پوے اس ہوروں
جیکوئی خبر پیدی آنے پاس باغ ارم دے
کرسان خاص وزیران جیون خلعت ہر سان
لشکریان دل تازہ ہویا عہد لکھائے شاہی
رخصت ہوا میران تائیں ملکو ملکی چلے
کوئی عدن نوں کوئی عرب نوں کوئی روم کوئی شامے
بعضے ہند جنوبی پہر دے دہلی شہر دفنان
کوئی مشرق کوئی مغرب کہن کوئی کوہ شمالی
کوئی خبر یرہ ٹاپو لوڑن کوئی تبتاں آئد اکہان
بحر محیط سواحل بہاہن تک قلزم افرنجے
تک کابل قندھار خراسان تک ہرات نجانے
کجہ روسی کجہ چین مچینے کجہ آسے ترکانوں
خوارزم شیراز مصلے غزنے غور تے لارے
کوہی بروع ایجاز ڈہونڈیندے کوئی گئی سرن جے نوں
تک بغداد جیلاں مبارک ہوکی شاہ سدھائے
ڈہونڈ تھکے ہر دیس ولایت شہراں تائیں نشانیاں
نام بدیع جمال نہ پیدا اعنبر بہے رسمی والا
تاں بدیع جمال انہاں فارسیاندے ڈودے
دو وقت نام پریدورہ کہاں سمجھو سیاناں
گہندے عجب جمال کہاں لگا گہندے شاہ پری
عاصم شاہ دی پیجے بندی لوڑ تھکے ہر جاے
جس نا ہندی کرگر دناسے فیر مصر نوں آئے

صورت اوسدے لکھو سارے جیوین محرم دس یادے
فتنہ دور جگت دے خالم جیت کہڑے عمراؤں
تور ٹکری آکہہ ملکدی گلین دل پرچائے
کتنین منگی اکہین تک کے صورت لکھ نہ جہوڑو
ڈیش اوتھہ سوہنیدی بہر دیوان لوڑہ سنرمیں مع ہم دے
ہور ولایت منگی جیہڑی دلیسان عذرہ گرسان
نزر والطمع مراش اوتے دیون سر سپاہی
کوئی مدینہ پاکے کوئی حضرت مکے گہلے
بعضے سکندریہ لوڑن بعضے مین مکانے
گہنان وچہ پنجاب زمیندی نہیں شیرین بہوبان
کوئی کشمیری لوڑ ہی کوئی گہنڈے جموں والے
سمر قند سی جند اجیسے لوڑ رہے کی اکہان
تک تاتار تک گئی عراقے تک مبارک گہجے
تک لندن تک قیر فرنگی تک گئی زنگبارے
کوئی نقش چگل دی تکن کجہ لوڑن کنعانوں
جام مہنود تے بابل تبریز ماورالنہر کنارے
طے کیتی سب دہرتی انہاں گئین ڈھونڈیند گلیوں
واہ محمد بہاگ انہاندی جو اس پاس آئے
بدیع جمال نے باغ ارم دا کہدرون نام بیناں
ہندی بنتیا توجہ میوے کیتیا بہت سنبھالا
اوہ بھی بعضے بیت تروڑہ جیکوئی پیدا ہووے
جتھے جار بلانے والی اکثر نام بلانان
تاں ہتھ نا اوہ والہ بکو سبھ گل کہری تکر
عجب جمال تے باغ ارم دی کسے نہیں سن پائی
جانہ کسی شہزادی والی صورت نقش بناے

گر تصویران باتد بہیران آن امیران ہریان
بجز شہزادی دے حسن بہاون تان تعریف بناوان
تورڑی مونہون سونا سولی جیسے دلبر نہین تکے
عاصم شاہ گہر سب یاران ہیبت نہ وستو کائی
شہزادے پر سمجہہ لیا سی اسنہین کون چہپائے
جیکر کول انہاندی ہوندی خبر کوئی دلبر دی
خبر ہوئی شہزادی تائین سبہ ہیچ مڑ آئے
پاڑ پوشاک سٹی شہزادی ہنجون نینر چلاوے
پیا ہنیر غبار جہانان یار نہین ہتھ چڑھیا
گس سنگ پہولان روکہہ سجندے سول ڈہالو چہ ڑیا
بجز بدیع جمال ہیری تہین منگ کہلی دل جانی
بجز اج او سدے باغ ارم دی وا او اس پا سہو گی
تان دل وچ تس نہ وس سجندی جیس لیا اس لگے
وردان مار نمانان کیتا کونج وانگر کرلاندا
خبر ہوئی جد باپ بچارے بیٹے دے احوالون
جیکوئی شاہ ملکاندا ہووے مایا دولت والا
اسنون مرض لگی کوئی بہاری لار دوا علاجون
بوڈہا ہووے باپ نانان اوہ جوان رنگیلا
رو رو د عاصم شاہ پکارے غم دے لشکر بہارے
جس دن گہر اولاد نہ آہی ہر سان وچ رہو نمانان
ہن ہڑ دی ویکہہ مصیبت لگا بڑا اندیشہ
غور دلاسے کر کر تہکا عاصم شاہ بتیرے
اوڑک عاصم شاہ تہر نون اپر کول منگاندا

ہک ہک تہین چڑھندی صورت سوانگن حوران
کامنون انہان وزیران اگر مین ہی قلم گسیا
سولی روم ڑو تن بہس سونان کہیا مردی
ہمت نا امید ہو گئے شہزادہ بہر شتاب سودا
شاہ پری تے باغ ارم دی ناہین خبر لیا
شہزادہ خوشبویان لہبد اجیون یعقوب ...
باغ ارم بدیع جمالون نا کوئی پتہ لیا
ہو بیہوش سودایان وانگر راگ غماندی گا
لمین رات وچہوڑوالی جیو غضبون
دل یار محمد کامنون اوران پوچھان
سول سے تے جان کران نہ لہند دہڑ ہووے قرار
اوسی وم دم چہوڑ دہی لون مگر داؤ وی لگی
تانگ بڑی جیہون سانگ کلیجہ تانگ نہین ہتہ
پٹ پٹ شد اوال تہر پچہرے سول نہین شہزادہ
عاصم نون غم لگا بہتا سیف ملوکے نالون
اس گہر اکو ہووے بیٹا سوہنان روپ نرا
اتن جیت نسی ہو جہلا ملکون ولیون راہجوا
تان پہر باپ شہید یا یار ویکہہ ہوندا جیہا
ہیر بیتے نت چڑہہ چڑہہ آلون ہک تہین ہک
جان اولاد بہجر غم تینون دینان آیا ونا
فرزندا نہ سے بہت نہ ملن مون بوندا ر
بیٹے دا خفقان نہ جاندا دم دم ہوے اگر
پند نصیحت حال حقیقت ہیچ طرح سنا
و دم ہون ...

در پند دادن شاہ عاصم فرزند خود را و بحال تشخیص نمودن او
...

ست ہزار امرا سپاہی پہر آئی سبہ عالم
تا کوئی خبر لیا وے لبہر نان اس باغ ارم دی
سبہ اوہ بادشاہاندیان وہیان ہک تہین ہک چنگی
تخت ولایت فوج خزانے سبہ کجہہ دیوان تینون
سولی پاک بنایا مینون چوہون تختاں دا سائین
آپون بکڑ فقیری دعوے بیٹھا کران عبادت
شہزادے سن گل پیو دی رو رو آہ چلائے
دولت دنیا مون س ٹہگین اندر پاڑ تہ تگدا
تخت ولایت کارن شاہان کیتے کید لکہ شاہے
اندر باہر عشق رہندا او سدا انہین تسانون
نامین جہتلانان مین کملا سبہ کجہ سمجہان جانان
لکہے لیکہہ ازل دے کہیڑا کر تدبیر ہٹائے

جو جو دستی آدمیان دے ویکہہ مڑ سے رب بعلم
چار ہکسی ہو ر لکہہ لیا ئے مورت گوڑی ختم وی
اوسی نال یاران تینون جیڑے کرین اپنے
آپون بیٹھ رہان وچ چپے گوشے چہلی فقیری مینون
کئین شہزادے جا کر ہیرے سبہ بخشان نہ تا ہیت
دیان دعائین سر تیر مینون دولت عمر زیادہ
کہندا بابل تون بی مینون لبہد اکہرا سودا ئے
گہر ور تخت ولایت کہڑا سو کہا ہر جیڈ سکدا
شاہنشاہ اسکندر نامی ویکہہ لڑ دا پان والے
مال خزانے لیکر بہا لوون اک گمیا جیو جانون
بہر کجہہ ودن نہ مین بہ بابل ہو یار بدا بہانان
کتین وزیر امیر سیانے اس تقدیر بہلا سے

جواب دادن شہزادہ مر پدر خود را

کیمون لون نصیحت دیوین بابل جان نزان ایان
پہیر شہزادہ ہریا چو بیٹیا خو لی ہنجون ترایان
مارا وسا س گہر مین کجرک رہ کہان ٹوہک غباری
عاصم شاہ گہر من بیٹیا کی ہن خواہش تیرے
نال ملک ہور جیکجہ منگین دیسان چیزان ہران
سیف ملوک کرے اٹہہ عرضان سن شاہ بابل میرے
خواہش نال نہ ویکہان کولی باجہ بدیع جمالون
عاصم نون سن گل پتر دی جہورا پیا فکر دا
اندیشے چڑہ ہاٹہان آسے دو ہتہار شہ غمان دا
چوہدین طبقین چا ہنیرا کہند بر بو نہ دستے
پہیر شہزادے کہیا پیو نون منہہ تہین دے دعائین
دیہو اجازت مینون بابل ایہو خواہش میری

جیکوئی لیکہہ اولدی ہتھ وہر وکر اسد سچا مان
اندر چہیریان کیتین دلنون ماریا ہین بیان
دل کہنداین کا ہلا ہو یا کہنڈ اسید ہوان دکہ
فرجان لشکر سب کجہ حاضر آیا گہنے گہنیرے
پرمین ہک اس کمون ماری بہدا سون نہ پریان
جے سبہ آن بہشتی حوران جیبے بہرتن حورفیرے
دوئی جہان شہانون مینڈان اسدے طلب گیا نون
ہو حیران بیٹہا دلبر یان گوڈے تے سر ہردا
ماری کہیت خورشید ی ساری ٹرالدیا گماندا
منجون بدل وانگہ ماہ وہ مستن اے بہا نبڑ ہے
شالا عمر اقبال تہا ڈے رہن قیامت تائین
سفر کران اس صورت کارن کشان رنج گہنیرے

گو تهسا نان تی کوه قافان هور سمند ڈٹا بو
پنج معیبت جهاگ سفر و حکمت مطلب تهیه آدے

اپوا نهین جائین لوڑان جان جان هو ودائی
نهین تان کران تسلی ایهی دلون لودامی جاب

التماس بادشاه پیش فرزند

عاصم شاه سن گل سفر وی مٹی وی او وداسی
الله کو لون لنگ منگ لهڈن گر گریشت عالمیز
بچا میر بجان پیارے کر کچهه هوش سنبالا
چار وهاڑی عمر جوانی کر لے عیشان هو جان
نان تنده سکه هنڈا مان سیجان نانکجه کهاوالا یا
نان تند تاج سر پٹے وهریا نان سلطان کهایا
نانهین تیر اسهرا ڈٹها تان تهه بدها گا نان
نان خوجان سنگ تیرے چهیان نان تنده هٹایان
هین مان اج قبر وهروند کر کوئی دهاڑا رهبان
جیتون سٹ گیون هر وسیین مرسان تیری نادے
محل چباری جهوڑ پیارے چلیون جیه اوجهاڑان
ناگر مچه سمندر اندر باشک ناگ مریلے
جان تون هو سکتا جا سین چه اوجهاڑ پهاڑان
سیف ملوک جگر وا لوٹا پوس وس عثمان
توڑی گتے بن کے رهی و چه جنهیان گلیان
صورت پچهے بهجه مرسین خبر نهین جے ملے
توڑی رستم جیا هو سین سخت جوان مشتهائی
نانگر تقتے تارا جیهے ٹهنڈ اهو ون گرشت کهان
هکهی صورت دیکهه کدی هیو انع بیٹا بهولا
لهند ابڑ ده او گهٹن پربت هرس جا بهه طرفان
پر ملان ڈهوڈهر کرتهه لعل مورت تک شک جیو کهان
ایه خوشیان هو گهر وچه جیون یا نهان نال نه جنین

روور و آ گهے سر پر سهنان جو کهب تهاسی
الجهڑ کر باری او گهر مریلے لا فراق نجا هین
اس دنیان نے سدا نه هنان سر کوئی جلین م ال
سدا نهین ایه دولت دنیان سدا نه لشکر فوجان
نا تون تخت او تی چڑه بهیون نان تنده راج کما یا
نان هین بچ تیر امو نه ڈٹها تان بچ ڈهوڈهون بابل
نان هین تیری جنج چڑهائی نان وجیا شد یانان
نان هین بچ ڈٹها منه تیرا نان بچ ڈهو مایان
جیتون اکهین اگے هو سین سکهه سادهر بهسان
جو رب خیر ی پهیر لیاندون ایهه افسوس نه جاد
لهر بهار ان شکر تریون تحن قهر پهاڑان
کهار سنسار سنسار نه رجاند غضب الهی
جیتیری شیر جو فیر بهیر ان آگے خوشی هوسی گهبهار ان
باجه رب لے تهین کون اسو یڑ هوسی یار یتیمان
ورد ورچیر کان سهے تان بے فریه لیسون بهلی
بجلے مرگ جلا سے لوٹا یا باغیچه کهل
اس سفر وهی مشکل اندر سٹر سین واگر
شهر جلیبا جیو جامه تیرا اس کچهیاوین هیٹ
سار بر هو گئی میٹهه بچلا بهجه بهجه جو نه هو
کهندر سنگر می تهو یان والی گڈه هر سنگ ڈنبا برقان
مت کوئی خبر کهٹے ربدکه روون سر جا ایو کهان
لوڑین عیشان نال پر یرے سنگ ... خوشی ...

خوشیان کان هو یا بندا کرن عبادت آیا
ویلا اج بهلیرا تیسرا انا ... جوانی
بهلکے موت آئی جسو بے سو افسوس کرینگا
نان کوئی ره ملا خط او تهی نا کوئی عذر بهانه
عورت کت سر نا هین لاسی کرڑیا سو نهین سلاری
جیستان تون پر هر دل بهچ سین اتنا رب ل اهیو کهان
جو راج خوف خدا او یون سٹر سین او سنهه سین هر یا
مر تو قبل انت مو تو عمل اسی تے کرنان
جیدون کوئی مر جاندا سجن پٹ پٹ کرن اشارت
یعنی آپ انهی لون هارین تان اج کیون مریوین
او سفر نهین سهجا تینو ن جلین اس سفر دا
لهمان جیده نه نهه بے بیٹا هو کهان هو نچلا
تهر سین کوئی لهم نچینگا املنان سے مردم دا
جو لیهڑا تے کنبا بلا هر کوئی وطن دهراندا
آدمی هین تا آدم بنجا جن مین تان جو بولی
مین بوڑها مهمان گهر ٹبه اترے پاس کوئی دن ان
جنس تیری تون هین نان لایق کون مرنتون بهلا
اج مینون جهنڈ ٹربن آیون هو یا گیان جے ٹورین
اج نصیحت میری منیون لگدی منڈ یگانے
ہو وقت میر این دیگر هو یا اس زوال گوا یار
شنا تا تیرے فجر مبارک وقت قضا نهووسے
مینون سفر آیا تون رهو کهان میه امان خدا دے
هر بڈا تون ناڈ هیو تهین کمیون کو لیے نه دا
تان هر موت میری جد آسی مرسان جس نار
سجن دشمن جسنے نه بها مر ایهه گل کس لپسندا

وقت پچهاتا چا پُر بیٹا هب سے نهین گهڑایا
کر و عدالت هور عبادت او ڑک هو نا فانی
عملا بنا جه نه تهلا سا تهی کو بن سمندر منز نیگاد
جو کجه کر سین سو یو ملسی ڈاڈها عدل شهاده
مرو کهر گا سو یا کیتی جید ا هیچ کهلارے
جیر تنده عیش خوشی نهین پهادے کرن عبادت بهو خان
موتی داکجه خوف نه دسنون جنوند ڑا جو مریار
مر نون اگے جیکوئی هو یا فیر نهین اوس مرنان
آپون اپنان سو تهه سر نهین اوس ایهه بهجارت
آپ موئی جو آپ نه مویون آپ مرین اج جیوین
اس سفر و اچج نبا یئن غنی سفر سر کروا
جوش خروش مٹا پیارے جاه نهین هو جهلا
تان غم کر غم جاسی اوڑک اوڑک هر هر غم دا
تون آدم شهزاده هو کی هنڈین وسن گهرندا
ایسا سگهر شهزاده هیون غولا دسے روسے
کول جیرے رهو خدمت کرکے اج جنا بون کمین کهان
دل بیتاب ضعیف تیرے تون وچ کهان خوشی تسلا
فیر نهین مین ملنان بیٹا بیٹها جتهه مرو ڑن
ایه پی وه من نهین کجه تینون ڈهر هو قصا اسانی
پیشے آن گهتی هین مغرب خفتن سفنان آیا
جیر موی گلا ستارا روشن سرتی آن کهلودے
غم بت مار ن لگا مینون تون کیون جیڑین نشاد
جان جان جان تیرے تن اندر هو کهارنجه وسدا
موتی دا غم سوگ نه هو سن بادشاه بید کے سارے
مین مرسان اتون کول نه هو سین کهسن دا و فرزند ا

دولت دنیاں بہرے جوڑی کہڑن لگ رہیگانی
جیکجہ پچھے رہسی میرا لشکر ملک خزانے
میرا اج تکل کوچ نقارا اُسن فرزند پیارا
جو رب خیری آندا تینوں روسین نال افسوساں
اوسدن وی رہسی توں کولوں ہوسن نہیں کجہ بیرتے
ا ساقی بہر دے پیالہ پیو ہو لواں مستانہ
یاراں پچہڑ وطن پیالا لواں دیکہاں مس بیگانہ

ملک تیرا کوئی ہور لئیگا بادشاہی سمبھالے
جو بیٹھے وی کاری آئی کرساں تاں شکرانے
جو توں اسدم کول نہ ہویوں ورہسیگا بہارا
اسو لیدی روں تیری تہیں مین اشاد ہوساں
اکہیں اگوں جا نہ بیٹا اوسر و تخت گہنیرے
ماؤ پیو تہیں رخصت ہوواں جیڈاں دولتخانے
شہلاں وچہ سمند غازی کی ٹکے کوئین پرانہ

در بیان رحم آوردن پسر بر پدر باز گوشمالی دادن عشق مر شاہزادہ را و جواب دادن بپدر

تہدے دیکہہ پیودی بیٹھے رہن اوتی ول گیتا
توبہ کرن اوتی جدہو یا استغفار کریندا
توبہ لوں اوہ کن پہڑائی پہر لگے تیہوڑسین
عشقے دائغ دیکہہ محمد ہو لوں فیل پیادے
دکہے سنکے ڈردا یار وشیر اندر جاوین دا
پند نصیحت جو تدہ وتی سبہ گنجی مشکل دی
پند نصیحت پیودی سنکے سیف ملوک شہزادہ
پند تیری ہر پیرا اولدا کردی دور ہنیرے
ہن ٹہ جاہاں مرض میرے تے کیہہ تیر بوجہیہ تیرزاں
توں جانی فرزند سیاناں سبہ کجہ بند ابہیدا
ہو گل رب ان فرمائی یاد نہیں کجہ مینوں
جیکجہ تساں پڑائی آہی علم کلام رسالے
کہل گیا واجہ اج پوچہو کی تکرہ کہادا آہا
جیکجہ کم ہو آن ہن کردا جے پوچہو کی کردا
صورت دیکہہ بہیاتاں تینوں ہن توان بابل میرا
نکو توں نہ بہلوں بابل اپتا آپ بہلا یار
اپناں نام اگس گتر چیتا رہے نہ اسدا

سنہاں مصیبت نال صبر دی کوئیدن بہاں چہہ پیتا
ہوئی خبر عشقتوں آیا مارو مار کریندا
کون کوئی توں عاجز ہو کی شاہاں اگی چہپ بیسین
ستیں لگی ناں اوہ ہوگی مقدور شہزادی
توں لئی بن ہاڑ نہ جیڈی سدا بہاراں دا
بیچے طرح سین مین ساتہ کہر کے خواہش والد
کہن لگا اے قبلہ تیرے ہون اقبال زیادہ
جو مین آکہے لگاں ناہیں آئی بری دن جبر
کوشش کراں بہتیر نہ چہڈدا عشقے پھڑیا پہر تاں
مین ول عشق غباری پائی دی سینارہ نہی
ایسے کملے نوں کہر کہیاں سوادہ نہیں کجہ تینوں
یاد نہیں ہک حرف انہاں تہیں عشقی ہو سکہالی
اوہ بی یاد نہ رہندی مینوں ایہ گل سنتوں شالا
اہو سدا بی کجہ ہیر نہ جیتیا ہکو چاہ سفر دا
جیکوئی اسم مبارک پچہیر یاد نہیں نانو تیرا
ایہ بی یاد نہیں نام میرا کی کجہ تساں شہرا
کہوے معشوق بندے دا عاشق بن بن

ہین ہن ایسا ہوساں بابل جیسا گہہ گلی دا
توں بی بہیں کیتے وچوں ہک کہہ ہویا نہویا
کیوں کر باکاں اندر آنوں ہتہوں جہوٹیا ناگاں
تسیں کہوں کوچ کرندا آیا وقت اسادا
عمر حیاتی تیری بابل مینوں بہت غنیمت
باپ موئی نوں اوہ کوئی روی آپ موئے جو زندا
ساقی بوتل آن اجہڑے کی ہوس بہلائے

سبہ مصیبت سر تے چہاگی بہیراں بہیہ ملی دا
ہبغم نال بکرات خوشی دی جہالی سوبانسو یا
بادشاہی کس کاری مینوں تی ظہیری بہاگاں
میرا کوچ تساں تہیں مہری اوہ مست ہو گئے دردا
مرناں تیرا موت میری ہر جاناں ہن بیقیمت
موت تیری مینوں لیکر واں آپ موا مین ہندا
سجناں کولوں رخصت ہو کی ہندہ سفر دا جانے

داستان در بیان دیوانہ شدن شاہزادہ سیف الملوک دور زنجیر باندن او

صاف جواب ہیو لوں دیکے دہو کی تہہ مرادوں
لاہ سٹے پوشاکی زیور سر موہنہ خاک رلائی
شرم حیا گئی بہج ساری عزت حرمت مٹھے
مرت سنبہالا ہوش نہ کوئی بہلے خویش بیگانے
ناں کجہ کہاوی ناں کجہ پیوے گہڑے ازم کردا
لا یقنے بد ہوایاں کردا گہڑا اتراٹ مریندا
جہلا کملا خفتے ہویاں گلیاں اندر رولدا
عاصم شاہ پوتر ول تکے مرد الیس آزاروں
سیفلوکی وی تک حالت مین تہیں سہنی جاندے
سبہناں عرض گذاری حضرت عشقی نال نکارا
کوئی علاج نہ آوی سانوں ہک صلاح بہلیری
عاصم شاہ کہیا ہن یارو سوچ کجہ آوے
تساں نہ کیتی صاحب کیتی کی ہر دوس کہیندے
کیتی عرض حکیماں شاہا قید کرو شاہزادہ
سیف ملوک بہلاندا وستہ ناز اندا پروہ
لوگ سبہ اودی وس آئی تابع دار نمانے
لاہو سنگل جے سور آکہے کر گنت ناری

کہڑے پاڑ سودائی ہویا تہلے ناں فریادوں
شاہوں مثل ملنگاں نبیاں بہجد اپہرے سودائی
صبر سکونت سٹری محمد عشق تپہائی پیٹھے
یار اشنا پچہانے ناہیں ہستی مثل دیوانی
ننگ منگا اٹے گلئیں گہہ لیراں سر دہڑ دا
جیہنگا مندا دیکہہ ناہیں بریاں گالیں دیندا
لکہیں وال نہ ملدا جسدا اج گہاندر ملدا
سد حکیم طبیب سیانی کہے دسو کوئی دوا ردن
نالے بدنامو شی ساری وون ہماں بندی
جیوں جیوں کری دوا عقلمندی تیوں تیوں ہو گذا
جی صاحب گستاخی بخشن کہئے نال دلیری
کی خفگی سر سنہی آہی جی کجہ رب سہاوے
بہلے صلاح دسو کوئی مینوں کیوں ورماند تہندے
سنگل یاد رکہو یک جائی ہولی نہ خوار زیادہ
سنگل گہت کرایا قیدی عشق ستم کی کردا
اج اوہ وس او نہاندی آیا پاے دیکہہ ربانے
نوکر کوئی نہ آکہی لگدا جہڑ گن نال بیزاری

جیت اودا اس سجن نوں سکدا تن وچہ بند قہارے
لکھی کون محمد بخشا ظلم عشق دے چنداں
باپ ربیندا قید کرائی ندی روہڑائی سستی
عاصم شاہ تخت پر سویا ہائی ربا کی ہویا
سیف ملوک پیا وچہ قیدے بیٹھا پایاں جیواں
بندا اندر فرزند جنہاندی پائے تندا وسے
شاہزادے دے پیریں سنگل ہویا بہت نماناں
سو کھیا بدن شہزادہ نالے نازک بال انیاناں
رب اگے فریاداں کردا ہور نہیں کوئی پاسا
کہیں وکوکاں کوک سنا لوں کسے جہان نہ ہوئی
ہک طعنے ہک منتیں دیندے ہکناں قید کرایا
ویری مہر نہ پیو آہے و دکھ متر وی ور وندے
صورت دیکھ لگی وچہ سینے زہر آلودی کانی
لاہی آس سبھس توں دی کھول جواب حقیقاں
عشق دے جادی ہتھا پتھا چنگن پیریں سنگل
پیر موڑ تنوں اگے دہر کی گلے دلا ہیں کردا
نا نکوئی تیری وس نشانی نا نکوئی جند نہ رستہ
ہکو نام تساڈا جاناں تھاں مکان نہ کائی
قید کرا سنگل گہت سالوں آپ چھڑا آزادی
کر بن رحم اسان پر سجناں دیہہ کجھ پتا نشانی
دیکھاں حال کو بھا کیتا طلب تیری نے ظلوبا
اہو دین کریندا روندا اہو ہندا مثل دیوانی
ساعت گھڑی رہے غش اندر وانگ تہیں کہانی
آپ ہتھ تے آپے رووے آپ کدی ڈر جوے

سرور تی تاں معلم ہووے گھنیڈ مصیبت بھاری
اپے آپ کراون قیدی فرزنداں مولبندان
پیوں سجھایاں نہ چلایا گل نہ جاندی وسی
کوئی دن جاگ نصیب اساڈا و نج گئیتول سوہا
کھا نازہر ہوا لے ہویار تودی گھٹ پیواں
تخت چھنا سہر تاج ہتر ہی پیسٹرا اندر جدلی
ہک عذاب محبت سندا دوجا قید لگاناں
تازہ پھل محمد بخشا دھوپ لگی کملاناں
کر تقصیر معاف الٰہی سجن دیئے دلاسا
اندر عشق الٰہی بالی لوکاں خبر نہ کوئے
واقف حال میرے دا توں ہیں بخشنہار خدایا
اسماں لی ٹھہر قید کرایا آپ محلیں سوندے
تھاں ٹکاناں کوئی نہ جاناں نانکوئی تیاں نشانی
رہے امید تیری در بانیتوں سبہ ترفیقاں
قید چھوڑیں تاں اٹھ لکھہ لولی ڈھونڈاں ٹاہن جنگل
اینویں لوٹ لیولی ٹھگا تبا زدہتیولی گھر دا
میں بیبل توں لی نشانی کون کرے بند لسہ
کتنے گذر کتنے گھر کتنے محرسیت اشنائے
عشقے بند لیواں نبا ہے عاوید سے شہزادی
کتنوں ڈھونڈ لجیوے تیری شکل ہوئی لسانی
اجے نہیں کجھ مہر تساں نوں بے پرواہ محبوبا
وانگ شکار زمین پر جھڑوا لگدا تیر نشانی
جبدم ہوش آیہے کجھ مڑ گئے اہو گانوں گادے
اہیہ سودا محمد بخشا دن موں ونا بیتوے

در بیان داستان جواب سیف الملوک دے ہر آوردن پیاوار از زنجیب

پہلا پہلا جیوا آیوں عشقا مگر فریبی یارا
کر ہر سیاناں کرین سودائی دیکھی مست پیالہ
جان دلبر دی زلفی اندر ماریں گھنڈ حسن دی
جان ادہ کھنڈ گشادہ کر گے بیٹھے دین صفائی
سیف ملوک ہک رئی تیں آہا خانی ہوشوں صبرو
منت کوئی جانے سو تا آہا غیروں دل سوایا
پٹے وال کتنے سہر کھمار ونان کہت کہا ہیں
ہوش قرار میراندہ کہٹر یا عشرت عیش جوانی
نشتر مار محبت والی سہرت نہ لیا مڑ کے
سہر شکار کریندا خوشیاں قید اندر تدہ پایا
ناہیں یار کھاں لائق ناہیں تساں پیارا
قدر تیرا گھٹ جاندا ناہیں جے رکھیں کر گولا
سہرے جیڈ نہ ہووی کوئی دنیاں تے دو کھیارا
ادگن میرے تک تک ہائی خم کے چھوں ناندے
نوکر چاکر آیوا اپنے گئیے منگلا ٹکے
کیسی اگ لگایولی مینوں سڑ پوس مگر گھاں
دلبر اگے عرضاں کردا سو رگیا شہزادہ
خواب اندر نظری آیو پس صورت مہر توالی
سیف ملوک اندر خوا سلے پلا اوسا بیڑ پایا
کہنڈا ہے معشوقا تدہ بن بہت نماناں سڑیا
جس باجھ صورت جو بن تی قسم تینوں اٹھ لابدے
ابناں اٹھ سالیں ٹینٹس ڈس لگیری پالوزین
صورت تی ہر نایا جیکر اسوچہ مطلب تیرا
شاہ شہپال دی دھی ملکہ پری بدیع جمال شہزادی
دیتیوں میرا یار کہا نریں عشق تیرے دل ودسیا

اک دن صلح بنالوین آیوں آپ کریں جنگ بھارا
گدی چھلے نوں شربت دیکھی ترت کرین سہدہ حال
خفقانی دہ سنگل اندر ہیں سیانے ٹندے
بلد افیر چراغ عقلدا اک پیندی روشنائی
غش نغماندی اندر سوتا کن ڈورے ہر جھبروں
درداں ہتھیں آرام نہ آوے بہتا دکھیا ہویا
سجدے دی جت نوں کہندا اس غرضاں حال الٰہیں
غم دے یکے غمخوار نہ ہویں دل کھڑکے دل جانے
مجرمیں جاتساڈے جاناں ہنیج رہاں تہ گور کے
دانشمند شہزادہ نامی جبلا نام دہرایا
گولا کر کے رکھہ بندی نوں ان دلا بیچا را
کر آزاد تینوں اٹھ نخوں جھول مہر دا جھولا
جگ بدنام ملامت جوگا دشتے دار نکارا
بابل نوں فرزندی میری لنگ گئے نت لاندے
یار اشنا نہ تکدا کوئی اکھ میرے دل ٹیکے
تیس بٹ ماس پہ تولوڑی آس تساڈی کہاں
دلبر نوں بن سجن جی آئی اسنے جیڑی بادہ
کی کجھ صفت سنا لواں اسدے شرح بیانوں عاجے
ربتو رونا ناں عاشق ہیراں اوپہ چیڑیا
من سوال محمد بخشا ست نہ جائیں اڑدیا
کٹڑا شہر ولایت تیری رہیں نشانی سبھے
کس ستی میں تراں تساں ول خشکی یا دریاوین
شارستان سنہری اندر باغ ارم میں ڈیرا
حسن جمال میری ہر ہائی مہ افروزہ دادی
میرے باجھ نہ ہور قبولیں ہیں ہائی بھیا

حق محبت میری سندا رکھیں وانگ امانت
مت جانے معشوق میرے نوں مول نہیں پرواہان
مین پری تیری تون آدم خاکی پر جنت ساڈا اڈا
[illegible] تیری میان مین موجود وسانون
مین تے آپ محبت تیری تدہ نہیں کجھ زیادہ
خشکی رستے پہنچ نہ سکیں ٹھل نہ پوچہ پیرے
ندی عجائب سمندا حقانون کہڑ ہی راہ اوتے
پہنچ شہزادہ ندی پرم دی بیڑا جان بنبون
خشکی رستہ خشک عبادت بن عشقون بن روون
من دے حکم عبادت کردے شہر نہین نفسانی
عشقے کارن آدم کیتا محرم یار یگانان
خدمتگار حکم دے بندے بہت آہے سلطانی
رکہہ پہڑ ریدی واگ محمد پھیر پچھے کر پھیرا
صورت دلبر دی جد پایان خوابی اندر جانان
جان پئی تن مردے تائین اوگھر گیان آکہان
اوس خواب شہزادہ تائین دتی واگی والی
اس لیلی وچہ ہو کے عاشق ہو کے مجنون جہلے
پیا پریت وسالی اپنی دل اندر جوش آیا
کرے آواز علماں تائین جاگو ساتھی والے کہہ
دانش عقل وقار ہمیشہ سبھو کی ہٹ گائی
عاصم ایہ مبارک سنکے چایا خوشی کمانے
جس گھر بیٹا تیدی آہا اس گھر گیا شتابے
اونگل لگکے آن بہایا اوپر تخت شہر دے
اونی ہار نکتی ول بیٹھن کول جہنر دے تارے
کلمن نگل ہالند ہر جاندی ہر ہر شہر ملک دے

کرین نہ جوہنا ہو نہ پیارون جین باجہ خیانت
دل پہ داغ تساڈا دائم میل محبت جاہان
نت اوڈیک شتابی آنوین ندہین پیکے اڈا
میر بیاجہ نہ جاہین دوجا دیسین لہب اسانون
ناہین آپ سداونان تینون جہیدے آ شہزادہ
لہر عشق دی مان محمد جیوڑ تمامی جہیڑے
بیڑا بیج ہو گیا ٹوٹے گڈ ثابت سنگ جا
جانی نال ملین نہ جانی کرین شکستہ تن انوان
ایہ عبادت ملکی بہالی ناہین عارف مردان
یار سوئی جس عشق کمایا ایہ دولت انسانی
آہے ملک عبادت جوگی کی حاجت انسانان
جو کم فرض ایا زی اوتے ہور کوئی کی جا
اس میدان قواعد جوگا ہے کی باد [illegible]
اکہہ سنایان عاشق تائین پتے نشانی بابا
ہوش نسان سرت سنبھالان ہویان کس تہین
ہوش جند وتی صبر دلی وچہ تن قوت کہہ
خوابون لے ہشیاری اوٹھ جاگے بخت
فیر نوین ہر عقل کہڑایا دانش تے ہو
دیہو مبارک باپ میرے نون خبر سینے
آہو شکل لا ہو ہیرے دل ہویا سودا
ہو بیہوش گیا کوئی ساعت جان آیا وچہ
پڑہ شکرانہ شکل لاہے ہوہر کرین دا
سوہنر سبہ اکٹھی ہوے بیٹھے لا رکھ
ہن کہہنڈن باتان کروے شہزادے
رشہر کے اوہ گل محمد باغ ارم دل ہنک

دل وچہ شارستان وسیندی نالے باغ ارم دا
لے لے نالوان باغ ارم دا گل کہڑ ہو مڑا گئے
گلے کتیے نال بہانے نیسان نام پریدا
ملک سجندا نام سجندا نام سجندا دم نال پکارے
گل کلام نہ کردا دوجی باجہ سجندے نامون
خستہ حال کیتا غم توری سیف ملوک شہزادہ
گہر گہر شہر ولایت اندر سندر کہہ دا قصہ
سیف ملوک شہزادہ تائین لگی جہک سجندے
سیر شکار نہ بہاوے اسنون مجلس وچہ نہ بہندا
نال خیال جمال سجندے عشق کمال ہویا سی
تا جون راجون کمون کاجون آن ہوی لگی
ہر تدبیرون اتے صلاحون ہو گیا یک طرفے
عاصم شاہ وزیران تائین شہزادے بول کہلدا
کتابون علم پڑہایا تینون پڑہ کے پہر ہو لون
عاشق کہندا اج لکہہ آکہو مین یک بات نہ سندا
پڑہ پڑہ تہہ زبان ہر سان یار بس عشق لگایا
دکہیا سودا مڑ دا ناہین جے لکہہ وید بہانے
ہر صورت وچہ ہوندا ناہین سترتے دلبر دا
میر وزیر سیانے نالے عالم قاضی ملان
جہلے اڈن مست دیوان والی جہلیا نوچہ کنیہ
جو زور کرن سوال عقلاں عاشق ڈگدا جاے
اوڑک عاصم گلان سنکی گلیا غم دی دیوتے
کوندا بیٹیا منگ منگ ایہدوں کہڑی جاہ نہ ہوے
سیف ملوک کہیرن بابل خیر عافیت منگے
عاصم شاہ کہیا دس بیٹا جے تدہ سہرے ٹنان

اوہی پچہے ذکر کرین دے روہون شام عجم دا
پریاندی اوہ جا سیندی کس ڈوبی تہانگی
جان اوہ نام لیو تان ہوندا جیوندم دسے مریدا
ہنجوندی دریاوگاے آہین ڈہاین مارے
نام جبیر یا بیٹھہ چپ پتیا فکر کرے اس کامون
پہر لبے جوین اوسدا احدون بہت زیادہ
کتن ولیدی دہر جو سند الیند اعشقون حصہ
بے آرام رہے ہر ویلے بری اوداسی مندے
خستہ حال اوداس ہمیشان آہین ہر دا ہندا
لال گلال سنہال خستہ احال بیجان ہویا سی
پٹ دو سالی بہانون ناہین بہاوی ویس فقیرے
مطلب سمجہہ چپ پتیا ہویا واج پریم دی حرفے
وعظ نصیحت کرے کوئی واہ ہوی ہست جلدا
شاہون نہین گنگال تہکانی اسیا سہی کن ہہیون
ایہ بہتان جہیڑ بہلان ناہین بہولا انہ کن دا
سونا سکا جیکچہ اہا تہہ صراف ولکا نا ع
جہک گئی سبہہ حرف تساڈی ہووگ پہ دی تکانی
کی طاقت سی گہایل کردی جگر اوانشوردا
عاشق نون سمجہانون لگے جیہڑا لا لہ یہ بہلان
آسان سجن نال سہر یہ جانان جے مرسو تین دنیدے
لا رجواب جکمان ہو کے آن جواب سنایے
ہنجون پانی نال بہجو فیہجے تون تہہ ہوے
بولہی باری اوسہ ویلے ڈریون بہن ڈنگوے
کاہنون ڈیڈ منگدے رب تائین ہے جیبون سنکے
کران تیار اسباب سفر دا کی ایہو ین جہنر بانان

ترلے کر کر لد تہر آہے شاہاں کر کر پالے
ہائے ہائے اج رہیں آنگن دے بالے جنہوں والے

جو میں اج شہزاں پردیسیں کوہاندی جانواں
گبھرو چھوہر کریں دعائیں رو رو انگن ماتواں

اپنے دو کہے محمد بخشا جے توں بھولن لگوں
قصہ ہک نہ گا ایہو بیٹھ صبر اکر اگوں

کسنوں گن گن دو کہہ سناسیں کسنوں پھیر اساڈے
مڑکے دیس شہزادے والی رہیا گل دوراڈے

سیف ملوک اوتی پھیرائی کر کر مہر گنہیر سنے
متھیں بن لگی تن بیٹیا ایہ کی خواہش تیری

ایہ کی عشق لگا تدہ اوتھا چلیوں چھوڑ وطن نوں
اینوں موہ تدی جیہا کاری لاؤ روگ بدن نوں

ناں مورت نے جگ پہ رہیا ناں اس صورت والی
کی پیا نہ اسدے جہڑا اسدا پربت نہ پالی

سچ جوانی ماں گھر اندر وچہ رہو وطن دا راجا
پاپ ہو موت مہریئے دسدی کر اوسدا اگے ساجا

تیری کالی رات جوانی گھر وچہ لنگھے مٹھے
ناں تدہ اگی سفر نمائی نانکوئی سختی ڈٹھی

مائی تیری رل مل کھیڈن توں وچوں نیکو کریں
ایہہ کوہ قاف سمندر کالی بچا کیکر پھیر سیں

لہو کی عمر ایاں طبیعت نازک بدن گلابوں
عاقل کہندے سفر برابر دوزخ نال عذابوں

شینہ بگھیاڑیاں غاراں اندر ہور آفات ہزاراں
سنگ جہناندی پیش جاندی نال ایہناں ہتھیاراں

مست کوئی کہاں دہاندے تینوں کون شکار چاکن
پھیرے دشمن اوتھے بہاں سالوں رن دو ٹکاں

جان تیری کوئی تھڑ ناہیں پانی وچہ نہ تکسی
ظالم برف پنجالاں والی ... نے جھلسی

نارین پپے لگ تیرے جہیڈ بچا اسیہ کہڑا
سنبل پھیر نگاہیں ایتھے دینان ملکن بیڑا

آپ سہڑیں تے سانوں ساڑیں اس گلوں نا ایہ اوڑ
رو رو کہندی مائی محمد ایتھے ہے دل لانوئیں

ساقی دے شراب شتابی جتھیں آوے مستی
بیٹھ پھل فرستے وچہ ناہیں چھوڑ شہر دی وستی

ماپے روندی چھوڑ گھر اندر وچہ دے جواب سنندا
پوچھ لئے راہ عشقے کوئوں باغ ارم چمندا

جواب دادن شہزادہ مر بیدر خود را

سیف ملوک ہنجوں بھر روناں سن ماؤ دی زاری
پیراں اوتی ہتھ گر پڑے چمیں دارو واری

کہندا اقدم تیرے دے مٹی سر میرے بہاسنے
حق تیرے سب گردن میری ناہیں ہوڑ مکانے

جیکجہ لساں تساں نوں کیہا فرض آہا میں کراں
عین شہادہ منیوں آہے حکم تیرے ترمزاناں

ایہ بے عقلی میری مائی جہڑی توں اج ڈٹھی
بندی ادلے دوس نہ کوئی آہے ہر دی چٹھی

دیس لگدی کد چنڈ دا کوئی لذت گھر شہر دی
ہتھیں کون بلائی بن اوکھت ماری تلی زہر دے

کوشش تیرے ساڈے مائی کیونکر اتوں کاری
بہائی میری اس سفرے بنیاں لیکھ ہر سرکی

سیف ملوک شہزادہ سنکی ہیڑیوں مڑ دعائیں
شالا خوش رہیں توں بابل ماتوں آخر تائیں

عاصم شاہ پھر سدا امراواں دتا حکم شتابی
کرو تیار اسباب سفر دا کشتی بیڑی آبی

خرچ سفر دا مال خزانے عیش عشرت دے ساقی
بیڑی ست بھرائی اسدے سنجی ہیچا بے

ہور سپاہ ہتیاراں والی ست جہاز بھرائے
شتری طرم نقارے جو نسی باجے وچہ دہرائے

ہور نجومی رملی بھارے چاڑھے وچ جہازاں
نالے بہتے گاونوں والی مطرب خوش آوازاں

خدمتگار غلام رنگیلے چھوکریاں تی گولے
رنگ برنگی چیز نعمت کس طاقت گن تولے

سبھ جہازاں وچہ رکھائی جو اسباب خوشیدے
بعضے ظاہر دسدے آہے بعضے سان پوشیدے

خاص شہزادے کارن کیتا اک علاحدہ بیڑا
ململین دا گچہ تیار لہتا ستر گز سی چیڑا

وچ اوسدے جا ضروراں وچہ طہارت خانے
وچہ حجرے سونوں والی خوب مکان سہانے

داستان در رخصت طلبیدن شہزادہ از مادر و التماس پیش پسر خود

جاں سبھ کم تمام ہو چکا کیتے شاہ تیار رسے
سیف ملوک ماؤ تھیں رخصت لیندا پچھیکڑ واری

جا گھر اندر وچہ کول ماؤ دے بدھی ہتھ کھلوندا
نالے آکھ رخصت دیہو مائے ہنجوں روندا

ماؤ بال ڈٹھا تن لتا جیوں بیمار جرو کا
چودھویں دے چن جیہا چہرہ ہویا چن اجوکا

پھول بہار جیہی پوشاکی میلے ہوئے غباروں
شیشے وانگ جیہا سی جہڑا کالا ہویا زنگاروں

لال مثال جمال پتھر دا آہا کمال انگاروں
کوبی وانگ ہویا تن لوٹھا لنب عشق دے باروں

ور شتاب سبے اب دیسوے والی گل پکائی
نرگس نین مریض ہوئے تن تھیں داغ لگا گل لالے

سرو آزاد بلند سفیدا نیلا چوہ چوہ کردا
سیسے دار خراندے لگے ہو گیا رنگ زردا

مائی دائی دیکھ جدائی آکھن قہر خدائی
ایہ کی بہار اساڈے آیا توں چلیوں کت جائی

ہنجوں باراں دین نہ باراں وانگن منہ بہاراں
اوسے گوہر جل تھا یا بیٹا نال پیاراں

ماں پیارا دے منہ اوسے ہتھ پھیرے بریاسے
نال محبت کنگھی پھیرے رکھی لاڑ لاسے

سر پھیریں تک مہر چڑھے ملا ہے میل بھراں تھیں
زاری کر کر آکھے بیٹا جائیں نہیں وطن تھیں

جیکچھ لاڈ پیار مالاندا کیکجہ آکھ سناواں
مجرا اج ماں ہوندی روندی گی پھر واہ بھراواں

مجرا اج مائی بابل تیرے نیاں اوتھے ہوندے
خستہ حالی دیکھ تیری سکھ نہ سوندی روندے

کہ اونہا لالال پیارا خاک اندر رل ستا
دوجا گنبد دکھدا پھر دا جیوں کربلا نول کتا

تیرے کجو نوں سب بہانگ لگائے نگھاں شکر خداوے
دولت عمر اقبال اوسدی ہمن منہیوں زیادے

چڑھ ہویا مہر میرے او تے ایہہ نوبت سی کھڑی
ایسا ظالم عشق اولا جیہڑا تخت چڑھائے
ہن مینوں ایہہ خواہش کیوں مرجانواں جند جائے
کہر رکھن دی گل نہ آکھو مشکل مینوں رہناں
جیتوں بچا بچیا لوڑیں مائی لوڑ سفر نوں
جو ہتدہ تہیں دفن کرایا کجھ وسواس نہ رہسی
وہ اجازت مینوں مائی تراں سفر نوں جلدی
دانہ پانی ایس وطن تہیں سنہب گیا ہن میرا
کیتا چیت اوو اس عشقے رزق مہار اٹھائی
ایہہ گل آکھ شہزادہ روکے سر پر لے ہو جہڑدا
چاہ مادوی ہن لنگی عشق نہ منتیں دے سیندا
ایہہ ویلاں دہیاں مائی بخشیں ہتی ماں دھاراں
اجے مینوں رب جیہڑا اندا ہو ساں آن سلامی
روندی پی کرلاندی مائی بیٹا وداع کیتا
ماہیو نے جد جاتا بیٹا ناہیں گھر دی کم دا
عاصم شاہ کہی تیہربوں توں جگردا بیرا
شاہزادہ دیوں رخصت کیتا ٹریا چھوڑ گھراں نوں
عاصم شاہ تیہربوں شہروں ہویا باندے
باپ بیٹے دا ہویا ڈیرا آکے ندی کنارے
روندے پل پل ودع ہوندی سارے لوک مصر دے
صاعد نال وزیر ہویاسی سیف ملوک شہزادہ
دولت مال خزانے لشکر یہ اسباب بلیو
ترنیہ بر سانذا وعدہ کرکے باپے اجازت دتی
صاعد نوں گل لاکی روندی عاصم صالح وزیریں
سیف ملوک نا ہیں پیرا وڑک عاصم شاہ فرماندا

پر ہن چھیکڑ ویری میری نہیں ولیری ماں تڑی
اپناں آپ کوہی وا جلدی سولی کدھ چڑھائے
توں گھر وسدا رسدا لوڑیں آپی ہوئی مائی
زوری رکھو ماں مرویساں اوہ غم ہوسی بہناں
سفر گیاں کجھ سکھے ہوسی لبساں فیر تیہرنوں
بیٹے نال ملندی تینوں پھیر کوئی اس نہ ہی
رہن نہیں ہن میرا اتھے چیک لگی آن جلدی
جس جس پاسے لکھیا ہوسی پیا کراسی پھیرا
توڑوں آئی کوں مٹھائی سنتوں مہری مائی
جم زمین شے سر سجدی پیریاں و سے پھیڑدا
کر کر عذر ہزاراں ناہیں مڑ مڑ قدم جمیندا
وہلاں نے گوہ قافاں اندر تہاڑاں لیوں ہزاراں
مت مرجانواں تا بخشانواں بخشو حق تمامی
رب وا دتا مہر پے سیہا صبر پیالا پیتا
گھر رکھی ہیں بچیانا ہیں ڈاڈھا روگ پریم دا
توہیں جگر میرا سیں توہیں کہادا جگر امیرا
محلاں اندر پیا لکارا باہر حد بیا لوں
یارا شناصحبت والی نالے روندی جاندی
میر وزیر امرا شہزادی نالے آئے سارے
جم زمین سر دہر دی پیریں ڈیوڈی سہرا
چائی رزق مہار اوٹھ چلے جتوں رب ارادا
صاعد دی حوالی کیتی اوہ ہو لیوے دہ
لکھ رکھ ادہ روز دوہاں نے جنہ سمت نی
جاہ بیٹا جیوں عقل کہے گا کرتد میراں او نیویں
بیٹا وداع کیتا میں تینوں لکھیا پڑھ کرماندا

آ رُجا گل لگ ماہاں توں بھی روا ساں نوں
الوداع پردیسیں چلیوں ہے میرے فرزندا
الوداع پیارے میرے تساں اساں رب بیلی
الوداع دلبندا تر یوں دہاں وچہ ومکا
الوداع چلئے من ایہہ ٹنک اکھیں ورو شنائی
الوداع میری زندگانی تریوں سیف ملوکا
الوداع ہو میں نتھی تھوں ن پیوں سمندر
الوداع یوسف چلیوں مصر پہیر مینوں تجکے
الوداع فرزندا مینوں پایو کہوہ غماندے
الوداع ہے بیٹا میرا دیوے رب پناہاں
صاعد نے شہزادہ دوہی رخصت ہو روندے
عاصم شاہ بیٹے دے غم تہیں تنگی کر کر گنہرے
شاہاں نا کر خفگی ہتی لکھیا لیکھہ اول دا
بیٹے ساڈے بند و بندی ساتھوں اوس پیارے
اوسے پیدا کیتی بیٹے اوہ ہو پالن ہارا
جیکر نیک اولاد ہو دیگی رب توں پہل پاسی
عاصم شاہ فرزند پیارا رب دے کر حوالے
بیگم نوں سد کہندا میرے غم نے ہوش بھلائی
سنہوا اوسدی متیں لاہی بادشاہی سمیانے
صالح نے زر پوش اکابر دولی وزیر سیانے
ہتی وعظ نصیحت کیتی متیں دے سمجھائے
اگوں ظلم نہ کرناں کوئی فرغ اکبر تہیں ڈرناں
عدل انصاف اچھا کرناں جگ جہ رہی کہانی
کر تلقیناں نے تاکیداں عاصم شاہ چھڈ شاہی
کری عبادت رب سچے دی زاری اکرودو

جان میں مرن لگا اُسو یلے سدی کوں تساں نوں
خبر نہیں ہن کیکجہ ہوسی موت زرا غنت نیندا
تیر یجاں حوالی اسدی جیوندیاں پھر میلی
میوہ آس امید میری اڈیہہ پیا ان لکا
اجے نہیں رج ڈھٹا آہیوں لگا داغ جدائی
ناغیں مرساں ماں کہ جیوں سا لا جلیوں پت سو کہا
آل قضا دی کر جھٹ کھڑیوں لعل شہانہ سندر
یعقوب جیوں پیا عمر دا روناں مینوں رہ گئے
مولی پاک لیاوے تینوں دے مقصود ولاندے
پیہر مصر دا تخت بہالیں دانگن شاہنشاہاں
بیہرے تھل روانی ہو کر چھپلے بچے ہوند
پیو صاعد دا صالح داناں مرجم تڑ لیے دلیری
جو فرزندا اندے بہاہ ہوناں کس طرح نہیں ٹلدا
انا للعبد ارحم آیوں من اکو یہ پکارے
گھر وچہ اوتھیں سو کہیں ہن لوتوں کون بیچارا
جے بدبخت ہویا تاں کاہنوں پیا اسند اغم کہا ہی
روندا گھر نوں لیکے آیا داغ جدائی والی
بغیم ہوگی کر سلطانی بادشاہ دسے جہاں شے
فوجاں لشکر تابع کیتے وتے سو خزانے
اوہ بھی تابع کیتے کوئی حکموں عذر نہ آنے
رکہنیں خبر کنگالاں اونے شکوہ ظلم بچائے
جیدن آپ عدالت بہی تل تل لکھیا ہر زبان
مظلوماں محتاجاں تائیں داد مراد پچانے
گوشے اندر بیٹھ جو بیٹا کر داد کر آنے نیں
بیٹے کارن وچہ درگاہ نت سوالی ہو

رہا پوت میرے نوں رکھیں اپنے وچہ امانے — نال مراد ولیہی آنے پھیرا ساڈے خانے
اوہ پردیسی بچا میرا جس اندر جند میرے — جیتے ہووے سلامت رکھیں تد ہیں کوئی نہ ڈر
نال اخلاص محبت سچے عاصم رب نہاندا — وانگ نبی یعقوب ہمیشہ بیٹے دا غم کھاندا
رو رو نیر اکھیں دا کھڑیا رو رو ہوئی لونانی — زہد عبادت کردا جیونکر پیغمبر کنعانی
سیف ملوک دے حق اندر کردا منت دعائیں — جس پر ماپے راضی ہوون اوہدیاں دفع بلائیں
حضرت پاک نبی فرمایا جو نبیاں دا سرور — صلے الله علیه وسلم نالے آل اوہدی پر
جس قضائی منوہان ہووے لکھے روز ازل دے — جے سو ہوون دعائیں والے کسے طرح نہیں
پر جے ماپے راضی ہوکے کرن دعائیں دلتھیں — فرزنداں نوں ملن بلائیں بچ نکلے مشکل
جیکچہ اوس حضرت فرمایا اسوچہ شک نہ ذرہ — سیف ملوک دعا پیو دی پہنچے جاء مقرر

داستان روان شدن شہزادہ از مصر و کشتے راندن او

جان شہزادہ ہویا روانہ گیتی جہاں نشانا — بادبان کھلے کردے سبھناں کشتی باناں
گھڑیاں دمہو نسائیا ڈیرا لگے چوٹ نقارے — وچ طرم اشارت ہوئی بیڑی ٹھیلے سارے
جلد ملاح بلاون چھیبے روز آدر قسرارے — ہوا اوڈائیں جاوے بیڑی کولو کولی سارے
جیکچہ حکم کرے شہزادہ سبہ بجا لیاون — رنگا رنگ کھلاون کھانی کھہیندین جیو بہلاون
ہس کہیندن دل پر چاون کہن اوس ہلائیں — راتیں دہاں کھیلوندے ناہیں جان جہاز چلائیں
وچ زجہیلا کپڑا کھاندے وچی سبہ کم ہوندے — تاں اوہ ویندے لاون بیڑے تاہیں کیتے کھلونے
اٹھہ مہینے دریاں اندر گئی دوڑائیں بیڑی — خوبخوش وسبہ ڈیرا آفت کسے نہ چھیڑے
ناکوئی خفگی تنگی آئے ناں ہوئی دلگیری — سارا ڈیرا رہا سو کھیلا کردے عیش امیرے
اس مدت تہیں پچھوں یکدن ٹاپو نظر پیوے — جان نزدیک دیندا آہے شاہ تہیں حکم لیوے
بیڑے کنڈھے لا ملاحاں لنگر سٹ کھلارے — لاہا نسال بدھی پھر دیندے جیونکر اوتھہ قطاری
لگ پکاون لگے کہانا یک بیٹھے یک سوئے — یک لنگر سن اتھہ ندیدی یک لنگر سن ادے
لنگر پاس بتہہ وچہ لیکے زخمی شاہ پلنگر — اعظمہ آدمنگے جے قیمتے شاہزادے دا لنگر
کھانا کھا آرام کیتو تے در نے پھر صراحے — کرن لگی پھر سبز زمین داد تھے خوب ازاحے
سبزیاں سبز پوشاک زمین نوں ملگن — ہر ہر پاسے پانی نہراں لایا رنگ درختاں
میوہ و رچہ ہر ڈالی لٹک زمین پر آئے — گل پھل رنگ برنگی پھولی رونق جو سہانے

کوئل مور چکور ہزاراں خوش آواز لنوریے — طوطے قمریں کالے تیتر بولن وانگ کنوریے
کبکاں خوش کہانے کھیندی چلن وانگر مستاں — ہتے مرگ شکاری دوجی کتنے گن گن دستاں
باغوں باغ ہووے دل اوسدا جو وس چہرے — خوش ہوا خوشبوئی حالی جنت وانگ چوگردا
سیف ملوک بیعت کیتا کوئی دن اوتھے ڈیرا — کردے سیر شکارا وس جو پر دیکھہ مقام بھلیرا
کدے شہزادہ مجلس لائی جیوں دربار شہاں دے — کدے شکار کرے وچہ جنگل شیر مرگ شہاندے
کہن لا دربار شہزادہ بیٹھا وچہ وزیراں — چار جواں آئے کوئی وکھو صورت وانگ میراں
شوکت شان شہزادہ والا تکے ہوئی سلامے — چھل سلام شہزادے کیہا بیٹھو ہو آرامی
جان بیٹھے تاں پوچھن لگا گلوں گل بلاندے — ایس زمین دا نام پیر او کیکچہ تسیں بلاندے
آدمیاں دے دیسی کوئی ہے نیڑے اس گھر دے — یا تسیں ہو وانگ اسادے دھردوں آئی پھیر دے
اوتھاں جواناں آکہہ سنایا سن شہزادہ سدا — عاین الارض کہن سن دہرتی شہر کتنین اسراندے
وڈا شہر نیڑے اک ہیرا یہی چین کہاندا — رہیا تخت ہمیشہ اینہے وڈیاں بادشاہاں
ہن بیچ تخت اوتی شہزادہ ہے فغفور سداندا — عادل نیک بہادر داتا سوہناں نور ولاندا
فغفوراں دے نسلے وچوں ہے سلطان قدیمے — مہماں نانداریا ہمیشاں پوچہیے نال حلیمے
انہاں گلاں وچہ شہزادہ ہویا فرحت آڑمے — ہو تاں تیری بندی کوئی ہوئے آن سلامے
چمن زمین سرسبز یاں کرکے کرن لگے تعظیماں — صفتاں کر کر دین دعائیں وانگر نفر قدیماں
لعد اوتھاں پھر عرض گذارے آکھن سنو — شاہ فغفور نیز اول گھلیا عند ہمیں کجہ آکھا
جو پیغام اوتنے فرمائے تیں نوں اساں سنائے — خواہی بخشیں جان اساڈی خواہ کرین جو بھائے
شاہ فغفور اساڈے لکھیا رقعہ خاص تساں نوں — واچن لطف مبارک دہرکے دیہو جواب اسانوں
سیف ملوک ڈٹھا پیٹ رقعہ آپوں نال طلب دے — لکھیا بادشاہاں دولی جینگا نال ادب دے
ساقی بخش شراب پیالہ ہووے نشا زیادے — واچاں خط جواب سناں الفت کرن شہزادے

در نامہ نوشتن شاہ فغفور چین جانب شہزادہ معرکہ آمدہ بود

سرنامے دا نام سچیدا کیتے کارنج جس نے — کنہہ اوہدیا کوئی نہ واقف ہیبت لیوے جیسے
سب خزانے ہتہ اوسیدے چا بخشے جس بھاوے — نفروں شاہ کرے تنے شاہاں سفروں اوکریاں
راہ بھلاون لوگ مسافر سبہ غریب بدیسی — ہیبت دا خصماں اوسی جو لکھیا سو دیسے
مشکل پاون والے آپوں ہے حل کردا — عاشق نوں ادہ روگ پریم دا میل سجن دل کردا

سو کہیا منون اوہ دو کہہ سہاوے پاوے جنت امیران
جانی جیہی دولت سوچی جبد اٹل نہ بیندا
خاکون صورت سندر کرکے پھیر رلاوے گھٹے
سپان اندر مانگ موتے مدت قید کراندا
اندھے ہو وچون نکلیھی کرداوے کیتے اوڈاری
میر جیہے عاجز بندے تخت دیئے سلطانی
اتھین پچھے من شہزادہ کر کے فکر سخاوت
کہندا تینوں تیغ وسالین کہون کوئی توں بندا
جیتون مرد سوداگر آیون پاس تیرے کی پھرتی
جیتون کوئی غنیم اساڈا الیون لایت چڑھیون
تیغ میری تھین کوئی بچیا دشمن جس کہایا
جیتون کرن لڑائی آیون لوڑین زور ازمایا
سار ہتھیار تیار کرائین چاہڑ اسوار مریلے
جیتون کوئی شخص سیلانی سیر کرن نون آیا
توں شہزادہ عظمت والا تینوں بہت جھگڑا
تا کوئی جنگ خصومت اینوین ناہین مُبرقدیمی
تان دشمن نال دوست ہووے ہووے کوئی طرفینے
سمجھ گل سنا شہزادے کے سبب اس رلہ دا

اڈووی جیکھی قید کرائی چھڈی سخت اسیران
دیندا ہمت جیوانان تائین جان بچاوتان لیندا
پھل کھڑائی بوٹی وچون سیہہ تیر کھوہ سٹے
قیدیون کڈھ نوازی احسان بہتال تماندا
پتھر وچون لعل بنائی رالتون دینہ کہلارے
واہ کریم محمد بخشا میلے وچھڑے جانی
مین فغفور شہزادہ عالی والی چین ولایت
کتھون آیون کتھے جانان کیہڑے شہر وسندا
کس کم آئیان لشکر تیتھون ل لئی جس ہمراہ
لشکر سنی مرسین بلوچہ یارنگل باؤ گرڈیون
توں بی سعد اغدار ان پاس ہیرے لے آیا
جان خمیر تیر اسی ایتھے لشکر سنے سمایا
جان جہان میدان پھیر پوچہ کر قربان سو یلے
چین شہر تدہ ڈھٹا ناہین گی پھر سیر گیا یا
جی تدہ طلب ملندی ہووے مین کیہی پہایا تیرا
دشمن نال کران مین زور اماران نال حلیمی
گھر آسیدی کران تواضع جانان دوست علینی
گھر تخت ولایت تیری بیٹیا ہین کس شاہ دا

درجواب شہزادہ کہ بفغفور چین فرستادہ بود

فغفور بیدا خط شہزادے جان سارا پڑھ ڈٹھا
ہے ایلچی فغفور شاہ دے جا آپنے سلطانی
سیف ملوک میرا ہے ناؤن عاد بیا شہزادہ
مان مین ملک ولایت لینی نار بہنے دی نیت
مین آیا پر ہا مطلب کارن آیا چھوڑ وطن لغن
ساز ہتھیار تیار کرائین چاہڑ اسوار مریلے

ایلچی نون فرمالون لگا بول زبانون مٹھا
آکھہ سلام اساڈا اول وسین کہول بیانے
ناہین غنیم نہ دیر کسیدا امنن دل ہور ارادہ
دو ترن روز شکاریکارن کیتی چار جمعیت
اوس مقصود لئی منت بہالان پا کشتی بن ان
جان جہان میدان پھیر پوچہ کر قربان سنبلے

جی مین وانگ غنیمان آئون آنان فوج گھنیری
باپ میرا سلطان مصر دا عاصم شاہ بہادر
پر مین آپ لڑائی چھڈی نہین خصومت بہاوے
مین مقصود اپنے دا ایکہا ہر ہر جائے بوڑان
سبھ جزیرے ٹاپو پھرسان کوہ قافان تے پانی
شاد فغفور تاہین جا آکھوا یہ حقیقت میرے
سرفراز کرو جی سانون لایق ہے تہانون
ایلچی جا اخبار سنائے شاہ فغفورے تائین
تجھے بہت پیارے لگیے ملنے کارن آیا
شہزادے نوں فغفور تیا مین اُپر تخت سہایا
سیف ملوک شہزادہ کہیا حاضر ہوون ساقی
چھوکریان تی گوئے آ ہے سوہنے حسن رنگیلے
صورت نازک وانگ گلابان لالی وانگ پیالی
طوطے کوئل وانگن بولن مسیان ہار لٹکدے
کاسی تھہ سفید بلوری بھرے حقیقی مدہ دے
نال محبت مین پیالے ہکدوجے نون دیندے
سیف ملوک شہزادے کولون پچھیا شاہ فغفورے
کہی جہم پیا ایہہ تینون آیون چھڈ ولایت
سیف ملوک سنایا قصہ جیکجہ اس سرورتی
جو کوئی وچہ ولایت ساڈی ہیگا مرد سیلانی
جو سیلانی لوگ سوداگر ہور فقیر سپاہی
سیف ملوک پوچھے تے اگون ہر یک گل سناندا
ہور ون ہور ٹکانون پھر آئے جس جائے
انہانوں چون سہ یک بڈھا پھر ایا کنین در سان
اس بڈھے نے آکھہ سنایا ستون حضرت شاہا

جا پالی شاہ تختا ندی سائین آہین ہنڈیندے میری
پھر بیناں لڑائی کرسین ہے تیرا گی باور
ہر یک نال محبت رکھدا جیکوئے یار کھاوے
جان جان اوہ مقصود نہ ملسی سفرون بکہ نہ موڑان
اینوین لوڑ کرینداں مرسان جبدن عمر دہانی
جیکر کرین غریب نوازی جانان شفقت تیری
نہین تان فجری کوچ کرانگی بیٹری ٹھیل اٹھنون
خوش ہو یا تے ملیا لوڑے سنکی صفت ثنا تین
ودو لوین شاہ ملکر الفت یک دوجے گل لایا
آپون ہٹ بیٹھا یک گوٹھی اویون تتبہ پایا
سوہنی حسن ادا ایو نوائی مصرے ہور عراقی
غمز نیال کرن دل گھایل سندر نین رسیلے
قد چنیے وہی ڈالی وانگر سپیل لگیے گل لابے
چور رلاندی ٹہک نیناندی ترویاکہہ مٹکدے
ساقی لوین شراب پرانان نشے سوا ودہدے
پی پی مغزین گرمی آئی باتان خوب کریندے
کیسی سہر گردانی تینون تریون کس ضرورے
جیکجہ میرے وسی ہووے سو کران حمایت
حکم دتا فغفور وزیران لوڑ وا ایتی دہر لی
حاضر کرو شہزادے اگی مست کوہی دی نشانی
حاضر آن ہوئی سبہ اوتھی حکم جتیسی شاہی
پر کوئی اسدے مقصد والی مول نہین دس پاندا
باغ ارم بدیع جمالون کسے نہ سہی وس پائی
گذری عمر او ہدی سی یا رو ہکسو جا تے پرسان
مست شدہ خبر لبھی اسہر اہون مین حسان ہکسا ہا

دو راتیں دن اک شہر دوجا استنبول اوس کہندے
ملک فراخ نہایت سوہناں اتنا نہ آوے جیہڑا
کہنیں پانے کرن کہانی نال زبان مٹھے
کوہ قافاندی پہرے والی روز سجائے سیلانی
شہزادے اوس بندر تائیں وتی خلعت بھارے
شاہ فغفور گھنیا چاہے رخصت کیتی آپ نیاری
بادبان سدھر کر لائے شہل تے سب بیڑے
استنبول شہر نوں پہنچے ہویا شاہ روانہ
بیڑے داؤ گھوڑی چاہے چاندی وچہ سزاری
خوشیاں وچ رہیا سیہ آدم گھوڑی رہتر مارے
تاں پہلک ماری اونہاں ٹاپو نظری آیا
تیوی رنگا رنگ ہزاراں اسکار اندی لوٹے
چاہ مقام کیتا شہزادے کوہ کہاں لنگے او نہ جیوے
سینہیں گلیں خوب جزیرہ خلق بھردا او تیے
اک گھمسان مریلے سندی مار نیچاون گھوڑے
آدمیاں نوں چار گہر مندی جا گنیول کہاندے
رات پئی تاں پانی وچوں نکلے مچھ ہزاراں
جیوں اسمانی تارے روشن تھیوین لعل نورانی
جیوں نکر حور سیر ہیر گھر وچہ بال انگیر نیلی
چا من کر دریا کنارے آدم پہرہ کہندے
آدم نال غضب دے مچھے کہند دریاؤں کہاندے
شہزادے مسلم کیتا جے میں اتھے رہیا
سب سپاہ کمند کیتی نال اسباب سنبھالے
کرن عبادت نال رات ہر دم یاد الٰہی
آرام رہیا سب بیڑا نسنگے کسے نہ پائے

ہر کوئی صبر دلیوں اونہے آئن مسافر مندے
ہر ولایت ہر شہر دا آدم ادتیے [illegible]
کہنیں سے کوئی سر دی کوئی اکھیں [illegible]
نیر کر مقصد دمت [illegible] لیے خبر نشانی
دور انجام خوشی خوش ہو کے گل دعا کاری
بوہڑی تھیں پچھ لئی شہزادے پتا نشانی
رجن باجے گاون کوئی سار خوشی کر جیہ
تیر دن تیر چلا ہیبر کھیوس کشتے بانان
چھیے ہتے گئی چلائیں کھیلے نہ کہ دنار
تاں کوئی خفگی ملی آئی ہاں اوہ واو مار
بیڑے چا لنگائی اونہے تہا تہاں سہایا
خوش آواز ہر منکے اونہے نال انند ہوئے
کیتر کرن آرام محمد جے رب کرن نہ دیوے
اوہی گاون راوے پرف دسدا نا کوئی اونہے
دو دن چا پہنچے اوڈ دی آون بہت ندی پر او
اسیطرح دہار ندی لوک ہوئے دہ ماندے
سبہناندی منہ لعل پہہری جیوں ٹن کرن
لو لگی سب رو دریاو آئے ویکھ حیرانے
چا من لاہ چو رالوں کارن پانیو چہ ورد
اما شکار اوہ کہانوں کارن نی پانیو چہ ورد
مچھ کہاون دریا دا آدم دو دلوں [illegible]
آدم گہوری فوج مثالہ کنڈ کنڈ کہا من [illegible]
مچھی ہل دے پھر پھیر کر گئے رب جوا
اگی روز رہی پھر چلدی کہر کو نلید ساتھ
رہن وناں وچہ چین گذارن [illegible]

ساقی دیہ شراب پیالہ جاں نشانہ کھنے
نال اسباب کھڑائی ٹوٹے بیچ رہتے تن جانوں
آیا وقت طوفان قہر دا نال ہمت ہی گئے
اس طوفان نوں بنے لگے ٹھہرائے ایمانوں

داستان در بیان غرق شدن کشتی ہا در طوفان بلا و جدا شدن صاعد

ظالم دشمن اسیر یار دے کر کے چو فیری پھیرے
او سید بیال نہ کردا تھوڑے چوا دسدے ہتھ چہر دا
روشن روز اساد انگے سولی بن بن دسدا
کدی بار کری ہتھ پہیر جیوں سر ہائی
لاڈ اسدیا الاؤ نکر پے لاوین لاوی لاندا
سیف ملوک لوڑی دو کہیا شاہ پرید جھیکون
جو کچھ دیتن عیش خوشی دے آہے نال ہزاراں
ہمدن کرنا پیدا ہویا وقت ہے تخت ہنری
اکڑے بدلی تہر کے بیرنان نکلے دی چمکارے
نوح والا طوفان زغیبوں غرق کرن لوں آیا
بدل قہر تر ول مچایا لہر سمندر آئے
صاف کیتی کوہ قاف ہیری برن انگر جہر دے
فوجاں دانگن نویاں لہراں آلوں کر کر چلے
جھکڑ بدل غضب اٹھایا اک پل موج نہ دیسے
شہزادے تی یار تمامی کرن ربی ولزاری
سادی یحمر پیدا اج آیا دا دہاڑا روز قیامت
اسیں بیچارے رو شہر دیچا ہے نند وامراد چلائیں
شہزادے تے لشکر اوسدے جانی تو نوں ہتھ دے ہوتے
اجن جیت اک شاہ شیر دے آئے بہت ودیرے
غوغا شور شکار قہر دا پہتا انبر تو ٹے
اک اک موج اجیہی آدی کو لہنان طوفانان
او تہون پہیر تہاں تے جان زمین تے نکلے

کالے سپ مریلے وانگر آدمیاں نوں گھیرے
روہڑدے بند ہیوں دے تھکا چرے پرمیر گھردا
بہانا اساد حد تی ہنیر اکھر گھر کرے بسدا
کدے جیری پہر لائی کھیلاں جیو نکر لاہن قضائی
بہایا واٹگر چا گند ماری جا یوسف کھوہ پاندا
چرکوئی ہور نہ آہی اوکھت پاچھوں سی کوئی
یا آرام جہاناں اندر کرو اجائے بہاراں
دھند غبار سنیار چھپایا لگی جیری گھیرے
دو جہازاں گہر گہر ماری جھکڑ دی اولارے
شاہ سپاہ تمام پکارن رکھیں یار خدایا
ناگر مچھ سنیار بلائیں روہڑدی دین دہائی
چیری ہڑدی نکر کہندی ماری لہند ہند کے گہر چیری
زور و زور سوایا بدل جھکڑ گھڑی نہ ٹھلے
دھند غبار ہنیر الیسا آپناں آپ نہ دسے
ربا تو نہیں رکھن والا بنی اسان سر بھارے
اس طوفان قہر دے وچوں رکھیں سہی سلامت
مست اوہ یار پیار الہیو شہلے ساں جس تائیں
موت اونے دل رکھ لیونے ہو طیار کھلوئے
پانی نال اسمانوں سینہے ویکھ دلیرے
جیوں نکر انبر بار زمین تے ذرہ ذرہ کر لوٹے
ہیٹوں مار او لاری بیڑے گہر دینال اسمانان
شو نکشوجی کرنا آخر دی خلق سہی تیر نہ ٹلے

هِڪ ٻِئي سنگ وچ ٻيڙي پيچ هوئي گئين ٽوٽي
ٻيهران گهمن گهيران اندر غرق هوئي گئين ٻيڙي
گئين ٻيڙي پيچ رهي هو رهي نه موڙ نشاني
غرق هوئي ووڏيهان گشتي لشڪر سنهي خزاني
باقي ڪجهه تختيان او تي آپوا پني جاندي
هِڪ جيدي خبر نگولي ڪجهه ورلي ڪسي
شهزادي نون خبر نه ڪوئي غرق هويا سي ڊيرا
جيون اندر ٻيڙي آهي ڪجهه او چي پهنوين
رب ٻيڙا شهزادي والا ر ڪهيا سهي سلامت
جيون ڪر تهر بند وقون گولي جاندي تيز شتابي
روزا هنيوين وا گهلوتي هوئي وڌ غباري
شهزادي ٻيڙي اندر مرو رهي پيچ نشتر
جان سور جدي گرمي اندر ڪجهه هوش سنهالي
روغن بي بنفشه والا ناي تيل باوامان
وووهي سه بهروي خشڪي هوش پهر سامون
هٿ ڪهانيول ڪر پهر ڊٺو هوش حال گنتي نه ڏسي
هئي هئي ربا يار پيارا او ڪهه ڦنڊا لون هارا
ڪٺي نهين ڪٺي جهين ودجي هِڪ جندي
جيد ليرلون اٽون آئي او بي هٿ نه آيا
دشمن ساڏا ابنر ظالم را ڪهس ڪهانون هارا
دلي جهان مڪان ٻهليرا جان جوان ايه فاني
جو وهرتي تي گل پهل لائي لا ڪردي لالي
دنيان او لي ڪون من وچه هر ڪوئي ودڪهيا
ڪدي ڪري سردار جيان داوي سيا ڪي چڙهي
نان ڪجه ڪهاوي نان ڪجه ميٺي رهي شهزاده روندا

ڪجه ڏو لي ڪجه تختي هوئي ڪجه ڏوڙي ڪجه جهوسا
ڪجه سنيساران آدم تعلي جيون آلي وڏي ٻيهڙي
جو اسباب اُنها نوچه آها سبه ڪجهه هويا فاس
وس سهي مرو سپاهي روڙه يا زور آور مرداس
ڪجه مڇهان ني پهان ڪهاوي پهير نهو والد
تهند ڪا ر غبار ڪڪارا نان ڪجه سنيين وسي
هِڪ مصيبت آپو آئيي دو جابرا هنيرا
اڳي پيچهي او لي هوئي خبر رهي پهر ڪيون
روزه اٺهاران روڙه رهيا اندر ڪانگ قيامت
يتوين ڪهڙوي ٻيڙي نائين ڪانگ قيامت آلي
وينه چڙهيا جگ روشن هويا گئي منيري سامه
اونها تنون بي هوش نه ڪولي مردنيا لون بتبر
شهزادي نون وکهين لگي اوه بيهوشون خالي
جلدي مغز او هدهيتي مليا پيچهي طرح غلامان
ڪهانا طلب ڪتيوس آر تهر باهر رڪاب طعامون
رور رو هويا بيهوش شهزاده ڪهانان ياو نه ڪسي
اوه بي هتهين گهس ليوي جبارا قهارا
هِڪ جي ٿهين گهڙي نه وسي هوي سان جبدند
حاعد جبيا يار پيارا هتهون باز گهڙايا
اکهين منجون پاڻي وسي دلدا پتهر خارا
هي بدنيت پريت نه پالي نهين ڪسي دا جاني
قطري ظاهر هوئي هويا ندي رنج انان والي
ميوفا سنسار هميشان ٺهگ بازاري ٻهارا
ڪدي بنا وي پهير محمد ڪهيا راندي مٽي
اڳلي روني لون ڪي سوسي ديکه اگون ڪي هوندا

فوج خزانان خرچ کهڙا يار رزق نه رهيا پلي
پيوڪهي تي ترائي بندي ٻيڙا جان چلائين
جيڪجه او نهان ونا نوچه ڏٺي سخت مصيبت ٻهالي
تان پهر ڪس واڙي آيا تا پوهور رنگيند
ميوي پيچهي رنگ برنگي خوب طرح دي ڏٺي
ڪهاوي ميوي پاڻي پيتا پڙهيا لکهه شڪرانه
بندي زرد آسوده هوي ميٺي کهيرون کهيران
چاربندي وچه بيچ نيچي چار ڪهيي اس مگري
شهزادي نڪ بيت ڪهاوي ايه بي آفت مندي
هور هي جيسي بندي بغدي ايه بهي محنت ڪهاسان
ميوي تور ڪهي وچه ٻيڙي جتني آيي پيندي
ٻيڙا اٺل روانه هوئي ودهيتي چلي
ٻيڙي او تي جاندي آهي وچه سمند لهران
ٻيڙا چار چار مارن لگي ٻهليان هوش سنهالان
خوفون جان ليان پر آئي طاقت گهي سرتران
جهدر راه پڙيدا آهي کهوس گيا اس راهون
اوڙڪ جا راڪ ٽاپو لگا تا پوواه واه وسدا
ميٺي ميوي انت نه ڪولي لذت والي لگن
او ميان جلد ڏٺي ميوي پهکه نزول جا گي
ميوي ڪهاوي جو دل چاهي ميٺي لالر امان
شهزاده فرمايا يار ورات گذيدا هيچهي
سهنان ايه صلاح قبولي جو شاهي فرمائي
روڪهه او تيچهه بيٺي سارا شهزاديدي ڏيلي
هِڪ گيڊر هِڪ شيران وانگر هِڪ ها نند سنياران
انهان گهند هو دانگر گردن هِڪنان وانگر ويٺهان

غار اجل سمند روالا قصره جيبه نه جهيلي
جيي جهينجي اندر گيونى ديکهن بهت بلائين
ڪنتر وچه نه آودي يار و جاني واحد باري
بهت نه طاقت سن پرلايا پهيڙا ڪر ڪي حيله
نمائي پاڻي نهران ڪن صاف ٺهنڊي ميٺي
چار روز اڙي هويا مقيمي ڏيرا باوشهاشه
اچن جيت موائي چون ايا ڪهِڪ پهيرون
اوڏ گيا لي اٺهان تائين شاه پرڪري نگلي
ٻهلڪي خير آيا مان ڪهڙي هور اتني ڪرپندي
رو ڏهر نان اس نالون جيگا پهير مي پاسبان
مشڪان خيڪان جيڪجه آهيان پاڻي بهي پهرلينڊي
عشقي اندر مين محمد دن دن گم اولي
جهڪڙ مينهه غباري پائي ڪانگا چڙهو سنگ قهرن
مشرق مغرب ياد نه رهيا نهين جنوب شمالان
ڪرن دعائين رکهين سايان هرگنت پير فقيران
وکي ڪهاندا گيا مريندا حڪم جهيدي ڳا هون
رنگ برنگي ميوه دالي هوي بيان نه جيدا
صفت انهاندي هونسگ وي ٽگيان لهلان گن
ٻيڙا اهين شهزاده هورين باهر نڪل آئي
ديگر وقت برابر هويا گئي صلاح تمامان
ٻهلڪي فجري وقت ترانگي لکهيا ڪهڙسي جتهي
اوچار روکهه ڪهنان هِڪ تانگي او سير جانيائي
نديون نڪل ها ئين آيان شام هي جهو ٽي
هِڪ ٽرٽر هِڪ ڪهنڪان وانگر بولين پارڪاران
هِڪ تاندي قدرتي جيڊي دل ليوي گهڙهان

ہک صورت بگھیاڑے دے انگر کتاں اونہاں دوالے
اوہ آفاتیں ویکھیں چڑیاں ہو کیاں مٹھے انباروں
بہتے مچھ نہ دیسے نکلے ل لیونے جائیں
مچھیاں ہور آوازاں بولن وانگ طنبور ربابان
ایہہ گل کہندے آکھن والے جنہاں خبر جہانوں
ہک ودی تھیں تھیں ستھر ہو وانگ سرود انگانوں
جدوں ادہا آوازاں کیتا رنگ ہزاروں جنیاں
اگو اگ چو طرفی دستے ٹاپو سارا شہر دا
کر کر ولیلاں یا رب سایاں جو بچوں راج خیری
مجبر ہوئی تاں اوہ سبھ چینیاں پانی اندر چھپیاں
سیف ملوک دوے خفقان لہتا ہو ہندیاں حیرانی
بہت حیران ہویا اس ہیروں دہشت من وچ آئی
مت کوئی آفت مار گوادی ناہیں جا امن دی
یاراں کہیا او شہزادہ تابع استین تہر دے
میوہ چن چن پہاڑیاں ہیٹھری اودیر پائی
جاوو ہیتھے ٹریا بیڑا اچے تہ خشکی آئی
خبر نہ کتناں میڈا آسے کتناں اگے رہندا
ہکدن ہک سینیار ہر ہلے بیڑی ہکرواری
ٹک ٹوٹے ٹوٹے رہیا شہزادہ چالی ہور سپاہی
روہڑ دریاں تہروہاڑ گذری ہوکہیں تے ترہائے
جیکبہ سختی عشق وسائی شہزادے تائیں
اوہ حشر دی تنگی گذری جاں شہزادے
جتھوں ٹاپو نظری آیا تھا اوتوں گھیر یاو
گہنڈی ٹنگ ہر بسعہ بندی پڑھیا شکر ہزاراں
شہزادے فرمایا یارو کوئی دن ایتھے کٹو

ہکناں باشکنا بگان وانگن وہی تمائی کر
میوے کہا لیونے اتنے باہر حد شماروں
تسبیحاں ٹہلیلاں آکھن نالے حمد ثنائیں
عجب عجائب مرغاں نبالوں تاہیں وچ جہاناں
خوش آواز ہجی دا ہتا ہر جیہوں جیوا نوں
الیسا رنگ بنایا ودہناں سن سن ہوشاں جاوندیاں
جو وجل اوتھے تے پھر لگے اگ درختاں گہیاں
ویکھ ہویا حیران شہزادہ خوف اندر وچ ڈردا
مجری کوچ کر لیاں اتھوں مارن ستیں دیر
سہو جائیں ثابت وتن نال بیڑیاں
تاں سنجی تاں کولا کہیر الگدی ہیں نشانے
یاراں نوں فرمانوں لگا چلو اتھوں کرتہائی
پہلے صلاح اسانوں اتھوں جلدی کوچ کرندے
چڑ بیٹھے مڑ بیڑی دوتے چلے طرف سفر دے
کر کے آس امیدی ہٹلے جتھول چاہی لائے
میوے خرچ نکھٹا سارا اکٹن رب بنائی
استی فکر اندیشے اندر ہر ہک روو کہیا بہندا
دو لوڑے کر دتا کھلیاں چہک کنہد یاری
دو مجر لوٹے نیم کشتے جو آہے روٹھر ہوئے سبھ راہی
ٹھاٹھاں اندر ادا بیڑا خوف وڈوبن دا کھائی
کراں بسار امگڑا ناہیں جو ہتی گل سناہیں
اگوں آگیا ہک ٹاپو میوے بہت ا ماد ے
مساں بساں ویکھ لگا مندے شکر ہزاراں پڑھیا
اوس طوفان قہر دیو چوں ہیتے وچ گذراں
اس ٹاپو دی ہو حقیقت ماں اہیتوں دی

جاں ٹاپو وچہ لتھے ڈٹھے جا عجائب چنگے
مٹھے تے خوشبوئیں والے کجھ کچے کجھ پکے
پھولا نذا کجہ انت آیا میوے باہر حسابوں
پستہ مغز منقہ کشمش کھوڑا انجیر بداماں
توت شتوت ٹینگ بہریاں آڑو سیو ناکھاں
سیو ہیر بخاری آلو کہو پلے گرے چھوہارے
ہور وڈ ہک رکھ جنہاں دے شیر وانگر روٹی
رات پوے اس رکہدا میوہ ہک ہک ہرتی جھڑدا
اپوا ہی جائی لگن مول نہ تہاں ٹھاندے
لگی اگ درختاں دستی سہر ڈے دا انگر واں
ہندوستان ملک دی حد وچہ ہاوہ ٹاپو لالہ
نکلیاں ہرچاندی ہر رکھ او تہو دستے گنتے گھنیرے
پنج پت اس رکہدے ہوندے جیندن بدل
حبس ٹہل نوں ونج پہونچے پانی تیز کوہند شوری
اس ٹاپو وچہ ٹکیے بہتے خوب ادا زاں والے
عجب عجائب حیران ہوتن جتول نظر کریندے
اجتن جیت ہک پاسوں نکھر سگ سر کہن جنہاں ہنو
سیف ملوک ہر کجہ سا جتی نگرے انہاں طایر
تہری دن تے ترے راتیں چلے گہری آرام نہ پایا
بہت او چی کوہ قافی ادے تے کوئی دن بیٹھ لنگھایا
جیدر منہہ مر آیا اوتھوں پھیر اگیرے چلے
مت شہر اندر ونج پہتے لگے کرن نگاہاں
کی تکدے بازار شہر دے نعمت مال بہیرے من
ہور شئیں موجود ویسوں آدم کتے نہ دستے
گھو گھر کرن لگے اوہ باندر آدمیانوں تک کے

خوب درخت اتے خوش سنہری میوے رنگ برنگی
صفت اونہاندی ہو رہیوں معلم کیہ بندہ کر سکے
کجھ مٹھے کجھ رسیلے آہے لذت وار کبابوں
چلغوزے انگور جنہاں نے نغز کنار تماماں
بھی مرچ مریڑے بہیڑے ہیلاں کی کجہ آکھاں
گوشے کیلے انب آلو چہ شفتالو بہگو اڑے
میوے آدم دے سر وانگر آکھیں مٹھا چوڑے
ونجہ نکلے تاں سبد ا ہسدا فیر رکہاں تے جھڑدا
نال رائتیں او نہاں رکہاں تھیں قشعلی ہوون اندے
جیوں کے میتوں ہوون مردیہیں کوئی اگ بہواں
کہن جزیرہ نالواد سنوں نکمیاں مرچالوالا
بہت عجائب رکھ انہاندے وڈی راتی اوچیرے
پھل اوتے سبھ ہنسو ہندی پانی وچہ نہ رہیے
او ہوکالی مرچ جنگلی تاں مٹھی تاں کوڑی
انت شمار نہ آوے گرہی کر کر رہے سنبھالے
رب بچائیں سنگ بنائاں اگے قدم دہرہندے
جلشن شور ہنگامہ کر کے آئے آن انہانوں
کجھ دلیرے کرکے ٹھیڈ گٹھ اوہ جائیں
ایسے تہاں گھر جیب گروہ ہر آدم کدی نہ آیا
نام نشانی انہیں کارن کجہ مکان بنایا
تکے باندر تر دے جاندے لنگے تہاں کو تے
وڈا نگر عظیم ڈٹھونے اندر چلے اگانہاں
میوہ کہانے رنگ برنگی کہیں اسابے ہر کن
مبنیں لتے چلدے باندر دیں کہتیں ہر کس
ایہ بازار دلوں ہٹ آئے مشرقی نہتیں جہک کے

داستان گرفتار شدن شاہزادہ بدست بوزنگان و از انجاص شدن

ماری بھکھ غضب دی بندی سوری کھاندی سا پیر دے
یک ہٹ باندر ایڈا دکھیدیاں دل ڈر وڈا
قید ہویا شہزادہ اوتھے کجھ نہ چلدا چارہ
لے ٹُرے شہزادے تائیں نالے اوہدیاں نفراں
قلعہ بلند آہا وچہ ٹاپو خوب طرفدا چھڑیا
مُدت پار اوہناں تھیں چھپن بوزنیاں لے ملیا
باندر گھیر شاہزادے تائیں لے گئے اوس جاگے
بنتے برج قلعے دے آہے محکم چھت دیواراں
سو تین اوتے جواہر جڑیا چھجا چھت بنیرا
سیف ملوک شہزادہ تائیں نالے اوہدیاں یاراں
شاہزادہ جد بیٹھا اوتھے ڈٹھا گھر یگانا ان
تخت اوتے ہک بیٹھا سندر خوب جوان مدارے
کالے وال زنجیری بدھی دہری سبزہ باغی
سرخی چمک پوشاک شہانی شوکت شان نیارا
سیف ملوک شہزادے جس دم ڈٹھا اوس دے تائیں
اوہ شاہزادہ بھی اوٹھ تختوں ملیا سیف ملوکے
سیف ملوک دی اوس شاہ بہت نوازش کیتی
حکم کیتا پھر بوزنیا نوں جھب لیاؤ کھانے
رنگ برنگی چیزاں نعمت کھانے آن اوتارے
کجھ سی گوشت گوخر انڈا کجھ کباب مجھدے
جو کجھ لوڑ اندر دی آہی کھادا رہ جد کھانا ان
سیف ملوک ہور ہن کھانا کھانا ان ہو بیٹھے جد تازہ
بوزنیاں دی شاہ دا سنکے بہت ہویا دل راضی
سیف ملوک کہا کی دساں حال حقیقت تینوں

بوزنیاں دی فوج از بیخبون آن پہری چوگردے
ساری سندے گھیر لیو سنے جان نہ دیندے سارا
ماں اوہ ماری جان سارے ماں ہوئے جھگڑا
عاشق ہین سو گھلا ناہیں مینوں عشق دیاں سفراں
شاہ سلیمان چڑھایا لعل جواہر جڑیا
اوس ٹاپو وچہ ہور کسے دا اوہ نہ سی ہر چلیا
سیف ملوک قلعے وچہ وڑیا دم دم رب تہانے
یک محل آہا وچہ سندر وانگن باغ بہاراں
دیوے وانگن لاٹاں مارے چھلل لوز جو فیرا
اوس محلے اندر کھڑیا بوزنیاں سرداراں
دہرے صفے صفا یبوا لی نالے تخت بیٹھا ناں ان
سوہنی صورت سوہنی دیسے سوہنی بنتے سارے
بھکھدا اشل اناری والی اکھیں لاٹ چراغی
سر تے تاج جڑاؤ دہریا نوان جوان شہزادہ
رسم شہانی بیاں بچالی ادب سلام دعائیں
دوہاں ہک دی گل لایا بہایا ان دا نگر ہوکے
تختے اوتے کول بہایا یاراں والی نیتی
چالی باندر کھانے کارن اوہ لنگر دل تہانے
وری شہزادہ بیٹھ اکٹھے کھاندیاں نیارے
کجھ فلکے سن جیون سنوار بتیے کنک چھوب
خدمتگاراں چار اوٹھا سے بہاندے دستر خوان
پڑھن لگا زبور زبانی داؤد دی آواز
سیف ملوکے کو لون پچھدا حال حقیقت آہی
پچھن جوگی گل نہ میری کجھ نہ پچھو مینوں

مین وکھیا تون سکھیا شاہا کس سنگت دو کبہ پیر دلان
دو کھیہ دی گل وکھیا سندا سیکھو دی گل سکھیا
کامنوں جہیر حقیقت ساڑین مین کرہاندی تھے
آیا جد ہر دن آیا شاہا جو لکھیا سو پایا یار
سیف ملوکی نوں اوس شاہ کہیا سنتوں بھائی
بوزنیاں دی قومی اندر آدم ہو گئے جالان
آپو اپنی قومے اندر راضی ہے ہر کائی
مین بھی تینوں کھول سناساں جیکجھ حالت گذری
مینوں بی ہمجنس شہزادہ ملیوں نال سبب دے
سیف ملوکی معلم کیتا ایہہ بی ہے دو کھیارا
جو کجھ اوس سہوری آہی ذرہ ذرہ کر دسی
اوس شاہ پھر اوسدے آگے کیتی شروع کہانی
سنتوں سیف ملوک شہزادہ کی گل میری آہی
نام میرا فیروز شہزادہ ماں پیو بہت پیارا
ہک دن بیڑی اندر بیٹھا پھر دا آساں دریا دین
وار مخالف ایسی جھلی روہڑ ٹریا اوہ بیڑا
جیوندی دم باقی آہے وہدیا سے دا نال ان
بیڑا بیچ ہویا کئین ٹوٹے روہڑ گیاں سبھو جاناں
جیکجھ عجب قصے گذرے مین پر باہر شماراں
اور گل مکاواں اتھے آن لگوس وچہ ٹاپو
جو سردار اتہاندا آہا اوسدے کول لیائے
دیکھ مینوں خوش ہویا آکھے بہت پسند آیا
عقد نکاح میرا اس جائے خوب طرح جد ہویا
اوتہاندی اس جائی اندر ایہو رسم قدیمی
کتنے روز نہ جوڑی ہوندی ناہیں دلی کر نیندے

مصر بیدی بنجاری اسگے کامینوں مہر اتوالان
دو کھیا ہا گر کری تا انگوں نوں سکھیا ہوندا دو کھیا
اندر دار ہیرا رب جانی باہر ون دیکھ نہ چتے
سو جان ماں گھرا ٹوچہ بیٹھا کسنوں تھیں لایا
مین بھی دو کھیا پھیر جیہا تان ایہہ گل ہلائے
شہر نال نہیں ہین اتھے کسنوں جال سا ان ر
نا جنسا ندی بادشاہی تھیں چنگی پیس گدائی
لکھی جو تقدیر اساں پر جہل لئے بیعذر سے
کوئی دن ورد فنڈا ہی اور ٹک بہا رو چھوڑ لبھدے
بادشاہ نوں کھول سنایا پچھلا قصہ سارا
سنکے شاہ رونا ن بہنچوں جیون سنایا نوں منہ دے
جو کیفیت اوسدے آہی کھولی پیتا تالے
یا جو جاندی قوتے اندر باب پہر یدی شاہی
سیر شکار آہانت کر وا جنگل ندی کنارا
تک کر دو وکھہ لگا آسمانے کہیوں ملا نجا دین
ہین جاتا مر جاساں دکھی چک جاسی بیہ چھڑا
دو وگڑ رہے تے تر سے جھلنے بروہڑ دا اہو ہوش نکہاتاں ان
یک تختے تے مین بی آیا روہڑ دا اندر سو جان
تو نس دن گنتی نگدی ناہیں دوویں ہک ہزاراں
بوزنیاں دی فوجے مینوں گھیر آندا اگر کا بوہ
اوہ دانا کاروڈا دانشمند کہاتے
بیٹی اپنی وسکے مینوں عقد نکاح کرایا
بوزنیاں دا شاہ اوہ اگلا چلیں وزیر ہویا
جان سردار اوہناں دا مردا کر دہ سوگ بہتی
جان ہجان آدم پیدا ہندا تاں نا ہک جنیدے

جان بھر آدم پیدا ہوندا اوہنوں ہر داری
مینوں ست برس ہن گذرے اوتھاں اندر وسدا
چار ہک سی اسو ملی باندر حکم میرے وچہ بہائی
چہلاں روز اندا ہے رستہ ایہہ ولایت ساری
ہتھیں آگے ہور ولایت سنگسار اندی دسدے
یا جوجہ فیروز شہزادہ نام میرا ہن بھائی
میں جاتا کوئی ہور نہ ہوسی میں جیہا دوکھیارا
سخت مصیبت سر تیرے تے باہر انت حسابوں
سیف ملوک تائیں شاہ رکھیا جالی روز اوسجا
سیف ملوک شہزادے ہکدن ہویا جیوا ودا اسی
سنکے اینہہ گول ہلائے کہندا اسینوں یاد
بادشاہی گھر اپنے آہی تڑ آئے اوہ سنگے
آئی موںہہ پریدا دیکھن جیہندا اپنی سلطانے
ساہتی کہندے ہن شہزادے ساڈا ہی کی چارا
اس اندیشے وچہ شہزادہ رخصت منگن جاندا
ہے فیروز شہزادہ عالی سدا رہیں خوشحالی
شاہ فیروز کہیا سن بھائی جو گل تینوں بھائے
سیف ملوک کہیا سن شاہا ہین نخچیر اسندا
جس مطلب دے کارن ٹریا جیہ نہیں اوہ لبدا
جے سو برس رہاں سنگ تیرے پھر بے وسدا تھوڑا
میں اج رخصت منگن آیا ہویا جیوا ودا اسی
راضی ہو کے رخصت دیہو لوڑاں ہور ٹکانے
بوز نیاندے شاہی جاتا ہویا بہت اوداسی
شاہ فیروز شتابی کر کے کیتی جار تیاری
سبہہ نوں سہر یا بہنائے جوبن لوسدے سنگی

حکم او سید اہمن کھلوندے قوم انہاندی ہاری
ایہہ سبھ حکم میرے وچہ ٹردے جیکجہ سو ہوں …
انہاندے سرداری مینوں ہور شریک نہ کا…
نام اسدا کہو لنگ جنہیدہ جیہدی میں …
ساڈے نال سدا اوہ لڑدے پر اوڑک …
ایہہ کہانی میری جہڑی تینوں کہول سنائی
پر پیراندی مٹی گردی گل تیرے من …
رب علاہی دلبر تینوں رکھیا میں جناب…
نت شراب کباب کھلاوے خاطر کرے سوا…
لگی چھک پیار یوالی پہلے کہیڈن …
آئی ساں جس مطلب کارن نال اوہ مینوں …
کھاں شراب کباب نہ آئی کاہنوں اتہہ اٹکی
چہرہ پوز نیاندا ملدے اینویں کرنا دا…
جیدہر جلیں نال تیرے ہاں … نہیں …
یا جو جی فیروز شاہ نوں جاکر عرض سنا…
ویں اجازت تاں اک گگدا ہوواں اج …
عین صواب اساڈے بھانے جاسے جلد …
تاج تخت سٹ آیا اپناں فوج ولایت دنیا
جالی روز رہا بہ ایتھے الفت تیری بھا…
اوڑک ستاں اساں نو جہ شاہا ہکدن …
ساڈے رزق جہار او ٹھالی تیس بہوسا…
ست جس مطلب کارن آئے یا کے اسیں …
ہو کے اوداسی نوں اگانوں نری …
راہ او ہدا خرچ دوایا جو کجہ آہا کار…
سیف ملوکے نوں پوشاکے دتی بہنی …

جو کجہ لوڑ اوتھانوں آہی اگلی پینڈ سفر دے
گھوڑا اہٹہیہ اوہدا آہا کاٹھے نال سنہری
اوہ بھی سیف ملوکے کارن کر تیار منگایا
پر اس ریو ہیں جو بیتا تاں تھہ پھیر بلائیں
مست جہیڑیں تاں اوکھا ہو سیں کہیں خوب سنبھالا
باندر ہک سیانا تاں تک کے نال اوہناندے لایا
جتھے تورمی حد اساڈی نال اوتھے تک جاویں
شاہ فیروز شہزادہ تائیں رو رو رخصت کیتا
ہک دوجے گل لا وداعی وانگن سکیاں بھایاں
سونپ رب نوں وداع کیتا سیف ملوکی تائیں
بوز نیاندی حد اوہ جو جاں جاونگا باہر
دی گھوڑا اس باندر تائیں اوسجاؤں جا پڑیں
سیف ملوک شہزادہ اوتھوں ہوا اسوار سدھایا
بدلی وانگر گجے گھوڑا مارے ونباع لائے
جاں گھوڑا اتھنگ جاندا اکدہر ہوندا اوزہ بھیرا
شیراں ہار کنوتی ہلدی ہرناں جیسے تاری
کول کسی کاباں گہا سی … نگ کرے …
دوون تے دورا تیں چلے آ ریتھے اس حد تے
شہزادے نے معلم کیتا ایسو اٹھاندا نیاں
اس باندر دی تھہ پھیرا گھوڑا اوتوں ٹل گے
تو ہبو شہزادہ ناں سنگی ساتھی ہارے
ہکو فکر چلیندا او جی کوئی نہ ہنیتا ہاری
جاں اوہ ہوڑ غبار بالی نظر جو فیر ابندے

سہو جیراں آپے پایاں نیکے خاصہ دردی
موتی لعل لگام جڑا ہو سکے نقل وہیری
اس تے ہوا سوار شہزادہ فیروزی فرمایا
تاں کجھ بندی کر کے لولیں تاں جا ہک کہلائیں
اوڈ گھڑی پر جو ہر کبھرے ایتھاں خطر لوالہ
راہ سو کھلے گھڑین انہاں نوں گرتا کید نبایا
اوتھوں پھیر اجازت لیکے گھوڑا موڑ لیا وین
کہیا جے رب پھیر لیاندوں ملیں پیارے تیار
نال اصیلاں ملناں بہتر پائیں جو اغنایاں
کہیا جس راہ باندر کہڑسی اوتھیں جائیں بیتا
سنگسار اندا شہر آدیگا تاں اوہ ہو میں ظاہر
گھوڑے دی اسوار لو الہ رستہ اوتے ٹوریں
شاہ فیروز نہ اوہنوں کر وداع گھر لوجیہ آیا
بجلی وانگ گرجندا تیزی سنب گڈیں گرد اکاہ
باندر نہ کن مروڑے او دسدے جلد اپہیر دوہیرا
پوری ساخت اگاں چلیں کلگی زین کنارے
تنگ ہمیل لگام زنجیرے سبھو لاہ کر دی
باندر مڑ کے ہویا سلامی اگی ٹرے نہ دوہی
گھوڑا موڑ دیاں اسجالیوں کہیا جھلا مناں
ہویا وہ ٹریا آپوں یاراں اندر رل کے
ست وہاڑے تے ست راتیں چلے تشہا …
اہن جیت ہک جنگل دیون اوتھے دہوڑ غبار
بہالی تن سنگساراں جیوں آں ہوئی پھر دی

در بیان جنگ باسنگساراں

تر کھے تر کھے دوڑی آلون وانگن گٹے ملکے
وچہ شہزادہ کہندا یاراں سبہ کھلو ہور نکی

ایہ سنگسار اسانوں گھیرن آئے نال حیلے کے
ماردے تیر اوڈار واہناں نس دیکھ ہلاکے
سبھ اکٹھے ہو کھلوتے گرد کے راس ہتھیاران
جھنگ کماں جوان توانے آن ہوئے سنگساران
مارن تیر سریر ویرو ون جیر کلیجا ویندے
پھیر ہتھاں شمشیر چلایوں وار دلیر کریندے
دوہوں طرفاں تہیں جھڑی لڑائی چمک گئے تلواران
چشم جھیم تیر شونکارا اٹھیا جیوں سیاہ نوں ندیاں باراں
سیف ملوک شہزادہ گجے داگن شینہ مریلے
پھیرے چوپھیری دی دلیری مارن لوہے سیلی
نیزہ مار کرے تن ریزہ سانگاں ہنیں سانگاں
ڈھالیں اوپر وچ بھجن سنگسار اندیاں انگاں
سنگساراں نے غوغا کیتا آئے کرکے ہلا
یار شہزادے دے سب کہندے آپ دلیر سکلا
شہزادے نوں جنبش چڑھیا یاراں نوں للکارے
پڑو چہ رہو کھلوتے دشمن ایہ مارے کیہ بارے
سیف ملوک بہادر ایسا ریو تیاں سنگ لڑدا
ویہی مروڑ اڑ وڑ جیہا لوں کوئی نہ اگے چڑدا
حملے دیکھ شہزادے والے ہمن بہ من مارے
رستم رسم غلامی پھڑکے ان سلام پکارے
ہر سا میدی ہوش نہ رہندی جیوں ہر سا موالے
نال زوال ہزیمت کولوں ہوئی گرد اکالے
اسفندیار بہادر شاہ کے اسفندیار جہانوں
پھر ایدوں نکہہ موڑ فریدوں رکھی جان جہانوں
جھنڈا لیچ کہندا رشتابی شان لہندا رنہ کردا
شہزادے لوح کہہ شرینی بنے شاگرد شہزادے
شہزادہ کر زور دیرے تین وتا سنگساراں
کہس لئے ہتھیار پوشاکاں خوب رایاں ٹاراں
کرکے زیر انہاں نوں اوتھوں آپ ہوئے ہیں راہی
جنگل باراں بیٹھے لنگھندے شیر جوان سپاہی
گئیں کو لانداینڈ کرکے بہتے ندی کنارے
ایسی ندی ڈونگھیری جھیڑی دیکھدیاں ہو ہارے
ساقی کاسہ پر شرابوں آن پلا شتابی
عاشق سکھیا جنگا تاہیں دم دم پہلے خرابی
ہو شہر اپ ہوواں مستانہ ٹھلاں ندی پریدے
جہلاں ظلم اغیارا نوالی خاطر یار صنمدے

گرفتار شدن شہزادہ بدست زنگیان و عاشق شدن دختر شاہ زنگ بر شہزادہ

راوی اس قصے وا یاروو دانشمند بیانان
جبدہر شالا باغی وچوں میں گل پھل چن آیان
پھل اندی گل رلتور نگی اک وچ تہیں رہتا
ویکھدیاں تب اٹھدا اسینہ ایسا ہر ہر
اگوں ایہ گل لالہ وینداں داغ جگر دے والا
سیف ملوک کرہندے بیراں دیکھ نہ دیا جا
ناں ہن بیڑی کشتی کوئی نان ملاح جہانان
جتول چھک اندروں ہووے ہمر اوبد رجلاں [illegible]
باہیں ٹھل یوان وچہ ہاوجی میں ہوواں ہکلا
رلگے یاراں ہیں لیونے لکڑ یا بندا ٹھاہ
گٹھے گاہ ڈاہے رستے محکم کرکے بدھا
جار فراغ بنائی ایسی چڑیاں وو ہدوا

سبھ ہوئی اسوار ٹلے تے کھول ندی وچہ دتا
جان لہراں وچہ آیا ٹلا سٹھر کتنے تتا
میسو کھانے سبھ گئی جد ظالم بھکھ لکائے
کنڈی لاو پہیاں نوں مجبور ماہی عشق بنائے
ایس طرح بے خرچی جاندی گذر گئے دن چالی
دکھو اک تہیں اک جڑ ندی سختے عشق سالی
اک دن دوردوں بیٹھی بیڑی آئی نظر انہاں نوں
شاد ہو شہزادہ نالے خوشی ہوئی سبھناں نوں
مت کوئی ایہہ سوداگر ہوسی سنگ اسیں بے برتناں
آو میاں ذہ موہنہ تکاں گے ہوئے اکٹھے جلساں
جاں پھر نیڑے آئی بیڑی کیتی نظر شہزادے
آہے تریہی بیڑی سارتاں کجھ تہیں بنا دے
اک اک بیڑی اوتے بیٹھا سو سو زنگی کالا
کالی ریچھ خونامی وانگر آدم کھانوں والا
سیف ملوک کیہا ایہ ظالم پکڑ لین ہت ساںوں
قید کرن یا مار گواون دین جواب جہانوں
جان سانوں ہتھ پائیں گے پیش نہ کوئی جاسی
یار کرو لڑائی خاصی مت رب جان بچاسی
لیکے حکم شہزادے کولوں اوٹھے مرد سپاہی
آب شتابی دتی تلواراں تھونوں لگو سپاہی
اوٹھ کھلے سرسنبل تیزے تیراں پر سوارے
سخت کماں دی پھردی ٹی جیہا غضب دو بارے
[illegible] کرن پھر [illegible] جائے کھڈے [illegible] کمندان
جدھر پھیری کٹار تنبر بے ہیچ کھلوتے جیندان
شیراں وانگن دتن دہی جنبش چڑی جواناں
وار کرن للکار غنیماں رکھ تلی پر جاناں
پہلے پہلے میدان بہادر کس کس مارن پٹھے
سانگاں تھر تھر کیتن قہروں برچھی گردی ہاملے
تیزی تیر پھالوں بیٹھے کرن بہادر خیراں
زنگی دے سر ہٹھ پھٹ مٹ جیوں رنگریزاں
ہاہا ہو دو طرفی اوہی غوغا وید شماروں
ایہ ہاہو سی جنبش والی اوہا ہو سے ماروں
پیا ہنگامہ وچہ ندیدے جے دہرتی تے ہوندا
اوس تھرتھل بھیل اول تہیں ٹالا لے نہ لوندا
ہتھی دیکھ شہزادے والی زنگی بے اوڑک گنتے
غصہ کھانوں زور لگانوں انکھیں ملن لبّتے
دوہوں طرفاں تہیں جھڑی لڑائی اوٹھیا شور [illegible]
نال اوہ نسن نال ایہہ چھڈن پھا دور سہارا
شیر جواں دلیر چوپھیروں گھیر رکھن شہزادے
پھیر اوہی جھٹ دیر لائی کرداز بیر زیادے
سیف ملوک نہ سیف چلاوے نیزے مار ہٹاندا
جتول موہنہ کرے پھرا گئے ناہی کوئی کھلوندا
جدھر حملہ کرکے تہائی چھڈ جانوں نہ جانے
کجھ بیٹھے کجھ ماری بیٹھے ڈوب ہوئے وچہ پانی
مرد زوراور وچہ ہتھ کڈھی سخت کمان کڑاکے
اک ہک تیر انتھر نکلا چیر سریر لڑائے
[illegible] اوپر راہا ہوندا فوج دو پاسے ٹکڑی
پیں ہزاراں وار تیراندی جیوں ٹھہر وچہ بکڑی
ہر چہ وانگ پیارے رستی اوہ ابنوسی تختے
تیر اندر وچہ سینے پھن لالاں نوں گولے لا سختے

ختم انداز شہزادہ مارے چھم چھم تیر خدنگی
کوہ کوہ جیڈا ابدن زوراور کوہ کوہ لاتو وے
واانون تر کہی مہر سا لنگاندی والو نوال بھیٹرن
لوہو دی ترہائی تیہری ہیو پیو رشا تر جدے
کیتا جنگ ننگ شہزادے تنگ پئے سبھ زنگی
آن گڈا ادڈھوی لڑائی ہتھہ تہر من آر ٹبکے
ساہمنے ہو گئی آرن سکدی سیف ملوکے اگے
شہزادیدا اکو ٹلا انہاندی ترے بیڑی
گھیرا کرکے ہر ہر پاسوں گھیر لیا شہزادہ
سیف ملوک چلایاں سیفاں بہت گئی پر بیتی
جو میدان لڑائی پیندی جو تنگ کے زنگی
باہنوچہ نہ ہجن ہووے زور نہ کوئی چلدا
زنگی مارگوا لے جالون چوان اوپر چالے
شہزادے دی لشکر وچوں اٹھہ بندی تھسانے
جیوں ارمان رہیا شاہزادے امیدان لدا
اوس طرح افسوس اسانوں ہوندا وقت ویہار
قصہ بہت میرا انالے ہور لڑایاں اگے
تیغ زبان رہن تر ٹرایاں سج بنیں تا ہیون
کدہر رہیا گل محمد کس پاسے اوٹھہ وگون
پکڑ لیا شہزادہ اونہاں نالے اوسدے سنگی
ٹاچھک لیا کررز اچار ٹا پوچھ لایار
سیف ملوک شہزادے ڈھا جان زنگی شاہ کا
پاک خداوند ملکا نو ملا ملکو تاندا اسامین
ایسی ایسی شکل بناوے وکھدیاں رنگ رنگا
گندی مرہم او تھاندی وار گندی تنگ کا

رتو ہنبر گیتیا سبہ رتا گوہ کوہ گیہ
ٹبے جاسے بیڑی ساری ہوئی خوار
نک تھیں ہک گئی چند محمد بندوں بندا
کالی ریچھ اڈاالون نالے شیر لوہے
تک گئے کا رن آپ بکارن واہ شہزادہ
سیف شہزادے دی گیئیں زنگی گا جرو انگر
ڈھوان تیہری بنایاں اونہاں دادکیا
اوس ٹلے نوں گھیرن کارن بیڑی
ٹلے نوں ہتھ بالیوں نے کر کے زور
ہتھر پیا ہتھ رہیا کھلا جروی ستھر سنگ
ہک ہک ساہ چلّی وچہ شہزادہ سیکڑا یا نوں
جیھڑا اپنے اندر آوے شیراں وانگر
سیئیں ہیٹھیں گئین تر دڑے گئے
باقید ہر رب ثابت رکھی اپنی وچہ اما
سبھ ہتھیار نہ ماریر جکے زور نہ پہیا
سیف زبان تے تیر قلم دا کردی کہا
بیتے عمر گذری نالے سارا زور
بہت شراب شرابی ہیون اوڈر کماندے
زنگی تے شہزادہ والی کیونکر ہوئے
اہیر بیکے ترائی تھوڑے تہے آئے
یاران ہانے شہزادہ تیا ہن شاہے کول
اول وریا تے بہر گہندا واہ واہ
قدرت اسدی لبھدی نا مین بیاری عالم
قدیوں زن وڈار کہہ جیونکر ہوندا
وال من ہیر دی محبان وٹری

سبھ والاں جن گھنڈ پیاں کھچا نواں سندے
گاے کاں پہاڑی وانگر بولن بول اولے
جیاں زنگیاندے شاہے ڈٹھا سیف ملوک شہزادہ
کہندا اس اپنا ندا چاہئے جلد کھایا جا
اس گوشت دی سدھر آہی گذری مدت الو
جیھاں پکڑ لیاندے آہیا اوہنے دیودا لی
چالی زنگی ایس اگلے مار گوائے گھلیاں
حکمت پاک خداوند والی آپے کہن والا
بازاندے تھودی کبوتر آپے ہیر جیڑ انداا
گے قہر طوفان چوں جس بچار لیاندا
اوس زنگیاندی بادشاہے دل پائی رب محبت
دشمن دے دل پئی محبت گیردا غور دلاسا
کہندا تیر گمان اساڈی چار رکھسی ایہہ بندا
یار شہزادے دے سبھ وڈے کجھ گئے کجھ گئے
جو لڑ کیدے چھپے آئے اوس نے حاضر گیتے
شہزادی دا اوہ بندے تک تک کے آئے کول بلائے
جو انہاں پر گذری آہی دتی کھول کہانی
سیف ملوک آہا جس رنگ لتیا آکھ سنایا
عشق نہیں ہک ویکھن او تے سنیاں بی لگا
زنگی دی شہزادی تا میں لگا عشق ہرویا
رات دناں آرام ہاوسنوں رہندی تلو سکے
آدم زنہیج پیو نوں کہندی من میرا یہ باناں
بیٹی دی تک خواہش بہاری کہندا بابل زنگی
ہن ایہ سنوں مہیان بہتر نان کجہ عذر بہانہ
جاں تھا تاں زنگن بی بی ڈٹھا خوب شہزادہ

گندیاں جہاں گندیاں بغلاں ساگے ہرن گندے
ہنٹھ وندوں جھیوں تاری چڑن نوہو وے تھلے
ہس ہس کھیاں ہارن لگا ہویا خوش زیادہ
آدمیاں انگو ساں نوں مدت پا ہتھ آیا
اج نصیباں یاری گینی کر ہے ہار سلونے
شاماایہہ نہ ہارن جوگا وڈا جوان عطائی
ایہا شیر جوان گوالوئیں کون کہی گا ہیلیاں
منھ بکھیا ڈاند یوچہ دیکھے پہیر رہ گئے بز غالہ
یونس پیٹ مچھی دے پوجوں ثابت رکھ ہوڑاندا
اوہو رکھین والا اتھے قہر زنگی دل پایڈا
رکھ لیوس شہزادہ تیاہیں بال صلب محبت
خدمتگار کیتا شہزادہ ویکھ عشقدا پاسا
شاہزادہ بہر لوکر ہویا تیر کمانے سندا
وس زنگیاندی بادشاہی دی جی اگے ہتھے
کر کے ادب سلام شہانہ بیٹھے ہو جو ہتے
حال حقیقت پوچھین لگی کدن نشمین کیوں آ
روپ انوپ شہزادہ یوانہ نالے عقل جوانی
زنگی دی شہزادی تائیں عشق ہوا تالا یا
منتر روئی والے وانگن جھپا کلیجے وگدا
بیج اوتے سی بیچ کر نیدی پیادلی وچہ جوا
سیف ملوک جیہو تھیں کہناں کھی وچار چلے
ہکے ایہہ نفر جو ہیوں بخشو وان لکھاندا جاناں
اس بندے بن ہیٹی مین ہتین جیز نہیں کوئی تنگی
سیف ملوک کیتا اوس شاہے بیٹی دل خانہ
جنگا ڑی نہتین ہوا بنہ رلیا ہویا عشق زندہ

بسم اللہ بسم اللہ کرکے اوپر تخت بہایا
لاڈو کرنیدے ڈھک ڈھک بہندے گہندی ہے دل جانے
توں شہد اپر ویسی خدا ایہہ نعمت تدہ گھتوں
توں چندر میں زہرا ونگر دوہاں نئے جوانی
توں گلبن میں چنبے ڈالی میں موتیں توں ہیرا
جوڑی اج خداوند جوڑی تو نراجہ میں رانی
سیف ملوک ڈٹھا اُس ووہوں کی کجھ نظری آیا
کاٹھی ساہنگ واچو گردا ہوندا سر تے گولا
ہاتھی وانگر اکھیں لٹھیاں تیاں بن رت چھانے
ہتھی وانگن نک موہنیں تے ڈوڈہ جیسا چیرا
وال گلاں تے متھے کنتن سو یاں جنگر و سدے
گراں وہاں بیاں نہ ہتھا مست طنبج گھوڑے
بلی وانگر گن گہلو تی ہٹھوڑ ہے وانگر جوہے
گردن ڈونڈوں وانگ آوازہ بولی سو جن ناڑین
کوجیاں وہر کی گل ہنالوان کوجی جیوں نگر بے
کالی گنجیا لوانے نالے جیو نگر گہیرا گردا
بہاری جیٹری بیرا یون جیہن تہم ونخ وی گہرے
کالے رنگ تخرکی سرخی تہڑی جیہویں ریشخو کان
عنبر تے کافوری منکے جو گل پالوں ناڑین
اینہاں شیشین وچ بدلے اوہنی کی کجھ ار بنایا
موتی بدلے گھنڈی چیٹی سلے چار پیا زی
دیکھدیاں جیو کچا ہوندا ڈاکرڈا گرم ریکے
ہور اگے تعریف زنگن دی لازم نہیں سنانون
سیف ملوک کہیا میں اگے ہر گل وچہ دل ساں
جسدے کولی دتن لگے تیر سے جیہان ہلامین

آپوں بے خبر بیٹھے کولی چین لنوں
بن بن وسی میری جیتی ڈٹھیا کولی
ایویں بھیر پہر ہویوں کو ٹھالوں طالع جاگے
ساعت نیک پہر ہن تیری ہوئے آج
توں الوان سرخ میں تینوں میں سالوں توں
میں بن اگی تدہ بکلیاں کیو نکر عمر د
موہنہ نویدے تہلے وانگر اوسہیں رنگ
پر اوہ بی کجھ بکا ہوندا منہہ اوسدا سے
گہلاں آہیر آہیر ہویاں جیوں سانوندی جا
وندبی ہاتھی ہارد ساڈاں سخن دو جاہی
ہو نٹھہ ہوٹے نی بیل کردی ایہہ ہسندے
گندی بوہوا ہر کلدی جوں دوزخ
تا سیاندی سو سخ درگ من دو بابل د
سیہے وانگ ہی پرگندی جیہن ہنین او چہار
یار ایہہ ہو کے شنا ہیاں جنگلاں بلہدی ٹہل
بغلاندی بد بوئی کولوں ٹاپو کہا
منکاں تہم وو زخدی کالے ڈیڈو ہدیا
گلوچہ زلفاں بور مچائی جیوں پاڑی
موتی گلیاں سو چیانالی اپالوں بوبند
عنبر تے کافوری بدلے منک دا
گلیاں بدلے ہتو ہی گلیاں نیم
جو چاہے سو چار بنائے رب قادر
ڈر لگدا مت عاشق سنکے نارین
تینوں دیکھ چیا دل سوڑا اڑی
بادشاہ ہیدی دولت ویکھے

گر کرسی ٹھگار بتیری سیف ملوک نہ تکدا ار
نالے گل شہزادے والی بہت بری اُس لگی
زنگن غصے ہو فرمایا اینہاں شوں لیجاؤ
زنگیاں پکڑ لئے اوہ بندی چا جکڑایاں جکیاں
ہی ہی چکیاں پاہاں تہکیاں بُر بُر اوٹھی جانے
رتو نال ہوون تہدرے چھالی بہر بہر ہسندے
جان اوہ بہت ہو درماندے زنگی تک تک ہسندے
پھڑ کے تہر گئے وچہ جو ہی تاں کجھ عذر بہانے
رات پئے تاں جکی جکڑن مرمر ہسندے رانے
سیف ملوک شہزادہ ہکدن یاراں نوں فرماندا
پھر ہی نہیں خلاصی کردی آہوتیں کہلو پیئے
ایہہ صلاح پسند تماماں کیتی نال ارادے
شہزادے یک یار الوجیوں پاس زنگی دے گہلیا
جا کہندا اوس زنگی تائیں میں گہلیا شہزادے
جو کجھ خواہش تیری ہوسی سو یویں ہن منساں
تیر تبر تلوار کماناں دیہہ ہتھیارا سانوں
سنکے ایہہ سیچار زنگن بہت ہوئی خوشحالی
دس ہتھیاروں باراں منگیں کوہ کی خوب پچائے
بہیج ایہہ مہمالی کرکے سیف ملوکے تائیں
سیف ملوک شکار بہانے چڑھ گیا ہن تہا نوین
یاراں سنے سوار ٹلے تے موڑیا شہزادہ
ترسے وہاڑ ہی ٹلے اوتے رہ ٹردو گئے شتابی
آلی باجہہ مرد اکولی جو ڈگے آسمانوں
آلی ویدن بچدا ناہیں جو سو پائے بہورے
جو ہتھے روز نگھیرن کوئی او ڈوا او ڈو آیا

موسنہہ موڑ بیٹے اکھیں میٹی بہت جدن پہر آگدا
تاں امید ہوئی نہیں مندا ایسا پہر اوس لگی
ہر ویلے ایہہ رہن نہ دہلے چکی خوب پہاؤ
نازک تہہ امیر شہزادے نہیں جو اراں مکیاں
قہر تر دولاندے منہہ آئے راج کمالو لوالے
کس کس نال کیتی گہٹ اینی عشق ستا گہٹ جبے
سوہناں ہتہر ستہا لوجہ دتی لکڑیاں کم دسدے
چیرن لکڑیاں ندن سارا گہڑن باورچی خانے
اسی طرح عذاباں اندر چائے روزدہانے
یاروچ سو برس ایویں ہر کریے کم اینہاندا
دہرے تے نہیں ہن ویند دریا اندر پویے
کہندے آفریں ہزاراں عقل تیرے شہزادے
جو کجھ مکر فریب پڑھیا دیں سینہا چلیا
کہیو میں کرو ظیعہ نہ سانوں اوکہی ہو ہی زیادے
فرق نہ کرساں حکم تہر لوچہ تابع تیرے منساں
دس دوں ہور گذار ملانگے طلب شکار اساں نوں
بیچ دی تہیار اوہنادی ہور کہلے کجھ ڈالی
بیچ دریائے مچھہ ڈوبے اوہ بی خوب بنائے
وساں وناں نوں ملنا کیتا بیٹھی جائیں رہ جائیں
تلا حکم تہ زمین ٹہل پیا دریا نوین
قیدوں رب خلاصی بخشی کردے شکر زیادے
چوتھی روز وڑی بیڑا گوں ہور تفضل دوہاں تے
توڑی وچہ سمندر ڈوبے خوف نہیں کجھ جانوں
تکہہ وانگ لکھہ نہ لگدی تہواں ہنبد ہو مرے
قدوبدا کی اکھہ سنا وان انت نہ جاندا پایا

پنجہ مارائس پنکھی ٹلا جا رہوا وچہ گھیڑ یا
پانیوچہ ہوا یون گرڑ یا اوجی جالیون آیا
غوطے کھاندا مرمر جاندا پڑ ہدا نام الہے
زورا وری شہزادیوالی گنتر وچہ نہ آوے
راکھا عشق آہا وچہ دہی نہین تان کیکر بچدا
یَن عشقدا ہر کوئی جانے گل نہین ایہہ تجہے
روڑا وڈہ نہ پوچہ سٹیا تان بے تا ہو گیا
شاہ شمس دے کھل لہائی اڈ ہی جو ٹی تا ئین
ہیر بکاری مرکے جیوے پہیر انہان نس گزیان
یعنے عاشق ہن تک زندہ دیتان اوتی وسدے
رانجہے ہیر سیالیوالی ایہو گل شنیدی
مخفی ستر خداوندو الے آپ نہ ٹڑدا جاندا
پانی اندر ترو دی رو ہڑدی لکڑ یک تہہ آئی
رش ڈن تے دس راتین روہڑ یا پہیر لگا جاوندے
نانگوی تین نانگوی پہیڑ اکدہرے پہیر نہ لگدا
میوے دار درخت ونڈے تال ہیلاندہ گئندے
ڈالی بالان پہچے وانگر لگ ندی پر تو اگے
شاہزادے ہمت کرکے ڈالا منون جا پہڑ یا
ہو دون تے دہراتین او ہتھے بہکہا تے تر یا
تریجے روز دوپہران میلے اژدہا اک آیا
شہزادہ اُس ڈٹہا نا ہین ندیون پانی پیتا
اژدہا گنڈ دیتا جاندا اوس دو لون منہہ پہیرے
پیٹ حادہ
وچہیل اوسدی نون تہہ پایا حکم کرکے پہیڑیا
جیدون پہلا وسے جدرا ہیادنیا ئی لدہ پہدرتا
میوے کہیں ہن اوس جاسے خوب اخبر کجوران

یار رہے سبھ ٹلے اوتے شہزادہ ٹڑ جہڑیا
ڈوب گیا دریا دے تہلے رکہین یار خدایا
ہمت کردا پا ہین ترد ہ ٹارو مرد سپاہی
رہدے پائی پہلے پہیرے کون شمار لیاوے
رہدا عشق جنہے پہر او ہتھ قاتل زہر ابجدا
ستی ہیر جیہی وچہ دہر یا جراگے رہ ہے
آمحبوبا بندے دروازے پہیر سوالی ہویا
زندے رہے نہ موی سولی کتنے گن نہا ہین
دنیان اوتون جسدن پہا وا وسدن پڑدا گریان
خاصا ندا ہین ظاہر وسدے عامان بہیت نہ دسدے
جیب محمد بات انجہی نا ہین بہیت پہندے
بنے لار شہزاد تیا ہین اوہ ہے روہڑ دا جاندا
ہوا سوار لکڑ پر بیٹھا نین وچہ روہڑ دا جاندے
ونڈے نے کوہ قاف رڈیرا وانگ آسمان بلندے
اوپروندا سر نلوا یا جیٹھ سمند رو گیا
شاخان بیچ زلفدیو انگر پہیل محبوبان بندے
میتے وی شہزادے تا ئین اُوپر کہنجن والی
لکڑ او ہتھے خوب پہیالی آپ او کہی تے چڑھیا
رو کہے اولے جہیار ہیا کر بناندا سایا
کوہ قافے نون لیکے اوس نے اُن ند منہہ لایا
پہیر پہاڑ پول منہہ کرکے تر یا پرت جو بنیا
شاہ لوگل ربدے کرکے کیتی جا ز دلیر ے
اوس سبب پہاڑے اوتے صبح ملا صب
پہپ گیا شاہ روکہان اندر گیا سب گنڈ دے
کہابدی جہ کجہ خواہش آہی مٹھا وانگ صبو

بستہ میوہ

پانی پہنج جو ار پوشتا گے او تہے مٹھ سکا ئے
ترشدہ آب
جاگ پیاتان پاد پیو سوہ پے ساعد پہائے
ادن پیڑ نون دہو بدا کہین منجون پہیر پہرو یا
پہیر کہے ایہہ مرنا ن منداآپون کیتین گا ٹا
پہیر صبر کر تر یا اوتہون دم دم رب چیتارے
دوجی روز ہو یا دن روشن ساری جوہ پہائی
میویدار درخت عجائب ہر ہر پاسے پکے
شاخان توڑ بناوی خرچی کجہ بدہی وچہ لیڑے
کجہ کجہ وڈی کیتے جیڈے ہر کجہ مثل گہیاڑے
اوسوقت یک پنکہی آیا وڈا قد شماروں
جان اوہ اوڈن اوتے ہو یا شہزادے کر ہمت
شاہزادے دا پہار اوس پنکہی گکہے جیڈ نہ جاتا
گئین پہاڑان او توان لنگہیا کنہی مالوہ دیا نوان
بیٹھا او بدی جا مٹھا پنکہی میر شہزادے چہنڈے
اوس پنکہید انام کتابین کوہ پیکر کر کہندے
جان پنکہی چڑھ ار وکہہ تے بیٹھا شاہزادہ کی تکدا
کوہ پیکر نے بچے پنے جنگل وچہ چہپا ئے
کوہ پیکر دے رو کہے او تے باشنگ ناگ آچڑھیا
کیتا جنگ ننگ دوہان نے ماری جنک پہکہیرون
پنکہے چہیڑ یان مار چہیڑ یان اوس بچے جو بن چہڑ یان
ناگ نہ تجا دی پہاگ نزور آور ناگ زہروی عمل لون
لگی لڑائی ناگ اڑاے ہو وے چڑ ہای دم دم
آواز
کڑ کڑ کرکے پڑ پڑ ہتن دہی کوہ پیکر جد وجدا
اڑ ڈنگ چلایا نا ئے گے مار لیا کوہ پیکر
پہنکہے چہلان جہلان پہرنا ناگ غصے نے چایا
تونہوہ درجان

یعنے گردن

گہڑی آرام کیتا اوسجائی اگنہ ذرہ یکا ہی
نانے ہور انتنا پیاری سجن یاررفا ئے
کری تیاری مار گٹاری مرئیے بہتر ہویا
موت حرام شریعت اندر اگلی جگ واگہا نا
اوس جنگل وچہ تر دی ترو ے اتہے پہیر گذارے
روکہہ پہاڑ سنہری ڈہچیر دہرتی جہلیں لائے
یک تہین یک پہیلہ وسدا جس جس طرفے تکے
کی تکدا یک سون آڈ وڈ ہی وڈ ی کیڑے
شاہزادیون کہاون ڈاہی جڑ ہیا انس پہاڑے
کیڑی جن کہادی اس ساکہہ خالی پیٹ انبار دن
پکڑی پہیر اوہدے ہون تگڑ ہی اوڈیا او ہلا قوتا
اوڈ ہوا ئے اندر جاندا جیڈ زمین و جاجا
یک جنگل وچہ آیا اگون وڈا درخت اوچا نہین
چہڈن ساتہہ گیا چہپ او تہی چنگا آہے وڈے
اوتے ہن دو بچے اوسدے رو کہے اوتے ہہندے
باشنگ ناگ کوہ قافون ڈیلیا آیا داو بہکہندا
آپ لڑائی اوسد یکارن آتہہ تیر بلا ئے
پنکہے کوہ پیکر ہی اگون تگڑا ہو گے لڑ یا
سپ کلمار انگا رہو نہین تہین مار ہو جو فیر دن
منقار
چنج چلائی منج جوا کہیچ جاے پڑ یان
ماری ڈنگ فرنگ کمائی ڈنگ کرے اس گلوں
تین پٹہان کردی جہٹان مارن شان جم جم
پہڑ پہڑ ہر گے اپ سر نہین تہین ناگ جدون پہر بجدا
دشمن دادم میو پہیر پورے بچے جو ہے پیکر
آکہے تخم گوادن وسدا اس ایہہ جنگ مچایا

نام جانور

ويري تي هٿ پيندا جسدا ايهو جي کرينداا
چوٽان زناندي حرصي اوتي ستم ووٺي کران
شهزادي کي پاس آيا ناگ جڏهن کر پهرا
ڇپيا هو يا ڏيکي دور دن ناگ جهڙ منهن کرو
شهزادي هجي اوه جوه تامي جس جسڻ پاسي ڀنوان
سيف ملوک اوس جو هي اندر سرو ٿڙ ٿڙهتي ڏڏي
سرو ٿڙ يار انو اسي ناگ کي رتو ڀر ڀريو يا
هڪ لڳا غم يار ان والا وو جا ڀڳا لٿا
جس خيبر وي سخت چڙهائي اوٿهين ٻري آهاهي
پهنچي لي چاهندا آها شاهزاده اُس جاءِ
مرا ڀڙ ردوي ياران تائين ڏاهڍي ورو ابالون
ڪهندا آهائي هُج يار پيار ورو ونڊا لوئن والي
ڪوئي امير ڪوئي شهزادو ڪجهه وزيران جاءِ
هڪدم مين ٿهين جدا نه هوندي سختي هر سهندي
سهو اهڊ کي هو هو جاندي کهالون هيرن رهندي
اهو گل برابر هوئي ايهه ڳئي مين رهيا
خدمت ميري ڪري آهي نال محبت جائي
مين ڪم بخت نه مويا آپون جس ايهه ڀاها ٽڙ باڻي
هڪ روهڙ سي وريلوان اندر کهاوي ڪجه ٻلائين
ايهه شهيد آر موئي اتهي ڪوه قافذي جو ٽلي
ماپي گهر اوڍڪان هوس ايهه هوس تن اڄ ڪندي
هڪ هڪلا هوس ڪانان ماري يار پيارا
خبر نهين ڪن جاءِ مين بي وانگ ڳهاندي هر سان
ايهه ٻهه يار پيار سي ڪيتي سر صدقه ولبروا
ڏيدان گهوڙون دوم هويا ر ڳون رب ميلي

شعر اشعار

بچا ڳچا جان نه جهڏوا جڻ جڻ مول مرنداا
جو ٺها وا عيه کي محمد اوس نه هوسي مرنان
فس ڳيا اوه ڇپيا ڇپيا اوهتون پنڊو گهنيرا
بو ئي گهاه سٿرن روگهه اوتهون اڏيا جوش غم
باشڪ ناگ ايهه ڪارج ڪرڳئي پهير ڇپيا مان لڙيان
ڳئين بچيائي اپني پچهلي يار پيار سي مٺي
هر مونهه بهو بجي تي گل لاڻي اوهتون رخصت هوا
اوس ڪوه قافان لهنان اوڪيا ڳم هو يا بي وتا
لهن نه هوندا اوکهي هو ڳي چڙ جا جس جاءِ
پهير تن تر ڳئي لهنان آيا ٻري مصيبت پالي
ستير لي گل هوندا پالي شهزادي بچالوان
ماپيان گهر ڳڏ گي آهي خوشيان ڪر ڪرپائي
پهير سي پچهي گهر وريا پي ديس وطن ڇڏ آئي
جي پهير سر مٿا هو وي کهلي سر پتي رهندي
مر پئي اسين شهزاده جيون نال پيار ڪهندي
ايهه افسوس انهاندا اينون ڪڏهن هوسي
مائو مائو رباکتهون مس اليسي يارا خلاص
ڪاهنون نال ليانڊي آهي ڪتي جهڳي ڪالي
ڪجه لڙايان اندر مارے ميريان مس رضا مين
گور جنازه ڪفن نه هويا نان چليه روئي
ورد فراقون منجهون سوتين ٽوپي تهر ڀر سندي
ڪون ڪري ايرا اٿي مرني ڪون زندي دو ڪهه بهار
ڪي جانان ديدار ڪهندا اڳر سان پانه ڪرسان
آپني جان تلي پر رکهي اوه بي حاضر ڪروا
تسان اسان تن آخر ميلا سبحان الله جلي

بهت مصيبت ڀڳي لٿا اس ڪوه قاف بريون
ميوي کهاندا پاڻي پيندا ڳردايا دا ليي
هور درندي اتي چرندي ملد جو وڌ حسابون جلشانه
ڳوري ميوو شراب براندي تو پيون مو ان دردي
تهون ڏرن شهزاده بکولون آدم شير ڦلائين
عاشق عالم مروزو راو رنا لي سي شهزاده
نيا جوان شجاعت بهر تهه سخاوت واله
انهان صفتان وچون جيڪر يڪ ڳرو وچه هووي
هڪ هڪ صفت انهان هيٺين اتهي خاص سماوالي
عاشق آڳي تابع هولون جيو ڏبتر صحرائين
مجنون ڪول پهاڙي اوتي هر دم مٺي سولي
بنون آهي آتون ديون ڪول اديه ٻهه جاءِ
تانهين سيف ملوک تائين آفت ڪوئي نه مائي
اوس جنگل وچه ٽردي ٽردي ڪتني روز لنگهائي
ٽلي ٿڪر بجار ليادي نالي سر ڀوه ڪهاندا
نزد اتر انهڙي آيا آه پيتا دروازي
هر هر جا ٻهران وڳين ڦلي ڦول هزاران
خوب طرح دي رونق باغين زينت زيب تمامي
سبزي ڳلين باغ جنڳير آدم وچه نه ڪوئي
آدم ماڄهون وحرت سوهي زيب نين وا ليها
شهزاده لهنڪ ڳيا آگيري باغا تو وچه نه آڙيا

شاخ

اڳون سخت او جاڙين آيان ڳتس شهر تي رتون
تانڪوئي شهرگران نه آدم نان ملدا ڳوئي راهي
سيف ملوک نه رتي ڏروا مست پريم شرابون
جنهان شوق صراحي پيتي پهوه ڳس تهين اوه ڳروي
جهال اقبال ڪمال او هر دو نا هين هائين پائين
خوش آوازي برف اندازي نالي حسن زبادو
دانشمند پوشاڪي دلون وسدا مرداو جالا
اوستر بي ڪوئي پي نه سکدا اول ڪرجدن ڪهلوم
جس وچه ايهه تمامي هولون اسدا سايه عالي
توڙي ڪرا ڳهتار کهي ٻگريان شيشه ڪاٿين ا
شيشه ڳنگيا پڙيدي ڳذر رهندي آهي ڳتي
دورون ٽوڙ ٿبالون پچهي جهيڙا اوس بهاوي
سر نوان ڪر چلين اڳون جيون نظر ڳذاري
گهران مجري شهر جهاري دورون نظري آئي
خبر نهين ڪي لکهيا تلسي هوڳ ايهه شهر ڪنهاندا
ڏٺا شهر وڏا ابجيدا باغ جو ڦيري تازي
ڏال او ڙا زمين پر آندي ميوو سيب انار ان
چوڪ اراڪ نهر وچه عمدي خاصي حجري عامي
فڪر پيا جو سمجهدي آهي شايد او هو موئي
جس باغ وچه جنس دستر او تي بهنان ڪهلي
شهر دي دروازي پيتا ٻوڙي اندر روڙه

رفتن شهزاده در شهر زنان و عاشق شدن شاه زنان و رفتن شهزاده ازانجا بوادی سهناک

کي تڳ دروازي او تي بيٺي چالي هندي
سيف ملوک کي ٻند ٿڳ کي هو ئي فده تلي
ڀيا عليڪ سلام او نهان پي مٺيان ما ٻان

زينت زيور لڳي ڀهنان سوتي موتي سندي
کهي سلام عليڪم او نهان نون نال عبارت چلي
سن آواز شهزادي جاتا بي آواز زنانان

مرو نہیں کوئی وچہ ایہناں ہی ہین ایہہ سبھ ناریں
ڈٹھا جوان رنگیلا سُندر اوہناں بی دل چایا
آدم ہین یا جناں وچوں یا کوئی نور فرشتہ
سیف ملوک کہیا میں بندا نسل آدم دی بُوہوں
تک مصیبت سین پہ مرتے پیا قضیہ بھارا
سنگے گل شہزادے والی ہوئی اوہناں نوں شادی
سیف ملوک جدوں جا بیٹھا ڈٹھوس تخت شہانہ
خدمتگار چوطرفین ناریں ناریں ہک پھُل گلابی
جوڑا ابرو طاق بہشتی یا دو سخت کماناں
ظالم ہین کٹاراں وانگر وچہ کھلی دی ہار
سوہناں قد سہیلی وہی نازک شاخ چنبیلی
زیور زیب شہانہ لگا کون شمار سناوے
شوکت شان ڈٹھا شہزادے ہو یا ترت سلامی
بے بے واحول جو کجھ ڈٹھا ہاں میں ہو گیا بے دھیانا
تختے اوپر جا ہر بہایا آپوں ان بیٹھی جو کے
خدمتگاراں نوں فرمایوس جلد طعام لیایا
حاضر آن ہوئے اوسو لیے کھانے باد شہانے
مغز بادام منقہ پستہ میوے ہور بہتیرے
کھانے کھا ہوئے جد فارغ آیا چیتو لگا کے
وتیلیں تُوں شہزادہ کوئی کہو ہین بی شاہزادہ
سیف ملوک کہیا سُن بی بی سو ہنی شاہ زنا دی
شاہ عاصم سلطان وڈیرا مصر شہر دا والی
حال حقیقت جتنی آہی ساری کتھا سنا لی
سنگے گل کہانی ساری بی بی نے دل لائے
مر مر جائے عرو دو کہانے لہو گئی وچہ کوہاں

ست کوئی مگر قریب ہووے رب اخبر گذار ہے
شاہزادے تھیں کچھ تھیں لگیاں کون کوئی اتھیں
بہت پسندا سانوں آیا تیرا اس شکل ہر
شہر مصر دا میں شاہزادہ پشت عاصم دی
جنگل بیلے کوہ قاف سمندر اوتھیں پھران ہی
سیف ملوکے نوں لے گیاں کول اپنی ٹھانہ
سوہنیں لعلاں نال جڑاؤ عجب صفا ئب
تخت اوتے شاہزادی بیٹھی جیہا رنگ جتھا
ہم شکان پیشیاں جوں تیر خدنگی گھائل کرن جوانا
دیکھیں وانی نوں کر غمزہ سانگ کلیجے
جنت بدن گلی وچہ پیچ زلفاں عطر سہیلے
چتول نظر کرے جلد کا وں کنب کلیجا
اوہ بی اوٹھ کھلوتی تختوں کر تعظیم
اوٹھ ہی گل بلا شہزادے جوں شہرت
شہزادے نوں ویکھ جدی نظر کر سے
اس مہمان پیارے تائیں مہر نیال کہلا
کلکے تے پالودی ستو چے موریا وَزردا
خوب اچار مربے مٹھے کھانے چنگ چنگیر
شاہزادی تھیں کجھ دی بی بی کر سخن ہن
سچ سنا کس پاسوں آیوں کدھر جان ارادا
غلط کہیا میں شاہ زنا دی حاکم ملک مندی
میں ہاں بیٹا او سدا لی بی گل مساں سچوا
اس ملک دی جاگ قضیے آ بیٹھا سجا
شاہزادی دی خاطر گھر مجلس خوب سہا
بہر پیالے تد پیالے کمس وولی نوں مر دان

راگ سہاگ بی بی من بہاندے گڑیاں سہلیاں نوں
اتھیں شہانہ جدوں مچایا خوش تیر بہن گذاری
بہت محبت تے دلداری جان گھتی اس بی بی
بی بی کولوں پچھن لگا نال زبان گرارے
نام ملک دا شہر زناں دا اوتن اسو چہ ناریں
سیف ملوک کہیا ایہہ نگری ویس ملک نکواری
جواہر الیس زمیں وچہ ہووے سہیر عجائب کالی
بی بی ترت سگائی گھوڑے خاص سواریوالی
ہوئے وچہ زہبہر چن وہیندی داوکریئے تائیں
بی بی تے شہزادہ دو بی ہوئے سوار شتابی
شہزاداں جا مکاناں ہر کوچے ہر پل وچہ
جدول نظر کرے شہزادہ وتن سندر گڑیاں
غرفے وچہ طرفے تکدا ہر ہر قدم صنم نوں
اٹاری ہر دہڑے اندر ہر ہر گلے ہن سیر سے
ناریں کہیں ناریں کہا نوں ناریں سبھ کم چا کے
نہنداں ہک ڈیاں ناریں ہکناں خوب جوانی
ہک عجب جمال شہزادہ تکدا جاسے کہلا
جدول اندر عشق سماناں اوس نہیں چاہان
نے دی سلطان ہزاراں سوہنے آئے گورے
سوہن روپ زیادہ وینہ تے دیکھ جکو نہ پھرا
بی بی کہیا سن شہزادے تیرے جان ہوا
مطلعاں نالوں گوریاں کوڑیاں مجنوں نوں
بہتر مقناطیسی اوٹھ جلدا کر وہانسے
نگا نیندے گھر بیٹے اگلے دسنوں ابڈ ملے
وٹیاں جدل پڑیا چنگا دیکھ نہ بہلا

چنگی تار ہی چھنگا یوندا ساز آواز سناؤں
بے پے شہزادی سنگ گھتی الفت مشیاری
سیف ملوک ہویا دل لہلا ہزا ہذا حسن خزینی
کیکجہ نام الیس وسیں ملکہ اکہندی ہے سرداری
میری ہر سرداری ایتھے وہر دی شہر زاریں
سہیر کر بندی خواہش میں نوں لکان پھر گئی ساری
جانوں تاں افسوس لگے جا نکو ئی گل سنائے
چوکڑیاں تھیں جن ہیں دا انگن ہرن غزالی
سہیر انتال نہ لگن دیندے تھوڑا کہندی تائیں
خدمتگاراں ہجہ قطاراں کہجکے پھڑے رکابی
شہزادی نوں پھیرے بی بی باغ بہار جنگلوچہ
ہر جہاں گے ہر محل چوبارے واہ سکا نداں پڑیاں
ہر کوچے تنی سو چے سوہنے تم کرن جو عجم نوں
حوراں جیہی صورت ناریں تکیاں شاہ چو پھیرے
اوہو خریدن اوہو ویچن خوب بازار سہاے
ہک ہک بیکاندی صورت وافر تاری جوآ سمانی
ثابت عشق پیدا آہا یاروتوں نہیں بہلا
تو ڑے سوہنے ملن ہزاراں نامیں بار ڈٹھا ناں
دال ایاز نظر دی اونوں سبھناں تائیں گھوے
بہا نبر بلدے ویکھ پتنگاں ولیوا چھوڑ نہ گڑوا
حسن اقبال چڑا دے ہوئی تیکر روز قیامت
ہوس جان کرے قربانی اپنا لنوں نہ تکے
موتیں پھیرے دیکھ نہ اشہرا قیمت نگ لعالی
لعلاں نال نہیں اوڑ جڑن راہ نیارے ولیہ
جد ابجھ نہیں پتھر ہووے سو تیواں چ فرقیا

حرص مجازی شہوت بازی جس اندر وچہ ہووے
جس سر اندر عشق اوہتے شہوت مول نہ وسدے
اگ نہ ساڑے ککھہ جنہاں تے رحمت بدلی وسدے
شہوت باز مجاز حرص دے ناز نیاز نہ جانن
کامل عشق خدایا بخشیں غیر ولوں مکہہ موڑان
آدے مستی جادے مستی بہلے شکل پرستی
کدہر رہیا گھاٹ محمد کدہر آیوں تر کے
سیف ملوک گئے شہر ملک دا کیتا سیر بہلیرا
چوٹی اوچ چنے توڑی ہیر زمین پہ پکے
شیشے چمکن نور دے تارے انبر جیبا گردا
جیونکر انبر ادے گردے گردش برج ستارے
اسوچہ بی اک آہا بارو گجہا سترا چھپا
اوس گنبد دے اندر آہے بی بی تے شاہزادہ
مان ٹھنڈا نان تتا بہتا شہر گرم اوہ پانی
تھوڑی نظری آوے گرم ہوا اٹہر نکلدی
سیف ملوک بی بی تہیں پچھیا کیہا ہے ایہہ بائے
بی بی کہیا سن شہزادہ اتہے مرد نہ ملدا
شہوت آن کرے جد غلبہ اس چشمے وچہ نہاون
نالے حمل او نہانوں ہووے بیٹا ہووے یا دہیان
سنکے گل عجائب منہ تھیں شہزادہ فرمائے
فیر شہزادہ بے بے تائیں کہندا اگزنا کہدان
پر جس دے عشق ولایا مینوں گندا گھرتھیں اندا
عشق بدیع جمال پری دے سیان جائیں سانون
باغ ارم کوئی ولیں سنیندا اوتھے اوسدا ڈیرا
بے بے کہیا سیف ملوکا نام سنی ایہ میں تہیں

ہر اک صورت اوجلی تک کے پئے طبیعت
جیدل خبت سجندی اوسوچہ جیب
ایویں صدق نہ ہار محمد دیکہہ طبیعت
راز گواون باز نہ آون تہون
ککو جانان ککو تکان بکو اکہان لوڑ
پیر اکثر کہتے ہور سونان ایہ کوٹھیاں
قصہ سدہا صاف سنائیں خوب سنبھال
ڈٹھا اک چمکار شہر دے گنبد بہت
رنگ صفائی نظر نہ ٹھہرے سورج مثل
اوہ قایم سی وچ شہان راتیں انبر ہووا
کہن نجومی اس گردش تہیں ظاہر ہون
اوہ بی اگے اکہہ سنا دن جو دم زندہ
سیف ملوک ڈٹھا وچہ چشمہ پانی بہت
جیچھن ہار اجیونکر پارا صاف شکل من
ایویں معلوم ہووے منہہ شیشہ ہووے اگ
کی کجہ صفت اہدی بوچہ بی بی وسین کہو
جان ایہہ کوڑیاں بالغ ہوون مطلب
لذت مرد نہ لینے والی پانی وچوں
حکم رب دا ہیاں ایہہ صفتاں اس پانی وچہ
واہ واہ قادر قدرت والا جس ایہ کھیل
بی بی ایہہ دن پاس تساڈے گرد انگن
لوڑان اوسنوں مطلب میرا وقت دہاند
وہو تیا نشانے اوسدا جو کجہ خبر تسان
کہدے رہوے تسان مت معلم اوہ مکان
باغ ارم پری جالون خبر کچہین کی

اوس ولایت ساڈی اندر باغ ارم انانوان
نام بدیع جمال پری دا اوہ لے تدہ سنایا
نہیں سنی کوئی صفت اوتہاندی کوئی گل اکھا
ست دہاڑے رہیا شہزادہ نال بے بے رنگ تما
رو رو عرض کرے رب ساہیاں میل میرے دلبر نون
اٹھویں روز منگے پہر رخصت ٹورو مینوں من
جان جانن سامش آس گوالوان باہج سجن دے کہا
ترساں ہیر شمند ڈرساں جانجان لوڑ مہر سانوں
بے بے کہیا سیف ملوکا بہت تکی تدہ سختی
راج حکم کر مٹھا اتھے تیری سبہ سلامی
ہر اک نار اتھے جیون پریاں جتنیں جھیڑ وہی
سیف ملوک کہیا سن بی بی تدہ جاتا کی مدو کہا
حوراں پریاں ناریں تک کے یار ولوں نہیں ٹٹساں
بے بے جاتا سچا پکا عاشق ہے دلبر دا
لگی جہک داسی ہو یا مول نہیں اس ہسان
خچر خوب سوار تیاری کر دینا رہنگائے
شیشہ آپنے دیکھن والا شہزادہ مینوں دیتا
گولی اک جوان سندہ تک نال شہزادی لاگے
کہیا حد اساڈی توڑے خطرہ رکھ نہ سولی
شیشہ خچر دیکے اوتھوں موڑیں گولی تائیں
دیکے خرچ روانہ کیتا وس نہیں کجہ چلے
غیبوں رب ملایا نیاں خوشیاں رہا نہ بہان
اپے اگہہ سہیایا مینوں رب ملایا
تانکو لی اس بلندی تڑکے کون آنے اس پاسے
سوہنان مٹھا سچ نہ ڈٹھا چھپا ہیر انگلیا

ٹھنڈی وڈی کوئی بجانے خبر کتھوں میں پاون
اگی اتنی عمرے اندر سنتنے وچہ نہ آیا
ایویں آکہہ خلاف شہزادہ دس کدہر میں جاتی
اوتھاں عشان موجان اندر ہیر آہا دل تتا
اوس بن عشق بہاوے کوئی تہ گراں قبول سفر نون
جتھول قدم رکھیں میں ولوان جتنگان وانہ پائی
یا ملسان یا مرساں تاہیں ہو نچلا بہیاں
ہمت کرساں ہوش ہرساں ملنے باجھ نہ مرساں
پہر ہن رب خوشی وچہ آندا کیوں لوڑیں ہن بجے
ہین بے لوکر ہوساں تیرے خواہ پکڑ غلامی
جہڑی چاہیں حاضر ہوسی پہر ایہہ خواہش کہے
تخت ولایت چھوڑ بیسین پھراں سناندا پیکار
جو ہوئی جہان لیتیں بن یارون شوق بچھا نشانے
چلے غم صنم دی خاطر عشیاں چت نہ وہردا
رخصت کریئے جتھول جاندا کاہنوں مٹر کہان
زینت زین سنہری کرکے ہیچھے طرح سہائی
کہیا جو کوئی ملنے سینیں جائیں چلا گند ڈتا
ہو اسوار خچر تے ترہا بے بے ٹوردن آئے
جس دن سیٹے ایہہ حد توسانوں تم تمامی ہوئی
رکہہ توکل اک مسکلا ایہہ اگوں تون جائیں
آپ نہ رہندا نال نکہو ہیا شکل بنے اولی
جھنڈ ٹریا میں رہندا ناہیں لکہہ شہر بنے منان
سنت تر ہیں بیٹا سالون جان گہٹ عشق کا یا
چھوڑ گیا تہیوں تر ڈ پیار کرکے کوڑ دلاسے
لعل پیارا ایں ایا را لا ادحم کار ا چلیا

ٹھک گیا لارگ کلیجے وگ تھکے ہتھین اڑیا
سیف ملوک بندوق لگا کے کوک ہتھین ہن بندا
صبر کران سگے دو کہہ جران یاہران اجے ہاوے
کرد کلیجے مرد لگالی ظالم درد جدا سے
ساقی سو ہنان مدہ کہیدا وہ پیالہ بھر کے
ماران دشمن ویوہر تا ئین قید کیتا جس سو ہنیان

سو کہا نکارن لائی آہی آن دو کہان
سہٹ نہ سیندا ظالم تیندا رت پیندا
کجہہ نہ کہنان مہر سہنان جیکجہ رب سہا
جان شہزادہ اوٹھے ہو یار وندی مر گہر
پیوان تے پہر کہنیوا ہتیوان مر کے جیوان
اوہ چھٹے تان دلبر میلے ہور علاج نہ پوہنان

درغم

داستان در بیان مشقت دیدن شہزادہ از گرسنگی و تشنگی و بیتاب شدن اور قصد ہلاک خود کردن جواب سوال نفس و عقل و خبر دادن و اسم اعظم فرمودن و شربت دادن فرشتہ

ہے فجر ہدی واہ پیاری اتون نت سفر تیاری
باغ بہار ہزاران ویکھن جوہان جنگل بیلے
ہر سو ہنے دی زلفون کھلے باہن آ بنی ہر بیلے
بہت کمال سخاوت تیری ہر تے ہر ہر جاے
مین بی کران سوال ہمیشان سخی سوال ہیندے
شہر ولایت یار میرے دی اج گل ہیرا پونین
سیف ملوک اس بیلے کوہون جان رخصت ہو کے
رستے اندر نارین خوجان ہر جا بلے سواری
سنت واڑہ ہتر دار ہیا جا بہتا بک جا سے
لعل جواہر قبر سے اوتے کجہہ لگے کجہہ نکلے
اوجا یک نشان کہلوتا سونے موتین جڑیا
او تھے جا ہر ہوے سلامی کہندی شہزادہ
ایہہ تربت جد ساڈی اندر اگے اتھین تا ئین
سیف ملوک نجھرین لہادا گ دتی ہتھ گوڑے
دیئین دعا سلام گہنیر لی تا ئین میرا
گوڑے تا ئین رخصت کر کے شاہزادہ اٹھہ ٹریا
شاہزادے کر لیا لنگوٹا لک بدہا واہ سر کے

ہر ہر شہر ولایت جاوین پہرین لو کالی جارے
کتنین کوہ قاف سمندر ٹاپو تکین سبھ سوئے
تاہین وقت مجردے ہتہ تہین بیطبیعت گہائی
بلبل ہور ہزاران تائین مس بہلاندے پائے
ویکہہ کنگال وبال آلودہ جو ہر دا سودا پندے
نام اللہ دی نظر لقا ہدی تہین میں وی بیادین
وہو دیہہ کیتی نت تردادن دن شوق سوائی
شیشہ اگون دیے اتہان ریت وسجن کرداری
او چی ڈہیری اوتی ڈہی قبر بلند بنائے
کول قبر دے حجرہ نبیان کسب ہوے سبھ ننگے
گوڑے شہزادے تائین او جائی تک کہڑیا
ایتہے تو ڑی حد اساڈی نا ہین حکم زیادہ
اتہون ہی کر رخصت مینون جانوان جہگلی ہتین
نالے شیشہ دیکھے کہندا نال انہاندے نو بالے
تد میں نال مروت کیتی بہلا کرے ربانا
اوہ مجرے متری پہان جان شاہ اولے ٹریا
خوب ہتہیار پشاک ہشانی وگ جا بیرس کے

جادی بار اشکار کریندا مارے ہرانجون
پانی جہر واتہول نہ اڑ دا چڑہدا او ٹہد اجاندا
ہکدن ہک او جا اڑ دڈہیری آئی بہت ہر یلی
مار و تہل سستی دیوانگر ریت ہوئی تپتی
تپتی واہ چھلے جہہ ایسی جیوون ہو اہر نرگدی
تا نکوں ٹہنڈی چہان پہلوان جار تہیا پہر و
جیا جون لوس جوہ جلی جہہ جل بن جان جلا دے
گرمی ہلکی ہسد میں دے او تہے ہوے لے کہٹے
سیف ملوک اٹہ ہوے آیا سٹر پیرد نجاندا
آب سو ابیتاب ہویا سی باب ٹہدے واقفا
بہت ہویا لاچار شہزادہ طاقت ندہ نہ رہیا
کرے ارادہ ایہہ شہزادہ ماران ہیٹ کنارے
عقل شہزادے نون پہر ور رے جست تہیری کیون
نفس کہے مین کالا ہویا گجرک تو ڑی جر سان
عقل کہے کیوں کملا ہویوں عشقے لجہ نہ لائین
نفس کہے بن تہوں ملسی نا کوئی وس سینہا
عقل کہے ایہہ اڑن کہیا مین مر مصر نہ چلیا
عقل کہے ایہہ کم عاشقدا عشقون لیس گمنی
عقل کہے کہا کالی مرنان ہوندا کم شیطانی
نفس کہے فرہادی لایا آپ ہرتیوان تیشہ
عقل کہے فرہادی سینان شیرین گئی جہانون
نفس کہے کیوں مہیوالی ماری جہل جہنا وین
عقل کہے تون سمجہ ہین اوہ مرنا کمت پاسے
جو ایہہ مرنان جان جاہنیوندا تان مجنون گہن ٹندا
جبدن مہر و یاہی گہیر سے راہنجا لے مرجاندا

آپ کباب شتاب بناوے اگ کڈھی اگ ہجون
ستر روز ہوئے جہندکیدی نیندڑ نگر ہتین باندا
نان اشکار نہ پانی او تہو آپ خدا عند بہلی
رتی گہٹ نہ کر یلا کو دانگ قیامت مشتی
او ڈو ڈا ہنکپے او تپدن سوہ وا اگ ہتون لے لگدی
باہجون جلدی جلدی جلدی جلدی تتی جگروی
دستی واش پاس کوہان دیکہہ ہراس مستارے
جو بجہ داسو بہدا او بلا ہون جوہن اندر بہتے
ہکہہ پیاسے تڑپے ماسے گیتا تہکا ماندا ار
جل بل جان مشکل کہڑا ان پائیدا بندا
تنگی تلخی ایسی جیسا جان کندن دن ایہا
اس تلخی دے سخت خدا یون چہٹے جند بیچارے
ساس اڈون تک آہن تر وٹن تقا عم جہلندی ہارے
لاکہہ مصیبت جہاگ اٹہ ملیا اج ملے بن جر سان
اتنی سختی ادگی جہلیا کوئی دن ہور لنگہا ئین
آس ہوندی دس پہندی جندی اوین جٹن جوہے
راہ سجند ہے اندر مہ کے بہتر خاکون رلیا
عاکے بازی بے اندازی اوڑک ہوار نبہر لی
بہا لگا تان نینڈ لوتاری کہیں عقدی ہالی
اوہ ہو یا مرد وہ نہ ہیپا میں بی لوہ اندیشہ
ادس جہان گیا سی ڈہونڈن جہا ہتین اگ جالو
بار وکانگ ڈہیٹی ہسی سوہنی کیون پر ڈاکین
دو نہ رنگ دو ڈول بہلے گل ملندے آسے
تر سے و رہی کیون ہمر دار ہندا مر کہا ہو سوندا
کا ہنون گن ٹرانداٹے گل کیون گنہی باندا

دیکھ زلیخا کتنے وارین دو جہان ہی الکائی
ہور ہزاران عاشق ہوئے دو جہے ٹولا چار
مرو الوالا داعیہ کر کھان رکھ جھلی جو عاشقا
نفس عاشق دی تابع ہوندا جو کہندا سو منندا
جیکر منشیح گران اسکدی مور سخن ٹرجاندا
نفس عقلدا جھگڑا تر وٹا عشقے رت مکائی
کہندا رباجے توں مینوں دلبر نال ملاسین
مڑ اک گھڑی نہ پالی اندا ظالم ہوں قہر دی
اچھو نال سب پڑھ کے شہزادہ لکھ آم آیا
اکھیں سو تیان لتے دل جاگے جاگے طالع سوتے
انگ النسانی رنگ نورانی آن لنگ کہلوتا
صورت سیرت وانگ خضر دی چہرا سورج چمکے
حسن جمال کمال ادہیدے اوڑک حد نہ آئے
فیروزہ رنگ عاصہ ہتھ وچہ سبھ سفید پوشاکی
شخص جتنی میل نہ کدہرے نان ہیرین جوڑ
ہتھ وجہ دس جہنان پہڑیا ہندی بالی ہریا
خوش آواز رسیلہ کرکے مٹھی نال زبانے
اس جو ہر وچہ تیر لگا رن سوے مینوں گھلیا
تیرے اوتے رحمت کیتی آپ خداوند سائین
مو ہتھ شتابی نال خورشید ہووے یہ شربت مٹھا
اج گھل وچہ خداوند مینوں السی ہتھ پوچہاسی
اوہ لی نال تیرے ٹر جاسی توڑ یری تک سنگی
نکر فراق قضئے سختی وہاں جیکر آئے
اگے تھوڑی تپیا ہندی گیا قصہ کمان
سیف ملوک لوہر گل سنکے پوچھدو نان ہویا

سو ہر اکہانہ ہوئی تا سکین مر عاشق دی
یار سے ملے بن دردون اک جھپٹ چھری کس مارے
وانگ ستی ہے جے تسا موبون تان ای عین تماشا
لوگی پیڈ مقدم سوجی ساڈے اوتے
کر کے صبر محمد بخشا قصہ چل سناندا
سیف ملوک منصف بنکے خال اوتے گل ایہی
تان اسوقت کسیدے ہتھوں بالی مہر بیا سین
ساڈ ہلاک کرسیگے میںوں جاہ رمسی نہر دی
جنبڈ گرندا اک کہہ سہرا اپنے پاس زمین تے
اجن حیت ہک سرداز غیبون آن کھلا مہر دے
بہاری تی دستار مہرتیے سبز جیون انگ طوطا
والان ہتین خوشبوئی تے آن جوطرفی رکھی
دم دم اندر پاک زبانوں کردا ذکر الہی
مظہر نور الہی دسدا جسنے جامے پاکے
ساویوال مہرے تے شکن جبین ہی گھنگی
حوض کوثر دی چشمے وانگر وندیان دتون
شاہزادہ مینوں کہیا اوسنے اوٹھ عاشق مردانی
ہور نہین کوئی مطلب میرا نہین کیتوں چلیا
بالی دی اوجیا گھلیا تدہ دل میرے تائین
تھوڑیدان من مہلت رہند گھلسے تیر اچھیا
ہتھوں محرم اوس پریدا میلسے لیے دس تائین
دل ہتین جنتا جا شہزادی نان کرخفگی
وقت خورشید انیڑے آیا ہمت کرلون بھائی
چل شہزادی ال سجندی مبھہ نہ ہو نکمان
گل سنے کوئی آب حیاتی مویا اوٹھ کھلو یا

مشتہ سبا یون پاس سلیمان ہتھا مدہ مٹھا
یا سسی نوں ملے سہتو ئی پہلے کیچ گموے
یا میرے دا بہمن آیا راہ بنجہ دی وچہ خانے
یا اوہ مہینہ بہاری ملیا باغ خزاندی مارے
یا بلبل نوں وار فجر دی رقعتی گہڑی گلاندے
یا اوہ رات ہنیری اندر چڑھیا چن آسمانی
یا تعویذ فرشتے آندا اوبر خیا حسلیلے
سیف ملوکے اجن جتی کہین او گھر گیان
یا دہہڑ بایا او ٹھ کھلوتا پہلے تر سبہ تماشی
یا تعظیم سلام ہزاران کر کے ادب زیادہ
اوس بزرگ نے کہیا اگون میں ان ملک فرشتہ
لکھیا لکھ ہووے مبارک تینوں سیف ملک جوانا
مطلب تیرا حاصل ہوسی جاسن غم ہزاران
عقد نکاح کرینگا اسنوں راج ہوینگا تیرا
جاہ مراد تری سبھ ملسی دولت تخت شتابی
نال ملاح صلاح ملاہن ٹہل چلاہین بیڑا
ہجر توں چھلے باہجہ وسیلے کرسینے نال دلیلے
لو توکل کرین توکل سنے او سدا کھیا
کیتنا ہی سخت گناہ بانوا لے وورون دیکھنہ ڈرینگے
با شک ناگا ندی سر گاہیں آلوں ہتھ خزانے
سیف ملوک شہزادہ تائین حکمے نال ربالی
حامی نال فرشتے سچے نیک زمین پربالی
آپ فرشتہ غائب ہویا جہڑ شہزادی تائین
خاطر جمع تسلے ہوئی خطرہ رہیا نہ کوئی
جنگل ٹراوجاڑ وڈیری ہو اگون پھر آئی

یا یوسف پیراہن گھلیا یعقوب نے ڈٹھا
یا وکیل زلیخا ڈٹھے خاص عزیز مصر دے
یا مجنون زید لیا یا لیلانڈے پروانے
یا اوہ باتے بجہدی جاندی پہنا تیل وبارے
یا اوہ راہیر محرم ملیا او ہجر ٹہلے جاندے
یا اوہ امینی مادرزادی کدی نظر نورانی
یا کہوئے وچہ یوسف کارن کہڑیا دھی کیلے
سرتھڑکن نباکے سندا کھل گیان کہڑ گیان
اوس بزرگ نال اوہدے ہیونگے ہو یا سلامی
یا حضرت کی نام تساڈا کرو اعرض شہزادہ
میرا نام خداوندہ ہر یا حورائیل فرشتہ
تھوڑی سختی رہندی باقی پھر پاینگے بانان
نال بدیع جمال پریدے کرسین خیبن ہزاران
شاہ پریاں دی گھر وچہ خوشیین کاج ہوینگا تیرا
جیکر جے ملے وسیلا دچہ کیل چاہیدا
پھیر نیان تدبیر نہ کوئی جہوٹا ایہو جہیڑا
بہار بہیڑیدا پار نہ جاندا باہجہ ملاح رنگیلے
دس پادتیے یار ملادسے غم ہووے پھر بہیا
جتیان جہلی رت چراہے جو ان ہلین تدہ بر سے
رت ڈبلین بہشت کہالوین شاہ سوکہو نہین بیرانے
اعظم اسم فرشتے دسیا پڑھیا شاہ سپانے
کہیوں اسین رخ لے جائین لوڑ کرین ہر جائے
سیف ملوک خوشی کر ٹریا ہو میان ورہا تین
جاچل جایاتے اوٹھ دہا یا شیر جنگل جیون ہجر
انت حساب شمار دن باہر چڑھیا ای لمبا سے

جو سبھ خلقت روے زمیندی جاوے اوہدے وچ چھپے
بار مریلے جان اکیلے یار نہین کوئی ساتھی
رات ہنیری خوب چوفیرے بولن دیو بلائین
ان ہاتھی ہاتھی سہانے رستے رستے نہین نشانی
نازک پیر پہلان تہین آہے ریشم پہلے پیٹے

جیوں اسنے وچ لون تو وسند اتھیوں ہاری
غول ڈرالون لے کول آلون دیو ڈھ جیون
عاشق باجہ نہ قدر کسیلا پیچے آ جین جان
جند گرند بہ ظالم کنڈے پر پر سلے
منت نگاہنے جنگل کا ہنے ٹہری بری

رسیدن شہزادہ بر قلعہ دیوان کہ اسفندیار نام داشت و فتحکردن آنرا و خبر یافتن از مقام و خلاص کردن ملکہ خاتون را از بند دیو و ہلاک کردن دیو را و از انجا آوردن

دیہان پالے سرتے تہند انید بہکہ پیا سان
اسم اعظم بکاندا جاندا برکت او سد کے بہاری
ہکدن ٹردہ ٹردہ بجاندے جا براوچے ٹک لگی
اوہ جا تہان وڈیرا آنا چڑھدا گیا اگیرے
پہر ہر پاسن نگاہ وڈدا اتنگے ربیان کہیلان
قلعہ بلند حسابوں باہر قطر پیا بک پاسے
باہی اڈی اوچی آہی جے آل کرے پہارا
جمہیں مرغ اوڈاری ماری ساری قوت کرکے
پیر زمین دے ہیٹھ سری تن کنگریان آسمانی
سیف ملوک قلعے دل ٹرپا فرتہ خوف نہ کہاندا
اوہ اندرتوں وڑیا لوڑے کہول کہیں دروازہ
اعظم اسم مبارک پڑھیا قفل اوتارے دروے
ہر ہر چین جہوتے ٹنگی ہر ہر برج منارے
ڈہٹھوس صحن قلعے وچ اندر بہت عجب بک مارے
جیوں آسمان کہرے تارائین چمکن بیش ستارے
لعل جواہر موتین ہیرے جڑت جڑا چوفیرے
شہزادی جلوہ ٹہا دودہ رون جنگلا خوب سہایا
جا بنگلے دے اوہدے پچھتا دیکھ بتعجب ہیا

اگے ہی اوہ مان نہ آہا لک پیان من ابہار
قوت زور عشق دا ہتو چہ مور اسم دی بیلی
اوہی ال او سیتے چڑ ہیار کہہ ولیرے
اوتے جا بتعجب ہویا پہیرے نظر چوفیرے
جیونکر بخد آوے تے چڑہ تحتیوں لکد اسی گھر ہیلان
بک ہک برج اوہدیدا ہیر اسار اکم ہقات
پہلے جیہڑے بہجے مرکے آگے مور لیسا
اوسنوں بی کم مشکل آہا اوتہوں انہکیں ترسا
دین بند ہوے دروازے نان کوئی اتفاقی
مرجیوا اوکہا سو کہا ہو کے کول قلعے دے جانا
جسے جلمے پاکی کیتی وضو کیتا مرتازہ
کر بسم اللہ اندر وڑیا کردا سیر اندر دے
ہر پا ہی دروازہ کوٹھی تہان تکیند اسارے
نال جنت فردوس برابر خوب کرکے چارے
تیخویں اس جگمگیتی وسدے شیشے چمکن ہارے
دیکھ چمن وانگر دوروں لشکن روشن کرن ہنیرے
دلنوں ہر قراری آئی اوہ ٹہہ اوتی دل دا بابا
آکہے دو جا ر جہے زمین ہے ڈٹھا نہین لبہا

بہت بلند شماروں بنگلا اتہ نال منارے
گردی دا کجہ انت نہ آوے کیکجہ آکہہ سناوان
بجاچیت بہیر اچہلر جڑ موتین فیروزے
گنبدی اوتے طاق سنہری بہت بلند بنائے
نگار رنگ عجائب بوٹے رنگ نال بنائے
شہرح عقیق ہیرے یاقوت کینان لعل زمرد گہر کے
گوہر تابش وار کہڑیدی کیتے چوفیرے نبدی
واہ نقاش کریگر بہارے کیتی نقش ہزاران
شتر مور چکو ہزاران بہور لٹورے طوطے
آدم جن پریدیان لکھیاں خوب شکل تصویران
بنگلے دی وہ دروازے اگی بنے بازار چورستے
ہانے والی چنگ چنگیرے جین نعمت ہوجی
ہر فوواتے خوب کہانے بادشاہانے کہانے
ہر رسی نم رسی والے ریوڑیاں چھوارے
لڈوں چاکے قرص گلی سی مٹھائین ہر جنس
من اہل دو کان بہر گن نان دابان جلیبیان
گوشت ملو سے قلیے چاول ہور اچار مربے
گری بادام چھو ہارے کہوپے کینس نعمران
عطر رنگ طعام تیکے تن جمع ہو وچہ ہٹیان
کہانے تک جیونکر بوہنگانے کہانے من بہانے
شیشے نال بروتے شیشی بہر یا عطر گلابوں
نرم لطیف گواری تازہ کوئی نہ وسد ابہیا
آدم زادہ نہ کہیں پڑا کیے کان نہیں کوئی گنتا
کہانان بک نہ وسدا بہیا سہو تازہ تازے
کہان پکا نوالے تہوں لگد ہر ہاری ساری

خوب بلور عقیق گہریدے اٹان اُتے سارے
بک بنگلہ وچہ بنگلے خانی وانگن شہر گرانوان
چوپے بدلے چاندی کہندن برج ہو ندرودے
لاجوردی وانگ آسمانی نقش نگار سہائے
تپ ہری فیروزی کولوں چاندنیاں لگائے
رنگ برنگی پہول بنائی شاخاں امتے تعرکے
بک بک ٹکے دنیہ روشن ہی بک بک چوہدین چن
باغ بہاراں تے گلزاران میوہ سرو کہہ ہزاران
رنگا رنگ بہاری بنگلے دیکھ رہیں روح غوطی
تختان تے شہزادی بیٹھے کرسی فرش امیران
ہٹ ہیری کجہ گہٹ نہ آہا لورہو ہی جس دستے
ہر ہی خستہ اتی جلیبی پیڑے خلوا کوچے
ترہ چاپے جاندی باسی دیکھ تباہ دلدے
ورے کرارے پٹھے کہوڑے پاپڑ اتی بہنجورے
تہوڑا کہانان بہت ستانان کون نگاہ گن سے
آدم کول نہ وسدا پا کس تلیان ہموا بان
اولین ساگ بہنچ تے ترکے جو چاہے سو لبہے
ہر ہر بازار انار منقے خستہ پستہ مغزان
بہت نہ ٹہنڈی بہت نہ تتے نرم اتھے جیون ٹہان
مغز جہڑے خوشبو داوہنا ندے قوت ہی پرانے
کیتن طرح دی شربت مٹھی نا مین کمی شیر اون
لنگا پیا بازار شہزادہ دیکھ تعجب رہیا
خبر نہین ایہہ کیسے حکمت ہو ہنین کوئی بتاہے
پہرے رکاب کباب تازہ کے بہت ہے اندازے
مت کوئی کہیل جنانڈی ہووے شاہ بلیل گزانے

کتنے مدت بہکھیاں گذری آن نہ اکھیں ڈٹھا
مت کوئی غیبی عالم ہووے مینوں نظر نہ آوے
یار نہیں میں تکتیں ڈٹھا کہاں آس ملن دی
باجہ ملے مرجاواں اتھے رکھ افسوس گھنیرا
پھیر رکھے ال تکڑا اگے کی گرنگا کوئی
چنگا تکڑا ہی تے ٹک رکاب اوٹھا یار
کر بسم اللہ چائے لقمہ جو کجھ خدا اودے
ہو معمور بیٹھا شہزادہ ذرہ خوب نہ کھاندا
لوڑ لدا دروازہ اوڑک سنگل کنڈی جڑیا
قوت ہیش بخاندی کوئی کرن لگا تدبیران
پھیر کھے مت دیکھے کوئی خفا ہوئی نقصانوں
اوڑک ایہہ تدبیر بنائی کیتا راس گلانی
اوچی کر کے جندری تائیں تیروں گنجی پائی
سنگل کنڈی لاہ شتابی کھول لیا دروازہ
جھلے نور سجندی والی مٹھے وار پیارے
جیوں نگر دار صیادی لگی دوہیں گھٹیاں گلیاں
تینوں سیف ملوکے تائیں واوحیت کھلایا
بنگلے وچہ اگیرے ہویا نظر جو فیرے مارے
سیر بہر بنگلا آپے تکا کوئی نہ ہوندا اتگار
بیٹھ اوڑک ہمت کرکے اوہ پہت بیکھے ہر پاسے
بہت اچنچ تعجب ہویا آکھے ایہہ کی باتاں
ہنچ کو جیہا ر تکانے سوچے مثل گھوڑے
اوہ کوہ قاف اداجاڑاں ہزاراں او قلعہ لوجا بیں
دلوچہ فکر تمہیراں کرکے لوڑے ملن گلدا
بیر گمان گکار شہزادے ہردہ ہر پاسہ گمان

لبھ اسجابی نظری آیا کھانا نان ہر کہ
کھانی نوں ہتھ پاونان مینوں جاتوں
جنگل بیلے کوہ قاف لتارے ہووانگن کوہ شکل
یار سجن نوں خبر نہ ہووے کس گم آلوں
جیکجہ بہار میری وچہ لکھی اوڑک ہوسی
طلب موافق پلے پایا ویدوا منور
کھالیا جو خواہش آہی حمد گذاری رب
اوس بہشت مثابا تے بنگلے نمد ابوہالوں
ہتھ آ پڑیا پڑی نامیں او ہیران جائے
جندریاں نوں مارا اوڑاں جی چلاوان
توڑے تحش نے بوہے مندا اگدا خوف جہا
اگلے سرے اوتے چپا رتدہی تیر دلیر جوا
جندرا لاہ لیا شہزادے برکت اسم خد
اگوں دھم پہتی خوشبوئی روح ہویا خوش
جان جثے وچہ قوت آئی لنے بیتی بہار
دی مبارک منہ کھلاسے کھر کھر ہمیں کھلا
بسم اللہ پڑھ اوس کالوں پیر اگیرے
آدم ذات نہ نظری آوے ڈٹھے محل چبا
نان گھر والے نان باہر نان کوئی جا
گدہر کوئی نہ نظری آوے بیندا جیو جو
ایہہ قلعہ ایہہ بنگلا ایسا کوئی نہیں وچہ
سجرے لستر مجلس خانے وسدے گور
تک ہبکا دیکھہ نہ ڈر دا آدم باجہ
ہر ماڑی ہر بنگلا دیکھے سیر کرے
بنگلے اندر بنگلا جیہڑا او سنوں ڈٹھا کجھ

پڑھ کے اسم مبارک ربدا جا اندر وچہ وڑیا
بہت صفائی تے روشنائی بہتا سوہنا سندر
فرش صفائی شیشے نالوں کندھاں نے خود شیشے
شیش محل سنہری سارا چھت بوہا بہت لسیمان
وچہ او سدے اک تخت سنہری لعل جواہر جڑیا
ہجریاں وچہ پنکھے ٹنگے بنگلے وچہ جو فیرے
بلبل کمر سو طوطے میناں قمری کونکے بہائی
بولن خوش آواز تمامی رنگ رنگاندی بولی
بلبل کرکے یاد بہاراں بولے سخن ہزاران
باغ ارم وچہ پھول گلاباں ہوسی نئی جوانی
کہر سو آکھے باغ ارم دی گھتی ہری ہوئیگی
اج کھل کنڈی نرم ہوسی لوتکے تھر لوہی ہمندے
طوطے آہن پکے ہوسن میوے باغ ارم دے
انب انار مزے وچہ ہوسن آن ہیں رس میٹھے
قمری کوکو کوک پکارن او کو او کو نالے
نال خورشیدے سیر کریندے ہر بوٹے ہر ڈالی
میناں آکھے میناں جیدی ماؤ دی گھر تنتے
چوہ چوہ کر دا اج ہوگا تکہہ لالی تہیں لالہ
کونگی آکھے کوہ گئی مینوں کیسی چھری کردے
رت بہار تیار چمن وچہ یار ہوسی منگ سیناں
کونجاں بولن سدغماندی اسیں نقابل تاہیں
جراج دلیں انہر وچہ ہوسے او ڈیکہین قطاراں
مورینوں ہندوکے لگے اڈ اڈ کرد اگلاں
پریاں خوب پوشاکاں لامن جیہن اوتھے ہونا
کہن سو دے سولی لوری نیندیں اسیں بجایا

بہت عجایب حد شماروں بنگلا نظری چڑھیا
لعل جواہر روی زمیندے سبھ پئے اوس اندر
سوہنی صورت نقش بنائے حسن کمال لکھ رشیے
جبتول تکے پیا چمکدا جیوں سورجدیاں سمان
پر کوئی شاہ امیر نہ ادتے ہوگا اوہ لی اڑیا
پنجرے جڑت جڑاؤ جواہر دوں آہے گہنے گھنیر
کونجاں مور لمو ڑے کوئل انت نہ آہا کائے
ہکناں کوک اوچیری آہی ہکناندی گل ہولی
قید ہویاں وچہ پنجر کاراں گدہلاں گلزاراں
ہجر ربے قید پنجر دلوں کڈھ ہے چل ملے دلجانی
شاخ فراخ وساکہہ مہنے پہولیں پہر ہی ہوئیگی
ہجر ربا لوں بندہ ن کڈھ ہر کرئیے سیر چمندے
ہی ہی ہر ربا پانوں نوں پنجریا لو جیہہ جبدے
دانے کھڈانا روں کھاندی جگر دار ب خطے
باغ ارم دیاں رواں اوتے ہوندی بین گھا
راگ سہاگ چمندی گلیئے بہاگ جگائے والی
رج نہ کیتا سیر چمندا آن پنجر وچہ گھتے
بہار اساڈی پایوسا ماں فراغ وچھوڑ لیوالہ
یوسف کھوہ پیا نہیں ور سیلطوق پیا ایں مرد
ہیں بی بولاں ہجر اج ہو تواں جاپنیا لو جیہہ ہنا
بچے چھوڑ آیاں میں اتھے پنجر وچہ پیا یاں
باغ ارم دل بہیرا پائے رکھے نال او ڈاراں
باغ ارم دی بوٹے ہو سن کھمر ہو کے جیوں چھلاں
پائیل باندا میں پر جاندا خوشتیں منجوں روندا
او ڈہارے باغ کنارے خوشیاندے بنجارے

باغ ارم وچہ رونق دسی دہرتی دہوڑ غبارے
کوئل بول کہے اج میں بی ہوندی کول چمن دے
واڈہی رب وچھوڑا پایا گئیں اساتون میلے
خوش آواز پکھیرو ون بیٹھے ہور بہتیرا انہاندے
ایوا پنے نال اوا سے سبہو کرن پکاران
اسین پرندے وچہ ہوا ئین اوڈ لو لے ہیسان
جتھے بہاوے اوتھے جاہان اوچہ بیچ چتین جائین
بخبرے یا توجہ چیتے ترنڈ جاو نہین مکلیرے
کاے تہتر کا ہلے ہوئے کرن اوچیاں فریادان
قید ہویاں جا کرین خلاصی ایہ بی ہے کم تیرا
نکھیے روح تے پنجرا جیا بنگلا و جیا خانہ
تکھے دیکھہ شہزادہ تائین مٹھیان نال زبانان
تہلیا رب ہو کل ساڈہی عبدا و تارن والا
جانوراندی خوش آوازی سیف ملوک سنیندا
بنگلے اندر آ کے نگاہان ہر ہر گوشے جاوے
بنگلا سارا پہر کے ڈٹھا سیف ملوک نہ ڈریا
پہر دسے پہر دسے نظرین آیا ہور بک گہروا
بہیے بگل کنڈا جڑیا جنبیان سنگ کڑیا
دو دگا بند سے شیر ڈوہے رستہ مل کہلوتے
دیکہن ساعت شہر دسے او تے حملے کر کر آون
سیف ملوک شیران پر بہارا جیون جو ہیاں
عاشق ہو تون ذرہ نہ ڈرو جان تلی پر دہر دا
بگل فرشتے والی اوسنون آہی پا دہلیرے
نالے آس اس گلدی آہی جو ماتف فرمایا
شیر دلیر شہزادہ تک کے شیرے مول الونہ

ہر خانے وچہ خوب صفائی دہرتے بہت بہاری
سبزہ دیکھہ ہوندا دل تازہ بول سناندے منائے
باغ بہاران بہت یاران کرین سبہو ہوا
پنجرہ پا توجہ ٹنگلے آہے تان سمجھہ نام ادہاندا
رب قید دن مین خلاصی یار ملا مین یاران
ایو آپنیان رنگا لوا نے خوب اوہ جابی ہے سارا
اتہون اوہتا او تے بہنان کریاں سیر آرائین
پر بھیجے ہر گنجے ہوئے ظالم قید لمبیرے
سبحان تیری ہے قدرت کریان قید آزادان
آپ وچھوڑین آپ ملائین تکیہ ہر دم تیرا
باغ بہشت تے عیش شہزادہ یار نقایگا نہ
ساری بہت خوشی کر بولے پہریا نیک زمانان
اس بن بند ہو رنہ آہا دشمن مارن والا
بیران مٹھہ جو پہر رلدے نام ول جنیندا
ست کوٹی ستر ایسے وچہ ہوئے دس بخندی آہا
لعل جواہر مانک ہیرے سونین موتین بہرا
اوس خانیوں ہویا روانان نظر اگون کی کندا
بگل کنڈی قفل سہنری موتین ہیر اجڑیا
پچلے شیر جو نامی دشمن نال لہو مکھ دھوتے
پر او سد می گل پوندی ناہین باسون ایس ڈڈان
وہ جاد توں پٹھہ عشقدی خوب طعدے
جیہے بہو ڈر شیوالا ہوندا پچھے کد مرے مردا
یار ملے بن مرنان ناہین تکیے ونگ دلیر
جیہڑے بے ملی جنیون وس سجندی پایا
اوسے پچلے سیر آوتون گہڑی گہڑی مرجاون

سیف ملوک ڈٹھی تک تی ہیبت اگے پاندی
اعظم اسم مبارک پڑہیا شیر ہوئے گوڈتہ بیری
شیر جوان دلیر شہزادہ ذرہ دہیر نہ لاندا
جس کوہ قاف سمندر ٹاپو ترا جاڑاں بیلے
جو دلبر دی لوڑ ہی چڑہیا جو اوہ عاشق پکا
جان اوس گہر وچہ گیا شہزادہ و ٹہوس تخت سنہری
تخت سنہری لعل جواہر جڑت جڑا چوفیری
ہر شیر بدے ڈولی بدہی کاریگر دے ڈوے
کتان اندر والے سچے سچے موتین والے
تخت اوتے کوئی ستاسو یا چادر جیسی تانی
عاشق دہی تک ہور دلیری کر نانی جند بازی
دست درازی کی مین آگہان چادر لاچالوں

اوسی ملکی جاؤن مڑ دسے ہین ایہہ نے گلاندے
پہر تہ جند پیانول ڈٹھا لیٹے ٹکے پری
لہنگ گیا اوس گہر دے اندر ذرہ خوف نہ کہاندا
نال دلیری رہندی دہیری گاہی اک اکیلے
دہشت خوف نہ رہندا اوسنون نہ اوہ ترا تہکا
چومین پانوین شیر سنہری بیٹھے لا کچہری
ہیرے پنج ہار جمیلان گلپایان ہر شیرے
چوکی تے تعویز جواہر ہیرے بدہی سن تہوکے
بلے نال سنہری کنگن و نب مرصع نالے
ہر ہر انت کیتون نہ تنگا پر دسدا کوئی ہالی
السے جاے خوف نکہاندا گردا دست درازی
ہمت کوئی عینز لعل لیا ہو دی تہہ نہ لاؤس

در وصف جمال ملکہ خاتون دختر شاہ شہرانہ زیب کہ در قید دیو بود

چار پلا شہزادی ڈٹھا صورت نظری آئی
مست بیہوش سستی تک لڑکی صورت بند شہزادی
سورج وانگ نورانی مٹھا نظر نہ کیتی جا دی
قوس قزح بہر ولی دوی جیون کہنبد چن چڑھدا
یا دو طاق بہشتی آہی کستوری رنگ پہپ دے
ہر ہر بہن وال اچھا سو ہنا سیہ حقانے
زلفان ناگ چہین سنگ لٹکی لول کنڈل مارے
اکہین تیر کٹار فولادی آہیان وچہ میانان
اک انگشت نبی اللہ دی تیز چھری تلواران
چن دو ٹکن دو دونوین رخسار بند نال سنگاری
سوہا اوڈہیا قوت گہرے تہین کاریگر سوارے
جہودی سیو باغ بہشتوں سوہا رنگ غنا بون

نور نسیم آن بہند امو تین لعلون جوت سوائے
حسن کمال جمال الہی دہی حدون گل زیادی
جی پیہر دل والا تکے اکھین پالی آوے
صبر صوفی دا روزہ داران تک ذرہ بہن کہڑوے
یا خم دار کمان ابنوسی یا دونون عرب دے
ونکہن ساعت کالیجا سلے جیون ترکش دیکالی
یا زنجیر ولاندے آہے یا کمند ہتیارے
سرخ میان بناتی ملیا سلیون وچہ نشانان
اسمانا نول کرے اشارت معجز یا ندی پار دو
بندی بندی بہند آہی وانگ زحل ستارے
ہوند لبا توجہ کجی آہی وچہ شفق جیون تاران
گانا وانگ صراحی لگدی جیونکر بہرہ شہرالون

سینہ تختی صاف چنن دی خوب اگر چڑ بکے
میٹھی وات الیویں جیویں سرخ اناراں کلیاں
انگیاں چٹی سی لوح روپیدی انگلیاں سن قلماں
پیلا لک موہٹی وچہ آوے آلا کھن وہی
روپ الوپ کوڑیدا آہا وانگ بہار چمندے
قد سفیدا سرو نگملہ یا شمشاد گلستان
سنبل وال زنجیری بہدے چہرہ پھول گلابی
لالی دیکھ پیشانی والی داغ لگے گل لالے
ہنسو یوانگ جبانے سوہے بہی رس بھری
جادوگر دینن کوڑیدے وچہ کہلیدے واری
جیون چاندیدی جھلی موہدی نیوین لک اوچا
کالی رات ہووے روشنائی جے اوہ جلد اڈالی
زلفاں دی خوشبوئی حلقے تازی کرن دماغاں
سمن اوہدے پیلاں کہادی باغ ارم جیہ دکہدے
بالاں وچ چاندی لوہڑا اوستا کار بنایاں
گل دوہڑ دہی منہ ویوانگر کوچان تن پن نگوری
مچہ باغالوچہ او فجردی لوٹ کر گئے تسے بریان
پیشانی کا نور رونداں دل دیکھ ہوں شہراو
چاندیدا انگر رنگ جتیرو ا اوہ مٹھی کہند مصرے
پریوں سوہنی تے من موہنی جو ہندے رنگ رتی
دل آمیزے عشق انگیزی آن ادا بہری سے
شیریں شکر شکل شمائل لیلے ہیر ملاحت
نانہ رپسوارہ مٹھا بخم نسار سیلے
تیز زبان یونانی شاعر صفت اوہدی بوادی
چت طبیعت ہندوستانی فردوسی ونانی

اوس لوح تے پستان لگائی چاندی دھیل اڈاں
گہڑتل ڈبل روپیے والی صاف تہاندیاں تبیان
شنگر موتہ بہرے نہ سوہے لکھ عشقد اکلیماں
گنبد سے پانی ہنین رب سہرجی صورت پاک جہی
توین جوانی حسن لنڈائی نازک شاخ سمندے
وقت بہار شگوفے وانگن موتہ کڈہی من لبیان
نرگس مست اتھرو دے پہاڑی اکھیں مرگ شیرالی
وندچتر سن جیہی کلیاں موتیں کہرے او جالے
تپلا او چاقدر نگیلا نازک شاخ ہری سے
صوفی دیکھ ہون مستانے جھنڈن سب بیداری
چہرے سورج جیسے اندر ہر دم رکہیے دیرا
آکھ کانے ظلمات حضر دی آب حیات پیالے
آدم دیکھ مرن جیون مردے دیکھ نہنگ چراغاں
حور پری جو صورت سوہنی ہر کوئی اسنوں سنگدی
ہولیاں دو باسیاں سن دولت ان بہرایاں
یاد اوہ آپ حیات حبابی آہے عین کا فوری
ایسا سندر پھل نہ لبہے مین کی صفتاں کرساں
غبغب صاف سیودی پہاڑی ٹھوڈی بیٹھ سہاں
مصرے شہر سوہنی سول نکلے حسن مصر وادیہ
عقل نہایت عقل بغایت جادوگر اکھ مینے
نازک انگ تے رنگ گلابی سینہ تنگ پری
عذرا بدر منیر زلیخا دیکھ ہووے دل راحت
سیف ملوک بدیع جمالے سیلے بن خو بیلے
گنگے ہوندے بول نہ سکدے خوبی بیشماری
نازکرشمہ ساز جوانے لکھن نا اسانے

نام مصنف شہزادہ

مانی تے ارژنگ سیانی کہاندی تدبیراں
ایسی سندر صورت تکی حور بہشتی نالوں
سیف ملوکے تیرہ جاگے نال کہنی منہ لاکے
گنبد وچہ آواز اوہدے پیا کھنکار اودولے
ایسی ڈولی سیف ملوکے مارے ستر آلے
سیف ملوکے عقل دوڑایا اوڈی نیند نہ گئے
سوہنی صورت دیکھ کیتیوں لگا عشق کوڑیدا
اس عاشق دی کجھ نہ لگی تاں اس جادو بابی
شاہزادہ اوٹھ لوڑن لگا تختی دی جو گردے
سرہیٹھوں اک تختی لدھی چانپدی جیوں برفاں
جیکہ اوس تے لکھیا آہا بولی سی سریانی
شہزادہ ہر علموں واقف طاق آہا ہو سیوں
تختی کڈھ لئے سرہیٹھوں باہر گھروں لیایا
جادوگر ہٹا نو لوائی پڑہے کلام زبانوں
جلدی ماری نجیہ کوڑی نیند پڑہیا شکر خدا لی
شہزادہ اوہ تختے اوتھوں رکھی چار پدیرے
پھر گیا ہاں تختے اوتے بیٹھے وانگ امیراں
آکھ سلام لگا پھر آکھن طالع میرے جاگے
تدہ جیسی محبوب شکل نوں ڈٹہا مین فریبے
جان قدم مبارک تیرے سر صدقہ کرساں
جان شہزادے ایہ گل آکھے لڑکی اسنوں تکہا
صورت دیکھ ہوئی متحیر کہندی بار خدایا
جھنڈ کہے کستوری بھنے کالے کنڈلا لوالے
اکھیں اندر حسن خماری یا ایہ نیند رہبریان
شیراں جیہدر روز اوروے نازک پھول گلابوں

اوس صورت دی نقش نگاروں مارے رہیں تصویراں
تخت اوتے بیہوش سوتی سی خالی سرت سنبھالوں
بہت بلند آوازہ کیتا سی تاں ایہ جاگے
اوس لڑکی نوں خبر نہ ہوئی ناں کجھ ہلی بولی
ناں اکھ پٹ ناں اوہ ہلے ناں کجھ سرت سنبھالی
ناں ایہ زندی ناں ایہ موئی جادو مارو دسے
اس شہدی غم دہایا ہوسی قسمت سخت جریدا
ایہو سر عقلو چاوے اسنوں لوڑن جائے
سرہیٹھے تکھیے لوڑیوانڈی ہیٹھ تکے پھر سر دے
اوس اوتے کجھ لکھیا ہو یا سبز سیاہی حرفاں
خوشخط سی حرفات سارے لکھے قلم یونانی
منتر جادو سحر کہنڈ رتے نکڑا اسی اس کسیوں
دور نکا پھر آپوں مڑ کے کول کوڑیدی آیا
اوس لڑکیدے سرتے ہوکے گرم ہو یا بہجالوں
تخت اوتے بیٹھی اولوین ہوش ٹکانے آئی
آہوں بہیر کوڑ لوں ایا مڑ کے دوجے پھیرے
دیکھ شہزادہ ہو یا سلامی نال ادب تدبیراں
ساعت نیک بہلے دن آئی بخش سیتارے ہاگے
پھر سلام تیر بول کیتا کہلے اج نصیبے
نفر بنیاں انکا تیرا لاہ گنہیر اکٹھاں
وہ سلام جواب لہو یدا بول زبانوں مٹھا
ایہہ جوان جہانوں سوہنا کھہڑے دیسوں آیا
نورانی پیشانی کہلی ابرو شکل ہلالے
جے ایہ نظر پھرا کے تکے جہال نہ جھلن پریاں
نیکوکار فرشتہ صورت وافر حسن حسابوں

بیجلیاں دی چمکارے وانگن اسدی اکہہ چمکدے
چہری او سے رنگ عجائب جیوں کہڑیا گل لالہ
بدر منیر اگاس حسن دا انبیطر شہزادہ
جان پچھان نہ اوہتی تختوں ہویا چیو ہویتا
پہنیاں بہاہیاں وانگر دوہاں ہک دوجی گل لایا
رودی دوکہا لوائی آہی اگ غماندی سائی
آکہیں تربا ہین نمانی کس شامت نوں چمتیں
رب سہایا کہاٹکرے دو کہہ اسانوں جگدا
آہیں ڈہاہیں رجن ناہیں باہیں وین کلاوے
لڑکی اکہے کہول گہائی جس ستے نوں آیا
کہیتوں ہین اس دولت جوگی خبر نہیں کی ہوگی
شہزادہ کرہا ہے روتاں گہت کہا نوان
کوہ قافا نوچہ مدت گذری جنگل بار بہائی
باغ بہاراں پہل ہزاراں بور لگے ہر پاسے
صورت تیری وچوں آئی مینوں بو سجندی
چلے جند نمانی میری قہر نزول ہزاراں
توتا ورو ادبال دوہا نتوں پکڑی شہنگ سکہان
آپوا پنے دو کہاں رو لوں کوس گئے بے رودند
سیف ملوک اسکارن روے شہزادہ کوئی ہوسی
ایسی سندر صورت لڑکی جادو مار سوالے
جس شاخوں ایہہ پہول ترونا شاخ ہوئی اوہ سکہ
جس لڑیوں ایہہ موتی گریا ہوگ لڑی اوہ تروٹی
ہن اس بندوں کیونکر چھٹے پہر لے تنگ بنگاں
کون لئی ہن ساراں ایتہے میش ہین ہتھیاراں
سخت مہیم عظیم پہر کے تے ہک میتیم ہسکلے

الف ازل دی لوزوں لکہیا صفت کرانگی کر
پرا اندر وچہ ہوسی کوئی داغ محبت والا
تک گے اوہ تہہ کہلوتی لڑکی کرکے اوہ ہبایا
سوتے جاگے ہلی دراگی جیوں پانی نوں لسا
اوہ دیراوہ بہپنوں کہندا غیر خیال نہ آیا
تک کان تک ہاہیں ماری تک دوئی تہیں جاپڑے
نازاندے پروردی آہے پیے قضیے ملیں
مدت گذری سک سکندیاں آدم منہہ نہ لگا
رتوں نیر دو ہاں مکہہ دہوئی رو رو دہوہ بہاد
ہین تتے وی طالع جاگے موئے ویر دلایا
ایس خورشید ی بدلے سانوں کہیڈہی داکڑ ہوا
کہندا اک ہک وال تیریتوں ہین قربانی جاوے
کتیں سمندر ٹاپو گاہے ڈہٹے شہرا اوجا لے
کتوں نہ آئی بو سجندی عمر گذاری آسے
تیر جہے تاثیر کلیجے تیرے راست سجندے
بہل گئے سبہ تینوں ملیاں دم دم شکر گذاراں
ہر گہوررد دم ترن نہ دیندی ہاو بیان سبہ ستان
تباہین بیچارے گدہری تنگ اپنے وچ ہوندے
ستیاں دلوچہ بندی رہندے قید ہوے بیدردی
اس بن ماپے بہنیاں بہاہیاں ہوگ پیا کہہ جالے
جس باغوں ایہہ سرو ٹٹا یارونق اسدی
تک بیرنگ ہووگا پیلا زرد جوڑی جب
ہوئی دو لی بنجی جیکے قید کتیے بدرنگاں
شاہ آدمی کوئی راہ نہ لبیدا دادمنی رجل
رب رحیم کریم چہڈائے قید قدیم اوہ

کر اندیشہ روئی لڑکی سیف ملوک گے تائیں
اوڑک دیو کریگا پہیرا اکدن پاسے میرے
کول میرے جد بیٹھا تکسی اس شہزادو تیاں ہین
جسدن مہتر آدم اگے رب سجود کرایا
خاوند دا فرمان نہ منیوس آدم دلوں نہ بہایا
آدم وچ بہشتیں بیٹھا خوب مقام تکہایا
جنت وچہ نہ وڑنان پائے مہردو دسدایا
جسوئیں وس لگا آہا اوڑک ویر کمایا
آدم نال اپنہاندا ربہا چہیا ویر قدیمے
کی جاناں ایہہ ایسا سوہنا ان کن سہاگن جایا
ایسا جوہدیں واجن سارا جہڑیا جسں آسمانوں
جس تاجوں ایہہ لعل چمکدا جہڑیا اندر گہٹے
شہزادہ تے لڑکی دوہ روے زاری کر کر بیٹھے
تخت اوتے ہو بیٹھے دوے کرن لگے ہتھیاتاں
سیف ملوک کہے ہے لڑکی کون کوئی توں نابدلے
آدم ہیں یا حور فرشتہ یا کوئی پری پیاری
نام خدادی سچ دسالیں گوڑ نہ بولیں اتیتے
لڑکی کہیا سچ سنانواں ڈاندی قسم خدادی
دیوا آدم دی دشمن ڈہو ہون ناہیں تک سکہاندے
پر توں بی سچ دسیں مینوں بہائی نیک سرشتا
صورت مند جوان زمین تے تدہ جہاں کس ڈٹہا
جس جس پاسے تر دا جاہیں ہکیں جنت دلاندہ
تیری قدر ابر سوہناں باغیں ہر دم لگائے
آدم ہیں یا حور بہشتی کہڑی ذات لکاوندی
سیف ملوک شہزادہ کہیا خطرہ رکہہ نہ ذرہ

ایہہ جوان رنگیلا آیا اندوے وچہ بلائیں
جسنوں لس ہول ندیسی اوجا کوٹ جیفیرے
عیب صواب نہ تکسی کوئی کرسی ڈار فنائیں
سہناں ملکاں سجدہ کیتا دلو نہ جسیس لوایا
لعنت واشیطان کہاگے طوق گلیوچہ پایا
دیو پیدا کوئی دانہ لگدا اوڑ ہردیرہ مکایا
نال اوہدی کجہہ پیش نہ جاندی اوسنوں گور پایا
جنت نہیں کہڈوایا آدم رو رو حال گوایا
ایہہ جوان بچی تدرتا جیتوں کریں گرمیے
اس قلعے وچہ آن پجایا کس شامت نی چایا
پیا ہنیرا اوڈ با ہوسی جائن اوس جہانوں
نشاہندے سر ہیا نہ ہوسی طالع اسدے گہیے
خالی مغز ہویا ناں قوت اکہیں نیر نکتیے
لڑکی تہیں شہزادہ پچہیدا اچہے نشانی فذاتاں
کی ناواں کی ذات تساڈی کہڑے شہر وطنی
آدمیاں وچہ حسن اجیہا ڈٹہا ناں کہوار ہی
ایسا جوبن نازک ڈہی آدمیاں وچہ کنہے
آدمیاں دی ذاتے وچوں ہین ہاں آدم زادے
جے چہپے تاں خنگلے لگ کر ہر حیلے پہر کہاندے
صورت تیری اکو لی ہوی جنت وچہ فرشتا
جادو گرد وین سپاہی بول ہو نہیں دہما
جتوں وکہیں سانگ اکہیں وی جیہرکلیجا جا
جیدے بیٹیاں پیدا ہویوں دین تمہری ادبی
مینوں بی کجہ ہووے تسلے بچا جانت لساڈے
آدمیاں دنیا دے اندر چوں ہین بی ہاں معزرہ

لڑکی کہیا آدم ہو کی کیونکر ہیتوں ایتھے
پریاں غزا ایہہ ملک ٹکاناں دیو تیاندی تہانے
آ ہو مبیا لوچہ جہین ستے ڈٹھے پربت کالے
سیف ملوک کہیا گل میری لمبی بہت کہانی
ظالم عشق پیدا ہوا لے پھیر کلیجے جا گے
جنگل لے کوہ قاف سمندر کتنے تا بو بیلے
عجب عجائب جا ر نگا نے ڈٹھے بے نجات تھے
بحر ابن بر ابن شہراں اندر جو مین نظری آئے
بہلیوں بہلیاں چیزاں تکیاں انت نہیں کجھ بیلا
تیرا استر عجائب ڈٹھا تیا نہیں کجھ لگدا
غول اوجاڑی وسدے ایتھے کوئی رشک ظالم
تینوں کسنے چا لیاندا او جا کول نہ کوئی
کیدے بیٹیوں پیدا ہوئیں کتنے جمیں آئی
سدا گلاب تیرا مکھ تازہ کھڑیا ہی کس باغوں
لڑکی کہیا سن وے بھائی پچھ نہیں گل ساری
عمر دراز میری گل لمبی بے انداز کہانے
جو میں وو کجھ قضیئے ہو لاں بھڑک لگے اگ جہائی
سیف ملوک کہیا میں اگے شر سڑھیا سجے
نام نشانی حال حقیقت کھول سنائیں مینوں
ہو و کہیئے وبکل ووکہیا سندا قیمت قدر پچھانے
جیوں وو کہئے لوں ووکہیا کے منجوں بہرہ
حاتم والی دسے گھر ٹا دیں جا موہنہ پلے پالوں
اگلا ہے رہ کہوں وجہرسے نار و چھنے تنگوں
پہلاں اپناں نام دساں میں سو کہی گلاں کرسیں
لڑکی کہیا ہاں میں دساں کن رکھیئے تالوں

آدم زاد نہیں پچھ سکدی ملک اوہنا دا
آدم سوئی پہچے جسنوں دیو کوئی چا آ
ایہہ ولایت ہور کسینوں نال رب پاک کہا
ویہہ برس میں پہرو ہوئے مشکل سخت دا
سکھ سلامت گھر وی جھنڈی سفر ملامت
تھکھاں تساں آہیاں پالی جلیاں تاں
آدمیاں جو شہر نہ کیتین دیکھ شہین حیران تماشے
وچہ جہانے آئوں توڑی گنبدیاں عمر
پر کوئی چیز تماشا میں ڈٹھا تیرے جیہا
ایسی بار غبار جنگلوں وچہ سنہد ستگانہ جنگل
ہور نہیں کوئی جون وسندی ملکوں باہر
مائی باپ کہتے ہن تیرے کتنے جمیں ہوئی
صورت سیرت دی توں ایسی صفت خداوند
کیدا خانہ روشن آہا تیرے سر وچ چراغوں
تیرے وانگن میں بی آہو وقت قضیئے
بھائی کجھ نہ پچھ مرے تھیں میں ہاں در
توں بی جھل نہ سکیں ہو لی لبھیں انگر
بلنے دا نہیں حرفہ مینوں رکھیئے نہیں گل
ور دو ونڈی گل کہو لے بلد لور دے ساتھی جنہوں
کی ووکہیا جو وو کہئے اگی وسی ہنیں
سکھیئے تا میں تک کے سکھیا ملیا خوش
نہ وکہیا ملکن تاں آ نے پچھے با بچہ سنا نوں
دونوں لیاں سن لگیاں کوک تساں توں جنگلوں
تک معجوری واقف ہو کے نال تلفظ
میرا نام بلاندے آہے گھر وچہ ملکہ خاتون

میں ساں بیٹی بادشاہ دی بہت لاڈلی گھر وچہ
اوہو تاج تخت دا ساں میں کردا حکم جو فقیرے
تیر بوی آسیں اوہد گھر وچہ ہیاں یک اساڈا بھائی
کوس کسی تھیں گھڑی نہ دسدے ساں جہیاں بھائی
بچ جیندی ماں تھی توں یا جندی مر دیندی
بھناں دیر وچھنے میں تھیں بال مائی تیاں
گل سناندی ملکہ خاتون میں جوں بہر بہر ددانے
ساڈی یک باغ ہزاری خوب طرحدا بنیاں
جو میں باسیں خوب باغیچے جا برابر چھپاندے
جتنے کاری بیشماری خوب سبہی تدبیراں
بہت صفائی تے روشنائی رونق باہر گنن
اوس بنگلے دی بیٹھ اگیرے حوض آہا یک بھانے
اوس حوضے دی حیواں باسیں شہر شہزادی
دوواں شہزاندے سوتنہ باتی ونگ ونگ دے نداہا
بنگلے اندر کھیڈن جا سدا اسیں ال بھنیاں
حوض اندر ہی کسی رکھی پہیر اوہد لوچہ ترینے
ہکدن کرناں ربدا ہویا مارے پر تقدیرے
بہنیاں نال ہمشیاں وانگے کشتی وچہ تریاں
اچن چیت یک پنکھی چٹا وڈا او ڈوا آیا
رتاں بے دہر زور نکھیروں چٹاں اوتے آیا
کشتی اندر جھی سلامت رہگیاں سبھ بیاں
دہشت خوف اوہدے تی مینوں آیا جہل انجہا
خبر نہیں اوس کیکر چا یا کڑی رہیئے اندر
جیلے میں اکھ ہنگاری ہوش نہیں سی آئی
ہاں اوہ کشتی تاں اوہ تیاں تاں اوہ حوض نہ

باپ میرا سلطان ملکدا سرا اندیپ شہر وچہ
فوجاں لشکر نال خزانی بہر گھیدا گہنے گھنیرے
عیشاں موجاں خوشیاں اندر چار رساں یکجائے
اچن جیتی پیاو چھوڑا ڈاڈہی ظلم دکالے
کاہنوں دودہ پلایوس مینوں ہر گھڑ وی دیندے
لڑوں تر و لی کونج نمانی نجہ بیاں وچہ پیاں
کہندی ویرا بھنا تعالوں الیونکر میں وچھنے
سدا رہے رنگ لایا ارتے گلاں پہلاں گہنیاں
او سجالی وچہ بنگلا بنیاں صفت نکتی جاندی
مہتر مور چکور لکھائے ہو کیتیں تصویراں
دیباں اوٹی تیہی اوہ گردہ منی نشانی جنتاں
ترہی اندر تریہاں بیان وچ چڑیاں کی لمیالی
شیرانوالی صورت وسدے بہت زور اور بھائی
دو جو دو میں جنبیو جاندے حکمت بنی نیارے
ہتن گہنڈن کم علیشان عمدا نام نہ لینداں
ہر ہر پاسے باغاں اندر سیر خورشید کر لیئے
ہاری طالع لیکھ ہتھید آو لٹی تقصیرے
غیبوں بہار تتیر دی پیاں آن کلاماں تریاں
وڈا بہت زور آور تھیا انت نہ جاندا پایا
دہشت ناک ہیاں سبھ بیاں خونی بے جہل پلا
میں نگرے پھیر پچھیڑی نکلے وتہ تیاں
عمر دریا تک ہو لی بطاقت ہوش سنبھال نہ ہما
کتناں دور اوتھوں گھر ساڈا کسطرح راہ جاندا
اپناں آپ اوس تختی اوتے ڈٹھا سے جائے
ہاں اوہ نکلے نظری آیا دوس کہ ری سیئے

ہک جوان رنگیلا ڈٹھا بیٹھا اگے میرے
جیوں ہیلے ہین او سول ڈٹھا لگا کرن سلامان
میں سلام مخہلیا اگوں ہیوئیس چپ چپاتی
مینوں لگے تدہ ہے ہی پچھیا تا کوں کوئی ہین بندا
ہین اگوں بہر بولی رکھی ہین کی جاناں تینوں
اوس جوانی ایہہ گل سنکے چھوٹی عمر پہیر کہاونے
پنج جوان نہیں کوئی ہین نے ملازم دا شہزادا
لکی سیں تدہ صورت تیری مینوں نظری آئی
بادشاہی دا ذوق نہ رہیا شوق تیرے دل پڑیا
مدت سٹ برس ہین ہوئی طلب کمال تر لوچہ
کہانوں لالوں کجہ سنجاناں نیند رہی سُتا
گئے دا ردنائی کا یاں ظالم عشق اکایاں
جیوں پکڑ لیاوں کا رن گیتے جتن بتیرے
ترلے ہاڑے بہتے کیتے پیش نہ گیا کوئی
میں بی دیتا لوچہ آہا سپہ سالار کہاندا
دیوان تا بیئن قوت بہتی کیتنے اسن کر دیوے
ہوروں ہور بناؤں صورت سن سکدی کیتی جیڑا
آدم ہرگی چیز بچارے نال انہاں نہ پوٹے
پر یک لیکھ آدم ڈاڈا اتنا تسانوں دیوان
ظاہر پاسکے جیسے جاوے مجھے بندیوں ہووے
باطن پاک ہووے جس نیت اندر وچہ صفائی
اجہیاں گلاں اندر وڑیاں قصہ ہے ٹٹ جاندا
ملکہ خاتون گل سناندی سیف ملوکے اگے
جان جان جبا جاوے تیرا پاک آہا سلوں
جیو ہیلے ہن بالغ ہوئیں آئی حیض پلیتے

صورت سورج وانگ نورانی روشن کری ہنیرے
ہتھ گہائی صدقے جاے گرد اترت کلامان
کہن لگا اے دلبر لڑکی توں ہیں میں پچھیاں
کیہڑے دیس ملک دا راجا کیہڑے دیس دی بندا
ناں تُساں تاں بہا گہیوں اگی ناں ہیں بہا بوہیں
کہندا مینوں ناں کر خفگی سن گل بیبی پیارے
باپ میرے دا باپ تیرے تھیں راج اقبال زیادہ
ڈُنیاں وانگن ظالم تنیاں ساتھ کلیجے لائے
عیش خورشید اسہا نہ جیتیا لوڑے تیری جڑیا
رات دہاں جیوہ بہندا رہیا خواہش بہاں تیرا لوچہ
چہت پرت بہتیری کیتے مت کوئی چلیے نیائی
زبر پیا غم صبر نہ رہیا تدہ تے جت وکایاں
ستاں بہ رہیا لوچہ نہ لگا وا او میرا انگ ستیرے
توں معصوم نابالغ رکھیں پاکی سن منہ دھوے
نال تیری کجہ زور نہ چلیا آک گیوس غم کھاندے
پلو چہ و ہدی پلو چہ کہندی جہیں وچہ نظر دے
کدیں ڈرا لوں ویر گوسدے کدی مثال عزیزاں
چہت اندر جا گھر وچہ ایویں آل کہڑی جیوں توں
ظاہر باطن پاکی ہووس ہمیش نہیں بہر دیوان
ظاہر وجن اہوت نہ پوہندے جیتے جار کہلو
دیری دلیوا ابلیس بیٹھے پیش نہ جاندی کائے
سدہی حافظ محمد بخشا چلیں گل سناندا
اوس مڑ پوہر مینوں کہیا واہ میری کدلگے
میرا زور نہ تریا کوئی ہتھ میں الیس طفیلوں
وار لگا تد جا لیا یوس آس پوری بیتی

خاطر جمع تسلی کر توں خطرہ رکھ نہ جھورا
توں معشوق میری ہیں عاشق ہتھیں کوں جگرا
دشمن تیرے گہائل ہووِن خوشیاں عیشاں تینوں
جڑی کوڑی ہے لے پھوڑا یار گیتی بہا گاں
چار نہ گہتیں گُلس وطن دا ایہو وطن بنائیں
نے ناں جنے جد الفت پیکے یاد نہ رہندے
مائیں پہنیاں بہائی ستیاں ناہیں مکھہ دکھاون
اہو ولایت پریاں والی دیو تیاند کے خانے
اصلوں آدم ذات اسجالی نا آیا ناں آہسی
خوب جوان بہادر سوہنیاں ہوگ شہزادہ کوئی
مینوں بی ہرخوف گہنیرا اوس دلیر جوانوں
جان ایہہ گلاں لوہی وسیاں تاں میں جتھیں رلی
مائے پے پیا لے کرسن کی چالی کی ہوسی
بنیاں جدن بہور پیان جدون پر لوچہ گئیاں
اہو در دمہر یدل تے رو رو کوکاں ماراں
اونہاں جہون صبر مینوں ناہتوں دلوں ہیاوین
جان ایہہ گل سنوائس دیوی چڑیوس غضب بتیری
مر دیو انگ اس تختے او تے پہڑ رہاں ہر ویلے
اوہو دیو مہینے پچہوں بہیر میرے ول آوے
کہانے وا لے جنگ چنگیرے رنگ برنگی چیزاں
کتنے مدت ہر تدہ ستیاں گیتے رو نہ لنگہائے
کہندا مینوں ستیاں تینوں ہو یا یک مہنیاں
بن اگے پہر کہانے دہر وا خوب طعامے چکے
جان پہر مینوں تا زی لگی کر کر منت زاری
اوہ گل اوسدی یاد یوا بی پہر لگدی مینوں

مائے پیو بہنیاں بہائی والی جرح رکھیں بہورا
شہر ولایت اولے کرساں راج حکم سب تیرا
ہور گیندی چاہ نہ رکہیں جان پیارا مینوں
میں راجا توں رانی ہوسیں دس سیں رنگ بہاگاں
وہوہٹی جدوں ویاہی جاندی روندا کہائیں
دولی جی اگٹھے ہو نوں خوشیاں کر کر بہندے
اوہ نہیں آسکدی ایتھے ناہیں تراجاوں
آدمیاں دا آؤن ایتھے ناہیں کسے بہانے
یک آدم دا خطرہ مینوں اوہ مت پہیرا آیا سی
لتیں بہت کہائی اوسدے ترت بیان نہ ہوئی
علم کلام لوچہون ایہہ آئی خبر اسانوں
ہائے مری ربا بہنیاں نالوں رہساں کیوں جہنی
بہنیاں دینیاں کر کر سن جو پیا نت روسی
کرسن یاد صوا دونہہ سہی مجہوں روشن تہیاں
ماپیاں بہنیاں بہائی باجہوں ناہیں جیب گذاراں
بہالوں رنج میرے تہوکے جالوں رکھو دین
اس تختی لے جاد رکرکے قید گیتی جد میرے
پوہے اوتے رہن کہلوتے پاہر ویہر مرپلے
تختی کڈہ لئے سہر ہیوں ہیس میر تن پاوے
حاضر آن کریندا اگے بہیدا وانگ عزیزاں
میں کہندی یک ساعت گذرے اوہ بہر ہاہے
تیرے بہائی ساعت گذری سٹوں نا رنگینیاں
جتنی طلب ہووے میں کہاوا خوش ہوندا اوہ گے
کہندا مینوں اے معشوقہ نال میرے کر یادی
سدھی منہہ بولاں کہندہ ہر جیس ہر یا واں مینوں

پہیر میرے نے غصے ہو کی جادو پڑھ سنوائی
آہیون جاندا یار مہینیان پہیرا تول مارے
ملکہ خاتون وچہ گل ساری سیف ملوک شہزادہ
تک تہین بک جڑندی ڈاہڈی شکل مین سرگردے
جادو نہ اپنی جہین جوگی گنتول چہپیان نشانان
اپنی گل رہی اک پاسے خیر خبونے کجہ ہوی
ملکہ خاتون لون جیہڈ لتسن ہے ہمزوی خاصی
ایہہ بہی آدم مین بنی آدم نالے ویر بلایوس
دیو بنیان لڑائی کر لیکے جب دیکھو تس اللہ
مرواندہ کوئی پچھے پونڈا او کڑا او سہر ویلے
تک شہزادی دو جا لڑ گئی تریجا ذات زنانی
شکل والی وے سہرا دے مرد جیدون آ چکا
دیوی کولون مرسان ناہین جہ زندگانی میرے
سیف ملوک دلیری کرکے ہتیھار کہہ ہشیاری
تون بی اپنی گل سنائین جیکجہ ہے سہر رلی
نازک بدن شہزادہ دسین صورت وانگ ملوکان
رستم وانگ بہادر لبہین نادر اوتہہ بدندی
عمر اوائل روپ زیادہ باغ بہار چمن تہین
آدم زادہ نہ پجدا ایتہے جہون پری دیلے
سیف ملوک کہا ہے ملکہ آہے لیکھہ اولے
لمبین گل کہانی میری باہا انت ہمایون
وچہ سرودنہ ستان کولون ہندوستان تہیلون
تہوڑی مدت وچہ نگر المان قصہ میرا
وقت تقضیٰ کندا ہویا مین رہا نو چہ زاری
ہمنون ویکھہ سٹری کہا غیرت ٹہرک لگو اگ سینے

تختی وچہ ہنر کجہ کر کے ہوش سنبھالہ ثانی
اسی ڈولی قیدے اندر مین دس برس گذارے
سن حیران تعجب ہویا کردا فکر زیادہ
ایہہ قلعہ اوہ دیو مریلے کیوین رب بچاوے
دیوی نے ہن جان خ دتیان مار گدے دیو کسان
پر ایہہ لڑکی قیدے اندر رہی ہمیشان روسے
یا مین بہی مرجاسان ایتہے یا اس ہوگ خلاصی
رب سبب بنایا کائی تان اسجالی آیوس
ہمت اندر فرق نہ رکہئے آپ کرے مت بہلا
مرد و نگارے کدی نہ ہارے وانگر شیر مریلے
جو تہا رو کے حال سنایوس جیہڈ لتسن شیطانی
زاری سنکے یاری کرسی چہوڑ نہ جاسے دسکا
ملکہ خاتون لون جہد نسان گی جوانی میرے
ملکہ کہندی ہی شہزادی دسی مین گل سارے
کتہون آیون مطلب کیہڑا چلیون کیہری راہے
سوہنان دانشمند اکابر سالک سلوکان
سبھ ہتھیار سہاوی انگ پوشاکی بندے
کس مصیبت بہاری تینون آندا کدہ وطن ہتین
کس آفت نے چالیا دون آپتون کس حیلے
پچھن تہین کی حاصل تینون جیہڑا نہین گہاٹے
چہیڑ نہین کی لینان ملکہ الیس سوال جوابون
سٹریا منون نہ سارین ملکہ بازآ الیس دلیلون
دیوآو ہی تک تینون مینون کرسی بیمار اسہا
اجون جیتی آوے سرتے مینی مصیبت بہاری
یا مارے یا پکڑ دگاے ہوری کسی نہ سینے

ملکہ چہدی کی دھاڑ اجیون ہے ون کتیان
ملکہ کہندی نال کر خطرہ رہندے نج دہاڑے
جیہن ہوگ اوائی اسدی مین دس سالان اسو ہلے
ملکہ تسلے کتی دلوچہ کہول حقیقت ساری
مصر شہر دا مین شہزادہ پلیا بہت لڈ کا
شکل بدیع جمال پری دی لکھی ہوئی ڈٹھے
بیڑا اٹہل سمندر میرا اپے گہر تون ریتے
ستر ہزار ہو آہے بیڑے غرق ہو وچہ پانی
صاعد یار پیارا بہائی خاصہ دلدا جانی
اس تون جدیہی جدا ہے تیل پیا وچہ اگے
اول آخر تک کہانی ذرہ کر کرد ستی
باغ ارم کوئی جا رسفیدی او ہتے او سدا اوڑیا
مینون بی ہن مدت گذری ایسی اوڑین جڑیا
عشق کرے سکھ جہڑا ئے دلیں وطن گہر لیے
سہرے گرپیا دہ ظالم لعین نہ وسیندا ساہے
صورت والی کر جادو مین نانان سوہنا
بن آئی جند نکلے ناہین کوئی جہان چلیدا
ابتل ہوئی کہاندا پہیرا ہر جنگل ہر غار رسیتے
لنگے سارے سبھ کیڑا ای جو ہیجال غمانے
عشق مہار پھڑی ہتھہ پکی دستے جہل چراندا
رات ستارا اوس نہ ہوند انت اوساس چلاندا
کہا گناہ کبیرا کیتا شامت جیدی بہارے
کتے بدیع جمال پری دے جہوندیان دس پونہ
مینون بی وقاشے او سدے تہیر نکھہ وتایون
توڑے عشق بیڑے اندر کیتی نہین خطائے

کہیا شہزادی روز ازل نان گیا جہیتیان انہان
ایتہاں دنان وچ آو گتاہین توڑ مہینان جیاں
تیرے نال برابر دسون سچا رب نہ میلے
بہیدا گی بہیر وتین لگا اپنے مرض ازارے
مان ہووے گہریت پیارا آیا مین ہی اکا
اک لگی کجہ آب نہ ہیم دہ ملیا جو چیتھے
اگون صاعد یار دچہنان قہر میرے سہر ورے
ہلے پہلیرے یارہ جہنہین لگی کلیجے کانی
سوہنی صورت سہنی گلین آیا میر اثانی
پیتے اوتے لون لگایوس سانگ دوبارہ لگی
گلان کردا آیئن مہوا ہنجون بدل وسے
باپ پہیرے کئین دہن لگائی دس پچھر جو فیرا
اج توڑی کجہ تپانہ لگا پالنے چہانہ سٹریان
شہزادی تہین وحشی میوں ڈاہڈے سیاہ
ہر ہر پاسے چہوٹے دیوی پار گئے دچ پہائی
کیتوس ہتم کسایان وانگر تساندے کوٹہا
ڈاہڈی تہہ قلم محمد دس نہین کجہ چلدا
چہٹے شہدی جان عذابون جیکو لی آفت مارے
اپنیان ساس کرنک سچھڈ یاری شمار و ماندے
تک بکیل نہ ہین بندی ستان جو فرماندا
ساس ادوا اس باس سچندی بہتر جہمر جہاندا
سپاہ الفتے و دو رخ والے سٹردے عمر گذاری
توڑ مندا او سوا اس نہ رہندا آس ملندی ہوندی
وڈی خطائی کول سچندی بتان پاک خطایون
پہر بی بے تقصیر کہانوان کری گیوین اشنانی

جیوندیاں کوئی کجھ سنہیا آیا ہے نہیں پریدا
آس ہمیندے رحمت اوتی ہویاں جتنے سہنائے
وانگ شمع دل روشن عشقوں جان سر شمع گہندا
در یاراں دے ہزاراں بیٹھے اوس بن جیون نالوں
نال پریدی صورت ڈٹھی ٹانڈو گیا کہیل سنائے
تپ تاپیر غماندی کوں پیڑ مینوں لگی
پتا بدیع جمال پریدا یا اوس باغ ارم دا
دلبر کاراں گہر ورشے اکثر رہیوس ڈرکے
سیف ملوک ایہہ گلاں کر کے رونا نال غماندے
ملکہ کہیا باغ ارم دہو جے دس یا وان تینوں
پتا بدیع جمال پریدا ایک بیک سنا نواں
ملکہ خاتوندی گل سنکے سیف ملوک رنگیلہ
اچن چیت تراہے واگن کہل گئے دل دے جیکے
یا جیوں سنیاں شاہ علی نے کلمہ بانگ بیندا
یا جیکون روز قیامت والے سخن شفاعت والا
جیوں یعقوب نبی نوں آئی مصروں خوشخبری
نعرہ مار رونان شہزادہ کر کے ہائے ہائے
عین شراب بیہوشی والا لگا وین پیالا
ملکہ خاتون سنے جد ڈٹھا شہزادے دا رولا
قسم کراں میں رب سچے دی جس میں رب دا جا
جے میں گہر پیو دے ہوندے ہر اندیپ شہر وچ
یہہ من کجھ نہ چارا چلدا کی وس لانواں بندے
دو دکھ قصے تیرے سنکے بہرم لگا تن میرے
قیدانی دا غم نہ رہیا برم لگا ایہہ بہارا
جس جاں میں قید ہوئی وچہ تالو محکم کوٹ حویلی

پتا نہیں کجھ ہوسی اوسنوں ہزار رنج
پھر منگی تاں حاضر کریئے ہتھیں گن
پھر کتن زاد دیہلیں ہتھیں لوڑ زیادہ
طرف پریدے راہ نہ لبھدا اتنے اوڑک
نازک انگ پریدی صورت مست لبھی الگ
پیڑاں جو گاہے دم میرا سے پیڑاں جس
جے مینوں سجہ لگدا اکھدرون اوہ سی دارا
جان تلی دھر لوڑ کرانگا کدی تے ملساں
ہو بیتاب پیا جیوں ہوندہ بجان لباں
نالے جنبر پریدی دیواں کہو کی دیسیں
کی انعام ملیگا مینوں دیسیں وانگ
آہیں ڈاہیں پھر پھر رناں ہو گیا
جیوں گر روزیندا ان وسدا جیوں مبارک
جیوں تنگ مچھلی نوں ہتھ دگا چشمہ حضر
او گن ماراندے کن بوہی ہوسی
جیوں یوسف دے ل کندی خبر زلیخا
ہوش سنبھال چلی ہورا ہی من دکھن
پھر طبیعت جانی رکہیوس کر کے بہت
مار او ساس لگے فرمانوں من بہائی
او سید سمجھ نہ بد عبادت او سیدے
نال بدیع جمال پریدے تدہ ملاندی
تیری بید ہواں جے چہیاں قید میں تن
مرنے تیک نہ جائن مینوں ایہہ افسوس
جیبتوں گہر وچہ ملدوں سینوں دسدا
داہڈی بند خلاص نہ ہوندی جے جلیاں

ملکہ دی من گل شہزادہ ہو کے میل قیماں
ملکہ او نوں ہتھ گہمائے صدقے ہو ہو جائے
جس رستی توں آئی ملکہ میں صدقے اس ہوواں
جنہاں اکہیں دلبر ڈٹھا اوہ اکہیں تک لیاں
ملکہ دل ہتھ بنھ کہلوندا اروندا اینوں ہوندا
صبر قرار آرام نہ رہیا بہت ہویا دل تتا
ملکہ خاتون کہندی ویرا بیٹھ تحمل کر کے
یار بدیع جمال پریدی دساں کہول کہانی
سیف ملوک نچلا بیٹھا کتن دلیدے رہبر
ملکہ خاتون گل پریدی آن شروع پھر کیتی
ہک آواز نانان آہا دو جا جیبھ رسیلی
خوش آواز ہووے جے دوکہیا منہ اندا سہاوے
اوہ آوازہ جیبھ رسیلی ارہ دلبر دا قصہ
شوق تہدے تہیں شاہی چھنڈو گہر وردیس بہلائے
جان اوس کوئی محرم لبھی دروکہے تو کجھ نڈراوے
نال اوار آواز بہلیرے بات صحیح سناوے
ملکہ کہندی سن تو ویرا کہیں یاد سنایاں
ہیں پھر اک بدرہ خاتون جان اوہ کو چھپر ہیسی
ہکدن ماں میری اوسیلی حوضی اوتی آئے
وایاں خدمتگاراں کہلیاں ہر یکدا اکہہ لالہ
نرم کباب ہجن ترتازی دہم گیتے خوشبوی
اوس حوضی وچ وندی آہا ماں میری اد پیرا
مالی میری تکدی سی قد منہ نال خدائی
ماں میری دے دل پلنگ بیٹھی آن شتابی
بوڑھی عورت ماں میری نوں آہندی رکہہ دلاسا
کوہ قاف نو چہ گہرا ساڈے راج حکومت ساڈ

اوہ بیٹھ کہلوتا تختے اوتوں کرن لگا تعظیماں
جیمیت زمین سلاماں کر دامر مُرسیس نواے
جس ہو سنوں ایہہ گل الائی جنبد وا یہ آس سیلیوں
تو نے ملیٹیاں ساجن ملیا ہیں آساں لگ بیاں
اکہیں ہالی ڈل ڈل کر دا منہوں مار بیندا
ملکہ اگے منت کر دا میں ہیتوں کوئی پتیا
خوب طرح متوجہ ہو دیں کن میر دل دہرے
پکا پتا نشانی دیواں اگوں رب ملائے
پھر دہر خنبا خامہ رکہیا ملکہ دل کن کرکے
خوش آواز فصیح زباں لوں نالی دد کہاں ستی
نرسجادا نشمند اکابر کردے گل رنگیلی
بہتر دلسنوں سوم کر نیند اجانگوئی قصہ گا و
اوہ عاشق ہی سننے والا تُن مُن لیندا حق
تیراں بحراں کوہ قافانو جیہ مر مر محمر لنگہائے
دس سبہ کہانی اوسدی دس پکیری یاد
کروں قیاس محمد بنجتا کیسی گل سنکہا
اسیں تر بوسے جنبیاں بہناں سکی میوان یا جان
تماں ہیٹو بنگہو رکہیدی جس دستے ہو تن بی
جس حوضی توں بگرا لیاندا مینوں یوقعانی
تاوکول بنگہورا انکیا بدر وہ توں والہ
چاول کلئے رنگ رنگی نعمت جنبر دے
منزلے سایہ دار کہلوتا چکر سیہ یکہ ڈیرا
رہو کہیا توں ہک ہری مالی دیرے اوند آف
ماں میری نوں ہتیں آئی وشت چلی جانی
میں گہوڑن بتری بی بی ناز ریح این سیانی
میں سہے بادشاہ ہندی ...

شارستان شہر دی جیہڑا اہنی سلیمان والے
اوس ملک ہک باغ ارم دا او تہاں میں شہزادے
اوس ولایت ساری او تے جیندے ہے سلطانی
بنیم خاص جنہیں گہر او سندا اوس وچ ہی شہر دا رے
شاہ شہپال میرا جو خاوند اوہ بیٹا شاہرخ دا
دائم اسیں انہیں ہمسائے عادیدے شہزادے
مینوں ہک مہینہ ہویا اس باغے وچ آیاں
ہن میں پرت گہر انہوں چلی رہو تسیں سکھ واسی
کہاں نے تیریدی خوشبوئی مغز میرے وچ ہوئی
بہر گئے تہال جواہر سوتیں ہاں میں تیوں وینداں
ایہہ تحفہ میں وتا تینوں گیتا بہائی چارا
ماں میرے نے اوتول ڈٹھا بخت اوہدا دل ہارا
مروارید زمرد سوچے یاقوتاں رنگ لایا
ست گوہر شب تاب نگاہی سہناں اوتے کرسے
نکلے باغ ولا چوفیرے ہوگئی روشنائی
ماں میریدی گودوں اوسنے جنہیں میرے جائی
تاں خورشید دے دودہ پلایا بدرہ خاتون پیتا
ماں میرے نے کہیا اوسنوں سنتوں میرے بیٹے
دہی اپنی توں سمیت مینوں ہیں الی سنوں آئی جانا
جلدی حکم پری نے دتا خدمتگاراں تائیں
ماں میرے نے پلا جایا دہی فر پری ڈٹھی
شمع نورانی خاور والی ویکھ اوسنوں شہزادے
جیوں انار بیچے دا دانا ں ہو دیکھا لا آیا
صورت ویکھ ہوئی دلبر ہاں پر ہلن ہور تماشا
ایہا حسن اوس لڑکی اوتے جے اوہ ہوئی ظاہر

اوہ ہی وطن سہاندا میرا شندر دلی
او ہتے محل چپارے ساڈے جا دہیاں
شاہ شہپال اودا جھا نواں سند گیں
دیوان پریاں سبھناں اوتے حکم اوہدا نت
شاہ رخ دا پیو نبی سلیمان بن داؤد
پریاں اسیں رہیں وچہ پڑھو سے ظاہر
نوکر چاکر خدمت والی نال ہوواں دین
ایہہ وہرتی ایہہ باغ تساڈے ہی کرو گہر اسیں
تاں میں کول تیرے آبیٹھی رغبت اوہی
گہندی توں ایہہ میں وہر تی اپنی
ورتن کراں محبت والی بنیاں راہ
کی تکدی ہتھ تہاں پریدی ٹوپی
نانگ موتیں ہیرے پنے لعلاں تہال
رات اندہیری روشن ہوندی
ایہہ تحفہ اوس بڈی وتا لیا ساڈی
بہت پیار محبت کرکے میں اپنے
بہیر پریدی ہوئی تیاری اوڈ
وہی میری لڈہ میں بالی میں
میں پالواں دودہ پلاواں
آندا جاں ہنگہوڑا او نہاں رکھیاں
سوہنی ہیر رلیاں سیتو شیریں
جنت دی کوئی حور حسن دی تاب
موتی وانگ صفائی جسے
نیناں اگے مرگ شکاری ہوندے
ہر ذرہ جد سورج چمکے روپ حساب

ہر ہر وال اوہدا پوچہ اٹھ سو سو پیچ گہائے
جہنڈا او ہدیاں والاں چہوں مغز چڑہی خوشبو
ذرہ صورت سنبہال نہ رہی اوس غش آچہیے آئی
اوس لڑکیدی مائی ڈٹہا ماری ہیر یداروالا
اوہ پہل ماں میری دی بہرتے اوس پری دے زلایا
ماں میری ہیر آکہن لگی حمد خداوند تائیں
نظر ہی اجیہا پوچوں ایسی شکل بنا ندا
تحفہ حسن جیڈ ہیچ نیچر اخاکوں اندر رولدا
پانی بوند اسمانی آوے سیپ اندر منہ بہندیا
کالے پتہر بنہیر پہاڑے اندر کہاں بدخشاں
خلقت اوسدی رنگ برنگی وہن اوہ سہر حسن والا
لاکھہ کروڑاں مو ہو گند سے اس ہرتی وچہ ہیٹی
ماں میری لی اوس لڑکی تریں کو جہڑا پیچاہا
اوس لڑکیدی ماں پری نے گیتا قول زبانی
تیرا حق بھلائی تائیں چہوڑ وفانہ جیسے
وہی میر بیٹے تیری بہنیاں اسیں دو لئی بہنیاں
جیسے اسدی مائی میں ماں توں لی ایسی مائی
بدر خاتون الیس سہیلی اوسدی ایہہ سہیلی
بدرہ خاتون او دہ نہ سکدی ہاں اوہنوں جے گہر
بہنین تاں نال سہیلی اوہ بے باغ ارم دا گدے
شرط قرار بچے رنگمیں کر کے اوہ گیاں اوہ پریاں
اوہ بدیع جمال پری سے لڑکی وچہ ہنگہوڑے
جلگ میں رہی اوہ سہائی تکدی رہی تماشا
ہفتہ ہک مہینے وچوں باخوا ساڈے گنڈی
روی زمین تے تائی اوسدا صورت منہ لگائی

صورت واگجہ انت آدمی کاریگری زبانی
دیکہیں مت سماڈی مائی بیچو بے صدوہی
کردتی بیتاب شتابی تاب شکل وسے مائی
کول وندہ کوئی باغ ارم دا پہول آیا خوش بوداں
ساعت پہوں ہوش سنبہالی جگرا جانے آیا
واہ واہ قادر پاک کریگر اس حکمت دا سائیں
تہیں تہیں کر نظر کرم دی میں سورج چمکاندا
اوستہیں روکہہ بلند بنا سے رنگ برنگی پہر پہلدا
اوستہیں دریتیم سہاوے قیمت پڑ دے جنہیں دی
اوہناں رحیوں لعل بنا سے ہیرا اور رخشاں
آپو اپنی صورت وتیوس ہک ہکنیں ہک اوچلا
سندر صورت ظاہر کرکے پہیر دوالا دے ہیٹی
مالواں وانگوں تیں پانی مشہاں دودہ پلایا
جیلگ نے ہی ہیریدی موہی بیاں چلی زندگانی
ہر مہینے وچہ ہر ہفتہ پاس پری دے آرہی
فرض اسیتے ہر چہنے اندر روزن ہیرالیناں
کیتی شہر مہری نہیں ہسی جی ایہہ جیہڑا جائی
خیبری خبری میلے انہاں پاک خداوند بیلی
نالے خوف شہزادہ کہا وہی جاند یواں وچہ ڈہتے
اہو اجتہیے آیا کرے اوہ نہیں جا رنگ دے
بول اٹھے ہن ہیر اوریاں اسدن نیکٹ مریاں
چوہدان بہاندی ہن ہوئی چڑی ہوگئی جوتی
اوس بدیع جمال ہمیدا دائم سی ایہہ خاصا
صورت حسن اوہدے دہیرتاں بن جوت شمعدی گہندی
نہ پریاں نہ آدم دیہوں سارے وچہ لگاے

سیف ملوک کیہیا ہے ملکہ ہیں وہ ہم دے لگیں
ملکہ کہندی سن وے ویرا بخشے رب تیاہاں
کوڑی بند ہے رب بہاون میں زبان نہ بند
بے اعتبار خوار جگت تے کوڑ الاون والا
قسم کران میں رب سچے دی جو عالم دا والی
کیڑی ہاتھی چڑیاں بازاں سبھناں ندا رکھوالہ
دنیاں تے جس پیدا کیتا آدم جن حیواناں
سوہنی صورت نے جس پایا حسن دا چمکارا
محبوباں نوں آن سکھایوس ناز نخول مروڑاں
بیوفائی تے بیرحمی قہر ستم سب تر سی
عاشق دے دل اندر پایوس عجز نیاز ہزاراں
ترک سکھاندے جاں مرو کھاندے سختی جند بدندے
جو یاراں نوں یار ملاوے سیوے پھٹ جدائی
سچو سچ سنائی ویرا جو گل آکھیں ڈٹھے
ہائے افسوس بے پچھان اوتھے تاں ایہہ سچ وسالاں
ملکہ دی گل سن شہزادہ وانگ گلاباں پہلا
شگا باغ دلیدا ہویا تازہ ابر بہاروں
ناں امید ہوائی آتش دوزخ وانگن بلدے
اوہ کہانی ملکہ والی شہزادے دل بھانے
جیوں پردیسی راہوں بھلے راہ ہیں نہ لاندے
جیونکر کئیں مدت دے رو گی ملیا بید شناسی
جیوں روڑ پوچہ بدل وٹھا لگی آس فضل دی
ملکہ اوتوں صدقے جاوے سیف ملوک شہزادہ
مینوں وس سجھندی یار خوب طرح دی بچی
کوئی تدبیر ہووے تاں معلوم سمجھ سنیئی سناندے

پچ کہیں نے کوڑ خوشامد کر کے مینوں بہلے
اللہ بہاوے کوڑ نہ آکھاں جیکوئی دھوہوں
گل اوہدے کوئی منداناہیں سب جگ جھوٹھاں
کی لاچار کراں میں تیری جھوٹھ خوشامد
جسنے خلقت پیدا کیتی روز ازل دے سبھناں
ہر یک تائیں رزق پچائے کر کے خوب بہانے
بھلے بھلیرے روپ بنائے صورت مندجاں
عاشق دے دل اگ لگائی مٹھڑا سنت بیچا
خودی تکبر بے پرواہی تلخ جواب تروڑاں
جند عاشق دا کرن نہ حرفہ کی ہو یا جرم
خوف امید سمندر غم دے سو جان بے کنارا
دوہاں حبابا نوچہ محکم حرص ہوا سجندے
رب غریب نواز ہمیشاں جسدی دمن خدائی
کوڑوں پچ نکھیڑ وکھالاں جو جند ہووے جھنٹی
ناں بدیع جمال پری دی تینوں جل بہا لالا
گرد لشکر ہزار ہزاراں رحمت داور کہنلا
جان حیراں لگی پھر آسا و بر دی اخباراں
آس لقایوں وس ارم تھیں سر دہو کے جلدی
کر بلا دے تیسے تائیں جیونکر ٹھنڈا پانی
اچن چیتے جا ن لایا چڑھ چوہدیں دی چندا
آس لگی مست سا اس بدلو چہ مولی پاک وساہی
بیکھ مال الدہ وہرائی کرپا مولی فضل دی
کہندا توں احسان میرے تے حدوں گیا زیادا
ندہ پچھے سر دیواں لایق توں بن ہیری نگی
کسطرح اس قیدوں چھٹے کہے زور آزمائی

ملکہ کہندی کیکر چھٹیاں کجہ نہ چلدا یارا
جسدی قید اندر ہیں ہاں دیو بہادر بھارا
راکس غول وڈیرے اوس تھیں خوف ہمیشاں کھانون
باہجہ اوس تھیں اسجائی ناہیں نکلے پیر بندا
ئن گلاں شہزادے تائیں فکر پیا دل بھارا
فکر تمیزاں کر کر تھکا راس نہ آوے کائی
سیف ملوک بیچارہ ہو کے کر دا وضو طہارت
امت خاص خلیل اللہ دی آہا اوہ شہزادہ
پھر سجدے سر دہر کے رو ناں رو رو کرے دعائیں
بے یاراں نوں یاری کرناں آس تیری سُسانی
بخشش اکے فیض بچانویں اوگنہار انساناں
تو ڑی ہاں بدکار گنا ہی آہمین بند منہہ کالی
لاکھہ منان پرکیں ملیتیں شہراں اندر ہوندے
توں غریب نواز ہمیشاں آہمیں بندہ درماندے
تدہ باجھوں کوئی ساتھی ناہیں پھا تھ جان اکلے
ہاں نراں نہ زار نگانے ناں کجہ سچی میرے
سیف ملوک غریب شہید کوک تیر پد رسا یاں
تیری اوٹ پناہ خدایا ہور نہیں کوئی سہجا
کوٹ وڈیرا چوٹ دیو دے خوف کلیجا کھاہے
چڑیاں باز اندا توں ملیتیں چڑیوں باز گواہیں
توں بندیں ناچیزی تھیوں دیو تیاں مردانا
میں غافل گمراہ تیرے تھیں بندا پر تقصیراں
صورتدی ہک مورت تک کے سیج نہ مراں ازائیں
ہر صورت وچ معنی توں میں تیرا عشق نجایا
ناپیوری خدمت کرکی فرض تیرے پر آہے

ایتھے خیبر ایتھے کوٹ چوفیرے ملک بد بس ہتھیارا
سٹھ گز اوچا قد سر بلیہ زور اوس بے شمارا
چہل چناندے پینڈے اوتوں تھیں ادرے پیر جاون
جا بنیوالی چیز اس ٹاپو کوئی پہرشا نہ دسندا
گئیوں ملکہ خاتوں جیتے رب جہنڈ الوں مارا
نمرود فریب سہر دا حیلہ ترڈا ناں اوسجا لی
ابراہیم بندے دینوں گردا اوتھے عبادت
دو رکعتاں نفل گذار دی دلدار کہہ ارادہ
ربا توں ہیں حافظ ناظر اوکھی سوکھی جائیں
ہر ڈٹھے نوں آپ اڈھالیں کر مشکل گم آساں
رحمت تیری نہیں نتو میدے ہوندا گم شیطاناں
پھر بی دایم فضل تریدے آساں کہن والے
بلو چہ پاک کرے جسو ملی رحمت تیری پوندے
کرم کریں تاں ہے جھگار اہو گہو ہماں کر باندے
توں چیڑ کالوں سن تا نہیں چھٹاں دیو دشمن سنگ
بکو بناں نکیہ تیرا ہور نہیں دہر ڈھیرے
دیو غنیم تہیم بند مینوں گو ہسی وانگ قصایاں
جد یو تینوں آپوں بالیں گدہ کسی تھیں بجھاں
راہ نہ لبھے راہ نہ لگے ہک پناہ خدا دے
گوشت شیہاں نیہالوالا کیڑے یار کھلاویں
واہ قادر دیہن قدرت تیری انت نہ پایا جاندا
نہیں عبادت تیرے کیتی ہگر ہیراں تصویراں
آہا فرض تیرے سر لوڑن وحدت تیرے تائیں
صورت پچھے جھلا ہو کے اپنا جرم گوایا
اوہ بھی روندے جھنڈ گے ٹر یا بہت کیتی گمراہی

تیرا نام غفور رسیندا بخشیں ہیں گنہگارا
ملکہ خاتون نے پھر کہیا سنتوں پریا پیارا
جی سلیمانی دو شاہ مہری ہتھ اساڈے آئی نوں
میں دیوے ہتھیں ہک ڈاڈھی پچھی گل ساری
دیوے نے پھر دسیا اگوں ٹھاپو ایہہ وڈیرا
پھر میں پچھیا ایس مکانوں آدمیاں دا واسا
دیوے کہیا آدم ایتھے مول نہیں آ سکدا
آدمیاں دے واسی ایتھوں نہیں شمار کوئی ندا
ہک روایت ایہہ بھی ڈٹھی سنیندا ہک وسیندا
رستے وچ کوہ قاف اجاڑاں نہ یاں بہت تمولی
پھر میں پچھیا عمر تساڈی ہوندی کتنی کتنی
کہیوس عمر اساڈی وڈی آدمیاں دی تھوڑے
کہیوس ست سے برساں تھوڑی ہین پریم تھوسانوں
پھر میں کہیا دیو تساں دی جان ہوندی ہر جائی
ایہہ گل سن کے دیو اونہوں تی چھڑک غضب دی
کس گل دی پر جان میرے پچھیں ہیں تے نشانی
کون جوان میرے تیں جیکا وچ جہان انساناں
کس اگے فریاد کرینگی کون لڑے سنگ میرے
جان دیو ایہہ چھڑک غضب دی آتی بہت ہرو
دیو ڈراگے ہتھ سے بولی کیونکر تینوں چھڑکیں میں تینوں
ماپیو بہناں بھایا تینا ہوں پایو تجاو چھوڑا
ماں کوئی سنگ تھیلی لیتے تانگوی ماں بیو جائی
کس اگے میں وطن چلے گھیرا ایتے ہندا
اگے اخت شاہ نہ غم دا اسا رچنت جیاں
روندی گل سن کے دیوے رحم بیایات پائی

ملکہ خاتون نوں سچا نواں دیو مری ہتھیں
ہک تدبیر میرے دل آئی اوتھیں ہتھ جھنڈا
الحمد بہا وی تاں اس قیدوں اوہ ساڈوں چھڑکا
لیکن نام اس کوٹ تیرے دا اکسدی سرداری
سفیدا بخش ہے ناں نواں اسدا راج حکم سنا
گلستان سہندو دوراڈا ہوسی خبر نہیں میں ماں
آدمیاں نوں جانوں تور دیوو ڈالی ٹھکدا
اوڈ لئے پری اگی بھی مینڈا ابرس دا
ایڈا فرق ہوئیگا لیکر ناہیں عقل میندا
پریاں اوتوں لوڑیاں جانوں شکل سہند ہنوں
آدمیاں نہیں لتیں جیو لیٹ با اونہاں دے
پھر میں کہیا تیرے دم دی ہوسی کتنے تو ڈاب
نیتے برسانوں چہ عمر جوانی زور دیتر تن ہوسانوں
تیری جان پیاری کتھے دس مینوں گل کاٹ
جان میری سنگ کی کم تیرا اینت کس طلب دی
کون تیرا موہار گ مینوں سنتوں نار جیوائی
ناہیں دیو وزرا اور بہارا جیر جیڈ لتوا ناں
کسکارن پر جان میری کرکھیں پتے پکھیر
میں بی اگوں غصے بولی نالے منجوں
قیدی بخانی ہک ایانی ترس آوے تینوں
دیوں گڈہ پلیں جبو لی تھر نکیتو لی نہوں
ہک ہتکلی قید پر بوجہ میں نانے آ
کرن میرا فریاد ان جوگا جتھیں لگوے ملد
میں سر نگھٹ مصیبت وستی ہو کر او ین
سر میری میری ہنوں جبو لی رہیہ کے لگا کرن دلات

کہن لگا رس ملواں تینوں تیری کی ہتھیں کی جو
آدم ذات کسی دا ہتھے پیش نہ چلدا ندا حیلہ
جان میری صندوقی اندر شیشے دا او ہنیاں
اوہ صندوق ندیدے تھلی ایہ ندی جو وگدی
دو شاہ مہری صورت والی پاپن آون جس بند
اوہ شاہ مہری باندیکر کے دتے آئیں مینوں
کھول بجن صندوق شتابی جان شیشے ہے ہتے
اوس کبوتر اندر رہندی میری جان پیاری
ملکہ خاتون خبر سنائی شہزادے مینوں ساری
لگی آس امید در تھیں ہویا فضل اسان تے
اوہ شاہ مہری صورت والی پاس شہزادے ہی
شکل بدیع جمال پری دی آہے جان شہزادی
جانے نال رکھے لاسینے شاہ مہری سلیمانی
سیف ملوک ہویا رنگ تازہ کھل گئی ہشیانی
ملکہ خاتون نوں فرماندا اہن غم کرو نہ کوئی
جو رب کرسی سو ہوسی ہوسی نہیں کچھ ہو نا
ملکہ خاتون ایہہ گل سن کے بہت ہوئی خوش وقتی
الحمد والمنت للہ دن اساڈے سایاں
رات ہنیری ندی ڈونگھیری گھنگھیر غمانڈے
جیبون کشتی منے ملاحاں آن ملایو مینوں
اوکھی گھاٹی مشکل اندر بندہ میں سمرتی ننوالی
ابا العبد ارحم ربا ہیچ تیرا فرماناں
میں عاجز پر کرم کمایو کیتیوئی رحم رحیماں
ڈھونڈ ڈھیا لنبوں مہتی دیویں ہتھیاں ہتھ
بہاری مرض غریب بندیوں دا رو گجہ نہ مہردا

جتھے جان میری او سچائی پچھ جو نہیں کسی ہور دے
ناں تیراں ناں ہور نہیدا اندر دا اوس وسیلہ
پھر صندوق صندوقی اندر جندریاں بہنگ کھہاں
شاہ مہری سلیمانی ہوون راہ او تے ندگدی
ہمت کر کے آن کھلوے الیس ندیدے کوندے
ندی صندوق لیاوے باہر ساعت گھڑی لوہیوں
اونہاں وچہ کبوتر چٹا او ڈ گتے دل نسے
مرجانواں میں اوسیویلے جان اسنوں کوئی مارے
سیف ملوک ہویا دل خوشیاں بہت آئی ہشیارے
حکم خداوے دیوہریگا آیا کم وساں اختیار نے
کر تعویذ گلے وچہ پائے آہے گلوں لائے
ہیبل وچہ نہ وسدا او سہتھیں اُن اُن سوگق زیاد
قوت قوت زیارت او سدی او ہوسی ندگانی
زہراد ہدا ہتھ میرے اندر مرسی دشمن جانی
پاس میری شاہ مہری دونوین گل جہناں دے ہوئی
کیتا کرم کریم تیرے نے مکا پیناں روناں
سجدے پیئے شکر گزارے دور کری رب سختی
میں لتسی لئے رحمت باراں کھہر بوند او سایاں
رو ہٹر وچہ جاندے غوطے کھاندے وچہ شمار دندند
ہر عاجز مسکین بندیدا ہے خصمانہ تینوں
آپ سنبھال سبھاں تھوں کریں خوشحالی
ماپیو بہنیاں بھاباں ایتھوں آگد جیہڑا ناں
تو ہی بہا ہتی ہکیساندا لینیاں سار ہتیاں
بند ہوانان کرین خلاصی گکھہ لینیاں جتھے
توں اوسویلے دو کہہ جا میں مجھہ لفیان کرو

جیکوئی صبر کرے در تیرے جو دیویں سر جھلے
لکھہ کروڑاں نعمت بخشیں باہجوں تل مزدورے
لکھہ گناہ تیرے در بخشے ایسا لطف عفو دے
منگے باہجوں دیں مراداں بے اندازشماروں
کتھے ایہہ شاہ مہرے آہے کتھے سی شہزادہ
ہاں میوں سجن بھیناں بھائی ذات میرے گلیارے
آپے کیتا ندہ سیایاں قید اندر چاہ وتے
بہت ظہیری تے دستگیری ہیں مہر ہر تھے آہے
سیف ملوک اوہ شاہ مہرے کھول تعویذوں گڈھے
کیتا وضو دوگانہ پڑھیا کردا ایہہ دعائیں
ناں کوئی زور دلیری میری ناں قدرت شاہ مہرے
حکم تیرے بن ککھ نہ ہلدا جو چاہیں سو ہوندا
تیری ماں تراں دلیری ہور نہیں کوئی ڈھیرے
فاتحہ خیر درود دعائیں آمین آکھہ مکایاں
کانگ چڑھی ہکو انگ طوفانے شوکو شانگ تھہر دے
پانی تھک کنارے آندا اودندے ان کھلویا
پڑھ بسم اللہ کلمہ جلدے شہزادے ہتھ پایا
اس بنگلے وچہ لگا جسن جون من آئی
اعظم اسم مبارک پڑھ کے چار صندوق ہنگارے
سیف ملوکے بازاں والا کرکے چھیٹ شتابے
بنگلے وچوں باہر دگایا وڈہ دہڑوں سرادسدا
جھکھڑ مینہہ دہوستاں آیا گرد غبار ہنیرے
اسماناں تھیں بوہر دبھاز میں ہوئے اور تے
وہ صندوکار ہویا کجھ مسھا دیو ہوا لیون ڈھہا
اورہلاڈ ہیر اوس داسارا کافوری رنگ جیا

اوڑک اوس نے کرم کمایا نویں ہو جانوں بہلا
رات ہنیرے اندر دیویں باشمع کافورے
اگے تیرے ہر کوئی عاجز کون کرے مغرورے
جو احسان میرے پر کیتو دم دم شکرگذاراں
کہتوں ترپا کتھے بہتا تیرا افضل نیارا
ڈھونڈن لگدی ناں ہتھ لگدی رہندا قید ہجا
جسویلے توں مہریں آیوں اسویلے پر چھیتے
مہر کیتی تدہ ایہہ شاہ مہری آندی وچہ ہبالی
ملکہ سنے نذی تے آیا اوہ تکانے چھیڈے
مشکل حل کریں رب سایاں ہیں لوں دوبلائیں
سبھ قدر تمہاریاں توں ہیں حکم تیرا ہے جہر
جسنوں آپ دلیری بخشیں اوہ میدان کھلوندا
مارن دشمن دیو اساڈا اساہم ہیایں تیر
مہر کھول نہ نیوں دستے دریا موجاں آیاں
گھٹی پچھوں صندوق لیاندا باہر حج لہر دے
شہزادہ کریاد ربینوں پکڑن اونے ہویا
یا قادر یا غالب کیکے صندوقے نوں چایا
ہر مورے دروازے سارے محکم بند کرائے
وچہ کبوتر چھاڈ ٹھار اہ لس دسے تا لے
نیچے مار کبوتر پھڑیا جیوں کیڑا مر غالے
جان مہر و کیہ ہویا تاں وہر تھیں پیر نحیف
انبتر دہرے کجھ ندے دہندو کار جو تیرے
مت ڈر جاوے ملکہ خاتون اندر دے
ڈاڈا بلند آواز ہو یا جیوں گرد ڈھندا گھٹا
لگوں منھ سیاہ تاہی کی تھدان کیا

تک وچہ ساس کہنے لی آکہے واہ دلیر جواناں
میرے جیہا دیو بہادر دیوتیاں پر بھارا
اول ایسی جائی آتوں ناہیں کم انساناں
میرا تیجہ زور نہ چلدا مار گوایوے مینوں
کر گلاں دم دیوں لگا ایسا نعرہ مارے
کنڈیں ہیجہ ہو کر ڈھڈا اوتے تردی جھیہ موہن
سیف ملوک شہزادہ پڑھدا ایہو حرف زباناں

تیرے جیہا دنیاں اوتے ہی اج کون توانا
تدہ انساناں مار گوایا ہیں کوئی لوک نیارا
توں کوئی مرد کرامت والا ودا ایہہ جہانا
باپ میرے تھیں کتعل نہیں جاہن ندیسی تینوں
مچھ موے دریاوی دچوں لگے ترن کنارے
دیو موا یا شہزادہ ہو یں دولے خوش ہوئیں
ہور سبھو ہی دچہ سناواں بیت بنا لسانوں

توکلت علی رب السماء

وسلمنا بالاسباب القضاء

روح شہزادہ وو شاہ مہری صدق محبت پائے
از حرص دو شیر گلاندے قفل دران بد بخستے
نفس اساڈا دیو مریا غفلت ندی ڈنگہیرے
نکیہی نیچریا وچہ جہاں پنج باطن پنج ظاہر
بابل مرشد جس شاہ مہری تحفہ چیز بچائے
ملکہ خاتون سُتی جاگے خبر دیئے دلبر دی
پر کراں شراب پیالا سا لے تر نگ رنگیلا

حرص ہوا دو ندی عیکلاتن کوئی دہی جاگے
ملکہ خاتون ایہہ دل سُتا شہوت جادو تختے
جہل صندوق ہوئے در بکے گنجے اسم جنگیرے
باغ ارم دل تاں منگاں کر دوی کھلن ہوئے ناہر
اوسندے دلی لے شاہ مہری ہمت کریں کمالی
چلے نال جمال دسالے سبھو ہر فقر دے
سہل ہووے پھر رنج مصیبت جاں سنگ نزدیکے

میوں نشا رجیو ستی آوے جاں قضیئے سارے
کنگانوں مہرشاہ کہاواں وچھڑے من پیارے

داستان روان شدن شہزادہ بمعہ ملکہ ازان قلعہ در دریا گشتن نہنگ ہوش ربا راد
نہار رنج بردن گنج مراد رسانیدن ملکہ را بہ سراندیپ آمدن حقیقت بسیار ۱۲

مالی اس باغیچے والا او اناں مرد سجاپا لواں
ہر ہر جا رکیارتے تک کے بوٹی راس لواندا
ایہہ فرماندے آئی اگوں رت بسنت پھلاندی
باغ اندر ہریالی ہوسی کڈ سی شاخ انگوری
جاں شہزادہ دیوے تائیں کیتا مار ازائیں
گارپانی لاتبا بہت پکیرا کر گئے ر

جسدے باغوں لے پنیری جنے بوٹی لاواں
حسن جاے اوہ لائق ہو ہی اوسی جا سہاندا
کو ئیدن سرو خزاندی رہندی لگی امید گلاندے
لالہ تے گلاب چمن جگے نرگس تے گل ہورے
ملکہ خاتوں نوں لے ٹریا چھڈ دیویاں جائیں
رہ ٹھر رو ٹھر رجیانا ہیں ٹریا پھیر مریوچہ زمکے

لعل جواہر قیمت والی نعمت بے شماری
سبھ اسباب تلے ڈھہ پایا محکم کر گئے
اٹھے پھر ندیوچہ جاندا انتا نال شتابی
لہراں اندر آیا تلا دل ول ویکھے کہاندا
کدی پئے وچہ گھمنگھیراں پھر وا اندر پھیراں
چُت کھراٹ پھری جیوں تیتوں پانی تر کھا بھوندا
شاہزادی تے چھا گئے آہے سفر عجیب اگّے
رات ہنیری ندی چوفیری نظر نہ پون کنارے
اوڑک سفر وہاں وی آئے مشکل حد حسابوں
سنگ گرداں ندی وچہ روہڑ دناں کجہ تیا نشانی
ہک تھیں ہک چڑھدی آوے عاشق توں وگ گیری
چھلے وچوں لکڑ سٹر دی سٹی وچہ چڑھندے
عشقے دی ایہہ رسم قدیمی جلیاں نوں نت جالے
تلے اوے زد ہڑوے آہے ملکہ تے شہزادہ
ظالم وادِ مخالف جھلی جھکڑ جھلے وہندا
لتھارتہ اجیہا یاروگی گل کتھ سنانوان
بدل آکھے اج پھر تاں توڑی پھر دوساں
جھکڑ آکھے زور تمامی لا ر خلق نوں چو تساں
تار توجھوے تھاتھہ ندیدی انبر تک اوچھلے
تاں کوئی کنڈی نظری آوی ناں کوئی نالو پیلا
جھیا جون روے وچہ آخر پیسنسار بلائیں
شور لکار را انبر توڑی تیکر لہند چڑھدے
مڑ مڑ تلے تاہیں دیوں گھمنگھیر کلاوے
ہک اندر وچہ کانگ غماں ندی ندیوں موج ودھیرے
خونی لہر عشق دی ورگے بیکنار ڈونگھیرے

کھانے وانے تلے اوتے پار لے گلوار
ملکہ سنے تلے پر چڑھ بیٹھا تلا انتر دیا تری
سیف ملوک عبادت اندر ذکر ثنا دوا ہی
کدی تیاں اندر لیجائے کدی گگن جڑھ
پھیرا نوچہ کجھ ایوں پانی چوٹ لگی جیوں ہیرا
لہراں قہر اندے منہ تلا فڑوین اوسے
ملکہ سی معصوم شہزادی ڈر ڈوبن وا لگے
جانے توں ہتھ دھوتے بیٹھی ایہہ مارے گے مار
قدرت نال بچاندا جاندا مالک ہر گرد ابوں
کھدرون آئی کھدر جاناں کھدر خلق جائے
ون ون پھیر اگیری رہی واہ عشقے دی شیر
گولا ہویاں پھیر جلاوے آرن زرگراندے
انگار زخم ہنوں دیندا اہو راوتوں جاڈالے
ہک دن گزراں ربدا اہویا مشکل بنے زیادہ
بدل پار غبارے آیا مارو مار کریندا
کتے جہازاں لانگ نہ لگدی کانگ چڑھی دریا واں
کیتے شہر اوجاڑ تیری واہیاں کو ہلاں لتساں
ہک ہک ندی سمندر ہولی ندیاں نوا انگر ستیاں
نیناں ہنجوں مینہ وسائی مارے ملموت اولے
کانگ طوفان غضبدا اجڑیا قہر قیامت والا
کجھ رو ہڑدی کجھ کھانوں آنوں شہزادے تائیں
زور پیا کوہ قاف ندیوچہ سر تے ہو جھڑ دے
ٹھاٹھاں مار اولار دگانوں تاں سر پھیر او
بدل وانگن ہنجوں مینہ تن آئیں سرد ہنیرے
پھیر کراہ فکر دے پیندی ہمت صدق دلیل

شوکو شاں تک ندیدی سنکے سیمرغاں تن کنبے
راہی دموول پیادل بہارا ہول اوس کانگ طوفانوں
مچھی جانن تلے پر رکھی تلئے نال فکر دے
اوبل نکلے پانی جیوں کر تیل کڑاہی
وڑی سینسار نہ دسیں ندہیں بھلن سینسار و سینے
تلے نوں تھر تھلی آئی گگن تہال اڈمرندا
عاشق وارث عشق بچاندا ادھم دکھہ سہاندا
سیف ملوک ایتھوں تالے عاصم شاہ نماناں
اٹھے پہر دعائیں کردا سجدے اندر پیکے
تیرا نام کریم خدایا کریں ہر جائے
پیری وقت سیر بتیے کیسی بخشش تدہ جیناں توں
سیف ملوک میرے گھر دتو بیٹا صورت والا
اسنوں شیر عشق دے گھیریا جیوں اسنوں گھماریاں
کامنوں ہیں شاہ مہری بیٹی کا منوں ابن نعیماں
ہک گیا اوس بار النوچوں ر ور وچھیا نابنیاں
اوہنوں لی تدہ خیری کھڑیا لونڈا اہو کایا
سیف ملوک میرے فرزندی صحیح سلامت کہیں
نال مرادی اندر آگے تدہ مراد سچائے
میرا پت حوالے تیرے ہے خالق سبحاناں
حضرت ختم نبیاں کہیا سچی خبر کتابوں
خاص حدیث شریفے اندر آنوں جدوں وقضا ہیں
مالپے کرن دعائیں جبدی ہوندا اثر دعایوں
عاصم شاہ امانت کردا بیٹے کان دعائیں
تیجے رو صفا پیوا لی جکجہ کہین نہ بالوں ر
کم نہیں ایہہ انبر کردا اسدا سدا ہیں ر

جیوں ل تس پانی دستر اوڈ اودکی پر ابنتے
بہار زمیں دا جاں نہ ہوندا غدر نہ ہی فرمانوں
السی کانگ چڑھایو ہی رہا ہیں اج بہار وو مردی
تڑفن مچھ کڑا ہیاں اندر جان بلیندی آہی
کجھ بے ہوش ہو لی کھادکے کجھ ہوی کجھ جیندے
اولٹ سدا ہو پھر بچدا جا نہ رب رکھیا ہیندا
رحمت لطف کماندا آپے مڑ مڑ پیا بچاندا
وانگ نبی یعقوب رونداو درد فراق رنجاناں
ربا خیری آوے بیٹا ناں پر ہنوں لیکے
مار لیا میں چوٹ پتھر دی تدہ بن اوٹ نکلے
اوتر تھیں پھر سو تر ہو یا دافر کرم حسابوں
دانشمند اکابر جھنگا یوسف مثل ادجالا
عاصم تے یعقوب دی آہوں اگ لگالی واڑاں
او سد اکھوہ پیاتے میرا اوچہ سمندر نہیراں
میرا ایہو کھوہ آہا ست گھیا مسکناں ر
پھیر مصر دی شاہی ویکھے باپ نال ملایا
ناں مراد ملیدی سنوں ہیں نیا دکھاں کہیں
پھیر لی آہس آہی تیر ور اوتے ہو رہنا نہ کالی
میں بھی عاجز اوہ لی عاجز تینوں سبھ خصماناں
صلی اللہ علیہ سلم ہونوں پاک جنابوں
کوئی دعا رنجلیدی او تیتے ناہ اوبلن دوائیں
پاپھیر ردبلائیں گردا صدقہ پاک بابوں
اوہ دعائیں جان بچائیں سیف ملوک تائیں
موے پاک منیدا دہو پہنچے خبرا سانوں
سبہ کم کردی مرد اللہ دے حکم کریندا سائیں

نیل ندی فرعون نوں کھاندا تاں قارون نوں مینان
ہمت مرداں دے ہر جائی کردی کم ہزاراں
ہر مشکل دی کنجی یارو مرداں دے ہتھ آئی
قلم ربانے ہتھ ولیدی لکھی جو من بھاوے
مرد اوہندے مرد تیندے کردے مرد لویراں
مرداں دے ہتھ کارج سارے آپ خداوند سٹے
کھیدرے تپلا پیچ رلاوے کدھرے کرے گھنیرا
ڈالی قلم کرے ترب روکھوں جادو ہر جوڑے
ہر ہر سکھے پانی بھیرے ہرا ہووے ہر بنتے
دنیاں باغ انہیں کھوہ وہندا دیکھ چن دا اگن ہیلان
اتنے بہت بہیڑو گن جوگی دہل ندہر کمتالی
ملکہ تے شہر اوسے اوسے آیا روز حشر دا
جہراں باپ بہیرے سنگ مینوں سچ رب ملانان
اوہو مشگن وچ چارے دلو چہ پاندا اوہو خالان
ساعت جہل ہوہر مٹھے صاف ہویا جگ سارا
ایسی اوہ زمین عجب سے ایسے روکھ ہزاران
ہور ہک قسم روکھاندی آہے کیلچہ آکھنا نواں
جان خزینگ ووارہ وچوں دن گلزنگ نگیلہ
لاجوروی تمبو پانے انبر دا جسو یلے
صوبہ ارزق وچوں کھیڈی جان سہر شتابی
چمکنہار کنور لوالہ جیٹھا جان سہر جاوے
ویکھ چہرے جگ روشن ہووے خوب سہاوے تند
جان آسمانے شاہ تخت توں ستاراں اندر جاندا
کمی مولی فوج آسمانی منہ کھیلن لگے
قطب شمالی نکا ہوگے جو کیہا نہ کہاوے

موسیٰ دی بددعائی کیتا غرق دوہاں میندا
پھلاں بھوراں شمع پتنگاں یارلا یاراں
مرد وعا کرن جسو یلے مشکل رہے نہ کاسے
مرد مینوں رب قدرت بخشی لکھی لیکھ مٹانا
سیوں مرد لشاک نبالوں شاد کرن لگراں
دنیاں باغ ولی وچ مالی بوٹی لاوے
کھیدرے تھوڑا پانی لاوے کھیدرے ڈھیر [illegible]
پیوند لار بناوے میوا آپے بہیر تروڑے
ہکنا نوں سر راس کریندا اگل ہکنا ندی
مالی مرداں تے رب مالک بہوں عاشق وچ بہیلاں
گل نہ سا محمد بخشا سیف ملوکے دا
باپ انہیں دل ہو متوجہ شاہ دلیلاں کر
تاں اسو یلے دس ہی کوئی تاں پوچھا لگاں
اچن چیت وگی وادا ایسی تیز رہے
اچن چیتی نظری آیا ٹاپو ندا کنارا
گل سنبل رنگ برنگی سہیلے انگ بہشت بہاران
واہ خالق بے انت محمد خلقت انت نہ پانواں
جہاتے پاوے تے سہر کھیدے سرخ کرنی [illegible]
صادق صبح ستر ہتیں اوٹھہ کے آوے بہر ہو یلے
تہہ تقدیر دسی یہ بیضا حکمے نال دہا یلے
ظل اللہ فلک دارا جا جبدم تخت سہاوے
روکھ سوہنی پیدا ہوئی ہور اوس نیندا [illegible]
میرو زیر ہویون پیترا نرے ہریک خان کہاندا
کوئی لہندی کوئی چڑھدی کھن گوئی پر جبانوں
سورج شعلے ناری چڑھدی روز دیکھن [illegible]

رات پئی تاں روکھ سنہری جب جاتو توجہ [illegible]
شہد اندر میوہ آہے باہر انت شماران
نانکاں شیوکے تے بس چوڑے ہک ہک مجمل تا نون
حکم کرکے بدھا ملا آپ ہوئے سیلانے
سوہندے ہتھے پانی وگن جو من بھاوے پینید
سیف ملوک کیہا سن ملکہ کس کم اتھے بہناں
ملکہ کھندی سن دے ویرا مین پہر پالنگ تیرا
کوئیندا کر خرچ نے روکھ لئے کجھ میوے
ہوئے سوار سٹے تے دو نویں ملکہ تے شہزادہ
راتیں وان ٹردے جاندے گھڑی آرام نہ پاندے
پانے اوپر جاندا ملا بیٹری وا اگن ترکے
پنج مہینے ہور گئیندا اپنید گھیرا [illegible] بے
آپ شہزادہ چیا مارے آپے دھنجہ لگاندا
ابجہ ملاحاں تنن نہ بہٹرے مرداں باجہ جہیڑے
یوسف بردہ ہووے کانان خوک بلے صنعانے
نوں دہوبانا م دہرا کیچم وے سلطانی
کام کم جیندا گھور ٹرپا مرمر کے چند بچے
بنظر دورگ وگایا قید اندر تن گانے
[illegible] عرب دا راجا آہا بنیاں مجنوں جہلا
مجنوں بہے ہک عورت وٹھی کدن نال قضائے
مرد پلا منہ کالا کیتا وال پٹے وچ گلے
جا مجنون ڈیکھ لوں لنگے لچھد امر [illegible] بگانہ
بوڑھے کہیا سمجھ جیہاں ایہہ کم سرٹ کراندا
انسوں مین بچاندی پیرساں ہر کھوہی کرفیرا
[illegible] جا معمل ہوہی ساتوں ڈنڈہ وہی رل کہاں [illegible]

ون دوجے پہر ظاہر ہوئیوں سدا ایہو کم درپے
پستہ مغز بادام منقہ انب الوچ اناراں
تلے توں شاہزادہ لتھا نالے ملکہ خاتون
کھانوں میوہ شکر گذاراں فضل ہویا سبحانی
ہک مہینہ رہی مقامے بہیرا دا اسی تہیند
جیلگ جاں سجندے توڑی روہرد ترداں نشان
اگا تہیر اچہا میرا کوچ کرنا اج ڈیرا
دیکھ محمد رازق کتھے رزق بندیاں نوں دیوے
لمیاں دین پہے پہر عاشق سچیار کہہ ارادہ
تان شدہ بدہ سنسار جگندی نانگوی وندا دا
سیف ملوک چلا میں جاندا آس رہید کرکے
ور مراد رہے نت جہلدی تر پا گیا شتابی
راتیں دنہاں خوف نہ دیدا ہک ہک آکھہ بلاندا
ہویا ملاح اوہ شاہ مصر دا کھیں بوہڑا کے بیڑے
پیٹ پہاڑ سٹے شہزادے فرناد ہک رانی
چاک کلالاند اسدوا پا عزت بیگ جوانی
پوئون گھر بھیہ جنگیندا ہک محبت بیج
تخم نسارے لے بن جوگی بن بیلے کوہ بہاتے
شیراں تے ہتھیاراں اندر وچہ بہار اکلا
مرد ید نگل رسا پایا چلے نگر دل جاوے
ریچھ قلندر دا انگر دوے اگے پیچھے چلد
کس کاران ایہہ کارن کیتو کی ایہہ [illegible]
مین عورت اس مرد ے تا ئین [illegible] پہر نچاندا
خلقت دیکھ تعجب ہوسی پوسی خیر ووہیرا
اوہ ایہہ مہر نچا گیا یعنی اوہ مین بلی ابجا سان

مجنون کہندا اس کم لایق میرے جیہا نہ کوئی
گھر گھر ناچ کرانگا عمدہ غزلان بول سناسان
جیکجہ حاصل ہوسی تینون کجھ نہ دیوین مینون
مجنون نے گل رسایا پا موہنہ لب تے کر کالا
شہر شہر بکاندے گھرڑو ہویا مجنون عشق قلندر
غزلان جوڑ ہی تارڑی مارے ناچ کرے سنگ نالان
لیلے دی گھر جا بیچارہ خوب ہمرود سناندا
ایہو کم عشق دی دایم کرے اچھے کاری
جے مجنون دی گل تمامی ہور اگیرے کہڑ بیٹے
ایہو گل محمد بخشا ہے فرمائش بہاری
مولے پاک کرم دیت یاری تقریر چڑھے ایہہ قصہ
بے آرامی وچہ شہزادے مدت بہت گذاری
سیف ملوک ٹلے تے سوتا نیندر کہل آئی
ستے نون کجھ ہوش نہ ہیا ہتا سی نیندرایا
پہیرا اوجہل ملاندی جاپیون ٹھہر رکہند بساری
ہوررن ہور عاشق نون آفت نت خداوندوں
سیف ملوک ستے تے دہائی آفت ہور وڈیرے
پالی ہتیین بہرگدہ دکہایا یک سنسار وڈیرے
آن اونہانتوں نیت رکھی دشمن سخت مریلے
ظالم کالا رنگ براسی شکل ڈرانون والی
تردے ٹوٹ زور ویر جوانان شیر تکے مرجاوے
سنہگا وانگ ہنیری ہور دگے سدا آجے منہ اگوں
گرم ہوا مرتر کدی نکلے جان اوہ وان نگاہ ڑے
تلے نون اوہ کہالون آیا ملکہ نون وڈ لنگا
جہولی وچہ شہزادہ ستا سنون سرت نگوئی

پار میری گل رسامائی گھٹ زیادہ ہوائی
سیلاندی گھر توڑی چلسان گیتے ندہ کرامان
جیکجہ لہسی تو نہین کہائین ہوگ ٹھہاں عنوان
اس عورتدے پچھے تریا واہ عشقدا جالن
رستا چہک نچاوی بوہڈے ہر ہر ہڑے ازار
ویکھہ شہر یک مزا اغان کرد بہتے کدہن گالان
موہنہ کالا نے گلوچہ ستامست تہما لان بازار
کے ہویا جب چپے ماری سیف ملوک بہت جانی
اس قصے دارہے نہ چیتا رہسی اگے ٹھہر
سیف ملوکے دی پہڑ چہون دس کہانی ساری
اگون پہیر نبیڑ دیہی گا خبتول ہوسی حقیقت
بجید تہکا ماندا ہویا نیندر چڑھی خماری
عجب جمال پریدی محرم ملکہ رب ملائی
ملکہ خاتون بیٹھی جاگے اگے دیر سواما
سیف ملوک وانگ ٹلی نون لوڑی نال ہشیاری
صدق صفائی اسیدی نکدا من کہمن مرہنسے
اوہتہین بے کہن والا خاص اسیدی ڈیہری
ٹلے دی چوگرد سے پہرا مرڑ پائے گہیرے
منہ ایڈا وچہ سینڈے آہے کتنے ہاتھی پیلے
دیکھن والی ہوش نہ رہندی جسدم دے دکھالی
تگر لے گری جہازان تائین جے بک دے ہکالاوے
دہشت نال بندیون بہائی ترت فرشتہ چھڈے
جس پاسے ساہ لیندا آہا بور مغز نون سارے
خشک ہوئی رت جسے وچون ہوگیا رنگ بگا
ملکہ کہندی نہین جگانوان نیند کچی مست ہوئے

ہین داری جو تینون کہا وچ جان کران قربانی
جنہاں پیار محبت ہوندے ایسی حرفے گردی
خسرو نون جد بیٹے اپنے زخم چلایا چوری
جان کندی دی تلخی اندر بہت ہویا ترہایا
شیرین کول او بہہ سی ستی بکد و جو ایک الا ہین
خبر گہلے ایہہ مسکین محنتے ناہین بہا اجکانان
وگیا لہو شیرین دے ہتھون لرم لگا جاگ آئی
اج زمانے یار کہانون دعوے کرن بہادران
یاری لانون جان بچانون کرن کمال تہیری
بہنیان وٹریان سیس گنگ نون ہمزون پرے کہڑا سکے
ناری اوتون کرن خواری ہنگ کتین وچہ یاری
میرے ہوگ انبار انوالاصا حب وفالت زردا
سنگیان وران بہیا نتائین سہیرین کا بہجے ہوئے
نامیو جاسے دیر پیارے بہنیان آپ کماسے
جتہی سب اٹھو ہان ہوو یا کوئی آفت بہاری
جے کے گہر روٹے ہور وکہہ دو تون لگے
وران بہنان تے بہر جاپان شہاندی گل بہاری
پرایہہ پردا ظاہر کرنان ناہین کم فقیران
نگو جیسے نگرسے الہی ہن ہی ہیلے سہیلے
سیف ملوک جگایا ناہین ملکہ خاتون رانی
چپ چپاتے ہیجون روندی آہی بال ایانی
جاگ الدی شہزادہ دیتائین او تہہ ہلو ماجہلے
ور شیرینون کہول گہمایا تون گیون نون پیا
ملکہ کہندی ایہہ کہ ویرا ہے سسنیار مریلا
دیکہہ سنسیار شہزادہ جلدی ہار گمان ہتہ بکرے

جان جب

یعنی ہمیشہ

اسدا وال ہو وڈ کانان ہوے ارمانی
تجن ستا نہین جگانون آپ ہونون جے مرد
کاری ہٹ لگا وچہ دکھتے ہوئی کلیجے جوری
کوئی نہ پاٹے دیون چوکا کول اوسو بیٹے آیا
کرے دلیل منگانوان پانی اسی نون فرماہین
آپ مران ترہایا توڑے اسنون کی ہلانان
مو شہی ہو ہی کہندی او ہتے شاہ نہ آپ جگا
اپنی خیر منگن تے مارن نال غیدے یاران
بکہ دے بک بہدا اوتی اوہ جا بنے جے مرسی
ویدہ ہیری گل تجہیدا ناہین ہرن گنے نون جاگے
یار یار اندی روتن نہالون حج زمانے یار
دہ جاکول میر جے بہکہا نہین مروت کردا
عیب گناہ ڈٹھے بن انکہین بہتین نا سوا خوشی
تارین گنت از ائین گیتے ہاجیان پر کہیا
سجیان ٹوران کٹ جانون واہ اجو کی یاری
مر تہمت بدنامی دکیے کھلے مارن دگے
ہوبہو دسالان ساری ورتی جس جس جائے
کہڑی محبت رب محمد دیرنہ بہادن ویران
چھڈ اونہاندی گل محمد قصہ طور اکیرے
تان تہہ سیر پاندی آہے نیند مہنی ایہہ تانے
شہزادے دے منہ تے ڈٹہا ٹہر دآندا پانی
ملکہ روندی تاک گی پوچہدا خبر دسین اسگلدی
دس شتابی گی وکہہ تینون غم تیرے کڈ لیئے
اسانہ دوہانتون کہانون آیا ڈبکا آخر ویلا
مار ہتہیار دو بار گرایان کر دو بہترے ٹکڑے

چلے چاہڑ کمان شتابی شیر جوان سپاہی
نال آکھی دی اکھ پیڑا کے سیہد اتیرو گایا
دو سہر پتر گیا ہین آنان پیسے بجگ سنارے
دو جیواری پہر سہر کہڈ یوس آن ٹلی وی کوہون
دو ٹگے جا تیر شہزادی جڑیا کر کے پہیر ویرے
کر کے جہٹ چلایا ہیتھا سہر سنار سیاہ دی
مار سنار شاہزادے سٹیا اتنی رت وگی سے
رتون ندی ہوے سبھ پتی نظر نہ آوے پانی
چور گیلی وچ پہیران پینیدے جان ندید بھنے
ٹلے وار بسیندا کہا آ جاندا آپ بچایین
لہران اندر جاندا ٹلا رات وہان گرداہی
لمیندا چڑہدا دکہن پربت تپانہ ویندا کوئی
راتین تارا قطب تکیندے تان کجہ معلم ہوندا
رات وہان حیرانی اندر جل تہل اسندا پائی
کوئی دن ایس معیت گذرے کرم کیتا ہیر جوہنے
جا لگے یک ٹاپو اندر نام سماک اس ہندا
سیئو سان ہد دانے جیڈے لکن پئے قطاران
ایس موافق میوے سارے یک ہو رنگا سوہنے
ہر ہر جائی نہران وگن رو کہان پانی جاے
ہر ہر تھیں چہلن شاخان کہیان ٹہنڈیان چہانو
آبحیات جیہو وچ چشمے بے ظلمات وسیندے
رنگا رنگ پکہیرو بولن ہتہین یک چنگیرے
رنگ آسمانی آکہ کمانی مٹھے بول زبانی
اودی نیوین تیز اوڈاری سبز لباس قمر نشے
ہکناندی ہر سوہی ہکنان رنگ بسنتے

گرڑی جہک لڑاکی گڈہی کلفے او توا رے
تیر انداز نہ کہتا ششتون اکہی وچ لگایا
ہو کانان جہنڈ کہیا ٹکانان جل وچ جہی مارے
ملکہ تے شہزادہ دوہلی کشب گہی تن ہوئون
دو دجی اکہ وید یوچہ لگا سل گیا یک پری
وڈہ لیا مراد سدا جلدی داد یڑہ پیتے شاہ دے
رتون ندی کوئی سبھ پتی مارن عجب لگی
ٹہا ٹہہ چڑہی کولی ٹہٹہ قہر دی پہیر دسبھ کہانی
پہیر شیر بنا لون الوین جیون کولہو وچ گے
ہون قبول جناب اندر عاصم دیان دعائین
نتے کوہاندے مینڈا اکر دا انت حساب نہ کائی
وینہ جین وکیہ پچہانن قبلہ روز دقت جدہا
شاہزادہ متوجہ ہوکے پڑہسن نماز کہلوندا
نان بن اس مین سہ نان ہیلا تانگولی جوہ ویرا
لہتی کا ٹنگ نہ تہون ساری خوف رہو سبہ ردے
میوے عجب عجایب مٹھے ڈٹھے اندر بندر
پانی والے گہڑے برابر اہا قدر اناران
وسنی واسے نیڑے کوہی لسے نہ آہے کہو منے
جیونکر باغ اندر ہر بہکے مالی اڈان آے
سبز بنال سہاے دہرتی پایا خضر بچھا نوان
وانگ لباس شہزادے ہویین پتی بازی بہنے
پر اوس ٹاپو اندر آہے طوطے بہت گہنیرے
جنہان پیران سرخی سوہنی گلو وچ کالی گانی
جیونکر ملک جماعتان ہوون گرد سیر بہشتی
یک ساوی یک سوسن دیگر طوطی قسم بے انتے

بلبل کویل خوش گفتاران خبر کرن آوازے
ہور بہاری پنکہے بولن تہان تہان لاگیری
توہیں تو ہیں پکاری کوئی کوئی کہیں سبحانے
آرہ ذکر کسے دے سیتی منہ نہ مول ہلاے
اپو اپنی بولی اندر آہے درد گاندے
واہ خالق بیچون پکارن چون کیتی جس ظاہر
یک یک چہ نگاہ او سیانے روزی نت پچاندا
جون ہزار اٹھاران تائین دیکے رزق ہنانے
کنان اس او سدہ ندی کہان تک کمایان
یک عالم یک فاضل ملان یک حافظ یک قاری
یک زاہد یک صوفی مفتی سندی یک نمازی
شیخ شیوخ مربے مرشد پیر بنے یک بہارے
کنان او گنہار کہایا پر تقصیر گنا ہے
چور اوچکی ٹھگ اسمشر جوے یاز نہ باہے
چوری یاری ٹھگے ہوٹا بدن حرام کہاون
سبز لباس فقیر الوالہ سٹر لوٹی گل انہفے
ہر صورت دل پاکل ہووے غالب نفس اجیہا
جوراجو عیب جگت وچ بہار سبھو ہین ورانے
او گنہار کو حجی کو ہے ٹونڈے لٹ نکارے
گنجے کانے لوہے چوری تیز زبان جراکے
کنان مدہ محبت والی ہیتا پور بیالا
ہے بد نیت پربت نپالے گوڑ زبانون لوتے
خوبی خاوندی کی ہو ساوں شالا جگ جا جنج
ہلیان بہلیان پر کہلیان تکنا گڑن وحتیان
بن نکاری او گنہاری کی منہ لیکے جانوان

جو ڑ بنیاں میٹھے بل جوڑی نال محبت تازی
سو ہے پاوی جیتے کالے تہرے رنگ سونہری
کوئی پہیر انہون یاد کریندا کوئی پلاوے بچارے
ہر ہر نیکی رب سچیدے حمد ثنا الاوے
اسمان صفتان نال تمامی مٹھے بول سناندے
رنگا رنگ پیدائش اوسدے انت حسابون باہر
ہر ہر دے اوس قسمت لکھے لکھیا پاس نجاندا
کیا بیکار اسمشر شہدی کیا کمایان والے
کنان بہت کمایان کرکے آخر آن گوایان
یک قاضی یک مفتی ہندے ہر ہو مکڑے بہارے
کتان روز جدار کہایا شخی بے اندازی
کنان طلب بہشت وکہن ونک فوخ ڈر نارے
گل پالے کہاوہ ہو ہلین وچ ہتے داغ نہ پاے
سبہنان اس تہیر مدہ رسایان کرسی کرم الہی
گر کر توبہ مر ہنان مستے چڑی شہرا ہون
باہر دسے ویس اوجالا اندر کالا کلفے
ہر دم تازہ جبار ہر دا اکدے نہ ہوندا ایہا
کیہڑے کیڑے کمن گن وسنان نت نہ پایا جاے
خاوند دل خرید ہے سیو دے قیمت بہاری
بے پرہیز آمیز وکرندے وچ پلیدی پاکی
مست بیہوش وتن وچ گلیان تانکجہ ہوش سنبہالا
دین خاوند جس روز کیتی بد اجیہی گمونے
حوران پریان اوس پہ لگن جیون تنکے دلو
نوشہ پرت نگاہ نہ کردا کجہ پرواہ نہ دلیان
طلب دیدار ہزار کہلوتے تخت گن مس پاون

لیکن آہن تورڑاں ہین سخن پاس اوہناں نوں جاندے
اوس پہر سوت نکی دی آئی ہین وچھ تندنہ کچھے
ایہہ سخن ہین کہندی شاہا خدمت سہل قبولیں
پہلے قسم کیتے گستاخی بہت بے ادبی ہوئی
گنتی وارین توبہ بہتی ہین ہاں بے اعتبارا
منہہ کالا شرمندہ عاصی گی تیرے در آنواں
وڈے سے گردڑاں بخشیں کافر مسلمانان
اوسدی قسم تساں نوں حضرت جو محبوب تمہارا
مکر فریب بہانے سبے یہ بہو ول چھل کوڑے
گناہے بیکار مقصر خدمت کم شکستہ دون
در تیرے سے ملیا عاجز خیر کرم دا ہلیا
مندہ چہرکیاں کوئی پچھلا اسکے جہاں وچ ہوتے
مندو نال بچائیں حضرت بر شیر دن ہر پریوں
تمام جہاں وسائن والا روشن جیت سجندا
ایٹھے پہر محمد سر تے موت نقارا گہر دا
جس تگا ہو وی گل پچھے سہی تیکھے لوین والی
اوس حوضدے گرد چوگرد آہے تیکھے مور قدآور
لاجوردی رنگ بچنیدا کہیں مین نشانان
اوس حوضے تہیں روپی ڈولے قدرت موندے گاہر
ہر ہر اوس انگیٹھے اوسلے اوہ تیکھیا بہندے
اوڈمھوا دبغن چڑہ سارے اتوں پہر وی ہیرن
واکو دے آواتر سیلے سنگ صفا ہووے گئے
بولن عجب ہزاران گڈہ اوچے کوئی اعتبار نہ ہووے
جدوں ہر دو تکانوں نکن بولن قہقہہ ہے
پانی وچ ہی اگ ساری تاں ڈوبے نہ بجھیدے

بوٹا ہووے تہہ سوترائی یوسف دل گراؤ
نبھی خواہش میری سایاں طلب اوہدی سدا
تام الله دے بخش گناہاں سایہ سر تے چھولیں
توں درکاریں تاں پہر سایاں کیتے گئے
پہر تیرے ور توبہ کیتی بخشیں بخشنہارا
مجرم ہاں تہیں جیا مجرم کرناں تیرا افضل سبحانا
شاہ نشان تسلے دا ہوا جیو بخشیوں گہنڈ زاری
سبھ بے ادبی بے گستاخی بخش سینوں سبھ
ہین کیتا توں صاحب دا تا یار کرم دے نور
را کہے جھکی پا ہچوں کہانوں جیرتے دربار
سلے صواب جناب سچے سخن گندی جوابی
ہتھ سر تے رکھیں شاہ بخش بے ادبی
کیتے قصہ رہیا محمد ہن کدہر ادہہ ٹرلوں
ہوہنوں آکہہ آکہہ محمد واقف ہے دہ منشا
دس کہانی بچی جانی ہیلین وساہ عمر دا
اوس انبدر وچہ حوض وڈا ہسی صفت بیانوں عالی
کالے بکر لوانگ بدن تے حبت تیرے دا
صورت دو وچ مور طرح دی کسدی شکل وسالا ان
یک ہزار انگیٹھی اگے سے نکلے دندیوں باہر
دکو تک چکین اگ متی جیو بلے رچ رہندے
بھکلے خوش آوازا لاین جیوں قانون وچہ
مرلی نے شہنائیوں جنگلے بہنیران تہین خالے
تان سین سچ او تہ کہا غیرت بہ ہووے
اگ انہاندے سیوں پہنوں ونبندی مٹی چھپائے
اگو اگ محکل پانی حوض انگیٹھے سجندے

ملکہ تے شاہزادی ڈٹی ویکھ تعجب ہوندی
سچ کیتے نگدی سندی سیر کرن چھندر
یک پاسوں آواز شہزادی آدمیاں دا آیا
ویکھیاں یک نظری آئی قوم شہزادے تائیں
سیف ملوک انہاں نوں ٹریا جاہر سلام پکارے
یار ودیچ وسانو سنیوں کون بتیں کس شہرن
یا کوئی وانگ اساڈی آئے وقت قضئے پاسے
اونہاں جواناں کیہا اگوں سیف ملوکے تائیں
سیر شکار کر ہندے پہر دے خوشیں بڈیکن رہے
سراندیپ شہر وچہ تردا اس ملک دا ایہہ
سیف ملوکے نوں اس خبر وں خوشی ہووے دل بہانا
من گلاں فرمایا اونہاں ہجے ایہہ سچ دہا تے
جا نشانی راہ شہر دا پچھ لیاں سبھ گلاں
آیا پرت شہزادہ اوتھوں آملکہ نوں کہندا
حال حقیقت سبہ سنائی ملکہ خاتون تائیں
بہیر تے چڑہ ٹہلے ہو واہ مراد دلی ہسی
ترڈلا چلے گردا جیوں پکھی دریا کرے
یا پیٹے دیودہاگے اوٹے تموتیں سو چار
دردوں تار شکار ہو ایوں رحمتا جیرن
ان کوئی خلل خروج نہ دیا انا نکوی دو جی
پانی اندر ٹردی جاندے روز گئے پنجا لی
لے اولوں اوتر آئے ملکہ تے شہزادہ
ملکہ خاتون کولوں پچھدا ایہہ شاہ جا جا تیرا
ملکہ کہندی ہن دہائی دانشمند دلیرا
سیف ملوک گیا دربا رہنے پچھدا جا نقیباں

کہیں تماشے ایہو جہی نگدی تک بہوندے
کیتی عجائب ووتن جہڑی ہیں قیاساں اندر
اڈدیں پا سین تکن لگا کے اسرار خدایا
سیر کرن دریا کنارے آدم لوک گرائیں
بعیسا مولن نال حلیمی بچدا اگل دو بارے
کیہڑے ملک ولایت رہندے سیر کدوں پیروں
یا ہوا لیں جگہہ وے وطنی کہے نانوں جلیس تمہارے
ایہہ ولایت وطن اساڈا اوسدے شہر گرائیں
واسطے الیس ملکہ نانواں روشن وچہ سنسارے
او تہتے شاہ تخت دا والی شاہ سکندر جیسا
ملکہ اوہ الی گل انہاں نوں کہول سنائی سارے
شاہ اساڈے دی بہتر جی ملکہ خاتون رانی
وچھوڑ وچہ نندیدے جاناں وسیا اونہاں نوں لاں
ہووے مبارک الله بہاو جہان تیرا ابن لبندا
دوہاں نیں دل خوشیاں ہویاں ترٹ من انکو تہائیں
گروش گئے ستارے ساعت اسعدیں لی آ
یا کشتی اندر ڈل کشتی ٹرزی نال صفائی
یار اہ تواہ ٹرہی جیوں ہازی طرف ملوکی مرا
ناری جماف اوڈا ری گردا نان پہر ملاو
خوشیوں پہر دے لکارا روز ینگے جیوں غنیمت
واسطے شہر اندر جا لگے کرم کیتا رب والی
سیف ملوک سلام اوس شاہ دے ٹریا رکھہ ارادہ
کی لکھہ نام مبارک اوسدا اوسین تیا کیرا
تاج ملوک اس نانواں ہوسی جیدے ایہہ جا جا میرا
تہتے ہے سلطان لقبانا منان اسان غریبان

دربانان فرمایا اگون شاہ اُتسکار گیا ہے
سیف ملوک کہیا میں ملنا ان خواہ مخواہ اوس شاہ نون
ملکہ توں چہاندی کنارے اوہلی جا جہر گئے
جان کجہ پیدا گیا اگہیرے مڑ و اگون ہک آیا
شوکت شان نشان او چیرا تاج سرے شاہی
گرجن جیون رعد گجیندا وجن نالے باجے
نال کجہ بے انت شمار سوارے خچر ہاتھی گہوڑے
تاج ملوک عماری اندر نظر پیا شاہزادی
پچہے پچہے گیا شہزادہ مڑدا اونگ غریبان
جا بروربان حضورے اندر اوسدے ریٹ بچائے
سوہنی شکل تمام یوالہ دانشمند نگانہ
جہال شکل وہی جہل لنگے کانگ اوجہل جسندے
انگلیان ہتھ پر آزاب ہینے وانگ ملوکان
ہے کوئی راجا دیس کسے دا شاہان ہار رشتہ
بہتا دور نجان وستے نالے بہت سیانان
تاج ملوک شاہ نون سنکے صفت ثنا جنیدی
حکم کیتا دربانے تائیں واسطے دسلطانے
سیف ملوک اجازت پائی وڑیا جا کچہرے
کرکے شرط اوندی پوری جا رسلامی ہویا
تاج ملوک دلاسا کرکے نیڑے سدہ بہایا
سیف ملوک کہیاسن شاہا سچا سخن نبیدا
تاج ملوک پوچہے پہر کہڑا وطن ولایت تیرے
سیف ملوک جواب سنا ندا مین ہان شہر مصر دہیں
بنی مصیبت بہاری مینوں کہیں دکہیے جہاگے
دریان نہیں سمندر ٹاپو بیلے جنگل بار نون

شام وقت نون آوگ مڑ کی مطلب تہ کہیا
خبر نہیں مست جہرکا آو ہرگز بل ہہان چل
سیف ملوک اوس شاہ دے پچہے ٹریا راہی
سوہنی صورت زیب شہانہ زیور روپ
چہتر سنہری اوپر جہلدا اگے چلن سپاہی
میر وزیر امرا رچو گروے نوکر سن راہ
شاطر نفر غلام پیادے لشکر سان بے
لیکن من ہویا اوہ ستہین آہے شہزادہ
جا رکہلا دروازے اولی کردا عرض مقید
ایسا شخص ملن تون بوجہ ہے پردیسی
ہیرے نے چمکارے مارے روپ اقبال
نقش نگار شمار نہ آوے ہار بہار حمیند
خوب ہتہیار سپاہی لیایا خبر نہیں کی کوکا
یا کوئی نوری لوگ بہشتوں آیا نکل فرشتہ
کہند مطلب ہے سرکاری ملن حضوری جا
لگی جہگی اندر وچہ ہتہی خولی روپ کہند
حاضر کرو حضور میرے وچہ اوس غریبے جوان
سبہ مجلس نوں تابش لگے جیہو نکرو
جبڑ ہی طرح کہلوبان آہا او سیوہ جہ کہاں
کہند امرد مسافر دسین اوس کہان کہندو
الدنیا عنب آہیتوں اوڑک کوچ
کت سبب ہویوں پردیسے ہتوں جا
قصہ میرا بہت لمیرا انکل میوش جیون
باران برس ہوے مین پہر دا آتا ہتوں
جو مین سے کوہ قاف بلا مین ڈہونڈ

سیف ملوکے دی گل سنکے شاہ لگا فرمانون
سراندیپ شہزادالی ہے ہک بہائی میرا
باران برس ہوئے اوس جہپیان جائے کسی بلائی
تان اوس بوجہ نظن کسی عماری ان تدبیرن
نا کوئی کہوج نشانی لدہا ایسی آفت چکے
تہان کو تہان ڈہٹہی تدہ جیندین ویو دلتوا دیا جاہیں
سیف ملوک پوچہے کی آہا نام اوسدا اہین پانوان
شاہزادی فرمایا شاہا ہووے مبارک تینون
تاج ملوک کہیادس جلدی ہر اوہ کہڑی جائے
سیف ملوک کہیاسن شاہا ہے نیڑے اوہ رانی
تاج ملوک ہویان دل خوشیاں سنکے خبر جگردی
سے وزیران خدمتگاران ٹریا اوٹہہ شتابی
لشکر فوج رسالہ سبہے شاہ نون چال چایا
اگون ملکہ نظری آئی سیف ملوکے تائیں
جا چہاتی نال لائے بیٹی دوہی انہون روندے
تاج ملوک نمیوسے جا سہے بدن سہندا یا شادی
ملکہ نون پوشاک لوائی زیور باقی شاہانہ
خوش شادی دروازے کہلے ہار طاق عماندے
حوران اندر خیران گیان کرن مسیح اٹہائی
ہمہ نعیم ہرگولی بی بی نوران وہیان بہیان
استقبال اوہ نہیوں ڈولی شہرون باہر آئی
بہیان سوہنی چاندی آہیان جب اچہا شتابی
ڈولے دیکہ اوس ڈولے یار ڈو پچہت دیران
ماسی پہوپہی چاچی تالی بہنیان شنگت سیان
شادیدے شد یانے وجے ملے مبارک بادی

سنتوں سیر جوان بہادر سخن سیر من بہاون
اوس گہڑدی پیاری آہے حوروں حسن کہندا
اوسدا اتا نشانی کوئی اجدن تک نہ آئی
توں نے تہیں زمین پہریا مین اوسدے سنگہ وزیران
اوکی خبر نہیں اج توڑی زندہ یا مرگئے
مت کجہ معلوم ہووے تینون تیا اسانون پائیں
تاج ملوک کہیاسی اوسدا ملکہ خاتون ناوان
ملکہ خاتون جنگلی بہلے خبر نہ آئے ایہہ مینوں
تیرے اسین غلام ہووانگے جیہسانوں مہنہ
باہر شہروں ندی کنارے دیکہو جا ر غلامی
تنگ تا طبیعت اوہنے ساعت صبر نہ کروے
اوس بیتے ڈہونڈن لگا جا کنارا آبی
ہک ہکلا بہیدا اوسجا سے پر آیا
اوتہہ سلام کرینڈے جا چہرہ وتے پا نگہائیں
شکر الحمد گذاران رب دا صدقے ہو
میر وزیر ریلے آ پچہون ہوئے مبارک بادی
ڈولی پا گہران نون چلے پہریا نیک زمانہ
ڈولی اوتوں جہران ہوئی صدقے جاندے
استقبال کروا اوتہہ سبہے ملکہ خاتون آئی
میر وزیر سبہن وہان حیران لازم ہویا ونیاں
زیور زیب شہانہ یار وانت نکیتا جائے
کلس کنارے جہلمل کردے سوچہ موتی ذاتی
تک تابت دل ہر نہ ثابت بہدے تیری شہر
رورو ملکہ دی گل ملکے گہر انہوں گیان
گمی گوائی رب لیاندی پہر ملکہ شہزادے

ہر سوانی بے بے رانی رہا نے لے نذرانے
کر عزت اکرام ہزاران نال تمام آ گئے
تخت اوتے شاہزادی تائیں گھڑی گھڑی لوک بہاین
پچھن لگے گل سفر دی بلے بلے دس کہانی
کی کجھ قید مصیبت جھاگے کیڈک رنج سفر دے
اسیں فراق تریوچہ روندے نیناں نیند نہ پیندی
بابل مائی بہنیاں بھائی راتیں تاں تدھ روندے
کو کہہ مائیں دی تیری جائی دو کہہ بہر سکیہ بھاگے
کہانیوں لانون بھانون ناہیں جانوں جگر جھنا لگے
میاں تدہ بن لگیاں لسیاں منجیاں جھلیاں
اندر داغ وچھوڑے لوئے گئے کالے وانگن لائے
ہسن کھیڈن سوہے گانون سیں گنداں نون بھلے
مہربان ماپون مہندی لاون نمان تیل ملانون
وہن کرن وزیرن محاندی چمین گیا سبھ شگون
تیر تیر پیا اجیر سیجے ویر بہرن جیون پہیے
درد فراق تیرے جو ملکہ گہتی بہاہ اساڈے
خبر نہیں سر تیرے اوتے کیکر گئیوں رہا لے
ملکہ کھول سنایا قصہ وغیرہ کھول بتا دا
ظالم دیو وڈیرے قیدوں اس دیر جہر کاکے
جیہر نال جہیر آیس گیتی جاندی نہیں نکالے
سکے بھائی نا سیو جاوے نہیں منتن اس جیسے
وال اوہدے نون گھول گھماندے سنیے بھائی جہان
جب قیدوں جہر کڈھایا اسنے مین نالی تا میں
سکھیاں بہا بالو اتی فطرے بہایا یول لگدا
جیکجہ خوبی اسنے کیتی ہرگز نہیں کوئی کردا

زیور جیور نقد پر پور گلیئیں ردلی شہاں
ملکہ خاتون اندر آندے ٹھنڈی وچہ بہائے
ہر ہر سیہہ متیاں سہر مندی جے سعد گرداں ڈھالین
باران برس ہوئے تدہ چھپیاں کس کس طرح گذاریاں
کیکر رب خلاصی بخشی آئیں طرف اساڈی
رب معلوم کی جانے عالم ظالم روگ جدائی
جیکجہ تیہ اوہنان نون لبہدا سبھ تصدق جاوے
حیاتی رنگ ہویا سو سکھ ہوئی جیون
مانپے تکرن سیاپے دلوچہ رہندے تابی ماندے
یک سو یان یک ہویاں خفگی یک جھندیں وکھیاں
رنگ بہنیا وا انگ پشا کاں جگر وچوں ٹر کاۓ
جھلیاں ہویاں گلیاں اندر جھلیاں نے
نگاہ وہری رندا سرشیشہ ماسہ کے بہاون
جب گہر شمع نہیں کہ ملکہ مجلس ہو گئی اوہ
ننگ حیاتون آکھین جاتون ملکہ خاتون
گذر گئی جب اہون نان آکھ مار سینہ داند
گت سبب خلاصی ہویا دسیں کھول بیان
رب سبب بنایا میںون سیف ملوکے آندا
حکم رب دا ہمت اسدے ہور سبب کاں
کر نہ اسدی مینوں دسدے قیمت کون
جس نے تہرے کارن کیتی کار سخت اجیہی
سر کے گٹ تلے تے رکہاں جے اس ہو ونشانی
خیک انگ ہو تنگ دیوے کیتوس راضا
سا ہوین اکھتہ کہے حیاون اوچا بول
جیکوے سکا میرا ہووی رہی اسدا

اسدا حق مکانون جو گی نہیں میری گل سارے
سیف ملوک اودا ہے نانوان مصر شہر دا والی
میںون پھیر پھیر تخت بہالوئس بن کیکر تہباں
تاج ملوک سنی گل ساری جو ملکہ فرمائے
کونان دیہاں حیران تائیں سبہناں نون فرمایا
کوئی بے بے جہی اس تہین نان کوئی پر ادائی
ملکہ خاتون بیٹی ساڈی اوتہین نان کہری چنگی
تاج ملوک تخت تے بیٹہا وہرا فرش بہایا
کہتے پاسے ملکہ خاتون بیٹھی ہو خوشحالی
سرخ شراب یاقوت پیالے آن ہوئے پر حاضر
شربت شہد بہن پیالے ہور شراب پرانے
عشرت عیش ہوئی اسبہ حاصل کجہ نہ رہیا باقی
بار ہمن برسیں ڈو باہیڑا مولے بنے لایا
سیف ملوک دا انگہہ گلی وچہ باہر روپ سہاوے
سوہنان کوک پوکا نگر دا اس رب نے دل لایا
ہوون کہانون سدے گانون خوشی کمانون سارے
کاغذ لکھہ دوڑایا قاصد ہر اندیپ شہر و ل
سیف ملوک شہزاد ے آئے تاج ملوک تروٹھا
راتیں دنیں خوشیاں کروے ہر دم ال چاپون
شمع جلان بالان پیالے مجلس لان پیارے
عود وجود جلائے آتش بود نابود نباے
تار ستار ستہ تار بجائے واہ ستار جتارے
ساز نگیاں ساز نگہ ال اپن الیاز نگہ نبایا
تاری کی رات خورشید ے تارے سار خوب بنایا کم
ہر ہر دل خوشیاں ہو جان غم نہ آکھا ماسہ

میں پر ہے وڈیائی اوسدے حدوں بیشمارے
ویراچہل وہرم دا بہائی ہر ہر علمیوں خالی
جان جان اوہ دولت ہووی میں دو کہیار پیسا ان
سیف ملوک سدایا محلیں بہت کیتی وڈیائے
سیف ملوکوں ہو نہ نجوجانون بان ہو جایا
ایہہ فرزندان تانون چنگا ہے اساڈے بھانے
او نہی اسنون دیر بنایا دور کیتی دور نگے
سیف ملوک برابر اپنے سجے پاسے بہایا
شکر ہزار گذاران سارے کرم کیتا رب والی
ترت بابرچی جا لگاۓ کہانے نادر نادر
کہان پلاؤ کباب فلودہ رنگ نگاندے کہانے
خوش آواز سرود آلاپن سوہنی مطرب ساقی
جیو جیو خوشی مرادان اندر ہو یا چین سوایا
پر اندر وچہ داغ پیدا ہو تا مول نہ جاوے
ایسے درد پچانون ہسدے واہ مرد اندا وایا
فضلاندہ در وازے کھلے طاق قہر دی مارے
خیر خورشید دی خبر پچاۓ ملکہ جیو دی گہرو ل
کرے توا جنع باہر خدون گروا حیالے کو ٹھا
سیف ملوک شہزادے او توں صدقے ہو ہو جانون
عطر عبیر گلاب صندل دی بہت کرن چھنکارے
دود انباد ی سود دسے وا دل خوشنود کرائے
کہول دتے رب باب کرم دے چنگ رباب پکارے
طبلے پر خوشبوئی خوشی تہیں خالی پیٹ بجایا
جنکے چنگے جاۓ کہند چھڈ ہور لٹا گے
سیف ملوکے داول گہایل باہر ون کوڑ اماسہ

پیون شراب شتاب پیالے کردے نقل کبابوں
محلاں اندر دوئے شہزادے مانن عیشاں موجاں
رہے شراب کباب ہمیشہ وس من لیتے وس لیلاں
مہان کوئی روز گذشتہ ہوئے کردے عیش جوانی
سبھ فوجاں کروایاں موجاں عیداں خدمتگاراں
لکھ خزانے بھردے جاندے زیور ہور شہانے
کوتل ہور پنجاہ ورتّن نال اسباب سنہری
ساخت تنگ لگام رکاباں گلے رستی سارے
دتھے ہور بلیوے والی گونٹ خچر اوٹھ گھوڑے
ہاتھی گنگیں مرکب عماریوالی ہتھے خونی جنگلے
ہندی آن ادائوں والے چپلے لک جنہاندے
سینے سنگ تنے انگ کچے من سالو لڑے رنگ سوہنے
چھینے لونڈی روپانوالی سو کجھ سوہی گل لائے
نقش خطائی نان خط آئی وسن پاک خطایوں
نقش چنگلدی سیو کے مرلدی حسن لسنت بہاراں
نرگس نین سیاہ کشمیری بن پیتے متوارے
رومی شوخ چلاک لڑکے جو تھے آون جرکے
سیف ملوکے تائیں دتی خدمت گارا جیہے
لعل جواہر مانک موتیں دولت مال خزانہ
تاج ملوک اوہنوں ونڈ باتیں رکھدا کول بہائیں
سیف ملوکے نوں رکھ کولی رہندا دل پرچائے
خاطر جمع تسلے دیکھے شادر کہے دل اوسدا
دل سے نچے لگا میر سجد اوانگ کھاباں
برملے پاس اوس اس جیلا اوریہ وداس ٹکاناں
لاغر انگ ہو یار رنگ پیلا تنگ ہی دن راتیں

وسن راتیں وہ روز گزارے خوشیاں باہر حسابوں
آ دربار تخت پر بہندے کرن سلامی فوجاں
بعد اوہتھیں نت رہندے آہے وچہ خوشی دیاں سیراں
تاج ملوک خوشی کر بکھدا کرن لگا مہمانی
سیف ملوکی نوں پہر دیندا دولت مال ہزاراں
کئیں پوشاکاں سچیاں پاکاں نیں بن سجابیاں
پوزی کلنگی جھلمل کردی جیوں نگر دینہ دوپہری
سونے موتی نال جڑائیو کوتل خوب سنگارے
جامی بہت دتی زرکاری زرعان کلگے توڑے
چوکر پائیں تے گوپے دتی رومی ختنے زنگی
بولی خوب طبیعت ہوئی غلام رنگ ٹرن دل گھانے
مور چکور تے ٹور کھاندے چھورو لاموں سوٹے
بدن صفائی جیسن بکائی چکن جیسن پیالے
ذرہ خطائی کے نجابے راس شجین ہر جا یوں
زنگار رنگ پہلاندے صورت کردی قید ہزاراں
مرگ نمیاندیاں شاخاں جرگے شیر جنہاں پھڑ آئے
اگے آئے بے جھٹ جان روم کو تلبند پھڑ لڑے
تنبو خیمے ہور کناتاں انت حساب نہ جیہے
بخشے سیف ملوکے تائیں جو ہتیار شہانہ
ہر ہند بہر صلاح عقلدی اوہنوں کہی سائیں
قصے عشق محبت والی آہانت ستاندا
جان صاعد چپ آوے اوہنوں کرے غماندی کنا
بھر وآئین ہیتے سینہ تتا اکھیں بھر لین ڈاباں
ہنیم ہونہ ہے کہیڈے نت دستی کملاں
ہر دم صاعد یاد کرندا اجا نکموئی لا دے باتیں

کہندا آہی ہائے بھائی میرا بہت پیارا جانی
جو اوس کھوہ دریا دگانواں کھوہ میرے بوجھ چلیندا
جے اوہنوں وچہ لگے شاں ساعت شہل نہ لاوے
حکم میرے تھیں نکھ نہ موڑے توڑے مشر شہزادگاں
ہک دوئے تھیں جدا نہ ہوندے وچہ جگ جیندے
یا رب وچھوڑا اسانوں جان جگر نوں جھوڑا
کیکر بنی مصیبت ہوسی یار میرے مر آئی
خبر نہیں ہن وچہ حیاتی سانوں رب ملائے
کانگ طوفان سمندر اندر صاعد یار روہڑایا
ہا گر مجھے ہزار بلائیں سب سہنا رندی دے
پھر کہے اوہ رکھن والا میں نوں جس بچایا
نوح بیڑا وچہ طوفانی بیڑا اٹھا تک لگایوس
ابراہیم خلیل بچایا لے اگ کوہ الوچہ گھتے
رب سچے نوں سبھ توفیقاں جس کہے سو ہوندے
یار جان سایاں بھائی میرا صاعد نام پیارا
اوہ بی کوئی دہاڑا ہوسی جیدن صاعد ملسی
دیکھاں گا دیدار پیارا صاعد اتے صنم دا
گھوڑی جوڑے دولت مایاں راج حکومت شاہی
پیدا ہو یا قضیہ جو کچھ تائیں دو کیا راجہ دا
ظالم عشق پریدا سینے تیز البتو بالے
جے اوہ یار پیارا بھائی کول میرے اج ہوندا
جان بن رب کشائش کیتی ہن بہتا اجائی
ہوئے پاک وچھوڑا پایا کون اساں ہن میلے
ہن اج موجاں عیشاں عشقے تابچہ نچھوڑا
خبر نہیں اوہ صاعد جانی یار پیارا بھائی

جانے نال برابر آہا لا گیا جھک کانے
جان کرے قربان میرے تیوں دوست روز اول دا
خواہش میری کیا رن جلدی اپنی جان جلاوے
تھیں ہمیں رہے کہو تا ہانوں سکن منگان
اٹھی پھیر وداگے ملدی گل لگ نیند بنیدے
تاں کجھ خبر سکھ سینہا دکھ ہنیں ایہ تھوڑا
میری اوہنوں اوس میں نوں ہرگز خبر نہ کائی
یا اس داغ وچھوڑے اندر سکدیاں جند جاسی
رب ملاوے تائیں ملئیے لبھدا نہیں لوڑیا
کیونکر بچیا ہوسی اندر مشکل ہجدے دے
جے اوہنوں بھی رکھیا ہو وس قدرت تہیں تعجب آیا
یونس پیٹ مچھ دے اندر امن امان بچایوس
رکھن والا رکھیا ہو یا سیک نہ لگا رتے
توڑے سے گزراندی پالنے رہیر تیوں دمندا
جے تک ارملا دین جنیری تیر افضل بنایا
جھلسی دا مراد انوالی کلی امید و کہاے
تاہیوں مرجاں سکدا کی پھر دا اس دا دم دا
سنگ نہتان کوئی سنگ نہ لاوے تنگ کر گل پھائے
کس ہاڑے نظری عیسی جاتی فری سلم وا
دو جا گھا وچھوڑیوالی صاعد جانے ڈالی
وہ کہہ قہقہے دیکھ سنجدے ہنجوں برہر ہندا
عشرت عیش سکھاندا تائیں جا نزل بھنبھائی
پھیر اوسی در کوک محمد کرم کرے اوہو ملے
پھر ایہ راج حکومت خوشیاں لذت دین تھوڑا
کس مصیبت بھاری اندر ہوسی کہیڑے جائے

ہر صاعد رب خیری مہری سانوں جھب ملاوے
بڑا درد اگ تیری میں نا یا مدت بہت وہائی
جیکچھ مہر میری تی ورتی سفر قضئیے بھارے
دولت ہایان سبھ کجھ لدھا کمیں نزیبا کائی
پر مینوں کجھ بہاوے ناہیں وچ ان ہان دو کہا یا
اسیطرح شہزادے اوتھے کویدن بہت گذارے
میر وزیر تمامی لشکر تاج ملوکے ستندا
سمجھاں بہت پیارا لگی ہر کوئی عاشق اوسدا
علم عقل ادب بہتر سی جو دنیاں تے خوبی
نالے جیہدی عزت ہووی بادشاہاں دی اگے
دو واسطہ دے سبھ وسن والی شہری لوک گراہیں
گلوں کرین گلاں محمد آن چڑھیں جد گھوڑے
القصہ جو قاصد آہا سراندیپ وگایا
قاصد جا اخبار پوچائی سراندیپ شہر وچ
عجایب الملوک او ہداسی بادشاہ لوخیہا نوان
رستم ہشام سکندر ثانی دولت سی بہرامی
عزت نال ملک دا سائیں قید کیتا تقدیراں
ہکس جا پہر پچھے جد الی ایہ افسوس نجانے
سو ہو پردیسیں جانوں لیکے دیس نکالا
جو ہک دہی جا ہیاوے کدھرے جو قضاے والا
ہم جہان غملیں وچ ہندا ملکہ دا پیو دا ایم
ملکہ خاتون دا غم اوہناں کہا گیا دل بیکے
اٹھے پہر فکر وچ رہندے سکھ دا ساہ نہ لیندے
سکے بہت خوش ہوئے اولے چین چیتا سماں
جیہا کر دولی جنج ٹرہی دی حضرۃ پر تیرائی

جس جا سے ہین اوتھے تیر اسکھیں وقت لنگا
درد فراق وسارے مینوں اپنی دوکھ کہا
پریں غم فراق تیرے سبھ ہو رو سا
پیراں بیٹھ شہزادی پہر دسے خدمت گزار
رو رو عرض کراں رب میلے صاعد یار پیا
لوکاں بھانے موجاں ماتے دل اسدا دوکھ
سیف ملوک اگی ہر ہر سی ہتھیں بد میں
جو تکے سو اوتھے نہ سکے ہر ہک دا دل سو
سیف ملوک اندر رب پائی صورت سی محبوب
سبھ کوئی اوسدی خاطر کردا ہر ہکدے منہ
بہت عزیز پیارا جانن سیف ملوکے تائیں
شاعر تے دریا دو وہاندے دن ہیں رب
راتیں دیہاں اوڈیکیں اسنوں ایہ آیا کے
ملکہ خاتون دا پیو آہا شاہنشاہ نگر دے
شوکت شان اوہدے دی یارو کیہ گل سناواں
کیخسرو جمشید فریدوں کردے دیکھ غلامی
بیٹی دے ہجر غم یار گرایا بیٹھا وانگ ظہیرا
دوجا ننگ ناموس رہیا دہی جوان کہڑا
ماپیو نوں جہناں ناہیں ناں وٹا منہ کالا
بہلیا ندے پتہ مندی ناہیں کہندا لوک بیلا
رات دہاں غمناک ہمیشہ تھیں کدیں نہ ہوندا قائم
مایا ندے رنگ پیلی ہوئے تیلے وانگر سوکے
دم دم نال جلاونوں آہیں ہنجوں تلے وہندے
پھیر یوں رحمت دے مینہ تہا فضل ہویا جانوں
تینوں ملکہ خاتون والی خبر اوہناں گھر آئے

قاصد جا اخبار پچائی جو جو آکھیں ڈٹھے
جیٹھے داج ہویا شاہ راضی دفع کیتی رب جھورے
گھر گھر اندر شادی ہوئی سراندیپ شہر وچ
استقبال اوہدے نوں چلے ملکہ دا پیو مانے
واسطہ ول روائی ہوئے قاصد گیا اگیرے
ایتک آیا بھائی تیرا لشکر نال ہزاراں
سیف ملوک شہزادہ تیاں میں استقبال کرندے
تاج ملوک شہزادہ ٹرپا اگوں ملن اوہناں نوں
ہور وڈے امرا اکابر عزت والے سارے
دوراں ولاں ہتھیں ٹردی آن ملے ہک جائی
ملکہ دی گل لا رلا ملدے شاہ امیر تمامے
ملکہ نوں گل لاکے روئے مائی باپ سہیرے
خویش قبیلہ بہنیاں بہائی قوم رلی سے ساری
شکر بجا لیاون رب دا آکھن سے حمد ثنا ہیں
سیف ملوک شہزادہ اگے ہوئے پہر سلامی
وارو وار ملن سر گردے مہر گردی قربانی
ملکہ خاتون دا پیو ملیا سیف ملوکے تائیں
ملکہ خاتون دا پیو مائی چرکے ملی دراگے
الیسی وگی شہزادی اوتے انت نہ کیتا جاوے
عزت تعظیم ہزاراں جاہ جلال گھنیرا
عشرت عیش فراغت اندر بیٹھے ہو مشغولی
تاج ملوک کہانی ساری سیف ملوکے والی
مرم اولے کر نقطہ نقطہ پیش قضئیے شد آن
عشق بدیع جمال پریدا شاہ مہر بدے خوب لے
جو نال مروت اوسدی پا کے غیر ولیلوں

نالے کھول رکھی شاہ اگے دیر تسکے دی جیٹھے
محلاں حرماں اندر سارے سنکھ شنیہے لورے
مائی بھین بھرا قبیلے آئی خوشی لہر وچ
نالے میر وزیر اکابر ساری ساک اشنائی
تاج ملوک تیتیں جا کہنداں شاہنشاہ میرے
حرم قبیلے نال تمامی انت نہ ناسطے داراں
سراندیپ شہر دے سارے آنوں صدقے دیندے
سیف ملوک سخی نے ملکہ گھڑیا نال دوہانوں
میلے کارن چلے اگیرے جا گے بھاگ نیارے
خوشیں ملنی دی گل ساری جلدی ہیں سنائے
سراندیپ شہر دا والی لئے مبارک تمامی
مائی کہندی گھول گھمائی سر چمیں تھہ بہیر
ملکہ اوتوں صدقے جانوں تل تل دار و وارے
گرگے گواتی جس بلائی واہ اساڈا سائیں
شاہ امیر کبیر تمامی کر گئے رسم غلامی
لاکھ ہزاراں کرن نثاراں دینار زر کائی
گل لاوے تے منہ سر چمیں لکھ لکھ دیر دعائیں
خوشیں دوئی ہو ہو جانوں سوتے طالع جاگے
سراندیپ شہر دے ساری پہر لیں گلاو
تاج ملوکے دے گھر آیا سبھ اکٹھا ڈیرا
ہیں بہرا امرا کاہر کٹھے قوم شموے
الفوں لکھ تک بی توڑی پہر دن زبر دساے
پائی فتح غنیماں اوپر خصم عاصم دیاں نڈاں
اول آخر تک سنایا ماجرا سبھے مغلوبی
نالے دیئے گواہی ملکہ مرد شریف اصیلوں

علم حیا پرہیز صفائی قوت صدق دلیری
سے دیوان پر غالب ہوسی الس جنے تی بادر
اس دیوانوں مار گوایا دیوان تہمین گواہے
ایسا دیو مرید اسنے مار گوایا جلد سے
آفت ہور سینیا رو ڈیرا مارندے وچہ پایا
ہین وو ویرس سوئے سنگ اسدے وچہ او جاڑاں
ماپیو خویش قبیلے تائین ملکہ نے گل وسی
ایسا صدق محبت والہ صاحب درد الم دا
عجب طریقہ محکم اسدا دنیاں وچہ نیارا
آفرین پکارن سارے شقی عشقے شابا
دہن بابل توں بیٹا جیدا دنیاں اندر نادر
ملکہ خاتوں دا پیو اوسنوں دم دم نال دیدا اے
ساڈی تہین ٹک آوے کیکر ایہہ تیری بہلیائے
نیکی مہر مروت تیرے جیکر جاہا ہولے
کیتی تیری کتے نہ جاسی اجر دیگا سائین
ایہہ گلاں کر ہوے باندی کیتی سیر تیاری
ملکہ خاتون نے شہزادہ سیف ملوک بدیسی
سراندیپ شہر دے نیڑے جان منہرل بنائے
دتا حکم وزیراں تائین جایئن خوب سہائے
ہر صفے ہر محل چبارے چار دربارہ شہانے
کنجر اتے کلونت میراسی بھاٹ سبھو ہور سارے
فوجاں لشکر بہادری سارے کرن تیار الیمان
ہر بازی گر بہگتی سارے رنگارنگ تماشے
عالم فاضل ملاں قاضی مفتی قاری سارے
جیونکر حکم شاہانہ آہا سبھ بجا لیاندا

تنے مرداں تہین وڈا دایاسے شہران
سے ماراں سینیاراں اوتے تحقیق
سے دیوان پر بہار اراکس کوٹھا الیس
سے دیوان پر جبدے اہر زور دہانی جا
بہو جبنیاں تمامی دریا ٹہا ہنیں
رتی میل نہ ڈہٹی اسو چہ وانگن سکیاں
سبھ شابا حسنت پکارن واہ شہزادہ
عالی ہمت مرووفائی گہٹ زمین پر
ایسی سیرت ایسی صورت واہ واہ
دولوین شاہ دلاسا کردی مدون با
عاشق صادق عالم متقی سگہڑ دلیر
کہندا بیٹا سیف ملوکا جوندہ کرم کما
بندہ زادی اپنی ملکہ توں قیدوں چہڑ
مین بی کجہ جنگا ساں بیٹا نال
جیکجہ وس اساڈا ہوسی لاساں او
سراندیپ شہر نوں چلے بنے تنے اسوار
اوہ بی نالے جاہڑ لیؤنے رب مرداں
ملکہ خاتوں دے پیو اگے قاصد
ہر کوچے بازار بغیچے زینت نبار
جہاڑ ووڑے چھنکار کرا ہو کر یوزیب
سوہنی ہور شہر ہی ساری بانک نباں نوں
سیف ملوک شہزادے اگے سل کرن تعظیم
ہور عجائب چیزاں نالے دانے بی
استقبال کرن آ اگے سیف ملوک بہار
ہر نغمہ ہر ساز ہر سوہناں شہردن باہر

تھی لا سہندور بنائی کیتنے اوٹھ سنگار
ہندان بہاناں ہنس ہم وج پالکیاں تے خاصے
ہر گہڑیاں گڑیاں اگے جا کر ہویاں گہڑیاں
ل کانہ تے بہگی رتہ ہی سیج گڑی تے یکے
جاں لشکر رنگ برنگی سبھ سوار پیادے
وہنی سندر بانکے ساری لار لباس سنگارے
ور حسن او نہاندی کو نوں جہلک لگی آسماناں
رزادر اور کشتی والے لتے مل اکہاڑے
جنگ ٹک کرہی شتابی خفا تنگ ٹک کردا
دبے پٹرا کر ٹک مٹی ٹک نکٹرے کر تہنے
انداز سوار بہادر نیزہ باز سپاہی
شہزاد پکارن ہو یا تیار الیمان
ف ملوک اگے وچ ہوئے حاضر سبھ تماشے
تے شہزادے اوتے صدقہ کرن نثاراں
طرح نثاراں کردے تردنیاں بہاراں
ات اوتے شہزادہ بیٹھا خلقت جائیں جانی
اندیپ شہر دی سوہنے ٹک تہین ٹک سوایا
بی بتیاب وسیندے ہوئے شنلاب سلامی
ان کنعانی مصر شہر دی سوہنی خاک کیتیون
اتون جس وچہ آہی اوس کجادے اگے
ت شاں اجیہے کروے اتن شہر وچہ ہتے
اندیپ شہر والی نال لیسن شہزادے
تخت اوتے اوس پٹر کے سیف ملوک بہایا
ہزار جنام منگا کے کوتل گہوڑے تازے
ہزار شکار از مو دے چیتے چیتے والے

تازی زین مرصع کر کے کوتل آن کہلارے
ہور جہقاں او جہاڑ بناتی جہتر سونہر خاصے
کہنچے لار گرنجی جیونکر سانوں ٹاٹہاں چڑیاں
اشتر گاڈی تے بز گاڈی ہور کسیں کم پکے
ہیر وزیر شہزادے کیتے خوب سوداگرزادے
مارن اگہہ رکہیں وچہ پڑدے ٹک ٹک بین تہنارے
گانون سازبجانوں سازی نغمہ ناچ ترانان
خدمت سر وتے گردے پگڑاں ہک قصد اٹھین چاپڑ
ہک تے چابک آنے رقوم بہرے ٹک مردا
ہک گردن نے کرہی سواری دو جا ہنودر بہنیتے
کرن فواعد آپہ اپنے جمع ہوئے بہہ شاہی
کی حساب سنالواں باروسی اسباب عظیمان
ملی سلامی ہیر شہزادے افسر بے تحاشے
جہم جہم برسن ہجر سوتی جیونکر مینہ بہاراں
ملکہ نے شہزادے آگے مجرے ہوون ہزاراں
نغمے ناچ لگے تنے مجرے چکے سوناں چاند
صفاں نبار کہلوتے آہی بدون شہزادہ آیا
جیونکر مصر شہر وچہ یوسف کجی حسن تمامی
اس مصری نے سرانہ یسی قند پچہاگ کیتے س
ناچ تماشے تے سہر صد ہو ل ہتین ہتے لگے
انت حساب شماروں باہروے سہر جد پہتے
حالی تخت اپنے تے آیا دو جہ خوشی زیادے
بدہی بہت کہلوتا آپوں خدمت گار کہایا
سم جائے دنب تو ڑی سہناں زینت رہ تازے
ہور ہزار شکاری کیتے ماں مرگ سکہاوے

تینوں خیمے سرخ گناتاں پل جہناندی بہاری
ست صندوق زمرد موتیں لعل جواہر بہرے
ایہ سب چیزاں شاہزادے نوں دیتاں گرینڈنہ
شسخ اسباب ہتھیار رفولادی جو لایق سلطاناں
الکدو ہدوالوں ہور اصنی بابجوں عذر بہانے
سہرا ندیپ شہر دے والی ویکھے داں زیادے
جو تدہ ملکہ پچھے جہلی رنج مصیبت دوئی
کرکے کرم سخاوت بیٹا بخشیں واہدا سارا
جسجانے توں پالی ڈوہلیں اوتہے رت ڈولیاں
جتناں وچ مس لگے گا میرا لاساں وچ لوں اماںنوں
سیف ملوک تخت تے اوتہہ کے کرن نگیں سلیماں
جیونکر رسم رسوم شہانے کرگے اوپیا داباں
تاں بہر ملکہ دا بیئو ہتھوں شہزادے تے وکیا
ماڑی خاص شہانی جوسی ایہہ بیٹھن والی
وچہ سوہنیدا تخت وچہایا لعل جواہر جڑیا
ماڑیدی تعریف نہ ہووی گل کراں زباں نوں
چھت پرت کیتے استاداں ہر ہر تہاں ہزاراں
شیشے لالوں جھلک چو طرفی سوہتیں لشکن جیہے
سیف ملوک بیٹھا اوسجائے خوب سہایا ڈیرا
سہراندیپ نگر دا والی کول اوہدے نت آوے
چوپٹ گنجفے تے سطرنجوں ہس ہس گرد باز
پہلے ہتھ اٹھاراں اوہ سٹے جیہب گیگر نکالے
نشت نشت واراں بیب سماراں وار کبھی جید اوسدا
چیہے شہر دار کہا دو پاسا چھ بر ست پنجہ وچہالی
چیچہ دو سے چپے جیا دو ہاسے بون باراں تیراں

ستر ستر اشتر اشتر لدے رزو دی ساری
جالی ہور صندوق پوشاکاں رخت قماش
جو جو چیز پسندی آئی ساری ڈھونڈ خزانے
اوہ اوہ دتا رنڈ سارا بادشاہی سمیانا
سیف ملوکے نوں ونڈو تے ملک سیاہ خزانے
بد ہیں ہتھیں عذر ریندا اکھندا ایں شہزادے
حق تیرا اوہ مکدا ناہیں گوہڑے وچوں
اگوں بھی میں نوکر تیرا ناگجہ عذر نہ جالی
جس جائے توں قدم اٹھاویں اندر سیس جہلاں
جے مطلب تہ آوی تیرا فرق نہ رساں جانوں
دیہی جواب اس گل اوہدا اونگ اصیل جلیاں
سیف ملوک راضی کیتا شاہ نوں نال جواب
بخشی جار علیحدے جتہے رہے سکہلا نگہبان
اوتہے فرش شہری کیتے مانجے وانگر نہایا
مجلس نگارن انت گلیچے انت آوے اٹہ
دہرتی اوتے آہی یارو مثل بنی آسمانوں
بوٹے تے پہل کہیں رنگاندے باغ بہشت
نقش نگار صفائی صفیاں دہرے رونق
لدہا شاہے راج حکومت اگیں کیچ دہرا
بہت خوشامد خاطر کروا کہندا میں چت پہلا
بدرنگوں رب رنگ بنایا برسا بوٹے تازی
ہیجے جیسے دوئی پتوں بہہ آگوں میں بہا
شاہزادیوں شاہ نہ آدی ناں جگ بیو بکی
نالے پنجیں چوپیں اوتہے مند بوندی
بیچے بھی ہو جاناں بھے جنگ سیں کہندا دہیرا

ہجبڑی جڑ لاچاروں وار رکہیں ہر پنجی
عاشق نرگوں پی پی نکلے گتنے واران
ننگ تیبلے رنگ اینہہ تہتیں ہاری دا اوٹہہ گردا
کدہرے ہوندا قید نماناں کدہرے وت مرندا
کدی شہزادے کرن مطالع دفتر علم کلاموں
کدی ہکٹھے بیٹھ سو کہیلے کر دے عیش انہدروی
ساقی وانگ شراب پیالے تکہہ روشن گل لالی
عیش شرابوں نقل کبابوں نار گنہگہار یاروں
جوکر بانو چہ خدمت حاضر لونڈے ہور ہیر یشتے
بول رہے سلطان ملک دا ساعت مول نہ موسے
جیہاں شہزادہ ہووے اوہدا سے آپ غزل گوئی گاؤ
بیدوں نشے دی مستی اندر آب سہروا لا پیے
نگہبان ہر بادیوے اوس صاعد نام اوہدا لے رخدا
ہر بتاب پلنگ پر ٹرمیندا طاقت ہر نہ جسے
شاہ ملک دا تے ہور سارے میر وزیر سیانے
تابش آفریں ہزاراں ہر کوئی کہے شہزادہ
ایک پریدی صورت تکسکے گہور شاہے چڑہے
اوس گلوں بی مڑدا ناہیں چلا اگہرے جاندا
وہر یار پیارا بہائے صاعد نام گوہی ہا
ہر پاسے صدقوں پکا اہل وفایگانان
ملکہ خاتون بیٹے بہیں اوسدے بدرہ خاتون رانی
دوائی بہنیاں مڑ مڑ آنوں نالے ماؤ انہاندے
ہاندے لئے ہور پوشاکاں شربت زگا ساریہ نگی
عشرت عیش سبھے کجہ لدہا یار نہ اکہیں ڈیٹھا
عاشق نوں ایہ مال خزانے تخت حکومت شاہی

بدہر باجہ لبیانوں ساراں ہجے کانے گنجے
رنگوں چاند نہ تاک بنائے چیت نکلے گہرباراں
ہر خانے ہر پاسے گردے ڈہکے کہاندا پہیردا
جاں رب سچا کرسے محمد یک کیسے واصل تھیندا
کدہی کچہری لا عدالت کردی خاصوں علموں
نگاہندی شیشے بہر بہر لاوں ہر ہر قسم عطردی
ہتھ صراحی نور صباحی کاسے پور پیالے
ساقی مطرب ہر یک ٹوٹا خورشیدوں مہتابوں
سہوہیں ان بہد سکھ وتیں ضامندن جیوں شیشے
صبر آرام اوس جانے جاں سیف ملوک دسے
سننے والے رہن نہ ثابت ہوش تماماں جاوے
دلنے لوک ہوئوں دیوانی رو رو کرن سیاپے
آہیں ڈوہاہیں مار شہزادہ نیلا پیلا ہوندا
تیغ فراق سجندی کولوں پل پل اندر گھٹے
ہوں تعجب بکہہ محبت صدق وفا پیرا لے
ایسی مرد انصافی والی ہوسن نہیں زیادہ
چوداں برس سہرے پر جہلے رنج مصیبت دوسے
پیر ملکے ویرہایا اوسنوں بہی گہر آندا او
اوس بن گہڑی آرام نہ اوسنوں ہر دم یادوں کی
گہٹ گہٹ پیدا کرسی یارو ایسی پوت زناناں
بدیع جمال سہیلی جسدی شاہ پری من بہائی
سیف ملوکے کول لیاوں جو ہتے اوش سکہایا
اوس عزیز لگے آرکہیں چیز دسی جد جسنگی
جان جان پاینہ ملے محمد کجہ نہ لگدا متھا
دلبر باہجوں انہیں وسدے جیوں چین گل ہائی

اکدن ہوا اوداس شہزادہ کہندا ملکہ تائیں
جھاندی دل جب سجندی سو کیوں ہن نکلے
جان پہروس سجندی پوئی بدے ہن نہ نٹھلے
جبدل جب پیار سجندا ہردم ملیا لوڑے
پامیں نہیں گستاخی ڈٹھی یا تیں کسے نہ موڑے
پائن یار ملا ہو مینوں قول مع نہیں دا پایا تو
تخت ولایت دولت عزت گھر ہیرے لی آپے
پہر تسان اس بادشاہی وچہ کیتا قید مینگالی
سوجان ہن نان میں آیا تخت تساڈی بیکے
رخصت کرواتے دل مینوں جتہو دس سجندی
صدقہ کر جس سجندیاں قدمان وچہ نہ لایا
یامرسان یاتر سان کدہرے کرسان ہر قربانی
ملکہ خاتون آکھ سنانداں منت کرے ہزیران
لتیوے صبر تحمل لگے چوداں برس لمیرتے
صبر پیالہ زہر لوالا اودل شکل بہارار
کوڑا منہ مصر کرداوین ہتنک بریڑان
کوڑا کہانون تسو گن باون مٹھا کہا لو لوائی
چوداں سوز صبر کر بہائی جہلیں درد جدائی
الناے من اہر مس تادل نہیں کرندے
نور ظہور پریدے کولون ہوسے دور ہنیرا
ہوسی باغ اساڈے اندر آر ریا نداڈیرا
گہر رساڈی ہوگ بہشتوں رونق روپ ہیایا
جس دیدار نہ دیکہن ہویا نال افسوس جلیگا
تو ہیں عاشق خاصہ او سدا آیوں چہوڑ ولایت
میں نے قسم خدا دی کرکے کیتی شرط پکیرے

کدا اقرار ہوئی گا پورا جاندی عمر
ہجر فراق ہووے تقدیروں اجرکے
اس شاہر تھیں اوسدے کوہے ہیلے
کیتی قول اساڈی ملکہ شاید تساں ہن
ضایع عمر لے بن جاندی جگ جیوں
یا کوئی طرف ولایت اوسدے ستے
سبھ کجھ چھوڑ پری نوں دیکھن ہویا
میں دلبر بن سولی اوتی عیش تساڈی
پری ملے تاں بہتر نہیں تاں کی لینیاں
پہر ولیساں سہولیساں کدہروانگن کوہ شکن
بہارا بہا بکمان دہرکے ایویں رکھیا
یامیلو یا لوڑ دملکہ جاندی صفت جو
کہندی پہڑو تحمل بہائی جیوں ہیران تینوں
ہورن چوداں دن کرہجگا آئے ہیلے
اوڑک نفع اجہا کردا جیکوں تریاق
پرجان سکھوں نٹھ لنگھائی دفع ہوون
خون غلیظ ہووے تن روگی تہوڑی رن سکھ
بیٹا پیو شراب صبر دا کف عماندے جا
ہوم دم جزا سالوں آوی عجب جمال
سہرا ندیپ ملک وچہ سارے جانن ہوگ
مشتاقاندے بہاگ سوائے جدوں
اوہ بی نورون نور ہویگا جس کس درین
عشقے باجہہ نہ ڈٹھا جاسے عاشق جہاں
اس پچھے تدہ سرتے جہلی سختے لے ہا
عجب جمال پریدے اگے عرض کراں گی

ان میری تے بدرہ خاتون اوہ بی کہانوں میاں
ال بدیع جمال پریدے سیف ملوکے تائیں
پ میرا بی قسمان کردا بالوس لگا میرا
مین ستہو اس گلی اوتے آیو انہی جائے
ی رب مراداں تینوں شک نہیں ہک ذرہ
ان گلاں شاہزادی تائیں ہوہی کجہ تسلے
ساقی بہردیہ پیالا آیا وقت خوشیدا
یوان مستانہ ہتیوان رلکے سنگ گنواران

ہجر خیری ہن گیتا موے میلا نال سنبہان
اکٹھے اسیں ضیافت کرسان آگہن جامیں جاہیں
سیف ملوک حرم دا بیٹا کرسان فکر بتیرا
شامل ہو کہلوتے آپے جتنا نان کر بہائی
نال بدیع جمال پریدی ہوگ وصال نفرہ
لے دعائیں اتے ثنائیں ملکہ گہر نوں چلے
نیڑے آمقامی ہویا پچھلا یار پوشیدا
شہر جنگل تھیں باہر نکلکے ڈہونڈ لیاون یاران

بیان داستان ملاقات شدن باصاعد و بدست آمدن و کیفیت خود بیان کردن با یکدیگر صاعد و شہزادہ

ی اس کہانیوالا لعلا بداوتجسا برا
ہوں چہوڑا تہائیں سنگ لدہا اوس بہارا
ہا سو کہا ہوا کوارین ڈہونڈ لیاوین اسنوں
پر سفر مصیبت سہی اپنا حال وہنجائے
خطائی نے سن بہائی کیتی کیڈ کمائے
شاہی اسٹ سفر مصیبت ستوارین او سچائے
بی مرد جوان کہانویں کوڑا اسنچا جیسا
نوں ہاہوں نگر شہر دی راہ ہیراں بہائیں
جی لوں دیکھ لئیں گے رہنے نہیں ہکلا
ان الک محمد بخشا اوے مرد نگارے
اندیپ ملکا والی شاہنشاہ وڈیرا
سراندیپ نگر وچہ پہر وے کوچی گلے بازار
سو نہ پیچ نکس آوی سیف ملوک پیارا
ازار کرتن اہر کسے لینے مہران ہور دینارین
ہزادی شاہ سوداگر زادے
ار دہوں دیکھن والی انت نہ رہیا کائی
ار سا دہوں دیکھن جہاکے کہول شتابی

چن چن مولی دے مزدوری کہے محمد یارا
صاعد وی بے خبر ہکلا دور رہیا بچارا
تینوں بی رب اسنگ ملاوے سنگ ملاوین اوسنوں
نجم النسار سہیلی وانگر یاراں یار ملائے
سن سوال دو ییدلے اپنی جان گوائے
ہن تک نام حیات اوسیدا اشالیس دلیس لگائے
صاعد تے شہزادہ والا میل کراوین کیسا
سیف ملوک شکار چلی تاں اوسد راہ لنگہائیں
دوویں راضی ہوون انس کموں پاک ترانہ یلا
اکدن سیف ملوک شہزادہ چڑھیا طرف شکارے
اوہ بی نال شہزادے چڑہیا لشکر ہو بتہیرا
ہرہر قدم نال شہزادے نوکر چاکر سرداران
مصر شہر دا والی کیسا دیوتیاں پر بہارا
صدقے ستسٹ لودی لگی ہیران ہیٹھ سواران
پنج پنجایت اہل ولایت صدقے دین زیادے
کہدو چڑہے ڈہ ڈہ مردوے عورت مرد نگائے
گلیاں جہت ازار بنیرا خلقت بے حسابے

سب کسینوں مٹھا لگدا ہر یک دی دل پڑدا
یک شہزادہ دوجا سوہنا تاں لے سخی بہادر
حسن جوانی مدہ مستا لے چہرے عشق نورانی
دانشمند اکابر نالے عالم فاضل راگے
ہر بندے نوں لگا پیارا جس جس نے اوہ ڈٹھا
سننے والے سن سن صفتاں عاشق ہون ہزارے
جس راہ قدم اگیرے رکھے سبھ کہن لب اللہ
خلقت آکھے جو کجھ خوب لے دنیاں اوتی آئے
جو بہلیاں وہد شماروں جیہ کتاباں سینیاں
جیکجھ زینت زیب بدندا صورت حسن جوانی
دیکھ حیران رہی سبھ خلقت تہاں ہتہاں کہاو
رکھ شکار بہانہ ٹریا ہون جنگل وادا سے
پری دلوں کجھ ہوئی تسلی وقت ملندا آیا
صاعد دے من چہک سینے وچ لین آرام نہ دیندے
شاہزادہ دل خفگی اندر چپ چپیتا جاندا
صاعد نوں ہر ساعت اندر یاد کرے تے روے
صاعد یار ملے اج سینوں اجیں جیت اس ہون
اوسے سیر شکاری اندر پھردا سے شہزادہ
بیٹھا کول اوہدے یک دو ڈٹھا شخص جوان عمر دا
مین وال مداری ریکھ نشان بن بن آئے
پیریں پاڑ پیا پاں کہتی میل گیتا رنگ کالا
داغ اناگ ہویا سک تیلا رنگ کسیر جیہوں سیلا
ہتھاں پیراں دی نہ ددہ کی نشتر وانگر ہوئے پیلے
نکو نہور نکلے اوپر اوہو تک دوا ئیلے
منوں جہاں نا جیراں تکر وچہ سر الوں ہج دیدہا

خلقت تک تک رج نا ہیں کوئی نہ چہے
نالے دور وطن نہیں آیا سفر ڈٹھے اوس
عمر اوایل ہوندا گھایل جو دیکھے اوس
خوش آواز کرے جیو بلبے پیڑ پریم دی
جیہڑی صفت زباں نوں کردے ہووے او نہاں
شاہزادہ وچہ شمع نورانی خلق پتنگ جو
ہر کوئی دیو دعائیں دل تہیں کوئی
جو رجو صفت صلاحن والی خالق پاک
سہنا صفتاں (صفتیاں) وچہ محمد ایہو سچ مجھ
اسی کارن سہرے خالق دیہو
سیف ملوکیدی اسواری شہروں باہر
صاعد بہ اوس درد فراقوں ہویا جیوا
جیوان روز اندا کرہ عرصہ لکہ ذمہ
ترولی سانگ کلیجے اندر ہر دم
باہر شکاری دشتی وچوں آپ شکار غم
آکھے یا رب سایاں کتہوں انڈ نصیبا
جا ویدا غم جدا ایوالا ہووے کرم الہ
کی تکدا اک جائی بیٹھا مرد لوڈھا اک
تن رنجوری اوپر بہورے تاہتہ بند کم
تاں ہر یک نہ ٹوپی جولی منہ سر خاک
نقش سندر محبوباں والی مجذوبانہ
اکھیں پیلے ڈال ڈول دیکھے براغم
بغلاں ہور حجامت والی لمبیں وال
چپ چپیتا بیٹھا مجذوبانہ
ایا نظر شہزاد تیاہیں دہوڑ خانہ

جانکر نظر ڈٹھا شہزادی پیا بہانا داعقلوں
کرتا گیہ ہزار ہزاراں کہند! شاہ نقیبے
جیتا چیتا قابور کہیں ست لدھیرا اوڈھہ جاوے
لیکے حکم غلام شتابی پہریا جار چوفیرے
شہزادے نے تا دل کیتی گیوین ہرطرے چلان
چال چلا یا چار چلایا گہوڑے چابک لایا
ڈیرے آن لتہا پہر جلدی فارغ ہو شکاروں
حاضر کرو شتابی ایتہے اوس مجذوب جیہڑے نوں
خدمتگار گئی اوٹھ جلدی پکڑ غریب لیاندا
کرے سلاماں تک غلاماں جیم زمیں آدی تے
بہت فصاحت نال بلاغت کرے کلام زباں نوں
وانگ وزیراں کرتہ بہیراں خوب کرے تقریراں
چال کمال؛ بال آنودی نال کوال اوتیہے
عام تمام کلام اوہدی سن کام سلام شہانی
شاہزادی زبا یا اگون سنتوں مرد غریبا
کے مطالب کی ناؤں تیرا دسیں مرد بدیسی
مصر شہ تہیں آیوس شاہزادہ من وطن پیارا
نام مصر داسن شہزادی بہڑک لگی اک سینے
پھر پچھے کے ناؤں تیرا پنج وسائیں بھائی
صاعد دا سن نام شہزادہ تختوں اوٹھ کہلویا
جان بیہوش ہویا شاہزادہ ڈٹھا اندر غلاماں
جو جو آہے دانش والے شہزادی پر ڈٹھے
گند فہماں نے معلم کیتا شہزادہ دا ویری
کدی نہیں سر اوہ ظالم زش کردا کوئی
نساں دیکھے مار طمانچے نال تراڑاں وتاں

صاعد وانگ نمونہ دستی ہتھوں پیریں سنگلوں
پیچل ڈیرے میرے اندر اس مجذوب غریبے
جاں من مرگے ویرے آنواں ہاند سیں او سجانے
دہر آگے مجذوب نے تائیں آن بہایوس ڈیرے
اوس غریب جنے تہیں بجہان حال او دیدیاں گلاں
یک اندر سی سک بخند تی جہک ورا اگ لیایا
آنوں بہاتہ غلاماں تائیں حکم ہویا مرکاروں
خنگی دگل پچھے ساری خفتی رنگ سنجہ نوں
شہزادیدے تختے اگے جاں ہویا آوندا
کہے دعائیں صفت ثنائیں وانگ کلام عجیبے
خوش آوازہ سمجہ اندازہ بولے سخن بیانوں
سن تفسیراں با تاثیراں لگی جیب امیراں
حال مثال کنگال سوادیاں فال مقالاں جیہی
تام انعام حرام ہووے دیکھہ کمال یگانے
کتہوں ایہوں کہتی جا سیں پھیرے کدھر یفیبا
کہیوس مطلب پوچھو نامیں کون بتائیں بن ڈیسی
جانوندا کجہ نہ اگون کنتول رزق ہمارا
آہ چلاوے تے فریادوے سو کہہ وس مصر زمینے
کہیوس نام میرا ہے صاعد کہیا میری مائی
ہو بیہوش ڈٹھا گھاگر دی سہر ہووے جیوں مویا
بے عقلاں کچھ سمجھ نہ کیتی پایا شور ہنگامان
صاعد نوں پہر مارن لگے ہو بے عقل کمینے
سیف ملوک کیتا اس دو کہیا نہ کیوں جاوے خیری
اوس عاجز دی ڈنڈی یارو کرد تینے ... نہ ہوسے
سولے تے سلاکاں پایاں نہیں میاں شاہان

ماران کھاندا ٹھنڈا گوڑوا کر ہمت اوٹھ نہاتا
سیف ملوک او تے چھنکائی عطر گلاب لبیران
جسو یلے شاہ ہوش سنبھالی پچھیوس صاعد گیتے
ماریدا اوہ نٹھا صاعد اسیں رہے وچہ روئے
سیف ملوک کیہا کم بخت تو برا ہنیر کیتو ئے
احمق سخت بدی جھلیائی ویر ہوندا ستر انان
شہزادے فرمایا اوسنوں پیدا کرو شتابی
نفر غلام چوطرفی دوڑے آوے کتوں نظر وچ
کوچے گلی بازار محلے ویندا ایہہ ڈھونڈورے
الیس کہڑ پوچھ اساں کہڑا یاد سو جسنے ڈھہار
اک ہزار دینار دیانگا جو اوسنوں پھیر آتے
سرگرداں شہزادہ پھردا منہ کوڑا اول پھکا
خاطر خوف سہاندا انانے طمع پیونے زر دا
نا کوئی کھوج نشانی لبھے نا کوئی پتا نہ دساں
جیوں جیوں لوڑ تلاش ویکھے بہند اموجھ بتا
کی میں خون اینہاندا کیتا ایڈہ گناہ کبیرا
خبر نہیں جو قتل کرنگے یا پھڑ قید کرے ہن
صاعد خوف اندیشے اندر جان سوکی تن کنبے
گھر گھر ہوکے ویندے پھردا ابھیدا ابھیر نہ لگے
لدھا یار کھڑایا مڑ کے پیا ہنیر خسدا ایا
اودہرا دہ دعائیں منگے شالا کوئی نہ دیکھے
دو بندے اوس کوٹھی آئی اور اک ڈور کریندے
صاعد عاجز دہر دعائیں لنسدا یا رونا ہیں
بالمان اتین پٹر دہروہ لیوے وچ خضور بچایا
جگ گھیٹ اوڈائی بیلے پھیر بہار جہندے

اک ہکلی کوٹھی اندر چھپ گئے وچ ڈھہار
ٹھنگیے جھلے ٹلیاں ملیاں وانگر سکیاں مراں
سمجھ حقیقت دسی نفران ایہہ گجہ نذری ایتھے
خبر نہیں وچ چھپیا گئے ہو بچیا کس ورلے
اپنے دلوں سجن بن گئے میرا الہو پیتو
تسیں سجن دلدے دشمن جنہاں زندہ پھاہاں
نفران جانا ہے تقصیری کریئے ڈھونڈ خرابی
پیرا دہاں آپ شہزادہ بھیدا پھرے شہر وچ
اس صورت اس قد اس دیسی اس روانش اس لوبے
یا کوئی ڈھونڈ لیاوے کدہر دن کھول بیان جنہاں
بہت عزیز اسانوں لگسی سجن دلدی بھائی
دیکھ اوہنوں جگ لوڑن چڑھیا گیا وڈا
جا بجائے لوڑن خلقت پتا کرن ہر وار دا
صاعد چھپیا سن ڈھنڈورے آکھے کتول لنہان
دبوچہ کر بر دلیلاں زبانی کیا میں کیتا
ڈھونڈ مزا ایہہ دیون لگا آندوس کس تقصیرا
یا کوئی سخت تباہاں دیکے غصے نال مریں
سیف ملوک ڈھونڈیندا اوتدا جاپیا دردا اپنے
خفگی نال ہویا رنگ پیلا ہو نٹھہ سکے موہنہ گئے
جیوں مہرا ہے گنہگاری سچ اوہ ہتھ نہ آیا
ایدہر ایہہ کے جب تہر سیل ہو گت لگے
اندر وڑ گئے دیکھ لیوے جہندوں پکڑ منہ
بنیے ہتھ سوال بکارے اتنان مار دنا ہیں
جاندے جیسے وانگ فراقی اپنیاں آپ کہاں
لٹ پیا لوہ دہ جھنڈ وچھوڑا آئی دار منہ

ہوہو ہوش ڈٹھا وچ صاعد کجہ خوفوں کجہ ہاروں
عطر گلاب لگی چھنکاون ہور ملن خوشبوئیاں
حال حقیقت اپنی ساری کھول سنا جوانان
صاعد وی دعا شہزادے شالا کھان جیوین
سر پر ظل الٰہی ہووے قدماں وچ ولایت
شوکت شان عدالت عزت راج حکومت پایا
عاصم بن صفوان شہزادہ مصر شہر دا والی
صالح ابن وزیر اوہدا سے اک وزیر پیارا
میرا اک شہزادہ آہا بیٹا عاصم شاہ دا
بہاناں ربدا ایویں ہویا اوہ ٹھیا وانہ پالنے
ویکھن ساتھ گوٹھیا اوس صورت جیو گیا ہوہی
شہزار امرا اسلامی دولت رخت چڑھا ہمر
ہورا سوار جہازاں او تے وچہ سمندر ٹریا
اوہ جہاز ہوئے گئیں ٹوٹے غرق ہویا سبھ ٹرپا
میں اک تختے اوتے رہیا رو ہڑیا وچہ عالے
شہزادے درد فراقوں تھہر سی عموماں
جودہا برساندی ہن نیئرے مدت ہوئی چھپے
سرگرداں رہیوس نت پھردا ہڑ ہا لو پہر بندر
ہجری اندر یار اوناں نے کیتا مینوں قیدی
دردانیاں ہویا پر سینہ خوب ملبند آوارے
نامیں گل اینہاندی سمجھاں نال اوہ سمجھیں میرے
بچے والے پالوں مینوں کھاون کارن چوگاں
ہجر امیر لوالہ ہوئے نال رکھاندیاں لالان
میوں کول ہولوں جے کہے تو شتابی کھانواں
تیو بچے دیون لگے دا لیے ہوں چیلوں

شہزادہ پھر ملیاں بلدا آپ کریندا داروں
ہوش سنبھری اوہ نہ بیٹھا کہند اسیں گیگیو یاں
کیونکر مصر شہر تھیں ٹر گئے پچھتوں نہاں کاناں
دولت تخت اقبالاں والا سدا زیادہ تھیوین
دشمن چور ہوون نے سجن مانن خوشی نہایت
روز قیامت توڑی شاہوں دن ہووے سوایا
نوکر بوسدے تختا نوالے ہور شہزادہ چالی
میں ہن بیٹیا او سدا شاہ کرماندا ہتھیار ا
سیف ملوک آہا اس نانواں بھائی سرج ماہ دا
کپڑے اوتی لکھی ڈٹھوس صورت پری زنانی
اوٹھ مہر پیدی اوڑے چڑھیا جھنڈ ولایت شاہی
مال خزانے تے سپاہیانے بے حسابوں ہا ہر
ہکدن وار مخالف دگی مینہ غضب دا ٹریا
ہکدویندی سار نہ کوئی آہا سخت ہنیرا
قدرت پاک خدائی رکھیا شاہوں ہی جلدائی
ڈاہڈا بال نہ زور محمد جو بہاوے اس تریان
سنبھ گیا سبھ آسو پانی دیندا آکھے رد نے
تسیا غماندی قومی پہلاں پایوس قیدی اندر
ناہم قوم
نال درحت رکھن لٹکالی نانگل سمجھ گئیدے
غزلاں گاونواں مس پڑھاونواں شعر بہتراں تر تیاز
مینوں جان بکھیرن لاون اگی دا نے دہیری
اوہ نہ کھاوان بیٹ سکانواں سیدوی تھوگاں
موہ یو چون حیلہ کر گئے باہر ہتھ نکالاں
ناں اوہناں پر معلم کیتا ایہہ مرغ سجانواں
فجری شام نکالن باہر جنگل بول کریندون

پھیر ہنجیری وچہ پالون جلدی کرن ساہ ماہا
تھیں سانہون ترس آوی کردی قید پرندان
کرن جدا اوڈاران نالون جوڑہ چار نروڑن
جنس اپنی تھیں وچھڑ چھپڑے ہان جنسا نوچہ آئے
وچہ ہوا ہیں اوڈن والی قید اندر رہاندے
پنجرا یا نوچہ ٹرن نہ ہوندا اکیکر ہووے اوڈاری
خبر نہیں کس دیسون آلون مرغ غریب بیچارے
جالانوالی پکڑ لیالون بیت پنجیرو وچہ جالان
جیئون جیئون رولون کرن پکاران بولن بول محبت
تان کوئی سمجھے گل اونھاندی نامندروندیان کوکان
سار ہمیر مٹیدیاں گذری سرتے وال نرہندے
پھیر جہانوں رحم نہ آوے دیکھ مصیبت بھاری
ہک لہندی دی چڑوی جاندے دے مڑ لہندے
دور وطن ہمرہ ستھے نکوئی پیسیا قضیا بھارا
بڑی جدائی سیتی آئی لدگئیون دلدارا
مدت پچھے صاعد تائیں نظر پیا شہزادہ
یار اوڈو ہک قضیے اندر رلے کہان اودارا
صاعد حال سناندا شاہا ایویں سان ہین قیدی
آیا رب کریمی آدتے ایہہ سبب بنایا
جس قومی وچہ قیدی ہاسان ہین ہمیشہ بندا
اوتھون رب خلاصی کیتی لنس ٹریوس کر جلدے
شہر اندار اجا چھڑ آگہر اوسدے سی ہٹی
اوس بے بیلی ہیرے تائیں لینے کدل منگایا
مدت پاس لینے اوس کہیا لید ہو مطلب پایا
کنے کہنیرے دیکھ مشقت بہتی ایس نگروچ

مشکل قید مصیبت میتون اونہان عجب تماشا
سکھے باغین اوڈن والی پنجیریان وچہ جالان
پرپھٹن سر گنجی ہولون اجو بہتیرس نچھوڑان
کاندا سکھ صوا دا اونہانوں دم دم دو کہہ
تان اوہ سنگت چوگ خوشیدی زہر نوالے کہان
آئی ہاں جون جان نہ نکلے جھلن سخت قہاری
دانہ پانی پکڑ پیدلیسین ہر ہر بتنے پہر
جالان یاد کریندے رولون کوئی محرم حالان
اوہ رولون اوہ رکھن والی مس مس وی ہرنہیدے
پھیر پیڑ گئے اوہ ہویا لوڑن عجب تماشا لوکان
تان ہارن شکر گزارن ربدا دتا
سجنان نالون سجن وچھوڑن رسم کیے مہتاب
ہکنان سخت نصیب اونہاندی پنجر یا نوچہ بہندے
کھولین قید امید تیری تے یا مرشد سچیا
رب رحیم غفور میلے پھیر پیار
حال سنا محمد بخشا گلان چھوڑ زیادا
سدہی صاف سکا کہانے مان کر بہت لیا
کدی خلاص کریگا اوتھون آہر آس
جو سلطان ملک دا آہا چڑ اونہان تے دا
اوس قومی وی سختی آئی ماری چکا ہوس
اگون شہر ان نکھیڑ یا لکھے ملے اولدی
قوم اپنی وچہ صورتاں ایے زیور نال لپیٹی
قدرت نال اہدا دل شاہا دیکھن سات دکان
اوتھوں بے پہر لنس کہلو لوس ہوئے پاک
ہک مسجد وچہ ڈیرا کیتا بیٹھا سان فکر

ہک نمازی بوڑہا آہا اوس مسجد دا بانکا
اسجائی آ دیٹھا شاہا جس جا بوئن تدہ آندا
شاہزادی ایہہ گلان سنگی صاعد پاس پچھاتا
صاعد تائیں سٹے لالوس نال پیار صفائی
سیف ملوک میرا ہی نالوان عاصم شاہ دا جایا
اپنان آپ شہزادہ دوسے صاعد مول نہ منتے
جبکر کدہرے روہڑ کہڑ لگا ہوسی حال شکستی
دولت سندا تہیا لالوالا راج حکم اس بہتا
صورت شاہ جیسی صورت ہوندوانگ آوازہ آوازے
سیف ملوک نہیں توں بھائی صاعد کریہ نہ باور
صاعد نے فرمایا اوڑک ہک نشانی پکی
سیف ملوکی ویرچہ متھے آہا خال نورانی
شہزادے دستار اوٹھائی متھا کیتا دانہدا
ہوش عقل گمندہ بدہ نرہیئوس مرویوانگ پیاسے
گلاب ماریندا چھٹے ہر موہنہ سینے تائین
صاعد نوں ہوش سنبھالی آیا جیو نکاسے نر
ہند اشکر ہزار ہزاران ڈھٹھوس پھیر سو کھلا
صاعد تے شہزادہ دوئی اوہ ملے گل لگ گئے
شہر اندر پہ نگروی شاہی آہی نالے فوج رعیت
پیا گواہا یار شہزادے ہوئے پاک ملایا
بہت دار پوشاک منگائی عطر اوپر چھنکایا
نوبی تاج موڑ کی ہر کوئی سوہلے گالون آیا
شہر وال گندے چمکار دجیون سوہنیدیاں تارا
شہزادے پیر کہانے نگے خدمتگاران آندے
کھانان کھارائی ہوئی بیند لال پیالے

راج اوس باہر آندا میتون سیر کریندے تاہنگا
سیف ملوکی ہو غم اندر بیٹھا سان دریاندا
ہنجون رویا اوہ ہپتہ کہلوتا فضل ربانا جانا
کہندا سیف ملوک شہزادہ میں ہاں تیرا بھائی
تینیون میتون وچہ سمندر رہیا وچھوڑا ایایا
خبر نہیں اوہ کتھے روہڑ یا کنے لایا بنتے
ایہہ کوئی شاہ ولایت والا فوجان بلن رستے
کیکر اوہ پردیسی شہدا ایس مراتب پہتا
عاقل دانے سوہنے سندر بہلی بھیکرے تازی
ہر ہر جائے نشانی دسدا سیف ملوک اکابر
تذہ یقین لیا نوان شاہا جے اوہ جاوے تکے
اوہو خال ہووے اوس سندے معلم ہووے نشانی
صاعد خال ڈٹھا جیوں ہی وڈا ہا ہورماندا
سیف ملوک بلیندا اٹھیاں تن تہین تراں گیا
عرض کریندا بار خدایا اسنون پیر بچائین
شہزادے پیرین ڈٹھا چمے قدم دینگنے
لکھ شکر زبانون آکھان کرم کیا الله
سیج گئی پوشاک کہین منجون اولی رگ کے
اہلان رہان تابعداران ہوئی خوشی جمعیت
سدہ حجام حجامت کیتی جبار حمام بنوایا
صاعد دی کر بیر بدن ادا کے جیڈ لیدہ پ سوایا
چڑیا روپ سوایا لالا کیسیوں رنگ لایا
حسن بے انت لبنت بہلا ہاں دیکھین لوک ہزاران
مدت پچھے لی پیارے رلمل دونوں یہاں
کیسو ہوندے مرطرح ہوندہ فراغ دہ

صاعد نون لے نال شہزادہ ٹریا طرف محلان
ہوئی سوار ہزاران تے دوئی دوڑی اگے ازدل
ہر شاطر منہ ہندی تیغان قبضے جرأت سوہنے
پوشو پوش کرِیندی جاندے خلقت ڈیہہ پیہ وندے
شوکت شان گھنیرا کرکے کروفر ہزاران
محلاں دروازے آندا کرکے ایہہ وڈیائی
استقبال اہدیہوں آئے شہزادے سہر کرے
سیف ملوکیدی پیہرا انگل سبجے پاسے ٹورے
جا سلطان تخت تے بیٹھا اوہ بی کول بہائے
وتا حکم کلالاں تائیں سرخ شراب لیاؤ
تان ترانے کرن شہانے نغمے ناچ نگاتے
پروی رود سرود خوشیدے گان بجاؤن سازے
حوران ہار بہار جنائی خدمت لے ریشان
ہوئیر کی لگی توڑے چمکن تلے وارہ دوچے
مارن پھیرے گرد چوفیرے روشن کران ہنیرے
زاہد صوفی ویکھ نسکدی اوس مجلس ال اوہ رونق
جان عیشا نوچہ ہو نکھ سکہلی دو رہوئی تے لگیری
صاعد بیٹھا دس اسانوں حال حقیقت سارے
صاعد کہندا سنتوں شاہا میرے درد کہانے
جالے روز رہی سی جہلدی واہ مخالف ظالم
سرگردان رہیا اوہ تختہ اتنی مدت توڑے
آفت شاہا شاہا نہ دین کلاوے گھمگھیر قہر دے
یکدن جھکھڑ داؤ کہلوتی ہوئی دور غبارے
تک تاپو ہوندی مینوں جا صاحب نے لایا
تا پوا نہ رنظری آئی لعنت و بد شماروں

کیکلجہ آکھہ سنانوان یار دا اوس خورشید یاں گلان
چاپے شاطر بہجدی جاندی نال لباس مرکان
ڈکے ڈھالین کہلے گردی بہل سورج دو پہرے
واہ شہزادہ ونے واہ صاعد چاروطرفوں ہند
صاعد دا رنگ روپ سہایا جیوں گل وقت بہاراں
شاہ نگر دا اگون ملیا نالے ہور لکاں
لکھہ خاطر لکھہ عزت کیتی والی اوس نگر دے
صاعد دا اجتھہ کہبا نگڑے ٹرد ہی اتی اوہ
سبجے پاس شہزادہ بیٹھا کہبے صاعد ناں سے
کنجر آئے کلونت میراثی خوب سراں رنگ گا
سات سراں تے تین گراماں گاؤن گنین دا
وین شراب رباب سیندی مجلس ہو تمام
گل رخسار سمن بر لائے سنبل وال پریشان
کہیر یدا رزم نشوازان گوہرے رنگ ارکے
من آوازے تازی ہوندے رقص گہنیرے
جو تکے سو جار نسکے تاب حسن دی پوروں
شاہ نگر دا پوچھن لگا کرکے جیہہ مشہیر
کس سبب بچایوں مولی کیکر عمر گزارے
جان شہزادہ نیالوں کہڑ یاد ور روہڑا آیا پانی
تختے تے مین روہڑدا رہیا نان دسدا کوئی عالم
چاروطرف دسی جل بارو نہ من نہ لبہدے لوہے
دانہ پانی اجرنہ آئے ڈکے لکھے امر دے
انہر دو ہرنے دتن لگے کیتی رب غفاری
جان پر آئے آہے بیکہہ پاس روانی
مٹھے میوے ٹھنڈے پانی خوش ہوا بہار

گھنیان چھانوان سوجھیان جامین سنبر دیہرے لگجے
کوئی مدت اوس ہنبدر اندر کیتا وقت گزارا
میوا پانی ٹلے اوتے پار لیے کجھ خرچے
زیادہ ملا پانی اوتے ترٹیا چار مہینے
ساری عمر رہان جے گندہ اوہ مصیبت بہاری
مجھہ کجھوتی بہلنان متددے سینسار جماعتاں
نام جانور
مارو مار کرِیندی آئوں حو ڈیو اُنگ پہاڑان
اونہاں بلائیں تہیں مینوں قدرت نال بچایا
قرب مہینے سجدا مینوں کہاوے چیز نہ کائے
یکدن کران ربدا ہویا موج چڑھی دریانوان
اوچی ہوویں تہاں نہ چھڈیوس جل تہل ہویا
اوس پانیدی زوروں میں تے جیوں تہین تہہ دھو
قہر نہنگی جہلے تہکے غوطے کہاوے بہتے
ندی اوچھل اچھالا پاتلا تاپو جیہڑا ہیا
تاپو دیکھہ اوہدا دل راضی وانگ جنت دی گوچی
فندق اتے عناب انجیران داکہہ انگوران گوچے
ہندی میوے ہور ہزاران گنتر وچہ نہ آئون
ہور عجب اک میوہ ڈٹھا اوس تاپو وچہ بہائی
شام پئے دن ڈوبے جیدم جگ پر پیا ہنیرا ہی
ساری رات رہیا اوہ ہدہا فجر ہوئی پہر کہلدا
ہور درخت اک میوہ اوسدا وانگر شکل منکھان
ہر والی پر اہو جیسے میوے بہت رنگیلے
مین بی دلوچہ نیت کیتی ایتہے رہن ہیلا
یکدن احمن جیتی آیا انسانان دا ٹولا
جگردی عود نگردا اونہاں بیجرا خوب بنایا

ہریان شاخان جیسے پہریاں کرئی نرسنگی بہجے
اوڑک ٹریوس ہبن کی ٹلا لکڑہ پائندا ہہارا
اوسہر وقت بدیسی ہوکہی آپ حکیم پابرچی
اوس تختیدیان گلان سان سنبل اوٹھین سینے
سیکڑیان تھین اک نکدی ایسی رنج گذاری
لکدہر کمین تے جل ہوڑے ہور ہزار آفاتاں
ہر ہروی منہہ وچوں نکلن دوزخ ہار ہواڑان
ہر عاجز دا حافظ ناصر واہ واہ بار خدایا
سخت مصیبت اوس کٹائی آہی جس بنائے
روز مین تے پانی پہریا کے گل آکھہ سنانوان
مین پر روز حشر دا آیا مشکل سخت وہانے
ایہہ ہویا کی ہویا مینے یار جیہین من ہوسے
لیکن لکھی دم عمر دے اوڑک موں نہ ہٹنے
مولی صحیح سلامت مینوں خشکی اندر کہڑیا
سہر و چنار انار کجوران ہور سفیدا لوچے و
جو من بہاوے سو اُنو کہاہے نان کوٹا کی بوجہے
یک پک سبہ ہو لہر ننگ رتی رس چیچ تدی من بہاون
انگوری وانگر گوچہا اوسدا صورت شکل الہی
پتر جالپیشین گوچہا اوسدا قدرت نال الہی
بیکا بیک آواز اوس رکھوں نکلی بہارے کڈا
وسدا آدم جیوں لٹکا یا زلفاندے سنگ کہان
بیٹھے کہا من پرچائن ہاڑے بن جیلے
میوے کہاسان قت لنگھاسان سنگ لبہدا
مینوں بگڑ لیا رل سبہناں پاپھیر اکر والا
اوس نجیر ملوچہ گہت کر مینوں نال کہو لکایا

جان گوشت وچہ تیل سنجرسی تر ہوسی تہ وہی — تدون خوراک کرانگی اسدے عوض اونہان بہنی مہی
ترے مہینے نت اینا غہ دوئی وقت رجاندے — شکر مغز بادام چہوہارے مچہو بہن کہلاندے
دلوچہ خواہش ایہہ اونہاندی جان ہووے تن فربہ — میوہ روغن تری دیوان گے گوشت ہوسی چربہ
ہکدن مار کباب کرانگے ہوسی عید دلیدی — ایس طمعے تی پالن مینوان کرتا کیہ دلیدی
جان پہر گوشت موٹا ہویا پہری دہی پرالی — آیا رنگ عجایب جسے صفت خداوند والے
شیشے وانگ چمکدی دہی چوہ چوہ رتا کرنیدی — مثل انار بہکے تن سارا لاٹان جوت مرنیدی
زنگی کہانون ادتی ہوئے مارن لگی مینون — پربے رکہن والا رکہی مارن طاقت کینون
وانے سکے کرن صلاحان ایہہ ہے تحفہ بہالا — ہکدن کہادا تان سکے ہوسی سالن لینگے سارا
دانشمند اپے بادشاہی دل کہلیے تحفہ گزندا نہ — کالے حاکم راضی ہوسی دیسی دان شہانہ
کشتی اوتی جا چڑہیوے سنے چلے دل شاہی — پانچ چہ رہی اوہ پہیری روز قدرہک ناہی
ہکدن وار پریدی جہلی جہگہڑ سخت ہنیری — کاکانگ چڑہی دریاوے اوسے وانگ طوفان دریر
چالی روز چلی پہر کشتی وا ہووہ شتابی — اوتہی لی مین تنگی ہتہی رنج مصیبت آئی
ہکدن ظالم داو گہلوتی نرم ہوائے سکہالی — غشکی دندیکول اونہاندے بیڑی ہیڑی آئی
اگون شہر آیا یک نیڑے آدمیاندا واسار — مسلمان دشمن سبہ بندے کفر نہ وسدا ماسا
زنگی دیکہہ اسانون لگے کشتی پرت پچہاہان — شہری لوک ہتہی ہو کے پکڑ لیو نے لاان
زنگی ظالم لوک خوناخی بگڑے مسلماناں — ساری مار نہدی وچہ سٹو چہنٹے دباجیو انان
مینون اونہان خلاص کرایا یار کولے دریے — نام عمان ایک شہر آگی سی اوسے وچہ ہتہوس خیر
قدرت ویکہہ خداوند سندی آپے قدرت والا — بازاندے ہتہ دے کبوتر گرد اپہیر سنبھالے
بازہے اتہتر پہنچے جا زب پاک بچائے — لوہندی پہے مرندی بازے تنز پہیر وڈہ جائے
بی لگ ربجا پہڑیا کر شکار زنزی سے — لگیوس سوٹا بچیا بچا موئی موت بڑی
کالی سپ پہڑی سی چہڑیا سار موہنہ وچہ پائی — لگی سٹ ہویا سپ گہائل ثابت باہر آئے

حکایت بطریق تمثیل میگوید

ہکدن کرن شکاری بادی اندر آیاء — اردرخت گہنے دے جہالزین اوس ڈیڈایا
لمبے باز ہوایون اوڈدا آ بیٹھا اوس رکہہ تے — طمعہ لوڑ سے ماشہ چوہڑ آیا ظالم بہکہہ تے
ہتہہ شکاری بازا وستے سوچہ بیٹھی یک کہگی — دشمن نکہہ راج مین ہے جوگ اچانچی ہی جگی

ستارے مین ل بر برکنگدے اونہان شناس نکالی — آدم شکل پچہانن ناہین اور شناس لوکان
ایہہ معلوم ہووے جے ایتہان آدم کوئی نہ ڈٹہا — آن سیانہ دنیدے کہانان ناکوئی میوہ منہ
یلا گہاہ گہتن مین آگے یا پہر سوکے والے — کوڑ بادام چہوہارے مجہی کہان آیون ایہ کہانا
وائی گہاہ مکہادا جادے بہکہہ کتیبی لاچاری — بجر یوچون باہر آیوس کرکے بہت ہوشیار
خورش اونہاندی کہانون لگوس مجہو مینہے پکے — دیکہہ حیران ہوئے متعجب ہے جیکوئے نکہ
مینون عجب بکہیرون جانن کرن آپسوچہ گلان — ایسا نکہی کدی نہ ڈٹہا وچہ او جاڑاں جہلان
ساری خورش اساڈا کہاندا اونہ گہانہ کہاوے — خبر نہین کی ذات انہاندی کہڑی دسیں او
پہر مجہی سنتے میوے مینون دین خوراک نزدی — کہانون مینون سبہ کجہ آہا سکہہ نہ آہا کوئی
شکت پیادل میرا اوتہے چارا کوئی نہ چلدا — دیکہہ کلوہنی شکل انہاندی جگر سینے دہ
سیف ملوک پچہیندا بہائی شکل اونہاندی کیسی — کجہ نمونہ دس اسانون کہڑی چیز
صاعد کہندا سن شاہزادہ وسان کجہ نشانی — سراونہاندے کوکان وانگر باندر وانگ پیشانی
اکہین سبز ڈرالون ووروں وند مثال بلوکان — گورخراندی دہی سباری دسدا بی مین
صورت آدمیاندی آہی دو وی تہہ اونہاندے — اٹہانو انگر پہیر بدن تے سبہ وال دکہاندے
سیف ملوک بچہندا اگون نال محبت خاصے — وس بہائی اوس قیدی دچون کیکر ہوئی خلا
صاعد کہندا سن شہزادے چو گل اگون آئی — اکدن مینون مارن لگے او دشمن لوکائی
پر کوئی روز حیاتی باقی دنیا اوتے آہے — مارن تہین اوہ ہوئی پشیمان کیتا کرم الہی
تحفہ کرکے بہیجن لگے دو وجے ملک کسینون — ہک چیان پہر چار کہندا ارے لے
جاندی جاندیون یک جائے پانے اگون آیا — اوہندی ندی ڈونگہیری اندر پہیر جدون
پانی کولون ڈکدہٹیا ہل نہ سکیا مرے — مین جاتا ہن ویلا اہہوس لوان اتر دلے
بجر ہتہین مین باہر آیا جہال ندیوچہ مارے — ڈوتن ہاہان مار شتابی ددر گیتوس کرتا
اگے روہڑدا جاندا آہا پاستے بی یک تختہ — ہوا سوار نبیوس اوس اوتے ہتہ باہچیا سمند
پنج وہاڑے پنج راتین کہیوس ندیوچہ روہڑدا — پہیر کنارے لگیوس آکہن ویکہہ سبب کی جر
زندگی آدم کہاد لوالی اگے سان ہتہیرے — مینون پکڑ لیا پہر اونہان کہان اگر پہیر
پہر کوئی ہے دلیل اونہانون کرن آپسوچہ گلان — مینون سمجہہ نہ آوے کوئی نابوجان
خوب شکار سمجہہ کے اونہان اپنے ملک پچایا — تیلے والی مٹی اندر گرون تیک ڈوبا

ہتھوں شست شکاری جوڑی تیر گھنگی نوں لانواں
گھنگی جدوں اوہنانوں ڈٹھا گردی فکر گھنیرا
بیٹھ رہاں تاں شست برابر مارے تیر شکاری
تیز لگنوں چھوہیر نہ کوئی کجھ تدبیر نہ چلدے
جا ترب رکہن اوسے ہویا کے سبب بنایا
بھون ناگ چلایا اوسنوں ڈنگ آلودہ زہر دے
گنگے بیٹھی رہی اوتھا میں چنگی بھلی نروے
قدرت قادر والی والے کنتر وچہ نہ ہووے
صاعد کہندا اسنتوں شاہ شہر عمان میں آیا
اڑ رک ہو یوس اوداہی اوتھوں آئے کینوں تنگلے
نال اوہناندے میں بی ٹریا ایس ولایت آیا
ویکھ جمال کمال خصم دا دور ہوئی غمناکی
تک دیدار بہار حسندی یار پیاری والی
سیف ملوکے نوں پھر کہندا صاعد یار پیارا
سیف ملوک حقیقت اپنی کھول سنائے سارے
صاعد نوں سن درد کہانی شہزادے دی کلی
پھیر شہزادی گولوں پچھیا اوس پھیرے وچ جانی
جیکر وس سجندی پیا متی ٹلا نکے کیویں
شاہزادی فرمایا گون ہووے مبارک بھائی
آپے پتے آ ملی گی جے چاہیا رب سچے
صاعد شکر گزارے ہزاراں حمد کہے پھر ربدے
القصہ اوس روز شہزادہ نالے صاعد تاہیں
جان برخاست کچہری ہوئے رہے امیر وزیرے
شاہی گھوڑے سرو منگائے جلدی وچہ کچہری
جوڑی تہاں پوشاکاں سوہنیاں لائق بادشاہاں

اوتوں باز تکے جے اوڈے پکڑ شتابی کھاوے
گھنڈی رتا پیوند گر کہیں بچن ہیناں […]
بجا اوڈاں تاں باز پکڑسی ہر اسنوں میں […]
آہے گھڑی اجلدی ایہو وچہ تقدیر ازل […]
گھنگی دل شکاری تکدا شست دہاں […]
تیر چھٹا اوہ لگا بازی دوویں دشمن مرد […]
مار لوالے سوئے محمد قدرت ربدے […]
قصہ دس محمد بخشا یار کہیوتے سیوے […]
اوس نگری میں میں غریبے پورا برس […]
تاں فلک ٹریا بہارا انگشت سی اوہ جن […]
رنج مصیبت بھلے سارے جدوں شہزادہ […]
الحمد والمنت للہ اوسی لوں سبھ […]
دکھ گئے سکھ حاصل ہوئی کرم کمایا […]
توں ہیں دس شہزادہ اپنا سفر قصہ […]
بار بار بڑاندے دکھ وڈاندے گرگر […]
رنج مصیبت محنت سختی اپنے ساری […]
باغ ارم بدیع جمالوں لہیا کجہ نشانی
نہیں تاں رنج مصیبت سارے گئی اساڈا […]
باراں روزاں تیک پہیدی اوڈیک اسیجا […]
ملکہ خاتون نے سنک میرے قول نہ کیتے
ضائع گئی نہ رنج اساڈی آس لگی مطلب […]
سراندیپ شہر لوالی رکھے کول بہائین
صاعد تے شہزادہ شاہ تہیں وداع ہوئے […]
زین لگام جنہاندا آہا سبھ اسباب سونہرا
زیور زر جڑاؤ اوہ بی دوستے کرکے

چاہے ہور غلام بہاکی سندر صورت والے
ہور ہتھیار امیراں لائق جوہر دار فولادی
سبھ چیزاں وانگ عزیزاں شاہنشاہ گردے
صاعد دا کجہ انت نہ آہا حسن علم چتیرائے
سوہناں خط صفائی والا مٹھے جیبھ رسیلے
جدوں کلام زبانوں کیتی اوس عزیز مصر دے
شاہزادہ تے صاعد دوویں اوہ مجلس چھڈ چلے
[…] دے جی سنگ گلاں کردے ہیولن بہت لاندے
دم دم نال الحمد گذارن کردے شکر گذاراں
جو رنج مصیبت گذری یاد کریندے آہے
سیف ملوک دلی سکھ دولت دکھ متاع خریدے
[…] سرانڈی کدی پواندی بستر پاہن لاوے
کام لئے تاں کام سنواری ہوں درست نکلتے
عالم ورد چھوڑیو الا نام لیاں دل کھنے
[…] توں سخت اوڈیک سجندی تلخی جان کنندن تہیں
[…] پہلی سی شہزادہ آندا بجہہ پہیدے
صاعد لے شہزادہ اندر بیٹھے روپ سہائے
خاتون بدرہ خاتون نالے ماں انہاندے
[…] تک بہت تعجب ہونوں جوبن لہراں چڑھیاں
شہزادی سن ڈٹھیاں ہویاں اوہ جوہندیاں لاہاں
[…] سیدی صورت اوسنوں لیکر ہر دل ٹھڈی
صاعد وادل شہر سہرا جاناہا عمل شکلدا
[…] زور اور فوج لوالے لگی ملک نہ چھڈدے
شہر پیدائش والے لونگ نگر کشمیرے
صاعد پرت ڈٹھا جیویلے ملکہ بدرہ تائیں

خدمت گار ہشیار سیانے خوب جنھاندے چالے
چمک جھنکاندی ہاری وورون دشمن بچ کھسادے
صاعد نوں انعام دتا سی تسیں وزیر مصر دے
طبع لطافت رساں آواز سے قبضہ ہنر دانائی
بادشاہی نوں وسدو عابین نال کلام رنگیلے
مالک ملک ولایت والی ہو گئی سبھ بردے
جس ماڑی وچہ ڈیرا آہا بیٹھے آن اکلے
سخن پیار محبت والے دسے مولا جاندے
کرم کیتا رب پھیر ملایا سک سکندیاں یاراں
بیٹھ پیارے لیکھا گندی عشق وچ دیلائے
کہانوں ہیون سوں بھلایا کرم اوڈیک پہیدے
شام فجر بن شام محمد نیند آرام نہ آوے
رین ہلک بہرنین نہ سوندے پکن تکدی رستے
بڑی اوڈیک جدائی تانوں نوں بلبن الیفے
نیند رہا کہہ قرار صبر نوں گڈے یار وطن چ نہیں
اگے چل فقیرا ناہیں لمبیاں گل کریدے
سورج جن محمد بخشا ایک برج وچہ آئے
باہر اوہلے کہلیاں تکن صورت خوب ودہاندے
دوروں رہ سنگیاں اوٹک تہیے اندر ویاں
پر اوس دل سی عشق پریدا ل میٹھا سبھ داتان
مصر نیاں ہو دہنہ بہر یار ہیجیہہ ہے کدگر لڈی
ذوالقرنین جنہندا چڈھیا مارن کوٹ عقلدا
کرن سنبھالا ہر جادا الا اوڑک ہالہ کہنڈے
لکھ خالی رہن محمد بھجوں حکم امیرے
ڈٹھوس بدا لگاس حسنا کی گل اگہ دساییں

بدرہ خاتون صورت ایسی لازم کری بدرون   یمنا بیداغ مینوں تاتیں ہون لگا داغ جگر نوں

در صفت جمال بدرہ خاتون و عاشق شدن صاعد بر وے

بدر منیر زمین پر روشن بی بی بدرہ خاتون   مانگ آسمانی تک نہ سکدی ڈردی عشق آفاتون
صورت اگر کوئی چین چنگلا ایسی نقش نہ لکھے   کنڈل وار دو ناگ دو زلفاں اکھ لڑیاں ول ڈنگی
جو تکے سو شہر سٹر نکلے کھڑ دی عقل دانانوان   بیدا غانوں داغ لگاوی صبر کھڑے فقرانوان
رنگ گلاب انگ حساب لے چہرہ وانگ مہتابی   جیسی ہتین خوشبوئی کھلی اکھیں مست شرابی
اوچی لمبی نازک گوری نرم مہینی وڈالی   ناز انداز تے آن کرشمہ صفت خداوندوالی
نک بینک فولادی کھاتاں ترکھے گھوڑے اوتلے   عشق مجاز اکٹھا کر کے سہرجی سے رب تلے
قد سفیدی وانگر ہانگر باز و شاخاں ہویاں   سخت آہو لپتیاں دی تھین مثل نارنجاں نماں
نال شکر ہم سنگ مٹھی سے تنگ سو نہیں دی موے   گل کرد تا خوب آوازہ چھنکے شکل کٹورے
پستہ مغز بادام گریدی لذت تری شکل سے   گرد تیا سہ مٹھا خاصہ رنگ دنداسہ مل سے
سخت کماں من بھرچے پیشہ زور کماناں   پلکاں تیر خدنگ ولید امارن ترت نشاناں
ہو وٹیاں سراں چھپاسے آر لگے وچہ کاری   جیونکر ہووے مقام اندر کعبین قمارے
دو چاہ ستھا بہت کشادہ جیونکر زیب انامان   دو بیہو ٹے چمن عیدین دے یا جم وار کماناں
اکھ پرت تکے جس پاسے ظالم نین سپاہی   چمک شماران کردی ماران لوٹن پاہندی ہی
مست لودوس بیمار دیوانے نین مٹھے پیندرائی   چٹیاں تال کرشمہ کر کے جادو منتر پالے
پلکاں تیر آہنگ تبلا خنجر سان چڑھاسے   میٹھے اوٹھہ ملیح وچہ راضی غمزہ کرے لڑائی
تھوڑا ہسے تے دل کھسے دسے وچہ ساندے   بدرہ گوری ہستی جوری جیونکر شرم ہٹاندے
تیغ سخن جو بلے ہونے مصری مٹھے اقوان   عاشق تائیں چار رلائے شربت موت حیاتون
مٹھا کھاناں دانگ انگاراں اوپر ہندے کالی   جیوں آتش پر سپل واناں بدنظرانتوں ٹالے
نازک جتنا مخمل کوں سر ہیراں نگ سارا   جمال لشکدی شکل چمکدی جو بن بیشمارا
نازک ہی وچوں نازک تن اڈین لہو پتیاں   در یتیم وچوں جیوں تن پٹ واگ دیاں ہتیاں
سوہنا ہاتھ لہو وچ چمڑے خوب آہا چمکیندا   جیونکر شیشے جلسی اندر رنگ شراب دسیندا
اونت اوہ شدیاں لہراں تنہاں گماں نشیدا   ساری صفت بیان کرندا قد بھن کچہ بیہا
صورت بدرہ خاتون والی لاٹ شمع دی آہی   ساعد کیہہ ہوا دل بیاں تنگ تیغ جاہی

پہلے جنگ خدنگ عشق دا لہنگ گیا دو پاسے   کاری سانگ پریم دی اوسی صبر سموس ماسے
جادو گر دو نین کوڑ بدرے پلو وچہ کیتا ماسل   ناکل دی کی گل محمد ہو گیا دل گھایل
کنڈا سخت محبت والا آن جگر وچہ پوڑیا   بدرہ نوں بی صاعد مٹھا جوڑہ دوہاں دا جوڑیا
بیماری بدر عشق دی لگی بدرہ خاتون تائیں   کیتی قید زنجیر غماں دے ہویوس چت ازائیں
صاعد وانگ سا او جا آہا وانگ انگشت شہادت   بدرہ دا دل بدر یوانگن چڑیا نال اشارہ
اگر دجے دی صورت تکے بیٹھے سینہ غزورت   سورن نے شہزادہ یوالی سوہی دوہاندی رت
اوس کسی دل دیکھہ نہ رہندے صورت دستیاں سے   سخت زنجیر محبت والی رب دوہاں نوں ڈالے
نین تناہوں ہیج ہیج لڑدی دو دو رن کر کر دکھائے   نین نیناں دے دوست والی نیناں بین جھاں دے
نین رنگیلی آپ وسیلے حیلے کرن بتیرے   آپ وکیل وسیلے بنیانے آپے چوری لیٹرے
ورا نال کرنیدے پاناں تکھن جیبھ جو ہیتے   نین نیناں دے محرم یار و کھول سن جو بھیتے
صاعد شیر جوان سپاہی بدرہ خاتون والی   نک دو سیدے عاشق ہوئے اگوں وس کہانی
اوہن شرم حیا ربییرا ... بی شرماندے   پہلے ور جے شرم نہ جاندا بہت عاشق فرماندے
جیوں زلیخا پہلی خوابوں ناہا شرم گوایا   جیلے ہو بیٹھے جد یوسف دوجی خواب آیا
لکھہ بدرہ اندر آیاں نامے اودسے مالی   صاعد اوٹھہ سلامی ہو یا کرکے سیس نوائے
جواب شہاندے ہوندے سبہ بجا لیاندے   حیران سکہاں بچین نالے صدقے ہتھ گھماندے
صاعد کوں ملکہ پوچھدے حال احوال سفر دا   نال اداب جواب سنادے صاحب علم ہنر دا
بی بی جی مہر تساڈی ہیں احسان ہزاراں   مین شہد ... تہیں پوچھو کرکے شفقت بیشمار
جہاں شکر الہی اکھاں کرم کیتا رب تیرے   الیس مقام پچاویں اوڑک مینوں بہتیرے
کالی رات ہجر دے اندر چن گڈھے چمکارے   سیف ملوک شہزادہ ملیا بہول گئے غم سارے
بیج نصیبت سہر گردا لی خو نجہ سی ہیں ...   شاہد رب سبب بنایا ... کیلے
... دیدار جمال تمہارے کہاد نمک تسادے   شکر اللہ دا ایت مینوں جاگے بھاگ اساڈے
جیونی مالی تائیں صاعد دی گل ہارے   خوب پسندی آئی لگی مٹھی بہت پیار سے
... پاسوں گلاں کرکے صاعد نوں ازمادے   علم عقل چترائی دوہوں کہنے خطا نہ کہا
جہاں صفتاں اندر صاعد بہت پسندی آئی   پر بدرہ دے عشق اوہنوں سی کجا روگ لگایا
... تحمل تے ہشیاری دانشوں وڈیرے   ہر ہرہ روح اودوں تے ادھ نال دلاسے ...

دلیلوں آس بلندی لاندا سمجھ ولا نادانان
بدرہ دی ماں باپ بڈے خاص لو بدیاں احسانان
ایسا یار ہمراہی ہوندا یاں کرتوں جتیاں تھوڑے
صاعد نوں امید نہ سی میل ہوسی لبرا
بدرہ دی بی حالت ایہو جو صاعد دے دوستی
عاشق لوک ایہوں فرماندے عشق شیشہ دو جانے
معشوقاں نہ بے معلم ہووے حال حقیقت سارے
ملکہ ہوراں جان اوس جاؤں چپت گہراں جاہا
بدرہ ملکہ ماں ادہاندی ترٹی گھر نوں آیاں
کی تکدا جے صاعد اگے مردیوانگ پیا سی
ویکھن ساتھ شہزادیاں نوں لگ گیا غم بھارا
مساں مساں رہیا نا آہا مدت پچھوں ہاں بہانے
عطر مقوی ولدا آندا مغز اوہدی تے تھکیا
جان پیا اوس تے ہوش سنبھالی سیف ملوک پچھیندا
صاعد کہندا اہو شہزادی کی پوچھیں گل مہر سنے
بدیع سودے تک صورت لگا عشق چکوراں والا
باپ اوہدا سلطان ملکہ ایہہ پردیسی بندا
جان اکہدی بہندیں اوہلے ایہہ بدرہ خاتون پیلنے
ایہہ گلاں کر رون لگا گریہ زاری کردا
سیف ملوک کہے سن بھائی کول اساڈے رکے
وبہ دو مسنداندی سنگت رہے کون سے خوشحالی
نہ ماہرو حذوندہ تنہوں جانی قدر غماندا
صاعد رو نوں چپ نہ کردا آہ کجھ صبر تسلے
سیف ملوک مہرند اطیتے سنتوں بھائی میرا
بدرہ خاتون دی تک صورت توں سندہ بھاے

سیف ملوک ملاسی بدرہ ہے اودیار گنا
جہڑا ناسے سوبو کریں نال کجھ عذر بہانے
ہو گ وسیلہ کر کے حیلہ جوڑدیسے کاجو
تھیں تاں بدرہ دے غم کولوں او تتے سہے
جڑ دیوں چاڑے عشق دوانوں جرس
ایس حیوان تک لیندے عاشق جو ودے سہر جا
موہنوں بولے آہجہ محمد لگے پریت
شہزادہ بی رخصت کارن نال او نہاں
سیف ملوک گیا مڑ ڈیرے خبر گذارن جا
جسدم بدرہ او بلی ہوئی او بیہوش گیا
یارب سایاں دست حیر سنگ ایہ کی
تھاں وچوں جاندا اوسی ہے بجگ ایہ کی
نیت وانگ پیا سے صاعد ساعت بھلی
وس بھائی کی ہو یا تینوں زہر دی رنگ
لگی اگ عشق دی ہو یوس ہٹر بجے دی
اوہ آسمانی جن ہر لی لے پہچ نہ دن
کہ بدرہ ہتھ لگسی تینوں اوس بن جیون
ہیریجان لباں پر آئی جیون مجھوں یا
آہیں ڈاہیں جلیں لوتیاں ڈھاہ
پچھن توڑدی ہیں سکھایا موجاں مانے
دردو مہربدا اپیا پچھانوان ہمیں ہردون
عشق مشک دی قیمت پایوں جینے سانوں
ہرو فراق سجند لوائے بھال نگیوس
درد تھوڑا اتے رو نوں بہتا ڈھہا دایا
یار جنہاں دے بچھڑ سندی کاہدے اوہناں جدا

صاعد کہندا قسم گراں میں سچی عشق تیرے بدے
ایسی تیر تیناندی لگی میر گئی دل میرا
کھر لوکھڑی منیوں ہووری تی قہر قلوب غماندے
بدرہ نوں بکواری ڈٹھا تک میری بل او سے
شہزادہ فرمانوں لگا سنتوں میرے بھائی
عاشق کل کوہ قاف زمیندے تے وڈا تن گاہ ہندے
راہ عشق دے چلن والے سچے مرد سپاہی
اودی عشق ہوائی جائے اوڈ ترن ماران
فرہادی ازادی لگا عشق شیریں دا شیریں
جدوں زلیخا عشق ستائی بیٹی رستہ مل گئے
صاعد نال کہیندے شاہزادی جا بن ایہ باپر دے
آہیں وڈا ہیں گھٹ کہایں توں وانگ منجانان
بیدل دی کوئی بید ن جانے ہو وے بید سیانان
ہو یا کہاہ کلیجے اندر بیلا آندر یاں نوں
آئی جان لباں پر بھائی موتوں بری جدائی
صاعد روندا بے سدھ ہوندا وانگ کبوتر پھر گئے
شہزادے نے معلم کہتا پیا فساد وڈیرا
تیر کارن اوس گوڑہ ہدا اناط طلب گرانگا
ہا بدرہ دی باپیو تائیں اج نہ آکھن ہوندا
اللہ بھاوے ایہ کم تیرا پری کرے گی آگے
صاعد نوں سن ہوئی ویلے لگی آس گہنیری
یاراں بدزہو اس گلنوں تاں پھر یک
صبر قرار آرام تمامی ہویا حرام گوڑھے نوں
کہا نوں موڑن زہر لا نوں گانوں نال سانبہ
ہر یا بیت ادداس گوڑھدا عشقے یگر اوتہا

عاصم شاہ دی تاج تخت دی نال باپ میرے دی
بدرہ دے غم کیتا ایویں جیون سینے پھیرا
جو بدہاں برسانو جیہ نہ ہوئی ایسی بات تساندی
اوہ بی عشق محبت میری بن تلوار دوں کوہٹی
عشق کماؤں ہیں سو کہاں اوہ جانی جولائی
تھولی دے اگر بول نہ کردی بہاراں کہن کامندے
جانن نال کوہ قاف سمند رجتول ہمنوں ہی
اڈ نو اے لوں کیا جنگل کیا پانی کیا دماران
بن تر کہاں او جاڑاں اندر جا بے بہاڑاں پھیرن
سستی ہولی شہید محمد راہ تہلاندے جالکے
لگی پھرک ہنولاں تائیں آتش جرم کرم دے
کون کوئی لبس ٹالے لڑیا ظالم ناگ ایانان
دروان قہران لہران چڑیاں لوں لوں ہر کانان
نیرا کہیں تہلیں ہوہ گیا سڈ و جاندریا خون
برہوں ڈنگے کارن سندہ بدرہ بید قصائی
کہنداں نال جیہ مہر تہار زخمی ہو یا جہڑ گئے
صبر نہاں دی چپ کرادی ہن توں بھائی میرا
کم تیرا پوچھ دم نہ لیسا جان جان نیک ہمراہ لگا
یعنی کم شتابی کینیاں فتنہ اوٹھ کہاندا
صبر کریں تاں اج بلیگا ہمیں مطلب پا کے
صبر آرام تحمل کر کے بیٹھا حال ویہرے
بدرہ وا اول کالا ہو یا لگی اگ پہاڑے
لشکر وچ ہن ہن کہنڈن بیلے کام گوڑہ نوں
ٹہل گئے ہتھ ہودر لگا دی برہوں حال پیاندے
آئی صاعد کول چچیتی ال نہ اندیوں تل کے

یار یار انوں جان ہیکلے اوران سنگ گھڑدے
توڑے سنگ سہیلی ہووے واقف سارے گھڑدے
اوس دن سیف ملوک شہزادہ باغے وچہ گیا سے
بنگلے دے دروازے اوتے بدرہ آن کھلوئے
چمن چمیندا بدرہ کہاوے حل لب کہہ مہینہ
بدرہ لی سے توں میں جوانی سندر جن وسیا کہے
صاعد نوں جد نظری آوے تے گوڑی کھلوتی
ویکھدیاں کجہ صبر نہ رہیا جیو ہویا بے وسّا
دودہ سراج جمال پریدی ماہ و دانتہ سیتا
بدرہ کہندی یا شوہی میتوں بھاری قسم جہلاں ان
صاعد کہندا اگی کی دساں تہیں سخن شمارین
ماں تیر سکتے ملکہ خاتون تالے توں ہتھیارے
روپ انوپ تیرا جد ڈٹہا صورت اپن اپارے
تنگ بشنگ فولادی کہنان واند صفا مہینے
پلکان تیر خدنگ نشانی ابرو سخت کماناں
چشمہ آب حیات سہج دا مٹھا جد ڈٹہا
روشن شمع مثالی وانگر چہرا تیرا انگ لگے
لا علاج ازاوں بدرہ جان لباں پر آئی
جر شہزادہ آس نہ لاندا تاں میں سان مر جاندا
زور کیتا رنگ درد شہزادے نے رت ہڑی وچہ دے
انگ تیرے دیسا نگ کلیجے دم دم اندر وڑ گئے
عشق تیرے دی نار بھلیرے دوزخ دی اگ تانوں
او ٹے کلیجے پیٹر اوسے سارا سیوں تن سارا
بدرہ خاتون آکھہ سنا ندی صاعد اگے روئے
عشقے والی حال حقیقت جو تدہ آکھہ سنائے

جو مراں ہار چوطرفی تکدی جیب چھپا اللہ
دلبر کول گیاں تہیں بہادے سمجھو فراموش
صاعد یک ہکلا ڈیرے بدرہ نظر بائے
روشن رو سپہ جھلکدے ورتی بدرہ کہاں جیوے
اوہناں زماں وجہ روپ چہنیدا روشن ہنداں
نین بسمن گلدیاں کہراں تک گل بجاوے
لالہ لالہ کردی صورت ساری شیر حسن دی
بدرہ نوں فرماندا میں ہاں مرد اتراں
اوس دو دو کی قسم میتوں ہے گل میری
کن وسیدہ و سرگے سن ساں جو تدہ سخن سناں
فرصت تہوڑی گلاں افزا کہاں یکدم
اینہیں میتوں دکھن آیاں جان غذ بیلے
اکہہ تیر سینے رکہہ کلیجے ماری ہر سک
چپٹ نہ لایا دیکھدیاں ہی بہت گئیوں
ونو نوں کمند دو زلفاں بد نوس کرمیاں
خضر مثال ہنیرے اندر کہول دو تاریاں جیوں
بہجہ تنگ ہویا جیو میرا مرکا سر پہ
مر دیجاندا میتوں شہزادی آس ملندی
پلک پلک اس و مرد تیرے تہیں برس ہین دا
ایڈے سفر اندر ہنیں ڈٹہی خشک بری ایہے
ایہہ دل میرا گوشت بہیر ابولیا سیخ جھڑ
نسب بلی ہر بانوں بدرہ کوئی نہ محرم حال
تدہ بن کسنوں نبض دساں کون طبیب
ومان باجہ تیرے میں کوئی صدقہ
سو بو جان میرے سر دی لی ہتھوں ہو

جدم تہیں توں نظری آیا صورت دا شہزادہ
سہور گندی سہندو تدی جنگ ہی چہ چوے
عشق کسائی چہری وگالی اشو مہندہ آدو کرشنا
وچہ وچہ جیراں سی سیڑاں کی کراں شہزادی
جنگے پہلے تیری بہاسے میں تن سول نکلنے
جی یک روز نہ دیکہاں تینوں سوز گنوں شہ جاناں
ڈیرا تیرا انگدی رہندی محل اوچے تے چڑ گئے
اٹھی پہر خیال تیرے دا وچہ نقشہ لگایا
ایہہ دو کہہ سہندے ڈو دی رہندی گل کہندی سچ
میں کواری میتوں لگا بالیہ فہر کمایا
دوہاں نوں رب پڑوار کہے عشقے بچ نہ لگے
ماید انسگ سہلی کا ئے بہن تے سکی
توں بہن لالہ رکہہ سہنا کرین بہنت گل واندے
تدہ ناوں وس حقیقے میتوں حرص ہوا زیادہ
ایہہ گلاں کر بدرہ پوچہدے میں ہن گہر نوں جانواں
صاعد کہندا ایہہ ذرہ یک جاہ نہ اکہاں تینوں
نت نت ہی ہتھ لگا اکسنوں ایہہ کرماندا ویلا
باراں روز گزارے اگے وانگن بار بار بیاں
بدرہ کہندی پیر میرا ہی باہر وہ رن نہیں لیندا
سوہنوں بولاں تاں ن ہیں بیچاراں لجہ لگی کل تاہی
کی کراں کجہ وس میرا اوس جانی کی کر سیئے
وڈیاں ڈاہڈی دوتی دشمن دو کہی لوک فساد
پچہوں کور کٹہیرن ناہیں تہمت لان شتابی
یار بار انوں تکدی تکن تاں جر سکن ساعت
پڑدا پانوں شرم ہگاڑن ساڑن ملنے دیکے

شہر کے بہاہ پریم تیرے دی تدہ نہیں کجہ یاد دہ
چھری ہتھی تہیں ٹہڑی خورشید زلفاں گرد و
جگر کباب شراب لہو دا ابول عذاب سہان
باہر رو نواں ظاہر ہو نواں کوئی پیش نجاندے
من ہویا تن ثابت وسدا کون لاغر یاں جانے
پل پل نوچہ سر بر ساندی مر مر گہڑی لنگہاواں
جان غم بہتا کا ملے پاوی رہ دواں اندر ڈرکے
صورت تیری حاضر رکہاں تا کہ ئی نہ رلنگہایا
مت معلوم ہووے گل گہر وچہ سونہ تیرا اہنیں سے
گرم کچہری باپ میرے دی رکہدیں شرم خدا
تانے وراغ نہووی ہووی چٹے دا شہری بچے
تاں اسگندی محرم گیتی بہت رکہاں معر لیے
بہت نوس شہزادی آ ہیں ہیں اوتہیں شہزادے
چپتا چپتا کریں نہ وا قف اس گدا شہزادہ
مت باہروں شہزادہ دوہتا اوس تہیں شہزادوں
جو ردم نال سجندی گزری سو جدائی نیناں
رب جانے پہر نال سجن گدوں ہوسیگا میلا
کیا جاناں ہن بہیر ملن تکسیا جیو ساں ہلیر ساتن
جان بدلو چہ توہیں سجناں چہیڑ کی جانڑ ہوندا
چٹی چادر باپ میرے دے لگدا داغ سیاہی
ایس وچہوڑے کونوں کسیرن تہیہ اکثر بیٹے
جیہی واجا کالوں نہالوں ہتہیوں کجہ نیا وے
پاک پلیت پریت نہ توڑن جوڑن جار خرابی
فتنہ بانوں شورا دہنا دوں گوشے کر جاعت
عاشق کلمن بگڑ دا دار ن بارن سہو رپیکے

نکلے ویری جان گھیری انہوں کرن خواری
سنگ نکھیڑن لنگ ہگیڑن جنگ سہیڑن گھر وچہ
جرلو کا مذیبات ہلائی ترٹن نہ تک سی پہاڑے
ویلا تھوڑا اتے کم بہتا کاہنوں کران پسارا
مطلب دی گل لکھہ محمد نان کر جھیج نکمان
سید باقر علی پیارا دور گیا دل چاہندا
وقت پچھان نہ چھیڑ محمد گل پیار لوالی
درد اپنے دی چھیڑی کہانی ہر دو لوں پیا محمد
عاشق نے معشوق وچھوڑن شہیں میہر دل
پر جان رب وچھوڑے ہین تہیں ڈول نگدی بہائے
سجنا نکو لون رخصت ہویا نال نصیباں جوڑے
بدرہ صاعد وچھڑن لگے او بہا ساہ لیوں لنے
بدرہ جدون حویلی وچون باہر قدم اٹھایا
بدرہ خاتون ہس کے کہندی سیف ملوک تائیں
سیف ملوک کہی سن میری بدرہ خاتون بھینے
صاعد جیہا عزیز نکوہی باہجہ بدیع جمالوں
بدرہ خاتون ایس جوابوں لازم ہوشیاری
مین پریدی آنون والی خبر تسیوں لیاں ویسدے
سیف ملوک کہے لکھہ توبہ کران مزاخ نہ کالی
خانے کعبے دی سوہنہ منیوں سوگند دیرے
اڈک مائی باپ ترسیوں تکدن اکھہ ستان
یا ہر کہیں ایہہ سخن اساڈا جان مزاخ نہ بہینے
ساک بدیع جمال پری دا منگان ہاک الہیوں
الہیہ لا آس کریگا پوری سخنوں کرسی سچی
ملکہ خاتون نے تان اسدی تا دلیاں بھر آیاں
سیف ملوک دی گل سنکے دوہاں ہوئی خوشحالی

یارانا نال یار وچھوڑن بدیاں لان کوار…
لنگ اوتھاہوں ڈنگ لگاون بہنگ…
نال رقیباں اساں غریباں توڑون…
دسن ویکھی حاجت ایہہ گل جانے عالم سا…
گرم بہارا دواس طبیعت رہندا قصہ لما…
جے اس گموں ویلا ہوندا طرف سجندی…
سست ایہہ قصہ رہے لباں تے دیوی درداو…
صاعد بدرہ کھلی اوڈیکن کتول گیا محمد
تا تنیکن صاعد دلوں کنارے پیا بہران…
خوب ملاپ ہویاں ساعت وچھڑنوالی آ…
پچھے چھپ گئی لنگ جنگلی گہر دل جل بن کر…
باہرون سیف ملوکے والہ گن آواز سیوں…
اگون روبرو شہزادہ تک ہیکلا آیا ا…
کی انعام دیسنگا سینوں جو خوش خبر سنا…
کول میرے جو چیز چنگیری سو بو تحفے دیے
اوہ کرنعرہ یا تگاتیتوں باہجہ دموں بن…
گج لیؤس سوہنہ پلا دے گل کہے بہرائی
توں بن اگوں کرن مزاخاں اکھہ سنا دی…
مسخریاں دی طاقت ناہیں سچی گل سنا…
کہیا سچ مزاخ نہ کیتی سنیوں بہینوں…
جے رب سچی چاہیتوں صاعد نال ملاسا…
برکت پاک عشق دی تکولون ساک اساں اب…
ناظم تیرا صاعد کارن منگ لیا درگاہوں
در رہ چہلاں نے تزوہاراں مردہ نہیں من جی
شہزادہ نیوں یار ملندیاں خبراں ستیاں سنایاں
چپ چپاتی چلے بدرہ تانتجہ بولی جالی

فوج بدیع جمال پری دے موج جیوین دریاے	ایہہ تک آئی سیف ملوکا ہویا کرم خدائی
صدق ثبوت دی مشکل آسان آیا پری پیارے	لکھہ لکھہ خوشی مبارک تینوں پہنچی نند سہوارے
ہے ساقی غم رہیا نہ باقی بہت وٹھی مشتاقی	ہسدا لے تو دل لہسا انوین کہو دیں لیدا کی

لال شراب پیال شتابی کر میرے دلدارے
ہو لوان مست شکست نکھا لوان پا ملندی وارے

آمدن بدیع جمال بشہر سراندیپ و ملاقی شدن با ملکہ خاتون
شنیدن حال شہزادہ و ملاقات نمودن بہزار حیلہ

واہ واہ گھڑی مبارک والی ساعت نیک حسابوں
جہیڑ ملدا یار پیارا نکلے فال کتابوں
ئن گلاں دل مستی پاوے پینے باہجہ شرابوں
دو باہیں ابا ہر آوے پری ہجر دے ڈابوں
روہڑ دیجاندیوں کوئی لاوے ندکنیاں سے پہڑ کے
دوزخ اگ غماندے اندر خاک ہوجہ سٹرگئے
بہار ابہار پریت لگیندا اسائیں توڑ پچاوے
کیپچم دا لڑان سستیں دی تن باغ سہاوے
کنعانوں سوداگر آوے مصر زلیخا والے
لوڑن ملاح ہیر پیو سیجے راہنجا یار رسوالی
ٹھر سوار کجاوے پیکے جے دوون کوہی آجے
سیان شیراں دی ہر گاہ کی وانگ لہراں جاو
حال مدہ دن پیارا ہبا ہی عاشق دیہہ گھٹ آیا
لی مع اللہ وقت یار دو تیج نبی فرمایا
وحدت دے دریاء اندر جیہے مار نسادان
ایہہ اسرار نہ بہولین ایتھے مرت کوئی نہ گوائے
سوہنہ نکانے گل ڈیرے نان کر مشکو ہے
وحدت دے دریاو جینیاں کم نہیں ہر ہر دا

آوے دار سجندی پاسوں ہووے کرم جنابوں
آیا یار محمد نجنا چھٹے جان عذابوں
ناڑین تاران گلوں یاران بن مثال عذابوں
بادشاہانہ خزانہ اوہن جیت حسرابوں
حاجی اوجہڑ ہو ویلے تائیں حج رلا دے گھر کے
بخشش دا آوازہ آوے بو بہشتیں چرکے
دار مجری باغ ارم دی بو بہار لیاوے
سوہنیاں یار محمد نجنا گھٹ وچہ نظری آئے
جلوہ روپ الہی والا یوسف آن وسائے
سو تاعزت دیب محمد سوہنی چار اٹھائے
جڑہ کے تخت بہار ہی ادلے واک ڈاگ اوہناں دے
نال پیارے محمد لیلی مجنوں نوں گل لاوے
ظاہر باطن عزیز بہا او سید اسیہ سمایا
چھپے محمد جس کس پایا اوسی ہیبت جبایا
مت اتھہوں سر باہر کہڈیں سٹ دہک چھپایا تاں
شاہ شمس نے کسے سخنوں آہر کہل لہائے
اعظم شافعی مالک حنبل ایہہ مسلے ہین دسے
لا کہہ جانا ڈوبے پہر مڑکے تختے باہر نہ تر دا

کاہنوں باطن اندر ڈٹھیوں ظاہری جھنڈ پاہر ہی
آئی گل شہزادی والی سنتوں بھائی مہرے
شہزادہ من خبر سُنیدی ہک تھیں چار ہو یا ہے
جنہاں دی وس پوندی ناہیں جا تکوئی گل سُنانداں
نالے ایہہ اندیشہ کردا گل نہیں ٹل جائے
جان جاں بن وس پوندی آہی شوق الاوس ہو سجائے
جنہاں کارن گھر در چھٹا راج حکومت شاہی
جان پچھایا تاں کجھ نہ سوجھا نت نواں غم کہانواں
جان ہن آئی پری پیاری نکر پیا دل بھارا
اُس امید مریدی کشتی ہنے لگے تر گئے
اوہ بدیع جمال پری ہے پریاں دے شہزادی
پریاں دیو آدم دے دشمن ہوون کئی فسادی
چوداں برس گزارے سکدیاں دکھ جھلے اوس آسوں
بابلے شاہ مہری دی نال خورشید دے تکے
دلبر غیبی یوان لایا سولی تے جند چاڑھے
وچ ہوائی پہاپاں لایاں اوچی نکے چڑھ گئے
شہر گریواں یار اشنانواں ہو یوس چھوڑ سکل
سمرغی نوں جال لگایا ہتھ لگندے آسے
گھر در چھوڑ جنگل وچ وڑ یوس مثر سکاری جیکے
ہن شاہباز آیا گر تاری توڑ جائیگا پچھے
جے شہباز میرے ہتھ آیا موے کرم جنگا ہے
مشکل وقت ایہو رب سچا کرم کرے اسو بیلے
روح شہزادہ منزل پہنچا گر ہتے جیلے
وقت لقاء سجند آیا جنتا پچھے گھنیرے
سوہن تلخی دیکھ ترعدے تنگی ہور قبر دے

خ
م

صرہ حقانی وصل اجلیں پردہ یار مجازی
سر اندیپ اند آ لتھے شاہ پری دے باپ
بہاہ سباہ کردار نگ گلابی وانگ انار ہو یا ہی
لطف کیتا رب پاک اونہاں نوں کول اساں دے آیا
مشکل وقت ایہو رب میرا ایہہ پری دل آہی
دس ہُنی تاں فکر ایہو سی کیویں اوتوں جاوے
چوداں[۱۴] برس مصیبت جھاگی جو کجھ لکھی آہی
ترت بدیع جمال پری دا کیویں درشن پانواں
خبر نہیں کس طرح ہوویگا نال میرے ایہہ کار
یا گرداب غمان دے ڈیہی رت سوکی ڈر دے
حسن جمال کمال جہاں نوں ہو گیا اس جو دونا
میں عاجز پردیسی بندا اک آس خدا دی
خبر نہیں ہن پل جھل اندر کی ہندا ت یار ہن
تکن سانگھ گیاں ہجے خوشیاں عشق جلاوے
اس فضل ہوی کرکے دِتا چھپا میں پانے
بہو کہا نے تر یا یاسو کوس غمدے کوٹھے
متی ہما کجھیرن لبیے ہوجاوے سبھ بھالا
لکھیاں تنداں وچ محمد گیا وہ نکھ بہاے
شاہ باز نیوں پئے لائی کچے دھاگے تن دے
جے آیا اوہ گیا نہ لدھا جوڑ ہوے تد تیرے
ہور ہزار شکار تیں دے سبھ پھرے گھر آپ
دلبر دی دل یار محبت پھیر میرے سنگ بیلے
دلبر توڑ لیاندا اگوں کاہل پھیر دسیلے
بے پرواہ پیا مست روہی گھت محبت پھیرے
مشکل بنیدہ صراط پلے دا گرمی سخت قیامت

ہوو حساب عذاب تیری جھل بہشتیں آیا
سر اندیپ بہشت ساشہزادہ روح تیراس ہوئی
ہریک نوں دیدار ہو ویگا کافر مومن تائیں
مومن نوں دیدار ملیگا نال اخلاص پیار ایں
ہر بیٹے وچ رمز فقر دی جے تد سمجھ اندر دے
بہت ہویا خوش وقت شہزادہ صاعد کول بلایا
صاعد بائیں دے مبارک کیہا شہزادے بہائے
آن شراب کباب تماشے چنگ رباب ستاراں
لیکے نال ولی جانی صاعد تے شہزادہ
سیف ملوک کیہا سن بھائی جانی یار سفر دا
خوشی کمال میرے دل آئی ہو یا جیں ہزاراں
پہنچے آن وباغ میرے وچ خوشبوئی دلبر دی
چوداں برس ساندی سر درد تے تردک سخت غم دے
دلبر دا مکھ لال پیالا مدہ حسن دا بھریا
آیا سان لیاندی نیڑے ہور سبھو غم بھلے
پریاں لوڑی لوک کہانوں جیسے جامی پا کے
اوہ بیٹی شاہپال شاہ دے ایس ولایت گھنے
خبر نہیں کی ہوندا بھائی باب اساڈا اہتے
پھیر پیا دل پائے وہ مالک آپ دلاندا
ایہ گلاں فرما شہزادہ غسل وضو کریا کے
الاعظم اسم مبارک پڑھیا سورت ہنیر بلیلے
سورخ دیکھ پری دی اول قدم شکل وی چمن
پیر لپیٹ اندر تعویذ بازو بند کرید ہائے
صاعد باجہ نذر کہیا و تنہے خدمتگار نہ گولا
ہر ہر میں شراب پیالی پیو ہو ہنیوں کھیڈے

پھر محبت نال شتابی دس لقا خدایا
او تنہے یا تڑ دیگا حسب دی تیری کمالی
کافر دیکھ لقا قہر دا انہیں سخت سزائیں
باغ ارم وچ کول بجندی کرسن بیٹھ بہاراں
گل ثنا محمد بخشا عاشق تے دلبر دے
اوس ہن ہور آیا جو کوئی کولوں دور کرایا
ایج بدیع جمال پری ہے ایس نگر وچ آئے
عطر گلاب خوشبوی ساجی جو لائیں سرداراں
باغ اندر آبیٹھے کرکے ڈیرا خوب آمادہ
ہوروں ہور ہو یاس میرا حال احوال نہ دا
سکا باغ دلیدا گھر یا سادا وانگ بہاراں
بیٹے گلی گلابا نول کھولی وا نخیر دے
آن نشتے دا ویلا ہو یا دل رہے پل جھلدے
ساقی قدر نوانی نیوں آن تلی پر دھریا
نقوں لقوں جند کری محمد مت ہتھوں جھٹ گئے
دیکھ دہی گنبد بڑے ناہیں میں بیچارہ خاکے
میں اتھے پردیسی تو ہیں مصر اندر شان سنے
شان اوہدے دی لائق ناہیں میں کتا وہ گنہے
لاتقنطو من الرحمت یار اقول سچا فرماندا
ہن تن سیج او تے چڑھ بیٹھا زیور پہن پوشاکی
شاہ مہری سلیمانی کھولی سیف ملوک اصیلے
پھیر الکھیں منہ متھے ملدا مرمر جاندا کہیں
کھنڈا برکت نیڑے پچھے میں ایہ ویلا لدھا
میں شراب نیں پیچھے نا نکو ہی شور نہ رولا
چہرے روشن مثل متابی ہنیں بین جیون دیوے

جاں کوئی ساعت ایویں گذری ہویا کرم خدائے
ملکہ خاتون دتے تاں اوسدی عنبر عود جلائے
پریاں ایس جہانی تائیں بہت پسند لیاون
اسیطرح وہاڑ گذاری شام پئے دن لنگھاون
صفاں قطاراں بہن کھلوتے آدم اگن ہارے
دن ڈوبا تے پئی ناشاں شاہ پری پھر آئی
باغ محل تلا کنارے سارے صحن چھپائے
جھلو جھل لپتا کاں سچیاں ہتھیں ہک جراو
کوڑیاں پھرن تے تخت جڑیاں ہنیاں ہین بچھیاں
چمکن سیاں ملکن واگاں جنہاں جوش شوخے
معشوقاں دی صفتیں آیون تانگ دور رہینگے
ہر ہر جائے کر تکلیفاں تے در طبع داد سدا
جے پھر دیلے درد پکاراں سینہ دو کہئے ہوندے
بدرہ دے گھر شاہ پری پیدا ہویاں اوتارا
ملکہ بدرہ ماں او نہاندی ہور تمامی ستیاں
شاہ پری نے ملکہ خاتون مل اول گل لائے
مائی اگے سیس نوایا متھے تے ہتھ دھر کے
وارو وار ملن سبھ سیاں آکھن صدقہ گئیاں
پریاں نال سیاناں میلا خوب طرح دا پایا
سا وریاں رنگ گوری سیاں کنک نی رنگ سنجیے
ہکناں دی گل سونے گوڑ تے سر تے بہو جن رنگے
ہکناں دے سر سبز دو پٹے سوسن رنگی آنگے
ہکناں سرخ پشاک تمامی پریاں ہتھیں لک چوٹے
ہکناں چہا میدار پشاکاں جوڑ نیاں ہنائے تے
ہکناں دے سرساوے چادر گلو خنہ گوڑ رستے کالے

مہک نوین خوشبو شہزادی دی دلبر توں آئی
ملکا نوں جہ گئی خوشبوئی عطر مجلیں لائی
دے خوشبو ہو نوں ال اپنی ہتھ گہیڈیں گانی
شمس بدیع جمال پری دے گج لیا موہ
شاہ پری آسمانی چھپنے پردہ لوچہ کنارے
پیپا کنہکار ولایت اندر ریا شمار کا
ہر ڈالی ہر پتر اوتے پریاں ڈیرے لا
ہر ہک بدر منیر چھندے نجم نسا کہاد
ہس گلاں نال ہنسنگیے یاں اوپر یاراں
جو ر جھمور گہنڈن لک تلی ٹک نرن قدا
تہاں کو تہاں بچیاں محمد اخلقت کی
ورد فراق فقیر وسیندے جو اندر وچہ
رنگا رنگ کلام سہیلے بہتر مسند
سوتی لعل جڑاؤ مبعو سہونے دا
چال چلا محبت کو لون ملن برینوں
بعد اوتھیں پھر بدر و خاتون خیر او نہاں
او تھے اگوں پھر موہنہ جیہیں حجت کر
جیوں جیوں پو ہے تے پہن جنگلی تیتوں ڈیرہ
سراندیپ بہشت برابر حوریں بھر
شرم حضور کوئی کوئی کرے ہس ہس
وٹہری سہند در لگے وچہ شیشے چک
گہیپدا تہیں چن لائے سرلے کر
باغ اندر جیوں گہاہ ہر لوچہ سالوں جیچ
پپ اٹھا نوں جابق گہا لوں گوڈہ گوڈہ
تھیں جیٹے سر پر ٹنگے ٹرن گنوتہ جا

موڈھی مارن باہاں اولارن گردن لک مروڑن
مین کٹاراں بھواں کماناں نک خنجر مید ستی
کنڈل دار دوزلفاں جنگن ہنبانیاں قلیلاں
گہلے پانون نے مشکاون لالوں داغ ملاندے
کی لکھی گل محمد چل اگے سر کے چلاں
جبدی خاطر رکھ ارادہ کیتیا ایڈ تگا دہ
دل میرا پر چاہندا آہا میں بن ورداندی باتوں
اہرہ توں گل لا ریری نے بہت محبت کیتی
ملکہ ویوں دیکھ پرینوں بہت ہوئی خوشحالی
جیو مدیاں منہ اسدا اوٹھالدی گئی گوالی
مولی سنگ ملائی مرکے گرم جگائے ستے
مائی نے پھر کول پریدی آن جو گرو دہو یاں
تشکاں دے کچہ حاجت نا ہن عجب جمال پرینوں
اوسدے قدر موافق آئے ایہہ ہر جنیر کمینے
صفت اوہا پیدی گل محمد کس منہ نال الاوں

حسن مروڑاں کرن اجوڑاں تروڑاں دیدے تروڑاں
نال سیاندی کہوہ گیاندی کوہٹی ملن رسنتی
جلن تنکے جہا نجر جھنکے منکے ہار جمیلاں
ادف ملے بہ گانون سوہاں ڈھولے گیت ولاندے
پر جس ایہہ فرمائش کیتی اس بھانوں یہ گلاں
اینہاں گلاں تھیں اوس نے زن ہوندخوشی زیادہ
نال ضرورت تھوڑی تھوڑی گل کراں اس اوتوں
پھر منہ جیہیں نال پیاراں میل دہاں جندے
شکر کری جی پھیر لیاندے تھیں میری بابالی
اس بن جیوں ساڈی بہائی آہی بری خیالی
ہو لشاہ پری چڑہ بیٹھے تخت سوہنڑا وہلے
عود اگر تے عنبر اشہب مشک اذخر خوشبوہیاں
تازی شاخ گلابی ساوے ہولا نال پھرینوں
پھر سر وال اوہدی مشک آہا لکھ نافہ جنی
منہ نکا گل بہت وڈیری کیکر آکھ سناواں

در وصفت جمال شاہ پری گوید

کاغذ علم زبان میری وچہ ایہہ بیان نہ مٹدا
ہر ہر تہاں مرمیندی آہی جو کڑیاں وچہ ہرنوں
حسن بیان نہ ہوندا اوسدا قصے دی فرمائش
دل ہوندا کمتا لی جوں تاں اقسوس رہندا
جیوں شاعر پنجابی کردے اوہ کم ترت کو نیندا
اوجلا روپ پیدا سہائی پھیر طبیعت میرے
جیوں محبو باندی گل دسدا نظمے مرحبا لی
جو جر پاندی لذہ بہتی نرے ہکلے ماسوں
بر جان گشت جگر دے پھیر تن کباب بنانواں

عقل فکر بن عاری ہویا کہلا سرد سرمیدا
ملے سنر اطبیعت تائیں اوس فضولی کرنوں
نیک طبیعت اپنی والی کرساں کجہ ازمائش
تھوڑا ہتی صفت شکل دی اوڑک نیں لے کہندا
پر اوہ صفت نہ لایق لیکے او جیا روپ پیدا
پڑھنے والے کرو نہ طعنہ ہوگ کلام او جیرے
کجہ کجہ ڈول ہوئیگا اوہو لہر ہوگ پنجابی
لذہ دار سلونا بہائی لیو محمد ماسوں
رت دلیدی پانی ہاگے غمدی اگ پکانوان

پر جسو ہٹی کہا لنو لنوائے اوہ گھاڈی مکھہ موڑن
پڑھین بن انصاف تساں تہین وہم نعاشم منگدا
رستہ چھوڑ محمد بخشا پھڑین چڑیند اجہلان
اوچا قد سفید مثلا سرو آزاد بہشتی
گشتہ دل دار دو زلفاں سڑتے کالی ناگ نگالی
دانشمند کمند لفدی بند ہو لون دل بستی
کنین بوندیاں مو اگاں گندیاں کنج کواری کاگے
نورانی دریا پیشانی نال صفائے چمکے
سبھیاں ہاہجیاں مشکیں جیاں سلہڑیاں گرد جہان
فرفون فرق ہیا کستوری ہو یا دو ٹکڑے مکھ لوں
واگاں مشکوں لاگاں لگیاں جھولن سر لٹکایا
ول ول ول پٹے وال الاں وال ولی دلاموں
پٹے صاف آہی خم والی جیون تلوار سر دی ہے
دیس جمال اوہندی کر پیڑندی سورج انبر تارے
اوس تختے پر لکھے آہے نال سیاہی کالے
لونان ہیہہ عجائب سوہنی دولی صاد لکھی سن
اوس تختی دی دندو نیدے دو ہون جیماند کہیرے
لونانڈی سر نالوں لیکے میم مبارک لوڑے
الف اگے پھر بیندی دیکھ حلقہ ذات بنایا
لال لباں سنگرفوں لکھیاں خط فارسد یا ریان
رہی رے سیس لے رنگ میمی رسم ہتے محو بلی
باغ ارم دی روپون آہے اسدی شکل نمونہ
اوہناں پہلاں تے پھوراں وانگن لگا بندیاں
ٹہو دی سی بنڈ صاف رد پیدے لگے ماہی ریاں
لنبلاں موہندے طعنے مارن چنبے دی پھل خبے

حاضر رہے نہ جیوا اساڈا خوشی دلیری
کرو قبول گدائی ٹکرا یار وا لیس ملنگ
کر کجھ صفت پری دی اینہے دیباچی
یا اوہ تحمل براد خداوند رحمت کنوں
بر مہندے سر کہندی جیونکر شیر جیہہ
پیچا پیچ اوہدی وچہ پہا سن نال لنگدی
حور الوانگ رنجوراں ہولوں دیکھہ لطافت
واگا لوانگ زنجیراں ہویا واہ حسن
پہاہیاں عاشق تہیں کارن دشگی
مشکل تہیں وچہ نافی بنیاں مشکے واکم
پایا شاخ گلابے تائیں سر پیراں تک
انجبات موہنہوں گہٹ ظلمت دوالقرنین
پہنے کٹے مٹھے رامین عاشق دین دھرا
پنتہا صاف رو پہری تختی کہن
خوشخط عربے نوں دو پاسے کالے قدرت
آفرین ہزاراں اوسنوں جس اوستاد لکھی
جیم جمال اندر خوش نقطے کالی خال لوٹے
الف ازل دی کافی لکھیا وچہ صاد اندر جوڑے
شور عشق دا شان حسن دا کہ تہیں دیدا یا
نہا نو چوں سیں دسیندا زور حسن دہاں
میمے دی کہنڈ نال دندانڈی کہوک کھائی
صورت اندر پیدا ہویا گل پہیل گو نہ گو نہ
جوں گلزار اندر آمر بہا جشنے بیجا کالا
وچہ چالو آندر سیوں پھر یا چشمہ آب حیاتی
مشک کا بہدی کہوٹی دھو سر تہین لی لگ گئے

سوہناں بدن پھولانداستہ پلے وچہ چھپایا
دولتیاں صفائی والی لو وین سگوفی اوغلے
سینہ صاف صندلی تختے جوڑ استاد بنائے
پہلا چم سفید شکم دا جیون کاغذ کشمیر ون
لچ پیچ کرداں سکا وچدا اک مہین بیالون
تکون تے لک پیراں تائیں کراں خیال سو دا
چاندی پیر نکو جد چاندی چاند بجان بنجاندے
ارک پیر گلاب پریدے مہندی نال سنگاریے
لکے لغری لوگ نیچے تے جرٹ ہوئی فیروزے
ہوک چلائی تاں اوڑ جالوں انگن سوہدیا جرنافی
حسن بدیع جمال پیدا وانگ بہار چمندے
نرگس ست بہار پریدی زمین گوہڑے منتوارے
ہائے پیرامن گلدی چہرا دیکھہ گلابان
لال گلال گلاں ول تکو داغ لگا گل لالے
ہوش بخلد عشق دی چیڑ دی جان نینا نول تکدا
ہوودی دیکھہ خیالی تائیں لیک ہی وچکاروں
وچہ اندر رنگیلا تک کے سرو آزاد پیارا
پر ہین داچن داغی ہویا متہا دیکھہ نورانی
کالی لیل زلف وچہ آنا خوب سہیل یمن دا
وچہ متہا بہت کشادہ شیشے نار چمک دا
دلگیر دن بہر بہر وڑی بہروٹے دو کالے
پہاسے اسمان حسن دا اوہ وچہ قوس قزح سن
ہر اصاف بہشتے صفہ ابرو طاق بنائے
وہ محبوب بلند ابت الدادوہ محراب اوچیرے
ابروٹی ماں کہ ہمیشہ ابرو بخت کماناں

کتنے جاتن ہزار ہزاراں کسے نہ درسن پایا
کالے بہورا اوپر کہولے نظروں زخم نہ پوگے
واہ اوستاد کرے تحریر جسنے ایہ پیوند لگائے
ریشم قسم اوچیدا یاسے ہیچیا سوت حریروں
پیرا دی کہائی تان ول کہائی اوہندی زیانوں
بادشاہندی ستریں جائی کے مقدر سخن دا
قدمیں ہندی عرضاں کہندی بجدیوں سر بچھاندے
تلے دار بناتی پہنیاں چمکیں وچہ ستارے
پتے تلے تپاوی پلے سبہ سوچے زرد وزرے
کھڑیاں کلیاں رہتاں جہہا پیرین سوہن گھریاں
سنبل وال مہین زنجیری ہر مہندے وندن دے
چہرا پھول گلاب بہاری گل لالے رخسارے
گلدی گلدی عرق سدا ہی رل گئے وچہ آبان
جمین رت کلیجے اوتے پیندا زہر پیالے
نرگس نوں سر روی لگی اکہہ ملگا نہ سکدا
پستا ناندی غیرت کو لوں وگیا رنگ اناروں
پیراں بہار حیراں کہلوتا ہویا فید بیچارا
اکہہ بہرا نہ تکن موہندے سورج ہار پیشانی
عاشق دی بلغار ہے تائیں نگہ دیئی دندندا
روپ انوپ خدائی دے اوہ اندر جو گندا
لالی اندر نظری آون چین مبارک والے
شام زلف دی لالی اندر کالی گہاٹ طرح سن
واہ نقاش محمد بخشا جس اوہ رنگ بنائے
کرن نماز نیازاں عاشق مسجد دین جو فرے
رسم نیت سپاہی ظالم گھائل کرن جواناں

چمن کالی زہروں پانی تر کھیے تیز خدنگ دے
اکھیں تیز کٹاراں وانگر کرن چوطرفی ماراں
بیٹھے چھوہ وہروہ کر کرن برچھی تیز سنانگاں
سیف ملوک جیہاں نوں لاون کس سندوق کلیجے
بجلی دی چمکار وانگن اکھیں پرت مہردا
واہ واہ مست نگاہ پریدی گھاہ کرے وچہ سینے
خوب بداحی اکھیں بھائی چیر میاں انہاں بھائی
گوہر دی مین سمند حسن دی کجلا لہراں مارے
ہوندی غرق جہاز ولاندی لگدا اون کنارے
جادوگر دو مین ایانے بن پیتے متوارے
کٹ کٹ ستن کنک ولاندے نین جہان ازارے
بکوار یہ دی دیکھن کارن سیکڑیاں سرداری
تکن ساتھ کرندے گھایل تک خنجر فولادی
تپلا دو چانک پریدا دار جیویں تلواروں
سدا تیر جفائی والے زہر آلودے کانے
کاتب لوح قلم دے لکھیا حکمت دے دند بیروں
متھا لوح ازل دی نوروں قلم اکہ بھائی
سرمے لکھن والی آہے دات دوات نوائی
لکھن کی دو تنائی خوبی سر خط عاشق فانی
سدا بہار گلاب گوہر ہیرے دات کلی مکہ میٹھے
سوہناں سرخ عقیقے تھیوا مہر نگے سلیمانی
سوچا سوتے سل تکا یا کار نگیراں سیاناں
لعل لباں یاقوت سوچی بن شکر مصرلیاں
پیتہ مغز باوام گری بن جیویں منہ میٹھے
بلکہ دیکھ ملیاندی والی مصر شہردا

لسلے ناگ ایانی چوری وال لال لون
اکھ تکی چور اوچکے چیپ چیپ کردے
لوٹن کوٹن سوٹن تا ہیں سنس نکونی
تہوون آواز نہ نکلے کولی سل جادو
جو تکے سو لس نہ سکے یہو جہ او ٹھاویں
ڈوری ہوہورے نیند بہری سی تکدا طرف زمین
گجل کنگ مثال سواہ دی چیونڑ کیا
اکھ مٹکے رن تہکی تھل دیون ہتھیا
پر اس حسن محمد بخشا جو ڈوبے ربا
اوپر خماری کرن سواری بہرن تنگ
کرو بنی دار ہتھیار جھاندے سرفی سا
پاک شہید محمد بخشا جو اس جھگڑ جنگ
او ہو قاتل اوسی اگے بہیر کوٹھی
نونگ بلاق پچردی تابش چمک لگی
او ڈے پہنکنوں ہار کوای کیا طاقت
وچہ بسم اللہ اللہ اکبر الف ذبح کیتا
مڈہوں اک اگوں سونہ دوئی ناہی حظ
صوفاں سر الہی نکلن اکھر حق مطلق
بول تسیتھوں گھول گھمائی کر جنے
صاف آواز برم سوالا جیوں آ پہنچے
موری مثل سوی دی نکلے آئے
یا اوہ گرد تیا سا مصری لذت دارکی
لالی نے بار یکی ہوں گل عباس
گل گری ونڈ دیہی پہوارے سی تان
مورت اگی نال ضرورت ہوگیا

قطعہ

وند سفید سیر یاں کیناں گہیاں گھیاں لاراں
یا اونہدی موتی بدہر گہت قدرت دیاں تاراں
خوب سنجاب چٹے تے سوہے کنگرے چوٹی دلاں
طوطی وانگن جیہ مٹھی سی میناں بولن والی
ہوڈی سیو باغ ارم دا جیسے رس والی
ہو یا پاک آ او چہ نوآر جویں پانی بھریا
گردن مثل صراحی گچدی توں صافا بلوری
یا امیدی سرلے آہی مائل کرے حیواں
ٹھیریں شکر نرم آواز رسلے بول رنگیلے
ٹھا ہا ساسہ ماسہ ونڈ کردے جنگلے
طوطی قمریاں سوہنی کوئل وانگن بولی
باں لو ہر رنگ رنگیلے جنن چیر بنائے
انگھاں وس یون سلایاں چاندی کہری سلاکاں
یا اوہ کلکان سوہنیاں شنگرف بہریاں نوکاں
بھائی تختی صاف جنن دی خوب کرکے گہڑکے
ستان گماں مخول تکبر لاڈ تے بے پرواہی
نازک جسا ہول جنے دا لا تکہن سیالا
کی نکی چال لڈ کی ہساں کھکاں جیسے
گور لکڈی وانگ کبکدی گرد املک مرکڈی
حوراں نالوں حسن زیادہ پہ ہاندی سرداری
یا اوہ باغ حسن بوٹا چون چینی نوناں شاخاں
روپ بدیع جمال پریدا جوش جس نورانی
سور جول دیکھے ساہمنوں ہیج بدلیوچہ ڈردا
شاہی شہپائے گہر میں پالی پالن ہاری
ہم گردی دہری دہردی نازک پیر گلابی
عاشقاں نیناں اوتے رکھی لاڈ عتابوں

او ہستا کار برابر کر کے رکھیاں خوب قطاراں
یا اوہ چنبے کلیاں جڑیاں پنج چوکی ہکیاراں
گلیاں ہار محمد بخشا سرخ دسن وندلیراں
اگے میں تاں بوہن والی عاشق نال سکھالی
چلے لکھہ آسیب پونجی اس دی کول سوالی
ٹھوڈی ہیٹھ سو لاگ جڑی سے مجہہ چھند تر با
سرخ شراب لہو بھر تی ششے گرد لاہورے
یا کرناں آخروی سن کے نکلن پونوں جاناں
تلخ خواب مٹھی سو ہنہ وجوں سن کنبدی بیلے
صاف ملیں بنے یلی گوری گردن مثل کلنگی
چنکلے گل کٹوری جیسے موتی بھر بھر تولے
او ہستا کار ازلدی یار وچند رچیاہڑ سہائے
نوں ہیں مہندی بن بن سہندے لہو لے غماکاں
یا شاطر یا تیرا چلدی رت پیون سبہ لوکاں
چاندہ دو ہیل لگائی ہیچ نو ہیدی جڑ کے
بیر حمی تے ستم ہنیر سی خوب لے تہرے آہے
وموہلی نہتیں خوشبوی حلامشک تتاری والا
رنگ گلابی شکل مہتابی پہلیں تلدی وہی
ہیب ادتھا دربے بجائے کچھے تہد نہ تروڑے
یوسف ثانی ردی زمیں تے صورت دہا اوتاری
لچکن جو تر مروڑ کریندی چال مثل گستاخاں
واہ دس زہر کلیجے ٹکے جے زہر آسمانی
تار او کچہ تکو چمکارا ہو بیچارہ جہیڑ دا
بابل وی گہوہ ہیں فرشتے مار دھمدے مارے
مہندی رنگی جھیون پیٹ لچے اونوں شہر خوشاد بن
پور پور چہائے میں محمد اتہر واندے ابون

ابش جوش حسن دیکھوں ہے نہ ہوش ٹکانے
واہ گر گر سرجن ہارا بھ قدرت دا والی
ان اوس جہنہ نہ جیا جا سبھے مانند الہی
حکیم سبھی بدہ جانے ہر گون سدکھ بناندا
شاخ ہری نہیں پہول نکالے پسو جیوں دانا وخ
بیریوں دے نور جنابوں سورج گرمیکاندا
دریاں تہیں گور ہو کردا گور یو جیوں کالا
دائی کہا را نو جیوں سر پر تاج ٹکاگے
بناندا را ندی کہہ دیندا بیٹے ولی اہلے
قدرت اسدیا گجہ منیوں انت حساب نہ آدے
موہنی صورت ستر الہی عام نہ بجھیں سارے
وقت نہ دقت بچھاں فقیرا گجھے رمز نہ کہو کہاں
ملکا خاتون شکل پری دی ویکھ تعجب ہوئے
پرندی ہک بوند لی قدری ہو جہڑی اسمانوں
ایسی صورت ایسی سیرت ایسا روپ نورانی
پری بالی ملکہ نامیں ملکہ بول نہ سکدی
جان رکھ ہوش ٹکانے آکھ اوکہی ہو کے بولی
حسن جمال کمال تیرا دے جہاں نہ جاندے جہلے
تیری ہک تاب نہ سہیم ہو غرقاب رہی میں
یاد منیوں ہک سخن نہ رہیا نان اندر وچہ بھردا
شاہ پری پھر ہس کر میں سر ملکہ دا پہر تکنے
ٹھہو نہیں بے پھیرن لگے نال محبت جابجے
رحمت وا بھیرن سر تے میں چا پیاں نے
ایسی بہاگ لگن گے کس دن دائم شکن وچ جاہان
ملکہ واہ سخر گئیں بے تار دیوے نوں آ نویں

بر بر تکے بول نہ تکے ایہہ دلیلاں آنے
جیوں نوں اتے چنگیوں نوں دائم پاک اوہ دا درعالے
لم یلد ولم یولد ہے سدا اوسدے شاہی
قطرے یک مینہ دیو جیوں خوب منکھ سہاندا
ہر گون سے رنگ بنائی آپ حکیم سیانا ان
پا بندے یک قطرہ یو جیوں عرش مجید بناندا
سب سمندر وچوں ہوئی گوہ فافا نو جیہ لالا
ملکاں تہیں شیطان بنایا طوق گلے وچ پاکے
ولیاں ندے گہر بیدا کرو امیر یوانگ گناہ ہے
سکے فکر سرحقانی بن رباب سنا دے
خاصاں بابجہ محمد بخشا کون کرے نستارے
قصہ ترو ڑ او جیرا ہو لویں میٹھ نہ چلا ہو کہاں
دم مارندی ہی نہ طاقت گل نہ کردی کوئے
ڈر یتیم بنا دے اوتھیں بعض تیہر سکہا نوں
دین خالق جس ایہہ بنائی مظہر حسن حقانے
بیٹے ہلائی گل کرائے اوہ مڑ یر پر تکدے
شاہ پر یئیوں کہندی بیٹے میں تیری تینوں گھو
کرم ورد جب لگی ہوئی ہوش گئی میں تا جہلے
گل نہیں ہو سکدی ایہہ لی سنبھال کہی میں
کتن نہ سند سوہنہ نہ لیا حرف نہ جیہوں کردا
سینے اپنے سنگ لگایا نال پیار پکڑ کے
لذت گلدی تا ہیں جبدم سوہنے ہوں ہم اخلاص
ہولاں جیہی سخن اسویلے پیرن ہزار لساں نے
بیٹے لاریو چے گاگلاں سوہنیاں نال پیاراں
مدت پچھوں لیں محمد تاں سعہناں گل لائویں

شان گماں محول تکبر لاڈ تے بے پرواہے
ترو ڑاں جوڑاں تے تک تو ڑاں دم دم وچہ گہو ڑاں
نویں جوانی مدہ مستانی آئے بہولی سادے
ان اوانگماں پر یدا باہر شمار نہ آندا نوں
یوسف دی پیراہن سوچوں جلوہ جس دکھایا
جان بٹھہا سی وچہ کجاوے ہمش لیلے والی
فرہاد دی شاہزادی سنیاں جان شیریں آ وارد
ہر دا روپ مریندا بہائی ہر جاے چمکارے
لعلاں اندا ل پان جواہری جو بنے بنجارے
بہشت چہپا لویں مطلب پا دیوں انگلی کس لالوں
انگ سہیلی تے البیلے سوہنی راج کہیلے
پری گلاب سندر رکھ ہولی وچہ گلزار حسن دے
شمع پتنگ جلاؤ نوالی گرم لقاء پری ہے
اوودی نکلے دہن ہوا لیوں جو یک چہاتی پاتو
شوخ آشوب جلت واقفت شور انگیز جہانوں
عاشق سوز پتنگ لوانگن روشن لاٹ چراغوں
جیکجہ صفت پری دی بہالی توڑاں ہو را گہرے
مشتاقاں نوں شوق بجہندا سن ہوگ سوایا
جوش خروش پہر دل وا بی وسدہ ہوں ہوشوں
مت نگاہ پر ہیر اندر خوبی بنیں بہا در
جان جڑہ بٹھے تخت سجے تے ملکہ کول بہالے
ملکہ خاتون توں فرماندی ہے سندر رکھ بنیے
کیکر گذری حال حقیقت کس فیدوں چہڑیں
کے سبب بنایا قادر کہوہ کی قدرت ہوئی
ملکہ سی حیران نہایت دیکھ عنایت ذاتی

ہیر جمے نے ستم بنیر سی خو دنے بھری
تندی تلخی ہیوفائی سویاں نال مرا
روپ الہی دی یک تیلی دم دم ہو از
نور حضور ملیٹی مستورہ تنہو تاں مجاز
او ہو یا راس باغ ارم وچہ سیر کریں سی
قیس نمانے لوں کر مجنوں سخدا او ...
پٹ پہاڑ سٹے اوس کیتا خبر لوں در
پا پہچانی محبوبا لوا گوہر ہی میں سنگار
ہکدوجے ول لین محمد آدم کون
کدھر رہیا گل ہر یدے کت پاسے اوٹھ آ
جیوں تارے چن نال سنگار ہی ہر یک سنگ
سنگ سیاں رل کہیڈں پیاں جیوں
بہتا چنگے بنوان تکے شرم حیا بھری
دیکھن تارے چمکنہاری ڈگ زمین پر آ
مٹھے جیبہ بلیغ سلونی بہت پیاری جانو
تونہال انے گلبدناں بک ارم دی
ڈرلگدا مست عاشق لسے ستر ہر من
اگ وچھوڑ لوالی او تی تیل جدوں ایہہ
جگر کباب شتاب کر نکو تاب حسن دی جو شو
موہاں ولانوں زندہ کردی اکھیاں
نال پیار پوچھیندے گلاں جیوں
لکھے دہر درگاہ سچے دی تدہ آہے دو
قلزم دی شہزادہ کولوں گت بد
ایہا کامل ملیا تینوں کول موکل
تاب حسن بیتاب کہنی سے بیٹھے چپ

نال پیار پری دی ملکہ بہت ہوئی خوشحالی
دل وچہ کہندی بابا ربا سایاں سیف ملوک بیچارا
ایسی شوخ لڈکی صورت شان گمان بھری ہے
اوہ تینگ ایہہ لاٹ اگیندی مرسی ایہہ رنج اتیاں
پھیر پری مینوں آکھن لگی نال زبان رسیلے
ویرہ تے تدہ ہکدو میندی ہاؤدا اوہ پیتیا
حق تیرا ہن ساڈے اوتے ساڈا حق تیرے تے
بہت پرائی مصیبت گذری بابا ہرجا شماروں
ساک اشنائیں بھائی چارے ورتن بھائی چارے
اوس برتر بکھن ہوندا وچہ غریبیے تارین
اوہ کہے ویلے کاری آوے بہلیاندی آشنائی
دنیاں تے جو کم نہ آیا اوہ کہے سو کہے ویلے
سکھاں عیشاں سو جان اندر ہر کوئی آکھاندا
کول ہووے تاں خبراں اندر یار اشنا کہاوے
اوڑک نفع ہوویگا کتھوں ایسی سنگت وگنوں
یک بیٹڑی پر سو جاناں مائی بکھیدیاں یک رہڑوا
کاہدا سنگ محبت کہی کے ایسی آشنائی
ماں میری دی رہی کہاوں مینوں نال سہیلے
تیری جیہی سہتی ہووے پری اصیل شہزادی
ہیں عاجز بیچاری ہوئی رہی اجڑ وچہ قیداں
قلزم دے شہزادے مینوں رکھیا سی جیہندے تے
ماں پیو بہن بھرا او جینے سنگ سہیاں تدھ جیہاں
ہک ہکلی سو لیں ملے وچھڑی سنگ قطارت
ملیاں بھاہاں ہتھ مروڑاں ہوئی حیران تمامے
تنگ پیوس کوئی سنگت ساتھی بہتے جا کو تھاویں

مٹ گئی اوہ مست خماری سارا ہوش سنبھالے
ایسی قوت ڈھہیاں ہویاں کیکر کرکے
دکھن سارا ہتھ مرے گا بھاویں خوبی ایسی
سیف ملوک دی رب بنایاں کیوں جان بچاوے
ہے بھینے توں پریاں جن ہن شاہزادی
ماں تیری لے نال اساڈے بھائی چارے
ہوندی زور احسان مروت کیتو نہیں
رہیوس قید دیواں دے اندر رودا
ایسی کارن کردی خلقت اوسے دن
شیروار
ودو ہند ل گان ازناون ہوندی بھائی
اڑیا اکھن دی لج پالن جوانان
اوس بفرصنی سنگی کولوں بہتر یار
سنگے سو جو تنگی تک کے بنے بنجھال
دور دھم بیاپاں وو کہیارے جیتیا مینوں
بھر گیا کمیں سر جاوے سنگ ننگ
اوس روہڑ دیوں ٹہریوس یا من دا جیا
ہو یاں گیاں نندہ یاد نہ کیتا خوشیں عمر
اوکھے ویلے کم نہ آیوں ساڈا ای رب
کی لائق ایں بیوفائی صدوں بہت
نانکوئی بھائی چارہ ڈٹھا دقصاں
بندی دی سر تے قہر دی سخت مصیبت
بیاد چھوڑا او لدھو راسے پیراں بھر
کوکاں کو کو تھر ویلے جیویں کرتے کونج اڈاری
تلیا نو جیہ کر راہ نمانڈے جیوں مچھی بن پانی
باپ میرے پیغمبر نہ جاندے سو دن لادو بے بہادی

وس تیری سی اوہ پرالہ جیتوں آہر کر بندے
باپ تیرے دا لشکر بھارا او بدا او تہیں سو حصہ
باپ تیرے دے اگے بھینے آہے گل سکھائے
قلزم دے دریا دی توڑی فوجاں دکٹ بھجدے
پریاں دے گنہگاری جیندی دیو مریلے گجدے
ل شہزادے مینوں کھڑیا جان ایہہ باز مرادا
سان اگے کجہ چیز نہ آہی دیو قلزم دے سارے
ہر کسی پر دوس نکوئی لکھی سی ورگاہوں
ایہہ پرا امیرے والا کدی تساں تہیں ڈٹھا ہکدا
مینوں لوڑ مو گل ونا مرد بہلا اخلاصے
ظلم نفس دیویدی قیدوں رب کیتا خصماناں
سیتوں مین گہول گہائی دین اوہ پیارا
وسیدا احسان مروت اوسیدی دڑھایاتی
بھلا ہووے ایس مرد جیہدا اشنا او دین جہانے
عتاب
سنگے گل اولا بہجر لیچے شاہ پری کملائے
پھیر مینے بہتی واریں کیتے سیر سمیانے
تیری لوڑ کرندی خاطر لشکر بہت چڑہائے
ملکی دی سبہ تہاں لوڑائے کدہرن تیا پتہ نگا
ملک ولایت ہوراجاڑاں دے سے شہر لوڑائے
باپ میرے مینوں کہندی آہے ادکو ہلاں چھوڑ
دیواں پریاں دے ونڈ لشکر بڑا پوول اٹھ رہ
کوہ قافاں دریاواں اندر ڈہونڈو جگ سارا
دہشت اولٹ بہار جزیرے ہور لوڑا او سبھے
بابل تے او تر وگی آہا ساعت روز نکمیندا
راکس دیو عفریت ہزاراں کردی سان تیار

قلزم دی شہزادہ تائیں فوجاں سنے مریدے
تیں اساڈی مدت کردی جیہا جاندا قصے
جے ہکوار تیاری کردا پریاں دیواں والے
دہونسے شتری ڈہول نقارے طرم طنبورے بجدے
قلزم دی سر کردی تک کے پاملدا ہر یا بھجدے
بہاں پھیر پھیرو فیلدا اونویں جاریدا کی کردا
مار سنداں انہاں نوں کردی تیں پھیر جھٹکارے
کیتی بند خلاص میری ہو یا کرم الاہوں
جل شانہ
سنگر کرسی ساڈی توڑے ایڈا احسان نہ ہکدا
آپ احسان کیتا رب والی قیدوں ہو خلاصی
جنیوں میل موگل وناکال پھیر لگا ناں
اوہو بابل اوہو مائی اوہو بھائی چار ریار
جنے قید اولی وچوں ہمت کر چھڑکائے
بہت پیار محبت کرکے ملس پیار اجانے
عذر بہانے آکھ کہندی سنتوں ملکہ ایسے
فوجاں سنے طیار کرائے سر کردے سردانی
مردو زور آور جنگی خونی ہر ہر طرف دوڑائے
پتہ اترد کی ماں میری سی کردی ایہہ مہرکا
کہدروں خبر نہ تیری لبھی سبھ گہرن مڑ آئے
وچہ ٹمسند رٹا پہ مندر ملکہ تائیں لوڑو
ڈھونڈو ملک جیلے میری بنی سہلیاں سو
ملکہ لبھی تاں رہ آوے نہیں اسیں ہتھیارے
پت ساڈی ہن تائیں ہندی جو مڑ ملکہ لبھے
طلباں خرچ مہم کہین دا لشکر تائیں ونیدا
ہن تیں نوں رب آپ ملیاندا لطف ہو یا سر کارے

خ
م

نال احسان مروت ساڈی ہندیں کیتی دی بہار
ملکہ کہندی آہو مینوں پر لطف کیتا رب آپے
شاہ پری پھر کہندی ملکہ چھوڑ شکایت ہور گہان
ملکہ خاتون کہے پر مینوں کی گل رسان تینوں
پھیر بدیع جمال پری نوں جھک لگے اس گل نوں
غیرت غصہ کھا دیو چہ پوچھدی ملکہ تائیں
پریاں تے عفریت مریلے راکس دیو بہادر
آدمیاں تے تھان وچوں جو جو لوگ قد آور
بانشک ناگ سیناں رو وڈیرے تجھ سمندر والے
کی ہم ہنی شہزادی ایسی بہار ہی کاسے
وہن دلبرے کہنی گہنے سبھی زبانی تیرے
ملکہ خاتون اگوں کہندی سان کی تکے بلا
عاماں تے اخلاصاں اندر خاصاں دی گل کرنے
عاشق دی معشوقاں اگے چوری عرض پچانے

یک احسان اوسیدا ایہی جیدی اگ
لیکن یک سبب بنایوس تاں جگ
کے سبب بنایا ہووے سچ اسانوں
مصر شہر دا ایک شہزادہ اس چھڑا یا مینوں
کون کوئی شہزادہ ایسا آیا ہے کتو
کون شہزادہ کیسا چھڑا گیا اجہیاں جا
اوس قلعی وچ جاون جوگا ہیں کی
اوس گردی وچ پہونچ لنگدے سو ہو
اوس گرد لو چہ پہونچ نہ سکدی ناں
کس آفت نے جالیا نداجا وڑیا اس
ایسا مرد ایہ اہدے کہڑا اوس بہلی
محرم گلا محرم کرتے جد دم
منفے کہیر نکا محمد کیتیاں اگے دم
باہجہ بنایا تھیں بہت سخند اوراں نہیں

حاصل کلام

بہت ہجوم ہوا ہیں واسے دور کرن جو بیلے
درون آیا یار یگانہ جان ہو بہیں اکلّے
پھیر پرے بیٹھے مجلس ساری کو لوں تہمت اٹھائے
سرداراں نوں رخصت وتی سرندیپ چو فیر
کجھ فوجاں جا بہو قلعے اوتے رہو منقامی
جد ان پھیر پٹھاری میرے طرف گہر ہووے
سبھناں حکم بجا لیا نداو ہنگس خاص غلاماں
چھ ہیں سلامی ہو گئے اوڈیاں سنجہ قطاراں
کئی ہزاراں ہٹ گئے گھیاں باغ ارم ول گہر تون
سست ہی صر کردا رہیا لشکر نال تکے

ساجن دی گل کہے وسیلہ جد جا
رمز حقیقی کہے محمد یار مجازے
یک پری یک ملکہ خاتون ہور ز
باہر شہروں تہاڈن تھیائیں کر قلعے
کجھ جا ہوش باغ ارم نوں پریاں
اوس دن حاضر ہوئیاں سبھناں جیتا ہے
کمیں تہائیں دیں جائیں لیوں نہیں کر
کونجاں ہزاراں پریاں جانوں
سرندیپ اندر کجھ رہیاں سیر
اٹھ ہزار پری ہور خاصی پرت گئی

جو کجھ گرد شہر دے آہے اوچے تھاں اوجالی
روضے گنبد محل چبارے کوہستان سر ائیں
سبھناں پر پاں پہرے لائے تک جائیں ٹریاں
سرندیپ نگر دی رانی ملکہ جیو دی ہائے
عطریاتاں تے خوشبوئیں مغز کیتے تر تازے
ملکہ بدرہ شاہ پری نے نالے سبھناں سیاں
تھال سونہری بھر بھر رکھے کلیے زر دیاں لاون
شاہ پری دی اگوں جیہڑا اوہدیاں سی کجھ کھاناں
ملکہ خاتون آپوں اوٹھ کے جا لئے او تہاں لے
ہے اندر کہر پرئے بیٹھے ایہہ دل پھیر کہندا
اوہ عاجز پردیسی شہد ابہت غریب تماناں
ایہہ تبرک تیرا کھاسی خیر ازاروں پاسے
شاہ پری نے ہس کے کہیا کم مناسب جیہڑا
پھیر دتوں وہہ شتابی جسنوں تیری مرضی خواہش
دردمنداں دی درد ونجائی جو ہیں پس خوردہ
واہ نصیب غریب بندے کہی ونانداسے ہوگئے
ڈٹھے باجھہ پیارا جانی میں گئے اول جہانی
شاہ شمس تبریزی جو ٹہانک گھٹ منج شر لوں
شالا او دلو دڑ لیوالہ جو بہا اپیشاں کھاناں ن
بے اوہ مرشد مہرن کو جو ٹھا گھٹ پیالے
پڑھنے سننے والے تائیں تا ہیں لذت تاں
اگے بے بہہ کرم اوسدے اگوں بے لکھہ آباں
شاہ پری دا جوٹھا کھاناں ملکہ خاتون جا یار
واہ واہ گولی نازک ہولی نجیں ہولیں تولی
جا بار کا بے مہرے تے جلی لنگن ہیرا او ٹھاندے

برج جزیرے باغ بہجر دے چشمے پانی والی
مسجد اتے مناری قراں ہور بلنداں جائیں
نال بدیع جمال پری دے رہیاں ودتن کوڑیاں
ہر ہر قسم عجائب کہانے شربت شہد لیائے
شہر دی عود رباب کرنیدے مٹھے نرم آواز
کہاوی کہانے جو من بہانے خوشبوئیں لیاں
کجھ کہا ہی کجھ دیدے جیہڑی جان لگی اوہن جانیوں
ادا ہسی یا کمیں زیادہ رب معلم کی جاناں
شاہ پری تہیں پوچہن لگی سنیئے اک سوالی
اک بندہ بیمار جہڑا کا باغ اساڈے رہندا
جے اکہیں تاں ہیجان اسنوں جو ٹہا ایہ کھاناں
بوں بوں نال دعائیں دیسی دو کہہ اوہدا جا ہسی
عقل تری وچ چنگا انگا ٹہاکن والا کیہڑا
دو کہہ نہیں کجھ تینوں بیتے جو سلہمیا دو مرضی
وہیہ طعام شراب شتابی گرم ہووے افسردہ
دلبر دا پس خوردہ بیٹھا من لیوے وچ کوکے
لگی آس نراس بندیوں جو رہو دے حیرانی
ملاں رومی نوں جیوں دتا ہویا کرم خدا بون
دیوی میں بہکے نوں نہیں ج رج ہو چلیا
ملاں رومی والے مینوں سچے سخن سکھانے
منگ ننگ محمد بخشا مت اوہ کرم کماوے
مدد خاص انہاں دی لوں قصہ کہول سناساں
باہر گہر تھیں آہ کر میں گولے لوں چکوایا
سوہنی صورت سندر صورت نزدی ٹور مکوایا
ملکہ اگے نال گماناں مجرے کردی جاندی

سیف ملوک کیہ اسی بہانے باغ ارم چھوڑیا
سیف ملوکی نے جد ڈٹھی ملکہ خاتون رانی
دیکھدیاں کجھ وس نہ ہیوس جس لگے اک عمدے
نرگس ڈسے پھل وچوں ڈٹھی قطرے اس کھیری
ڈھیاں انگلیاں نہیں ہلے ہوئی ڈولدل گردے
ملکہ روندا دیکھ شہزادہ کہندا نیال ولا سے
اج دیا خوشحالی والا رو لوندے دن گذرے
تیریکارن دلبر لوں اول جے مہمانی
الیس کلے وچوں اوس ہی ہتھیں لنگھے کھانا
آپ بدیع جمال پری نی کیتا ادن زبانون
سن گلاں شہزادے تائیں بہت ہوئی خوشحالی
کر کے ادب سلام ہزاراں ولدنیال ولیلے
کر بسم اللہ کھانا کھاہاں سیف ملوک شہزادے
گھن بدیع جمال پری پوچھن لگا ساری
نسان بیان کوئی ساعت ہوسی مجلس ایسے کیتی
ملکہ خاتون نے سب گلاں خوب طرح کر دسیاں
جیھوں شاہ پری سی پوچھیا کے ہنی شہزادے
استیوں تنگ اوتھی توڑی جان کہاناں کہا چکے
سنگلے بات شہزادے کیتا الا کھاں شکر الٰہی
حال احوال سفر دا پوچھیوس کے ہی اس عہدے
سخت قضیئے میں تنگلے مت اوہ مہرن آدنے
ہر محبوب باندا گم بہائی وایم بے پروا ہی
توڑے عاشق مرمر جیوے کر جتن بہتیرے
دوکھ ہنگی سن عاشق والی بانو اکھہ فراغان
جان جاں بن توڑی جنہز ہوئی سوال تہمار

خوشیں خوشیں اس باغیچے آن کھلوتا
اوگردہرے تائیں چنگا بوس اتہر دا
ہنجھ بالیوں گریہاں جھولی ہوندی جیون
لائے وانگن داغ کلیجے لایا سوز پری
یاد دل اندر نیاں دانے قطرے
سنتوں دیرا ہو کھاں دہیرا دیکھ رہا
کم تریدے حیلے لگی ایسین نندے معیدا
جو بہٹھا او سدا کھانا ن آندا دیکھ رکاب
پھر میں تیریکارن سنگیا جو کجھ رہیا د
تان ایہہ کہاناں جائیں جائیں وتا ان
کرن لگا تعظیماں اوہہ گئے نال اوندے
بیٹھا تاں پھر کہاناں مہر یا ملکہ کوڑی د
شکر بجار لیا ندا ربّ دا عدوں بہت
دس ملکہ کی سخن تسانگ کیتی پری جا
کیکر حال حقیقت ساری اوس مجلس وچ
سو گی باغ مدت دا اوتے رحمت باران رسیاں
کوہ قافاں وچہ پھیر دا آیا کہڑ نیال ارا
ملکہ خاتون گل سنائے سارے نکے تو
دلبر ذکر مہر افرایا ایہہ گل مشکل آ
آپے آکھ سنا سے ملکہ عشق مہر یدے دمنہ
جاگن بھاگ جراگ کہی دے دلبر کول
بے ترسانوں ترس آدہی تک سولی کا
لکھہ کیتی لوں ہکتہ جان جال چڑن ان
روندی دیکھ کھلوندی تابا ہس کر ن
تاں بان توڑی کرن محبت مرفہ تی

جبو ملے پھر تیا لگے پی اسدل عشق سمانا
سجن نام عاشق وہی دیرے کو مندے بدیکے گمان
ستیں عشق میر یدیاں گلاں مت نا پچھتا ہے
ورواخوشی نہیں میں کروامت رب غیرت جانے
سیدن جیح عزیز مصر دی بن تن مغرب آتے کرنے
ہندی سیئو بھاگ ہندیدے کھاگ ہجر میں ہوئے
بہا اج عزیز مصر دا جیہڑ پیارے جانوں ن
ہوئی خوشی گماں زلیخاں نال اسید ہندی
ہتی خوشی نہ یاد اجدوں کیتی پچھ دکھ بہاے
اک قضیئے جہڑی ہور پچھے لکھیا توں
اتھر یوسف خوشی کمائی دیکھنے در اور بہائی
بخت پناہ پھیر ہردے واہ نہ لگدی دیرے
بھائی دشمن ہوئے ہتھیں ظلم کمایا
ہوتوں جد باغے اندر رسد گھلیا سی لیلیاں
س لیلی توں گھول گہاں انگلیاں شے لیلاں
ادی آس نراس نبدیدی پاس خرا یا جانے
پھیریدے قیمت پاند اسہنا سانوں بہائی
سلاناں نوں دردوہاے واہ پیا داہ بہارا
قطرات تب دیکھ محمد کردا ہیچ نہ پارے
پریدیا او کرندی گل سنے شہزادے
ملت غم دی حرص نجین گی لوکان شہزاد
دواہ شاہنشاہ جیلانے مظہر ذات ربانی
ان قطباں نے آیدا الان قدم جنہاں دا جائی
محتاج جنہاں دے مرسل نبی پیارے
م دم صفت شہاں دی کہیے تہیں کجھ نہ چنگا

چھڈ غمخواری حیلہ کردی جیون کیویں نجابان
پیچھے میئے رنت نہ رہسہ بہاوہن انہاں دیاں لیہاں
اگے بہیں کجھ کر گیا سو پھیر نہ بات ہلائے
اگے سہہ نہیں ہو گذری ہور مصیبت یاد
تینوں نسے دیکھ زلیخاں بوجہن خوشی سالی
آیا تہ سہاگ عمر دا دکھہ گئے سکھ ہوئے
اوہی کھڑی کھڑی من طالعاں سعد کہی میں جیابان
تینو یار وکہا پیار اایڈ فرق نہ سہندے
دیکھ عزیز زلیخا مینوں آتش بار جلائے
اچن جیت خزاں مٹ آئی باغ بہشتی دتوں
ایسے شہر جہان پیا ہے غالب چہ لوکائے
جو بدنظر پھیر یوں لکسی کیونکر جاسی خیرے
مغمپیہوں خوشی کرن دا بدلہ دنیاں آیا
خوشیاں کرد اکہندا چڑیوس اج جشنت جھیلاں
کہڑیوں جو تھی بہادہ کلاہ لیلاں توں میں سیلاں
یار سنگار حیدار نہ دتا مار گیستا غم فانے
تیتوں لبی اوہ خوشی محمد دسنے وہنی آئے
خوشی کرن دا مزہ شتابی لے محمد یارا
ستیں بہانیں بیل قلم دا اوید صفت مہر از
بے امید وی گنجی خوشیوں کیتے در کشادہ
جید م کرسی یاد محمد حضرت شاہ بغداد دے
پھر جیہڑ محبوبی والا دلبا ندے سلطانی
سے برہا یہ سہدے جو انہاں السلام کمائے
ایسے سید مرد سچے توں صفت کرندا ہی
سخن تیرے کی لائق او ہتے او گنہار ملنگا

نام شریف اونہاندا آیا رہ لنگیا جگرا
مست کوئی گل اوہی نکلے رد ہووے اس بابوں
شالا یاد کرے مین بندے میران صاحب والی
ذکر سخن اچھوڑ نہ سکاں وس نہیں کجھ میرے
سیف ملوک رہیا وچہ باغی ملکہ خاتون چلے
پری پوچھیندی وس نغن ملکہ کتھے تینگ گئے سیر
ملکہ خاتون نے فرمایا ہیبت نہ وس ہارا
دیکھ ہجوم نہ پوچھ اگوں شاہ پری گل کوئی
مجلس ہیتیں پھر اوہ کھلوتی شاہ پری من بھانی
بہو ریدی دروازے ووہے سنگل قفل چڑھائے
بہو ریدی تعریف محمد ساری آکھ سکدا
نوری برج شمس دا خانہ نالے وہوں سعدیاں
ملکہ اوہ جس ملک فلک دے بابلدے کھوہ پائے

اگی لی اس بہوڑے اندر شاہ پری سی بہندی
عاماندا اوہ تہا لوتے آ اخاصاں بلجہ رفیقاں
بیٹھ رہیاں جد ترائیے بہیاں شاہ پری پھر بولی
توں اسالو چہ دوڑی بہنے نالی سگھڑ سیانی
سردی گرمی سختی نرمی خوشیاں وقت قضیے
بہوڑے اندر ترائے جندان ہور نہیں کوئی ترشے
گر کوئی گل کہانی ایسی جیہڑے سنی نہ لگے
ملکہ پوچھدی کہی کہانی کول تساڈے پھولاں
کیہیا بدیع جمال پری نے لی لی ملکہ خاتون ر
کنیں بیناں گلاں اندر کوڑ طوفان بہتیرے
جہوٹھی لگنے چار اونہاں نوں جو وچہ سچ نہ ماسے
جیہڑاں من کہندی دلی اوہ کنگے اپنہ ڈھہنا

تھوڑی سخن کہے پر اگوں ڈر کہاں ...
بخشش ... ڈھنگ محمد بے پرواہ جس ...
روڑی ہتھیں رب ساتوں لاوے بہت ...
پر شہزادی دے گل محمد رکھئے دور ...
مجلس خاص پریدی اندر جاتساں ...
ایس ترجمن ساڈے وچوں اوہ ڈھک لیے ...
باغے وچہ گئے سان بہنے کم آ اک ...
کی کم سی تدہ باغے اندر پھیر آپ گئیو ...
ملکہ بدرہ دی پھر انگل بہوڑے وچہ بد ...
سیاں پرت گیاں پھر اندر بیٹھ رہیاں ...
جنت وانگ خانہ آہا جھلمل نور جم ...
شمس پری سعدین بہیاں وں ملکہ ...
بدرہ بدر آ گاس جند اصفت نکیتی جا ...

ملکہ بدرہ باجہ سہیلی پاس نہ کوئی رہند ...
اس جا بہر کوئی مشتہانہیوں بن محرم ...
ملکہ خاتون نوں فرماندی کر گل ہولی
دیس بدیس ڈٹھی تدہ ہتے خبر خشکے ...
تیرے جیڈ نہ ڈھٹے کسے ماں میر ...
جیبتے وچہ ہو شہر دا چھوڑا کون دنار ...
سن سن اثر اندر وچہ ولے جنگی دلنوں
سستی کنیں یا اکھیں ڈٹھے پایہ ...
اکھیں ڈٹھی تے سر ورلے تسی ...
پائیوں سیر جہاندی خلقت اندر گنیے ...
بیوقوف منیں سچ اوسنوں کرن ...
اوہ جتھوں آکھیں منہ ڈٹھا منبر ...

جنگے چنگے سگھڑ کہانوں جھگڑے کرن اسکلے
سیناں گلاں نے کی باو رہا ہجوں علم کتابوں
پاجو سائیں والی آکھن اوہ پیچ من تمامی
تھوڑے اولٹ پلٹ فرمانوں وچہ قیامت او
سائیں والے سد اسکھائے ربدے بابے ویکھو
جیہوں جیوں لکھیا وکھین بہا اکھر لوح قلم دا
ور کر یقین لیا ہو گل اونہاندی اوتے
... گل پریدی بہا لی پھیر طرف رہی ہے
تھیاں سیناں گلاں اندر ہوندا فرق بتیرا
خاتون لی لی بولی نال دبانے مٹھے
... ول رسیلے رنگ رنگیلے علم عقل چترائی
عشق پیچ دی پھر سچلی دردوں وہ کہانی
... ب بانا کہانے ملکہ جدوں سنانے
پرنوں اکھیں لگی کن وہیر بہنے ترائے
... مصر دے سی یک وسدا تاج تخت داوالی
... ہین بہی گوئی اوسدی جالی ہور شہزادے
... روایت والا کہندا ستر تختاں والے
... روایت ایہہ بی ترنجی چار یک سی شہزادہ
... اوہ بدا طوق گلے وچہ شوق سندر کن بالا
... جان علیشان طلبان جوجوبن وچہ دنیاں
... پھورا اولاد یوالا گہر وچہ بال نہ کھیلے
... ہر وار گراں گل کا منوں قصہ کتہا ساہیا
... زادی مصری جمن والا نالے علم ہنر دا
... رت اوتی عاشق ہو بان شہزادے دا ساملے
... حفظ بہوں خوش لفظے نال تلاوت میاندے

عقل قیامت تھوڑن ہوئے بیعقلا لوچہ رلکے
جو عالم دی موہنوں سنیں سو ہر گہرے حسابوں
بکنے جان کلام اونہاندی ذرہ نہیں وچہ خامی
گوہجی رمز ہوسی سبہ سچی کون انہاں بن آدی
مست الست شراب صلدے ہردم رہندے کھیوے
والی جتیاں فرق نہ بابوں ع ہیس تیام کمدا
آئینہ وانگہ سچ کر منوں تورے سخن سنتے
شاہ پری ملکہ تائیں ایہو بات کہی ہے
اکھیں ڈٹھی کہیں کہانے ایہو مطلب میرا
اوہ فصاحت اتی بلاغت پری نہ اگی ڈٹھی
مرلی بینیسرپوں گہرا دستے وچہ آواز صفائی
سنگے تیرتوں نکلے اتہر داندا پالے
تیر جیہے تاثیر کلیجا چیر دو ستکو جاندے
عجب کہانی دردور نجانی تیرے اگے کریے
عاصم بن صفوان شہزادہ شان بیانوں عالی
انت حساب شمارہوں جیدوں لشکر اوس بابے
جا عاصم شاہ اگے دن رایتیں خدمتگار سکھالے
بد ہی لک کرہندے خدمت دا فرح گنجا اوہ
خفور
طلب حضور اوہ ہر یہ نجاطر کرن حضور گشالا
رب گہر پوچہ دتیاں اوسنوں بہہ ہر اداں مثالوں
دولت مال بہیر گدسو من مالی باپ اکیلے
اول آخر تو ڑی ملکہ سبہ قضیا کہیا
نالے صورت دیک مورت غم دی اگ مہتر دا
یک بیک سنایا ملکہ سفر قضیا بہارا
ملکہ دردیر دوانی دا تکمن بہلیاں آدھیاں نے

ناں ادا کلام رسیلی خوش خوش سخن الائے
ڈھوں قصہ لوڑ لیاندا ذرہ ذرہ کر سارا
شاہ پری غزناندی ملکہ پچھہ شہزادہ تیامین
کہڑی شہر ولایت رہندے صورت اوس لیہر وے
اوتر تھیں من سوتر ہوئے پایل مائی اسدی
ایسی ظالم قہر کہندی ہے کوئی جانگ کسدی
گرد کیتا جس مروا جیجا فرد ہویا چھپڈ شاہی
پہرے ودا لی بند سپاہی ملکو ملک اوداسی
صورت والکھیا تیہ لگا سو یا کوئی سکھہ سپنا
الیاو لبر کون کوئی ہے از عیبوں دل گہے
ملکہ کہندی پہنیے تینوں تتے وارنہ لگے
جس صورت دا عشق شہزادی مین او ڈھہی ہوئے
جیس جا اوہ صورت لکھی ہر ہر عیبوں خالی
سوہنی صورت جو من گھسدے وسد پوچھ دلاندے
خوب شکل محبوب سجندی کرے غریب نوازی
جادو گرد وٹین بوٹیرے ولسوں مار نواسے
بادشاہاتوں تختوں سٹ کرن غریب نمانے
اپے لوٹن اپے مارن اپے ذبح کرندے
آپے بارن آپے سیون آپے لا بجھاون
آپ دو کھالوں دو گھتائین آپ کرن غمخوارے
صورت دلبر نے جند پرو رشتوں لبی لبی لائی
حال حقیقت عاشق والی عرض کران مین سارے
سد نجومی حال حقیقت ائث جٹی دل ہر ویلے
تدہ بچھو گل وسنی آلی انہیں تیرے تیں ٹور یسے
سیف ملوک سیدے ٹنگ تون مین لٹ لیا جس را ہے

لعل زمرد میں محمد کن پریدی ہاں
باغ مہر وجہ او شاہزادہ ہی عزیب ہی
ونیاں اوتے صورت کہڑی اس سوہنڑا سار
بیٹا جسنے ایہہ شہزادہ رونق ملک مصر
سوتر تہیں ہڑاو ترکیتی بری جدائی
سیف ملوک شہزادی ڈٹھی سوہنی صورت
سینے سان جہڑا یاں نیناں سخت کماری
کسدی عشق مہاروں پھڑ یا کدہر گلا
یا امید سجندی اوتے الیوں رہ ہڑدا
اکھیں نظر نہ پوے محمد کول گہر پوچھ دے
سیف ملوک تہیں ایہہ گلاں پچھہ لیاں من
اج اس محلس ساڈی اندر حاضر وسدی
نام اوہدا لکھیا اوتے قلم کریگر دا
کول ہے تاں لول اتہہ دسی ہیبت نگر دی
خونی نعمت عاشق تائیں دو نالدن
لعل لباں پہرا آنجیا تون پہر پہر دہن
تاج غریباندے سر رکھیں واہ محبوبا
آپ لوازن محرم کرکے سر پرتاج دہر
آپ او جاڑن شہر ولاندے آپے پہر
آپ حبیب طبیب ولاندے دارو دہن
تیرے باجہ نہیں ہور دوجی تون گھٹ دی
جو یں شاہنشاہ فرماوے حکم ہووے مہر کا
اج دن پچھہ لیئیں بہت بہا گئے مردگھیں ان
اوس مرندی صورت تون میں ہر بنے نا
ہور دن بیٹھی تے چک اندا گمت عشقوں

ڈیرے سیتر پدسے دراوتے ڈٹھاں اُن یدیسی
مورت تیری کملا کیتا دانشمند سیانا ن
اوڑکس اِن تیرے در ڈٹھا کر کر بہتا سٹیا
شاہ پری بہرس آئے کہندی من ملکہ غمخوار اٹھے
ادھ کیتے مین گئے آہی سے کراندو تہاں ن
ناری ناری پری مین بندی اوہ ہے آدم خاکوں
آدمیاں ذاکم ہمیشاں ہیو فا ہے کردے
بھوبارڈا ہنوں لگانوں کر کر مکر بہلاؤن
رکی دغی فریب مبیترے کر دینال سیاندے
پریاں نالوں ہور طرحدا آدم میاں دا چالا
بریاں واہیم لوک خالی پالن قول زبانے
ساڈی بہائے آدمیاندی یاری بہت نکاری
جان معشوق پیارا لبھے رج رج لین کلاوے
ملکہ خاتون بدرہ خاتون بدہے ہتھہ شتالی
تیری ساڈی جہیر محبت گوہڑا بہائے چارا
اساں شہر لونیاں بکائے سچے قول اگیرے
بہتیرے ہن تاج اساڈی بول کرین اوہ سچی
اسین بی اتھے شاہ ملک ہے اوہ شاہ مصر شہر دا
اوہ شہر یک بہر انجمن ہتیں کرین نہیں شہر کرندے
صاف جواب پرنے دتا سنتوں ملکہ خاتون
من کوئی لونڈا اوچکی ناہین پایئو پیر گہے
شان میرے لایق جاتولی اوہ مسافر کوہڑے
کے دیدار میرا تک سک ہی اوہ غریب بیچارا
ایہو قدر میرا اندہ پایا واہ ملکہ واہ ملکہ
ہور ہووے کوہ طورنہ چھالے تور خصوروں جہانے

جان جہاں گہا سجنتوں سر قربان کریسی
شاہنشاہ مصر داوالی در در ہیرے تاباں
سوہلا کرے رب تیرا لی بی سار شہید پیری لیا
اپنے موہوں نہاویں گلاں جوڑ مسوے سارے
جوڑ مزاخ اولی ہینے کرین نکمان جیہاں
سیری اسدی نسبت کیکر نا نگر گل اس سائرن
اول لاپرت پیارے اکثر بازی ہردی
جان دلدارے لگل لاوے جہندے ہی رج جانوں
جاندل میں کراں تاں ن پاوں ہس سروس پیاندے
ایہہ دوجنساں کہو کہی رلانہ نسبت والا
جانے نالوں ادہم جان جسنوں آکھیں جانی
عاشق بن بدنام کرندے وچہ ولایت سارے
اس نعمت دا قدر نہ جانن کوئی ورلا ٹل پاوے
سنت کرکے شاہ پریول ہو یاں فیر جوابی
ہبت پیارا مٹھا کوڑ ہے جدوں بیشمار
واللہ بہادی میل دیاں گی شاہ پری سنگ تیرے
نہیں تاں اسیں قیامت توڑین تیرے لوں پاگہے
دو جا اوس وڈیائی کہیں جیسی کوئی نہ کرے
رکھہ لئیں پت ساڈی اتہون شاہ دیریے دل جندے
نان محرم لون منہ نہ وساں اس گلوں آئی
رہیا خیال کرادیں یاری چھوڑ خیال اجیہے
گلیئن سلا یا تنوں منہ وساں لاہ شرم دلوں
نالایق لوں کیوں وسالاں جو بن اپنا پیارا
ایسی تیسی لون کدیں نسی چاہیے میرا جاہلک
لن تیرا نے اکھہ اتنائیں ہور ہو جپ چپاتے

اُڑنے اُڑنے جوئی آہین گھر اساڈا چھڈ کے
آن ملکہ دی سندی آہی شاہ پریاں گلان
ہسدے ہسدے اندر آئی کیہوس شاہ پریا نیون
کے ہویا جے ملکہ بچے بکواری ہو نہ دسیں
چرین وچ جنے ملکہ خاتون پھر تینوں رب میلے
ملکہ نے اس قیدے اندر قول قرار کیتے
ملکہ نے سنگ اوسدے کیتا شرطان قسم سوگندان
تا ہیکن مڑ مڑ تیرے اگے کرے سوال تیرے
بدہ تا ہین کہین سسیلے مینون تے مان تان
کدین سخن ال نکیتا ہین تھین اسان ووہم لے اگے
کہین مسافر راہی اوسنون ایہ لایق بیچارا
بادشاہی چھڈ آیا تا ہین تیر بکارن بدبین
گھر در مائے بہنیاں بہائی تخت ولایت چھگلے
بے انداز جہان نہ ہوڑ اوس بازنہ آیا عشقون
عیشان بیٹھیاں قیدان کٹیاں کیتیاں جوڑ مریاں
ماپے تیری تھین باپ اوہدا ای گھٹ نہیں شہزادہ
لایق قدر تیرے دے کہڑا او تہیں ہورا وچیرا
کی ہویا اج عشق تیرے سوال کیتا کہیوں
بکواری دیدار روشن تھین شان کرین شرماندے
وہ دیدار بکوار شہزادے پال قرار اساڈے
جو تو سنال اساڈے ہو گئیتی کسی طرح نہیں رہندے
شاہ پری فرماندی مائی کی تساڈی مرضی
دیتی تیری مائی کو لجھن آو میاں منہ لاندے
جان شاہ ہیال سنے گل الیسی ہٹڑ لگوس اگ سینے
آیا مجھ قصد کرے وچہ گھر دے بندگی ہو اساں نون

ہاں محرم دیدار نہ باسی لکھہ حیلے کرسے
دبوچہ فکر گیتیوس من ہین بیٹے کرن ...
ہم بیٹھی من لئین نہ موڑین ساڈی عرض ...
ہم سکیلے مجھہ مردے اوتے سانون ہر دم ...
اوس شہزادے کہنڈی قیدون بہا یہی جان ...
تیر نیال ملانان کیتیوس تاندی رل ...
تان اوسنے گدہ آندا اوتھون توڑا جیہا بند ...
کیوین الیس گلون رہ آوی شرم اوہدا ہتھ تیر ...
اسان دو ہاندی بے ایہہ خواہش من دے بیٹے من بات ...
کی ہویا اک گل منگلے بری تینون کیوں ...
مصر شہر دا نہین شہزادہ لعلاند ...
ایڈی انت نہ جنگی ویسے کیوں دیدار ...
ماہنیر سمندر تہلان لین عشقدے ...
جرم گو یوس قدر گھٹا یوس کی بہال پایا عشق ...
تدہ بچے ایہ ربیت بچے واہ تیاں تدہ کہنساں ...
کیون اپنا مال پاوین دیہہ اوس تہیں بہت ...
اوہ شاہاں دا شاہ ہے ویہہ کوئی اوسدا ...
باپ اوسدے تہین منگیا توڑین ڈال نہ بوے لکھیا ...
رب ڈاڈہا ملک آئین میتے لکھی کی کرما ...
بوہی جو گئے تاہین ہوئی لہن اودہار اساڈا ...
توں بکوار مکھہ وکھاوین تان ایہہ حیلہ ...
پریاں خبر ہووی تان لکھن باب میرا تول ...
مرو میگا ہی نال رلے عشق کماون جا ...
جلدی مینون مار گواوے نالے اوس ...
نال تساڈی ملن نہ ہوے ظن برودے ...

موتی نالون سخت وچھوڑا ہین بدرہ کلہ جالان
پریاں نال پھر جو آیاں بھینگ پئی جے اینہاں
لہو میری نہاونا ہین ملکہ بدرہ ماے
مائی کہندی سن تو دھیے باپ تیرے شاہ پہلے
لکھی انہوچہ او نہاں بچے ایہہ گل ڈاہڈی ہوسی
لیکھہ اولدی اچ وہگائی پھر گیتیون قصہ کہانسی
پھر بدیع جمال پری نے کیتی چپ جوابوں
جانکوئی ساعت گذری اینوین شاہ پری پھر اوٹھے
آیا رب کریم اوتے پچے قبول میتھیے
جس ویلے رب پھیرین آوے ڈھل نہ لگدے بہا
کہوہ پیا ہو لو نڈا و کیا پیغمبر کنعانے
نار دون چار گلزار بنایا ابراہیم نبی تے
شاہ پری اوٹھہ آکہن لگے ملکہ خاتون تا ہین
ملکہ دی دل خوشیان ہو یاں نے سواساں لا یاں
ٹر ٹر سیر کرن وچ باغے پھر پھر لین ہوا ہیں
رنگ محل چبارہ دہ ہوا ہور باران دریاں
سبز و رنگ پوشاک خضر دی پاک ہو یا جل جہانے
بازاز او سبھی سلامت جہولن سہرو کہلوتے
نرگس مست محبت کیتا شاہ پریاں نیناں
ہتھہ کہلار چنار کہلوتے زاہد ہار کنارے
سو نا لکھہ کشادہ کرکے بن تن روپ اوجالے
کہلے کہلے آکیلے جھولن شاہ پرے ول پکھے
اوٹھہ بوٹہہ ہندی شاخ جلیبے جیون گوڑ اچھالے
شاہ پری گھہ دسن لگی ہکمہ جکی سکھ ساسان
بنگار نگ بہار پہلاندی جیون گھر یا غوچہ میلان

اٹھ قطیفے سوسجدے مائی کیکر مکھہ دسالان
پلو وچہ سانون کرن ازا ہین غضب قہر وا جنہاں
بابل باپ برا اکرماری جے ایہہ سنی خطائے
علم کلام کتابان پڑھیاں غیبی خبر و سارے
آو میگین سنگ وہی میہر یدے قسمت او گہر گہلو
کی دہرو دہ تیری مہر بیٹے مندا حال گرائے
مائیو دھیاں چپ ہو یاں سبھو گل بڑا اسبابوں
جاگے طالع نیت پیاوی عاشق دل تروٹی
بے مہران دل مہران پایان واہ واہ صفت رحیمی
وتعز من تشاء واہ واہ اوسدا پاسا
ماران بر ساندی گڑہ قیدوں ترتے سلطانی
گنتر کی محمد بخشا کر دا لطف سبھی تے
آرائش باغ تیرے اندر لیگے سیر ہوائین
بکد وچ و دی انگل پھڑ کے باغے اندر آیاں
چوک عراق بہوہار دیکہن چشمے حوض سرائین
اوس خصوصی باغے اندر پھر نہ ماران پیایان
پہول گلاب سکندر رنگ بیٹھے تخت سہاگے
کلیان بہن قطاران کہلیان عُذر یتیم پرودتے
عرض گری سرگنڈ شگوفہ تھین بے درشن لیتیاں
گرد عمامین مولسری سائین پری وکہاکر مارے
وچ لا چراغ وچھوڑ لولا کہول دسے گل لالا
اکہن ٹھنڈی ہو گئے کہاو چرخ بہلید رنگیے
گل عباسی ماراد اسی گئے نشے داو بلا
ترویک جاسی نشا جڑ یگا جان انگ سنگ لا ہمسان
بہر بہیر جمع پہلاندی کہنڈن بلیان میر ویلان

سنبل سہرت پرپول تکدا سنبل کہلیں والین
او چاہو سفید اناز گ تکدا راہ پری دا
سیؤ سیو اوار کہلو تے ناکہاں مصری جہیاں
جا بیٹن انب کہلوتی ڈالی انب گریں سن بہاروں
تر بوزی خربوزی مٹھے سردا ہر کے بہرے ٹن
کہلے ٹہنگ بینگ کناری پک ہو رس والے
سیج موتی ڈل ڈل کردی گوچہی بہر انگوران
لال گلال ہوئی رنگ رتی دانے پک اناروں
نرم انجیر سبھی کہیر بہشتی لذۃ دار الوچے
توت شہتوت بہر دہیان سوہیاں گوشی بہگو بیلے
جانور اندے لنگر لائے گوہان وچہ لگوان
رونیل گوچہی جہیدے گوچہی پری نہ پوچہے ساون
باغ بہار ہزاروں رونق ہر ہر وچہ چوراہے
رت لبنت بہار پہیلاندی نویان شاخان سرداں
ارو ذکر کہو تر گردے منویں اوچے ہو کے
ٹمٹ ٹمٹ کے بن کو کڑ دیوں بانگی وانگر بانگاں
عید پڑین جیوں ملان آتوں نیلا ہان طوطے
مینیان حمد وثنا ربکاری شکر گذاران گہگیان
خوب جنائی سبھی رنگ رتی رتی داغ نہ لگا
کالے بہور بہلان پہیر دے گان خورشید یا اران
عجب سنوان لگا وچہ باغے چیکن کہو جہلار ان
ٹنڈ ان ہر ہر پانی ڈولن وانگن جو کہیان نینان
مینان سور چلے سر گردان پانی آوے والا
کہو وچہ پانی بوٹے روو جیوں بیت دہر پا لے
اوس کہو ہون سبھی پانی مینا عاشق مرد بیچارا

ساوا وپیلا ہو ست برگا کہند اکہہ دکہائے
ہار سنگار نہ گنتر جو گاڑ دائے ہری بہری
تارن نظران روکہہ جمندی تجریاں اج
شاہ پری رس جو پے سا ڈے با جوش ہوا
گلگل چوپی کہٹے مٹھے غنبو سنگ تری
شاہ پری ول ڈگ ڈگ پوندے ہمت ساون
دا کہان ہل ہل باگہان جہو جن آلے
آکہن شاہ پری موہنہ پاوے مہر تونے مہرکار
نغزک کہوڑ با دام چہو ہارے لگک ہی
سیو بہر جو فیر جمندے سیوے رنگ ر
ہر ہر نیکی چاہے شالا پری کہیں ہر کو
ہمت چہچہر تک غصے ہو و باہر کڈے لبنان
اشبلتا س تے پہلیاں لکن چور لکے جیوں
املہیان پر بستر گیتی با آرام نندر وا
کوئل نقل قرایت پڑہدی قاضی
ہیچ ہیچ رلدی صفین ہو لے سن سن کوکان
بہر تکبیران ہو متوجہ کرن قیام کہلو
شاہ پری وچہ باغی آسے اج مرادان پکیان
شاخان ٹیک زمین پر آیان مل پر ہدا
دایم ہے بہار جمندی کرن دعا ئین
بوڑیے گو بے گل لگ ملدی جیوں من ہر اہو
مرجانون جیوں لوڑ بہر الواں گہر دل جانون
جیوں شہر دن شہزادہ مردا لیکے دلیس
پانی ہر کیا رہے پہر دا جیوں ہر دے را
سیف ملوک دے دکہہ کو دون کہو دو گہنیان دکہ

شاہ پری نے ملکہ خاتون باغ اندر سیلانی
سیف ملوک شہزادہ والا جس پا ہے سی ڈیرا
نظر پیا شہزادہ دوون عجب جمال پری لون
شہزادہ مدہ پیو کے بیٹھا بہت شرابوں مستی
نشا گماں شہزادی چہڑیا لال ہیے رنگ رتا
کلیان سندریان جند میلی راس بنا کہوڑے
آپ شہزادہ گانون لگا نال زبانی مصرے
جسو پیے مضحک چاوہی بول آواز داؤد دی
بدون منوم ساز وجاہندا وانگن مست خماران
اوڈدی مکہی ڈہن زمین تے کہنیان ہارنہ بلدے
خستہ ساز چلدون بہر چہیڑی یاد جہان میو پانون
با قانون کیتا سر قانون ہر ہر تار سنواری
بہیر راگ الاپن لگا نال زبان گراری
گاوی بہیر اساوری اگوں بہیر سیان سہرا
خوب بہران کر گانون لگے کدی ہنڈ دے راگے
سوہنی کو تنسی تاچی جاچے نال الاپے
مالکونس دہرپت گا دی بہیر خیال ہمیرے
سورٹھ مٹھی راگنیاندی گانوین بہیر خیج تے
کانڑا پاندا رنگ بنا دسوہنان سنگ نہایت
دربار مہیا لی گاوے نٹ گلیان لاہوری
بہار نگ گاوہ سن فرزندان جہساز نگدی خوشی
جنگلاتے بدہنس الاپے بردا ہو ر ملہاران
گلگخ شاہ پری شوقوں لیندا تان ہزاری
غزل رباعی ریختیان گاوی وچہ مہر دوے
اوجاپان اوتہال پیا دے دہڑے وچہ جگر دوے

حور انسان سہرس جوانی چلین چال گمانی
اوہلی اوس نا غنچے آن کہتیو لنے پہیرا
سودا گرسی جابن تنگ لبیبی اول دست گرمیوں
ولہر ل خیال ولیدا دور گیتی ہور نہ ہستی
لے قانون وجانون لگا جان ہو باید ہ متا
ہر ہر تار مقام اپنے تے خوب سران کر جوڑے
مسکر ساز وجانوں جس دم جانوران سدہ و کہے
دو دکہیاندی دوکہہ جانون سارے ہمن کہ خوشنود
گوہڑی نیند رینین آوی زاہد شب بیداران
سہر و ہزارہ ہدیان قدمان او لے سوندر گ جنگلے
دیسے ہوش گہرالول توڑی سخت بیہوش سیانے
ستان تاراندی سواری خوب جا ئی سارے
رام کلی بہیاس الاپے مالو وا د تقندہاری
ٹوڈی رسمانداں الاپے جوہی کلان ہوائی
درد و راگ سجندی آتش جاگے نال بہاگے
جوگ بیچ دی دو دہری سنگے رو رو کہے کرن سیاپے
ریختیاندے لذۃ گردا اپنے نال کبیرے
ویسی تے ناریز الاپے رسان نال نے لنتے
شان نہان دن شام وکہاوے گاوی بہیر قوالیت
للتہ دیگر وقت الاپے کہوڑے پیٹے گوری
پوریان شاہ پور سناے وقت و ڈیرے عشقے
تکلے کہاٹ نینان تہیں سن ہنجوں جہہبان
عمدے نغمی سچ محمد دین گواہے تاران
ویلان دیندے نین شتابی در شن جہ گودے
زہر اگودے کاٹے وانگر کاہ کلیجے کر دے

جھولی واو سخندی یاروں چاوے چیت اودا سے
من سوال ہیر اک بہار اہی خوش واو فجر دے
ہیں عاشق بے صبر بندیوں چیت نہیں جے لاندا
پھیر گئیں تاں چار لیانوین دہوڑا او نہاندے ورد
جان ہو جاوین ہیر میوں فیر پیاوے چاہین
اسیں نہیں ہیا پچھہ سکدی ہاسین جس سنگ پیتاں لایاں
درد فراق سخندے کیتا میں ہولا یک ککھوں
لئیں اوڈار مینوں لے اتھوں اندر دہوڑا نگر دا ان
تختوں چا پیادے نگری جا گلیا نوجہ سٹھیں
ہنوں لگا یلے وو دکھ پایا اپنیاں جرم گنوایا
زہر پیالہ عشقے والا پیتا گس بجایا
عشق قصائی چہری وگائی گوہندا ویدے تاں
عاقل تہیں بے عقل سدایا پھلگیاں سہہ گتاں

ہنیاں ہور کریند اعرضاں دا گوول السوادی
جی اوہ آپ نہیں ہو نہ وسدا بوریجاوا
آپ کو ہٹی ہوئی سرتے ناہیں قدم مبارک
سرسہ پانوں نیں سہانواں لائق ہوواں
خدمت کریں سلام بچاہیں آکھیں دعا
یار پیار توڑ لیا نوین کول اساڈے سایاں
لکھاں لکھ اوڈارین داوا یہ لی جان
لکھ ڈھاڈی گہڑین مرہند اکر کے سہ گر
بہلا کرین ایہ نال غریباں اجڑ الہوں ڈہیں
ایہ دل ہیر اگوشت بہیر اسنجاندے منہ
تک وچہ آئی ساس محمد آس سخندے
چوہیں گو نہیں حکم اوسدیہ اکس پاسی لنساں
ننگ ننوس سہناں محمد دین سیانے سنا

در غزلیات و دوہڑہ کہ غزل محمد اینڈے

ڈھوئے ولدی اولی لکھی صورت نقش سخندے
یا میری تہیں بھلدی ناہیں ہرگز زلف پرینے
حسن جمال اوہیدا اولتوں ہول خیال نجاندا
روز ازل دی زلف پیاوے بہن لیا دل میرا
توڑی لکھہ پہاڑ غماندے سر پھیرے تر تن
روگی جیوڑا ادارون توڑی تھہ سنت یک دو بدا ان
حرص سخندی جان ہیر پوچھا لیسا ڈیرا لایا
کھڑے گلاب شگوفے اوگی ہوئے سبز بغیچے
پاس لٹے تاں ہاس گئی ہے پور ہو رگنہ بن سیکے
اوڈا اوڈ شگلے پیچے بچھکے بات نہ پوچھے باران
آس سوچ دی آتش کوتوں پاپو چہ کمالاں

ڈھوئی ورو ہنو ہندے ہرگز ڈھونگے اکھ مندے
سخت گمند گہتی جس دا انگر ستم تے ہمیں
توڑی ظلم عذاب میری تے آنوں میں نین
آخر تینک نہ چھٹیں ولیسن سخت زنجیر سخندے
سر جانسی پر ہار نہ سشاں اکھن کوہ شکندے
وین طبیباں ہتھ باہاں روگ جنہاں نوں
جند جا سے پر حرص نجاسی پکڑ قول سخندے
آہ دوار فجروی لیکے خط پیغام وطن دے
بلبل نوں کی حاصل ہویا کر کے سیر چمن
دیکھ چکوراں کے بہل پایا عاشق
بلبل فروا عشق اجی ہنی لی پرواہ

جیکوئی چاہے دانک محمد سرگردان نہ ہووے
جتنی عمر گذاری الیوین یار نہ نظری پیندے
ہنڈی دا صفائیوالی خوشبو دار وفایون
وو دلبر جو یک لکھہ او توں گولائے ہنیوں
ال موالین چنگا سند اجہن چاہے بولی
پان آپ سبہناں ناہیں سنوں وچ سار سجن بوز
لکھہ گالی طعنے دیوے نالے سنہ ٹھکارے
قسم بہتیری وارین دلدے معنگ نہ دس سان
یاد آب حیاتی اسیں موئے ترہائے

دیگر

جب پیار اکدن دسے نال اساڈے
جاب سروں سٹ ٹوپی جل خوشیاندھوڈ بان
جان تے گر روشنائی گالی رات ہجروی
ہو ور جا رنگہ سے خوران نگ اسمانی
صورت دیکھ لیا نتوں دار جان پیارے
سر خیال زلف دا جان بجان پیارے
سخند ہر در تہیں تاں ہوسان تاں مرساں
درد والے والا جسدم من دم مارن
اوس عشق میریدی سزپیا گن پائین
ابل گامنیں ناہیں صاف جواب سنا دو
ان ہے شاہ جندی بادشاہاں در منگتے
سخندے کوچے بادشاہی تہیں چنگا

دیگر

آنوں بری جدائی مینوں یار سہالی
ہیرا دچا عالی شان بیا نوں
کاہر عشقے والے صورت سبق پڑھا یوس
صورت دکھیں کوادن منع کر ویہائے

سوہنیا ندا آشنایوں چھکی بیٹھے نال امن دے
تھوڑی ارہ دزجوانی جوبن جو ایم ساتھی کہندے
اجے نہ آئی وہیر دیوں جیسر اسیں و کنندے
دولی جہان دہیر کوئی سانوں وسدا الا نہ ہندے
ترش جواب مٹھے موہنہ وچوں لذۃ اسیں چکھندے
اپنا حال نہ گدے مڑکے جو اس طرف تکیندے
اتھیں چنگا کی اسانوں اوس سنگ بات کریندے
جان لباں پر رہی نہ طاقت تاں ہن ظاہر ہیندے
جل بن جھلی وانگ محمد رہے کجھ تپندے
جانان اج ہائے پھیرون بہا تہا حال اساڈے
پے پچھانواں اوسدا اجے وچہ جام زلال اساڈے
شمع جمال کمال سخندی اگہر بال اساڈے
کد مجال سلام کرندی شل گنگال اساڈے
مست ہک گھٹ پیہا اوس جاموں ایہ خیال اساڈے
ایسے کیتیں شکار بہانہ پہایاں وال اساڈے
کدی تے رحم پوسگا اوسنوں دیکھ وبال اساڈے
پیٹھی وا و جنت دی پہر ڈ مغز وبال اساڈے
اکھیں ہیں پار تسانوں خوات سوال اساڈے
اکھے شاہاں ہوں اپنے نفر بحال اساڈے
مدہ قدموں سخندی تے بہائی وال اساڈے
جے او ہو یا دے آپ محمد خیر د مال اساڈے
لطف خدائی لیسی بدلہ ہور نہ میرا کاکے
کر فریاد او چیری ساری ہے جند درد کہاکے
رب او تساد میرسنوں دیوے نگی تے دڑ یاسے
جد گھڑیاں ایہہ عادت مینوں پالو نوالے یائے

بے خوش وا اُو مجبوری جانوین اندر باغ سکھندے
یا جیہہ دیدار تیرے تہین سبھناں خوشی غم سندے
ہے وا اُو جا آکہہ سجن لون سن ہک ہزار دے
آپ سپاہان وچہ رلکے کھیڈین یار موج نصیبان
شکر سجن والا نبیان شاہا جگ جگ جیوے
نان حسن وا اٹھا گئے تینوں ہے پھول شاخ گلابی
نال سپاہ دے رلکے حسد ہم مہ خورشید اہوین
خبر نہین کی رنگ انہاندا اگ تسیون نسدے
حسن جمال کمال تیرے وچہ ہور تمامی صفتان
ہے وا اُو جدبا ہزار م وچہ جا سین پاس پیاری
ہیت نت درد تیرے دی آتش سینے اندر جالان
جے جگت دشمن ہا ربنوالہ تون اک سجن ساہو نوین
جان جہان عاشق تیرے تہین محبوب ماندر رتے
جلوہ روپ تیرے دا الست دا عشقی شاہ گدا اتون
توڑ دے وریا پردیسی یاد نہین تدہ کیتا
ہے خوش وا اُو مجبوری آلے غاک او مددر بار رو
ہے سلطان حسن دی نگری راج سلامت تیرا
تدہ بن جان لبان پر آئی جلیا درد تیرا
عشق فراق تیرے سپاہی گرچہ ہر یلے
صبر تحمل کرن نہ دیندے ظالم رُکے مریلے
بستر نان مرادی اوٹی ہین بیمار تیتے تون
فکر خیال تیرا اہر ویلے درد ان مار لئے اوبان
چنتا فکر اندیشے آلون ہنجہ سنان قطاران
ہاسے ہاسے جیلی جوانی پاس فرمایا یاربین
نان کھنجے رب گھندا او ادٹ گرن جدا

سرو آزاد ہمیشہ تینوں آکھن کرکے
مکھڑے جہا لوہین نان چہر لاوین اکو
کیئون تدہ سرگردانی تینوں جہ
کدی تے پوچھہ غریبان ناہین
کیہن نہین پوچھدا صلع گدا
پوچھہ نہین گل بلبل کولون جو تدہ ک
کرکہان یاد تینوں بے جینے سکدا
گوشہ ہے ہین سینہ جنہاندے گردی
تکو عیب وفا محبت نہین اندا
ہتھ سنہ عرض گدا رین اوتھے ہوکے
تلیان وچہ گمراہ غمان دے جنگلان
سو تون ذرہ نہ ڈرسان کرسان
کدھلا صی کرد اادسے ظالم در
الیسی صورت سوہنی تاہین ہیت
ہین مدہ میوان سورسالون
اوس بیرمی نہین لئے محمد اکہہ
ہین پردیسی ان فریادی
دہ ویدا راج وقت محمد جگ
ٹین نبد سٹش وچہ پیران دا
تدہ بن اینوین جان محمد جیوان
وارہ وردلتاڑا سبحان
ہے غمخوار اکلی جا بے غمخوار
دس نہین کجہ جلد امیر اقسمت
ساہتی کون محمد بخشاد دردوند
سدا نہ ہین شاہان ہر بان

سدا نہ جوش ہزاران بہرین سدا نہ وقت ملن دا
سدا نہ رست بازارین وکسی سدا نہ رونق شہر
سدا نہ تابش سورج والی جیونکر وقت دوپہران
سدا نہ لاٹ چراغان والی سدا نہ سوز پتنگان
سدا نہین ہتھ مہندی رتے سدا نہ چھنکن ونگان
سدا مہمان نہین گھر یاری کی اسدا فرمانان
ی ساہتی الدہی چاندہر سان سابتہ
نہین مرغایان ہنیان سدا نہین سہر پانی
ر بہار حسن دی خاک وچہ سمانی
شکاری گرے طمبارہی یار چہرہ نہ ہنر نان
شاہ نہ جاہ آئے وامان کیہا بہر گنان
کوئی پھڑے گور نیر جے تدہ جہاندا ہنر نان
ملوک شہزادہ الیوین راگ دہ اگون گاندا
بول اوہدا دو کہیا ان پر اکوو دے کانی
ون آہین ہار شہزادے پر کرساگان لایان
اہ زلیخا بی بی درد ون بال مہرایا
لون یک روز تینون نے طعنہ بولی لاہے
ہ چمک لگی اس گلون اگدی چہر ہوائی
ر رون بخیلی واہی ہوند اشوق نہین
جاندے آہ چلادے جان وڈاود کہیا
م خیال پر کہڑیان آہین وروہزار ون
ر بلیع جمال کہلوتے وانگر سرو آزادے
د بول آکھین لایان ہکدی سول غم جھکے
ہری ناشیر عشقدی لگا تیر کمانون
حرص کرنیدی جلے گوشت شرم وڈا اے

تا لے حکم نہ دیوے محمد کیون اج سیر کرن دا
سدا نہ موج جوانی والی سدا نہ ندیئن لہران
بے وفائی رسم محمد سدا ایہو وچہ دوران
سدا ان اوڈاران نال قطاران کہین کیہ کانگان
سدا نہ چھوپے یار محمد رلمل بہنیان سنگان
رانین لتہاان ستھولی مجری کوچ بلانان
ہتھ نہ آوے فیر محمد جان ایہ وقت وہانان
سدا نہ سیان سیس گندہ الون سدا نہ سرخی لانی
لا پریت محمد جس تہین جگ وچہ رہے کہانی
جو جہر یار دس ڈوہنیان اور کہ جو جمیا اوس نان
جس جیسے لون چنڈ چنڈ نہ کہین خاک اندر رہے دوہان
شام نبی بن شام محمد گہر جاندہینے ڈرنا ن
اوڈو ہر یہکھہ ہین آسمانون سنگ کوئی نہ جاندا
دو جا صدقہ ہو ہو جانون حیران نو یکیہہ جوانی
اوہ عاشق دہی کوئی نہ جہلدا جیندو جہنان لالیا
بھڑک لگی اگ چاہک ستریاں نان یوسف سچ جلایا
سچے عشق تیرے دا ابی بی تینون پتہ نہ کائے
نال افسوس اوس ساس جلایا آتش ہمدرد کردائے
محبوبندا سن بول ورندے آلون چال نہ تینون
جلدی آون کارن کرد اڈہیند اوکیہہ لوہاران
باغ بہار ہو یان گلزاران آتش شوخ انگارہ دن
سر تے چہتر جہانو نیائی ردکہہ کہتے شمشاد دے
ہن ہن رنگ خیال غماندہے وا اوکیر یدی رکے
دو سر نکل گیا ہین خوبیان جانون ڈولون ایمان نو
ڈہا مین ہار مرادان سرچے کوکان نہ ہرہرہانان

فیر شرم اوہناں لسا تک کے عقل حمایت کردا
بیشماری بیقراری لینوں ٹکن نہ دیندے
سوہنوں بول نہ ظاہر کیتا ہیبت ولیا اوڑہ
سکے لکڑ تے آدہر یا شوق اندر وچہ اڑہ
جان اوہ منزل پوری ہوئی ہوسوہنی بولی
شہزادے دی عشق پرینوں دیتاں آن وچائیں
برخورداری دیہہ اساں نوں ہن آئے گھر ڑے
نکی اتے لڈکی نکلے بیٹھے عمر لمنگا
ملک تیرے من سیت پیا دے مشکل ستریں وڑتن
شاہ پری فرماندی اگوں برخوردارے دیکھے
مین مبتی شاہپاں شاہ یدے پر یاندے شہزادی
عشق کہیا ہین ننہ نبہ گھڑیاں نہ ہتھین بھلیا بھلیاں
خرشیدی شہزادی اگے بی بی نام زلیخا
سکے نال ہن جاسین ہتھوں آوکہہ جہولی پایے
ونیاں عین محصول عمر دا جسنوں روگ ڈٹھا ئے
کھولی پہر سین ترودی کہاسین سولی ہین نالے
گھٹ زنجیر کرن لگے قیدی شاہ عدالت والے
ٹروی ٹروی گل محمد چھوڑ چلے اوہ رستہ
جو سبہ گلاں لکھن لگیں جو جو ہا وے کہلدا
عشق بدیع جمال پرینوں آہتہ پایا بکا
انگمان گیا سارے دل ارمان نہ رتی
وگ گیا جیو جہک سخندی ہک سینہ اندر ہتھ پایا
صبر قرار آرام نہ ہیا شام ڈھٹا جیوں ویلے
اہتی عشق ہہابت سوہناں ہر ہر کے پھر ویلے
ظالم عشق شہزادہ والے بن تلواروں کہٹے

رکھیا تحمل یار ملیگا لالہ نہیں اج بار
ہولا چا پری کوئی ساعت آہی
پر دل بیقراری چایا جیوں گڈے
پہلے ڈر جے عشق محمد رکھدا
وت نہ کاری آوی تعرڑے سو مستا
بندگی تے تعظیم بی بی جیو خالی رہتا
سیاں مسان اج لسبین داندے کر
پہاں سہاہ بیاین گوڑے بادشاہاں
والی شہر مصر دی اگے بنکلے تینوں
پردہ خیال بکوار بند ہیوں خباں نوں دیو
بینہ کہڑ ندہ آکھین مینوں ناکر گل
عالی بابل پٹ پٹ تہکے واہاں سوں
نبہ کہڑی تاں گس جیڑالی ندہ لی
ہائی رب پریاں اگوں سہنوں سجد
ترسی کول حراف محمد کہوٹا کہر ادہ
سوناں تر امان کرن جبدن باگو
وڈا دیکول محمد بخشا کون کرے اپرا
تنگ پیا دل مرس کہانی کمدا ہود
ہوروں ہور ہوں وچہ رہزان قصہ
جسنوں بیرڈا ہے بہن گھڑدا نہیں
سڑونے گل نہ کردے سوہنوں انگ
کنڈی لگی مچھلے والا جال پر
شام تلک دل جڑ دانا یاں آکھے ہن
اجہت جیت محمد لگے سے پر جے
ان پی از غیبوں گولی مارنانے

دوکھدی والی گاڑھنائی پہر دی جوڑ ہوے
اوڑک جان دل یہ تسکیوں کہیں ملکہ تائیں
ملکہ نے فرمایا بسم اللہ بسم اللہ
اوہلے اوہلے ٹریاں دوئے آکھلیاں پہر نیڑے
پہرادہ سورت شاہ پری دی گڈہ گئے پہر حجابوں
سورت دو دیہہ جمشید ایہہ آکھین تے ملدا
دوہاں دہارے دوکھہ غبارے سو فراق فہمار
وانگ کباب بہجی تن سارا سیخ لگایا ہیرا
سیف ملوک شہزادہ وردان کہیہ کیتا ودکھیا
شاہ پری نے ملکہ خاتون جب نمیڑ دے وچ کہلیاں
سوہنی صورت نظر ائی جاں ڈٹھا ول نقیباں
جیوں کاغذ کشمیرے اوتے خوشخط حرف قہر
نویں جوانی حسن ازلی ہر ہر نقش گھاٹنے
بدن شریف اودہی وچہ دسدے جو تعریف انسانے

بیدن جانی کوں محمد لگی مرض اپوے
آ ہا گہرے چلئے بیٹھے تکئے ایہ بی جایئن
لگی آہا سو یاں دل خوشیاں شکر الحمد للہ
شہزادو مینوں خبر نکولی نارنماندے چہیرے
جیم آکھین سنہ متہے لا دیہہ ردی وچہ جابوں
آہین درد البنے نکلن ہنجوں پانی جلدا
پہر گن پہائیں واہوا ہین نالی وین ودری
بلبلی جیو ندا ہنجوں ہندا آتش وچہ وسیرا
گن گن سوتی وہی عشق نوں سعلاندا انجارا
پہی مرست ڈٹھا شہزادہ رکہ نگاہاں بہلیاں
دیکھہ بے آب ہونوں شہرمند جانگ لعل بدخشان
ہتیوں سی حشش بودی کالے یاسبزہ تسانی
سندہ وچ وہی جھمکارے جیونکر حسن آسمانی
سہر وآزاد بہشتے باغوں نازک قد نورانی

در وصف جمال باکمال شہزادہ سیف الملوک و عاشق شدن بدیع الجمال بروے

چہرے اوتے تاب حسندا اوہ آہا مہتابوں
گنڈلا لوالے سوہنو سرتے جہنڈ معنبر کالے
لالہ کرے شعاع متہے دا جوبن جوت متابی
متھا صاف سمندہ حسن دا جوں جڑیاں لعلاں
طاق بہشتی دو بھرولے یا محراب مستیوں
ابرو مثل ہلال درخشاں یا اوہ سخت کماناں
تیز کٹار سوار بہادر ظالم ہین سپاہی
گنڈے تیر کماں کٹاراں چک کڑی ہتھیاراں
یوسف ثانی حسن اسمانی لعل مثل رخسارے
چہرے چمکار حسندا تابش وڈہ انگاروں

جوسی ہین خوشبوئی جیلے وا فرعطر گلابوں
ہر ہر وال ولاندی پہالی ورد من گہنت پالے
نرگس جنگلدے ہار رسنگارے گوشے نین شرابی
تاب عیتا پہ کرسے جہیل سیج ادہ ویت دو پہراں
خولی نین دست مستوا نرگس ہر ستو ان اسر بیوں
پلکاں تیر خندنگ نشانی سل جلاجل حاناں
نک لہناں فولادی ہر لہا دہار سنواری آہی
پرہاں حصلت تکیہ شہزادہ جان کرن سرباراں
رو پیدہ ہا تہیلن ناستے اندہ رہبر کہدہا
سند دیدن پہالا اوسدہ داندہ سیخ اناروں

صورت سیف ملوکی والی او جیلی باغ بہاروں
سوہنیاں ویکھ جوان فرشتے ہو حیران کہلوندے
ہر ہر نقش شکل دی وچوں لاٹ شمع دی بلدے
نونہال چمن حسن دے باغوں گل بدن سے ساوے
سر او تے کستوری ہینی جھنڈ لوی خشخاسی
روپ انوپ پہرے رخسارے جیوں گل وقت بہاراں
دند سفید ہیرے دیاں کنیاں دُر موتیوں لڑیاں
سوہی اوٹھ مٹھی گل والی عقل اوچی ہتھ تولن
بازو لوہڑے چاندی خاصوں گورے گرد گرد وٹے
جوں چاندی دی ابھرن جندے سوہندی گورے ہتھاں
لک ہمیں عجائب گردا چھڑی جہان جسنی دے
کولی پٹ دو پٹ سہائے جنہاں قدرت چڑکے
گودو ہر شیشے گرد لاہورے کاریگر چمکائے
نازک میرا بریشم لچھے بہت مہین انگشتان
نازک سوہنیاں بدن گلابوں رنگ رس بھریاں بان
جان موہنہ طرف زمیں دے کرداہوندے تت نورانی
صورت ویکھ ہووے چن داغی غیرت کہا حسد دے
رہ منہوں تک زہرہ پرچم وانگوں کلیجے داہوے
گلناری مکھ تک کے سورج آن چھپاوے رسمان
نہار بولے مریخ تائیں کالے کجل کٹنگدے
مشتری اکھ ویکھ جندی شہزادے دیدور قون
روپ سچی دا عشق کماوے عین سعادت پاوے
کالا چور زحل آسمانی گورا ویکھ شہزادہ
سوہنی بنے سوہنی صورت سوہنا ورنگیلا
من تہی پوشاکی ساری روپ چڑھے ہزاراں

یعنی برج

ویکھیں ساتھ کھڑی اُل پس گے شاہ جمال فرازاں
نکدی رہن اسمانی تارے ساریاں تت نہ سونہدے
جلدی حور پریدی تک کے جند نمانی جلدی
بدر منیر جمکدا چہرہ بے نظیر شہزادہ
نین ستی بیمار عشق دے نرگس مست اوداسی
لوری تاری طاقی بادی تک تکدیں ہزاراں
سرخ عقیق اندر دند لہراں جو بہر کریگر جڑیاں
عاشق ہو کھی لار دکہر قوت پان ہوس نا تولن
ہنیڈے تے زور آور سوہنے شیران انگر ڈھلے
چترے وانگن گردن دستے ٹنگ زورآور بکار
وانگوں جیہ پری کیہے جب جایادن اوہ مان جنیدے
سوگریاں اوستاد نیایاں جنن رکھوں گھڑ دے
پہنیاں سن روبدار عجائب گل نہ کیتی جاوے
سوہنے ویکھ کرن دل جا کر دا تھیں انگشتان
حسن جمال کمال اوہدے دا نہ کوئی حد نشان
جان مراد جا کر کے ویکھے لاٹاں چڑھن اسمانی
لگے تیر عطارد تائیں چھوٹے قلم لکھن دے
ہاروتے ماروتے وانگن لہ آسمانوں آوے
یاری لاوے بیک تائے دوست بنے کہا قسمان
ہو حیران بہے چہ خانے چوکی چھوڑ فلک دی
چھوڑ قضا دیوان عشق دا کرے مطالع سبقان
سعدان نال کری آشنائی اکبر سعد کہاوے
بنے غلام حلالے حبشی سارا کہا وا
سوہنیاں خط اوتے جھنڈ سوہنی خوش آوازا
خوشبوئی کستوری جٹے الوان کالے کمان

اسمان چوکیدار

ہن ہتھیار سوار ہووے جان چڑھدا اطراف شکار
صورت ویکھ شہزادے والی گرد اون کہلوے
شاہ پری دی نظری آئی نین اپائے روندے
چہرہ بیتے پر سیوں از عرق قطرے جوش بخار الم دے
سیوں ہی ٹھوڈی ہوئی گرد آلودے
چکری سرو جیہا قد بانکا سوہنیاں ہریاں بھریاں
جو ویلے کوئی غزل رباعی دوہڑا بیت الا
سیف ملوک پری دے صورت رکھی آہے اگے
اپنا آپ نہ یاد شہزادے صورت وچ سمانان
ہویا فنا فی الشیخ ایہہ طالب مرشد وچ سمایا
توں کی جانے رمز فقر دی بیعلمان ناداناں
شاہ پری صورت اندر شہزادہ سے رچیا
صورت ویکھ ہووے دل گھایل شاہ پری مستانی
دوزخ بھاہ پری دے سینے بھڑک لگی بھڑکارے
مڑ گئے نہ تحمل والے ڈھٹھے صبر چبارے
شہزادیوں ویکھ نہ سکی مڑ ویرہ پول بیچلے
چارا گیرے ملکہ تائیں کہیا مریع چمالے
جاوہ ملکہ وچ آکھ شہزادے جادہ صورت دے
ویکھ اسیں بی معلوم کریئے ہے ایہہ صورت کسدے
ملکہ کہندی سن ہے بہنے محبوباں وچ اوجی
جند او ہدی تو ان ملیا لوڑیں کیوں پچھیریں توڑ
شاہ پری نے کہیا ملکہ من منیاں گل تیرے
ویکھ بیدیاں کمان سن کرسی کٹھڑے کر کہا
ملکہ نے گل خورشید جہیڑے جہیندے آئے
شاہ پری دا آلون جالوں چھکبہ بوٹے ہے

گولی کھا نہ بند بدیہ جوڑ ونہدی مرگ جنگلدے سارے
ڈرینسار لگے تھر کنبا جان ہتھیارہ ہووے
شہر یمن دی والوں سونی مینجوں تاریر وندے
جیونکر پھول گلاباں اوتے سی ہوتی شبنم دے
در دوزخ رو رسلہ نکلے آوازہ داؤد دے
جھکیہ عماندی مار اوڑایا مرد ہرتی پرو ہریا
اوڈ دی جھکیہ مینہ آسمانوں ہوش چھوڑن جاوے
جیونکر جیوں تیکے اگ بھڑکے نیر اکھیں وہیں تیگے
سرور لی تاں ایہہ گل جاپے ہر کی سمجھ ایاناں
لا الہ دی فیر بہاری الا اللہ گھر ایا
قصہ وس شہزادے والا بہت چھپا حیواناں
حال اوہدا انگ دلبر تائیں اندر رہیا نہیں چھپایا
دلو چہ داغ موہنیں پرائی جیوں لالا بستانی
دہواں چ تاری انت عباری یا عشق ہتھیارے
سوہنیاں کول محمد بخشا کس تھیں پڑتارے
تابش کہا حسن دی منہی جھال نگوس جھلے
مینوں لی اوہ صورت کیوں سیف ملوک وسالے
پل جھل تک کے سوڑ دیاں گی قدر نہیں کوئی
الیسی جو ہین ہتی کرنگی دہو جم پچی
شہزادے دی جیسے اندر جان اوہ صورت بچی
جند دتے سمیت بلالی عاشق ہو وطن نوں
پر توں اجے نہیں کر کڈا ہووے حر حر گھٹے
او سنوں ملت سدا ملان لگے
جو گزری شہزادی اگے سارا کہول سنا سے
نالی صورت شکل دی والی خواہش بہاری دسے

شاہزادی فرمایا ملکہ صورت تیری بہائی
جی اکھیں تھیں اوہلی ہووے تیر نہ ہٹلن ویدے
اوہ ڈاہڈی ہین ملیسا جیکر صورت موڑ نہ دیوے
صورت لے ہتھ تگی ناہیں صورت گئیں گھر الوان
ہور کسیوں ہجر کی صرفہ ہوئے جیو ہمیر یدا
ملکہ خاتون کہندی ویرا خطرہ رکھہ نہ بھورا
مطلب تیر کارن ہین لی مونہہ عرضان کردے
وال وہدا کوئی ڈنگا چاہتمہیں کرسان ڈنگا
انشاء اللہ صورت تائیں کجھ آزار نہ لگسی
زولی شکلاں دیکھ برابر جب اوہ تن رس ہیچے
القصہ شاہزاد تیائیں ملکہ گل منائے
کولا جاری گریہ زاری کیہا ملکہ تائیں
ملکہ خاتون سینے لے صورت جا پرینوں دسے
اکر نظر تکیہا نے صورت ہر ہر جا سنہائے
حسن جمال کمال دوہان لے انت حساب نہ آوے
گنبد گیا جی عجب جانہ معز ہیر یدا ابہڑیا
عطر گلاب لگی چھنکاون تاں پھر ہوش سنبھالی
کس ایہہ نقش نگار سہائے صورت رنگ صفائی
ملکہ خاتون کہندی ایہہ صورت وگل سارے
جیونکر سنی زبانی اوسدے تیوین اکھ سناوان
پریاں دیوان آوسیاندے حاضر سن سرکردے
کہیوس یارو دسو مینوں سچو سچ زبانوں
اوس جیہا کوئی صورت والا ڈٹھیاں آپے ہووے
سہوہاں عرض گذاری حضرت کوئی نہ ڈٹھا لگے
کیہا پیچے کوئی ہووے کولی بس صورت دا ثانی

اک اک وال اوہدی دل جانی مین بن تار
وانگ ایاگ اٹک نہ رہندے ہنجوں در در
گھڑی نہ جر سان تے تجھ ٹرسان جیون تلی
جے اک وال اوہدا کوئی تروڑی دیکھدیاں مر جا
جے نقصان ہووے اک ذرہ کی پہل گھڑی
کون کہے ایہہ صورت تیں ہیں ہلکے گیدار
ست صورت نک شاہ پریوں جائے حرص اندر
تاں اوہدے صورت تائیں ندہ تھیں کہ بسان
شاہ مہرے جوڑی تک کے کردے پر دل دگ
مین بہی قولوں سچی ہوسان ست میتوں منہ
حرص امید ملندی اوتے صورت ہتھ پھڑ
کیوین ہلدی اس جانی نوں مہر بکوان
دیکھ ہوئی حیران پری بی تاب شکلدی
ایہی صورت نظری آئے ہور شہزادی
اولوین اکھیں ٹڈیاں رہیاں جان لجہ
ہوش طبیعت تہاں نہ رہیوس آن کلیجا
ملکہ نوں فرماندی بھینے ویہہ گل صورت وا
کیونکر لبھاندی ایہہ جوڑی شاہزادی
سیف ملوک شہزادی مینوں دسی ہی اک دا ری
اک دن نبی سلیمان ہوراں پچھیا ایہہ
جیکجھ حکم پیغمبر کردا سر اکھیں پر دھردے
بہتر یوسف بہائی میرا جہے سے لکھاں نوں
اکھیں ڈٹھیاں کنین سنیاں دسوندہ
پر جے ہن کجھ مہلت بخشو ہر کوئی لوڑن
بھلے بہاے ہر خلق اللہ کہندی لوک

جانی روز ہوی تد مہلت دہونڈہو زمین زمن
محبوباں مقبولاں نوانے ڈٹھے جن ہتھیرے
ساری دھرتی پھر کے تکلے آباد ویرانی
جا سلیمان اگے سہناں جیہڑے ہین اوہ
ہمیں تساڈے حکمے اوتے پھر آئے سبھ عالم
ہور عجائب سندر سوہنے ڈٹھے بہتے گہنیرے
پر کوئی لکھے ڈٹھی آیت وچہ کلام الٰہی
وچہ پوروہ اودو ہنی دے جیہے نور الٰہی
حسن اوا اصفائے نقش نگار شکلدے
بہتر یوسف ناں برابر یا اوتھیں کجہ کسی
نبی سلیمان پچھیا اگوں سوکہاں گل سارے
دانشمندی پھر بولی پکا نیتا وسالے
اوہ اگوں شاہ رخ واجا یا اوہ اولاد نساء
حکم نبی نے اگوں صورت نقش بنایو
عجائب صورت کارن کیتا فکر اندر دا
ہور کئی ہزار نگارا نوالی دین جوعیبوں خبران
تدبیر عجائب ہوراں اک تصویر بنائے
زینت زیب ہزاراں کیتیوں انگن باغ بہاراں
دیکھ رہیا حیران پیغمبر ست دن بے ستر آتان
روز مصور تائیں نالے ہور حکیماں
سرفرازی بختے دتی رنجیدے نال مونہائے
حکم کیتا جو عاشق اسدا ہوسے ہوز وراور
اوہ صورت لے لکھی مصور کرکے بہت تمیزاں
سیف ملوک ہوسی اسنا توں عاصم شاہ اجایا
اس صورت تے عاشق ہوکے سرگردانی جانی

پریاں جو یوتکینا پھر دے ہر جنے ہر اک نوں
گذر گیاندے روپ جمالوں قصے سنی گہنیرے
بہتر یوسف جیہا نہ لبھدا ایہو منیاں مردزناں نے
دیں دعائیں شاہ پرہووے دائم رحمت ربدی
اوس صورت دا ثانی کدہرے نہ کوئی جن آدم
یوسف ثانی مرد زنانی ناں کوئے جگ چوفیرے
وعلمنا ہ من لدنا علما ایہہ سہندی آہے
لکھیا ڈٹھا نسل تیری تھیں پیدا ہوسی بیٹے
شوخی نے مرغوبی خوبی شیر مراتب کنڈھ دے
وچہ کلام الٰہی ایہو پتے اساں نوں دسے
بیٹی کسدی کس نگر وچہ کی ناؤں اُنہاں دی
نام بدیع جمال کو ڈھیدا بیٹے شاہ شہپالے
اگوں آپ سیانے صاحب حاجت کی اسہادے
تاں مہر مدل ہوکے تسلے کر تصویر وکھاکو
ہتر سے ہور حکیم سیاناں ہر اک اہل ہنر دا
کرن لگے تدبیر شکلدی نکتہ نکتہ پرکھن
اطلس لے بہتر رنگاوس پر خوب سہائے
لے گئے فیر پاس نبیدے صورت نقش نگارن
واہ خالق جس بندے کیتے ایڈ صفاتاں
خلعت تے زر دولت بخشی افزاں نعمان
گھوڑے جوڑے منصب بخشے خاص امیراں نالے
ناؤں نشکل اوہدی بخشوا اوسدے کول برابر
دسیا مصر شہر وچہ ہوسی اوہ ہمدوار عزیزاں
پیو عاصم دانے شاہ صفوان جس بن تخت سنبھالا
اوڑک نال بدیع جمالی اوہ نکاح پڑھاہے

نبی سلیمان لیکے رکھی ایہہ شاہ مہری دوئے
توشہ خانہ پیغمبر دے مدت رہی بہتیرے
مگدن شاہ صفوان بہادر نبی سلیمان جے نون
خوش ہویا صفوانے اوتے کہندا اوہ کجھ دیوان
اوس ویلے پھر ایہہ شاہ مہری سند رصور توائے
اک انگوٹھی ہتھ اپنے وی نالے ایہہ دو نقشے
اوس ہتھیں بعد لئے شاہ عاصم قیر سنون ہٹکے
جدون بدیع جمال پریئے سنی حقیقت ساری
اپنان آپ تکی وچہ شیشے نالے صورت ویکھے
شاہ پری نے معلم کیتا ہے ایہہ صورت میری
نال محبت ڈرڈر ویکھے تکدی بھول نہ رجے
لجیان آہین توبان وہرہان صبر دوڑا اوڑا
سکہاندے لٹے لئے ذخیرے دو کہندے کوٹھی پائے
دروان رزدو کیتے رخسارے وہی ہویا رنگ پیلا
وچو وچہ کلیجا سکّے ڈاہین درد پریم دے
زور کی طاقت تران جیدون ہشت تیغ المد
بھی سانگ اندر وچ رڑکے مانگ سچی دلبر دے
ہاپیو بہنیان بہانانوں حرص چڑھی آدرو
عذبہ لے تاں برہن وچاران شرم رہندا رئی
ہتر دی ہندی گل نہ کہندی وانگ تو بہ دی
بال ابالی وزدر سچائی پکڑی قہر نزو لاں
بھورے کہوٹی ہول ہی ہا سول ڈنڈدان
ستر ہوان ہسن گلاں کو دے اندر گریہ زاری
الکہ سجندی رکہہ کلیجے ماری جہری کٹاری
سٹھی کس اندر ہتھ بہٹے تن من اجلیں والا

نائے اطلس تہان حریرون رنگارنگ
نکلن واڈ ہو بنیاں او تہوان مولی
تحفے ہدیئے بہتے وتے ہوئی
گہراو سندے جو ہوئے نہ لگے مین شاد
تائے اطلس لتے حریرون اوہ سو
شہزادیدے وادی تاتین نبی سلیمان
وکیہن ساتھہ ہویا یہہ عاشق آبہنا
شیشے لگی منہ وکیہن سنگ صورت
تل بھر فرق نہ کدہر آدے ہر جا
پر شہزادیدے تک صورت لگی جہک
چڑیا لشکر عشق نقارے اگن اندر دی
مارے کوٹ تحمل والے فوج بر بہیر
عشقے دی سلطان محمد ایہرے شہر
باہرون جیت مرنا کوڑا اندر دا
لاوے تیغ پکادے بہرے بال اکھ
صنم گم ہوئی محمد صورت دیکھ صنم
پہل گئی سبہ تیغ ارمدی لگے جا
تر ڈولے زور محمد بخشا نان جیب
عالم سارا کہاون دہادے کتول
وردان مار جیندا محمد اوگہڑے بند
ولنون طلب سجندی تے سارے جیو
کہلے وال بجال محمد دسے وانگ
باہرون ماربال سیاندے دوہن نگاہ
کوٹہی سٹھی فوج الوہٹی جیو نارگ
کہاندن ہیون بند تاتین مبادلیں

ت نہ وسندی تی جند جیہس وگر دی اچی سہال
ہولی نون از عینون چنگ پی وچہ جہونے
ل سجندے ملسان کر کر جنتیا ڈویے
پھیر تحمل کردے دلنون دی دلبر
ت وکیہہ شہزادیو لے کردی صفت دوہیر
جدم باغے اندر شہزادہ سے ڈٹہا
اندر سودا عشقدا وڑیا سے اوسو یئے
عشقدی پنجہ مارے عاجز کیتی ٹھہر گئے
ادو ہر تل وائی تے مرغ ولیدا آیا
ال پریشان آہی سیف ملوک جوانی
ان مار نمانی کیتی اچ گئے سبہ چارے
دا اندر جرودے آہے گہٹ لہو دو بہر دے
وچہ افسوس کریندے ہاہو ہین نہ گیتا
سدا اراہم پیارا الگن خسندی
ٹک جھوڑ نا جہ گا جو پہا تا اس بہائے
واہ بہاگ نصیب تہانڈے یار جہاندی
شق اوتے عاشق بیٹھو جو محبوب تہیارا
شق کہندے عشق محبت شیشہ ردعا
شق لوکون از غیبون حسد اندر حسن کمالی
جان نو رتی دہرتی اتر کریسی حسن نشانی
ان تک نگاہ عشقدی تہین توشن دو
خاتون ملکہ خاتون کی دیکہن مرسیان
لماہان جال پریشان شغفیان لیے بہج گیان
عشق شہزادیو الا جر ہیا گہٹان نباسے
ہوئین ہو لین ملکہ خاتون تو جیدن یکے جاکر

پر ظالم عشق محمد بخشا پڑ دے پاڑن والا
گوڈیین کہیڈ ڈرہی سوکے سعند آن وکہاں دیے
دردا و بال نہ ہٹے محمد ایہہ ماری بی بوہے
کدی تے رب ملاسی لونون رکھہ اوسید ڈاہیرے
دیکہو بہنے کیسی صورت روشن کری ہنیرے
دکہا جیو کیتا ول سودا کہول دتا غم چہٹار
صورت دیکھہ دوبارے پابوس ملید ادپر تیلی
پکڑن ساتھہ نہ طاقت جیڈی بولی پار ٹہیر گئے
گنبد لالوالی جند ڈ شتابی بہایان لا بہایا
دیکہہ پری جیت ہویا پریشان جیون عید ہندتی
چاری طرفان کہانون ڈکھیاں اگ جگ مارے
دردی سیان بیدن تکہن ہیت نہ دو رو
محبوبی دا حسن ڈٹھا سی جیون عشقے کھس کیتا
راہم ڈٹھا آرام گوایا دہری کلام الہے
ڈاڈہ عشق محمد بخشا لوٹے پاہندی اے
سبھ عشق عاشق در لنون پاجہاران جہکہیان
اڈرک بدلائے محمد بربے کرے سہارا
حال عاشق دیون لبرائین سد آکہو الشانی
کون مجاز محمد بخشا ہر آکہے بسر خفائے
لوح قلم نے جنت دوزخ حور فرشتے سارے
عاشق آئے معشوق محمد دائم تو نین پیارے
کیسر در نگار نگ برید ازلفان نگوچیہ جیان
محرم بید محمد مرضان رکھہ دیان لبھہ لسیان
لٹ لیوس دل شاہ پرینداہد ہوش سنگل پاکے
سینے روگ جلیبان کوہون رکھی ہنین چپاکے

جی مرضوں چھٹکارا چاہن دیہ بیدیں تھہ ہاں
دارو تلخ سلاماں دیونے تا کمر دات پچھاہاں
پہر طبیب بہین سبھ روگی عقلت مرض لٹائے
نشتر مار محبت والی ہفت اندام چھڈائے
کام کرودھ دوں لوبھ ہنکاروں میٹھوں رکھہ کرائے
ناں مرادی دے پھک پھکی کرناں جو فرمائے
ملکہ خاتون البطر حدے جتن کیتن کر تھکے
عذر بہانے بھیکیہ نانے کر کے گل بہلائے
ہر کوئی اپو اپنی جائی چار ارامے ہویا
گر کشتاں دے سترجن نکلے جیوں رل گاون کوٹاں پایا
ڈولی ٹری چھیندی نکلے گاونڈیاں رنگ چلیاں
قطب مہراج کھلوتا قایم دام ورم ورتاون
ستر ولی تار آوے چمکار اوہ گرے چشکارا
مرہج کہلاردتا آسمانی بیٹھ اسپلنگ کو ہندا
آبحیات خضروا چشمہ چرہیا چن نورانے
ترشترنگرہو دے روندے آسماناں دے تارے
نرم ہوا معطر چلدی ہر اک کان سکھائے
باآرام ستا ہر کوئی اپو اپنے ڈیرے
لکت نیاں کی جاگی کوئی مستی چڑی دماغاں
گھنگیاں تے کلچھیاں بوتلن صواں نگا وچہ باغاں
لٹ لٹ کردی لاٹ شمع دی نور بھرے کافورے
شاہ پری دے منڈھ چہائی نازک سیج پہلاندے
سمر وائیدے جھولی وہر کے شاہ پری نگلائی
سیاں رنگ تمامی ستا ہر گ جھگڑے سوئے
جھوٹ نیال ستا رل جوڑا انسانے جیوانی

بیدن وس اندر دے سارے درد وں
شالا ہیری علاج محمد خیر تری دا من
اوسیدے تھہ دیئے باہاں دیکھہ نبض
گڈھے لہو غلیظ بدن تھیں شربت
فلکہ دا ل غذا الوانی اوہ بی کمٹ کھا
ملیا کامل بید محمد خیر ہوئی دوکھ
شاہ پری نے بہیت نہ دسیا جیہڑا چھپ
اتنے وچہ تماشاں ہویاں رات پئی
صاعد چن کھلوتا پہرہ شاہ سورج گف
گھبرا ہن بے دل گھن چلن چڑیاں
شہر نگر تھہ قطار کھلوتے دف بجاؤن
دو قطبتین دوارے ادھے گن گن
شالش دیون ہور محمد واہ واہ چپ
اہو جیہے دان ایہناندے کردا گھا
گرد بگرد دے سبز و سوہناں نیلا رنگ
شبنم دے لاموتی جیونکر سارے گھیتا
چوکیدار ان شب بیداران بندر
مست پیالاے ہر مجلس نید بھر
آئی موت تپنگا تو الی کدے لاٹ چراغ
رکھہ دے چھاتوین شیشے لائے جانفزا
دودھی عطر گلاب کھلارے خوش نامی
سیاں دایاں بستر لائے گل لو اندر
ہتی دیکھہ تمامی سیاں نالے نتی
اہلیاں وچہ مہکے ستنے گلدان اندر
ہر اک سنگ سہائی سکھیا پانی جہش

بے آرامی تی غمناکی ہوئی دور جالیون
رات برات خورشیدی آہے بہتر سبھی شب قدروں
نیند مست ہئی رندی خوشبو داریوں ایوان
سنگ سہیلے کوئی نہ جاگے بے سدھ ہویا خوابوں
گھیاسوں کلیجے دڑ یا ڈنگے ناک ایانے
خار و خار ہویاں وہ پہاسولاں ریشم سیج بہاندے
نیند حرام آرام نہ رتی شام پئی بن ساہوں
عشق زور اور تے منہ تاں گھوڑا ابا جہ رنگا موں
شاہ پری دل چاہ سجدے کیتا کاہ بہلیرا
جھک پیادی سون نہ دیندی پئی کلیجے گندے
جیونکر سستی کیچ نگروں سکدی تہل وچہ واہے
نرم سرہاندے سیج گلاندی روڑاں وانگر تڑدے
پہلنگ پلنگ تے پھیرن شیرن سن کھانو انوا لے
والوں تہیں غم دانوں سہتے اٹھے ہوا کٹھے
سینے اوتے زلف پریشان ناگنیاں جیوں ڈنگدے
ظالم جھک اندر وچہ لگی پلک آرام نہ دیندے
گاری سانگ سجن نے ماری گو بھی رنیدے
اڑک مجبوں جھک اٹھالے عشقی پکڑ بلاقوں
ظالم عشق بتیریں کسائی رحم نہیں اس آوے
نازک بیر کابوں ہو وکہدے بادشاہاں دی بیٹی
یوسف تاں کہی اس کیعی جانے سب لوکائی
باراں کوہ گہراں تہیں باہر یوسف بنجا
ناگ نگراں آج بہلا یا تے کے ویس ننگا ہے
سستی نازک بدن شہزادی تہل مار دوہ دکھ
کام کنور نوں تخت چھڈا یوس ہویا جنگل لوہا سی

جل جہان ہویا خوشوقتی بن عاشق دی جانوں
رونق تے روشنائی وافر جو ہر ہیندے چن بدر ہن
جیوں چھلیٹ ہوئی مستاناں نرم پریدے والوں
شاہ پری دی اکھہ نہ لگدی رہیوں بری غمالوں
لوں لوں لس بہہ آدرچی کون اندر دی جانے
گدی سرہاندی گدی لواندی بے سدھ ہو جھلاندے
منگا منگا ہویا شکستہ کدھ جوڑے بن شاموں
راہ کو راہ نہ دیکھہ محمد بہجدا جا مقاموں
پرتے پاس ہر ساس ہر یندے چپ اوداس دو ہیرا
شاہزادی ول جایا لوڑے لاہ ولیدی کہندے
یار ملے بن صبر نہ آوے مشکل سہن جدائے
سول نزول اندر وچہ جھگان ہرگز اکھہ نہ چڑدے
پاؤ ہی راکش کھیلے جو گوٹھے بابہیانا گ ڈنگائے
کردے کجم اٹھہ بہیانوالا دو کہہ آئے سکھیں بیٹھے
ہار سنگار نہ بہاوے کوئی خوشی نہ میوہ امگدے
شرم حیا ربیرا ٹہاکے پرجتبا رزور کر بندے
ڈل ڈول کردے بین محمد سرد اوساس بہر ہندے
لی مہار چمن دل ٹریا نکل گیا جیو داکون
نازک بدناں ماروالاندا سہم نہیں اس آوے
جنگل باریں پھرن اوداسی مارے عشق چپیٹے
پھر زلیخا نام شہزادی تختوں سٹ رولائے
پیر پیادے پالو راتیں کمروا عشق دیوانہ
کیٹر نیند منوں سر جاندا متوں بند جالے
اس ظالم نوں ترس نہ آیا دیکھہ پیادے مسرد
سر پھیراں تک حال شکستہ اجے بی چپ ادھرا

بنیظروطن ہتھین کہڑا قیمہ ولیواندے پایا
نونہال حسندی باغون خوب جوان چہوٹے
پورن بہگت ملکدارا جا بہو رسے اندر لیایا
گوپی چند گیا چیڈ دولت مایا مال خزانے
خوب شکل فرہاد شہزادہ والی چین شہردا
عزت بیگ سوداگر لاکہی دانشمند وزیران
اک اکلی نار بچاری سوہنی ٹری جہناوان
رانجہا تخت ہزار یوالا مائی باپ ہیری
جا سیالین چاک سدایا چالیا دو کہہ کہانا
ہیر سیالی لاڈین پالی جو چک باپ امیرے
رشیم ہیر سکن دہپ سولان جیون جہلی پٹ ایا
اور اندی کی گنتر گوئے سیف ملوک کہندے
اوہو عشق پری ول آیا لے ہتھیار تمامی
چوڑی اوہتہ ٹری دل باغے گیر تکتے لگے
ہیر پیادی چپ چپاتی باغے اندر آئی
کی مکدی شاہزادا اگے بیٹہا اک اکلا
پینیدا ابیٹہ شراب شہزادہ پہڑیا ہتھ پیالا
کاسہ مست تلی پر رکہی کر بہر پور شرابون
لمین رات وچہ ٹہالی پل چہل سکہیان
کدی کدی ایہ وڈھڑے آکہے درد وچھوڑ چایا
مین پردیسی گھن اج آئی شالا یار انس کرم وسے
وچہ چاہ نگاہ کر دیکہان صورۃ اصل صنم دی
زلفان منہ او ہیدڑ عرضون ایہہ جیوڑا بیچارا
دل آرام آرام دلیندا اکہڑیا لی لٹ سارا
باغ بہاران ملے گلزاران بن ہاران کس کارے

سخم لسانبا کی جوگی جنگل کاف کہا
مشکدا خیر سجندی نگر ون لاہ شرم دی
ننگ کہیا سے کن پڑائے بہیکہ منگیندا
بگڑ رومال گدا کر نیدا ہر بوہے ہر فاں
تیشہ پکڑ پہاڑ کپیندا اوہن اوی عشقا
حال چگاندا بالن چاندا اگری کباب سرہان
روہڑ دی دیکہ اس حکم نہ آیا ہڑکے نیے لادان
رانتین کالی ماہی بہائی بن جنگل جہل
وہیان پالے کر جالے کرد انجنت سہار
راتین کالی ماہی بہائی بن جنگل جہل
رانجہے پاڑے کن محمد ناگ لڑایا
کیکچہ عشق سہایا او سنون نہری بن
گنگر من تیج اوتی انگ لائی جائے
عشقے سہر جالیا کہندی کیون دلبر دے
جہب نظارہ کرے حسندا جو ہیدے اٹہنا
بلدی شمع پتنگ جلیندے عشق کہڑے
لوہو لد یوا انگر سو ہا صاف شراب او
گاوہ گانون در دفرا قون تار بلار بابون
جکوئی قیدہ عشق دے اندر قدر او ہو گجہ
شاہزادے موہون ہو کی چاہے سخن
یار سجندی کوچے اندر حال ہوئے ہر دم
دلبر نون جاکہے محمد کون خبر اس
کفرون فارغ تے اسلامون مٹہیا
شالا کدی آرام دیگا ل کے یار
یار ملی دوکہہ جان ہزاران شکر کہان

اوچی جاے ہنون لگا پانی مصیبت بہاری
غم ہتے غمخوار نہ کوئی گن گن دسان کینون
جیکچہ باب ہیرے دو کہہ کردے ہی کی خبر کینون
ڈہٹہر باجہ پریت لگائی ہو گیا جس ہونا ن
دلبر مکہہ دکہاندا ناہین داغ ہیر اکس دہونان
اپنے آپ لگائی یاری یار کہان دلبر نون
سور مدی آشنایون کیکچہ لبہدا نیلو ورنون
شاہ پری جاہ میر یول راہ تکان ہر ویلے
پا شطرنج محبت والا سہر سہر بازے کہیلے
اسطرح شہزادہ کردا درد مندا اندے جہیڑے
کہندا شاہ پری اج ہوندی ایہہ کاسہ او ہنیدے
ایہہ پیالا دار و دالا پیو دو کہیار اتہیان
اسطرح پیالے پیتے مغز چڑہیے آ گرمی
پہڑ قالون لاپن لگا خوب سرود عراقی
غزلان دوہڑے ریختیاندی لذت خوب بنائے
سن آواز ملایک نوری لہ آلون اسمانون
نیک انیک مراں کرگاوے میندا حال اسمانن
تہر روی چیڈ نیر ندیدا سنگے انگ کہلوندا
ہو حیران پشیمان بیٹہے سر نیکہی جپ کر کے
ہر ہتہر ہر ڈال چمن دے حالت مستانوالی
بد ہین ہتھین سر و کہلوے غیرون بگڑ ازادی
سبزہ زاری زاری روندا شبنم ہنجون سیکے
حرص ہوا چنار روڑ لاے تین جان گل جالی
کہیلے وہر ہو ہو چہولن حال پوے جیون چشتے
نرگس مست دلوانہ ہو یا تین گنگو وچہ خوابان

یاران باہجہ محمد بخشا کون کرے غمخواری
جہندے پچھے جرم گمایا منہہ نہ سیوس ہینون
سویو جانے قدر محمد تن من لگدی جینون
ہسن کہیڈن یاد نہ مینون پیا غمر دار دونان
ساجن دا ادہ جہوڑ محمد کین در جا کہلونا ن
بے پرواہ تراقن گندی الس ساڈی رنون
اوڈ واوڈ سوئے چکور محمد سار نہ یار قمر لون
مت رب سچا مہر ین آوے ان ہیر سنگ میلے
دیکھ دیدار محمد سر دہڑ دار دیئے او سو ویلے
کاسے شرابون بہر یا جان کہڑ دا منہہ نیر دے
ہیر سنبال کریندی گلان جان مستانی ہیندے
کر کر یار دبدیع جاے پہیان جا بخان جیبان
تپ تندور ہو یا اندر دہ نہ جاگے اتش جیبی
عجمی ترزی اسنے حجازی منگدہ رہی نہ باقی
راگان راگنیان دے بچے گاوے نال صفائی
حوران جیت دوا سی حہلون شاہزادہ دے گانون
سہرودلان نون گرمی آوے جالونچہ پی گر ماں
جگر کباب مچہاندا سنگے دریا لوان وچہ ہوندا
راگ وراگ ہجر دے سنکے روندا آہین ہر
ہر موہنہ پرنے ہوہو ہندی گلن چینے ڈالی
سہر نے ہتھ خوبران سنگن رب لگے فریادے
بیدی لون دہر کینا لگا خوف خدا او یون ڈردے
موہنہ ہتان پرہاں جہو کدی لگان چہائی
دنیان ہتین دل کہٹا ہو مانند گلگل کرشٹے
پاڑ سٹے پیراہن گل دے جا گے شوق گلابان

ستر گے مکھ زردی آئی داغ لگا گل لالے
سیف ملوک شرابے ہویا آیا وچہ خیالاں
آکھ سجناں سوہنہ وس کدا ہیں جان تیرے میتھوں واری
حوراں تے غلمان بہشتی چاہے خلقت ساری
سرو برابر قد تیرے دے مول کہلو نہ سکدا
یاسمین ہووے شرمندہ بدن صفائے تک دا
کستور رہینے زلف تیری تھیں بو عجائب بابے
مہر تیرے دی گرمی کولوں سورج تریلی آئے
دم دم جان لباں پر آوے چھوڑ حویلی تن دے
آلوں آنوں ناں چرالوں وسیں جتھے حسن دے
طلب تیری تھیں مرساں ناہیں جیلک مطلب ہوندا
قبر میری پٹ ڈھیں سجناں جان ہر جگو من ہوندا
لیں راتے وچھوڑے والی عاشق دور کیتے ہیں بھائی
دیکھ ہن دلبر نظری آوے دھمی صبح دمیگنے
ہے محبوب میرے مطلوبا توں سردار کہایا
اک دیدار تیرے نوں سکدا روح لباں پر آیا
اک نکا دا عشق تیرے دا دوجی ہجر جدائی
وس نہیں ہن رہیا چھوڑا دردوں ہوش بھلائی
ہور فراق تیرے دا مینوں تاپ پہے ہن چڑھیا
منجی نامرادی والی جس دن دا ہیں چڑھیا
گل میری ہتھ تیرے سجناں اوہلا سانہ ہن ماں
ناں مصلاحت اپنی کوئی نہ کوئی دستگیر ناں
سدا نہ روپ گلاباں اوتے سدا نہ باغ بہاراں
چار دیہاڑے حسن جوانی ان کہیا دلداراں
ربا کسنوں پھول سنانواں درد دلیدا سا

کی کجھ آکھاں داغاں شانار
وڈھے عزرالاں ہیت محمد
توہیں جان ایمان دلیدا
تیرے باجھ محمد میتھوں ناکوئی
پھول گلاب تے باغ ارم دے
ار غوان ڈوہادچہ لہو جھرا
سوہنہ تیرے تھیں پھول گلاب
لسا ہویا چن محمد حسن
کھیلے اوڈیکے مستی ہن او
آئے پھر محمد بخشا کرکے اس
بات نال تساڈے رسی یار
کولے ہوسی کفن محمد عشق ہوری
قیمت جانن نین اساڈے سکیا
وچھڑے یار محمد بخشا رب سکیں
میں فرہادی ہن تے آباد
آل یار محمد تا ہیں جاندا
دردمندیاں سجناں میتھوں سجنا
میتھوں چھٹے ڈور محمد گڈے دا
او ہو وہ روفا اساڈا اہو رہلن کو
شربت تیرا نام محمد پیتا جان
جو کجھ چاہیں سو پوچھنگا جو آکھیں سو
توں میں عشق دے کفر محمد آپے توں
سدا نہ ہیج بہیج میرے گر بن طوطے
سکدے اسیں محمد بخشا کیوں
کون ہووے اج ساتھی میرا دو

ل محبت لائی چالیا غم کھارا
وے پھوڑ و اندر اچ ربدا امیرہ زرغلا
ین دیدار نہ ڈٹھا لیئے پیار نہ موہنوں
ے کئیں چاکر نوکر ویر تیرے سی گئے
راق تیرے دی لذت جسد ندی ہن جھکی
ریب پیشانی توڑی نال ہیں بادشاہانے
ری ہے چاہ محمد گل میری گل گھیا
محبوں روواں مول آرام نہ ہوندے
یار مناؤ میرا کون وسیلہ ہوندے
بیوں باجھ پیار ہویا حال اسانوں
ے کہیڈی میں خواب خیال اسانوں لیے
آکھ سنانواں سجناں جس فراق ستید
لند داغی ہویا پھری سپاہی گل کی
ے خوف خداوندیوں ڈر دیئے کہ ماں نال
ن موہنہاں تے مٹی لوسی خاک نکالی دا
کجھ گل سجن دل میٹھڑ جیت میرے تھیں جا پایا
س باجھ جدائی گذری یار نہ مکھ دکھایا
ل ادسے گورن شہادت جی دتے انگوٹھی
ہوندا جے دلبر میرا ایک سوگھ دکھاندا
لگند اں اکھیں تکیاں کن پیغام سنیدے
رات وہاں تدہ پچھیا ناہیں درد مند اواحیلہ
کوئی سوہنے ہو ربن سٹے ناہیں جس کیدے
تاں جیں لائق وصل تیرے دی نہیں فراق جھلیندے
رکھ قفلے تیر ترکے مرگ دا دل مڑدا
محبت تیری اندر میں مستھو جہانے

سو سوہنہ دسدا نہیں محمد کی میرا ہن چارا
امر لگنا ہوئیں آخر تھوڑی سداراں شہر منداں
توڑی طلب اوسید اندر ہو چکا سبے جندا
نفرا اندا ہیں گولا سجناں کیتا نداہی شیدا
خوشیاں کردی دیکھ لوکائی اس دی چہ آوے خندا
گو ڈریاں سرو پا اسانوں اہو لباس لیندا
من کیتے ہیں بول سجن دے جو لکھ آکھیے مندا
ڈھونڈ تھکا جگ دلیس تمالی رہیا مقام نہ کوئی
لا ر صابوں محبت والا داغ غمانداں دا ہوئے
بھول گئی سدھ بدھ نکا جان عشق کمال نہ بانت
جانوں درد کھ محمد جس دن ہوئے جمال اسانوں
ابا حرف لباں پر جس دم ہٹ گئی جیبھ قلم دی
دو ہاں کیتا دور محمد ہیں خبر اس دم دی
جو بن حسن نہ توڑ نباہو کی اسدا بہروا سہ
ہن مر چکا تیرے بھانے اجے محمد ناسے
کی گستاخی نظری آئی تختوں سٹ رولایا
ربا میرا ایک ند او قت نہیں کوئے آیا
غیرت نا ہیں جہ مرانگا دیا دایہو دل جایا
دردی نیلے تو جیداہمنگی اکجہ جال
توں فارغ تے میں افسوسی جرواں
کیکر رات وہاڈگذاراں عشق جنہاں دے
غیلہ جان میرے پہلوں میں تدہ دل بس
ہاں اوش ہوئے ان موڑاں ہتھ پایا سر
تدہ نہ لگا سیک محمد عشق
راتیں جاگاں سرہاندا داغ

شیدا رب پاک ٹالوان دیدے تھین جدو کالاے
بن روشن دیدار تیری تھین جگ ہنیرا ہیون ن
کالی رات ہجر دی اندر نا نکوئی سکھ سہنیا
بیقراری تے غمخواری سول فراق تیرا دیا
دل پر بھار پہاڑ غماندے سینے داغ ہجر دا
چاندی چلی بہار خوشیدی برہم ریگا بھوران
گرم ہوا تیرے ہجر دی آتش تن من بھوک جلایا
کالی رات جوانی والی ہو لون پر آئے
ہوئی موم پہاڑ صبر دی تتھ غمان جد پایا
ہی ہن کرین غریب نوازی عجب نہین کجھ بیتیون
صادق صبح متند میرا لی رہگیا دم باقی
بے معشوق مین مرچکا اگون دیر نہ لاوین
بہت جرے دوکھہ رہی نہ طاقت اگون ہو ... بے
آپ ہین خوشحال ہمتیان نا تہ دوکھہ جہورا
قدم منیرے پھیر سو جند واران پھیر ہی غمز نیسیان
تلخ جواب تیری ہین مٹھے نان ہو سیان گل کشا
من وچہ دسین لے دل کہین کیون منہ دسین ناہین
ہا پہر پیسنگ کیتی سجنان جھڑیان دوکھ لاے
برے بخت جرم ... [illegible]
ہان دل ... دلبر ہنداہائی رہا کی کرسان
ہیلے وند ... آے جدون پریت لگائی
شاہ ... ہنداہون ... لگایا فنا کی ہند اہو کے
وطنون چہوڑ ہو یوں پردیسی پاڑن پاڑ اولے
جبدی ہاری ... جند وار ... دلداری
... ہیری علم ... حاکم ... آپ انبا ...

آتش بھریان ہیجون برہن ...
نال کمال محبت تیری ہور نہ ...
نان قاصد نان کاغذ رقعہ ...
رحم کرین منہ وس پیارے ...
بیوفائی تیری ترہجی کردی ...
سدا نہ رہسی رنگ گلابی سدا ...
پھر شکان وو مین بہشتی دے ...
مکھہ دسین تان مثل چراغان جان ...
اگ پائینو جیہ کلدا جہوڑا شمع جیوان ...
مین ول آوین مکھہ وکھادین ...
ویہہ دیدار محمد تان بھر دے جان ...

غزل

آیا سخت نزعدا ویلا مہر دلی وچہ ...
آلی آگے عمر گذاری اتن اہیرے ...
سالنون لی بیدرو لکھانے اتھین ...
خدمت تیری مین تہین سجنان ...
شور عشقدے مٹھے کیتے غیرون جند ...
درو رھکا ہین نا نان ہن ہور ...
سو ... [illegible] ... لدی ...
درد وچہوڑا تے سوکھہ ... اچہوڑ ...
کس سنگ پہولان دیدن ...
شیرین جان مثل فرہادی ...
کہ میری سنگ الفت کرسی ...
دوکھہ سہے مکھہ پایا ہین ...
کس اگے فریاد جاپے ...
بیدوسے نون سولی دیکھے ...

ہائے افسوس دوس کسے تے کیے کرم کمایا
مین تسانون سکہد رجہان تے اہین ان ...
... تلوار میرے سر مارین ڈہال نہ رکہسان اگے
بیدی عشق تسان ڈگمایا جاکون نال رلایا
مین اوہ عاشق کجیا ناہین ظلم تکان سہج جانوا
... بخوش رہان نجے رکہین کدی نہ پیرا انہد تہند
سدا بی نت فکر اندیشہ مت کوئی ترا و ہو ہسان
عشق نہین ہو چکا تہوڑا اسیہا جہوڑ الماں
... عیش عمر وی کر دا اپوا سنے جاے
... ایہ بول غماندے لوے سیف ملوک بہتیر
... کریاتی سر پھر جوش طبیعت جایا
... اوہ بول کلیجا دوے دل نہ بولی
طاقت تران نہ رہیا جیسے مٹھی مٹھی مٹھے
... اوداس اولون پرای ہوش گئی اوڈسانا
... ہوڑ ہوے رخسارے مین پھر سنگ مٹی
... زلف رولی وچہ گہٹے ناگ جیوین او ہو پایا
... رنگ کمو تریا سرت سنبھال نہ کولی
... گئے اوہ شان تکبر جان چلی ہو ...
... گئی کجہ بات نہ رہیوس نہ سو ہو یار نگ پیلا
عاشق کامل واحد دی خاصے لوک خصوری
دل مومن دا شیشہ بنیان اگ دو ہی گیان
نور یقینون روشن ہوئی چگے نال صفائی
... تہال نہ چھتن ... جیہ نکے مرولدے
دلبرون کول تنگی ہو تجھے عاشق دا دل کہسا
حضرت شہر یوسف ناہین جان کہوہ ...

آکھہ محمد کون مٹاوے لکھیا لوح قلم دا
ان ڈٹھے در تیرے اوتے کیون خالی ڈھکدا
مت تیری اعمال نامی وچہ نام میرا لے لکھے
قدم جہان گا عذر کر اگا جے اوہ نظری آیا
جان منگین تان حاضر کرسان نہ کجہہ عذر لیاوان
در تیرے دی خاک نمانان سیران ہیٹھ ملیندا
چاہیہون کدہرے میرا وسدا کی کہوہان
دیہہ دیدار تے پال بندیون چاکران ہن ہا ...
مین دوکھیارا دکھان جوگا دایم پیاہ جدائی
شاہ پری نون رہی نہ طاقت پرت ٹری ول ڈیرے
پت ٹری گہر ہو لجان کیوین رہین شرم خدایا
شہزادے دی صورت مٹھی ان دو کہان جند ٹولی
اوڈ رنگ گردی کما اگرسے باغ او سوچہ ڈیٹھے
اکھین تارے لگیان رہیان نظر سجن دل ہاہے
ساوی پیلی ہو رہی جینے کلیون چٹے
لہو ہالی رنیا ملیا نیر اکھین تہین چویا
نازک دیہی طرف تتے زخمی زخمی ہوئے
وانگ شہید رہی وچہ ہجر دے تیغ عشق تن ...
شہزادیون خبر ہو نجا کن آیا عشق وسیلہ
ظاہر آکھہ سناندی بہائی ایہہ گل پی پوری
پر جے سان عشقدی ومر گئے خوب نگارا دہارن
صیقل ہوئے تان سبھ کجہ دسے نظر کرے ہر جائے
دور ہین انگریزی لاکہان اوس اگ نال ملدے
نورے سے کوان پہ ہو وے پتا نہ آدے اوہدا
مصر دے وچہ زلیخا بی بی پیران عشق ہلایان

چیر سر پر کباب بنایا مہیوال جہنگیر
سستی ہوئی تہلانو چہ تستی بہاہ غماندے تہر
رانجھے نے خد کن بڑائے جہلے وکہہ تہار
لیلان لہو چہڈایا گہر وچہ یارنہ ڈٹہا وگدار
سیف ملوک پریدے عشقے گہیتا اسی ہتانہ
گالو نذیان چیت ہویا اوداسی لگی چہک سجنہ
اکہین بلن چراغان وانگر ہیر واستادیوانہ
ہر ہر جوک ارک تکیند اہیر واسی شہزادہ
زلف پریدی مشک ختن نے دہوم گئی ہر پاسی
وقت بہار چمن وچہ روشن ہر بوٹے ہر گدے
سبزہ تیز زبان تر بلون گرد اور فشانی
معرکہ تو نگر نال درم دے چہتر چڑہی فیروزے
بوٹا ویل تمامی ہریا پہولان رنگ ہزاران
چہٹن جہدین رات نورانی چن سر تے آیا
ہر جا مجمے کستوری حلے ہر گوشے پہل کہیلے
حسن الہی چن سوہایا سگل جہان نورانے
ہو غفیان دے دروازے کہلے طاق غماندے مارے
شیران ہرنان صلح بنائی بہیڈان تے بگہیاڑان
وند بیاندی گہندی [illegible]
دور ہویا کل عالم اوتون غم اندوہ حیرانی
ہینیاندے گہر آندے ہوئے دیر گہیر ویلین
ہیا یاغنالے سن ہائی عمران یارو چہنے
یاران یار ملے سن راتین ہوران نوں گذاران
عالم یقینیوں حاصل ہویا رتبہ عین یقینوں
جیہنگر عطر ہوسے ڈٹہے طور اوتے حمکان

سو ہنی نے بن دسیان جاتا ایہہ عاشق
پنوں موڑ لیاندا عشقے کیچم کو یون پہیر کے
رنگپور سے وچہ ہیر سیابانے لگ گہی بہار
وچہ پہاڑان مجنون تامین لہو چہٹا اوس
اتوں پٹیتے مدہ پیالے ہویا مست دیوانہ
کاہلے پیکے اوٹہہ کہلوتا لیین ہوا جمیند سے
بہولی وانو سجندی پارون آن تیوس
مغز چڑہی خوشبو پریدی لگی چہک زیادہ
گل پہل باغ بغیچے سارے ل لئے اوس پات
نرم نسیم محبت والے خوب معطر جہلدے
نعمت کو یون ہریا ہویا کہند احمد ربانے
حمد ثناء الہی آکہین الہیان وچہ نور سے
گاہنون ہور سنوان لگا نون مثل جلبو تاران
روشن بحید دہاڑ نیاون جل جہان سہایا
چانینون تے چہانون جہندی [illegible] وانگ چنبیلی
پاک نقارے جنے نون ہویا واہ رحمت سبحانی
آدم چن جنا ہور وحشی چین کریندے یارے
تہتر یار [illegible] رل بیٹہے وچہ جاران
دہرتی فکہو گئے اٹہو مین پوے کہیا جہانون
شمع نال بلے پروانے ہر جا لی بون جانی
نوشہ گنت [illegible] سن ماریں عطر ملاے کسین
شک گذار ہوے پہر اول گل باہان گہت [illegible]
کامل مرشد سے غریبان کر محرم اسراران
غفلت ہوتی وود محمد عالم زمن زمینون
تینون بن سیف ملوک لگا اک پاسون انسکار

آتش چمک گئی از غیبون ہویا اوتے دل راہی
سورج وانگ چمکدا چہرہ جیون جوت نورانی
دُر یتیم کنان وچہ لٹکایان سوتے تار پروتی
زلف سیاہ کستوری ہینی گلو وچہ ہی لٹکدی
روپ انوپ حسابوں باہر صفت نہ کیتی جاوے
آب حیات لبان وچہ چشمہ گو ہیجا سہر حقانی
ہیرے موتی لعل جواہر ہور سچے فیروزے
صورت تاب وڈا مہتابون جہلک لگی اسمانان
لالہ کرے شعاع خندا ہر جا ہر جائے
مہندی رنگ لکن سچیان مروارید ان لڑیاں
شہزادے نون نظری آئی جان اوہ صورت والے
ڈیکہدیان شہزادے تائین ہوئی خوشی نہایت
مُوہین آئی ندی خورشیدی موج لہر وچہ تردا
دہرتی اسمان نہ وسدا گہر تیاں جہان نہ سچے
باغ جنت یا در یکیون نیا دین بیبارے
وہم خیال گمان نہ رہیا اوس جمال کہیا تو
لوں لوں چون حمد الہی نکلے شکر ہزاران
بلبل ورج گلان [illegible] گل لالی
عاشق نون محبوب پیارا آیا نظر اکلا
باغ اندر جو پانی آہے سبزان گو ہو ہارے
[illegible] گلہہ چہڑے جہیڑے پیران ہیٹہ لبندے
روشن رات وے ہر پاسے کی گل کہان شاہانی
[illegible] مشرق مغرب [illegible] وسدا
شہزادہ شکرانہ پڑہ کے گیا پری دے کولے
جلوہ [illegible] روپ گیتھے ویکہون طاقت رہیا

کی کیدا اگ ناری ہے صورت صفت الہی
گل لعلاندے ہار لٹکدی جیون تارہ اسمانی
وائو نال پریشان ہوئی وال معنبر مہوتے
زیور زیب پوشاکی ساری جہلمل کر چمکدے
اوس مریا جسندیوں قطرا جن دہاندے
خضر الیاس نون ہتہ کہائل دیکہہ حسن نورانی
گلمان مداح کنین پلی جرئت ہووے ززہ دزے
امنت حسابت آوہر کوئی زیور زیب شاہان
ہر تہیر ہر ڈالی اولنے اوسیدے رہ فتنا لی
ہتہین چہپا یان باہین گڑیان سبز زبرجد
صورت وانگر ہی لگی ہوش سنبہالون خالی
سرح بدن وچہ میوے تائین اوز دیکہہ عنایت
بہل گیا جیو حسن انبار رب ڈٹہا دلبر دا
کیکیچ ظاہر کران محمد سر عشق دے کو ہیجے
بہلے علم کلام کتابان ورد وظیفے سارے
جیو بکر لگے کہیا سیانے ہیر جنجالون
گئی خزان جہوڑ یوالی آیان وصل بہاران
شمع تنیگ لگ کے ہوئے جن چکور انانے
ہر ور [illegible] سدا [illegible] عجیلے
ہر ہر بوند محمد بخشاندیا ندا دم تار [illegible]
چہینے گل لاوانگر روشن ہوسیندے
موسے وگوہ طور یوالی ہویا باغ نشانی
جبتوں ڈیکہے اوہ صورت جلوہ سارے تندا
تر بوارین جو گر جرسے پہر کے طواف کرند ہوئے
صورت نقش صحیح پچہانے جو [illegible] ایہا

لیئن پیار پرید سوہنون ہو کے آدم زادی
سر میرا تدہ جھولی ڈیہر لیئین کلا وی دیکھی
تان تدہ خوف خدا او آوہی تان کرسہم شہانا
جی اک ذرہ خبر اس گلدی دیو کوئی ادے
جھڑک پریدی سن شہزادہ عرض گزیندا اگے
ہے محبوب میرے دل جانی اکھین دی روشنائی
من قرار دلیدا اتون مین عمر حیاتی میرے
تون ہین میرا ایمان بندیدا اتون مین لطف الہی
ہوش سنبھالا عقل دانائی فہم طبیعت میرے
پہندا او تا رین ورین دیسین مکھہ تون پلا ہین
شاہ پری نے کہیا اگون ناکر ایڈ دلیرے
تان محرم نون منہہ نہ وسان ہوش سنبھالی ہوند
جنس ملے ال گلان کرنا جنسان کی گلان
سیف ملوک کیہا نہین کیتی مین کوئی مفت دلیرے
شرم حیا پر ہیز نہ سہم نا کوئی خوف کہیندا
آدم پریان گس بنائے ہکو سہ جن ہرا
محبوباندے صورت اوتے اوسیدا چمکارا
جو باطن اوس نام محبت ظاہر کرکے لیندا
محرم نال ہوجد محرم انگ نہ سنگ رنگا
اگون کہنا جنس اپنیا نہون اگر پا ہو جا
اک کالے اک سبز کبوتر اک چٹے بن آ
حسن محبت سبھ ڈاتین نہیں اوچے ذات نیار
حسن محبت ذات الہی کیا جیب کیا چھپیارے
جنس ناجنس محبت میلے نہیں سیانے کہدے
پرتا کچوریاندی کی یاری تانگا ترندو لجرش

کنہون شوخی تے گستاخی سکھیا ایڈ زیادہ
انگ لاندا سنگلین نا ہین ایڈ بیشرمی کہی
باپ میرا سلطان مع یواندا شاہنشاہ کہاندا
بوٹی بوٹی کرکے تینون وانگ کباب کہاوے
بہت تمانان درور نجانان ہنیان جیہا ہوگے
دل جاندا اجان دلیدی تدہ بن ہو رنگائی
تون ہین معج جوانی والی عیش خوشی سیدھ میرے
تون مین طاقت نین پرانان تون ہین دنیا شاہی
صورت پاک تیری ہے لیے سخن جمعیت میرے
تان مین نال تیرے دو باتان کرساجے اوہ جاہین
مین پری تون آدم زادہ کی گل میری تیری
نال تیرے کی مطلب میرا اپنی وسالین روندہ
مین ناری تون خاکی بندا نال تیرے کیون لاوان
جیہڑن جان لبان پر آئی نال محبت تیرے
مرورتی تان جانی پی کیونکر دو کہہ سہندا
حسن عشق دو نام رکہیا یوس نوداکو ہرسارا
عاشق دیدل عشق محمد اد ہو سر نیارا
حسن محبت محرم توڑون کیون محرم ٹھہرادو
حسن عشق اک انہاں ... ہی کوئی سدا
اکو ذات اینہاندی توڑن اگون رنگ ٹائی
چٹے کالے لکن محمد نان بن بہن پرائے
تان ایہ آبی نان ایہ بادی خاکی ناری
عشق بشیرم محمد بخشا پچھہ نہ لاندا یارے
سورج نال لگائی یاری کت گگن نیلوفر دے
شمع پتنگاندی کی نسبت اوہ کہدے آدہ آتش

کرسلام طواف چوپھیرے پھر دو پھیر کرکے
خوشیان کردا میوے نا ہین دو نا ہو موہیندا
واہ وا دو وقت سوہاجیو لے یار شرابی ہوگے
ہس ہس بلبل دیکھے گلشون لدا سودو روکے
شہزادی سنے بیٹھ سہراندی صحر جیولی چھوپا
شہزادی تن چیٹی آہی گل فوری پوشاکی
ٹرمٹر لیے پیار سوہنین تون مینجون پھر پھر رووے
جیونکر خواجہ صاحب حافظ کہیا وچہ دیوانے
مین پوچھیا کیون روون بی بی پا تیر ارلن بلیا
بلبل بولی حافظ صاحب کی گل پا پوچھین متوں
محبوباندے جلوے اگے اسان غلامی جائے
جھانہیدل عشق سامان دیون کم ادنا تان
وصل فراق نہیں جسے تن کان عشق سنگار
سنگ سکندران عمر گذاری مدے یار ملایا
بوسی لیندا بل بل پیندا سر پیران تک تکدا
گل پہل جیسے جامی دو لان نازک یاران
روندی روندی دا اگ قطرہ اتر آندا پانی
تالی بو شہزادیوالی اوسیدے مغز گیئی
روح بکھیر قوت پائی ... ہوش تکانے
سوہنی صورت مثل فرشتہ جیون دیپ زیادہ
لئے پیار پریدے سوہنون سبھے ہتھ پھیرے
شہزادیون دیکھیدیان مین شاہ پری شہزادی
سر پیران تکیا او رتانی انگل رہی نہ باندی
کون کوئی تون کتھون آیون صورت مندجوانا
کی افشانی تیری میری جیون آن سرہانے

تلیان جیم سے بھرا ہین تدبان اندر جیر کے
تان اوس یمہ اس مضمونون بہت زبانون کہیا
عاشق چوری پیر چمپیاسے مینجون پانی ہوکے
ہون شرابی یار محمد عاشق کے کہنا سوکے
لئے پیار پریدی سوہنون پونجھ جیسا پھر پا
چند بدن پرید جھنڈے دہوڑ غباری کا
خوشی کمایون مینجون گن بہت ایہی گل
اک بلبل مین روندی ڈٹھی پھر پھیون
درد و فراق رہیا پھر کیکر جس سجن گل ملیا
اس حج دیندی حال حقیقت ہر کجھ معلوم
رولون پٹن کار ہمیشہ اوس سالون فرق
وچھڑے روندے تکدی روندے روندے درد
محبوباندا راضی نامہ لوڑن سدا بیچارے
تکدا تکدا رجدا نا ہین صورت دا ہر پاپا
شاہ پری دے چہرے ولون اکھین جھمک بنکلا
کرگرہ مین پوشاکی اوتی مینجون ہیچہ بہاران
شاہ پری دی مکھہ پر ڈٹھا گرہ لگا ...
... ی کون لوئین مرسی ہی آہر جندی
اکھہ ہو گارڈ ڈٹھا کی تکدی بیٹھا یار
سر جھولی وچہ دھرکے بیٹھا سیف ملوک شہزادہ
موہنہ اودیولی تکتا رہ روندا جیون پھر پھر
سنہہ پر ملائے شتابی صورت پاک جہانی
شرم کتھون پیس پردے ہو کر عاشق لوئن
شیر دلیر بہادر سوہنان دیسین روپ
تان محرم ... انگا ...

بلبل نال کرے اشنائی خاروں مول نہ ڈردے
حسن عشق دا قول پکیرا ہو یا روز ازل دے
کہنڈ ا دتا رو دیدار کہیا ہن عشق نہ پچھہ افواتان
اوہ فرماندی کیوں منہ وسان تون راہی راہ چاندا
سیف ملوک کہیا میں راہی اس وچہ کوڑ نہ ذرہ
شہر سوہ دے نان محرم کولوں محرم تہیت کی پڑدا
پری کہے میں ڈٹھوں ناہیں محرم ہینوں کتنے
سیف ملوک کہے تدہ اول آپے ہیوں لگایا
آپے باغ ارم دا ڈٹھہ کے مصر شہر وچہ گئیں
پری کہے میں نج کواری دامن پاک گناہوں
شاہ کہے موہ نگین والا ایہو ویلا مسرا
شاہ کہے ہیوں اوجہ جائی لاندی تان شتابی
پری کہیا چہند کہیر امیر اوہ ٹھہ جا بہدے ان آون
شامت عشق تیز یہ دے جاتاں اسجائی کر آیا
اکلوی وا ای تیوں متھا دروہ دلا یار
گل میری من ساری پوری کن جو کہیں دے
کہیا مرنج جال پری قسم کہتی ندہ ہاری
شہزادے پھر حال حقیقت ڈٹھی تیل گھمایا
سن کیفیت شاہ پری نے جواب سنایا
پری کہے ہیوں نادان او کہا پر نال انسان
میں پری توں آدم زاد کرہ ایہ نسبت ہولی
جیہڑی ساک نہ ہو ہوگی اج کوئی کدکر دا
لنگ ہو لیک کوئی رکھدا جوڑا سوچی بال
کمیں بندے کنگال کمینے ایہ گل کہن نہ بہادے
پنچاں دے گہر اوچ ڈریے ناطے کیتے نوڑن

جنس کو جنس محمد کہتے عاشق اڑ داں
آدم پریاں کی تفاوت اگو جیہے ڈنگ
رو برو سجن دے ہوسکے کر لیے در ماں
میں شہزادی ستر الوالی تقدیری بہڑ
پر وچہ راہ عشق دے مڑیا عاشق لے
میں محرم او سدن دا جبدن با الہند
خبر نہیں کس وقت قضی آن بچایوں ل
رہیں نہیں اگلی میر انقش نال ک
تاں میں گھر تیریوں ٹریا اسجائی لیب
کیکر مونہہ مراد انوں لکان شرم تر داں
دامن پاک سجن سنگ ملیے لگے ہیوں
جی ملیاں تاں واہ بھلیر ایہیں سکدی
پڑدا اشتر او ٹھا یا پوریں کس شامت نے جا
کہتوں جا ہوان تیرے پچھے پچھلا جرم گنو
قسم تسیوں اس وہ ٹھکے بلی تی سن میر او
ہیں رہیا ہن نہ ہو رجراں وابول پیا
وس اساں کی گل تیری جار سنا
روز تی سجدہ سنائی جامس نال
تیر اسیر املنا مشکل کس روا ف
اوڑ جائے پہ متحدہ آئے کون مر سا
اگلی عمت وچہ انہاں دے ساک نہ ہو یا کر
تو ہیوں باہر نہ ناطہ دیندا خواہ ہووے کوئی
رہی کسی نظن ہر کوئی جانے سمجھ اوز حق
وہی جو ہڑ یدی سید شنگی ہر دیندا ا
وس لگدے کردے مساں توڑ

آدمیاں ہیں اوچ کہالوں پریاں ٹہر پیاری
پر بلہیں ہیں کی حاصل تینوں جو ہتھہ آنوں ناہیں
بیوفائی کم انسان ڈاپریاں لوک وفا دے
بیجاندی اشنائی وچہ ان کسی ہیں بہلی پایا
وا او جہوے تاں تیر پالے نال ہیلے والے
کانے بہو اشنائی کر دے طن بہلاندا ناہیں
یاری بیچ تمنگا لوالی شمع بلی آ جیکے
آدم بیوفا ہمیشاں اول تہوں لگانوں
اکہیں وانال نہ کہن بہیر او ہیوں سٹ پاندے
یاں اودے محبت کر کے لنگہے کوئی وہاڑا
ہی نکھی ہی رنج مصیبت جہاگ ملن بچ ابروں
وسا ندی یاری الیسی بن ا ہیوں کی نشان
وجا بانی بابل میرا کدا ایہہ گل سن سعید سے
ک ذرہ خیر اس گلدی ہیچ نچر کن او تہاندے
بجا جو گل توں فرماویں عشق محبت والی
وہ ہی ہیوں خبر نکوئی جہو ٹھہ کہیں پاسے
کجا ایہ ولی معلم ناہیں بیوفائی کریسن
بساندا عشق محبت قول قرار نہ بہنچے
جا کوئی روز گزارن کہے کرن پریت پورانی
شاہ پری ایہ گلاں کر کے عاشق نوں سمجھاسے
اندر عشق شہزادے والا پیاد گاسے جیر یاں
اندر صبر قرار نہ آیوں شاہزادی پر بردے
سنیں طرحدی بولی طعنے شہزادے نوں مارے
سٹ سلونی عشق جتائی دلوں شہزاد و مٹھا
شاہ پری ایہ گلاں کر دی سیف ملوک حیرانے

یاری وی اشنائی جاکم جہوڑ پریاں پیاری
بیوفا کمینہ آدم جیت لیپا لوین ناہیں
بے قدر اندی الفت مندی پنچاندی اشنائی
کمکر ٹیے انگور چڑہیا ہر گو جہانہ ختم پایا
چوہی رس ہیں ڈھی کنکن گہتے لالچ
اگ ڈٹھا ہر وہ جی تیری لیندی بہیرن ہوا ہیں
پہیر نہ کدھر سے جاویں جوگی لاٹ اندر ہیر نکے
روز کمانوں دلبر پانوں جیندی ہی لج جانوں
وو جاہو پسندی کر کے مگر اویدا او ٹہہ دہاندے
بہیا کر کے سنوں او تاراں پاں ہوڑ توں ہارا
وس پوستے تان رحمن جلدی جان نہیں قدر دلن
کا ہیوں لاپریت وہیکالی جال مچھی جیئے چیتیاں
آدم زاد بدیسی تائیں بیٹی اپنی دیندے
پلو وچہ بار گواون ہیوں ڈاندی ڈلن انہاندے
رنج مصیبت ویسیں جیہڑی مشکل سخت نہ جاندے
کجہ اعتبار یقین نہ آوے پکی پاگل گیے
بلہیں نال ہوتوں کا چنگا عشق کماندا دسیں
اج کے توڑی نال بناہیں جان جان تنوشن جائی
جوش ودھائے لہاندا آندہ سکر ہڑ وا پانے
جلدی گہوڑ ہیوں جاپک تااو ہدا ازمائے
عشق او ہدا ازمایا پورے کر کر رمزاں پریاں
عشق چہپائے یار ازمائے دین ایمان مردوے
ترمیت ہیوں پکا یا پورے عاشق ازمائے
تلخ جواب ترش رو سر کرو ہے بہکا جاوو ڈٹھیا
متوں جہاں زمیں دیکھے تک پیارے جانے

دہرت پھیر وی موہوں بولے منجوں ہیر روئے
ویدے گریاں تے دل بریاں موہنہ چھپے چھپا کے
دلبر مینوں منہ نہ لاندا عشق پسند نہ کردا
اپنا لون مین پوری کیتی حق محبت والی
آسی آسی عمر گذار چلے غار ہزاران
روڑا قہر فلور بھرے تے سہڑوی سیج ولایا
ایہہ ولیاں کر شہزادے اوڑک آہیر چلایا
شاہ پری نوں اکھیں لگا رو تو ہیر روکے
ہے محبوب میری دل جانی نال کر انڈے تیرے
مین عاجز نا طاقت بندہ ونگن حال خرابان
صورت ویکھ اندر وچ تپیا عشق تیرا اہرن
دولت مال خزانے چھڈے تاج تخت سلطانی
عشق تیرے دے رستے اوتے ثابت قدم ٹکایا
بن دیدار تیرے تھیں مینوں حرص نہیں کوئی آئی
شکر الحمد ہزاروں باہر پاک خداوند تائیں
ریہڑے جہاز سمندر اندر روڑیا میرا بیڑا
پھر زنگیانڑی قید دن کڈھیا آپ خداوند سچے
یا بنو جوں کیتی … … …
یاران سنے … پر بیٹھا جان آفت جانی گھیریا
پھیر جیتے سن چھ نکلے راہیں باہر نکل گئے
ہار گئے تمامی اوتھے ہور میرے ہمراہی
پھیر جدا ہو خشکناک پہاڑوں پاسے اوتے آیا
پھیر جدا اوتھوں کیڑے نکلے ویکھاوں ہارے
جان اوہ پنکھی اوڈن لگا پہر اوندے آہیں پکڑ
اوتھیں پچھوں ہاں اک آفت ہر رو ویرانی

اکھ خبر پریوں تکے جان کوئی دیا …
شاہیت جھیڑی سہجدی آہی ان …
کہوچی سجھ کیتی کرنے سکا نہیاں …
نکھ میری اک گکھ نہ لیٹے لعل …
مالی باغ نہ ویکھن دیندا آیاں جدوں …
گرڑی گھمایا کھیت محمد جبہدن …
نال امید جہانوں ہو گئی مرن ادا …
ہوبے آس اوساس چلا گئے …
اجی محبت میری تندین رب …
داڈھ نیال سلوٹر کیہی لائق نہیں …
جیووان برس ہوئے گہر جہدی صور …
ماپے شکر بہنیاں بھائی دوست یار …
دنیاں سے تا فیھا کولوں جنت چرد …
شمع جمال تیرے پر بیتاں مثل پتنگ …
صورت تیری دسے ماجھوں جان …
اوتھوں لی ربا رکھیا مینوں بکنان …
سنگھیار اندی شامت کولوں صحیح …
… … …
بھلہا رلے تر ہا یا رحمت نال بچا …
اجن چیت ہوا یاں اوڈ وافیر …
اوسجائی کچھ شکے مارے آگون …
اوس مصیبت بہار یو جیون رکھیا …
وشب اوسدا پیڑ چڑھیا اولی …
مین بچیا اک ہور جناور اوہ …
سے کوہندے پنڈے توڑی …
باشکناک اجیہا جیسے جنگل …

وس تھین ربا رکھیا ثابت سیکت لنگھا …
… وندے تھیں رب رکھیا … سوں جی شہر …
پھر اک بجوہے واسہ آیا گرم مثل کریلے
ظالم بھکھ پیاس ستایا جان لباں پر آئے
کوئی وس نہ برجہ قسا ڈھی نہ سجھ کوئی …
اوتھوں بی رب رکھ لیاسی آس بلندی …
ملکہ دے قید لیا ای کوٹ اندر وچہ …
ظالم دیو مریلے کولوں آپ بچایا سائیں
… اودھر اس ملکہ … ایمانی
… مرندی آہی کوئی نہ جیون لیے
… نہیں … بیٹے
… جان توں … ہو جاندوں …
… کچھ اسا تھیں ستھوں …
عاشق نبندید اتشوں …
جاندی موہنہ … تھیں
… ویکھ وفا ایہہ … تھیں
… اوتے جیون میرا ہرگز … کاری
… … …
لیا جو لیتاں آہا … وچ نصیباں
… اوتے آلون میرا یاری کارن …
… اندر عمر گذاری ویکھ …
… لیکے جان رہلے ہو بی آس …
… ٹھہی تاں بی عشق …
… بجا قاضی ہیں آپ عدالت کرسی
… جہان سنگا قصہ عشق ہو جگا ثابت

پھیر بلائیں شیران اندر رہیا جنگل اداسے
کتنی جا مین ہار نوالے کتنے بیلے بکھیرن
پانی جہان نہ لبھے تورے وانگ ستی تھلے
نال حیوان نال حراں پیاسا تنگ …
کہاکنارے مرن لگا سان جان ہو یونس …
لطف آن پلایا پانی اعظم اسم پڑھ کے
قادر اک پانی قوت نال دیو یہ کر بوس
جلکے نےندر وچ … کانگ ہی دریا میں
پھیر … لگا جد کہانوں جبڑیا تیر کمانی
ہمہ بغیر … کتنے وقت گنہا …
… ویدار … سخن کیتے کچھ …
نال مینوں بی چنگا لگدا … جیون پانی
مینوں مرن بہلا اس عمروں …
بے اعتبار نام … کہیا
ایہہ … ہما یا چنگا کون …
صورت ویکھ نگہ سان اگوں گی تدہ …
توں مطلوب لیندا … تدہ …
جیب … تنگ … آہی … گذاری
… … نال غریباں
جب … آیوس … نہیں قہر …
انہیں اکھیں … شہ …
تیرکول محمد بخش … سان کہا گنہار …
دفتر تیرے … خون …
اوسدن … عشق …
شاہنشاہ عدالت اللہ کرسی آپ عدالت

اس نشانان پر چار دہاڑے کوئی ہر کوئی
ایہہ گلاں کر کھنچ کٹاری مارن لگے ہویا
وال ایہہ انفصالی ہویا جان میرے کٹ جاسی
ظالم عشق میرے تک انداستے کٹاری کھاسی
ایہہ ہویا تاں میرے بہانے پیسے جگ ہنیرا
شاہ پری نے معلم کیتا ہے ایہہ یار موافق
عشق محبت میری اندر صادق مرد بہلیرا
جس جگر ڈٹھا شاہدہ ہووے قسموں ایہں سچ کردا
سچا کوڑا معلم ہووے قسموں دانشمندان
جیکوئی کوڑی قسم اٹھاوے سوا یمان گھراندا
آدمیاں تے جنان سبھنوں وین ایمان خزانہ
جی تدھ سچ ویکھو جیہا ایہو جیکی کہیں زبانوں
جی توں سچا عاشق ہیگیں تاں ہن تینوں لے بہاوین
ایہہ کوئی خبر شتقدی ناہیں مرنا کس کٹاراں
سیف ملوک کہیا بی بی توں ہیں بہت پیاری
پرچھ کراویں قسماں تاں اوہ بی ہیں کرسان
دہوڑ مبارک قدم تیرے دی جو ہے سر میرا
نیاں ولیا جو وقت قسم اوہنے چاہن
شاہ پری نے ... شتابی ہتھوں خنجر پھڑیا
خیر کہاں میں قسم رہیں صاحب سبھ عالم پایا
ویکھ چن جنے روشن کیتے آمینوں نور دلور
بے پرواہی لاو تکبر محبوباں سنگ لایا
جو میں حال حقیقت اپنی تینوں آکھ سنائی
سفر کیتے جتنے جائے سبھ جھاگے تدکاراں
تیرے ملنوں ناہیں ہوون ہی دوئی غرض مرلونڈ

اوس جہان اساڈے یاری اللہ ...
شاہ پری نے معلم کیتا ایہہ مویا گم ...
سیر یکارن جھاگ قضیئے آیا ہوا ودا ...
عاشق باہجہ محمد بخشا کیکر حسن سہاوی
استھیں باہجہ اک پلک جگت تے آتش ...
روئے زمین تے اسدے جیہا نا کوئی ...
ایسا سوہنا ہار یا تاں پیسی جلد ...
کر توں قسم یقین لیاواں خون کریں ...
مسلماں یقین لیاون کرن جدوں سوگند
قسم کرا جو منیں ناہیں دین اودا لی جا ...
جو ہارے سو خوار ہمیشاں اندر دوہاں جہاناں
کر کے قسم مناسب مہراں ناں ایہں کیوں جانی
مویا ہویا مڑ جیون ناہیں داغ میرے دل ...
کر کے ضد کرن کم ایسے بہت ریاں ...
تیری قسم اساڈے بہانے سبھ قسماں ...
سچ کساں تے قدم تیرے پر ہتھ دے چا ...
پہلاں قسم اوسدے لی لی عشق کمایا ...
... شیوا اسہا لی لی عاصم شاہ جس ...
تہ تک گی شہزادتا ایہں گل سنے اک ...
وحدہ لا شریک ہمیشاں ناجمیاں ...
حسن محبت مینوں مینوں کیتے بخش ...
منت داری گریہ زاری عاشق دے ...
بچوں سچ اینویں ہر گز ہی نال وچ ...
درد فراق میرا سینے ہر دم ...
چایا غم ابہار سر بیتے ست دنیا ...

اوس گلے وچہ جیکر ہووے شک شبہ اک ذرہ
... کاں مردانداتہ شیشہ ... تیری درجہ
کافر کرا کمر لک ... جو ہر جی ...
جبلک جان جسے وچہ میرے آہیہ لحید ان آسمان
ناہے جو دودہ ماؤ مینوں کو ہیچ وچہ پلایا یار
جد تک ہوگ حیاتی باقی تد ہو دل گنڈ نہ غیراں
مفت نعمت جسنوں لبھے اوہ نہ قدر پچھانے
دوزخ تھیں جو جنت جاوے تارک ہیں ... کردا
سیف ملوک قسماں چایاں شاہ پری دل لایاں
آکھن لگے اے محبوبا توں مقصود جہانی
یارا تے غمخوارا لادا ہیں دلدار پیارا
میں بی آکھاں قسم اٹھاکے قادر جل جلالوں
سبھ خلقت دی معلم اسنوں گلاں کم دلیاں
باغ و بہار کتابوں پڑھ کہاں بادشاہاں نذ بچائے
جد اکم غریب نوازی نال بے پرواہی
تاں جو بی توں وچہ بیلے جاں حکان تہارا
... مصیبت جانی زد و کھ قضیئے بہار
لگ گئے تب چلے ہوون اتنے ظالم ...
شاہ پری ہیر رہ ... تنگی عشقے صبر قرار ...
شہزادے ہو ہوون اتوں سے پیار نہ رہدے
... پری فرمانوں لگی قسم تینوں اس فرانوں
جتنی تد ظہیری کیتی نال محبت میرے
اوں لوں لندر تو ہیں تو ہیں ... ہیہی ...
حوراں باہجہ بہشت ہتھیں گذر سدا جد ...
انگلاں و زحیاتیوا اے شکل سدا ...

حیف مینوں ایہہ پاک داند عمر بردبرا مقررہ
تاں اروں وچہ ہتنیں بی بی جیدن کوئی ...
مردان اندر لکھن ہووے ہاسے تے نادانوں
قدم تیرے پر صدقہ کرساں پکا عشق کمایان
اوسدی بی سوگند اوٹھالوان جاہسا عشق ...
جاہ محبت گھٹ نہ کرساں نوں یاں منت ہو سیران
مرمر کے ہتھ آوے جسنوں دائم قیمت جانے
دوزخ بہاہ وچھوڑ بوالی یاد کرے نت ڈردا
پکے ہوئی پربت پیاری اوس نے قسماں چایا
دلبر تے آرام روحیدا خاصہ دل داجانی
دارو درد ولیا توں میں دوکھ ڈوالوں را
ظاہر باطن داجو سائیں واقف ہر ہر حالوں
سو کہیاں ناہیں دوکھ سہادیا وخت اصیلاں
لاگے داغ محبت والا چار ورد لیش نیارے
معشوقاں تھیں عاشق کرو ایہہ ڈھونڈ ہندی
میں مرجلیاں سچ کرمیں سیف ملوکا یارا
سفر عشق دے اندر چلے جتنے تدہ بیچارے
... ہوہوگئے ... صاحب داہم
سیف ملوک دے گل لگے جھمیلے نک جو
ل ل بیرشکر گذاری گھڑی غنیمت احد
جو وچہ غلط ہنیں اک ذرہ قدر اہم صفار
اس نالوں بہت اسانوں طلب محبت تیرے
جید ہم دالوں ملیا جیلے کیتا لکھہ شکرانہ
سے افسوس اونہانداسینوں قصہ بن ...
شالا یار جدا ہو ہوئیں میں درباؤں تینوں

ایسطرح کریندی باتان ورد ون لاڈ پیار دین
غم اندوہ جو گذری آئی کدہن باہر ضمیر دین
حرص محبت بہت ودہائی اتہہ باہر دل گھبون
سیف ملوک کریندا رمزان کیسے بول عجائب
شاہ پری بہی کرے مزاخان عاشق دا دل لیندی
شہر ستاندے بی بی جیہڑی اوہ بے غم بیتری
ہور جہان نون وسہو سے آکہین نام تیرا لے جیون
اک تہین اک جھنڈیان بہو صورت مند جوانان
سیف ملوکے ہس کے کہیا سن بی بی شاہ پری
جے ہر جون ہزار اٹھاران خوب شکل جن انسان
ہار سنگار پشاکان بجیان بہشت بنا گئے
قسم ربیدی وال تیرے تیتون بہو کمول گھمادن
جب پچہین تان وسو تیتون اصلی گل اندر دی
ربا وعدہ نال اساڈے بہدہ وید ارد سن دا
انہان گلان نال شہزادی شہنگیا جیو پریدا
اوس ویلے فرمانون لگی آکہ سن شہزادہ
شہزادی فرمایا بی بی کہول ہو گل کرکے
میر بنیال کرین توں گلان ہور اشتین کی لوڑان
انہان گلاندا بہیکا [illegible]
آب حیات برابر منیون بات تساڈی مٹھی
کیتا رب نصیبا میرا [illegible] الیاس خضر دے
بات کہواج رات خورشیدی جہات تسان جدیا کے
شاہ پری فرماڈی لالہ تون جانیندا حالی
جو تہ جو جوان برسان اندر رنج مصیبت پائے
صورت فخر آواز شیرین نال میر چہو رکھتی

اگد وچی د اسہر موہنہ جمین کرن عمانداوار دین
کون کسی نوں دین ولاسے دو گھنہ دن [illegible]
بعضے ہور حجابے بہالی دور ہوئی من جیون
جان اودہ موہنوں کدہن لگسی دل وچہ ہوندا
کھندی ہتیاں زہر جیہان حرص گئے [illegible]
ہو زرکن شہزادی نالی رکھہدی حرص [illegible]
سبھو دہ محبت والا یاد تینوں کر بہوں
حرص اوہناندی تروڑ کرینگا مین اگلی باتان
حسن تیرے دا کوئی نہ ثانی ہے جگ اگہنا [illegible]
سبھہ نون محبوبان ناریں حوران آکہ کے ہارون
سبھو مینوں بخشے سائین حاضر ہوون لگے
تیرے باجہ نہ ہور کسی ول پلک اک گہنہ لگاوان
حال میرے دے جیہے ہیشان اید وعاین کر
یار میرے دی صورت نکلی ویکین تا من مندا
حب محبت ہوئی زیادہ [illegible] عشق جریدا
میں اک گل کران جی دو ہین دلدار کہے اوہ
کہین ہوون سبھ سنسان تھین کرن کید دے
الیس ہو لیں ہن ہور جہلان [illegible]
بادشاہی دی دولت نکلی رلیا وچہ فقیران
تاکین ڈھونڈ سکندر جیسے کدلے بن چنے
اجت حیات لدہا ایہہ چشمہ نکلے رنج سفر دے
داد دی فریاد میرے دے رب جراد یوجایا
اکہین وچی روشنائی نالے جو بندی زندگانی
مینوں اک دیدار تیرے جیہہ ساری دنیا کی
چوداں برسان وچہ نہ تسان اتنی ہوسی تبنی

بسم اللہ الحمد لبعد کہیا سیف ملوکے
عشق میرے دا امرن پہلا جنگ [illegible] ی پچھان
باری تی لگ گئی اساڈی بچی کہری پیارے
مین تیرا تون میری ہو یوین جانی جیتی اس غم [illegible]
دیوان پر پایتال نہ چلدا مین آدم دا چارا
شاہ پری تے کہیا میان کی چارا مین نا رسیلان
تری بکھہ پری میرے سنگ آئیاں مین اک ہکلی
تیرا میرا ایہہ رل بہنان ہے اک ذرہ جانن
بان ماں باپ میرے منون سن تان اوہ غصہ کہا نون
آلون دین نہ ایتہے مینوں مت نہ ہووے میلا
مینوں داغ فراق تیرے دا ہوسی ہولی جانی
سیف ملوک کہیا سن بی بی اکہین دی روشنائی
او میاں ندی کم نچھیندے ہوندی باندی [illegible]
سیف ملوکے دا منہ چمکے شاہ پری فرماوے
شاہ پرستانی سبھ اندر رہندی بہو بہی میرے
دور او دی فرماندی بہو بہی اک گہند اسی اوہی
[illegible] ایہہ لیوی فرماندا
ایہہ دور او دی ایہہ اکلا کسدی کران حمایت
کہیا پری نے تیتے پڑ اون سیف ملوک مرادا
رہندی مین ہتیاں اوتہے غول ڈہی دو بہاگے
راکس آدم کہانو لوا سے ہور عفریت بلائیں
پینڈا دور دراز مصیبت مشکل راہ اوجاڑان
دریا جو شان نالے اگے شہر گلیم گوشان دا
جو ایہہ رستہ غیر چلن تے ہو چکین اوس مکانی
ریشم شام سنگ [illegible]

آتش شوق میرے دی بتدہ دل بکہہ گئی عجائب
اجہت حیت تیرے گہر ہندہ چار ہتھ جہ ارن
پریہن کر کجہہ حیلہ سازی سوہاگ کواری
مین عاجز پردیسی ایتہے عاری السیہ کمون
جتول جائی چہنین نہ نیندے ڈہونڈ لیسین جکیا
جیکجہ تیا دیوان نون لگا بدی تیری مرسان
جیکجہ معلم ہووے اوہناں نون ایہہ آدم ہنگ لی
دوہان ناہیں بارگمانون رتی رحم نہ آن
یہ بی بیلان وانگر مینوں گہر وچہ قید کرانون
مجنوں مار دہاڑاں اندر مرسیں اک اکیلا
میلا تیرا محرم ہوسی کون پیغام پوچاسے
پہوہی مٹھہ جہے تدبیران میرے یوین کاکے
پریان جن کمن کم جیہڑے کوئی نہ کمد اظہار
اک تدبیر میرے دل آئی ہے اوتینوں پہاوے
سہرو باں لوا اوس نام میرے تیتے کروی حرص [illegible]
شہرستان کہین اوسے [illegible] ایت باز اوہ داد
کہد گل تے پہر [illegible] دل فکران نے جاندا
[illegible] ی آن روایت
شاہ پرستان ملک توں [illegible] کہندی پالو وم غول [illegible]
پانی وانگن میوں اگی آدم مارن ہارے
رستہ بارو وزخ دا انگر آتش گرم ہوا مین
آتشین پہاڑ راہی وچہ کر دا سارڈان [illegible]
ایسا غیبدہ نہ چلیا جاوے ماہ تخم [illegible] شاندا
جاگر داری میرے اگی عرض ایہی گذرانے
دال مثال میحان ہو نو یہج [illegible] سوال [illegible]

دیو سفید سیاہ تک یعنے ہرگز لی خوف نہ لگی رتی
سیف ملوک کہیا ایہہ رستہ مشکل بندہ سیندا
کہیا فیر بدیع جمالے ناگر خطرہ اجہورا
لتھ بہادر ونج پوچا سی صحی سلامت تیتھوں
لگی دانشمند اکابر عاقل سگھڑ سیانے
اپون بی اوہ آدم زادے بہاوس آدم زاد
ندہ جی ایڈ قضئے جہاگے سو مصیبت سکے
صورت سیرت تیری تک سی ان سی دا لکھ صفاتاں
ایہہ مشکل رب اوسدے پیرن ہتے لسان کریسی
شاہ شاہپال اوہدی گل سن دا نالی مہربانی
پھیر بدیع الجمالی کہیا سنتوں پیارے تیا
ویرجے سارے عالم لوڑین تک مر دین سبہ جائن
لیکن رستہ خطر ہوا لے سختوں سخت میہان
دریا جوشاں ٹھاٹھاں مارد حال اوہدا کی آکھاں
موج طوفان ایدبو جہ ڈوبن کدہر نظر نہ آون
آتشین پہاڑ جو آوے اگے اسدے حد نہ کائی
تابش سخت ادے کہتین ہٹھ رگیے ہوندا مشکل کہانی
کی گل کراں گلیم پوشاندی اوہ ولایت بھاری
جو کوئی اوس ولایت [illegible]
سو کلاج اوجے قبضے دو دو سے کلاچاں
نا کوئی کپڑا پیرا وہتے نا کوئی پلنگ چٹائی
اوہ اوہناندا شہر ولایت جائی وندا رستہ
آتشین پہاڑ اگیرے ڈوڈھ نیڈا اک جہتیاں
زمین جہاندا پینڈا اگے جو دریا جو شندہ
غول اوجاڑی دیو مریلے اکس نشر کالے

آتشین پہاڑ ہن لنگھیں وہی عموں
بت ساتھی ہمراہ جندے تھکین کیونکر آساں
نال تیرے عفریت دیان گی جا کٹھ
وادی میری خاطر کرسی ہے توں
آدم جیہیاں نال محبت بہت کرے
تیر نیال جتھوں لگیا سی حسب احسان
عشق میرے دے ماری ہوئی در در
بجھ کشائی مہرین اوگ جان تدہ کہیاں
نال ہیو میری سن سن اوسدے جو فرمان
مت تیری پر راضی ہو کی جا کری
کتنے تہاں تدہ اگے سیر عجائب
شارستان جہیاں کد لبہن تہاں
کی گجہ حد سنانواں جیہوں مشکل بندہ
نکالے پربت روگ زہیندے اسو
سارے گل گیے مٹی ہولوں بہت مشکل
جی بھیرنج اوڈے ہوا وجانال اسمان
ٹپے جے ہولنگن اوس ہوئے نہیں مجال
ذوالقرنین سکندر رہتے ہی اکر
[illegible] وقد حسابان باہر بہت زور آور نال
بتہا جو ٹاقد انہاندا چالی گز مین جا
اک کن ہیٹھ گتین اک اتے سوندے
یون کوئی لنگھ سکدا اتھوں
جتول تکلے او ہو دسدا نظر نہ پون
جو حیوان ہر کہ وجہ اوتے کوئی
دکھین ساتھ نہ رہندی بالی

جی سومردر ورادر ہووے بہت دلیر بہادر
سیف ملوک ہویا ہن حیران بہت اندیشہ کردا
اگی بھی مین ڈہیر بلامین گاہ ایتھے تک آیا
کی علاج ہووے اس کم دا بڑی مہم ایہہ آئے
ساہن کام پہاڑ اگیدا غصہ دریا جوشاں
بھکھ بندر دو غول وڈیرے آتش ہون جہے
جو سبہاندے سر یوں لنگھے جڑہ دیو دی کا ہندے
وسنا دیز سخن دی لیگے ہونجی کول دسیلے
پھیر پری نے کہیا اگوں جتنا ہاں کر شاہا
اوہ بی اکس پری پر عاشق وسیاں اوسدا لالا
وادی بھی نہیں انسی اگی گوڑے بہلی کھٹے
مین بی جتھی اپنی تیتھوں لکھہ شہاساں چٹے
سیف ملوک کہیا حت لی جی جنگ دشمن ہووے
اگے باجھہ سمندر گاہے جنگل پربت کالے
اک اک قدم اوہ لی جو ہووے سو سو بشیر کالا
عاشق ہوتوں ڈردی نا مین تنہا او ہا نہیون لگی
کہیا پیر پری نے شاہا کراں ضرور ان تینتھوں
خوبی صفت ثنا تیری نے ٹالے سخن [illegible]
ہاں سوال ارزدی ایہو کر کرشت عدارے
گل او ہناندی اجی نہ منیں مو ہنوں نہ کیتی
توں لی پھیر انہانوں آکھیں کیوں ہن [illegible]
جیوں جیوں توں کریسیں تگی تیوں تیوں جتنا
[illegible] کوئی ہمت او نہانوں دسیں میں ایہا رنہ ہندا
اجالا شہزادے کہیا ہمت نہ کرنا ہاں فدیہ
[illegible] در وادن انہاندے اگے کتنی ویرے

ہیبت کھا رہی مڑ ثابت نہیں کسے دا بادل
سپ دا ڈنگیا اکہہ محمد رسیلے کولوں ڈردا
پراگوں وس پا یوی جیہڑی اپنے بہت ڈرایا
آخر منزل سخت محمد بچ کے نکلے کا سے
حرص ہوا جیہاں ننگی وانگ گلیم گوشاں
ٹہور بلا مین شہر نفسانی سمجھو مڑ بیماری
دیو مطیع ہووے جو پیلے کھل وسخن بجہ باہندے
واصل کرے محمد بخشاتاں اوہ کر کر حیلے
جو عفریت ہتری سنگ لاساں اوس اکی کی راہا
جا میں جا میں کہڑ سی تیتھوں بندہ سو کہال لالا
سنیٹے اتے ملولی ہوسی جاندس سٹین سچ ہٹے
کول اوسدے جاد بیار رحمت واہ کوئی چلے
توں سخن نان خوف تکولی عاشق اوہنہ کہاشنے
ہمت تدہ آپ نہ ہاروں کہیا ٹر سن پار سکھاے
جتول یار کہے میں ترساں ہوا نج پریاں لالا
موت نہیں اکوار سو اینوں جیل آفت دا اگا
چھیتیا چھیتیا ہمت اساڈا نہیں ہن کسنوں
[illegible] کہیا [illegible] کامل صدق ارادے
سیف ملوکے توں شاہ [illegible] دیدار [illegible]
تاں تاں کر دی ہاں اج توڈی بہار گلستان بہار
جالی نال ملا ہو جالی قول زبانی بار ہو
جاشر احسان انہاں نے وس ساں نظارہ سو در مین
مین شہر مندی ہو ہاں ان لی بچون ناسین بھندا
جو تساں فرمایا اوس نے گرساں فعل مقرر دہ
مہرے اگی کر شکیاں ہمت سیاہ دس [illegible]

قول قرار کیتی بہتیرے قسمان عہد پکاے
ڈیری نالون زکہرا اشنو شہزادی ہسی لایا
اوس اشنو وچہ دوہان جیہان گھٹیان رات گذاری
قول قرار پرانے والے کیتے خاص تسلی
گل باہان گہت پیارے مڑ مڑ وداع کریندے
جہبدے جہبدے پہیر ملندی آس دوہاندی ہے
شاہ پری مڑ چوری چوری بیج اوتے آسولی
وچو وچہ کلیجا کہاے اوچا ساہ نہ بہردے
پلا تان ہنجون بہر روے نظر کریندی سارے
لوکان بہانے نیندر میٹھی بیہوشی اوس تیتے
طاقت ترآن نہ رہیوس باسہ جے جک پر پاسے
بوکل اندر گرے نگاہان نکی گرد چو فیرے
اکہین میٹ ستوین ستا میرا میت دوچہ خواب گے
تان اوہ وے نہ دل وسے خبر نہ دوجے کسے
قہر قلوز تڑ مطے اندر وچ سول ڈنڈول وچھیڑا
ثابت نیت لگائی سوچ گہڑیے پانی
سونہ پر پلا محرم الف ... اندر درد اولارے
ساری رین پیا ... گذری کر وچین نہ ہوے
ربا یار ملایو ... صورت ... آسمانی
سوہنا تہا سچ نہ دیکہا پیا فراق قسابی
ساعت سال برابر ہوئی لنگہی کدّ ہاڑی
روشن روز جگت دے بہانے میتون ... تہاوے
کدی حیا کہلن پر آوے کدی کرے ستارے
سوہنون چپ اکہین پر پڑ ابیعا تن سارا
کہیلے وال بحال ہئی سی تحت غاندی آئی

شاہ پری تے سیف ملوک کے پکے عہدون ...
ہو را لگ اوہتی سی ہبندا درد فراق ...
غم وی تہان ملے سکہہ ساجن رحم ہوا ...
صادق صبح وسن وچہ اسی شاہ پری ...
سونہہ متہی ہتہ چمن ہوئی دل دہلے ...
تان لگہ رہیا لفافہ اوتے صبر نہ ...
دلو چہ یار سوہنین پر پا نید کی حالی
اکہین میٹ دراز ہوی سی ایہہ ...
جان اوہ دلبر نظر نہ آوے ہیر کے ...
غیران تہین سوہنہ لجیا ہو یا دلون ...
جان لبان پر بیچ بیچ آوے ...
یارے تو کا نظر نہ آوے چپ گئے ...
نینن نیند نہ آوے سوے بکری ...
ہنجون مینہ وسن پر دلدا بہانبر ...
ہوئی محبت ہڑا بانے زور نہ کردا
جیہا سوکہہ لگے دوکہہ بہارے ...
یہ تن نال سجندے آ ہین ...
عشق ... نہ ساجن کریندے ...
صدق وفا محبت والا عاشق ...
خبر نہیں پہر کد ملا سین ...
جند نمانی درد وچھوڑے سولی ...
کسوین رات پوسا س اوودن ...
سیف ملوک کے لے چند جوئے جا ...
لون لون اگ پرم دی بہڑکے ...

سیان بہائی بیج خوشیدی ستی سکہہ گوائے
عاشق نیندر بہری کد سوئی تہون جہاندی تکے
فجری ہین خمار آلود وڈر سے بہورے ہوئے
ہنجون ٹہلکے اکہین ملکے بیٹھے کر ہشیاری
سوہنون ہتے بہت نہ وسے ہون کلیجے چہریان
اودہر سیف ملوک شہزادہ رورو آہین بہردا
کیتا وضو شہزادے اوٹہکے پڑہن لگا دوگانہ
طاعت ربدی زور سہر دے خوب بجا لیاندے
وردان تہین جاں فارغ ہو یا دیہا لگی نورانی
سیف ملوک تخت نے بیٹھا صاعد کول بہایا
چران توڑی باہر باغون لیتی آن سوارے
دروازے کرن آواز ہو کوتل ترکی تازے
شہرانہ چپ شہزادہ والی ملکدا ایہو راجا
ترکستان سرے پر جلدی نال اکابر خاصے
وزیر پر کبیر شہزادے راہ امرا تمامی
سیف ملوک شہزادہ اگے سارے حاضر ہوئے
شہر لوے فرمایا جلدے حاضر ہوون کہاتے
... رکاب کاسے ... ہتہ ... پہنچے ...
شہزادہ نے شاہ نگر دا تخت اگے پر آہے
ملا کہا ہوئے جدوے حکم ہو یا درگا ہون
ساعت گہڑی گذار خورشید وہنیا شاہ نگر دا
رخصت کرکے پہیر شہزادہ ڈیرے اپنے آیا
شہزادہ تعظیمان کرکے نیون جیون ہو سلامی
لگے فرمایا شاہا جا نہیں ایہہ عبدے
ایہہ جاگاہ خوشحالی والی جیہاند تیشہ بہارا

باہرون بازار محمد اندر چہڑہی غباری
بیٹھے ہین سوہنین پر پا کے ہو یا جگ ستکے
کہون ڈہٹہی بان یار نہ تو ہتہا اندر وانداز رے
سوہنون ہار خوشی نہ ماسے لدے دلو چہ ساری
نال سیاندے کر ہزباتون جو کجہ گلان شیران
اکثر آہس بیدی اوتے پہیر تحمل کردا
اگے بانگ نماز گذاری پہیر پڑہے شکرانہ
جتنے ورد وظیفے کردا ہرتے بیٹی سہاندے
شاہ خورشید خاور واچڑہ کے بیٹھا تخت اوپر سلطانی
جو سی تاب تران زیادہ چہرے روپ سوایا
ہوم دہوم ہو دام مچی ترکچی چمکے فیل عماری
پوشو پوش نقیب کریندے ساز دہانون سازی
شہزادیدے ڈیرے آیا نال وجے ہر باجا
شاہا طر ٹوپ جڑاوے سر پر تہہ سونہری عمامے
آئے نال شہزادہ ویکہن کہیا خاصے کہیا عامی
جس جس جائے ہنان آ بیٹہے تہہ کہلوے
لیکے حکم پہر جی سارے اوٹہ لشکر ول دہائے
جو جو طلب کسی نون آہے ہم کہا لیا من بہاہان
رلگے لہا تان تہادا دوہان نال ولیدی چائے
پہر پہر دیون ساقی سوتے این بہاے جا پہن
سیف ملوک اگیرے آیا رخصت کر دا کردا
ملکہ بدرہ مان اوہناندی آمڑ پہیر آیا پایا
سونہہ بکل وچہ لیکے بیٹھا جیون غمناک تا نی
گئی ہجر دی رات ہن ایہہ تک صبح وصال دہندے
ستوں اجیہا صبر کرین تان ملسی یار پیارا

چوداں برساں اندر جو تدہ پیتے زہر پیالے
آہو راہ عشق دے اندر ناہیں نال امیدی
شہزادے نے بیدل ہو کے گر کے مونہ کراناں
کہی تکرار میرے سنگ کر کے دیو تساں مروایا
کجھ ک توڑ سی جھوٹھ بدایا کجھ ک ترسی ٹھگی
اج گل پری تساڈے گھر وچ پھیر بی قول پالو
پھیر تسیں ہو بہو بچھیان صبر کرا سو منیوں
لبب میرا کھ وس نہ چلدے تساڈا کہو ناں
ور شہ کہلیاں اوہ بہو جنیاں کر کے گرم ملیارے
ملکہ بدرہ منت زاری ترے بیشماری
نال انہاں دی شہر کے بولی ہمدی لے شاہ پریے
رب تکبر بھاوے ناہیں جو رہ کرے مغروراں
ہیول نال حقارت بھیجے گر کے گھر اندروا
ور ملکہ ودوہ میر ادہ پیتیا حد ودبد آکھیا لی
ساتوں اڑیہ جوان شہزادہ ہتھا میے دل رُبایا
پری کہیا کی ہٹھیا مائی جے چت تیرے لگا
راہیاں راہ چلندیں [illegible] ن مائیں منت دیدار دلیساں
سبہناں کہیا ساڈے [illegible] کجھے وہ دیدار اک [illegible]
ملکہ خاتون منت کر [illegible] ی مڑ ٹھوڈی ہتھ لائے
قسم تینوں اوس وڈے بہتر اہیتو مان میرا
سختی کسفر مصیبت بہاری جملے تدہ کارن
شاہ پری ہوئی مونہ نکا کر کے متھے نوں وٹ پایا
ملکہ خاتون روونوں لگی میں ہن جو بیٹھی ہوئی
اس گھر آئوں تاں تینوں قید آہیا وہ چنگے
[illegible]

صبر کریں تاں ڈٹھن ہوون شربت ٹھنڈا [illegible]
کالی رات وچوں نکلے اوڑک روز سفید [illegible]
ملکہ نوں فرمایا بی بی قول تیرے کی جاوے
ون ون صبر وسالوا گون جان اوہ [illegible]
اوڑک تسیں جواب دیو گے پری نوں [illegible]
جان اوڈ باغ ارم وچ جاسی کیکر منوں [illegible]
مڑ آوندے شاہ پری منیوں ورن دلیسی [illegible]
لینے والی زور محمد نس جاناں یار [illegible]
جاں بدیع جمال پری نوں اکھیں وار [illegible]
گر کر تھکیاں شاہ پری نے مول نہ [illegible]
اندر ماں تماں نہ کر دیے ڈانڈ گیوں [illegible]
جاوے گر اسمان چرو کالاہ چکا کیتیں انور
جاپے ہے ماں مس پاوے اوسدے لاڈی زور [illegible]
میری بی بی اک گل نہ منیں لوک تسیں [illegible]
شاہ تیرا اسدا ہووے ایکھہ دہر آدن [illegible]
پر میرے ایہ لایق ناہیں نا نکوئی بچھا [illegible]
ہو کوئی فرمائش کر سو میرے [illegible]
کہ امید [illegible] جت ساڈی کریں [illegible]
من سوال ساڈا اپنے فکر دب [illegible]
وہ دیدار اوہنوں آپکا عاشق [illegible]
تاں امید ہو یا مر جاسی بھلا نہ عاجز
تاں محرم نوں مونہ نہ ساں [illegible]
اپنے اوہ تے ہوشمندی کر جان [illegible]
یا ور یا اندر ڈب مردے [illegible] لبھی اج
[illegible] کرد نہیں وہم

شاں تیرا کی گھٹ جاندا صورت ہوا کی گھٹدا
کی ہویا اک ورین توں ہی ساڈی گل مندے
غصے ہو پری بی کہندی لوک تسیں ہتیارے
الیسی کارن مائی میتوں نسکے ماں حرم دی
مائی پہلے ساڈی مائی بدرہ پہلے سہیلے
جیکر یاں جیو میرے جان ایہ منصوبہ بازے
جے اک داری پر دیکھے باغ ارم وچ جانوان
لاجواب ہویاں اس سخنوں مانواں دہیاں ترا
ملکہ دندی دیکھ مائی نوں بہت لگا دل مندا
اکھیں نال رتوں بھر آیاں مارے نیر او چلے
دل وچ کہیا بدیع جمالے نعمت شخیں ایہ چنگی
راتیں اوہ دنے ایہ کارن دیکھو کر زماندے
خوب کہیا دانا کسی نے سچ آکھیاں پرانان
زناں چنچل ہار ہمیشاں چنچل گم کرہیں
وچہ قرآن کہے رب سچا مکر زناندے بھارے
ست کوئی نار سخن کہا غصہ کرے چلتر توے
ہور نہیں کوئی زور ادنہاں ہمدوے پناہاں
دیکھ بدیع جمال انہاں نوں اکھن لگے مرکے
کی کراں میں کتول جاواں تساں وار چنگا لی
اوڑ سبہری اساں سنائی میں راضی ہو منیں
خاطر بہت تساڈی آہی وڈ ہو زمین اسماں نوں
مائی نے فرمایا بچے جیوں نوں راضی رہسیں
ایہ گل شاہ پری دی سنکے سبہناں ہویا شادی
خوشیاں خوشیں جامیں جامیں ملکہ آئے ہینے
ور دس تینوں دیناں گیتوں کر احساں اساں [illegible]

جوین حسن تیرا میتوں بی بی کوئی نہ آیا گھدا
مائی بی اندر اپنی ہوندے اک نہ ریں [illegible]
مرد بیگانہ دیو کوا دے ایہو بھائی چارے
گھر اپنے سدوا ندی ہندی خبر نہ الیس مرے
گھر وچ سد کروا ایہہ ل جھل جو باقساں گل ٹیلے
پھیر حضور تساں نوں ٹورن نال محبت تازی
الیس تساڈی نیتی پچھے کاہنوں مڑ کے آنواں
مدت دی گل رکھ جاگتے توڑ نہ رب کریے
غصہ غنچے اندر وچہ آیا ہو چکا ہن وسندا
غضب اپنے تن من کیتی روس گھری حال جانے
ماں کہیا دودہ پیتیا اوسدا اس جاسے کر تنگے
مایاں دایاں منگ سیانیں جو ہن [illegible] بہت سناندے
ہو وجے بچڑو چوں اولشا کے آیا بیت سناناں
دہمن ڈورن بچھا نوین کو لوں راتیں غزر تہیں
گن گن کے نکھہ دسنا ہیں [illegible] ورد ہمارے
کھین کہیر کے وچہ پاے [illegible] دانائی
چند مکر اندی گل محمد [illegible] چل اگاہن
مائی بہینوں خفا ہو ہویا جاساں ہونہ رسکے
جو گل تساں نکالی ہو [illegible] سو بوتنسے اسے
پر جے میں بی بگڑی کوئی ہے [illegible] ولیاں کتنیں
خواہ مخواہ منیں [illegible] ہمیں جانوں [illegible]
کون جا تیرے تہیں چنگا ساتوں کرساں جیکچھ لبین
جیہدی جا شہزادی تاہیں وین مبارک بادے
سیف ملوکا ہوے مبارک شاہ پری گل منے
دو کہہ گئے رکھ بخشے مولا کیتا کرم تساں نے

اس گلی وچہ بلبل پونداں چھپ چھپ خبر کالی
اسو پلے پھیر ملکہ خاتون بہت خوش ہوئی
خوب لباس نفیس پوشاکی مشک معطر رنگے
لال جڑاؤ تاج مہر دے گوہر قیمت والے
موتی مروارید زمرد لالاں نال سپیٹے
کیتا زیور زیب شہانہ جیکجہ ہوندا سارا
عقل عالم ادراک صفائے صفتاں سبھ گالاں
بیٹھے پری اکلی جائے کر کے تہاں آمادہ
جیہڑا رنگ محل اندر سبھی وچ پلنگ چھایا
کر لیتیاں نے تعظیماں جو کجھ حد ادب دے
جھلیا اوہنے سلام پری نے کر عزت تے پایا
میٹ مصر تے میں حد تے کیتی نال تواضع بولی
ناں ملے ناں ملے ناہیں جے ملے ناں مشکلے
پھوں جیکجہ گزاناں ہووے کرئے اپنا کر کے
نال تواضع گرا شانی جیو جدمیں وس کر کے
جان اوس دی شہزادے ڈٹھی تک شکل پیدا کر
خوبی حسن شمار و گن ہر گل گنتی جاوے
گوری گوری نظر دے آئی آڑک نیل گابن
چہرہ سوہج ہار دا ابرو مثل ہلالاں
احساب ہو نہیں تیمہ ظلمت زلفوں سایا
وند حقیقہ جینی دہاں کلیاں پکر موتی لڑیاں
ظالم تیں کتارن والی مارگوالوں جانوں
پلکاں تیر کماناں ابرو غمزہ وانگ بندوقی
شہزادے دے وچ سینے ریڈے ڈٹھے منہ لگ کے
بیپروا پہلی ہمت کر کے ہوش رکھی

ساری راتیں رہی اکٹھے یاری پریت نگاہ
شہزادے نوں جوڑ آندا یا سر مونہہ دم
جے لکھ کہواں بیان صفت دا اوہ پری
ولدی ہو ویدے لی تک سا ہمنوں اجلیں
شہزادے ویدے تک بہائے خوب جڑاؤ
زینت حسن اونہوں سب آہی ناں کر
خوب پوشاک نورانی صورت ہویا شاہ
ملکہ بدرہ حال اونہاندے نال لیا
سیف ملوکے نوں اوسجا کے بخشہ حضور
عاشق جان سلامی ہویا آس لگی مطلب
بسم اللہ بسم اللہ کہندی جیوا آیا جیو
حسن ستھ تو ٹر گئے آیوں اس راہے توں
ستھا بوں اندر وڑ لئے عاشق دا دل
اول نال محبت رہنے اگے اسد دے
لاڈ محول تکبر جھلے جو اوسدے مہر
چہرہ دین دا چمن پھول گلابی اصلاں دین نقل
جوبن روپ ادایوں پھیر یا ہر ہر نقش
جمراول شکل شمائل واقرانت حیا
دو رخسارے رب سنواری چمکن داگ
خال مثال خضر دی سوہنی سبز ہیر
ندی ہمسند حقانی ذوجن جوبن کاکان
نگ کہنان سی سان چڑھیا دہر
گوری دا انگر خال محمد لگدا سیف ملوک
بے دل کیتا جوش خنجیدی مجال
... عشقدی ... شرکت بچیا ہو

جان اوہ شکل شہزادی ڈٹھی حسن کہر متوالی
جوبن دی اک پتلی سوہنی واگ سنبل بہارے
سرو آزاد سفیدا نازک نال لگے انب نیچے
صورت تک کے دوہاں تریاں مائل ہویا شہزادہ
ملکہ بدرہ ماں آنہاں دے بہت ہوئے دلشادے
اوسو ویلے پھیر مجلس تازی کیتی خاص شہزادوں
پر شہزادہ مینوں حیرانی دیکھ جمال سحیندا
مجنوں روئے کرے دلیلاں اوہ رہیں ناں ماں
مت ایہہ خواب خیالوں ہووے یا مر جنت آیا
وس جیسے شہزادے تیاروں دیدیا عشق پر مینوں
مشکل گلاں پوچھے عقل اوہدا ناں آئے
وس وس طرح جواب سناوے اکس سوال اوہدے
شاہ پری نے کہیا بہنو سیف ملوک شہزادہ
خدمت اس دے لازم مینوں ہیں دیاں پیارے
جے تُو چاکر نوکر ہووے خدمت والا اگے
اپنی خدمت بیشک کہیے خدمتگاراں تائیں
جاں ہووے دو سیدے تیتھیں جو خدمت دلبردے
جو دی سکڑا بانہدی سرپر حاکم صاحب ہووے
دلبر دی گھر بے پرواہی کری غریب نوازی
اگر کاسہ ہتھ وچ پھڑیا تختوں اوہ کہلوے
شہزادہ بی اوہ کہلوتا کسیتی شہزادے دے
بسم اللہ کر پھڑیا ہتھوں صاف بلوری کاسہ
خالی کر کے ترت پیالا خدیتاں ہتھ پایا
دوجا زیجا پیالا دتا ہتھیں آپ پیارے
جو پھوں اوس نہیں مساعد ناہی تک پرتر دتے کہ

بہت پسندے آئی کہندا بخشی آپ جو دانے
کالے وال سنہری سوہنے جیوں کر مشک تتارے
صورت گر کوئی چین چگل دا نقش نہ ہیں کر سکے
وس جیسے اس رائی ناوں آہا حسن زیادہ
توبوں پاک کیتا سبے تیجا مشکل ہوئی کشادی
پیتوں پیالے ہتھوں سکھا چھیڑن تار ربابوں
صورت حسن اندر گم ہویا ناں چیت جیا تن
نال پری دے ناں رل بیٹھا عیش وصلدا ماناں
میں دو گھیاری لے سکھہ لسیا جیوندیاں کر پایا
چوری چوری تکدی آہی اسدے شکل سر مینوں
شہزادہ سی مستی اندر پہلی دسدا جاوے
کیتا انت حساب نہ جانے عقل کمال اوہدا
اج مہمان میرا ہیں کرساں خدمت حبیب پایا
ٹرآیا دے کرن تواضع ایہہ بہلیاندے چالے
ہتھیں خدمت کرے آپوان جان جواہر ہتھ لگے
خدمتگار رہے ہر بت آپوں ہاتھ پیالے سائیں
بادشاہاندے بدے سینو خلقتی نماؤراں کروے
آپ سخندی خدمت اندر باشک کہلووے
جیہڑا دوجی نظر محمد جیستہ باد و آدہ ہاڑ سے
اول آپ اوہدے انگشت بھریا پھر عاشق لاحو
نیڑے آ دو وناں بیٹھا خاطر حرص طلب دے
جان جتیا جند بچی توں میں سر کتی ایہہ ناسا
و بر سے پھر ہوشیاری اپنویں دست پایا
عاشق تے معشوق محمد پیے ہوسے متوالے
نالے محبیاں نوں مسئلے جچ جدترس ملدے

سیف ملوک پری رل مٹھے نال محبت ولدے
لوڑن والا رہیا نہ خالی لوڑ کیتی جس سچی
سیف ملوک جیہا بن لوڑے لوڑ او مدی تدبیچی
شاہ پری نے شارت کیتی بدرہ خاتون تائیں
جیونکر مور کرہندا پایل سوہنے پر ہلاسے
جلوا حسن کنھے وا وسدا اہر وچہ ہر دا ہیرا
جیکر صورت وچہ نہ ہوندا مالک آپ ولاندا
ہر ہر وچہ نہ ہونون جیکر ہر دے روپ سمائی
کر کر تعظیمان بدرہ خاتون اٹک اٹک ٹی آئی
او ہی سیف ملوکی بیٹا موہنہ تہین آکھہ بنایا
مدت وانگ برس مین گذری تدہ عشق دا ہیوان
لگے سنہر ہوئے مڑ آدمینہ کرم دا ڈھٹا
دیے شراب ہو حد تازی خوشی تمامان
ہت قانون لیا موہنیان جو لکر شمشاد دن
قانون دھر کر آن غلامان ہجر بد اسی نیان
تے قانون کیتا تار دن جھوے اندر دھریا
کر تحریر حزین وچا الحن کیتا خرگاہے
اول شکر خدا دا کر کے دلبر مکھہ دیکھایا
کر کے ہینڈ سفر دا آہن دھوڑ ہمت ہوئی
وچ ہے پیچ کمند زلف دی جے گل فخر الدین اینوین
ڈیہری تیزی چار چوفیرے کی کم پوکیدا ان
توڑی سورج دا نگر تینوں اندر جار نہ لبھے
شکر ہزار خداوند تائیں پھری بہار جہینڈی
خیر القصہ اوس دہاڑے تا شام تمک مدہ مینا
بہیرہ کیتے اسر بخشی جان ہیان نیر کالان

جس جیز ہینوں لوڑن جیبر ہے دل لالا…
لوڑ کرہیندا جو ھڑ آیا لوڑا اہدی کن…
اللہ جیا سے مڑے نہ خالی مطلب…
بدرہ اونٹھی نال گماں کی گل اکہہ…
گرون سگلے راس بنائی کن گن…
اینویں تہیں محمد بخشا دلدا احسن…
غنیون جیک جہار رولاندے کہیر…
دانشمندان دا دل ٹھگن کہ عشق…
کاسہ ہور پری ہتھون شہزادے ول لیا
شکر الحمد خداوند تائیں جس اہیہ کرم کیا
آکی اچ لشٹی وی مستی شکران…
پوری آس مراد وسیدی مین پر بار…
نال اشارت شاہ پری نے کیتا حکم غلا…
سیف ملوک وجا وگاوے بینے عیش…
شہزادی نے حکم کیتا سارا کہیں پر…
لگن نال وجانون لگا تار سہ…
اس مضمون غزل محمد عاشق گاوے…
غزل مٹھے موہنہ تیرے تہیں سجیان تو…
جاکر ہو دین دا چشمہ جاہے موہنہ…
ہر اک گردن گش ملکدا ہوئی قید…
آہ میرے دے لبن آپنے رکھن جانن…
رو دیوار تیرے دی پیرن ڈہسان…
حاصل ہوئی مراد محمد دلبر کول بہا…
گانون گائے ساز وجاے جشن خوشند…
بل او ہٹیان کانوڑی شمعان نال…

سیف ملوک خوشین خوشین سارا دن تہ ہتیا
خوب آواز ہو یاسی سوہنان ستان سران صفائے
بدرہ دون بہت اگی لی اہی چہرے تے روشنائی
ہور کوئی مدہ پیوے جیون جیون کہوا ہوش دہا غائب
دلبر کول تے مہرین آیا نالے نشا عنبر ابون
مجلس خالی نان محرم تہیں نغمے چنگ نے بانون
ساعد بدرہ لی من اوہی عشق کمانون جوڑی
ساعد بدرہ دیوں تک کے جگہ ہر آنہیں پھر دا
کہنداسی شہزادہ اوسنون نا کر بیقرارے
بھلا سوگی نون مار نہ ہوکان ست دیہ پہر کاری
عشق بیار سوکہلا تا ہیں ہن سکھیون نبجارے
سودا اگے سنو دا کرئیے سودا لی گی لیکھا
ساجن کول نہ دور کوہان تے کی ایسی بیقیرے
ساعد کہندا اس شہزادہ توان اہیہ کم ازمائے
پھیر جواب شہزادے دتا نال حلیمی نرمے
جلدی جان ندی تک جلدی جلدی پیوں نہاد
خمار امغز اسے سہر دوی تک کہیں جل وگدا
دھیان گرنگ ہاوے چہانی چہرے جھونکر آری
شہیدہ کمنگار چوفیرے گردی سر جار تریرا
موہنہ پر ہتھ مریندے تھکن کہنا نہ ہنگارن
شربت مٹھے دہین شہ لذت ہنین خودا طعامون
جنت تہیں نان لبیدنان ہوئے تتی یا نہ کریے
شہزادی دیتال دلا سے صاعد ہویا راضی
سیف ملوکے دیون آیا دیکھیان خب پریدی
دلبر کول اشارت کیتی رخصت لیندے مینوں

نالی راگ خیال الاپے موہن ی جت کیتا
تین گرام محمد بخشا رسی بار بجائے
نال تراوت مدہ دی ہوئی انگلیون ہر رسوائی
عاشق تائیں ہووے زیادہ روشن عقل چراغوں
ساقی سجن دیئے پیالے تہیں نقل کبابان
سچی سیج محمد بخشا رنگے عطر گلابون
مینوں نظر نہ کن اک دوجے سا دڑا تے گورے
پیتر روکہہ صبر دیوا سے زیر زبر سے کردا
رکہہ تحمل صاعد بہائی تکن دیہہ کہان یاری
لگی اگ مینہ نہ بہر دے ہے بیش بخارون پیارے
اس سودے وچہ عمر وبخانی جتنے سودے پیارا
لگہ سودا سے لیئے دی ہوشان سر نہ لی کر تکیا
حرص ہمیر ملیدا اشترا وہنون لیے نان بدرہ خیرے
تر ہی لون ماہی تک کی صبر نہ کیتا جائے
سونا جاگے تردا آوے جسے مول گری
مغز دکام اندا ہی سستی تند ہتی جاوے
جہر دا سہنگ آواز نہ بہتا ا چہنے پالا لگدا
بور یوا نگ کہنگا نہ نکلے ہنگ کیتو نسواری
منہ کہڑی کناری وانگہ ہیران ماری پرا
گوشت پوست والیہ دشمن اہو اسدا داروتن
عطر انہے خوشبو نہ آوے رکھے رب نگامون
عشق خزانان دولت جہان ہاں ہے نہ بھیہان جس…
مجلس خاص رہی کجہہ ہتو ڈی ادہتہ گیا بہ جامی
ہر اس سہل جدائی میرے یار ہین جرید
گستاخی دی طاقت ناہین قدراس گلدمیو

ملکاں اپنی نوں کہیا عرض پری ول کر کیاں
سیف ملوک منگیندا رخصت جا کر تخت سہانے
پرت پیاری گوڑھی گواری عشق کٹاری لگے
اج مہمان میرا شہزادہ کولوں ہن ندلیسان
شہزادہ اس گلوں ہویا ایسا خوش نہایت
مسند ملی فرزنداں والی جھنڈا چھتر تمامی
مہر انگوٹھی حاصل ہوئی تخت لدھا سلیمانی
جام لبھا کیخسرو والا ستر عالم دا پایا
پھر اک ہور ہے رل بیٹھی بچی سیج سکھائی
سیاں سنگ بہو جا سوتی آپو اپنی ڈیرے
شاہزادی نے بدرہ تائیں سد نیڑے فرمایا
بدرہ کہندی سہرے تمیناں جو پھیر فرمانان
بدرہ خاتون صاعد تائیں ڈیرے اپنے کھڑیا
عاشق تے معشوق اکٹھے بیٹھے نال پیاراں
صاعد بدرہ دا منہ تکے بدرہ اوس ول تکے
سوہنی صورت حسن نرالا جوبن وت متواری
چوہدیں دا چن رہیا نہ کھلوتا بدرہ دا مکھ تک کے
راتیں نور دیہوں وی اندر روپ زیادہ وسدا
ناگ ڈنگالے زلفاں والی بہت وسن گنگھرالے
تاں گورا تاں کالا چہرا دسدا رنگ گلابی
وانگ کبوتر جوگ وٹاون پھیر پھیر تکدے ہوندے
لاڈ پیار محبت کر کے پاون ٹھنڈ جگر نوں
سیف ملوک اکلا رہیا مجلس اوتھے کھلو
عاشق ہو لاکری نظارا تکدا حسن پریدا
باغ بہار حسن دے اندر پھرتا تھیا ند جروے

ملاں اوہنا نذری کہیا پریے دیم لوں...
کی لکھیا حکم اوہناں دا فرمانان کول رہی
سمجھ گئی اس رمز نوں لکھی لوں کہندی
خبر نہیں پھر کد دن محمد نال نصیباں
گویا لبھ گئی سبھ او سنوں شاہی مسند
حکم لدھا جمشید والا عیش لدھی
ذوالقرنین سکندر والی لبھ گئی
رستم بہمن شام جیہا نذرانہ در تمام
شاہ پریوں نال لذت دے دیندے
صادق شاہزادہ نالے بدرہ رہی
صاعد نوں اج رات تسیں بی رکھو کول
خواہ مخواہ گرانگی اوہو ذرہ عذر نہ
اوہ بی جا اک بہورے اندر سیج بچھائی
نہیں شراب کریندے موجاں
لیکن پیار کرن جو باتاں کدالوں
دوناں روپ دیہی دسی لوئی کجلاں
دہرتے ایٹھ گیا جب پہر مالا سورج صاعد نہیں
وہیں ناواں دوہ صفائی دیکھو سوہنے
بت پیتے متوالی وسدے اٹھیں پہرے
راتیں وارل سان یاراں نعمت بھیا
مٹھیاں گلاں سمن نہیں کرد
کرن عیائیں جو اج سامنے رکھی کے ناہ
سر عاشق وی جیوالی دھر
نال اوہدے نت بوسہ ناں جو
رحمن کد محمد بخشا ہوسی سان

نیناں چت بلیچ جالے من مٹھی نیند لے
بیٹھا یار سہرانذی ہیٹھا کر دار روپ نفر را
نیناں زری او سوہلے رنگ عجائب نیباں
پھل گلاب پریدا چہرہ مہندوال پہو لیسلوں
بدن بدیع جمال پری نے حالی ٹھہا دو کہیا
پنڈا بینوں تدہ ڈٹھیاں سکدی جیو بلیا
گراں مین روح بندی نام سلیماں چھید
کندن دی تلخی وانگر روح پہ تیرو چھ تنگلے
اندر وسواس نہ رکھیں تاں کجھ خفگی تنگی
غم اندیشہ کوئی جے چاہیا رب والے
طالب مراد ویدا مقصد ہوسی حاصل
وسواس ہراس نہ کائی آس سامنت رلیا سی
شراب پیالہ کجھ پرے نے پیتا
عاشق تے معشوق دوہاں دا پیار اتفاقی
ہو کے خوشیاں کردے بارہ موج وصال
صبح ہویا خوش ویلا جھلے واؤ صبا دی
نکی محلیں گگر دہم کو کاں جا نگاں
کس بہدا نوں اوٹھے راہ پینے گردا تا
صوفی پاک نمازی خوش ہوندا ہن مصلے
اول کہیدا اجازارو روکرن نیازاں
رات گھڑی کو لی دو پہر دن سو جا تھوڑا
نہیں پھر کد ملی گی رات اجو کی بیتے
معشوق نہیں کا دب ہونذی ہوند ارل نہانا
سکندیاں یاراں تائیں سنے وچھوڑا
رات نہ سولن دلی تمیں جیتے لاند

نیند مٹھی تہیں باہر آندی عاشق نال پیاری
حسن اندر حیران پشیمان روندا زار بیچارا
جیونکر وقت بہار چمن تی بدل لگا کنیاں
اسوں نال شہزادی کیتا جیونکر سہیل پریوں
عاشق تائیں دے دلاسے ہے جانے دلدارا
توں میرا التعویذ گلے دا منگا ہول دلیدا
پھر سوگند پیو دی چاداں جیتوں گھڑی نہ سہندی
دو جگ اندر جیڑ میری نہیں کوئی ند سکے جنگ
جی مین پریاندی دیں آیا کار ہوسی کد چنگے
ہوگ جہم اساں ملاں کی کر عشرت خوشحالی
جاسی فکر وچھوڑیوالا جا ز ب کرسی دا اصل
لنگی عمر وچھوڑیوالی جب ہن رب ملاسی
کجھ شہزادے مرشہ لایا کہندی پیو لے خیال
ساری رات لنگائی خوشیں چڑھیا روز فراقی
سخت سزا لتا منوں ڈلیاں کر اک مدت اسگا
نیند مست جواناں لذت پیراں ذکر دعاو
گجی نوبت بادشاہانی مسجد تکیاں بانگاں
کالی رات گئی لو لگی سو ہیا حرکت زناناں
شکر عبادت پوری کر کے اسیں گھراں نوں چلے
پل چل گذری رات وصلدی اگی سان جدائی
لوکاں لوڑ لگی تے اوہناں چاہیا پیر وچھوڑا
اٹھ کھڑ رہا سیج نکاری کا متوں سید اکیتی
جس بچوں دل جانی وچھڑن بہتہ بیا اوہ گہنا
صبح تہیں ایہہ ظالم آیا لاہ سفید پوشاکے
عاشق وداع ہوئی محمد صبح ہوئی جد باندے

شاہپری لی وداع کیتا سیف ملوک شہزادہ
مین پیار سجن دے موہنوں اسو یلے کی لاہا
ڈیری آر ڈٹھا شاہزادہ صاعد بیٹھا اگے
طاقت تاب تے آب نہ رہی ہویا پیا بے ترانا
دس مینوں کی ہویا تینوں کس تھیں گریہ زاری
صاعد نے فرمایا اگوں اے صاحب شہزادہ
یار سنگوں اسیں ہن ساں گر یاد جہڑن دی حیرانے
صاعد دردر نجانے تامیں شاہ دتیاں ڈیران
اوہ جو ہاری لوک نیارے آدم نال نہ ملے
یاری تیر نیال انسانی جنس جنس نوں جاہے
مین حسب ہماری شکل رہے اوہ جہٹ گزرا
کیونکر میرا بوجہن وتے بیکر ہیر ملیسیاں
صاعد نوں بگر ڈاے دلبری کرتے خوب تسلے
اکھیو ہانگ نماز گذاری دوہان یاران رلکے
ملکہ خاتون بدرہ خاتون نالے ماں اوہناندے
سر فرد کیتا رب اوہانوں سیف ملوکے وانوں
شاہزادیدے شہر ہو اون چہٹیاں تان نیاں پرآیان
ماہانوں دوہوں ہوندی خوش ہویا شاہ پریزاز
ست دن گذر رہی چہ نور کیتی پری تیاری
ہوئی تیغ خورشیدی دہانی کوٹھ ولیدا لگے
پری شہزادہ کول بلایا جڑ نہ ہووے پریان
ملکہ بدرہ مان اہناندی اوہ ہیر سد ہیایان
جاری رل صلاحت بیٹھ پری پوچھی ماتان
سیف ملوک شہزادا نامیں میرے نال ملایا
معقولوں علموں ہر ہنروں خوب طرح ازمایا

گل لگے تے مہر موہنہ چمین لاا برا
ملداہی چار خصت کیتا رم
آہ چلاوی تے ددکھہ گاڈ ہا مینوں
سیف ملوکے پوچھیا بھائی کی تدوحال
راتیں خیر من جہرین گھلیوں من
ساری رات پیا سنگ گذری الفت
صبح نہیں کوئی ظالم آیا کیتوس شہ
رکھہ رہیاں میرپول بھائی جس
آس ربدی سہداوان رکھہ گل
نالے گھر سجندے بیٹھوں مل لیسی
اج بہلکے اوڈ جاسن پریان جاس
باہجہ ڈیری سادن اوکھی
کیتا وضو شہزادے سوہنے جا نماز ادا
درود وظیفے پورے کیتے سند تسبیح
اوہ بہی بہت مددوں خوش ہوا کہ یند
قول قرار من پورا ہویا سجیاں
واصل ہویا روح محمد دلے خوشیاں
وبدم حمد ثنا گذاری دیسے دلاسیاں
باغ ارم دل ٹرناں آیا بنی مصیبت
مارے دھولس ڈھول جہوڑے پڑاال
غورولا ساکرے مدارادین لگی دلبر
نان محرم کوئی رہیا نہ ارتے سنگ
ای ملکا ہی بدر خاتون تساں سنائی
صورت سیرت ذات صفاتوں بہت پسند
عشق وفا اشرف نسک ہے ہتوں

رات دہاڑا گھڑیاں گذری جیو الیسا ہن لیا
میرے آن ہوئے دن پورے کوچ کریساں اینہوں
عشقے جوڑ دوہی دل ستی بے قدرت دستو ہے
اک پل سیف ملوکے باہجوں جیون مشکل ہویا
میر نال جانوں اسدا انہیں چھپیا یا بجدا
سو کہاں نال لگائی یاری کر کے پریت پیار نہ
ست دہاڑے اتھے گذرے اوہی موج زمانے
آٹھویں دن اک گھڑ وچہ بیٹھی سینے لارنسوتی
لالوں سوکھی باہن اوکھی افکران جنید گھیرے
عقل فکر دے لشکر ٹھمہ مارے ڈھول وجوڑے
سیف ملوکے باہجوں مینوں دوزخ باغ ارم دا
کیونکر سیر اگیرے رکھاں چھوڑ وچھوڑ پیار
نون مائی اہیہ بہنیاں دوئی سجن کون اجیہا
سیف ملوکے باہجہ نہ لنگدی ساعت اک سو کھلی
کروکوئی تدبیر اجیہی بیلے اساڈا جوڑا
بھیناں نہ کھان پر رہے کی مقصد اساڈا
تیری کجہ صلاح ٹریگی تون واقف اسراروں
خوا مزاج طریقہ جالا بھاکہا تدہ اوہنا ندا
جیکجہ عقل تری بوجہ آوے گھول وسال اساں نوں
تولے کم تساڈی لگن جانے سہ گہر ساڈے
اہیہ صلاح میریدل آئی شاہ پری فرماندے
بیمین نثارستان اندر سندے وادی اہیرے
پاس اوہدے شہزادہ جاوے کر ہمت ہو فیارے
عرضی پڑہ کے معلم کر سی خواہش مہر تساڈی
ہے امید مینوں سب سجا مہر اوہدے دل باوے

سو توں پر یوں جھوڑا اسہجا اکیکر جاسی جلیا
چھاتی داغ سجندا لگ سی پوین لمیاں مینہوں
اکو جند اکو دل نیاں دور ہوے سبہ ددلی
اندروں دہوں نسے یار وچھوڑا سر پر آن کہلوتا
کیویں میل اساڈے ہوندے جیو عذابوں بجدا
فوج وکھاندی بن تن آئی ہاریجاں بیچاری
درد ان آن وکہائی دتی وچہرن لگا ہانے
یار کہہڑ پیا ہن جانان کامینوں آلی لگو تے
ملنے ہتھہ دچہڑاں آیا ہوئی تیاری میری
پورا ہویا قرار رہندا اگوں جیڈے دن تہوڑے
اینہے ہی کوئی رہن نہ دیندا مشکل بنی محمدا
مڑ آلوں وچہ دہنبہ جہنیاں ایڈا انہیں سہارا
منو طبیب کرو کوئی کاری جگ اپنا رنگہیا
پیا وچھوڑا ادلدا جوڑا امین ہن گھر نوں چلی
ساری ٹی عمر اکہٹے سے ہے سول نہ ہودے وچھوڑا
اس تدبیروں عقل بچارا ہیگا دورا ساڈا
دیو پریاں ندی سر ہٹی دہ یدہ معلم کوئی داروں
عقل ہنر کہہ آدمیاں دا اتہے میش نہ جاندا
جو کم ساڈے وساہو کی بیاں ہن ایاروں
والے جتناں غدر نہ کردی مطلب ہن آساڈے
کرساں عمل اوسی پر جیکر تساں پسند ایاندے
شفقت اتے محنت مین پر کرنی ہن جیہڑ
مین دموں یول عرضی لکہساں کر کرنت زاری
نالے صورت سیرت اسدے لکسی دیکھہ پیاری
باب پہیر اگل حسنداو سدے جو موہنوں فرماوے

وادی دل فریاد دی کہلان ادھر ادھر پو چیاکے
ہی تو وقعہ ہتھی سعاری آگیہ نہین کجھ سکدے
بیت سبب ہو ویگا مطلب ہور صلاح نہ سُہندے
اک عفریت اعتباری اپنیان ہنت حسد تھیندے
اہتھون چاا و تتے کہڑ لیسے من اتان سون کہاں
رکھہ توکل آس ربیدی ہیچ دیوے شاہزادہ
ایہہ صلاح پسندی آئی سبہنان جیان تائین
پھیر پری فرمانون لگی سیف ملوک صنم نون
تیتون رب سکہالا رکھے روگ ہیر تن لایو
گھڑی ارام نہین ہتہ ہا جیون ونڈی ہو ہڈ سنکھن
پل پل دیو چہ سر برساندے تنگھن اہین ڈاہین
دم دم نام تیرا لین لبیان صورت حاضر رکھے
اوجی جیڑہ کردداع تیون اہین مسیدان کہایا
اسی جانی روحانی میرے اکھین دہ روشنائی
تیرا میرا اللہ بیلی سونپے دتون اس تائین
رکھہ دلیری کرین نہ چھوڑ ہمت قوت گھٹ جاگے
چھوڑا فکر گہٹا ندا قوت آوے نور عقلدا
بارھو ہین او وون والہ جانون وچہ اڑدا
باہان جھنکان نہین نکلنے تنا پھیر سارے تن
وے جگر ٹکڑے نونہ وس ساقی پاک انانون دیندے
رہین دلیر نہ ہمت ہاری نا نہین تکاردن
پھیرن کھنگ وگل حمایل سر پر تاج شہانا
مردانہ اک جگرا ددا ہوش حوال نہ جانے
شہزادی فرمایا رو کے اول ٹورو مینون
ہور بلا مین سرے سہیاں خطرہ نہین کسیدا

عاشق تے معشوق دوہاندی جوڑی رکھین بالی
اللہ بہادی اہر کریگی عرضی میری کہنا
سیف ملوک روانہ کریے آس پیا کجھ کرنا
حکم اوہدیدی تابع کرسان لیکے قسم تسلی
اگون پی اوہ سولی حافظ پچھون آہین بچا
اگون قسمت واہ ملگی جے کجھ رب ارادہ
اسی اوتی ختم کیتو لے گھر کی خیر دعائین
لے سجنان مین دوع منگدی چلی جان نون
اچن جیت پرم دا بہا نیر سینے بال جلایا
وانگ زلیخا طلب یوسفدی ہو سودا مین بہان
توں بی ہادا ساتون کہین تیتون سارن لین
کرکے سانگ ہجر دی سینے تُرسی نمانی اڑکے
پچھین حرمر تکدیحا سان جے دم باقی ہویا
نال ضرورت سان تسان وچہ لگی بوہن جدائی
صحی سلامت مینون تیتون پھیر ملاوسیا مین
مردانہ دی سر مین قضیے اور اک ہنو اخین جائے
ہر دم پرم اجر کیتین بہاری ہارنہ جادین جلا
سے کوہ تے بے تاری کردا آن بچی کے جرہ دا
سیڑا اکھین گل پاین جگوئی پھر کہا منال ہنیزان
کدھن تراہ نگاہ نہ آون ہکان سخت سرہنے
بادشاہاندے ہتھہ پہ پہند العد پچھون لیلاون
گوشے کہا دے بیٹ تہدا وے میٹھ کر سے شکرانا
عشقون لکھہ بلائین پیارے ہرگز خوف نہ آئین
پچھون آپ مرُوہیں جگہان مین مرجاندے بزدان
اک وچھوڑا جلیں اوکہا دائم خوف اسیدا

جبدا خوف میرے دل آیا دھو دشمن آیا
لکدبرہ ہان اوہناندی بابل شاہ نگر دا
صاعدا دی پھیر بانہہ شہزادے ہتھ اوہناندے
اکھین دی روشنائی وانگر کہنان بہت پیایا
ایہہ وزیر بہر ادبہائی دوست بہائی جیارا
بہت اصیل شریف سیانان صاحب علم دا آیا
پرو دیکھو بے عیب خدا ہے بندہ اوگنہارا
پھیر کہین کجھ گھٹ نہ جانو اسیہ بہیرا بہائی
مال اسباب ملازم سارے نقد جنس جو آہے
اکدے گل ادا اروچھونے صاعد تے شہزادہ
رُونداو داع ہویا جانی لیکے دلیس نکالے
سیتی سول نہ سیتی جانون کہاو چھوڑ والی
اک وچھوڑا مان جیو دالا ہورا فسوس وطن دا
دو جا پری وچھنے لگے ملنون بعد جدائی
دہو پہیچے رڑگے سینا جہڑی چھوڑی کالی
لکدرہ سہہ وچھنان ٹرنا اک اکلا
لنگنے پئے پہاڑ اگیہ چایان سخت مہمان
سہ دو کہاندے سر پر چاے عاشق پھیر کہار
اتنے روگ مثابے جنیان مند وچہ طبان
اس اپ بخندی ادتے ذرہ ہرا ش گرے د
صاعد بہائی نون فرماندا پھیر شہزادہ رو
ہرادن ویو اندے وس سیوس خبر نہین کی ہونی
اوہماندے دشمن دائم پریان دیو مریلے
اکدو جے نون روسپٹ بیٹھے اکھیہ رورو ونائین
صاعد ناون رخصت ہویا جان ہر دوا مصر دا

کرم کرین تے پھیر ملانون رکھین شرم خدایا
شہزادی نون لورن لگے کر سامان سفر دا
گیتی بہت پھیر دلسان نون ہو ایہہ میرا بہائی
خستحس جتتے خارنہ پہو نچی نان احسان تمہارا
گئے گلون دلگیر نہ ہووے کرناں بہت مدارا
اول رب کراوس ناہین استہین عیب خطا دے
جیکوی عیب تکوتان پھیر پی کرنان لطف تمہارے
خاطر داری خدمت اسدی کرلے پھیر جا بی
صاعد دے حوالے کیتی آپ ہو یا او تھہ راہی
آہین ڈاہین رودن نالے ہو یا شور زیادہ
گریہ زاری بیشماری چھوٹے آہین ہاتے
سجنان بانجون بیٹھے آہے پھیر زہر پیالے
پہند برا اوس راہ پراے خطرہ راہ چلین دا
جس ہمدرد نی سو پو جاے تہہ در واند مالی
پھیر وچھنان تور اون ساتھی صاعد لدجانی
ستھہ بیگانے کوئی نہ محرم نا کجھ خرچ پلا
عاجز بندہ وس پیا سی ہر کس دیو غنیمان
یارے بن بہنہ بیچلے راکہ اوہناندی پانکی
نون لون چلین تیر تحمہ دہن سر پر جیان
سیان شیراندی مونہ اندر پھیر دمگاندی در
حق میر بوجہ کرین جانین پہنچے وقت کہاو
جیوندیاں مرآلون دیون پاکیزے گہر دہرن
بان بن جان گئی اس منزل پا جانی رہے میلے
جیھنڑے لسان آن ملائے پھیر میلے اوہ
اددہ دن وچ دان دلاندے سہرے آیا روز قیامت

صاعد ڈاہیں ویدے روز ماں لاؤ شہر دا ایلا
اس پردیس وطن وچہ میرا نندہ بن کی کم آہا
میں ان تیری خدمت والا ناں نہیں کسوں گہردا
جیہیں پلی اگے آہی مصر دن رہے اکہٹے
میں بن مجلس کیندی ہسا سنگ کسدہ پیاں
کون میرے دلداری کرسی کون لیگا خبران
کسدی انگل پھڑ کے ٹرساں کون سناسی باتاں
کس اگے احوال کہانگا کون کرے غمخوارے
بہوڑیں ساڈہی ہر رب تروڑے دوس پاہن ہر کسدے
اکہیں وچہ منہوں ہر دی سو پایو انگر پڑھن
کی احوال سندیا ہوسی بابجہ تیرے ولدا ار
تنگ بنان دل تنگ ہویگا وانگ کلنگ اکلے
کون پیغام اساڈے گہر نے کون لیاسی تیری
صاعد وی سن ماڑی ترلے شہزادے دل پیر آیا
ٹرناں خواہ گراہ سفر ہوں ہرگز رہن نہ ہوندا
صاعد نوں فرمایا بہائی جلیا نیوں گہوں جا میر
اک میتوں بہاہ سیانا چہوڑے دوجا سفر اولا
مشکل سخت میرے سر آئے سفر پیا جب بہارا
ہرگز جان میری دیدی کوئی نہ جاسوں ہارا
اک سمجہوت اوسیدے اوسے مر یوس کہہ دے کیر
ملکہ بدرہ رو رو دیوں رونق چلی اساڈی
کول رہسول اساڈی ہوسی کس نگہہ چہو بہالسا
خار وخار رہساں بن ہوئی اج گلزار اساڈے
نال تساڈے ہو وہیں عیشاں اتہیں بن شتقدار ان
شاہ پری شہزادہ چلی سانوں چہوڑ اکلیاں

ماہی ہائے اید کی کیتو شاہ مڑیوں چہوڑا
رو کہی کہانی منزل اندر پیوں اکلاں
اگ فراق تیری دے اندر کچرک جالاں
کیوں موت اکہٹیاں ہوندی چہوڑ قبیلے
تدہ بن سیف ملوک پیارے کسنوں تک تک جیساں
کستوں رو رو کہڑے پہول سناساں ٹرداریاں
روز قیامت تا ہوں میتوں آیاں لمیاں
کون کریسی صدقے میرے شفقت خدمت
ٹریا گہت فراق عمر دا جس بن گہڑی
چیت او واس تیر یول ہی پلکان
رہیں یاد محمد بخشا چلیوں چہوڑ بہار
سیف ملوک نہ کوک سینگا پہا تہی جان
سیف ملوک پیارا ٹریا پہاگ ڈولی اج
دوہاں ملاں نہیں شکل ڈیکہی جو
نوں نوں نسب غماندی لگی ویکہہ پیارا
چیر میں چلیں کہاہ اندر دیکہوں پہیان
تیر بجار وو ستیں ستا ہو کرن لگے کیوں
ناں ہمراہ نہ محرم اگے ٹریا اک اکارا
دو کہڑے لکہہ محمد بخشا ساجن اک پیارا
نہیں تاں اوس مکان ہو پچہڑی ہی اوہ
شہزادہ بن سخنیں دسے گو جا گلے اساں
کس آہی وہی باغی اندر خوشیاں خوشیاں
ہر وچہ لکہہ افسوس ہزاراں چلے بہار
لا افسوس چلے لد سو ہی محل نہ ہیاں
ہاں ہی عیش خورشید اں جا میں تاں

ملکہ بدرہ ماں اوہناں دی نالے شاہ نگر دا
جان توں آیوں سیف ملوکا خوشی کیتوی آگے
سراندیپ ہویدا یاں سارا گہماں گہماں
عاصم شاہ مصر و تیا میں آیوں تخت چہڈا کے
اوہلے میٹھا بدیع جمالے رو رو دین سجاے
ٹریا شاہ بخندے آکہے سنگ او سار تمامی
سنگ وسیلی رہن اویرے جان نزویک بلاندا
سیف ملوک بدیع جمالے بار وہی گل لایا
شاہ پری نے سر اپنے دی وال پٹے گجہ کالے
اوہناں والاں وچہ پروتے بہو تحتی وانگر اکے
تاں عفریت نے تعول کیندے شہزاد نوں ڈٹالے
پھر اک قسم دیوا اندیو جون سہ عفریت دوجیرا
دولت دیتا عربی خلعت تے وڈیائے
عفریتی تہہ بدے بندگیاں تعظیماں
پکار حکم خداوا ہویا منیاں مدہ بچارے
شاہ پری نے کہیا انہوں سن فرمان اساڈا
ہر وال اہدی وچہ میرے ہے جند جان ہرے
خواہی واطن تیرے توں جانوں اعتبارے
سلیمان جیودی تینوں قسم کتہاں سووا اے
جتہاں فرق نہ کرناں جیکچہ میں فرماواں
ہر حکم وچہ رہناں وانگ غلام علاے
بن شاہ ستانی اندر جا اسنوں لے جاناں
جان ہیر میرے تک بچیا ایہ او ما جایا
الہ حکم وچہ رہناں در دا سدا ایہو کرناں
ایہہ ہیر میرے سنگ ملیا صحی سلامت جری

رکھہ رومال اکہیں تے رونوں بہاندا ہین صبر دا
اج اساں تہیں کوئی نہ بچیا اٹھیوں ورم لگا کے
تیرے باجہ او جا ڈیسنگا بچلیوں ہیر وطن
سانوں بی ہن اوہو جیہا ٹریوں داغ لگا کے
کانگ بہو دی اندر ڈوبی اوہ معصوم سجانے
خاص بخندی جالے اندر نال تے جاندی غلامی
صاعد جیسا محرم جاتی سو بی نال نہ جاندا
لئے پیار ہونہوں اک دوجے الوداع بلایا
نالے جیہوں منکے کڈھے دوہاں ریگاں دا تے
شہزادے ڈوڈوے سبے اپنے تہیں دہر گے
اسی شاہ ایہہ ہو نخچی میر رکہیں نال ہا سنہاں
دی انعام اوہنوں فرمایا کم کریں اک میرا
نالے اگوں ہو دیوندی آس اوہدیں لالی
عرض کری فرمایا ہو خدمت کرساں بہر جہاں
مشرق مغرب توڑی پونچہ پساں آکہیوں جہڑے جا
بہت مٹھا ایہ آدم زادہ ہے مہماں اساڈا
در من اسدی جی میر یول ہو مراد نہ کرے
تاں ایہہ کم تیرے رستا چہوڑ لو کالی سارے
دغا فریب نہ کرناں کوئی کرنی خدمت سارے
شہزادی نوں پیارا جانی سکیا نوانگ بہرانواں
آیوں او کہا ہو کے رکہیں اسدی جان عکہالے
دادی میری کول تسانی ہن اماں پوچہا ہاں
خدمت اسدی حاضر رہناں بن کے گولا دایا
دیو پچاڑاں شیراں گو نوں راکہی کرنے ڈرہاں
اس خدمت دا بدلا تیری دور کریساں ویرے

جس پری پہ توں ہیں عاشق آہیں شاہ جنّاں شہزادہ
اہو شہرا اساڈھی بستری اہو عہد مسلم
عفریتے ایہ گمان بھاگ لگی آس مرادوں
شاہ پری دل ہیس نہ آہے حکم قبولے
بادہ ساہ نہ بہنیاں لبی گئیے قول قرار
جان جان سانس ابدن وچہ ہوس خاص غلام انگا
دیو قسم تعلی ویکے گئیے دل جائے
عاشاں وچوں بیٹھہ کنارے خط ولوپول کیتیا
آہو خاطف نام دیو بیانال کیتا ہمراہے
دیوے شاہ کند ہارے جایا ہیس حیث اکھیر
یک نوکل ہد رکھن سورین نام الہی
اوڈ پہا دیو آہو خاطف شہزادے نوں جا کے
جان جان بیچ نظر دا آہاں رہے سن تلکے
کوکن کونجاں وانگ کہلوتی بچے سبہ پیارے
ہائے ہائے باز قضا قدر او جلہی کرن اوڈاروں
جدوں نہ سما لوہ اوہے سو ہا پری گئی اڈ ڈیرے
محل چبارے دوزخ دسن گئیے ونکن والے
باغ ہوئی ۲ ہے داغ ہزار چشم چراغ نہ وسدا
داروں او پہین ہتھ سے نکتہ نکہاں تہاں نکاتے
بلبل بہورا وداسی ہو بہول گیہی باغوں
کوئیں سوجاں وچہ گزارے کر خوشیاں جس سجنا
جیہاں گہر او چہ عیش کیتی بن رکھو دلبر پیارے
جنہوں کوچ کرنیدے سو ہنے گئیاں چھوڑ اگرے
شاہ پری شاہ پیلو جوڑا ز کیتے رل گماں
جنہیں جاہیں وسدا آہا پھر دا سیر کرنیدا

اوہ حوالی تیرے کرسان جلدی …
آئی کہڑیں سو کہلار کہیں ایہہ …
دہرتی اوتے ٹل ٹل پوندا خوشیاں …
شہزادے دی خدمت اندر فرق نہ …
اک اک وال اہدی دے نجا پو …
جا ایہہ کہلا سو کاسے سکھاں حکم …
اوسو ویلے پہر شاہ پری نے کاغذ …
سیف ملوک دے ہی ہتھہ دتا دیون جا …
عفرتیاں پر کری سواری عشق …
مہر مہر دے وال تہاں وچہ حکم …
شہزادے نیے او ہو گہتی جو اوس …
نظروں اوہلی ہو یا تہابے زور …
شاہ پری دا ہو لتوں اٹکے مول …
گردن اوچی کر کہیں دردوں …
اجّے جیت محمد بخشا پکڑ گہڑے
جتّوں ویکھے یار نہ دسے پیا …
سب اہٹوں ہار سہیلاں کن کھور …
جب باغوں دلدار سہلاوں جبت …
سجناں سجیاں ہوں محمد درد …
کہد تینگ سار ہہیر جنہوں بوہے …
اوہ جاہیں سن دلبر باجہوں کہا …
اوہ گہر خالی کہنڈر ہیاں کہا …
عاشق آہیں نظری آون …
اپنی آپ پیارے آہیں سو ہنیدا …
جان اوہ جاہیں سجناں دی …

سخت لگے غم سخت مرنیدا اڈ گئے رخصت صبر دی
جتّوں دیکھے نظر نہ آوے محرم یار یگانا
تنگ سیانڈی گل نہ بہاوے تنگ پئے گہیرے
جت وہاں آرام خوشی لوں کہلیا گل سخندی
باغ ارم وچہ آکر لئے تکے سیج سہائے
آہیں مٹ شہزادیاں والے جگر اشل کباباں
مالی ویکہہ لگی فرمانوں لگے روکائیں ہٹی
اندر مہندی مات ہوئی سر چاٹ لگی کئی منّوں
پہول گلاب گلّی سی اہنوں آہیں کہیر ہو گئے
لالے وال سہنات رکہیں جال تیری کوئی وٹی
ہتھ تیری مہندی رنگے ناں سر سر جو نیاں
کر کہڑا امیر اکہیا بد بچ جانے
مہندی لالوں سرمہ پالوں سجری سس گیا لطف
چراغ بجہہ نہ مائی ہیوں مرجھو گل ہیسے
سوہناں مائی جو ہوئی سروس لے گئی
سن گل نمالی چیپ پہی کرائے
اوداس بہ دیدار رہندا آہیں حیران ڈولانے
سیانڈی ہس کہیڈن چین گئی بہل
آہیں تہہ جانوں لگی چہٹ گیا سکہہ
تلی ہوئی رن رن سکدی جاندی
چیپ چبالی دانگر باقی را ئیں سڑدی
آہیں لوں ہولی لحت آرام نہ اوکا
دسوں نین باندی اندر رہیا بہر ہو کی
رکستان بجہ نہ بہا وہ مہندی شاہزادی
جان ملال غمہ وجود جادی عشق اوجہلی ماری

دہیر ادیکہہ ہیندا اکہیں تاب نہ ہیس نظر دے
سراندیپ پری دی بہالے ہو یا بندی خانہ
خفا ہو وے جو بیلے کوئی لوڑے گل کرائے
لیکے داغ محمد بخشا آئے لوڑے وچہ وطن دے
باہروں ٹل ٹل لگا ان کردی اندر روئے دولے
دل عاجز ہو ویسی بچہے بیٹھے وانگ لوا باں
رنگ پتنگ ہویاس جیہڑی گل کرائیں کہٹے
کالہن ہین کرن ڈل ڈولی ولدی کہو کہاں منّوں
ریشم بدن کیتا جیوں پولی کس ح ہوئی نے دہوئے
چڑیا چرخ دماغ وسیوے ہوئی طبیعت کہٹے
سجا ایس نہیں گند کہلیا ملکہ بدرہ بہنیاں
ہیں تماں آپ پیاں سر پہلے یادوں کس جائے
سو کہاں اندر مہندی ٹالی دکہاں تو جہہ نہ بہانوں
بابہج اساڈے کجہیں ناہیں ٹہان لوتن تان کہوئے
تو ہیں درد کہیڑے ضامن تدہ ہیں حرفہ کس سے
جا گہر اندر داخل ہویاں ہیبت نہ بہا کالی رات
اٹہیں پہر وہاں ہیں دل ہوسی کس لگانے
کہڑاں گھندی وادن گزری رات گنیدیاں تارے
سوہناں چاندی چاندی ناہیں چاند چہپے رہناں
پایا عشق بچھالو دہان ڈاڈا اہن لگی نت ماندی
وہیں لٹ نہلا واکو ڑا وچہ یان رل بہندے
وچو وچہ سڑن کہیجہ جیوں کر بالن سو کا
خوشیاں سکھ چہتے لوچہو ہر سارا پہلی جو لکہی
چہٹ اکلی فلان یاد دن چہنگ یاد دے
عشق بہانے رخصت لیتی مہندی جاد کنار

اینویں گھت ہوئیں پرپا سیج او تے جیڑے ہوندے
تاں اوہ رنگ نہ روپ رہیا سی نال اوہ سیم ہایاں
نوابیں تیل پھلیل لگایا دشاں انگ نہ ملیا
دہر نہیانہ نانہہ گیا اندر مرض پریم وے
تھوڑے ہی عشناک پری بی تاں وہ کہاندہ نانہدی
نالی سیف ملوک بیچارہ اودہر گیا اکلا
اوتھے شتاب محمد بخشا شہزادہ پول چلے
اوہ گئے منزل ایہو بھاری نہیں ہلاہٹ رہنا
نالے اسی وسدوں کنوں مرض نہ ایڈی جائے
سیف ملوک جیہاں ہنگوں چالیا عفریتے
بہت ہو زمینوں اوچا چاہیا کول اسماناں
گرمی سورج دی ہمسائے سے جیون تیز ہوندا
اوہ گرمی سورج والی ایہہ پہاڑ اگے دا
اوہو خاطف اوس جہاڑے سے دور تمامی لایا
آتشیں پہاڑوں اوچا دور گیا سی بھتا
تاں کوہ قاف سمندر دے ہانگوں دہرنت اشتاقی
تسبیحاں ہلیلاں سندر جو جگہ کہن فرشتے
ملکاں کول پوچھایا کیہڑے خاکی آدم زادہ
ملک عبادت خاصے اندر دائم رہن گلو تے
بھار عشق اکسی نہ چایا ہر ہر عذر بہانے
شان انسان جیہوں پہلے دا ملکاں نال اگے
جیہوں بہار عمر ہن آؤ ہر ایک پے ل جھکے
نفس عفریتہ کہندا اڑ سے جاپین معذرا گر
آتشیں پہار غضب اشہوت دریا جو شیاں
اردو قول تشبیہاں ہے استریاں تانیاں

سوتی ویکھ وکھن سبھ سیاں تاں رتوں ہر
جھولی خزاں وچھوڑے والی باغ حسن کملاناں
سکے رنگ محمد بخشا ور وجودوں جلیاں
لیکن بہت چھپایا مینوں کہندی گل نہ دسیں
نانہیوں جیڈ جہان رنگیلا بہتر رہن
خبر ضرور ہوہی بی بیتی پہنچن کد سو کملاں
تھوڑوں نالوں نال لیائے ہن گگوں جہاں
ہوسی گرم اودیک شہزادہ لازم گجے پہاں
غیر لیا شہزادے تائیں دل ہووے
دیو ہی کار بیکار نہ جاتی ٹریا نال ہر
شہزادیوں سنوں پیا ایہہ سنسار زماناں
اوہو خاطف وسے پر شہر دے جے اک
ہووی جلدی جہان محمد صدقہ جنگ لگی دا
یار ملن دے آسی اوہ تے کیتا قصد
نازک بدن شہزادہ مرسی سیک ذرہ جے
گمن آواز ہی اج پیر دی خلق اللہ اساں
کیتوں چا رنجاوے کہتے عشقے عجب
عاشق اج عمر جے نور سے رتبہ ہور زیادہ
عشقے دے لہرے اندر مار نکدے غوطے
آتش بلی جا سہمر سے انسانی ناوا
کہول نہیں ایہہ گل محمد ہمت کوئی جلدی
ہور ہی تالی مدہ گوئی بندے
عزماندا رچلے ہور ودبندے کرداہو
عرض ہوا گلیم گوشاں تینیں لنگے
بازو بندیاہ سجدی ہوں خ دینہ

سمجھن والے سمجھ لیسن گی سرگو تہجا وچہ بولی
آتشیں پہاڑوں لنگھے شہر گلیم گوشاں پہنچن
یمن شمار شمالے اندر جا بہتا جیو ملے
شہزادیوں کیہو میں شاہا اکھیں کہول اتھالی
اکھیں کہول ڈٹھا شہزادے شہر زمین مصوراں
بولن خوش آواز تمامی اک تہیں اک نیارا
ہریاں شاخاں رنگ برنگی ہوسے مشک عطر
ٹہنڈیاں چھاں نواں بیٹھ درختاں پانی وگن نالوں
اوس گرد دیدے سارے چڑھے نہراں باغ کنارے
کیتے گلگ بنفشہ ریحان نسرین سنبل
خوشبو وچ قماش نفیعن ریشم سجارے
خوشبو نالے حوض کتنا تاں تہاں سب سلطانی
دلوچہ فکر دلیلاں کردا ایہہ بہشت پیارا
ہست دنیا نوں ہو یا ہونواں تاں اسجائے آیا
مرجان تے یاقوت زمرد گوہر کو ہی ہٹ بیار
تیہر دلیل کرے اج راتیں سر اندیپہ اللہ رسائیں
حکم ربدے نال اوسجالوں عفریتے چا اندا
ہرت ڈٹھا عفریتے وعوان پر اوس گجے ہیچے
گھر بابت گھر بیٹھا ہویا تہکانے کملایا
شاہ پری دے خیمے اوتے کیتی تیز اوڈاری
شاہ پری بہت ہیرے سمر تر وے کہا سورج گرمی
مطلب اپنے پچھے چلی جو گذری سو جنگی
لیکن آرا گیر نے چلنے ملے جھول آئے
جان بافیو وچہ گئی اگیرے جنگلا نظر آیا
لاہورودوں نے یاقوتوں اٹھ ولے سبھ لگے

پھول نہ رمز محمد بخشا وس حقیقت اوتلی
برکت نال عشق دے گذرے بہتیں دریا جو شاں نوں
مہر افروز دے شہر پہنچے لتھا دیو سویلے
لعبت باز جگہ وچ بیٹھے ویکھ زمین جو ستالی
چاندی خالص دا سبھ خشتاں باغ طلا کناراں
ویکھ ہویا حیراں شہزادہ واہ واہ سرجن ہارا
ہرڈالی تے پنکھی سوہنے بہت عجائب خوش تر
ووہدوں چشمے شہدوں میٹھے وس حصار زلالوں
خوشبودار چنگے ہتھیں جنگلی گاہ عجائب سارے
ایہہ سبھ گاہ محمد بخشا ہور ہزاراں گل پھل
چوپان گلی سبھ سوہنی تہاں عجب ریت دسے
ایڈ تجمل ویکھ شہزادے بہشت لگی میر ایہنے
ہوسے پا سچہ نہ حاصل ہوندا سرگ مرگاں نیارا
خبر نہیں کس سر الہی جنت وچہ پہنچایا
چکڑ نہ چھیں عود صندل سن سیہوے گہہ سنگار
میں نالے پری اکٹھی اج خبر سوہی جد مرساں
تاں ایہہ خواب خیال نہ موہوں سرگ نام اس تاندا
سے کو ہاندے بیٹھ الوان ان لتھا ایہ اج
شہزادی نوں آکھن لگا ہے آدم دا جاما
شہر کیتیں کوہ قاف سمندر لنگھ ایوں اگیری
بیٹھے زخم ہوے وچ جسے آگئی ہن ہن مرے
پر ہن ٹھگے کچھیں او گیا بہت اہو دل تنگے
مطلب اپنی دی گل کریئے جے اس ہاجے کرا
جنگلے اندر جنگا سو ہنا انت نہ جاندا پایا
زنگار رنگ جڑاؤ ایسا نظر نہ آیا اگے

عقدوا کوئی ناد ن نہ کھنچے نا کوئی بہوں لگا
پوت یگانہ کا ہنوں ماراں بیٹی اپنی بکڑ ہو
کرکے ادب سلام تمامی یوہے عرض لکھا ہی
ڈہی باہجہ کرن جیرا کی سنتوں لیں لی آ
تاں اوہ آدم ایسا ولیاں جہیڑے بار گوائے
خاطر خدمت لکھ دارین اپے آپ کریسین
گلوں بند زبان ہو ویگی ٹرسی تاں جرائی
لاڈ گماں چہلیں گے اوسدے کریسن آپ اپڈا
جیکر بہت لتاڑے کہیں گل نہ لگ سی ہنڈا
مہرافروز دیوں سن گلاں جب محبت اوہی
لی لی کہیا ہے اوہ کیا ایڈ کرامت والا
ہو خاطف نے آکھیا سیف ملوک تا ہیں
سیف ملوک دلیری کرکے گول لی لی دا
باہجہ بولائے بولن ناہیں مجلس وچہ سیانے
کر تعظیم جو بیٹھا بیٹھا تاں کوئی گل زبانے
سرپیراں تک تکدی جاندی دیکھ تعجب ہوئے
اچھے اوسدے اقبالاں والے نور دے چمکارے
ہوں نظر سبہیں ڈٹھی کوئی نہ سا ہوان دیکھے
دیکھدیاں ہن مہرافروز نے مہرے وچہ بینے
چل سلام لگی فرمانوں نال زبان رسیلی
کہ پایا اوہ ملک تمامی کے کوہاندے توڑ ہی
ہی سلیمان جیہے تہیں چہوں اندر انہاں ہکاں تاں
کیتوں رن نوں مردمیا ہی کس مطلب آں آیا
سیف ملوک رہیا چپ کیتا بولنا ہویا جواب
کر بند لفافہ اوسے لکھیا نام پرے دے

دور کیتی ہن کس نہ چلدا کی سہر دوس پر آئے
چہورکے سیونوں کہنے ناہیں ساہن کہنی تھگڑے
ہو وی معاف تو اوبلی میر تیجہ کہاں اس وار
اوجہا او عمل بہو نہ باہیتے بنگی بیٹھ سیانے
جیہوے تھے کہیں ڈٹھا صدقہ صدقہ جاسین
ہیہہ بیچ جاوی ناہیں طعنہ مول نہ دسین ر
کہیں ساہتہ ہے گا غصہ پہلی عیب خطائے
قدرت تساڈی اندر وڈی جیہو کر بیٹیا اکاء
جیہو جیہو کر دی رہیسین ناہیں فرزندا فرزندا
کیہوں نظر پیو ہے اوہ شہزادہ شاہ پری جب کٹے
حاضر کیہاں دیکھ لہاں کی اپہ دلیرے چالا
حاضر ہو بلایوں لیا لی لکڑا ہو گئے جا بیٹھن
کیتے ادب سلام تمامی دیکھ قدر سنے پایا
ناہیں قرب او ہنانوں جہیڑے سخن کرن ان ہہا
مہرافروز شہزادہ ڈٹھا صورت جیں اسمانی
سوہنی ہیں نقش نکلدی جیہیں رنت نہ کوئی
مجلس اوتے تسا یہ بہر یا کوئی نہیں دم مارے
عجب بہشتی مثل فرشتے سوچا سے ہر لیکھے
ایسا آدم زادہ ہوسی کیٹ گہٹ وچہ زمینی
کون کوئی بچ کہو کہاں میاں جا یہن کس اصیلی
آدم زاد نہیں ایں دہر لی لبھدے ہرگز پورے
آدم زاد نہ آیا کوئی تیرے باہجہ جواناں
کس آفت نے چا لیایاندوں الس مکاں بچاپوکن
مہرافروز اگے جادھر یا رقعہ کہول شتابے
دی دیول پرتی لکھیا جو جواب کریدا

اندر اوسدے دیکھ لیوے سندر تخت شہانہ
ہور جواہر نال نکلدی شب چراغ نورانے
سیف ملوک کھلوتا باہر دیو اندر وبنج وڈہ یار
شاہ پری جو ملی آہی سو کہہ سنیے سارے
شہزادی دیر لائق دا ہے قوت سپہ سالاری
حسن جوانی عقل نورانی خوبین نیک انسانی
علم آداب جواب سچاویں خوب آواز صفائی
ہتھ سخاوت مغز تراد نت شیری زور دلیرے
اید سنیوں مہر جگت نی لوٹاں گہیاں بیجا
سیف ملوک نے شاہ پری دی گہری محبت یاری
اینویں حکم پری نے کیتا نہیں خطا اساں ہیں
نال ہریع چال پرے اوسنے بہوں لگایا
منیں لی فرمایا اوسنی تاں ہیں چا رلیا یندا
بی بی غصہ ہو کے بولی اہر دماش ہلیتا
آدم میاندی قدرت ناہیں پیر اسایا پانوں
مہرافروز گئی تد مہرون غضب الہا لیپیا
تاں جھاندی ہیت لگائی ہائے ہریع جانی
بے باقی بیتیری شوخی ایسی بے حیائے
تاں عقباں سنگ آپ چہار ہی لاندے ہیر میاں نے
ہے اوس ایڈ قیامت جائے باہجہ درون نہیں ایہا
آدم میاندے کر ہر نے دیکھ جوان توائے
باپ اوہ شاہ پال بہادر افسر بادشہانڈا
تاں ڈہوس رنگ ٹہری اوسدے ایسی رشتی جالے
ہرگز کوئی نہ سہجہ اوسنوں آپ چیرخود طور کے
ہو گئی جے پیڑ ے ہوندے اوہ لونڈا ایہہ لئے

ان تشیفوں بعلون کہڑ یا گوہر سا اک دانہ
تخت اوتے اک پری پراتم شان بہگی سلطانی
جا پریوں ہویا سلامی سجدی اندر جہڑا
مہرافروز اگے عفریتے سبہو ونج گذارے
اشہر خالی تے وڈہائی دا فشن بیشماری
عالی ہمت بہلیاں صفتاں چہلے گہر سلطانی
صفت تسار سپاہ گری دی رستم نال پوچائی
مہرافروز نگے اوس دسی کرکے صفت بتیرے
ایسا کتے نہ ڈٹھا جیکا رحم اور دے پررا
آہو خاطف لے سجدوسی سن بی بی گا ہیارے
آدم زادہ ہے اک آیا ایں مراد لساں نہیں
کہلیا اوسدا اندر دل آیا جاپے ہے مطلب
ایہی کون مرشد اپنی گون رسولی پاندا
ایسی سخن ادلی کرنوں ڈروا نہیں عفریتا
مرم پیراں نے ہارگما نوان جبدم نظری آئی
تاں اس نے ہتھ مارن لگی ہائے نصیبا
اہہ کی کتیھ نت پیتے نام اساڈے گائے
تاں بابل دا شرم نہ آیوس نہیں کو کیا
گنج کنوار ہی کیوں اوہ ڈاری دیکھے مردا
جنس اپنی وچہ لوہے جلدے جا اسانوں
ننگ ناموس نہ تکدی بتی بنج ہمیں اس
اج سلیمان نبی دی جاکے شاہنشاہ کہا
پریاں چہوڑ کرندی بہیر دے آدم دی
خیرہ سنگدی ہول نکلدی ہنوں لگا
ایسے کراں جیہی جگ جانے لہاں غصہ

نامہ بدیع الجمال

بہر نامی دا نام او سید اجو دسید النعمان
جیکو رزق خلق دا کیتوس آپون ہامیو نگہبان
قسمت جوڑ بناندا آپون جو جوڑے
نور ظہور گلاندا کرکے رونق دیوے بہاران
دیوے تائیں دیوے راہین اگی دی روشنائی
جوہان طبعاند لوکن کو منہالی ذکر کیتی بہر شاہی
الحنان نادی نام دہرایا اک سندے گرخانے
جیہدی خاطر پیدا کیتا آدم تے سبہ پریان
خوب حسن محبوبان تائیں دتیوس اپنے نوروں
سچے عشق او نہانہ سے اندر پادتیان تاثیران
جسنے قدرت دی ہتھ کالی لیکھ لکھے ہر بندے
بادشاہان نوں تختوں سٹے دیندا تاج غلامان
بعد اس دے ہن عرض گذاران دادیدی درگاہے
ہر زیدار عفیفہ دایم دامن پاک آلودوں
اے دادی فریاد سے جوگی جا ہنیں کوئی ہینوں
نہ ہی میرا صرفہ دادی توں دوکہ ٹالن والی
طوبی روکہہ تیری جہانوں سیوں ہین نشانی
جیہدن دی مین پیدا ہوئی تتے وانہ لگی
ہیہ جوان شہزادہ سچا مصر شہر دا والی
کیتین قصے سر پر سہے آن میرے لگ پہتا
مت اس گلوں غیرت آوے غصہ چڑہے نسانوں
بہاری مرض محبت والی حکیم نال قضائے
نوں لوں کہار نتی لون ہویا ہی مصیبت ڈاڈہ

روز بروز پوچہاوے روز کیا خاصان کہانا
ہر ہر جاے آپ پوجاندا اندہ ہوندا
توڑ نبہ لاکہہ کرکے جیتراے ہرگز کسے
مست محبت نال کریندا طوطے بہور ہزاران
سوز پتنگاندی دل پاندا اندے کر گردا
ہوندون اکو جنس محمد اگردن فرق کرہے
آل سمیت درود سلاموں تے شرف جیہاں
عاشق تے معشوق بناۓ ہر کرکے جہان
عاشق دی دل جہاگ لگائیوس ہیچ ہیچ
معشوقاندی جیہر دلنون جو کرن سنگ نیران
ہور کسی تہین ہور نہ ہوندے اگہر ادہو
معشوقان تہین عاشق کرد کہن ارکان
دانشمند اقبالان والی روشن دا گر
شرف اقبال آسانوں لدہا اسر شہر
سر میرے تے جو دو کہہ ورتے
سر میرے تے ہے تہر تیر نہ دہ
ہن ہی ہندی غماندی اندر توں ہن میری
ہن ناز غیبون پہانسہ ملیا ساڑ سٹی
صورت میری کہ صورت چاپوس
جیہوں لی تک صورت اسدے عشق
گرنی رب سچے دی ہوئی دوس نہیں
اتوں ضربان مارو جہورا دم دم
مرہم ہے ہتہ تیرے دادی نوں میر

جیکر حال اندر دا دیکہین جو میرے پر ہوندا
جیکر حال بچارا انگدا حال اندر وچہ جاندا
شہزادی دی درد وچہوڑے کیتے جان ازائین
کہیے وانگ کبوتر پہتکان طاقت تاب نہ رہیا
توں بلائین لیندی آہین جیہون بلانہ اہلی
اک اک وال میرے دا سرفہ کردی آہیں توں کی
بالوالی مہر محبت جے توں نہ رج نکرسیں
کون علاج کرین کجہ میرا دلیان سندا دعائین
دردمیان ہان ماسی وندے یا ہر نالے دادی
مینا بینیا بہل نہ جائین کرین ملاپ اسادا
چادر وانغ لگے گا شہرت لتے بدنامین
دادی دا نام گمین گاتو تمن خوشیان کرسن
کیا جت رہان منت ہاندی وس نہین کجہ میرا
ہین جنس نکہیڑین ناہین کغونہ کغونہ جاتی
محرم اغیار نہ جانے سیف ملوکے تائیں
کیل رہیے عشق اندے منے پالی
عرض سوال نہ بندیا ایہو خواہش شادے
ہین تاں بہت افسوس کریسین وسیں تلیان ملسین
روز ہی رنعی روجن جان سینا ایہ قصہ
بعد عشق زور آور سبہ تہین قتل کریندا
لکن جان نہ دیندا ہرگز اگے چڑہائین
عذر بہانہ رڈ ناہیں جو آکہے سو کرسیے
وجان منگے تان جلدی سر اگے جا دہریے
عشق تہا ہر کے نہ دلیانہ بچیا کوئی رڑکے
داہو نہ نہ ترڈا جو جگ جہگے ہتہ رگے

ہووے محبت اگلی مینت تے بیتین کہل پہوندا
حال سٹے غم ماچہی تائیں جے اوہ تکے داندا
نکہ چہ آئی ساس پیاری جیہدے فیر ملامین
تدہ ہوندی ہین کیون دو کہہ رندے حال خراب جیہا
بن بلا لگی بن دردی کر میرے ہمراے
اج نہیں آرنگدی ہینوں اگ ملی وچہ مینگے
ہیت مرسان تان نال افسوسان ورو آہین ہرتین
ہور نہیں کوئی داروں چلدا سیف ملوک ملامین
تان ہیں ظلم ہجردی ماری تدولی اہران فریادی
نہیں تان کہا کتاری مرسان لیسا ننگ تساڈا
گہر گہر اندر قصہ پوسی ملکیں شہر گرائیں
ساک شہو نکرسین تاڑی خوفوں مول نہ ڈرسن
رکہہ امید توقعہ بہتی ہتہ پا پلا تیمرا
مذہب پاک عشق دے اندر کیا جو پڑا کیا رانے
نال حقارت دیکہین ناہیں ندا ہے رب سائین
بے برساندی قید یونگرو سدے پلک جدائی
ایس مردانہ تروڑین ہیرے دہین ہیودر دادی
ایہہ پیا ہیر لیے ناہیں بچہوں تاندے چلیے رنہ
ہو کچہ کہندی نال عشق دی پیش نہ جاندا غصہ
جیکوئی صلح کرے سو جیے کوئی نہ بجہد الوبان
سن رضا محمد بخشا بچے تدہیں جہر ڈیان
دیگر یوں جیہ ڈہنان ہو دکھا ہنوں کہل کہل
سو سیانان نے مت اکو ڈاڈہے کولوں ڈرسیے
شاہ منصور انا الحق کہنوں رہیا نہ سولی چڑہگے
ڈاڈہ نال محمد بخشا کہین بہل پا یار ڈرگے

کرے چھیڑ کہیڑ کریندا عشقے چاپل جڑدا
مہر افروزی سد شہزادہ اپنے پاس بہایا
نرمی نال پوچھے گل ساری دس بھا جو ولی
شہزادے نے حال حقیقت اول آخر تولی
بی بی کہیا ہر او وہ صورت پاس تیرے سجائے
بی بی کہیا دس اسانوں آکھیں دیکھ بھالے
سیف ملوک حمایل وچوں صورت باہر کالے
دیکھ ہوئی حیران پشیمان بہت شعاع حسن دا
معجزات نبیندی وچوں ہرا یہ بی کوئی کارا
سر پیراں تک سکدی جاندی دیکھ لگی حیرانی
شہزادے نوں کہندی بیٹیا دانشمند سیانے
سیف ملوک کہیا پڑھ دس سان جیکجھ لکھیا ہووے
بی بی نے فرمایا بیٹیا آ پڑھ کہاں ایہ نانوں
کہیوس سارا ہو لکھیا ایتھے جبدی ایہ صورت
شاہ پالے وی بیٹی ہوسی اوہ شاہزادی خدا جانا
تخت بدیع جمال پریدا باغ ارم وچہ ہوسی
دوجی صورت جو مردانوں اسدے حرف نشانوں
عاصم بن صفوان ہوویگا والی تخت مصر دا
جاں ایہ گل سنی اوس بی بی گتو ہتھ اوپر دے
دوہتھوں اک کتاب نرم کتھے بی بی تبولے
سیف ملوکے سی اوہ لگے یاد صحیح زبانے
احمد مرسل ختم نبیاں وڈ جگدی اجس شاہے
مکے مدینے فرشتے جیلے باعث خلق تماماں
نبیاں ماں امتے آج ہوویگا آخر وچہ زمانے
جان ونباں تے پیدا ہوسی اج نہ کفر کفارا

پڑدا پائے یار ملائے مت رڑدا …
خلعت وی وڈیائی بخشے قرب …
کس جیلے سنگ بیٹھوں ایتھے کتنے …
بی بی اگے آکھ سنائی پردی وچوں …
کہیوس کول رکھاں ہر دیلے اکر …
جھوٹھا سچا معلم ہووے عشق …
مہر افروزی اگے رکھی ظاہر کھول …
دو توجہ کہندی نقش اجیہا الیون کدی …
صورت اوتے کدا جیہیا قدرت دا …
کی سکدی اک پاسے لکھے خوشخط حرف …
علم کلام ہوویگا پڑھیا ایہہ اکھر حرف …
ہر بولی ہر خط دا اکھر خفیہ نہیں او …
شہزادہ وچ بیٹھا اگے پڑھدا حرف سجا …
نام بدیع جمال پریدا ہوسی سند صو …
شاہ رخ دا پیو نبی سلیمان ایہو لکھیا …
اک شہزادہ عاشق ہو گیا اوس …
عاصم شاہ دا بیٹا ہوسی سیف ملوک اس …
چار اکویں شہزادہ ہوسی اگے او …
شہزادے کوئی جا رہی سی اوس …
سیف ملوکے وی ہتھ دلی پڑھ سمجھایں …
پھولیاں ہی نکلی اگوں صفت نار نور …
صلی اللہ علیہ وسلم ہوگ حبیب …
آل اولاد سمیت اونہاں نے سوہنے …
نام محمد حبیب جیسے عبد اللہ دے …
کر اوہی کہر کہر ہوے گے گنن …

… عالم تے روشنائی ہوسی نور ہدایت گولوں
… ظلمت جہل ہنیری جاسن شمس شریعت چڑھسے
… شہر حقیقت والا جاسے ظلم مجازے
… ان جہاناں وچہ دھروے اوس نبیندی ہیبر
… بی وی نکلے اندر ہوگ اسے پس پردا
… وجود شریف اونہاں دا ایتھوں ہوگ نہ ظاہر
… محبوب الہی خاصہ سر افسر لولاکے
… یارے اوسدے مٹھے ہونگی دہر تا نیر جگ سارے
… یوسف اس دا ال نہ جیہا ہوگ جوان اجیہیا
… فرشتے عاشق ہوسن صورت دیکھ پیارے
… برج ساہواں حل نہ تکسی جیس نما کے چلسے
… اوسنوں کول بلاسی عرشوں چاہڑ اگیرے
… زاغ غلامی والا جو ہدین واحین لاسے
… جہانیں خوشیاں ہوسن جھوٹن مگ گا من
… بہار ہوسی کل عالم وسن جس رحمت باران
… کوئی تابعداری جاسی سو مقبول ہوویگا
… ان جہانیں نامے کرسے چار سکار پیارے
… صدیق اک عادل ہوسی اک سخی نکھ دا تا
… غالب شیر اللہ دا ہوسی بھائی پاک نبی دا
… اوس زور کہٹے گا ویتیاں عفریتاں
… دل دا سوار ہوویگا خیبر دلدل کرسے
… جوڑ او ہدی کوئی کوٹ نہ جھلسی شمش بلس منحر
زور او ہدا کوئی ہو رنہ جھلسی فتح پہر سید تو
… صفدر شیر بہادر شاہ دلیر سپاہی
زمیناں تے آسماناں اوتی نہ جت اوسدے کہ نسی

جہل جہان ہوویگا تازہ عدل رعایت گولوں
کھیں راہ طریقت والے ہر کوئی اندر وڑسے
معرفت بازار محمد بخشا رونق لاسی تازے
جو کوئی اسدا کلمہ پڑھسی دوزخیاں نہیں کیسی
دین اپنے نوں ظاہر کرسی زور تروڑ کفر دا
مائی والی نام اوہدی دا پڑھسن کلمہ ظاہر
قدم مبارک اوسدے چمن نوری ناری خاکی
سایہ نال شریک نہ ہوسی نوری بہن پیارے
دن دن اس دا چپ زیادہ چڑھسی کدی نہ جھلسی بہایا
سبھ نہیں بے پرواہ ہوویگا نال ربیدے یاری
بولی وچ رمیگا چھپیا ہرگز جہاں نہ جھلسی
یاراں نال کلام کریگا تم میرے ہم تیرے
آ رلسی ووکڑے لگے خدمتگار کہاسے
کرسن ملک مبارک کیا ہی صدقے ہو ہو جاسن
سبھ سپیدا ایش اوس نعمت دا کرسن شکر ہزاراں
جو منکر اوس پاک جنابوں سو مقتول ہوویگا
پنج جو سے اک جنبدون ہوسن رحمت نال نگارے
چوتھا شاہ مردانہ ہوسی نال عشق مدھانا
گنتر وچہ آوسے ہرگز رتبہ شاہ علی دا
نعرہ سن کے کوٹ گرن کے بوسی ہاج جیئیاں
وا ادل سٹسی لا کے کفاراں جیت پا منہ رمر
سے رستم لکھ جمن ثانی جھلن سکسن نیچہ
دین اسلام کریگا پکا کڈھسی کفر جہانوں
سی سورج نہیں روشن ہوسی کن دوہ سیاہی
حوراں ملک نصیب ہونوں جس پا اوہدی عرش …

نوکر جیہدی ایسے ہوسن وہ سلطان اوہناندا
آدم جن ملایک حوراں سبھ طفیل اوہناندی
آدم اجے نہ ہویا آہا جاں اوس نبی کہایا
مہتر نوح سلیمان موسی جھنڈا اوسدا چاندے
کرسی عرش تے لوح قلم سی ناں سورج چن تارے
کل نبی محتاج اوہناندے اوہ سرتاج تماماں
آفرینش حضرت جی دا کھولا ذکر کتابوں
خوب آوازہ تن من صافی عشقوں روشن جھاتی
سبھ صفتاں اتھیں صفت دوئی ہویا فضل
جیوں جیوں پڑھے اوہ چا نال اوا صفائی
ہر پتھر ہر ڈالی کنبی ہر ہر محل چبارے
شہزادے دے سر لے کیتا لکھ پریاں آسایہ
مرگاں مرگاندا غم چھڈیا شیراں دندواڑیاں
سن کلام کہندے سر باہر مچھ سینہ ساڑندا
شور شہر وچ ظاہر ہویا اوہٹیا شعلہ نوروں
حالت وچ بیہوشی ہوئی سن پیر جوان ایانے
حوراں دوڑ بہشتوں آیاں جیہن موئی ولی سیانے
چھوڑ اسمان فرشتے آئے سن سن ہو دیوانے
کوہ قافاں دی نکھر آئے ہور حیوان جرندے
روون تے کرلاون سارے شوق کنوں دل بیتے
جن دیواں عفریتاں ہلکیں کرہاں تکے آئے
وچ ہوا رستہ مڈے نکھیر تے فتراف کی مر
نعل ہیا اسلمنن توڑی دے ہر پتھر کچھ ترمیا
اول نہ خیک جھناہندا شان نہ جھندا ہیا
جیوں جیوں پڑھدا نام نبیؐ دا سیف ملوک شہزادہ

نوری بدن مبارک ہوسی سرور شاہ شہاں
اوہ سلطان نبیاں سندا ہور طفیل اوہناں
انبر دھرتی دوزخ جنت خاطر اوسدی بنایاں
اوس عزیز اگے ہو بردے یوسف جیہو کا
ناں بی نور محمد والا مہندا سی چمکارے
آل سمیت محمد مجتبیٰ ہوس درود سلاماں
خوش آوازی نال شہزادہ پڑھدا جگر کباباں
نالے دو کھیا پھیر ہنوالا ہور عنایت والے
کھولے عالی صفت مبارک پاک نبیؐ دی نوروں
جیکن نبیؐ دا اثر کریندا اہ سینے ہر جاے
ہر فرہنوں رقص عشق دا جھکن وانگ ستارے
جتھے تیک آوازہ ہوندا جیو جنتر اڑ آیا
عنتر باز سبھو رل آئے کٹھیاں ہویاں ہر تھاں
مجلس اندر ظاہر ہویا معجزہ پاک نبیؐ دا
اُٹھ فراش پیا وچ خلقاں گیا نیڑے کباڑی
اکدو جے پر لرزہ آہندا ہو دا شہدے جیون ہٹی مجرا
صفت نبیؐ دی سن سن رووَن اکھیں سد قربان
شہزادی پر دھندی جیونکر شمع ادبیر دا ای
سن کلام زمین تھیں باہر نکلے سبھ چرندے
پڑھن درود شہزادہ جیہدم نام نبیؐ دا اچے
ہوئی ہجوم اجیہے گویاں روز قیامت ور
جنتے دی ور ولد سے کھلے دوزخ ہو سن دے
حضرت دی سن صفت مبارک ہر کوئی تا کہ ایم اجا
صلی اللہ علیہ وسلم وہن عیب اجیا
تیتھوں تیرن ہو آواز صفائی خوش خردن

جیوں جیونکر آواز اوچیرا تیوں تیوں بنگھ صفائی
صفت نبیؐ دی پڑھی شہزادہ دے کے خاص اکرادہ
پریاں جن پکھیرو وحشی سبھ اکٹھے ہوئے
اوہ بھین کہارین رونی بی بی منجوں جھو لیں پر تجھے
جاں پھر سیف ملوک شہزادہ کیتی چپ کلاموں
بی بی لے فرمایا بیٹا عرض تیرے ہن ایہیا
ایہہ وہم نہیں سر ہوندی ہے کم مشکل بھارا
پریاں ساری لوک نیارے پورے قول قراروں
زیب بہانے کرکے پری کسینوں گو
سن جواب شہزادی سنیاں لگ گیا غم حیا
ماری کہندا مہر افروزے عشق اوہدا ازمایا
ہور عفریت بدیع جمالے گھلیا آہا گیرے
حال احوال شہزادیوالا نالے اپناں سارا
اس ایہہ رب پر عاشق ہو کے جھلے مہر نزولاں
ساری ساڈی جیب لامیں ہن مر دے وچہ سلاں
پیارے ہن جواب نہ اسنوں جی تون دا او میری
ہے ابہہ ہے دو کھیار ایہ پر سلیا دردوں
حال الٹن نہ بدی اوتے باہیں تیل جوابوں
ربا تاں ہن بی بی مرساں گھڑتہ بیچے رہساں
مشکل ساتر ے در گھلیا موڑیں نہیں لمبا
جاں جاں جانیری تن ایہو خاصہ لداجانے
ہیں ڈٹھے باجھوں ہانسے کیتی پیدا شنائی
آدم جن پر پوچھ کہڑا ا تینے ہمت والا
ارم شان مکام ذرعیت صورت رنگ جوانی
بی بی بھ حقیقت سبھی گل نہیں ایہہ کچے

دم دم نال نبیؐ دی برکت ہووے کلام سوائے
ہوندی جانوں بول سیلے روشن صاف زیادہ
کیتا اثر کلام تماماں منجوں بھر بھر روے
ہائے ہائے کرکے رونیاں اوتھے ہور تمامی پریاں
ہر اک دا جیو جا آیا گیا خاصوں گیا عملوں
شاہ پری ہتھ لگے کیوں بنے سبب اجیہا
توں آدم اوہ پری شہزادی وڈی بلند شانا
ہیو فالتسانوں گندے بیچ و سخن تکرارون
سنجھ لگے تاں انہوں کیوں چھوڑ کبول وکور
ہوند کن ہوش ڈٹھا کہا گروہی ہوش گئی ہل سارے
اگے ہے پیغام اس گلدا بی بی لسی رایا
سبھ حقیقت لکھ پچایوس کم دادی ہتھ ہیر
داوی اگے ظاہر کیتا کرین اساڈا چارا
مینوں بی ہن عشق اسدے نے کیتا مشکل نجولان
جے ایہہ ورنہ دیہو مینوں تھیں موت قبولاں
جے اکو ار جواب تولی مرکے ہوسی ڈھیرے
اندر اسدا ایہڑی پڑے باہر دا ایہہ مرداں
ساعت ڈھل نہ لگسی ہو تو زین مرسی الیس عذابوں
جے تدہ ایہہ احسان کیتا مہر کی کہساں
سیل انوں دلبری نہ باہیں مینے عزولاسا
جے جھڑ کیں مرجاسی عاشق میں بی ہوساں فانی
رنیاں اولے کوئی کرلی ہوسی السیاں مردو فانی
ہو اس سفر قضئے کڈھے میں پریاں گت ہشالا
گھلیا لکھ لیج جا مے صفتاں نیک النسانی
شاہ پری نے سخن ازمایوس کوڑ لکھے اجیہے

جیون جیون شاہپری نے تکھی تینون ڈہی جا کے
جے اس عشق ہیوشی وچوں بیچ کے باہر آوے
عنبر شہبتان شتابی مغز او ہدینے ملیا
شکر گذار ہوئی اوہ بی بی کرن لگی دلداری
آکھن لگی اہر شہزادہ ناکر غم نہ جھورا
نال عنایت رب سچے دے مشکل حل کراسان
فکر نہ کر میرے وچ ہوسی لاسان جان جان سرسانی
سیف ملوک ایہ گلاں سن کے ہتھ بہن اوٹھ کھلوتا
بی بی تائیں وسیع دعائیں لوہی رب جزائیں
بی بی تے فرمایا لیا ہو جیب بہر چے خانے
کھاوا کجھ طعام شہزادی لایق قدر طلبدے
جان کجھ ہویا اپنوہ رہا ہے پچھدی بی بی
سیف ملوک مجلس اندر بیول رتی سبھ رتی
ہرا ہو ہی بارن والا ملکہ دا چوٹکا را او
صاعد بلند اقصہ ہور مصیبت اوسدے
زور روتے دیتا سبھ کوئی نالے بی بی روئی
خدمتیا نتو کہیا بی بی جیب کرو تیاری
ہو ہا تیار اسا سی پہر عفریت بلایا
بی بی حکم کیتا عفریتے شہزادہ تیائیں
مین بی ایہہ تک آئی جاتو دل نہ لاسان ہوکے
او ڈوبا دلو محبت جایا اک پل کیتے نہ اڑیا
باہر باغوں سی اک چشمہ لہندا اوس او
تا میتن جی ہیرا آیا ہجوں اوہ بی بی دا ڈیرا
باغ ارم دی گرد چوفیرے ہوسے گئے در ٹے
پریاں زیور گہنے ہیریاں جوڑ کر ہیر ان ٹما خانے

فکر پیو ہس ہن جے مرجائے ہوسی ڈی ہلاک
دیاں دلاسا لانواں آسا سا کر ان رہن ہاں
سیف ملوک ہوش سنبھالی اوہیاں فاکون بہا
غور دلاسا جیوصوا سا خاطر بے شمار سا
کم تیرے وچ ہمت کرسان قسمت نال نہ زورا
مطلب تیرا کارن ہنسیں باغ ارم وچ جا بیاں
اللہ بہادر خاطر تیرا شاہ بیا سے گھر کرسان
تھک نہ نسے ست سلام کریندا جیو پیا سے ہا
جیتوں بھلا میرے سنگ کرسیں اجرے دیے کا
یور رکاب لگاندی جاندی خدمتگار سیلاں
رکھ امید پیارے پتے فضل نیارے رب
دس نہ بانی اپنی سالوں ساری سفر کہانی
دریا وانوچہ جو جبہ ورتی جو گذری وچہ دہرنے
واسطے سراندیپ شکن دا حال سنایا باہ
سیہوراس ہر اس سنائی مجلس تنے ہوئے
تتیاں دی گل سن مجلس سن سن کہا
باغ ارم ول ٹرے شہزادہ خرچ دیو جو کاری
آہو او ہو خاطف جیہڑا اگے جالب با
صحی سلامت باغ ارم وچ اگے جا ہو یجا ایں
عفریتے شاہ کا ہندے جایا ہر حکم
سیف ملوک اس بہرے اندر باغ ارم
ساعت گھڑی آرام کیتونے بیٹھ رہیا
لشکر فوج نشان نقارے شوکت شان
شارستان سونہری اندر فوجاں ہا
سیف ملوک نال مجلس ہس ہس کرن مذاکرات

آنون ساتھ لگائی تنبو باغ ارم وچ لتے
سجا سائی بان شتابی شہزادے پرلایا
شاہپالی دی میلے کارن ہو گئی اوتھہ سا
خاطر جمع تسلے کر کے آہو خاطف آیا
ادبجائی کجھ پریاں آہیان ہور کیی طرف نیے
کہہ کے گئی اوہناں نوں چتیا دیکھ آدم دا جایا
اوہناں نوں کی سہرفہ آ آ گیاں جتیوں جا ناں
سیف ملوک اکلا رہیا پاس نہ ہو س کائی
گل پھل رنگا رنگ ہی تحدا ٹکھی خوب ہزاراں
رم رم شکر ربانا آکھ حمد ثنا سروڑاں
بریان باپ چاپہر دو کہیا سے چم چم سوسن اوندہ
بر بر کی خبر اوہناں نوں جار ہیتا کس جاے
اوہناں سکھ لائی ہوسی ہو گتی مر رہیا
بال میرا روندا ہوسی دانگ بنی کنعانے
مین اج باغ ارم وچ سیر دا بن پیا نداآڑا
ماپے غم میرے وچ ہو سن گرد سنت سیاپے
رورو کے ہن ہر یا ہوسی ہیکو میرا نا میبان
اوسکدے ڈاہمیں ہو سان مر کے خاکوں رلیا
مینوں رب الی وڈیائی موج بہشتیں اناں
اینہاں خوشیاں اندر آ خوشی نہ چکدے کے
بیتے سال اک راہ چلیندے خوشیاں مانن لگے
خوشیاں خوشیں سیر کریندا انظر چوطرفے پھیر
لکھہ ہزار درخت پہاڑی بہت بلند شمارن
شہر شعاع اوہنا ندی گیتا انہر از رنگ نیلاں
بنگلے محل چبارے دہولر باغ اندر خوش جائیں

مین جلیے شاہپال شاہپر نوں وہو کہڑے سو نہ شہک
بستر لا ردتی گا و تکیے عزت نال بہایا
آوہ حیدوں قضا محمد رانا نواں ست مارے
دیواں خبر پری نوں جیری سیف ملوک بچایا
گئی شہزادہ سوپ اوہنا نوں بہو واقف غیبی
شکر کوئی کر یوتا ہیں ایہ کہہ سانوں ڈی آیا
خوف خطر دی جائے رہیاں شاہپال نہ ہاناں
بستر توں اوٹھ سیر کرنیدا باغ اندر ہر جا کے
پھلے بھلے رو کھ نورانی انت نہ سیودا ران
جیوندیاں وچہ جنت آند دس لگ گیاں پکھ نوارے
لون لون ٹھنڈ اوہناں نوں پوندی جج اگ لگدی آہی
کرد اسیر بہشتاں اندر صورے آس پوچھائے
اتنی ہرتنا پار نہ آیاں کو سے خبر سے بہتا
ناں اوس معلم یوسف والی یوت لدہی سلطانی
تاری ہوگ میرا تن خاکی جالون رکہ کند ڈاڑا
خاکوں اندر سوندی ہوسن جیونکر ہاسے تاپے
آتش غم میرے اسدا ہوگ جلایا سیناں
یا وچہ وخت قضیے بہارے پار کہڑا سے ملیا
تا مینوں بیار میرے ہن دیکھی سنبہر ہو سے کلانان
تو ٹھے کول بخندی سہیا تو ٹھہ چڑ ہے نان و
ہو ہی بندہ نہ پہتی کدہر سخان پچھے نان اگے
او دریا رہے کوہ قاف اسنہا بون ...
نال اسمان جنہاں دے چوٹی وسن قاف کھلارن
دنگ ... سیودسن کوئی سو ... ان
دو جفیے ورسن مجلس خالی ... ہزارین

نقش نگار عجائب سوہنی ہر ہر طرح نیارے
تک معمار اور اگی والا کند ہویا تعمیرن
ہر حیوان انسان پرندہ صورت نقش نگار نیارے
ہر پاسے خوشبو پہلاندے مغز معطر کردی
شہزادہ تک باغ ارم دا ہور تعجب رہیا
بندے لے کوہ قافان اندر باغین تعمیر ایہن
جنت تا علے کہندی جینون ہوگ متے اوہا ہیا
کرکے سیر بہار چمند اپہر چشمے پر آیا
خوش ہوا نہایت منٹھی بہت سکھا ونواے
گن ہزاران لہری لہران سو چے تہاں کنارے
تان رونیدار وکہہ کنہیر چشمے اوتے ہیسے
جھولی واہن وچہ شاخاں کرن اشارہ ایہیان
چشمے وچوں آ پیا سے ٹھنڈا پانی پیو
ارو لے دی چہاں ازین جاگ سہو یاد راز شہزادہ
مدت واندہ رایا آیا نیندر کہل مل آے
سے برساندے اہدی کہکے جان روح منزل اتیا
نفس سودا سنگے شیطان آن کر ہی اپرالے
ستون سخت ہونون پرہیان کہن حکیم سیانے
ویری دشمن موے گُھو واساہ وساہ نہ کریے
کر کر زہر بلعنت بہالی جان میلے پر آیا
تک پیادل اہن ساقی بھر کے دیہہ پیالہ
قیدے اندر ران امیدی پہلے ایم صبر دا

ویکھ نقاش خیال وہدی دے ہوش گئی سبا
حکمت کاری گروی وسی چتر کار ہنر دی
بہت کمال نہایت سوہنی زیور لالہ سہانی
ہر سوے تہین پاس بہشتی قوت وسی جگر دی
وسو چہ کرے بہشت اصلیا ہوسی کدا جہیا
ایہہ عجائب رو کہہ نہ ڈہٹھی تان خوش آیا
دنیاں اوتے کہتون ہوے سندر باغ
جس پر آہو خاطف آیا اول آن بہار
سے برساندا امندڑا اباڑا کرے ہزارا
ٹھنڈیاں چہاواں کولی کولی سبزی فرش
دریا بیدی چتری ساد ہوگ نہ سوہنی
آہو مین تساڈ نگارن خوب وچہان ڈا
چہام گمنے آرام کردے گہڑے آسود
باغ ارم دی واو سکھالی مستی چڑہی
ستا ہو بیہوش شہزادہ دشمن وار چلایا
اک گھڑی دی غفلت خوشیوں وڈے
باغ حقیقے وچوں پھڑ کے قید مجازے ڈا
اوس قیدوں چہکارا او کہا کہ ہی بار دمکا
سپ موئید اگند لے جے پھر بہی ورین
خوشی عزرت غفلت کیتی روح نبد مر پا
دشمن ورے وس بیوس کلب بے بر او
کن رضا محمد ڈاڈا جو جا ہے سو کردا

داستان خبر شدن دیوان را کشتن از دیو جنگ دن قلعہ اسفند باش و جستن ایشان سیف ملوک و یافتن

ادی ہس قصے وی منیون مصلح و سانے
شہزادہ جبدم کہٹا سیف ملوکے

پہر کہیون چل بکر محمد گل شہزادہ وا
جانی رہ گذشتہ ہو گن فریاد کوکے

بعد اوسہین مابپ دیوی خبر ہوئی اسگلے
ماتم بہت کیتا ہیدا سوگ وڈا وچہ دہرتی
ہرہی بوہے ہوئے سیاپے ہائے شیر اہو شیرا
کون بجگت پی اسمانون کر گئی ایہہ کا پا
روندی دہوندی تے کرلاندی لوکاں ایہین جہاناں
زبان اس سوگوں باہر آیا کہندا شاہ دیواناں
الہا دلیر زور آور ہا ہے آدم دی کی طاقت
اسفند باش قلعے وچہ کیکر آدم ہے جا سکدا
ہہرا ام التساڈا بیٹا جو ہویا او سجائے
آدم شہدی کی طاقت نا کولی دیو اجالہ
ہوون نال غصے دی تیرا فکر ہویا سودائی
گم نام آیا اٹھ بوے قلزم دی جس شتا ہے
ہا جانا بون آیا لکھیا وچہ کلامے
دشمن بن کسے نہ کوٹھا رُہ جا جگسارا
دیوان دیوا کا بروانے عاقل سگھڑ سیانے
اس آدم نوں لوڑ لیا ہو خون کیتا جس
دشمن بن کسے نہ کوٹھا میرا شیر رنگیلا
اے کوہ قاف سمندر جنگل اجاڑ بیاڑان
اے دیرانی سبہی خونے ہتھ نہ آیا
ہر دلایت بوہہ جو ہیرے چشمے حوض سراہین
کابس جاکے ہیدا آیا آدمیاں دا واسا
اک گہرے کولی کدھی لوڑی کر کے سیلانوں بہار
باغ ارم دی اتوں لنگیاں نال قضا الہی
اس درخت اوتے لے آیاں گور نگو مچائے
اے لکوار لو بہا ہزار یا جانگ پیادہ را ہے

اسفند باش قلعے وچہ کہٹا بیٹا تیغ اجلدے
اوہ جہیہ قلزم اندر وزر قیامت ورتے
سائی باب بیٹ سر دہڑی مونہہ نہ ڈٹھا تیرا
دیو پری کوئی مار نہ سکدا اسدا ڈالا لال ہیپایا
کوئی نہ سو جہدا مار لوا لا ایڈ دلیر جواناں
کر کے دغا دیوان نوں مارن ایہہ کم انساناں
عرض کیتی امرانوان شاہا بے اسمانی آفت
سو عفریت بہادر اوتول جانوں کولوں چنگا
او سدا تائی ما ازور آور گڑ اوچہ لوکائی
اوس بہرام بہادر اگے ہتھ اوہٹادن والا
آدم عاجز مٹھ مٹی دی کرسی لمکی کھائے
امرانوان نوں آکہن لگا خبر میںیوں ایہا ای
آدمیاں دے ہتھوں ہوسی موت کبیر بہرامی
سخت شہزادیاں جب لیے اوہ دشمن ہتھیارا
چھ ہزار روانہ کیتے ہر پاسے ہر بہانے
لہندی چڑہدی وکہن پربت لوڑن چپہ چپہ سارا
مشرق مغرب لوڑ دلوڑ کر کے وڈا حیلہ
ندیاں بیلے خبر غاران وچہ جنگل پہاڑاں
پہیر آبادی بہالن لگے ملکین پہیر آیا پایا
رو کہہ بغیچے کوہ بنہور سے دہو کان گہت کرمین
پہ پان دیو لگے سبھ لوڑن مل لیا پر پایا
اوس ہاڑی جالی پہ پان آیا نو جیہا جا ڈٹے
مٹھ درخت ڈھو لے ستا آدم لو سیاپے
ویہ دسوے ایہ خونی ساڈا اہو رہ ہوسی کالے
سہو پیان دبکاو کیے کہن اوتے سیاپے

کون کوئی توں کتھوں آیوں نندہ نہ معلوم ہویا
احمق ہیں یا خفتی جھلا یا مغرور جو اسنے
سیف ملوک دلیر جوانے خوب جواب سنایا
جدوں قضا الہی آئی مول نہ رہسی ڈکی
بیگناہ میری دل جھڑے پریاں آکھیں کرسن
پریاں نے تد معلوم کیتا اڈھ دلیرے جبندی
شہزادی تہیں بہیں لگیاں نیکے واگہ جلیماں
قلزم دا شہزادہ اوتے تدہ ہی مارگمایا
جے اوہ شیر بہادر توں ہیں سندر شکل سپاہی
سیف ملوکے ایہ گل سمجھی ہیں ایہہ پریاں اتھوں
جیکوئی دور ملک تھیں ہونوں کدوں فقط و ستاروں
اوہو جیہیں کو ٹہا آہا شاہزادے فرمایا
اوسے دلنوں ہمت دتی اوسے یاری کیتی
پریاں کہیا اوس اساںوں کیکر کوٹہا آئے
دیکھیا اقبال دلیری اوسدے ہتھ نہ پایوں پریاں
حکمت مکر فوسین کرکے قلزم کھڑیا لوڑن
شارستان سنہری وچوں کہن اسیں ہن آیا
شہزادے نوں جالیا ہو حکم کیتا شاہ پائے
شہزادے شکرانہ پڑھیا بہت دلوں خوش ہویا
پریاں نوں فرمایوس جہبدے جالیچلو مینوں
شت دن نے مت راتیں اوڈیاں گرکو تیز اوڑ
آن ہجوم اکٹھے ہوئے پریاں دیو مریلے
ہن جاسیں تاں پچھہ ساں اتھوں آکھ اشتاقت تیرے
قلزم دیکھ دریاؤں آہے اسیں لوڑا اوتیرے
ڈھونڈ تھکے کل عالم تینوں مسان مسان ہتھ آیوں

پریاں دیواں ندی ایہ تہانے کیوں آ
کیہڑے جائے اگر ستوں مار کرے کو
ہا بیچہ رضا ر بیدسے کہڑا مارن وا
ھکے ہابیچہ نہ مراں کے تہیں معلوم
ستھوں ہوگ جنہاندی آئے
قلزم زندی ایسی کہتی سچ ایہو گل د
اسفند باش جزیرے نہ ہر کیتیاں
سراندیپے دی شہزادی توں جھڑ
تاں شوکر اساں بی ڈھوں جا
سراندیپوں سیناں گماں رہ در
باغ ارم وچہ آیاں ہوس ذریں شار
ملکہ خاتوں قیدوں لدھے جان ر
تہیں تاں ایویں کدر ہندا ایاد
جیوں جیوں گذرے سب دسلے سیف
اندیہا در دیواں مارے روز اڈھ اس
سیف ملوک پہلاوں کارن جو
شاہ شاہ پال تیرے دی گھلیاں خوشیں
جے آکھیں تاں جالیچلے کو ل بہ
پہن لئے ہتیار پوشاکی اول
نال شتابی جایا پریاں ایہن کہ
اکس پہاڑا مچے تے تہیاں گک
آکھیں نس ڈھوبی رشنہا اگے ہی
مدت ہوئی اساں بے چڑیاں کیتی
اوس سلطانے گھلیا ساںوں بجزو
چڑ ہیا خوں آکھیں وچہ تینوں

بیگناہ شہزادہ ساڈا کیوں نندہ مار گمایا
سن گلاں شہزادے تائیں بہت آئی غمناکی
کی ہو یار دلیساں شہدا کی جیوں دا جھورا
اک تی مالی بابل سنگیاں مردیاں منہ نہ ڈٹھا
اوڑک اک دن مرناں بندے کیا پچھو کیا اگے
جان ہودے قرباں سجن توں عشق آیاں نہ ہاراں
سیف ملوک اہناں ہتھ کھڑیا سنگلدیپ شہر جیہ
جکھن سوا ہے ہاتے کرکے تہہ مروڑن سکے
اک کوٹ اندر پہرگڑیا وچہ خصو شہابی
فرش فروش وچھائے کرسی سی سہر
سیف ملوکی نظری آیا تخت اوتی اک تودہ
سیف ملوک سلام بجایا جیو بکر رسم شاہی
اندر سی بیٹھا ہرا کوٹہا اسفند باش جزیرے
جن کہہ سہجدا اے ہاسیدا بی کوئی ہوسی
ملوک کے جھڑکاں رنگے رن گئی سنگ ساری
وعا ہیں کرے ثنا ہیں دلوچہ اوٹ الندوی
اوس اگے چھو یا قصہ اپنے حال احوالوں
سمندر وچ ڈوبن دا ذکر نگے دا آندا
نظیے جانور اندی ہیں گل تمتی ٹھلد
تھو شیو الی سارے گل سنائے
سراندیپ وڑندا سارا حال سنایا
مقت الفت شاہ پری دی قول قرار زبانی
افروز بدا نال لیجانان باغ ارم وچہ جانان
کچ بتایوس سارا جو بہٹہ نہ کہیوس باس
ہر کہیں بہیں لگا ہشم شاہ غم بہر یا

مارا زامیں کرساں تینوں اج بدلا ہتھ آیا
کہندا ہی کی مارن میرا عاجز بندہ خاکے
دو دا افسوس رہے دل اندر ڈاڈھیاں نہ روا
دو جا چاہیکڑا وارنہ ملیا یار پیارا مٹھا
نیت پریت تیر بوچہ ہویا پیاسجن نوں لگے
ایہی تو ڑنباہ محمد تجھ پرواہ نہ یاراں
پریاں دیو عفریت جیڑے دیکھن آئے سورچہ
ایہہ جوان نہ مارن جوگا کے کرسیں ہتھیارے
سیف ملوکی ڈٹھی لگے بادشاہی سیمانے
تخت جڑا اوتے شاہ بیٹھا دیواں تہیر گہری
سہ گز لساں قد دیو یدا چہرہ غضب آلودہ
جیل سلام تخت پر گجیا کہندا ہے نقصانی
گہائل کریں جوان اجیہے چایا سیں تقصیرے
جیونکر ہیں او مدے غم روناں بابا تیرا ایس سی
نال دلیری اوہہ سلامی کردا دوجے واری
نال فصاحت عقل بلاغت صفت کیتی اس شاہ د
اوس جاہے اس صورت والا عشق بدیع جمالوں
بو زشیاں تے سنگسارندا قصہ شہر زناندا
اسفند باش جزیرے والی گل دسی پل ہلدی
صورت دسی بہرام دیویدی جیہیں مریا سنگ آہے
ہور بدیع جمال پریدا جیوں جیوں درسن پایا
مہر فروز پریدی کھورونی رہی کل نشانی
بہر بہ باندا نال بہانے سنگلدیپ پچاناں
سبھے ماہیں آنچہ محمد کہور سبھ بیوسو اس
شتھے وٹ آکھیں پرلائی ڈھیر بیچارا جرنہ

کون کوئی توں کتھوں آیوں نندہ نہ معلم ہویا
احمق ہیں یا خفتی جھلا یا معذور جو اسے
سیف ملوک دلیر جوانے خوب جواب سنایا
جدوں قضا الٰہی آئی مول نہ رہسی ڈکی
بیگناہ میری دل جھڑے پریاں آکھیں کرن
پریاں نے تد معلم کیتا ایڈ دلیر سے جیہدی
شہزادی تھیں چھپن لگیاں ٹیکے وانگ چلیمان
قلزم دا شہزادہ اوتھے نندہ ہی مار گمایا
جے اوہ شیر بہادر توں ہیں سندر شکل سپاہی
سیف ملوکے ایہ گل سمجھی ہیں ایہ پریاں اتھوں
جیکوئی دور ملک تھیں ہوون کدوں قفقوں تساں نوں
اوہو ہیئت کوٹھا آہا شاہزادے فرمایا
اوسے دلنوں ہمت دتی اودے یاری کیتی
پریاں کہیا اوس اساں نوں کیکر کوٹھا آہے
دیکھ اقبال دلیری اوسدے ہتھ نہ پانوں پریاں
حکمت مکر فسوں کرکے قلزم کھڑیا لوڑن
شارستان سنہری وچوں کھس اسیں ہن آیاں
شہزادیوں جالیا ہو حکم کیتا شاہ پائے
شہزادے شکرانہ پڑھیا بہت دلوں خوش ہویا
پریاں نوں فرمایوس جہیڑے جالیچلو مینوں
ست دن نے ست راتیں اوڑیاں قمر گرو تیر ادوار
آن ہجوم اکٹھے ہوئے پریاں دیو ہزار
ہن جاسیں تاں جیہ ساں اتھوں اکٹھا مت تے
قلزم دے دریاؤں آئے اسیں لوڑا اوتیرے
ڈھونڈ تھکے کل عالم تینوں ساں مت نہ آیو کن

پریاں دیو اندی ایہ تہانے کیوں آ...
کٹھے جائیے اگر ستوں مار کرے کوئی
ہا ہیچ رضا ہے بید سے کھڑا مارن والا
حکمے باہیچ نہ مران کسے تھیں معلوم کرایا
ستھوں ہوگ جنہاندی آئے ...
قلزم زندی ایسی کیتی سچ ایہو گل دسدی
اسفند باش جزیرے نندہ ہی کیتیاں ...
سراندیپ دی شہزادی توں جہڑی ...
آن شوشکر اساں بی ڈھوں جا ...
سراندیپوں سیناں گماں ... دریاں ...
باغ ارم وچہ آیاں ہوت ذرین شارستان
ملکہ خاتون قیدوں لڈ ہے جان ربانی
نہیں تاں ایوں کدر ہندا الیاس ...
جیون جیوں گذرے سبھہ سلے سیف ...
ایڈ بہادر دیوان مارے زور ایڈا ہن ...
سیف ملوک پہلوان کارن جو ...
شاہ شاہ پال تیرے ونی کھلیاں خوشیں ...
جے آکھیں تاں جالیچلے کول ...
ہن سے لئے ہتھیار پوشاکی اول ...
نال شتابی جا پریاں ایہ ہن ...
اکس پہاڑ اوچے تے لتھیاں ...
آکھن نس ڈھوہلی شخصا اگے ہی ...
مدت ہوئی اساں لے چڑیاں کتنی ...
اوس سلطانے کھلیا سالوں ...
چڑ ہیا خون آکھیں وچہ تینوں اوس ...

بیگناہ شہزادہ ساڈا کیوں نندہ مار گمایا
تن گماں شہزادے تائیں بہت آئی غمناکی
... ماہر دلیاں شہدا گی جیون دا جھورا
... بابل سنگیاں مرویاں منہ نہ ڈٹھا
... اکڑ مرناں جندے کیا بچھڑ گیا اگے
... ہوئے قربان سجن توں عشق ایاں نئیں ہاران
سیف ملوک اہناں ہتھ کھڑیا سنگلدیپ شہر جیہڑا
... ہن سوائی ہائے کرے ہتھ مروڑن سکے
... اک کوٹ اندر پھر کھڑیا وچہ خصوصی شاہانی
... فرش فروش وچھائے کرسی سی سنہری
سیف ملوکی نظری آیا تخت اوتی اک توڑہ
سیف ملوک سلام بجایا جیوں کر رسم شاہانی
... ہی بیٹھا ہیرا کوٹھا اسفند باش جزیرے
... گجہ نہ سہجدا آہا سدا ایہ کولی ہوسی
سیف ملوکے جھڑکاں نکے رن گئی شک ساری
... حاہیں کرے ثنا ہیں دلوچہ اوٹ الصدوی
... اوس اگے جیوں یا قصہ اپنے حال احوالوں
... سمندر موج ڈوبن وا ذکر نکلے وا آندا
... قضیے جانوراندی ہیں گل تمتی ٹہلد
... ہی مہو شیوالی سارے گل سنائے
... سراندیپ وڑندا سارا حال سنایا
صفت الفت شاہ پری دی قول قرار زبانی
... فرزند نال لیجاناں باغ ارم وچہ جاناں
... بجوبہ جانوس سارا جو ہنہ نہ کہیوس باسے
... نہ تھیں چھپن لگا اشتم شاہ غم بھریا

مارا ناہیں کر ساں تینوں اج بدلا ہتھ آیا
کہندا ہی کی مارن میرا عاجز بندہ خاکی
دو افسوس رہے دل اندر ڈاڈھیاں نہ روا
دو جا جیکر ڈوارزنہ ملیا یار پیارا مٹھا
نیت پریت تیرو جیہ ہو یا پیا سجن نوں لگے
اینی توڑ نباہ محمد تجھیہ پرواہ نہ یاراں
پریاں دیو عزیت تیری دیکھن آئے دور وچہ
ایہ جوان نہ مارن جوگا کیسے کرسیں ہتھیارے
سیف ملوکی ڈھیر لگے بادشاہی سمیانے
تخت جڑاؤ تے شاہ بیٹھا دیوان بہیر گھیرے
ستھ گز لمیاں قد دیو یدا چہرہ غضب آلودہ
جیل سلام تخت پر گجیا کہندا ہے نقصانی
گھائل کرن جوان اجیہے جایا سین تقصیرے
جیونکر ہیں اوہدے غم روناں باپ تیرا ہن سہی
نال میری اوہدا سلامی گرد ادوے واری
نال فصاحت عقل بلاغت صفت کیتی اس شاہ دی
اوس جا میں ائس صورت والا عشق بدیع جمالوں
بوزنیاں تے سنگسار اندا قصہ شہر زناندا
اسفند باش جزیرے والی گل مسی پل پل دی
صورت دیکھی بہرام دیو دی جتھیں مویا سنگ آہے
ہور بدیع جمال پریدا جیوں جیوں درسن پایا
مہر فروزیدی کہرو روندی ہی کل نشانی
پھیر پیا ہندا نال ہوالے سنگلدیپ پچھانان
سیجے ماہیں آ کجہ محمد کیو ... سیج ہویو دو اس
متھے وٹ آکھیں پہ لالی ڈھیر بیجا را جرہ

بھیڈاں وانگ حکیم وکھاوے نیت دی ہیکھیاڑا
ناحق خون کیتا تدھ کاہنوں بیگناہاں ہارین
سیف ملوک کہیا اگوں آکھ سلام دوبارے
متھے میری جو اس لکھی عیب گناہ خطائے
ایہ موکا لکھ لگنے آہے لکھی دُھروں گواہوں
توڑی لکھ افسوس سنیہوں لگی کم وہایاں
صورت شہر جوان تریدی دیکھ لگا غم مینوں
تھوں چھٹا باز نہ مڑیا نال افسوسیاں کہیاں
کیتے اپنے وادل اندر بہت افسوس کیتا ایں
ہا کر ہا کر ڈوب مران وچ ندیاں بچیا آوان اس رستے
واڈی ہے تقدیر الٰہی موہنہ مارے تدبیراں
کیتا عذر خطائے تیتیں سیف ملوک شہزادے
ستریاں وچ آیا کہندا الی مارشاں کی چھیڑاں
کدی کہے جا قید کرائے کدی کہے جے ماراں
باللہ خون شہزادا بخشاں ستائیں ہی بخشیوان
رہ رہ کی ہیرہ نسکیا کیتوس حکم قتل دا
ہاشم شاہ فرمایا اوڑک معلم ہویا مینوں
جلدا دل اشارت کیتی ترت اوہ حاضر ہویا
بلیاں اکھیں تے موہنہ کالا انگیاں وانگن چھہاں
ہیکے خوی ترش روو تکی تلخ زبان رنجانے
رنگ وید ارتہ حلے والا وانگ مریخ صلابت
خونی مریخ ریشاک لگائے باہر تیغ میانوں
سز یچے دل ہوئی شکستہ تیغ اوہدے تھیں ڈر کے
وحشت وس البرز کہنا دے پیہاڑ تریلے
نوبرہ رتیو بہر یا گلو چہ خونی قطع بغل وچ

مثل فرشتے صورت وستی باطن دیو دوار
روز قیامت پوچھ ہوویگی من چہ خوفندار
لکھنہار ازلدے شاہا جو جو نقش اوتارے
کد تدبیروں دھولوں ہوندے لیکھ
دوس دیہو کی مینوں شاہا در بے قضا
تروٹا نال نہ جڑیا مڑکے ہرگز بچیوں
ہونی ہوئی نہ مڑدی آہی آہن آکھاں
کجھ نہ حاصل ہویا شاہا ہٹ پٹ موہنہ
ظلم برا ایہ متھے لگا تھیں نہ بہتیا
ٹوٹا شیشہ پھیر نہ جڑیا نال کجے ہند
کس ہر دوس محمد ہیڑو یس اپنیاں تقصیر
ہاشم دا گجھ غصہ گھٹیا رہیا کمین زیاد
اوڑک برم بیتردا آہے ہتھر جے مرداں
کدی کہے بہرام نہ جڑوا نال اجیہاں کاراں
گرم پیالا غصے والا اندروان اندر پیوان
گجھ پوچھیا دیر کون غصے دا او جاہیا نہیر
توں دلیند اساڈا اکٹھا قتل کراواں تینوں
جیوں بدکاراں دی سر آگے ملک الموت
جیٹے وند لساں ہتھیں یا مردال موہنیں
کیہوں کہایوں کرد اسو ہجے چہرا
دیکھن بھانتہ دیری یچے کہاوں آئی
دنیر ستے خونریز زیادہ باشکناک زبان
جوزا برج کردی دو پیاڑاں سر خبر
لرزہ پوو زمیناں تائیں جان اوسوں
سیکڑیا نوں ذبح کریندا او انگ قصاباں

کتی رحم نے ستم نوں نوں ترس وچہ سرتتے
اول قطع زمین پروہیریا اور پریت کھلارے
شاہزادے نوں باہوں پھڑ کے رتیو وچہ بہایا
قدرت دیکھ خداوند والے کرنا کیڈ تماشے
مارن لگے شیر دلیر نوں گرگ کرے اوپرایا
کھاون لگا باز کبوتر پنجہ مار غضب دا
ہاشم شاہ اگے جلادے دھم دھم عرض پکارے
ہمت تیر خیال نرد یار دور مینوں وچہ یاراں
آج دن نہ بچیا کوئی جو میرے تک بہتے
شاہ خیر تساڈی دائم نالوں خوشیاں لکھاں
ہاشم کہیا کہہ توں بیشک جو تیرے دل آوے
نیک نصیحت ہردی مننن عار نہ کرے ماسہ
ہاشم شاہ اگے جلادے عرض ہزار سنائی
نوشاب قبیلے اسدے سارے میر وزیر تمامی
اُنہاں رل صلاح پکائے ایہہ شہزادہ کالی
مہربانو ہمشیرہ شاہ دے کالی مہرافروزے
ٹکراں اندا اوہ گیاں شاہا آپے دی گھر نوں
رکھیاں رنج بند بند نوں مت کو غیرت آوے
مرے نے شاہ پالے اندر دیر پویکا بھارا
خون بدالے کیکر بچے ایدہ جیہاں اپرائے
مرد جوائی او سدا کٹھا گند اوہ کر بہی تہوڑے
دیو برابر سے ملکے اندر کد پچین شاہیاں نوں
اور میان سے ملکے اندر باپ اندیدے شاہے
الیس جوائی خون تساڈا کیتا نال ہوا دائی
زوری خون کرایا تھیں جیا رچکا رنالی

خونی کم ہیشاں وانگر ملک الموت فرشتے
پریاں دیو ڈرے تھیں دیکھ اوہدا ہتیاری
اوگھم تیغ سر سے آندے مارن اوسے آیا
پنجے وچوں تیر تہادی رحم کیتے حد باشے
ہمچر چیڑ ارا کھانگلے باشکناگ ڈنگا لا
لکر شاہ اوس تھیں چیڑ کا کے رکھی فضل تمہارا
شاہا تیر تیرے اقبالوں دا بدہمیر تلوارے
دو جا دم نہ لیندے مڑکے تیغ جیہاں نے واراں
گرگ شفاعت کون کریندی ہاں پیچ کہائے
دوتن سخن میرا دل آہی جند بخشو تاں کہاں
نیک صلاح سیں دل نشیں کہا ہنیں خطا
جو آسیاندی گھرایا ہویا بہوں سوا سے
شاہ دڈا شاہیاں اوچرا اپنی سلیمان جائے
ہنیاں بہا ساک اشنایاں کیا خاص کیا عامی
شاہا ہیا لیندی بیٹی ہیکے کرناں خاص جوائی
دیکھ پسند کیتا ایہ لڑکا اندر پہلے روز سے
بنی سلیمان ایہ کوڑ مالی کیتی دیکھ امر نوں
اوہ ہٹے فتنہ سر اچیہا ایہہ کم مشکل پاوے
انیہاں معاملیاں تھیں بچیوں مکد کارا
شہر ولایت اندر شاہا ہسو نیں سکھائے
ایہہ کم کر کے چپ سیں کیتے ہی کو لی جانگا توڑ
اوہدہ مرتھوں اوہ مریسی ڈاہڈا ہے تیر نیاروں
چار اگ سے شہزادہ اسدا خدمتگار سپاہی
عشقے سی ست ماری اسنے کرمیتھا دیوانی
سوت اودہ سی اسدے ہتھوں لکھی قلم زبانی

جٹ فقیر مقدم ہویا موضع وچہ پلا کے
ویری کولوں ویر کہانوں ٹہر ہزناں ندی کار
کر کسی دی رسکے ہوئی جیہنے نار سدایا
نور حیا ہدایت والا برقع گرد جہانندے
کی ہویا جے چہرہ ساڈا ہو گیا مرداںوان
ناریں سو جو شہوت بھریاں ٹاڑن ٹنڈ جواناں
کیکن تہیں کر خوف محمد بہر نکل اس گلیوں
اینہاں گلاں تہیں ہر کی لبہدا عیب کسیدا گرزن
عرض کرے جلاد بیچارہ مڑ مڑ نال تاکیداں
کہندا آہی خبر تساں نوں بہیں بہرام جوالی
جینہگر توڑوں رکہے آہے سر پر او ہووالی
الیاس رستم دستاں آہا دیو بہ پایاں وچہ نادر
وس ہزار دیو جنگی چہل ہزار عفریتے
ایہہ کم زور جوان بیچارہ کی آہا اوس اگے
کرو قیاس ویکہو آپے کی کجہ اسدا باور
جو کجہ وچہ کتاباں لکھی ہونتے سے سو ہوئے
دوجی ہور سو گل میری ترکہے کم شیطانی
جیوں جیوں دیناں نے اوہ ورتی سو در تہا ہکیر
طوق نگل جمشید بناکے چہوڑ گیا اس گلے
زندا مارن بہر لی سو کہا جان چہا ہے مرایا
ہاشم شاہ جلاد دن سنکے گل پسند لیاندے
جو توں دسیں سولی کرے گل نکہے ندہ خاصی
عرض کیتی جلادوے شاہا اسنوں قید کراو
جو اوس کجہ اوہا دکیتا باہنہ نہ اسدے توڑی
جے اوہ زور آکر کے منگے وہ جو ائی میرا

کہندی بہینوں قتل کرایا دیر چاڑ...
تہیں زہر پلا کہیا لوں خاوند مارا...
سے برساں اگ پوچی کوئی بہر بہار...
سو کیوں ناریں گنیں بہائی مرد...
جیدی نیت مرد آلوالی سو بہو مردی
اک چکن بہر دو چار کیتن بکہن برابر
کریاں تہیں بریالی نکلے بے بیلیا...
اینہاں آپ سنبہال محمد جو کرناں سو بہر...
آہا جلاد تے کم شفاعت راہ دسے...
آدمیں دے ہتھوں مرناں اوڑک اکس...
نہیں تاں اوس بہادر دیوے مار...
جیوں اجر دچہ شیر تہوں بہر سے لشکر وچہ
اک ہی حملے نال ہلاکے مار گیا پڑہ...
پر جان کہیڑی برابر ہووے ساعت...
نال اوہدی کی قدرت دہر دا نوڑے لکہہ...
ہر پریں رضا ربیدے دوس نہیں...
اگی لی تدہ نالوں وڈی ہوی شاہ...
جے چلیں بہر حال اینہاندی ایہہ بہتر...
سد خانہ اسکندر کیتا تقصیرے دو...
ہو یا گیا مرگیکر لبہی جبدن دنیاں
کہندا اوسنوں توہیں دسیں ایہہ صلاح
پرک بہاؤ ناہیں اسدے موہڈوں کرن...
شاہا ہیالیدی جان جاون توڑی مرضی...
اوس نے بہر امی باہت مارسٹن گل...
قید وانگ کدہ کریں حاضراں کم...

ہاشم شاہ جلاد تیاہیں آفرین پوکارے
جلادیوں خلعت دیکے کیتا وچہ امیراں
قلزم کوٹ اندر سی کہوہا ڈونگا حد شمار و...
یا اوہ روز حشر دے والی ہے رات ہنیری
کی کجہ آکہاں تہلا اوسدا ہول جیہے کہ بہتا
جیکر بہزاروں بیٹھے رہی برس تاک راہی
ہے سوچ وچہ جہاتی پاوے دیکہیں منیر اندرا
کر اوروگ دیوانہ آہا دوزخ وچہ تیااوہ تے
پیریں سنگل طبق گلی وچہ شہزادی نوں پاکے
صورت سیرت دلوں آہا بہتر یوسف ثانی
بیلط شہزادہ آہا عشق پریدے سے پیڑیا
پٹ پہاڑ دتا چاؤ تے منہ کہوے دا اجیا ہو
دیواں قتل کرن تہاں جہنڈیا قید بہر وچہ پایا
اوس پڑ بوچہ موری کیتی وانگ حکیمیدے منہ نگانے
اندی کدی کجہ روٹی پانی تہوڑا بہتا کہاناں
جاں شاہ مہری باہر کڈہ ہر روشن وانگر لگے
سپ اٹہوین ہو خزندے لس جیہے چہ دہر سے
پیریں سنگل پیڑی ہدے دگن جانبیاں گل کونے
آب حیات گبریدا چشمہ سیف ملوک شہزادہ
نال افسوس اندے کر بیٹھا منہ باہاں تیلا
سینے داغ جنہے لوں لگا نگ کے شاہ چراولا
گتول نس دنجان اسمانوں وہار الو کود لیا
یوسف ثانی دیکھ جوانی ترس نہ آوے تینوں
پیا خیال اساڈے ویری کسنوں کوک سناں سے
دل لا امید ہیلی دی قید بری وچہ پاندا

ایہہ صلاح پسند لیاندی نالے مجلس ساری
خو لی قید کرالوں کارن کرن لگے تدبیراں
بہت لماں لمے تا ظن جیوں کالا نار رواڑلن
دکہیں ہاتہ کنارا اوسدا اندہیچ دلیری
پیروں سرانہ نظری آوے جے ستکے بہتا
جیا جوں اوہدی وچہ مرکے گندہ تر کے آہے
کا لکہہ بری اندر بوچہ آہاں نور رہیں اگہہندا
سپ اٹہوٹیں ہور خزندے وانگر کالے کتے
روس دروگے وچہ دگا یا بیٹہا تہلی جا کے
تدرے لے میراث اینہاندی کہوہ پیار یندا لی
تاہیں قید دا ایواندے اندر جا بیچارہ چہیڑیا
دیکہہ عاشق دی ہمکہہ محمد اجے نہ عشقوں ہٹیا
بہکہا تے ترہایا مرسی سہم اینہاں کجہ آہا
ان پانی لکاون اوہتہوں ناگی وچہ پیالے
سیف ملوکے دل پوچاون کرکے خوف ربانا
اسم اعظم زبانوں پڑہیا اوہ کہو ہو وچہ لکہے
حیرت کو یسف والی حالت بہہ اعتقے وچہ وری
ہتہ ہتہوڑے سنگل نالے کجہ بہارے کجہ ہوے
وچہ ہنیرے کہوہ دی بیٹہا دیکہہ ارادہ
سو رحمت اعمتا کی کولوں ہو گیا رنگ پیلا
نت دہاڑی کہندا جاہندا اکہندا آہے مقبولا
دند تیرے کہے نہ راساں ہو بڈہیا جہیاں
خوب جوان ہیہیا کراہیں عالم دیکہے تینوں
ظالم ستم سہیتیاں کردہ کت پاسے نس جاسی
کہڑ خور شید دہیراں اوکی دہرتی وت دا نداہ

دن دن وادھا اگست جینی واگر چودھیں نوں پورا
کوک دوہائی کرے لوکائی ڈولا بی اسمانوں
باغ ولائتے اندر جیڑا ایک لڈکا شہر کے
تنگ سیر بہار چکائے جنہاں پھول نہ چھیا
باغیں سیر گزیندی بلبل پکڑ پنجرے وچہ پائے
جان اس بوٹے بازرہانے تشیا درد کشہزادہ
زار وزارہ وچہ ورد گے رتو نیر او چلے
رین ونہاں کجہ چین نہ رہیا دین کرو دکہیارے
ایہ کی سخت زمانہ آیا ہائے ہائے آسمانان
مینوں دن دن دوکہہ زیادہ ہور دن ہور سیاہے
کتے ساعد کتے ملک کتے باغ ارم دا
تال میرے کی نالش تیری ہے اسمان بلندا
میں شہدی پردیسی بندے کی گمایا تیرا
ملکوں دیسوں باہر ہو گئے مگر میرے کیوں گھیرا
شوق سجندیوا لے مینوں مشکل آئے تہوڑ
اگی بہار غمانڈی میرے چور گئیتے ڈسار
ایسی پاپ کانوں وچوں کی متھوں تہ لگدا
کسی اوتے زور لگانوں کم نہ زور آور دا
میں تے اگے عشق پرید سے مار کیتا تر آنان
اگے ہی مان دردراں والا سانگاں سیار پرونا
جہڑیاں بہاہ پیٹے قبضے سو کہہ نہ ڈہٹا کائی
پھیر زہر الود کہلوتے اوسدم وسیندڑا ئے
وقت جوانی عیش جہانے پنج ست روز عمر دے
بلھر اٹھ جیہے سرمینڈھ کرجہل جہل روز حشر دے
موج غمانڈی اندر آئی روہڑ دے جان بچاوی

بہیر اٹھا میں رہیں توڑی گرجہنڈا دا
نت کہوئی وچہ مسند انیٹر کی روشن جن بہا
بکھیاڑا اندرے تہ پہیر اندا ونڈ ونڈ کہا ہوکر
دیکھ پھول گلاب چو طرفوں سنجاندے منہ
سیف ملوک جیسے تن نازک ایسے دو کرمی
تروٹے پہیٹ پرانے مرٹکے ہو یا دردر
بہارے سنگل کا ٹھیہ سن کجہ تہ میرا
فکر تہاں نہ جان اپنی دا وچہ ساں
قدر بقدر ہی ہو جاں مالی ہر کوئی وچہ
کتے وطن کتے سنگ سا ہتی کتے دو
کون کرے اج بہال محمد ہووے پچھال
میں کوئی شرکت سہدن جوگا عاجز فا
نانکوں تیر ا نار الا ہیا ناں چن چایا میر
اج میرے پر تہوڑی ہوی کیکجہ کرسین
بے دادی اہناں میں راجہ پہلی عدالت
ہوراتوں درس حصہ پایوں ہی ظالم
کی لیجا سیں دنیا اوتوں پہرے غریباں
ہو یاں ہو یاں لوں پہر کے نارین لے اندر
مرو ہی لے گی زور لگا لو یں ہوا لیا سڑ
او ہٹہ اہنڈار ونڈار سنڈا روندا کہلا
عم اندرے دو کہیاری نامین پنج جہندی
دیر ہناں کٹے دو کہہ گہیڑا منتھے دی
ایہ ین دو کہاں وچہ لنگہائے رورو ایں
باغ ارم وچہ ہتیا ہی ساں کول
ناں کنڈی ناں پل پر تیتی جل

دوردوں نظر ہیر اک بیٹری پانی او تے تری
نیڑے آئی کہنا نوں والی بن سنسار بریلا
تنی ریت دو کہاندی اندر میں تر آیا سہر ڑا
بیڑی جا کوٹھی جہوبلے اوہ آپے بیٹہ تلد
شہرا ندیسوں آندوی پہے سکہی لاڈو صلدے
شاہ بدیع جمال پریدی صورت حاضر کرکے
ال گہاندہ اوہ رل بہنہاں قول قرار زبانی
ی لا پریت بکائی ہیو فار نہ ہیں
یار فار تساڈی ڈل ہیں بہلے محبت کہولی
بہرحال محبت تیری تدہ نہ وچہ وسیلاں
اوہ بیابیں تیر سے چہی ہتہ مونہ دہو جانوں
ہر وچہ گہی جو انے جان چلے بن اچہے
ری لا کے جانوی اول ستیا وچہ خواری
جہاں کیہڑ سوگنداں چایاں کہتیں ہوں لگا
ری عاشق کجہ نہ کہیسی تینوں عیب نہ لاسی
سلے لوک دیگا سارا الجرک اندر وڑ سے
ناں واہ بیرانہ تیرا پاوہ نہ گیتو سے جانے
ارے میں نہ نکسان جاسے خلقت ہور نہ کیسی
ل نہیں وچہ جانیر آیا ہیں قول قرار دن
جہاں لہار قرار حسن واکی نگاں بہیل پائے
ہر شراب شرابی ہین بست ستھ کے منتھے
جہاں رات پیالہ جن دا جہو بے ہن شدی
ل امیدیں کہاں کس آکہے خوش ہووان
بہ کارد ہہیں میں کجا تیرے لے پر داہیوں
نا تیرے رستے اندر جے اکہہ سنہی

ہوگی آس لگی وچہ دل دے ہوئی مہر خضر دے
یار ملن دی اسکہی ہو یاد شمن دے سنگ میلا
پاپیہ اول نظری آیا تیر تویں او ہٹہ اچہیڑ دا
تروٹی آس پیاس تپایا پہر کلیجا جلدے
راہی قید کرا لو میتوں خبر نہ سی اس گلدے
غم دی گلی اولاہیں کرد اردہ دتا میں بہر کے
اول لا امید وصل دی ہن ہو ہتوں ہگا نے
ہن کیتوں ڈٹہو پاہچہ گناہوں چہپ کیتوں تیر
کار میرے جند وارں تدہ توں کم تیر ابد قولی
ایسے کم نہ لائق پہے تیرے جیہاں اصیلاں
شاید یاد نہیں تدہ کیتا مینوں کدی زبانوں
سی تکرار بلند ا پر ہے درس ان ہیں گیتے
ایہ بدظن نہ آہا تدہ تے جان میں لائے یاری
ہن تدہ مینوں پہلا یا مینوں اوہ دن یاد نہ آ
ہورلی خلقت دنیاں اوتے کد ایہہ گل بچاسے
بیوفا کہہ گی خلقت تیکس کہیدا منہہ بہر سے
یار بنا ہر سارا نہ لیکو مار کر ا یو فا سنے
جگ بدنام کریگا تینوں بولی لوک مریسی
اوڑ ہو ہبہدی پرہے نکمہ نہ موڑیں یاراں
نازک بدن لئے آہہ خادماں منبر آن
ہاہیں نام حرام ہر ایوں پاک فنیں دا منڈا
عالم لے تمونہ کہا کہ لینڈ ہی روشنائی کہاسے
عمر چلے تدہ قول نہ پالے پیا نصیبے رو واں
یاد تیری تہیں غافل ہو والی تینوں
رنج پہر کے اک قدم نہ ہناں قول

ہون بیجے اسو بلے آگے حالت میری مندے
تان موڑ یار کہا نون جوگا گران شگار جیڑا کہان
عاجز کیتا خو تیرے نے نام تیرا کی دہریئے
جے لکھہ ظلم کر دہیر رکہیان جانی نال تسان نون
خوب شکل محبوب اجیہا شکل تیرو مٹن یارے
گلے اولاہین آکیہ شہزادہ مڑ کے پچہون تاو
کہندا ہی بدیع جمالے مین تدہ پیا و جہوڑا
ہیر شہید کرے کوئی تد ولاوے تیر نشانے
ہنڈی واؤ لساڈ جہوڑ کد اس گہو وچہ لگدی
متہا مار زمین پر ٹیکی ڈہنڈا اکہلا کہلوتا
کجہ گناہ بی ادبی ہوئی قید ہویوس اس راہون
ہتہین ہیرین سنگل ہتہڑی آ ویکہان ہین قید
جے مین مکہہ بے ادبی کیتی کیتا اپنیان بہر نان
ہرگز جیت نہ لیا یار سے کیتا سخن دلیرے
جی سو مین گستاخی کیتی ظلم تیرے لکہہ جہلے
اسی طرح نہ رکہہ ہتہیشان مار لنگھے کر یادے
جے مین نال تساڈے مندا جانے رب ملیلان
جیوندیاں تدہ یاد نہ کیتا موئیان ولاسا دیہین
ہتہین مار ہونوان قربانی کم تیرے سر لگے
پاس تیرے ہن ہو سخن ہو کہا گلستان وچہ رد گان
نمون جہان کل وچہ بیٹھا ڈر دا سین سنجانوان
خوشی رہو تون ہی پیارے دو دا سین جو کہیارے
دو کیہ سدا سکہہ گاہ تگاہان دکہان تون سکہ واری
ہے سخان ہن ہو پنج شتابی واگ چکے جہٹ ہتہہ
تدہ کہیا سی تاڈر ہولے کر سان مین ادیر الا

اک فراق دو یا تن گہایل قید ہویا …
نان دل ایہ گواہی دیندا ہیو فائدہ …
نان جانے نان دشمن جانی …
مام بدیع جمال جنہاندا خون حلال تہاڈا
سو سو دارین راہ او ہدیتے بہتر ہے …
نال خیال جمال پریدے حال احوال …
مین رنجور تیرے غم اندر رندہ لی نان …
اس قیدوں تے درد فراقون کدہی …
جس دا او وچہ بورنہ تیرے ساڈا وانگر …
کہندا یار وچہ ستان تدہ نہین دردا …
چاہ تیریدی بہاہ قبولی کون کڈہی …
دو کیہ جیلاں لتے کہہ نہ موڈان …
تون حاکم مین رعیت تیری کر لے …
رحم کرین ہن عاجز ہویا قید پڑے …
جے ہہین گستاخی لگی نان کر …
باہن تلوار یدی منہہ ویکہان یا موہ …
بیدہی سر دوس قبولی اگون شہزادہ …
ہے امید تیرے سخان مت سہر …
کہوہ پیا اک جیون میر امن بہلا …
در دمیر امیر درد دتیون کیو کر نیڑے …
دو رہلامت کول جوان تینون …
سو کیہ نصیب تیرے من جاے …
دو کرہ قبول محمد بخشدا ضی رہن …
ہیو خوف آہا دل میرے الس …
ہن ریہہ سخت مصیبت اندر ہو یوس …

حسن جمال تیرا کس کاری عاشق سکدا مرہے
دو بنا جان کہباڑان کہا دا آجڑیان کی گزران
جان ہی کہتی دا لکھہ نہ رہیاں نان سو کا نان ہریا
جہان سار نہ لیا میری آ ویکہان کی ہووان
کہ ہیری کی اکہن جوگی کدا نون وچہ پیکے
ہار کیتے ہین قیدی کیتے صاعد بہانے
سیف ملوک درد گے اندر بہت ہویا دو کہیا
… سال مثال گذاری اک اک روز حشر دا
… حساب دکہاندا ناہین لون لعون ہویا شکستہ
… تیم کرے عبادت پڑہدا نفل نمازان
… ترت وجہوڑے والی ڈو لگے وچہ ڈروگے
… سنے تے گہڑا پچہے جے کرے کگارا
… سا لعوت نہین مین جوگی کسدے آکی کیلان
… رات اک رحمت والی وانگر لیل قدر دی
… اسمان کہلارے چہپے لار سو ہنری
… ریرے شیطان دور ڈوا کہا خوف شہانے
… کیتی کستوری کہلے سبہ ہوا جہانے
… ان اندر جہان رو کہاندے نقش نگار بنائے
… مرغ آسودی ہوے وحشی شیر ارامی
… ان اندر بستر کیتے رل شیران تے ہرنان
… ہر وچہ سوالی جہے بلی جیون مشتاقان
… اندر کوٹھے کرسنواندے جوران جو کیداران
سیف ملوک درد گے اندر بیٹھا اکلا جاگے
… سورت دے جمکار کیوں ون کہوہ اندر روشنائی
… ئی بالون آ ترن والا مہنگ آہا جوادے

جان دیدے ناہیں جہلی بہر بہر دی کرے
کاں لگے مین کہر اندر بیٹی کیس او تے چہت دہان
کس کم دہوپ پچانون والی کس کم تد ل پہریا
تک وچہ آئے ساہ محمد ورہن دس مقبولان
تد تنبیہ کریں محمد جیکر آکہیں دیکہے
کون ونڈ ہراج دو کیہ محمد حال نہ تکمدا کائی
اگ فراق کیتا دل پرزے نان سو ہیدا جہکے
رین لنگہائے دین گر نیدے نان جیوی نا مرد
دل بستہ تن خستہ بستہ ناہلے بستر رستہ
کمن کد غماندیان راتین ہویان دور درازان
ہتہین ہیرین سنگل بیڑی کتن عاشق لو
صبرون ناہیچہ علاج نہ کوئی صبر کرے بیچارا
جا گدیان مت گئی پیلان جیون مجنون بن لیلا
ابنہت سنبر بغچہ کیتا تازہ بنور بندر دے
فرش فلک دے او تے تارے بخن وچہ کہیرے
لاحول ولا پکارن چو کید از جنا نے
لعلاں وانگر جن جنکدا صاف زمین نورانی
کالی جہان چٹا وچہ جاپن خوش مرگان وچہائے
خوش ہوا سکہائی بہنان سوتے سکہ پا مے
ساہ کولی رل سوتی آہو ریہ ہین اج گزران
باز تتہر اک اڈی او بیٹے نال اتفاقان
غفلت نشار قیبان چڑہیا یار ستے نہ کٹ ران
رب دی وتی سخت مصیبت پیا تیرے پر جہائے
طرف اسمان ویکہے شہزادہ وسدا تارہ کا
ادہتون زہرہ تارا ڈہوہن طالع جاگے سوتے

سیف ملوک ڈٹھا جدوں ہر اک تھاں انہوں پڑھ کے
تینوں رب بھلیائی دتی جیندی ہر دو رہتا اوہن
چانن تیرا رات ہنیراں وچ کردا خوب اوجالے
تو ہیں ہوں نرمل حضوری خوشی گنڈیاں پالن
لطف سخاوت کرم ہمیشاں سرداراں دی چوڑ
سٹھیں ہتھ تیرے وچ کنجی ہر مشکل دی پردی
سبت سراں خوش گانواں تان تیرے ہتھیں ہاں
چھاپ پٹھا پیدا توں ہیں تو ہاں عیشاں دی کہرائی
زہرہ لشکا ہیں پیر نگی مشتریوں چمکارا
مشتر ہو سعد اکبر تینوں آکھے سب لوکائے
نظر کرین تاں جان وہیلوں جگہ پر سکیں تیرا
منشی خوشخط لکھن والا لکھیں خط عنایت
تدہ کو ہوں ہے راس برسا من قرار جگیندا
نال فنا لے سہرا ہی ہیں تا ول کرین نظارا
موڑ کیوں ہن بدبختی میرے کر ویہ بخت سوتے
اوہ تارہ بی اعلیٰ ہو یا ایہا گل کہتا کے
ونوچہ کرے دلیل شہزادہ کی اکم کرین تارے
جانوس الیس خیال نہ کا کی تارے ہین سو وان
ایہہ آیوں وچ قید حکم دے ٹر وانہ اٹھ بکیلے
سونان پیر نانان ہو گئے خاص ارتیہ دوستے
عرض کرے شہزادہ زیادہ ن نہیں ہناں
نامور اندیاں ناماں اوتے نام تیرے ہنر نوان
علم ترا ہے پڑھنوں اگی کیتے پڑھیا سارا
توں مقصود اندی بند کیوں یں دیوں آپے توں
تندھا توں ا دیتے ہتھ بندہی ہو و سب کسیدا

عرض کراں تدہ اگی زہرہ بن کہاں گہرے
بخت بخیل کسیدی ہوون طالع غالب
فتحا مند تیرے تھیں ہوندے طالع والے
سبھ کوئی چاکر تیرا اہیر توں وانگر سرداراں
کر کہاں لطف میری ہن ہیڑی لاہیں
باہر ہن گہرن تیرا ہے ہیر اختیاری
خلقت عطر عبیر تیرے تھیں منگ ہمیشاں
سماجن جند میری اوار وجہہ اوہدی ان
اوس لگے اوہ عرض کرہندا سیف ملوک
سیجے سہو ہوندے تیرے ناں وچہ کجہ خطا
ہوون بخت بلند تیرے تھیں زور بہروال
ہر سیدان تیرے سے فتحا والی خوب والا
مائیل نال صلاح تیرے دے کاروبار جگت
جے کوئی چارہ حیلہ تیرا کر دیکھاں کجہ چارا
نال میرے کرینگے جیسے مرد کرہندے
سیف ملوک دمہٹا اوہ بے آپ بیا کہو جا
آپ تخت توں ڈھیندی جاندہو غریب
انہاں کو ہوں کم نہ ہوند اسو وڈ یائے
رات دہیں آرام نہ کر دے سرگرداں
وایم جیندی لطف کریں بے پرواہی
زہرہ مشتریاں سبھ گر لے توں شاہنشاہ
کینہ تیرے وچہ راہ نہ پایا کیا خاصاں کیا
ہیں دریا احسان تیرا ابید انت شمار
اوچی تدتے اوچ تیتے شاد کرین نال شادان
لوح قلم تے اہنر وہرنی توں رب سب

لہندا جیندا کہن رہیت ہور نہاں اوچانان
ہودا شور اہین والا وچ تیرے تک بہو تنا
جو کتے ور تیرے اوتے اوہناں دی اتان پاکاں
خاکی بدن مہار سبایاں گل کے آپ ہو یا ہی
سٹہ مینوں عاجز ہویوس ترہ بن کوں غیبان
منہ وسا عنایت والا کا لکھہ ساری وہو وے
اوے نیک ہاڑا میرا جیہڈن بخت بہانے
جرکرین نا امید نہ ہووین لیسیں آخر جنا یوں
... قبول حضوروں رحم ہو یا ہم سکاری
... نین ہوے نیندرائی خواب سیارا گوہی
... ہو یا ہی برج ستارا گئی نحوست سلطان
سیف ملوک شہزادہ اوتھے پڑھن لگا شکرانے
... عبادت اندر رہندا انت کہلوتا
... قبول عبادت اندر گلاں کول نہ کرے
... قید محمد تجسا پھیر نہ ہڈ ہے تیرے
... کاروفا بی تا ہیں تاں وہلا کر دتا سے
... ان اندر چل جلدی شاہ پیا ہے دیہہ گہر نو
... ملوک کول انکار ہے کی کمانوان
... اور گئے جیو بیلے کول شاہ سے شاہ پا
... ملوک دے گل ساری ہوئی آخر توڑے
... گاں شاہیاں شہزادہ بہت تعجب ہو یا
... اکہیں وچہ لالی چڑیوس غضب ...
... اوہدے جلوہ پالی تانگوں جبی کہلائے
... ہے عظمت اوسنے پاکر لی سفی والی
... ایہہ منصوبہ کر کے آدم نال تنا ہیں

زور تیرے دے لگے رباہر اک ہے بے ترانان
اوہناں ڈور اہو شتابی جس ہوویں جان تہا
تینوں جس پچھاتا ناہیں ہرا دسدے تیتے خارکہان
دیکھاں حال غریب نیدا اکیدا خراب ہو یا ہے
رحمت کنوں وانج نہ ہوئے چانواز نصیبان
کالی رات ہجر دی میری جیہدے روشن ہووے
جیہدم نظر کردی ہووے آنوں پہلے زمانے
مشے کم ہوون رحمانی ہنر کار شتابوں
عسر وں یسر کرن تے آیا چلے مصیبت ساری
بند خلاص لیگا جانی کہل پیاین سے چھے
زاری سنی خداوند ساری فضل ہو یا بسا مجان
سو سو شکر زباناں آکے کرکے اوار دو گانے
عشق حقیقی ہو یا مجازوں ہر جیلوں پل دیہا
توڑی قید سنگل وچہ ہوئیوں پھیر شہا تہیلین قیدے
کر کجہ آہر جہیڈا اوتوا کرن اتہہ دی پہیرے
خبر قضیے دی نرگس کڑے کول تو ہیں اسجائے
عاشق دی اسحالت ڈالی خبر ہوئے دلبر نوں
نو جواں جا ہر ملیا نوان توڑ دن تاں قیدوں جبر کار
گوشے گل شاناں وں کارن جا کر دکہ کہائے
کہول دسی شاہیاں پری صفت کتی لی اوڑ
شتین نوں عشق پیدا کیکر اوہ کہلوایا
متابوں ماے نوں تہید اگی ستا ماری پر
یا کوئی منتر جنتر کیتا تیری ہوش بھلائے
یا مہر تیرے اتوں پہیرے لکڑ چا بنگالے
ناں کجہ عقل قیاس کتیوے انہوں من ہڑائین

جو گل توں فرمائی مینوں باہر علم حسابوں
آدمیاں تی پریاں اندر ساک اگے کدہوئے
دوئی ذاتیں وکھو وکھی ہوئے آپ بنایاں
دوئی وڈیری وڈو کے ساڈے ہو ہوہر تہاویں
ایہ گل مول نہیں دل لگدی رسم نویں کدہاوے
گل میرمینوں تُٹا لگے سچ نباں ہر اک نہیں
بھلے صلاح وسالیں ہالی کریں خراب اسانوں
رب پناہ دیئے اس کموں ننگ نہ موس لائے
جے قسمت تے ایہو کرنے زور نہیں کجھ میرا
اوہ آدم ازمائے باجھوں عقل نہیں گل مندا
شہرت تے بدنامی جو نگا مینوں کریں نساناں
ہیوں ہمیشہ لکھن آدمساں نوں پریاں
ورجا جو توں آکھیں اسنوں سچا او چاذاتوں
ہوراوہدے جو کہیا ساری سفر مصیبت بہائے
صورت سے نذہ ڈٹھی آکھیں ایہ گلاں سب ٹھیاں
ہر کوئی سیر کہاوی آپوں کہڑا یار رسداندا
جور ستم سدواندا سونہوں کہ اوہ ایسا ہوسی
کس گواہی وستے تینوں ہے ایہ مرد اجیہا
جیہد خیال نکماں ہالی تاں کر کہڑا انسیر
مہر افروز کہیا شاہپالا کسوں نندہ جتن ٹرندے
کمن ویندے وہر گئے ہن کہاں تاں آن کہاں گل سچے
عفے ہو عفر یتے تاہیں جھڑکا نے ڈبکایا
جاں اس صفت تماشائی دتی عقل گواہی
مجلس نے اسانوں لگے دیکھدیاں حیرانی
سیر تے عقل لوا زہدایت ہتی زور جوانی

درس ہالی ایہ مسئلہ پٹھا پڑ ہوئی کس کتابوں
موتیں نی گل دوڈی ہالی کسی جوڑ بروے
اول ویدن رلیا ناہیں کس تہیں جاں
کسی نہیں ایہہ رسم قبولی شرع نویں توں
قوم ویاندی مندا چنگا آکھن جو دل آوے
گل دیوا نوچہ پہکا ہووان کی حاصل اس
ہور کوئی آکھہ سچے تاں جاناں آکھائی
پوٹ پہلا توں ہائی بیچہی بوڑیں ادہر رات
آکھیں دیکھے زمساں تاں لی اوہ کوئی
کھوانہی جیہڑ غیر کفاندا کہڑا سوہر ایہہ
تاری مارتماشا دکھوہ ماروہتیر جہاں ناں
بہل خطایاں خاکی لوکاں بہن نیڈاں
رستم اسفند یار بنانویں زدراوے صفاتوں
اسفندیاش قلعے دی فتحیا ملکہ دی
سیناں لے کی باور مالی کوڑ ہوں وچہ
رستم بہت کہانوں موہنوں بر ہتھ کوں
جیدن کسی ازمائش کیتی پیا سہرو
باتوں ڈہل ہیں سن موہنوں جکجیاوے
تاں ایہ گل لیندی آوے حکم نہ مردا
لاہ ولیندی خشمے او توں غصے
مینوں لی ایہہ گلاں سنکے بونمتا ہی
مارن لگی ساں اسدیوے جھڑا
دیکھے لئے اوہ آدم زادہ کیتا مرد
دودہ ڈٹھے سو حصہ صورت جو سی
آدم کی اک نظرے آیا مظہر

آدم پری فرشتہ کوئی ایسا نظر نہ آیا
صفتاں عمر نگاں تدمیر اتکساں تک چھوڑ اوہی
ہر قال نظری آیا ایڈی ملتان پائے
اوس جیہا کوئی نار اکدڑ ہے مول نہ اینہر شہرد ا
ایسے نال دیا ہے مٹی لایق ایہہ اس گلدے
میں ہن ناہی عقلدن جوڑی ایہناندو ناں ند جوڑے
ذات صفات پچھانوں اوسدے دیکھو صورت سیرت
آکھیں دیکھہ پرکیہا شہزادہ مست تیرا دل جمیں
وچ رقعے شاہپال بہادر چپ کیتا شہر بایا
نال فکر دی پیلے ہوئے ڈیدے غضبوں رتے
ایہہ گلاں کر مہر افروزنے ظاہر کڈھ وکھائے
بیٹی میری عاشق ہوئے آکھیں ڈٹھے دکردے
تئیں ایہ صلاح نہ میں خالی نہیں فسادوں
ویہ ہویا شاہ پال بیچارہ راہ نہ لبھدا کائی
دانشمند وڈیرے تو تیں مانہیوں نے حلب
مہر افروز کہیا میں ڈٹھی عمر ہیرے سے برساں
کی بدی زمانے اندر تک تک وقت لنگھایا
دیکھدیاں سہر جیا ہو یا بازیگری فلک دی
علم قیافہ اندر ڈٹھا رمل نجوم حسابوں
رسدا ہے ایہہ لعل بدخشاں گوہر شاہنشاہے
صورت سیرت علم ہدایت عقل ادب اقبالوں
صورت ڈٹھی مجلس کیتی پرکیہا تدبیروں
شہزادہ اصیل پچھاتا نے تحقیق شہزادہ
غیر کفاں نے گفدے لائق نہیں سیانپ کائی
آن ایہ پریاں جاکوں خالی آدم پاک تماروں

مجلس نے اقبال او ہد ہد ایہہ پارسا رہو سایا
ایہ بدیع جمال ہیر دا اکنت ہوئے تاں سو ہے
ست پاری لاہور گیندی ایہہ ہیش اور چاے
کد جموں کی بیٹا الپ تانہار گہر دا
قول برابر کیتے موتیں کنڈ ہے جاہڑ عقلدے
آکھیں ویچہار ناہواول بہتر ہے گل پوڑے
جلدہو راہ سنگہہ پرکہیں تینوں ایڈ بصیرت
کرناطہ تدہ نظری آوے جے لائق اس کہیں
جھٹ کری کوئی فکر ویلاں کرکے قید بہایا
گرمی چھوڑ پیا وچہ نرمی بہل گئے سب چتے
خط بدیع جمال پریدے جو اسو ہل من آئے
پیش نہیں ہن جاندی موہلے غیرت غصہ مردے
مائی لی دلگیر ہولی گی تہیں وساہ او لاہدون
مہر افروز کیوہوں پچھیداوس کوئی ڈہب مائی
نہیں خطا نصیحت تیرے کیتیں وارین ازیاں
ٹھنڈ یوں تینوں لی لی نکلے پڑھ چکے کیتیں ویلا
مٹھا کوڑ اہل جگتدا ایچہ کجھ گے ازمایار
اک تقدیر الہی اگے گد سے تدبیر نہ پکدے
ایہ جوان شہزادہ سچا پرکھ ذات شہرا نوں
دوروں آکھہ دکھا یا نذیدے سچہ عنوان گوائے
ظاہر پیا شہزادہ وسدا ہر نقشوں ہر جایوں
دانشمند منگیہ پچھان صورتدے تصویرن
ایڈ دلیرے ہمت جبدے شیردل زور زیادہ
ارلعبہ عناصر تہیں سبھ ہوی آدم جن لوکائی
ڈہون اکو جنس محمد فرق ہے و بکاروں

جان آیاں تاں آن سہایاں تیری کوچ گلیاں
ہر ہر سالی جنی ڈالی جٹیاں جھویں آئے
اوہ وی لالا ستیا متیا ساڑیاں رل آیاں
مہندی تل وٹناں عطر سو چنبیل لیایاں
اوہ دی بیناں جاگ سوہلے ہن سہرے جیرا
اسیں آیاں اسیں آیاں لالا چال تیری جا ناں
لال بنے نوں لوڑن آیاں اٹھ ہن نال سہاندے
اسیں آیاں اسیں آیاں لالا تدہ کیہ جنیکاں دا
باغ ارم دے چشمے اوستے لاڑا لوڑن آیاں
ماہیاں لگے سن اونویں بستر تے گاہ گئے
لاڑیاں سبھ باغ ارم وچہ سیف ملوک لدہا
رونوں ناں لے گانون ساجن گہراوہ جیہڑا
جسنوں لوڑن آیاں آہیاں اوہ نہیں تہہ لگا
ارم اوڈ کہ شہانوں ہوسی سیف ملوک لبھایاں
اب جا تکن ہوسی سیف ملوک تائیں
اوس ساتوں ملنا اکس شامت نوں آیاں
مان گمان کریندیاں آیاں لاڑ سنگار پوشاکاں
کدہرے کوئی کدہرے اوہ کوئی نچو کوئی
رونیاں تروٹیاں آگہر وہٹیاں نمسیدیاں زن
خبر جواب دتو نے نہیں اوتے شہزادہ
مہندی ل وٹناں جوبن گوہر ارنگ رنگایا
اربیزن جلدی حکم کیتا شاہ پالیسے
آہو فاطف تنگے باغ ارم ول بہیا
تے چھوڈ گیا سی جاذ ہوس اوہ ڈیرا
ہوس مستا ادہرا ودہر بول گیا جہاں

نبیاں کم تیرا ہن نبیاں اسیں لیا دین جلیاں
کلی چنی دی پھل سو ہلی ہر ہر چیٹے نالے
وکھین بنے بنی نوں وکھین واٹریاں چال آیاں
پھل گلاب پرو تے سہرا گند دیل نیایاں
الیں تیل فلیل لائیں اکھیں سرمہ دیرا
جاگیں جاگیں بنیاں اسیں اسیں دوہیاں
سنہ وکھلایاں لے پیارے دیکھہ جمال سہاندے
ایویں سوہلے گانوں پریاں خوشیں خوشیں آیوں
ڈھونڈن تیرے نشانے ہر ہر پاسے اتے دیاں
کتے نہیں شہزادہ دسدا گہرا رستہ تکیئے
سونہ کملاتے مڑ گئے مان جنیں نہ رہیا آوہا
گہڑی سو ہلے کیوں نہ آئی ماہیئں تری لگے
بہشت اساڈا آنوں جانوں بہشت کوڑا اوس لگا
کی جواب کریاں اگی خالی تہیں آیاں
اوہ لٹے بہاگ نہ نظری آیا ڈھونڈ رہیاں سبھ جایں
ول تجھ مہیر چلیاں رکے پھون تا یاں
میلے دس گئے مڑ آیاں ہو نہ سکے غمناکاں
جیو نگر میل و باہیوں مڑیا آپوا نے وگے
جیونگر مرد شکاری آنون خالی ہتھ شکاری
من شاہپال سیلنے تائیں لگا غم زیادہ
ہیں سہرا نک شیشہ لال چہرا روپ سوایا
ہر جاگیر تہاں کو تہانوں ہر کوئی اسنوں بہائے
ہائے ہائے اپنی تہیں مینوں بیر کوہڑا وچیا
سیف ملوک نہ نظری آیوس خالی تہاں ہیرا
اوہلی بازی کول اوراڈ اہر ہر پاسے تاڑے

خاک جنہاں نوں چہ وافر آسے خاکی نام دہرایا
آدم اوچ نہیں کجھ ڈہا عیب نگوں پاچوا
نہیں تے بہت افسوس کریگا جاسی وقت ازار
پچھوں تاسیں پھیر نہ پاسیں پایا وقت ازار
اوہ جہاں خدلو اکہلیا جو وریت سے
تدہ پلا پر کہہ شرافت کیا تولا کیا مار
دو جہاں ولاں سکندیاں تائیں میل موافق
دم لڈا ہے سلطان عشق دا سخت مزاج
شہرت ہوئی جہانے اندر حسن خاصی
چہیڑ ٹہیڑ کرے مارے انگل جس وساہ
مارا اپنا چیڈ جاندا نائیں چڑہیا کرے خوار
مست موڑہ ان تاں ٹریہ نہ مڑگے لے سیف
مجلس خاص میر بو چہ بیٹھے رل وانے
ذات صفات ازمائے پچھانوں سچ پاکوڑ
تاتاں مٹیا معلم ہوسی دریافت ہر دو
کوئی زبان نہ ہوان اگے جیلک ماں
اگے نہیں پیدا عاشق سیناں آدم دا
نا جنسا ندا شوق اجیہا سیناں مرد الیے
ایسے کم مجازی کتہوں خاصہ سرجفا
جے اوس جوڑا کلا آ میں کم کیتو
ہے فلالے خشیے اوسے تن چھوہا
جنگی یہلے سیانگے تہیں زہر ہیتو
سیر کہٹر باپا مار گیا یا او کہا ہوسی خبر
باغ ارم تہیں جاپیا تو شہزادیوں کہل
ستے ستے نوں جنگاں نوں اسیں آیاں اسیں

اگ جنہاں نوں چہ پے زیادہ ناری او نہاں گہایا
انہاں دو ہاں نوں چہ ماط ہو وسے جے قسمت زور
سنگ بدیع جمال پریزادہ شہزادی تائیں
سیف ملوک بدیع جمالے جے تدہ ناں رنگایا
خاطر جمع جمعیت کرکے لاہ اندیشہ لایا
اپنے کول بلا کے اوسنوں کرکے غور دلاسا
جے معلوم اصل کیتو ئے ناطے دے نوازیں
مت انکار کریں اس کموں ہونا دنیا آوی
پیش آوے کوئی ہور خرابی بہا پوے بدنامی
عشق زور آور شیر شکاری اسدا وار نہ خالی
کوئی ہتھیار نہ پوہندا اوسنوں پھٹ لگدا کاری
مہر افروزے صلاح وسالی شاہپالے دل لگی
حکم نوس شہزادے تائیں وچہ حضور لیا ہو
محرم کرو کہیرے اندر مول نہ رہے بیگانہ
جانکوئی روز اسا نوں چہ رہسی ہر کاروں ہر گلوں
اوس ویلے جا کم کرینگے جو عقلے وچہ آیا
شاہپالے حیرانی آئی ایس تعجب باتوں
جنس اپنی دا عشق محبت لگدا کسی کسی نوں
گل نہیں ایہ ایویں کسوں ہے امداد ربانی
نالی کو لوت پچھن لگا کتھے ہے اوہ نبدا
نالی کہیا نال لیاندا باغ ارم وچہ رہیا
شاہپالے فرمایا جلدے ایہ کی برا کیتو
ایہ دیوانہ سے جا رکانے دیوآدم دو ویرے
اوس ویلے پہر جا لی پریاں بہلیاں بہلیاں گہلیاں
جیائیں جائیں جائیں چلیاں گانوں جا پہنچیاں

کدی سنگلا بیٹھا اوڈیکے مدت باہروں پھیر آوے
ڈھونڈ اوڈیکے رہیا ہر پاسوں سیف ملوک نہ آیا
آہو خاطف روندا پھڈا اوڑ رہیا سی کوہاں
پریاں نوں ونگا ہیاں دہریاں لوڑن سمجھ سہیاں
سرحو ہی ہر باغ مقامے لوڑ کرن ہر پاسے
جتنے تھوڑی طاقت آہی ہمچ چکیاں اوہ پریاں
جاں قلزم وسے رستے پیاں پری آکے انہوں
اک شہزادہ آدم زادہ کدھرے ڈٹھا ہوئی
اگوں اس پر تیسے کہیا وس تساں نوں پاں دا
جلاں پریاں جائیں جائیں قلزم پاسے کھڑنیا
ایہو خبر لئی تے مڑیاں پریاں نال چلاکے
مائی نال خفا ہو لڑ دا سکے کیتو نادانے
اوہ پردیسی آدم زادہ لڑکا آپ اکلا
چھ ہزار پری ہت پھردی اوس آدم دے تورے
جے اوہ ہاشم نوں ہتھ لگا مار نیا نوچ وسے
جنہاں قلزم پاسے کھڑیا دشمن ہو وس نور سدے
ہن کوئی کرو صلاح سیانے ڈھلی گل نہ چھوڑو
میں اگے سن بیٹھا گلاں دیو قلزم دسارے
مجلس اندر غوغا ہویا محلیں گیا آوازہ
دادی مہر افروز نے تائیں جلد بکول بلایوس
جیو میر اس غوغا اوتھے بے آرام ہویا ہے
ایہناں گلاں دا سنکے دلا نہیں تحمل رہیا
مہر افروز نے سیج نہ دسیا اول آہی پہلا
جیدوں بدیع جمال مڑ مہر افروز دا کاسے
باغ ارم وچہ چھڈیا آہا سیف ملوک شہزادہ

ویکھی راہ چوطرف کہلو تا نال آواز بلا
آہو خاطف لوڑن ڈھونڈن سر گرد
ہو بیتاب ڈھٹھا پھر اوڑک ڈھونڈ نکا
صحبت پاسوں کوئی اٹھے ادھا اوپو چین
دیکھن کھوج شہزادی والا ڈھونڈن
کجھ نشانی پتہ نہ لگا پھر ہٹیاں ہر
اوس کویوں ایہ پچھن لگیاں آہین تو
باغ ارم تھیں اساں کھڑایا پتہ نہ لگا
ڈٹھا ہاہیں خلا نے وٹیے آدم اک سپا
اتنی خبر تینوں لی اگے پتا نہیں کجھ
شاہ سیا لینوں حال سنا و بوجھہ لگی
کھو رہی بچے ہی کمن سیانے اندر
دیوانہ دے گھر نکلے آکھن عقل کہ
جب بہرام شہزادہ کوٹھا باپ بدالد
بیٹے دا غم ڈاہڈا اوسنوں بدلہ کدھ
ہوئے ہاسے اوہ نہ مرد اتوڑی اسین آ
سیف ملوک مڑ آئی کیویں جب مصلا
اوس آدم نوں پھیر ڈھونڈ ہنڈ ہیندی
اگے شاہ پری دی دل وچہ آہا فکر نت
کیہا شور کچہری اوٹھیا دل میرا گ
سچو پیچ وسال شتابی کے کمام
اوس حقیقت کی کجھ گزرے بہتا کے
شاہ پری دا جیت نہ ٹھہرے چھڈ خیال
کھیوس وسے کی من وچ جہاں جہڑا
ہن اوہ گم ہویا نہیں لبھدا اپنی

قلزم پاسے کھڑیا دیواں پنیدی دس ساعوالی
ہ سمندر جھڑیا ہو تیں کیکر موڑ ہتھ آوے
ن ایہ گل بدیع جمالے پار گیا جھگا
یاں پیٹا زمین پریستان جیکیں پاہن کشیاں
بح مار چھلی سبھ چہرہ پاسرے پر سیجی
ہو نسے مار جیٹرے غم لشکر ڈھے صبر سہارے
ولاگلاں جھول کھلارے اگوں ہیٹھے انگار
ی سانگ بندوق کلیجے باہنہ ہیٹھ رکھوکے
ی جلدی جلدی کھوڑی کھاٹوں کھانوں کرکے
ابن غمخوار تساں نوں ناں ہو پہیں ہراوں
نہی والا مزاج جیٹرے دی لاڈ ہیر سیں چھا
رادی نے میں تاں ہن ہوا گے بیدن کھیانہ دلدا
پیارے جانا تاں مشفق بہت جہانوں
نسیاں لی ماسی ہوہی پاپے سہاگ قبیلہ
ن خبر نہ آہی اودی حرص بہلاو تیرے
ناں یری اوس بند اندر جوندہ گیئے کہیا ہا
امید پہلی ہاری آہی پیرے اوتے مینوں
نوں ایہ معلوم نہ آہا اوہ جند جانی میرا
میرے سنگ الیسی کیتی جیسی کرے نہ کردی
تیر زندگانی لوڑین جب اوسنوں گرسیدا
جانی میرے اندر اوہو جند پیارے
سان جیون کڑی مہر آئی تاہیوں کسان
جان لباں پر میرے تنگدی کہلے ہوا
گل اگہ و ڈٹھی سر پر تے غش پئی مینوں آئی
بلے بیٹھے ہوئی تانی تختے دا نگر دیئے

گیا گما تا رب ملائی ہور علاج نہ کائے
شیشہ وٹیاں اندر ڈٹھا ثابت رب بچاوے
شرم حیا کھلو نوں کیکر جہل عشق دا لگا
کٹیاں اندر مہماں اوہ سنے پہلیا کھٹیاں وٹیاں
کیڑی سچی دیدی سچی رورو واجے ہیرے
آہیں ڈاہیں نال ہزاری ننگ خموش اتار
آیا گہرن سہاگ کھڑایا سہاگ ہتی دے ہارے
باوگرے فریاداں کرکے دلبر سیف ملوک کے
دادی تائیں آکھن لگی بولی ہن ہیں مرگئے
مہر محبت تیری خالی دا فرہر تہاتوں
جیا مراد ولید تکاری بن مغگی منت کہلدی
دردوہی سمجھ تساں نوں وسیاست ہو دشوہ ملدا
جانوں دیدا ماں پیارے سنو لی تد تساں نوں
سبھ تہیں سحن دیکھہ تساں نوں لڑ پہیر یا کر حیلہ
نال وعیدے گم کریسن ست ہارنے میرے
کھو جارو ہیر کیتو ہی شہر امین سنی کی گمایا
ایسا برا کیتو سے رج گیے کیکر بچے تینوں
بہت اعتبار تیرے پر آہا شاہ و شاہ گنہیا
ویریو یری نال جیہر کردار سیا تہیں ڈردا
نہیں کہا گناری ہر سان مینوں برم اوسیدا
جیندوں باہجہ محمد بخشا نہی ساہ حس کاری
نام نموس تساں تکموراں نہ مولا گرسیاں
جانتوں صاف جواب سنایا دہری ہیر سکالی
مرد یو اگ ہویا سبھ حیا حال نہ میتوں کائے
سیاں جایا نہنگ ستے رکھے کموں گیئے اجینہ

بکھڑاں لتے بلاواں گل کراواں سیاں
اکھیں تاڑی لگیاں دیکھت رستہ یار سجن دا
موہوں چپ چپاتی وسی حال کرے فریاداں
نیک ستارا میرا ہویا بُری نحوست پھڑیا
وانگ اظلم پیری سر آیا جن چیت اگاسوں
ہائے افسوس گیا رخصت سراندیپ شہر تھیں
سراندیپ اندر جے رہندا لدی یار جہیاں
ایہی ہتھیں سپیر کواڑا اار رہیا میں ستے
آپ پیار او داغ کیتا تاں پیڑاں سر سہیاں
ہائے افسوس این جیہا نہیں بچایا جا جدا
کیسے نال ہمیشہ کیتی دیری ہر آسماناں
عیشاں لاڈ کریندی آہی جن حبیب ایانی
اوہ نہیں کی حق تیر بوجہ برا بند تھیں ہویا
اول یار وکھایو ہوئی بیٹھوں اندر باغ بہاراں
سو کھیا جان ہوے دکھیا عشق جلو گردائی
ہمیشہ اوہ بند ہے گنڈل اندر گراول ول تیدے
اوڑک کہس لیوے جانی یار میرا حق کاتے
شارستان نے سارے اندر نشر ہوئے من لٹے
کتھے ہو یوس ہیبو وہوں لاج گلی وہی لاہی
یار رہیاں دے ہار گیو چہ پلے سے بدنامی
شہرت اتے ملامت جھلی نام دھرایا جھلی
متھے داغ لگایوے اوٹھا ہتھوں شاٹن لگا
مچھرک تیک وچھوڑے اندر میر بچان حلیمیں
جبکر یار ملاماں نا ہیوں وار ہیر جندا میں
بخش بندی ہیوں عاجز مہرباں من سنگ لال ناراں

نال اہناں گل نہ کردی ہے سو اکھیں
عاشق اتے شہید محمد تاں محتاج کفن
کہندی سڑی نصیب منتی دکھوں
تارا برج اقبال میرا ہویا ہندا ہو کے
جبر نہیں کی پاپ کمایا گئے بیلے ون
ہمیں کڈ دیکھا کیتا لشکر تے گھر
اج پتے بن لوڑن جا لواں کھڑ دیس
شربت صاف وصل اندر پوڑی زہر
مفت نعامت گون جاہتے اندر بن
سیف ملوک بہلے بن کھتوں گم گیتا جس
بہور کندی ہمیشہ دندے خوشیاں نال
بری مصیبت اندر رہا پو جیوں تل وچ
تاں توں کھول غماں ندا بوہا قہر میر
کہیں میرا دل ویتوں اسوں لگے فکر
پھول نہ چلدے بال ایالی آمین
لار وچھوڑا ادیا جو یار کھوے پہر
رج نہ ڈٹھا مکھ نہ کیتی سخن کلام زبانی
گھر گھر قصے ستھ کچہری جگ بدنامی
بن ناری اتی ناری ہو کے خاکوں
دل آرام نہ دلوں پہر لی دندن
جھلی تاں تدہ عرض بندے پی آس
ہم دم مہر ہے پردہ رلی مشکل
بہت انصاف وتوے آگے ہو راجی
دلبر وا سہ صدقہ کرکے گھمان
نہیں تاں ہوا او واہی زبانی

ہائے ہائے ربا آفت بجلی سر پئے تاں مر جاتی
بن ہیاری کتھی بوڑاں لدی دست کراہی
ہنجوں تیل پڑا بدلا لن وانگ چھپا نت شر ساون
روتن علیں لوہو دی چشمی عین رتو بہر بہدے
حال بریع جمال پریا جاں ایہہ ڈٹھا دادی
مہر افروز بدیدل اندر درد اتنیا بلیا
شاہپالی نوں ناکہن لگی اے سرتاج جنا ندے
شان تیرا وب او جا کیتا توں سلطان ملکاں
شوکت عزت دولت تیری ایسی رب دوائے
شرف اقبال تیرا بدیا تارا رہے ہمیش چمکدا
ہر گہہ ساعت او گھڑی دہٹی غمناں بیاست تارے
تیرے وٹ تیری بر پایوس مہر لوں جاں ہو کے
ہمارا اک قضیہ بنیاں جس تھیں پیت ندر سی
ہاری موہنہ انگاری جیہا ہو سی کالا کولا
ہماری شہرت تے موہنہ کالکھ شالا پیش نہ آوے
شرمسندہ خوار نہ ہو لوں من ربا بیچے وی تہیں
بادشاہاں بچہ ہوڈ یکی منظلو ہاندے حالوں
کرن ڈاڈھا ایہ نیسے گیتے تیرا شان دوہایا
ظالم داتدہ زور نہ بہنیاں دس ہنر قہر دی
فضل کتے دیاں عیشاں اندر غافل میوں سیالوں
ایسے کارن سوہنیتے نیوں جو کید آر جگ دی
ہر دن گرگ نہ موڑ ہر رکھے پہلے ایالی لگدے
رج ترے وچہ ویار ڈاہو یا ایڈا اندر نہ چھپے
شاہپالے فرمائے دیہ بیان شتابے
رفورت ہو نہیں توں ایسی عیب ڈٹھوے کیڑا

سیف ملوکے باہجہ اساں نوں ہوئے حرام حیاتی
تجیر بوچھ تمسیاں رستی یار جیو طرف جہانی
فرزند حسنروی خلقت اندر پیدا ہونڈ ہتی اتے شہر ستانی
موتی گلمیاں ہار پیرو توں پلک پلک ڈسدے
جلدی جلدی شاہپالے ول جار ہوئی فریادی
صبر قرار آرام تحمل رکھیاں ہانگر جلیا
پریاں دیو تیری سبھ جا کر دیو توں سبھ شاہ
پریاں دیو جن لتے دشمن ور تیرے آ جو بکدا
توں سلیمان نبی تھیں جیویں ہو ہویں اسد بچاہے
کوئی ترسیت پیش نہ آوے رمیں مرلوان نکدا
بو شاہا پھر زیادہ پہرہ گرن کوئے کارا
واہڑی یکے ترپول نکدا دشمن مثل کھلوکے
بدنامی تے خجل خواری خلقت بریاں
گر کچہ حسن بچن وابیشادے بنا ماں ہوئے
بے غیرت نامرداں اندر نا گوئی نالوں لاوے
تاں اینا میں نام دھراں میں ڈر کہاں سو زحسر تہیں
کیسے رب وڈیایا میں نوں دی عزت اقبالوں
کیوں تدہ عدل انصاف نہ کیتا باطل حق رلایا
لستے دا ایرالا چھڈ یوے کرکے عجب نمردی
منظلو ہاندی خبر نہ آیا میوں نا اوس جایوں
جور جفا نامی ہارن و ہاڑی ہو میں تاں دا دگدی
اوس جیہوں وریوں بندیا کٹ جہم نر گدے
جے نہ ایہ عدالت ڈوبی رلج تیز اگد بلجے
کیسا کوئی فساد کولا گاں خرابے
کراں تدارک جے توں ویسیں ظلم کریندا جیڈا

مہرافروز کہیا شاہ پیا لی فیض تیرا ہر اک تی
صفت او سدی من مونہوں سارے کہہ صدق جیتے
غم الم بیتری جہیوس فضل کرم دی آ سنے
نال اوس اجے سلام تیرے دی ہوئے سعادت حاصل
آس مرادو نہ پونی او سدے ہو یا زادنہ دونوں
ہوتے گھڑیا چارہ بیچارہ آیا ہتھ غمیان
منظلوم انداہتھ نہ پکڑے جیکر عدل شہانہ
کوئی بہارہ ٹرسی ناہیں ناکوئی گل ہو ویگی
شاہ پالے ڈریا پائے حکم نہ موڑ سکیندا آ
بیوفا کمینہ بندا بھریا نال خطایاں
استم شاہ اساڈا بھائی ناہیں کوئی سندا
اساں دوہاں نوں جہ جنگ مچایا نوین ایہ گل لائق تینوں
(۱۰) اس آدم نی جٹیا او سدے ہتھیں گوٹھا بہر جئے
کامنہوں انہوین فوج کہا ان ضائع کران خزانے
آدم ذات اگلی پچھے گل اپنے نوں ماران
مہرافروز کہیا من بیٹیا نا کر عذر بہانے
جو تدہ عقل کیا نے دسے سچ سہو ایہ باتاں
جیدن دا جگ پیدا ہویا آدم جن او پائے
جیتوں صورتاں او سدے مکھ دوں خو ٹیں ادب جلیے
بے بہا گہراہی گوہر آدمیاں دے کہانوں
دو جا پڑا اوہناں ایہ کیتا پھر گھڑیا گہر تاں نوں
توڑے اوہ تڑا کر آیا او ٹاپا گہر تمہارے
گہر آیاں ماں جایا جان الاجانست دور ہے
اسفند یاس قلعے وچہ اپنے دیو کٹھا سنظام
مار ولوہیوں ملکہ آندی کر آیا تد بد پان

سیف ملوک شہزادہ دوروں آیا ساڈے بندی
اک سلام تساڈے کارن ستی اوس دی سخنی
ہو یا کرم نال پہتا ثابت باغ ارم دی
نال اوہ درشن دیکھ تساڈا ہو یا حضوری
ہو برباد گئی سب کھیتی یاد کرین اوس
تدہ بن نو کر گئے اوس پچھے بہاہ او باجھوں
روز حشر دے شاہ پچھیں گا کرن کی
گل اگی دی سنگل پون دو زخ جل
پر ایہ سخن نہیں دل لگدا جاپو جہ عقل
اندر گرو اوپرا لا او سدے اصفہان بے دڑا
عیتے لائے نی ہمسایہ نال میرے نہیں
فرزند اند او دکہہ نہ مٹدا جانے لگدا اینہیں
ایہ بھی اوہناں ہو و نگا گو بہا جم زور کہیا
بے عقلاں وچہ گنیاں مائی کرن ملامت
اس دگیوں کی حاصل لی وانگ سیان کل
دیکھ مہماں اہلک کراں ناہیں کم شاہاں
پر اوس آدم زادے اندر بھدوں دہ صفت
صورت سیرت ہنر کسی وچہ اوس جیہی کد
ناں معلوم تساڈوں سو ہندے او سدے درپے
کوشش بہت کرداوس پچھے ڈردوں فو
دہشت خوف لہتار ہو توتے اپس ہڑے افتاد
ماہی لگدی کدو بندا کوئی جوہر دال تو
باتہ پچھے سہر دین بہادر لڑکے مرن الگ
او تے کسے نشین ہتھ پایا نکل پڑے
اک اکلا او چہ لو جا بران نفیر رہیا او جہ

کیتی انہی دانہ اوس نوں فکر آ پاہر دلے
او سوچیے گل پیا کوئی تیغ او بد نہتھیں ڈر گئے
سراندیپ شہزادہ را جا دید ہو یا تدہ ناپون
سیف ملوک تساسی اپتھے ہو اساں لے گیرا
دانا ہوگ وساہ اوہناں نے لیکے نام تساڈا
ایہ مردی تیری نگ کے کون کہے کا جنگا
ان شتاب کروا وٹہ چچہ تل چوٹ لگا وبہیرے
او سوچیے مڑ بیٹھ نہ جاسی لکھ پڑا اسد حیلے
فرزنداندے دو کہہ نہ مٹدے اکہیں آیع رہا جو
کن آواز میوس جسوے سیف ملوک مردا
یوسف ثانی لانیوس کانی ہے فریاد کر یندے
نال بدیع جمال پچہ اسارا کھول سنایا
ان بلبل پو پکی او سنوں جان جہر سجن دی
ہوونگ صلاح تساں نوں گردشنک بہا لجہا بری
گھر دی کم شیطانی ہوندی توڑی کہن حکیم سیانے
جان او تہ اگ گھر انہوں لگی جلدی جل نہ پائی
ایہو گلاں کردے آہے مائی پوت دکروچہ
شاہ پالے دل ہو سلامی کرکے صفت ویاں
شاہ شاہ پال اشارت کیتی وس تیر کم کہیا
بہو ہی ول روانہ کنیوس میتوں اندر خانے
ان لدی ایہ بی بی ہو رہیں چہ حضور شہانے
بولی کہیا اگوں میں معلوم سنایا
الچی کہیا سہنیا ایہو ظاہر آکہہ سنانواں
قدر تے ہیں شہر گھر پولے کر جنتیار سنگلہ
جیف میتوں جی لوسہزادہ بدبارت نہ آیا

جہیں ہتھیار زور آور بہند اکر کے آہر سوہلیے
سراندیپ رہیا کوئی مدت خون ایہہ نامذکر کے
ہو تے ہتھ نہ پایا دیوان ڈر او سدے اقبالوں
نال غمزدی بہڑیا اوہناں لیکے جن ڈہیرا
نام تیرے پر ماران جوہی صفت غلام تساڈا
دشمن دیدل ہوبن رمسی ہر کوئی جاسی ونگا
مست اوہ سیف ملوک پیارا سٹن مار اگیرے
نال افسوس حیران ہوو یگا پان جہارنگ پیلا
سینیاں جلدوں بدیع جمالے کرسی کوچ جہاں دوں
مردلیسی جیو جبوٹا او سدا اگے انت ہو مردا
او سدی عشق زلیخا کیتی دم دم یاد کرندے
بیٹی تہیر بدا شاہ پالا سامس سلیمان پر آیا
تلخ غموں جنہ شیرین دلیسی وانگر کوہ شکن دے
سیف ملوک مڑا نو خیری کرکے ہمت بادری
ٹہل مناسب او تے جنہی گہڑیاں نہ آنے
جلدی نال متاع تمامے آپوں نے جل جاوے
آیا کوڑے سینہ لیکے آن کہلو تا درو جہ
کہند احکم ہووے جند بخشو تاں میں عرض سنائیں
کہیوس من بدیع جمالے گہلیا دے سوہنا
سہرا بوں نوں اوہ سہنا گل او ہدی شاہ تکے
جے اکھیں تا یہ نال سٹھی نہیں نال جلیں
دس ہتھے کوئی غیر نہ سنداکو ہتر ایہا
کہیا بدیع جمال پرنتے رو رو کے دل بانوا
مت ڈرد یں سخوں تیرے نہیں رنگماں نوں جا
ہر ساں کہا کتا ہی من بی ظاہر آکھ سنایا

اوس ہند مینے میرے پچھے چلے اید گشالی
میرے پچھے جان ونجایوس غم کو ٹہا ٹہر دیوان
سن مٹی وچ گرم سینے فکر پیا پاشاہ ہاتے
سرو بانو نوں کر میر شتابی شاہ پری بول اٹھے
دس ہند ہیں وچ وقتی ہوئی ایسی قابلکارے
دھاڈ خوف دیوان نوں مار شاہیا لیندے روں
ان کر خفگی تنگی کوئی رب چھڈا نوں ہمارا
لے آپ خداوند کہیا سچے خبر کتا بون
تیکو کاراندے رنج موئے جان ندیواں الوین
تیہدہ برس ہوا اس شہد کرص تیر پوچھ میرے
سبھی سلامت راج کریندی چاکے نیڈ ملامت
میں جے آن تیرے گھر بیٹھا آس ہوگی جاوی
حق کیسا اپنے ناہیں رب عدالت کردا
پچھے تیر ہوئی ہے گراساں لشکر سنے تیاری
ہم شاہ نوں مارگاسی سخت تبیاں دیکھے
آپ تیر اجد بھرن آوے سب قلزم ہیٹ سٹ سی
سیف ملوک ہوویگا قیدی کیونکر ہار سکن گے
سرو بانو ایہ گلاں کر کے دتی ذرہ تسلے
... ہوش برینوں آئی اوہنی لبیاں مل کے
... وامیں ساہ ...
... نال ... سیلی خاکوں بہری پشاکی
... گلیاں گلیا ہو ہنجوں بہر دسے
... جھگے چھاپے لگے اتھرواندے لہوں
... ناں ساندی گل کرن وچ کے
... دلیدی وادر ... کے

انکہیں ڈٹھے باجھ پیارے ...
ایسے مرد وفائی پچھے میں کیوں جند ...
سبھی گہلے جاہ خوب تسلے دیہ ...
دین لگی دلبر ملن ہکے سن بہا ...
سوگ خلاص دیوان نہیں آپے نال ...
شیراں نال دلیری شوخی کد ہو سکدی
ایہ آیا کے آیا دیسے سیف ملوک ...
رنج کیندے کر ان نہ خالع اپنے ...
دیئے رکھ تسلے اوس تے مرگ شہزادہ ...
بازی لا محبت والی ہوئے کہڑے ...
ہر ہر روز گذارے اوس نے ...
کیکر رنج کرے گا ضایع سچا قول ...
خاطر جمع تسلے رکھیں سیف ملوک ...
قلزم دی سب دھرتی تاہیں مار کرے ...
یا اوہ آ گیرے مل سی شہزادہ نوں ...
پریاں دیو نہ چھڈسی کوئی سبھناں دے ...
آپے آن کرن گے حاضر جان ایہ ...
عنبر اتے گلاب ملایا موہنہ پر ...
مست خمار و داس نمانی نین ...
پٹ پٹ داغ لگے ہتھے نیل ہی رنگ ...
ٹٹے مردے واہل ہتھے دے ...
گلی لالے دل لالی ہویا کیسر والے ...
جوبن رت محمد بخشا ہو رگیا او ...
آکھوں سیاں گل کراون بولن نہیں ...
ر ردن دھوون کم محمد غم مارے ...

... حال کرے ہر دیلے دیکھ خیال صنم دا
... تماشے مول نہ بہاون لگے بہاہ چمن نوں
... بائی پیراں گلدے پاڑ گماوے جھگا
... سراندی جان پھر دیکھی نرگس دے بیماری
... سرو آزاد دیراں کہلوتا پھیر زمین وچ گڈے
... دیراں کہلوئی اوہتی گڈے چاچا راڈیاں
... دیداں تاپا ہجر اجڑ ہیا کنب ... رستے
... در سجدا اوسنوں کنب زمین تے چھڑ دے
... موہنیں بہر ٹیکے ٹسکلے مٹی وچہ رلاے
... مین دوالوں کروی ہنجوں موتیں گلمان
... باراں گلیاں ٹتے کہلے وال دیوانے
... دھپا چپ ملاپ سجن دا ار چی سد شاہ
... حال ملع جمال پریدا جو دیکھے سو ہرڑ دا
... ان کیتا گہر خالی نصیبوں پھیر بہاری
... دماندے بہانبڑ ہڑ گے اگ لگی جیسن ...
... لڈ ولاندے سو وسے کر خبر دلالاں
... کہانی ہوئی ہر گہر گلاں ٹتہ یاں
... یار انگار محمد کوئے بچاونہ سکے
... صبر بچا پالوڑے پری ودا اغماندے
... اندر صبر نہ رہیا سوچ میل نہ لگدی
... غم غمزے کم غماندے
... اندر سنگل گنڈے کروی قید دلانوں
... پریت اپیلا نوانی ملکے یار وچھناں نر
... سوہلوں غمے سہلاں و رقاں داغ لگاوا
... محمد بخشا بلبے وانگ سیا ...

جہتوں یار کھڑایا بہاے گرد باغ ارم دا
روے باجھ محمد بخشا کس کم لائے تن نوں
ویکھہ سٹری گل لاے والا داغ کلیجے لگا
لاگل سوئی ورد وچھوڑ کیتی اسیں خوارے
اوچا ہو ہو رستہ دیکھے مت سوہناں مہر کہندے
وانگ سرو سہندی تالبش دہوپ چلاوندیاں
ہانی پری فراقوں گرمی سخت انہاں پر ورتی
تھل اندر جیوں جلدی مچھی چال اوہ ہوسی شہزادی
ٹنگلے کہاز مین پر چپکے ہیٹ ہٹ پٹ انہاے
جس راہ ٹردی سٹد بچاندی سے اڑیاں اہلیاں
اندر تھامند اچھا سر گٹھا سوہنہ پاتے
وٹہری بیت الا دی غزلاں سب سہراں کر گاو
جوبن شان گمان محمد نس گیا ماہ پڑدے
نقش سجدہ ثابت ہویا میٹھی دھوڑ غبارے
ظاہر ہوے محمد بخشا جگ پردہوان وہارے
باندا ہوبا بہیت ملک تے آنہک تر یاں چالاں
جے سو بہیت جھپایا لوڑن عشق دسے کر کہراں
عشقاں مشکاں تے دریاواں کون چھپاوے
حنتعل وار یرم ... جاو وہماں گھندی جاندے
سو کاروں نہیں کر سکدا یہ وہ پوشی اگدی
کیونکر چھپی رہے محمد بانس جہڑ ہندے بازی
پھیر عشق وچہ یار محمد کون بچے خفقانوں
آپ بہی تو ڈکہرایا جت پریدا ایہو مناں ر
وردمندا ندے دردنہ کدہی جی مکھہ گانوں گانوان
جیڑہ نامے شاہ پال شاہیدی ہو قلزم ...

انگلیاں کر وانگ کماناں سدھا تیر قلم دا / کاغذ دی میدانی اُوتے سایہ ڈال علم دا

بیڑہ گھوڑی لکھن شتابی پہن سفر و بر دے / چل دربار شہانی چل کے دس دلیر مرد دے

وانگ وزیراں دیہ میلاحاں کر گئے جیہڑا ہم / شاہ بالے نوں ہاشم شاہ دے جنگ دے نام

اول لکھ رقعہ مت صلحوں ہو جاوں جھگڑا رے / نہیں تاں تیغ زبان تیری دی گل [illegible]

سخن ہندوتی داروں دیوے ساز سیاہی والا / کانے نال پرو قطاراں رن کراں سب [illegible]

ہاڑ انہ کر کھاڑ چو طرفے صف پر صف لٹاواں / دشمن دی ہاں بہن محمد کہی ہار بٹھاواں

صفدر مدد کرے ہر ویلے جو شاہنشاہ شاہاں / زور اینہاں دنیاں محمد دیو دشمن نوں گاہاں

سرو بالوں تے مہر افروزہ خیتا خیا چلایاں / نال فکر دی اوٹھ شتابی شاہپال دل آیاں

گوشے سد کے آکھن لگیاں سن شاہ کن بچے / ایہہ کم وڈا تدہ آیا ہاں ہٹ رہناں ڈر کچے

سیف ملوک نکاشو کا ہو لولاک نہ جانے / اوس پچھے سر دینا لازم عین فرض ایمانے

ہاسی ٹھاجاں نہ موئے اوسدا ضایع ہوناں / جے اج اہلک ڈول کرینگا پوگ عمر دا رونا

باب اوہدا سلطان مصر دا عالیشان کہاوے / چار اک سے تخت دا سائیں اصل اس نوں آوے

ہو اکو بیٹا وسنوں کر کر عجز دعائیں / منتاں من من لدھا آہا کرم کیتا رب سائیں

حق اوہدی وچ اینویں آہی لکھی قلم ربانی / بیٹھی تیر مدی تک مورت جاوس سر گردانی

پندراں برس ہوتے ہو حیدا اینویں سفر مصیبت سہندے / شہراں اندر روڑ دار رہیا تکر جڑ بدڑے اندے

سختی سختی جہاگ مصیبت قہر قلو بلائیں / شہر تیرے دے در پر بیٹھا گھر ہیا پکڑ انائیں

ایہہ نہیں مناسب تینوں ڈھل کریں اک پل ہی / سیف ملوک رہی وچ قیدی اس تیری داہ جلادی

اوہ ہی مرد کرامت والا جے اوہنوں چھٹ آیا ر / کی جوان ہار دی تیری کی جلنے گا

توں سلیماں ہی ہو جاوے پوریاں دا راجا / زور تیرا کی یاد کریگا چھوٹیا بے محتاجا

آدمیاں دے راجے تینوں کی آکھن کے سارے / حیف اوہدی سلطانی یاروں جس ایسی [illegible]

اک ارم گھر اوسدے بیٹھا کر کر اید کشالے / اوہ جی دیوتیاں ہڑ کرہاں کیتوس نادر

جے مہماں شہر اوہ نبیاں سدا رہینگا لازم / [illegible] جائینگا کوئیاں چارے باب اوہ

نلے رزم اقبال تساڈے جائینگا ہر کوئے / گھروں جوانی قید کریوس اوسنیں [illegible]

سب ابرو سے نامردی ہوسی نہیں اس جیسے / قلزم دا شاہ کون نکار اکرے دیری [illegible]

ور تیرے تیوں پا پٹنگا سے خاص جوائے تیرا / کر کے قید عذاب وسالے آہے [illegible]

سیف ملوک ہماں ساڈا کوڑ نہیں اس گل وچ / اسیہ نکاح روحاں دا مولی کیتا روز ازل وچ

اوٹھ شتابی لشکر لیکے کر قلزم دل وہائے / سیف ملوک لیاویں زندہ تاں تیری رہ آئے

شہزادی وچ جو بن صفتاں بی بی آکھ سنایاں / تالے واسطے سراندیپوں شاہاں لکھ پچایاں

شاہپالی نوں سن سن صفتاں ہی محبت اوسدے / کیویں آکھیں نظری آوے دل سکدا جند کسدے

شہزادی دی ہجی عشقے اثر او تہے رنج کیتا / قدر رندے ہتھ نال الہی یہ سوئی دل سیتا

سر دیاں تے مہر افروز سوتے تار گلاندے / آتش بھڑک لگی شاہ پالے جیوں بھڑکار جہلاندے

الہی لب غصے دی اوہی سٹن لگا سر سینہ / بیج گیاں سبہ صلاحاں گرم ہویا جد کینہ

جنبش جسے جوش مغز وچ چلکیں باہاں جب دا / منشی سید لکھیا اوس رقعہ بھریا قہر غضب دا

منشی مہر نویس شتابی بیٹھا وچ حضوری / زرین رقم جہالوش کاتب حرف اوہدا [illegible]

کاغذ اوتے کالی کالی کیتی اوس روانی / لکھی سخن گٹھری جو دسی شاہ شاہپال زبانی

لکھیا خط عجائب پتلی سوہنی صاف لو شتوں / حرف انہدی پھلواڑ بنائے باغ بہار ہمیشتوں

ہر ہر سخن میاں نوں باہر [illegible] تلواروں / سخنوں سخت زبانوں محمد کردی ماراں ماروں

دولطیا ہویا جسویلے لگے مہر شاہانی / اوہ ہو آہو خاطف [illegible] جس تن رڑکے کانی

[illegible] کوہاند اپینڈا کر کے قلزم اندر آیا / ہاشم دے دربارے جاکے ایلچی سیس نوایا

اوہ سلام بجا لیاندے جیونکر ایلچی کردے / ایلچی کھول رکھے منشی شہر [illegible]

ساقی بھر دیہ پیالا اوہ جمشیدے والا / کالی راتیں چانن لگے واہ خورشید یوالا

یارا مدہ چڈے چمکاروں ایہہ شب گاگوں کالی / تکے خاص عقیقی تارا گگن چڑھے فی الحالی

نامہ نوشتن شاہ شاہپال بہادر بطرف ہاشم

اول نام ربید الکہاں نامے واسطے نامہ / نقش نگار روح [illegible] جستے دا جامہ

ہر دانش تہیں بخزانہ دیوس [illegible] / روزی دیندا اصل کریندا مشکل سخت کماون

اسماناں دی رونق کر دا روشن تارے لاکے / دہرتی آدم نال بہاوے آدم نوں جب لاکے

[illegible] / ہر دم مدد روحاں نوں دیندا عقلاں نوں [illegible]

[illegible] احمق [illegible] ہوشیاراں / سخن وریدی خلعت بخشی پا طبع وچ جوشاں

[illegible] / اکناں نوں آمنے خزانے غیبوں [illegible]

تاں جس کم کمایاں کیتیاں [illegible] دولت [illegible] / تاں جس عیب گناہ [illegible] رنجاں [illegible]

جو چاہندا سو کرواوے کوئی نہ حاکم اوسدا / جان دیوے تاں زندہ بندہ گڈ دسدا

والی قبضاں سبھ شے جائے حکم اوہدا پچھ ہووے / اوس بن حاکم ہور نہ کوئی جس در جاوے

شاباش رحمت اوس بندے نوں جس نیواں ور پھڑیا / اڑیا کھڑا پر اوس جھیڑا جھیڑیاں اگے …

کی حاصل اس قصوں جھیڑے ناحق قید پچھانن / آفرین جنہاں نوں کہے گا لیں وانگر …

ویر دیوے گر ادب تواضع آپے بھوگ کمائے / دشمن تہیں غم کھائے نامیں لسان …

سن ہاشم توں قلزم اندر بیٹھوں راج بنا کے / گھر ہیرے تہیں بگڑ ہیں ڈھنکاں دشمن …

سونہڑ تہیں بن جھیڑ ڈنگدا جس نوں چا چھوڑ نندے / زور شہا یمرا پر کہن لگوں نا ہیؤں غیر …

زور میرا زمانوں جوگا کہتے ہے کوئی ساجا / گھڑ لشکر تبع تیرے کھڑا ہے …

سو ٹھوئیں تہیں سپ بنیاں لڑیں ناگاں نال گھیر … / اکڑ آکڑ سڑی گماں نوں نال کہندا …

دونت ادچا کر کنڈل ہوں سر وچہ پوسے جوتے / ستی شہری ہونک جگائی شامت …

پھہڈ دے خصلت شیر انوالی کیوں سر مفت جو آئیں / گرسٹ سان تہ بار ولایت قلزم ملک …

جیہیں قائم اندر آیوس دھرتی ہٹ دیانگا / گی ہٹ تساڈی سارے ندیں سٹ …

حق تیرے وچہ ایہ کم چنگا نوکر بن کے چلیں / سیف ملوکے نوں دے خلعت باس …

تیں نوں مار گرانگا ایسی یار سیں پانس سیں / لیہر نیال کھیڑ غریبا کہ قلزم وچہ دس …

قسم میوں زبور کتابوں ستے داؤد نبی توں / جے چڑیوس تاں تل بیاندا ہوں …

کھیا قلزم کیا قلزم والے جیہیں لشکر جاٹراں / لشکر فوج سمیت ولایت گاہ مرور …

تورہی توں بے لکھہ فولادی کر ہتیار لیاندے / سوم ہومیں تک اگ غضب دی دس …

تیر انداز نہ تکے اگے تاں تد تینہ سے جائے / ہون لگوں سر صدق آپ ال متار …

ہین کماناں اگ وچہ سٹکے تیر اندے پر ٹکے / لار زندہ لا … ارل یار گلے وچ …

ہنہیں تاں ایسے کن پڑا ساں جا ہنگا میں کبیا اد / ٹھنڈا دیکھہ نہ ہووین گیرا میباں …

ہوندی زور جبراں میں قوت صلحوں بکھیڑ ہموداں / حاضر ہو لیے جیز اساڈے جو کجھ منگاں …

سیف ملوکے نوں بیڑا ہاہوں لے آ پاس اساڈے / … تہیں بیٹو وادا اتبر اڈ ہوں داس …

تندی تیری نت نا پجدی کر لئے رات … / بس تہیں لہی کماں اساڈی …

ڈوا ڈیاں نہ گرمے ہووے ڈھیر کے زور / قسم سخت سزا لینگا کرن نگوں …

جی میں بے اس گل پر آیوس کون ہونگا سانگے / پیراں ہیٹھ لیندا اکر ساں توکیز …

پھیر الک تینوں رب دتا ہے کی کھا بہادریں / شیر اتھوں انگشت دسالیں گھر کیں سرکاریں

کاویں وچہ بہانہ انت جدھے جایا ئم ماندہ جو ہوسی / تاں او حالی نہ ایہ رہسوس ہنگی نری تیوسی

پھیر نہیں رب تینوں دیسی تاج تخت سلطانی / طالع لسدی مددگیریں … آگے …

پھیر ک بہڑی وانگر بھرکیں کیوں جایا شمگی / جے شیر اندا دہیا لگا اچے جاسی سٹے

تیں راج ہاں سر بادشاہ ند التیں مشن ہتھ پیران / سر اپنے نوں آپ مرید الگوں کوئی وچہ خیراں

تینوں ہی مغروری چایا دیکھیں دے نہ آگا / لگر ہانگ نا شیں ولی جانوں کسن لگا

منصب میرے اک توہیں نا ہیں کیتیں مہر کیہا ہے / پیو دادے تہیں اسیں بہادر بادشاہ ندھر جائے

… ان سلیمان بنیا ابو تا عادیدا شہزادہ / دیو تیایا نوچہ جنگ بہادر میں تہیں کوں زیادہ

… تاں جہاں تہیں ہیں کینوں ڈرساں جے رب کیتی … / بہیڈ ڑاں ہتیں ہتھیار نہ ڈر دی گو ہن شیر شکاری

… ی سلیمان گئے جہانوں تاج میرے سر تکیے / میں مالک سبھ کہاں جنگیرا ہتیں میر لیکھے

… ندی طاقت راج میرے وچہ شرکت کیتی لوڑے / وہ لے کرزا اقبال میرے ہی دا اگر دن لک تروڑے

… دے کاغذ ادتے حرف غلط نہ پایا / کار دو تیغ میرے دی کٹ سی زور ہنیوں ازمایا

… ربنایا میں نوں مالک سبھ ملکدا ر / خاوند تہیں کیوں باغی ہویں میرے بن ہمراہ

… بجھ ہلیں کر توبہ جے ایہ وقت وہاناں / لکھہ افسوس کرینگا پچھوں کس کم پچھوتاناں

… زور جوانیوالا نا کر اڈید دلیرے / حد میری وچہ آ بیٹھا توں شامت آئی تیرے

… ان ہور بہرے جیٹھ گے وڈ یالی ادجیالی / مینوں اوٹھاں بانہ اتھوں … ہنا جائے

… بن اوہیا تاں توں سو ہنیا کجھ نہ رہسی باقی / قلزم ساری پیٹ سٹن گے سمانغال عراقے

… ہو یا جے دیری میر الشکر تیرا ہیلا / جے کوہ قاف تو مبیدا ہووے میں نیاں ازلا

… تاں ہار او انگ پہاڑاں دسیں سیں کر دلمائے / جے ہلاں تاں انبر ہلے جگ سارا تھر تھلاں

… اتیوس تاں وہرت ہلے گی ذرہ ہلار … / لے بل سیف ملوک تا ایتھے مڑ مڑ آکھاں تینوں

… تیرنیاں لکھی سی ایتھوں قلم زبانے / نہیں تاں ایتھے آیا مصروں … دشمن جانے

… بان ماہرا کیتا اتے سو ہنہ پچھا آگا / عمر بدن پورے ہوئے ہتھیں اسدے لگا

… ہر ہیں مردا تاہیں کیوں سر ظلم وہامیں / جے آہے وہر جیریں اسنوں جوہ کہل ہراہیں

… ی طرح ہرہم نہ مرسدا کیسیں تھلام محامیں / بخش گناہ اس بندے تائیں اجر جنابوں پائیں

… کمیں والغیظ پڑھ کہاں والعافین کلامیں / صابر شاکر ہو رہندا تائیں ہوسی اس کاموں

احسان اسان پر ہاشم جیہڑے ایہہ پردیسی
حورا کی شہزادی تائیں اگے جواب سنائیں
جان خط بھر سنایا منشی ہتھل اگے پر پایا
لے کاہی مسوالی منشی نال صنعت دانے
پا لفافہ ہتھیلی اندر ڈال رفعہ بند کیتا
شاہ بیالی دل ہو سلامی ہتھیلی چار گزر اپنے
گھڑی فرز تنگ جہاب دے ساقی ور دسند انداراں
اوس پانی دی نوروں مین لے اگدی پو جاپیانواں
سرا کہیں سو نہ خط پڑھنیا سر خط عجونانواں
ستی وچون کڈھ دکھاندا سونے پھول ہزاران
دیکھو کیڈ بلندی وتیوس اڈا اسمان بلنداں
جل جہان کیتا اوس پیدا بے پرواہ جہانوں
ہو ہر تے خاک نمانی او توں انبر نت کہاں دا
او ہو صاحب ملک لولا اسین تہین سمجھ بندے
اکو فاو ہر سر جنہار اکوئی نہ اوسدے جیہا
ہرو اڈی تہین ڈاڈا آپے دید شمار حساباں
اسین دشمن ہر کم کمائے نال اسباب ہتھیاراں
حکمت حکم اودے ہتھین ہر پاسے تمام پسارا
دل فشانی نور ہتھیں جو جسنے زور وسی ہتھیں
حکم اودے ہتھین کوئی نہ سند اسین حکم بندے
توں بی راج نہ تکیں آند اتہد اوسے گھر تہین
شکر گزارین شاہ پالا راج بچیا ملک دا
مین بی دیو نقوت ناہین افسر وچہ دیراں
کی ہو یا جے لشکر تیرا او بے حساب شمار دن
جنوں ملک ولیو چھہ بہادر اکر سان خرچ خزاناں

نہیں تاں میں بی فرق نگر سان پا جنوں
نہیں تاں سہتیا جان اسالوں جیکر گری
جلد جواب ایہہ امر لکھو ہاشم شاہ
لکھہ جواب شتاب لگا پاس سن سخن زبانی
اہو خلاف دکھتے دتا لیسکے گیا جو
منشی کھول دکھاندا جاندا سخن پڑانے
وبیہ شراب اجہیا جبدے مستی دیدہ شمار
کور وگورا اند اجو فرماوے سجھ بجا لیا نوں
شالا اوسی نامہ کیہی توں میں لے عہد نہ
خاکوں چار ادھیری گرد اسمرد بلند
نور اپنی ہتھیں روشن کیتوس دیدے دا
لاچاری وچہ جاری کرد ار کہد اسمان
لاکھہ سمندرتے ڈل اندر مٹھے مٹھ بچا
سہراک دار کہوالا آپے کیا جنگلے کیا منہ
رکہن ہارن حالا او ہو ہو سدن خوف
نبیاں دا او ہو جگہ سارا منگن ہار جنا
اوس نے جیکچھ پیدا کیتا ابن اسان
حکموں ظاہر حکمت اوہے کے جانے
سینوں تینوں شاہی الدہی ہو لی غور اوی
جان دم کہڈ لے تاں بلو چہ بک جانوں
سیوں بی جے چار نرازی عجب ہیں او
ہور تکبر مو نہ پر ہیند اجیکے او جانہ
جبہ پاسے شمشیر چلاوان ڈھیر لگا
مہیرے ویر بہادر ہتھی اکی سخت
سینوں قوت باہاں اندر لڑھسان وانگی

دی شہر ایہیں گج اوہدے جسنوں نہ زیادہ
ادم ذات نمینی اوتوں تدھ سوت جانی
وفادم سی خوبی ساڈ انسد اجہیدا وگدا
لی مارن روا شرع وچہ عیب نہیں تحجہ کیتا
خونید یارن کارن میں پرجھڑ چڑ آوین
ی بندہ جنس ساڈی کوں کوئی پردیسی
ہیں ناجنس اکلی پچھے زرا گلے وا منگیں
ہین فضدین چھڈ سان ناہین جو کن کیتا اس میرا
ین مرد گھری اندر رن وچہ مرد سے میرے
ی جاتا ہور نہ کوئی تو ہیں تو ہیں جایوں
ے جیسے مار مریلے ناہ وس مہرہ بازی
ین ہو یاں ہو نہ او جاگوں حار نہ لافاں
تر ال لکور نہ شیشہ کی کر سین گھٹے
جان ہاں تخت پر بیٹھیا جہڑ دیہہ گھر امیر
ی سلیمان نبی دا جایا جہیڑ نہ دیو ہتھیا
وان موڑ اساڈیوں میں بی مفت نہ تسدا
ون غور اساڈی کر توں وڈا ہو گیں جالیں
تون دانشمند کہاویں میں بے نہیں ایانا
نہ ملک دیسان ناہین تاں اول اٹھ جرہسان
ان گمان نہیں حوند بہادر کرالله بسم الله

سو یو ماریگا اتہوں سن شاہ پال شہزادے
جیہدن موت سیتری آوے ہندان کسے جائے
دشمن ہتھ لگا پیڑ آند اتیرا اسے کی لگدا
تدہ کی انہاں نال اساڈے ہٹ کے بیٹھ جو بیٹیا
لکھہ پیدو سی خون ہزاروں گے رتہیں نال سڑدین
اسین تیں ہاں ناری بجائی ایہہ تینوں کی دلیسی
ہاروں خاک اگیرے ہو سی کہو کہاں کٹرین تکین
ایہہ ساڈا کجہ لگدا ناہیں ہوگ جو اسے شیرا
جیہدن ہتھ اساڈے تکمیں منشی جہنڈ بندے
ہیلیوں ہلی دستگی اگے جو بیلے چڑھ آئیوں
کم تیرا منصوبہ میرا پہ وچہ تیرا اندازے
شارستاں بچار نکلا آپٹ نہیں کوہ قافان
بے لے اگ نہ آونگا تے وار وگو دے بیٹھ
ہو رتیسا کوئی جیکر آیا جنگ اوتے دل تیرا
دیوا نگو ہٹی اوسدی ڈولی تا جنیاں ہتھیارا
کوہ قافان سیمرغ تیرے ہتھین بہا پیا زخجہ نہید
نیک نہیں آزردہ کردی خلقت بیدی تائیں
جے سو جاگے تیرے طالع میں بی یاور جاناں
صلح کرین تاں راضی شاہا جنگ کرین تاں لڑسان
ڈل کہی منہ طرف اساڈی ہر اللہ بسم اللہ

جواب تیار شدن وجمع سپاہ کردن وازہو یار شاہ پال ہاشم شاہ دیو

جان ایہ سخت جواب سنائے منشی لے خط ٹرے
وال لکر دی گنڈے ہو توں بین جرمہر نے
گج او ہیا شاہ پال بہادر رغرہ مار قہر دا
ب سنار ند یدسے ڈر کے طرف سمند

اوتھوں لنب گئی اگ جولی غضوں بہا نہر بہر
لاہ دہٹر کے بدر گڑکے آگرشتا ہیران بہ جہنڈ
کنسگیا سبہ باغ ارم دا کوٹ جنہار شہر دا
ناہر شیر پلنگ جنگل دی سن نغرہ تر ٹبھے

پاہڑی ہرن ڈٹھی جیہڑی پیر جنگل گائین کھب ڈٹھی
حکم دتا شاہ پال بہادر فوجاں جمع کرا ہو آ
ملہاں کنک اکٹھی ہوئے نشی لین تلاشی
ترکستان کوہ قافاں وانگر فوجاں گرد چفیرے
سیکڑیاں حد کانوں گوان قلماں بھنگ گھسایاں
لکھ جوان نر وے بہادر تیرے لکھ فوج عقب شوراں
ایہ لکھ بناسے لوک سپاہی ہور لشکر بنت شماران
فوجاں ہتھیاں کانگاں وانگر گجر کرا کے چڑھیاں
کرکے نظر ڈٹھا شاہ پالے لشکر بنیاں تیاں
آتش وانگ سپاہ البنا قلزم دل چلائے
قلزم وہی دریا وسے تورے شمارستانوں لگے
شارستان وچوں چڑھ آیاں کانگ جیوں دریاوا انس
اٹے کہلو زمین پر پہوی پیران بیٹھ لبیدہ
تورے پیر شہزادا یار وبہت مبارک بہلا
حالاں قلزم وسے نیڑے آیا شاہ چہالیدا ڈیرا
ہاشم شاہ نوں اجے نہ خبراں اگ پئی سر مہر کے
تخت اوتے سی عیشاں لذت بیٹھا نگر شاہاں
آن اہناں نوں یاد پکاری منشوں ہاشم شاہا
شاہیالی دی لشکر آئی تھاں وسدا خالی
کس نے پر صلاح وسالی راتو رات اوٹھ بھجو
ہاشم کہیا جوری بہنیاں کم نہ بادشاہاں دا
وجے کہیا فوج اہناں دی انت حساب نہ آیا
ہاشم نال ویری کمند اک تگھیا ڈسکاری
ہاشم وی سن ایڈ ویری تگڑے ہوئی سپاہی
ہاشم قلزم دے سلطانے تپیا پیاس گدا

ہو بو عفریت آئے جن پریاں لشکر ہوا
کوہ قافاں تے کوٹاں وچوں لشکر ہو
وچ حساب نہ آون فوجاں خلقت
کوہ قافاں دے جن والی راشک
ہو جو جنگ بہادر فوجاں گنتر وچ نہ آیا
سٹھ ہزار ہویا جس حاضر نمک حلالی
سنہہ ہتھیار سوار چڑھے من ہکھمن مثل
قلزم دے دریا دتیاں جین گان تشانے
شارستان ہور ستارے وانگر فضلاں
جس کے جاندے چڑھ جو سر ایہہ کہ جلد
سنیر جیتے تے دھرتی ہلے جس راہ چلیں
دھوڑاں اڈن وسن دو کار غباروں لگے
دھرتی بیٹھ گئے چھپ کدھرے دولت
جتنے جادو کرسے خرابی دہشت وچ
لگا لو جیہ قیامت آئی او ہتھا شور گھنیر
شاہ شاہ پال بہادر چڑھیا کرکے تارو
اجن جیت کو کار آئے سر پر دھرتیاں
چڑھ آیا طوفان تیر تیتی سنہیں لین وارا
زرہ پوش سپاہیاں کولوں زمین سوکھ
بجنہ انسوں ہتھا نج پو یکے سنجو نے چل
جو ہوئی سو ہوسی اوڑک لڑ سان نکل
دیکھدیاں دل دہشت کہاندا کیکر لڑسن
تھیاں بھیڈاں ہتھین کد ڈر دا سو متال
غل سپاسہ قلزم اندر شر آئے ہے تا
اوس بی فوج اکھٹی کیتی حکم جنے

ہاشم قلزم دے سلطانے تپیا پیاس گدا
لشکر جمع ہویا جسو یلے شاہے لبیا الیتیان
گھبری وچ گنتر آہی چہل ہزار عفریتاں ن
سلادیوں نکل ہاشم آن لتھا وچ پڑ دے
لی لشکاں بہار ہویاں اہموں سناہ نیتے دیر
وزیر سہورل نیسی یو جیہا شاہ صلاحاں
کی تدبیر لبھے مشکل بنیاں کاراں
شزاں نامرد کہالوان مج جیک کران حلیمی
سلیمان دا اوہ لوتا جس اج اسنوں ماراں
وف دلیو چہ آوے لشکر اوسدا بھارا
وراندیشہ کرکے خوب جواب سنا ہو
شزد سلامی ہوئے سن فرمان شہانہ
اقبال تیرا اسا وار ہے ہمش بہار ین
ندیشیر ے او چے ناقص عقل اساڈا
ان حکم قبول ہرے پر جو آکھو سو کرسان
ال صلح بنایا لوڑ وجے اوہ متن کہلووے
ہووا تاں بہتر سبھ تہیں بہنیں تاں چے سکار
ال کے تپا کرا ہو کس مطلب شاہ آیا
کہلوادہ آکوندیاں ہین قتل کیتا بن خبروں
شاہ پال ایسے کم چڑھیا لاہ امید مور سکے گا
کر ہور اہناں دل غصہ تاں بے وس کہلن گے
بی تھہ منگا خبراں ایوین بھلا نہ جڑھناں
کر شاہ نے ایلچی بھیجے ول شاہ پال بہادر
طلب لایت والی آپ ہو نوین انصافی
ملک نہیں سک ناہو اندر صبر قناعت کر کے

اوس بی فوج اکٹھی کیتی حکمت جتنے کر چلدا
تیشی انت سہالن لگے چڑھنے طرف غنیماں
کتیوس سبھا اسباب اکٹھار کہ جھگڑیدیا لیتیاں
نر شاہ پال بہادر اہدر مل جیہا گھوڑی چیڑ رد
ہاشم وی جنبدڑ وڑ تیلے کچیوں بن سہیرے
تسیں اساڈی بیڑی اندر ہر اک مثل بلا حلدی
چڑھ آیا شاہ پال بہادر گردا ماران ماران
جنگ کران تاں ہوندے اوبی اوہ سلطان قدیمی
روح اہناندا بنج ہو لگا نکھیاں وچھدے کاران
مار سندال سٹتے پڑ چتے کرو کچھ ہوگے چارا
دیر کرن دا وقت نہ ہیا کجھ بد ولبت بنا ہو
دیہن دعا ئین ہوئی زیادہ شان مکان شہانہ
دائم تخت مبارک ہووے دوتی دشمن ہارین
سو یوں کم مبارک ہونوں جو دل کہے لساڈا
عقل اساڈا ایہہ فرماندا اکثر بہتر جے ناں
ہنیں تاں جنگ کرانگی خاصہ جو ہووے سو ہوو
جیکچہ رب کرے اوہ ہوسی مرد سکے دلوں نہ مرے
جے اوس سیف ملوک کے کارن ایہہ ہنگامہ چایا
جے توں طلب کریں اج شاہا کیونکر کڈھے قبروں
عذر بتا جمع اسیں کرانگے کیوں تاں جنگ چڑھیگا
ایہیاں آہر اسیں کرسانگے جیکچہ وس چلن گے
صلح ہووے تاں واہ بھلیرا جنگ ہویا تاں لڑیاں
کٹ سمیوں لشکر لیکے آیا شاہ اکابر
بیٹھے ملکوں مین اک کوچ تو ن شاہے کوہ قافی
نال تیرے کوئی شرکت ناہیں لون بے بھکھان

حضرت ہنی سلیمان والی ہٹھ تیری ہے سب شاہی
جیکوئی ہور تساڈا مطلب تاں اوہی تبلا ہو
جیکر مین تھین ہوون والی غرض تساڈی ہا لے
ایلچی آن پچھایاں عرضاں جیوں ہاشم فرمایاں
باغ ارم تھیں آوندا جو تساں پھڑ اندا
ایلچی عرض کریندا شاہا کے اک آدم زادہ
اتنی گل اوتوں کے آیوں لشکر چا بھر لیے
جاں بد خبر شہزادہ والی کن پئے شاہ پالے
ہنی وٹ وٹ مارے چھاتی دھرتی مارے اڈیاں
عنبر دا چھٹکا کرایا ہور گلاب عطر دا
جد دم ہوش سنبھالی شاہ ہے میٹھار کہہ لیری
ہائے افسوس جوان اجیہا عاقل فاضل کامل
ہاں ہٹیر جیوں نظر نہ آیا کامل شوق تکیندا
لشکر فوج سمیت مرانگا ہاشم وسے سنگ لڑ کے
پھر سوگند اٹھایوس بہاری غصے جان جلائے
اس جایوں مر چلیناں نائین جنگ وم حیاتی
سچا کچا اس جنید اٹھایاں تخم زمینوں
پر جے سیف ملوک شہزادہ میرے پاس پھچایاں
گر کلاں شاہ پال شہزادہ ایلچی رخصت کیتے
طالع زور شماری سعد ہے گھڑی مبارک تکے
چھاردا آکھاں شاہپال بہادر چڑھیا جنگ کرنوں
[illegible]
[illegible]
[illegible] موافق آئی فتح [illegible]
[illegible] تبائی سی [illegible] جھنڈے

ہین اک گوشہ تسیا جیو پکڑ لئے جگر سیا
کراں صلاح علاج اوہدی دی خیری مر گم
حاضر آن کریساں نہیں تاں قرض دینا
کہن لگا شاہ پال بہادر بخشاں تدہ خطا
مرموی تاں نہ بچیسی ہاشم نہیں تاں مالک
ہیو خار نگاری پچھے جاہین شور زیادہ
اوہ تے جد دم آندا آہا قتل کیتا او
ہو بیہوش ڈھٹھا اوس غمدی کر کے جان
آب بہار اینیر اکھیں تھیں جو رواں کھولا
ہیرو زیرہ پینے تلمیاں ایلچے ڈر در
مارے مرا و سا س پکارے ہٹھ حیائی
خوش آواز ظریف تے سوہنیاں ہر ہر
وچ فراق اوہدے ہن مرساں نہیں سود
سیف ملوک انوں سب وارے کی کرلے
قسم ہیئوں اس رب سچے دی جس وچ غلط
قلزم ملک ویران کرانگا مار دیواندی ذا
جیندے ساں تاں اک پل اتھانہ اقسم اسلام
تر کہی تیغ اساڈی کوئوں تائین جندیا
ہوتا حکم چڑھو سب لشکر بیٹھے کیوں جو
فالاں نیک پیاں جد لیے ساعت آئی
لک بدھی تلوار فولادی زرہ لگائی تن
چنگلا وچ جہاں ورندان فتح ہیساں
شاہپالی دے لشکر چڑھیا کہناں اودار اودار
سرخ سیاہ سفید نشاناں رنگ عجائب
ہر جم کالی وال سنبھالے جیوں حبشی مر

جھنڈی اوتی مورت لائی شیشہ مہرہ مشتاقی
نی لوہاں اتاں دسدا اور وں لج جھنڈا اسطاں
دھدو دھوڑ ہو یا سبہ عالم جاں چڑھ تری ری
لشکر جنگل باراں گاہیاں ہوئے رکھیہ ملیدہ
صحراواں دی سبزی سہنی ندیاں نیر نکھوٹے
شاہپالیدا لشکر چڑھیا سنیا شور جہاں تے
ہور ملخ تھیں دا فر فوجاں ماروں شیر جن باہن
شاہ شاہپال بہادر آیا بھریا شوکت شاناں
اجہ میداں لڑائی والے آن کھیتوں نے ڈیرے
نیڑے دھیاں کوہ جیڑی دھرتی جھیجد ہیا کوہ
لشکر ال ہوئی پر دہر تی ہور حساب نکاناں

دیکھدیاں ہن دشمن تائین ہیبت پاڑے چھاتی
اٹھو ہامر لیے وانگر گرواد دشمن فاتے
[illegible] پچھ مرگ شکاری
ہو گفد ست گیا سب رستہ گل نہ رہے پوشیدہ
صفن صفا ہوئی رکھیہ پوٹے تخم زمینوں لوٹے
زمیں زمن کجھ نظر نہ آوے باجھ ادسی طوفانی
دہرت رہاندی لرزہ کھاسے لشکر بے اندازوں
جیوں گرڑی دا بدل ہاٹھے وچ ہن گھٹاں آسمانوں
راسک دیو لٹھی پا گھیر جوں کوہ قاف وڈیرے
دو دو ماں شیل ماندے ڈیرے کئے فوج سنگر ہن
خرخسں دا چتاد ہے بہو بجن لیو نہ دانان

جنگ کردن شاہ پال بہادر با ہاشم شاہ دیوان روز اول ۱۲

ہوں کیوں ہول نہ جانو نت دا ہیر آسمانی
لیند تماشے کاران تائیں ویلے تنبو تانے
کسنوں خبر ہوو یگا بھلکے کی ہا ساں سنگ کارا
کس گھوڑین سیانے ہوسن گھبرہ منگل سوہلے
کہنا تخت ولایت بس ہے لے خستہ حالی
کون رنڈی کوئی تتی ہوسی منہ موڑھے پاسے
کس کس اندر پوگ وچھوڑا کوں بلیگا مرکے
کہنا مرور روایت والا واقف اینہاں راہندا
پہلی رات اگاسعد جیہا سارا لشکر شاہی
دولشکر پل کھلوتے پربت وانگ او چیرے
جاں نخیب علی پر رکھی کرن نقیب پکاراں
بہیر ہجوم خلقدے منہوں ہیر متھ میں تج لینے
صفاں قطاراں بنہ کھلوتے انگد جیوں تکدے

چڑھدے تارے تے مڑ لہندے دائیم پھر گردانی
اک وہا گا بیگا رنہ اسدا کوں حکمت پر جانے
کوں آکھیں تھین اوہلے ہوسی کسدا ہیت پیارا
کس سر تاج ٹکے کس منہہ لوں کرے گی داوے
کسدی قید وں ہوگ خلاصی وچ کرسی خوشحالی
کسد اکنت سہاگ لیگا وٹری سہندے رنگاسی
کہڑے کہڑے یار محمد بہل کے بہن جڑ کے
ایوں سخن سناندا اگوں اوہناں دوہاں شاہاں
وہیں صبح لگی پو پکیں چڑھیا سورج نامی
کینہ غضب مجی تے گیتی نوح تحمل ڈیرے
اکھیں تید آرام نہ دوچہ ہیسیاں جو کیداران
سر مہیوں ماری پوٹی تج بجن سبہ سیران نہ بالے
ہیرو زیرہ نتیر چلاتوں مسیر گرن تھیں جھنڈے

ست کوئی ڈھو صلح دا ڈھو کی لوس شعن ہتھون
ہد غضب مریندا شاہان موج جیوین دریانون
کوئی صلحدی گل نہ ہوئی مچیا شور ہنگامان
مہر محبت گئی جہانون ہیو بیت ہوئے ویری
یاران یار پچھانن ناہین کیا صورت آشنایان
اودرک آن چرڈ وچڑ ہوئی مارے گجھ نقارے
ہیلان اوپر پاکھر و متی کہین گھس لگے لاکے
سوہنہ آسمان ہینے کر بولن کوک اٹھائے طرہانے
دہہونے دہہولش آوازون جاجا ہر شتری خشو مچایا
یونانی ایرانی باجے تر کالے کرنا مین
گھوڑ پاندے سخت کڑاکے نکل جان آسمانون
مچ واشور نگارا وہاے سنبول ہٹھ ڈھے کھوڑے
شیر جمانانڈے مچہ ہڑکے سن سن شور ودامان
زمین زمن وچہ پیا لکارا ترکاندے ہنکارون
ہنکان وانگر خنکی جکن بکے ہیتے موتی
چاچا سب کرینیدے مجرے آہیڑن نال پہارین
پاپا رند ورکابان اودتے آسن ہل سواران
ہائے ہائے کر جیہڑن گھوڑے شپ شپ چیلن واہا
دہوڑرو ہوڑ ہوئے منہ ہتے گرد جھڑ ہی سر خوا
غلط لکھی مین بندران ناہی وہرتی اگ کھٹی
گھر غضب دے کر ڈے سن سن ہوڑ ہیٹے ہیو کلیجے
گل کھوہ نووے سوت جبان لئون پانی آن تکندے
گرم ہوا ہر سو واندیکیون اوہنچ وہمو ان ورکہا
بو تہان وچ زمیش میون جانان وچ سوائے
ہاغم شاہ دی فوج سواری جیونکر آہے کاری

وچہ میان رہن شمشیران شیر بہتیل اس
ہاشم بے مغروری چایا آتش مار او جا
کیتے روہ کیتی دو پہاری سر جند جبار
پھائی وانگ قصائی ہوئے دشمن موانہ منگن
فتنے شور فساد خصومت انتو انسان جا
ڈھول تبیک پوچائے ڈھولے ڈنڈ
ڈوہین مار او ہٹے خرمہر جیونکر برابر
تیغان بجلے وانگن ہویان تیغان وانگر
طرنب طنبوران تے کرنا مین غل جگت
نگاڈو مان کن ڈورہی کیتے وجن ہتھان
ہتہر ہینہ اداڑی کہہدن تازی مار
چابک دست چلاون چابک ہوش
رلو مچہ تازی جنبش چائی جتن سوار
سیمرغان تن تران ترو تا لنگر دے
مارن وب اٹھاون گردن ہڑکے
ونڈ گھمنڈ کرن جیون رلو مچہ شیر
نیزہ باز قواعد کردے ازمانون ہتھیار
ملک کے پرڈوڑن بہادر جہڑے
بندران ہوگئی اوس جنگو چہ طبق آ
اڑدون اسپ بنیان جہڑی سمان نال
ہتھیار اندری تابش کوہون بل
نیزے سیخ ہلاون جیہڑے تیغان کسن
لائی اگ جہلنے اندرتب
خاک لہودا گارا منیان ہیرندہ
سجے صف بنا یوں دا ول بہت تا زور

کہیر ہاہی صف سنگاری کہنہ پکے فولادی
اس پاسے میدان سبا یا شار ستانے شاہے
ہرجائی فوج سواری تگڑی کوٹ بنار کہلوئے
اگے صفان بنایان کندہ جیو ین ہتناتی
بردی تے ہتھیار سپاہیان جیو تورے سوتے
تجا کہیا پاس سپاہیا رز عون خودون تیغون
اے لشکر اٹھان گہنیان ہینگے گہٹان کہلا
جان دو لشکر ہوئی تنجی ملیا حکم شہانان
اردار اسمانون آئی گہوہ کی ووکش مہانون
اتنے خون زمین پر ہوئے باہر انت شماروں
لوارین دے میلیڑے کہلے ہوئے سن اتھے
پرچک وجن تلوارین لویان سان جہڑ ہایان
انے جوڑ کمان کمینون مارے تیر خدنگان
لنگاک کمندان والے کنڈل گہولن ہاتن
ارتن تیر شپاشپ تیغان تیر نہ دیون وارے
بہ بندور کید انانا، ونگل کرے او جیرے
برے سل سل ٹانگی لانون سیخان آرتن سلگارز
ہلے ہلے تن ستے ہہلے پہلے تبر تبران
بین قبض دے قبض حروے کہلی اوس
لے صیف صفار صفانون صفین صاف کرینیدے
نوجان مار چلے ہر خونی دم دم وچہ جھڑ انوان
ہر مچایا ر میانہ قطرہ نا غم خطرہ جانو
ہم چہم دن تیر خدنگے جیون ریہ بہاگن وائے
سی گرم لڑائے گوٹھری ودہان پہڑان جاگے
ہدون ہاشم شاہ مرینداہیروا وچہ سپاہی

اگا پچھاراس بنایا راہ جیون استاوے
اگے دیو بہادر رہ گیہے ہتھ گھتن جو ماہے
کیڑا لنگ نہ سکے وجدون پیڑ اجیہی ہوے
وچہ شاہپال بہادر آیون جیون دل اندر جہائے
ئے ولا سے مار ود و شمن جیونکر عاشق پتنے
جیونکر باغ آرائش ہڑوا بارش ہید رنگیون
وچہ شاہپال بہادر گجے رعد موافق ہویا
وہیرا تے تدبیر نکوٹھی کیتے مسیر جہانان
پیا ہنیرا تے روشنائی نٹھے زور جہانون
گہند کی سرخ ہوئی ادہ وہرتی تنے تیر انگاروں
کہی مچہرا وڈنہ سکن وچہ جنگلے دی گہتے
رتی رحم نہ زخم کرن تہین نازہرون پاچہڑیاں
لیندی خبر نہ مان زنیہون بہجن منزل ہنگامان
لشکر دی گنج لوٹن کارن آرن موہنہ کہلارن
دو وہہ ہٹان کہل بل آیان لتہا مینہ ہتیاری
جو سر کٹ ہے تیغا وڈ ہے چاہے جنگ ہیرے
مرد نہ ہارلگے وچہ رہندے لہو جیہڑیان کانگان
چہہریان جیر لگائے چہے مرون تکبیر تیران
ماری لوک لہودے پڑ وچہ ہیبٹ بیخبر وچہ مارگے
جیر اوپر کرے کوہ قافان سیجے لاف مرینیدے
تھم تھم کے ہتھ جھنڈ یانونے رکبین کہلے ترانوان
امن امان خلاصی تنہہڑ داسی جہوڑ جہانون
چک کمانان ہیے جوانان ہتین پرچہا
نعلان چون ڈہین اڈائی اگ دسے ہر جا
گجدا بارنہ رجدا خوفون وانگر شیر سپاہی

شاہ رستانی مارن کارن لاوے زور جوانی
جدھر ہتھ کرے سر وڈھے یوں جیوں جھنڈ اڑایا
بہتی شاہ رستانی مارے ہاشم نے کر ہلے
اس پاسوں شاہ پال بہادر قلزمیاں پر بھارا
دوہیں ہتھیں کوشش کیتا امت پڑھیوں تعریفاں
ویری اوتے واراں کردا وہیں ہتھیں تلواراں
ہاتھی سنے سوار عماری جس تے ہتھ چلائے
قلزم دے دریائے اوتے جے غصہ کر آوے
اگا ویکھ جواناں ہتھوں سٹ سٹ ہتھیار پولادے
ہاشم شاہ اگے ونج کوکے لشکر دے سر کردے
خالی کردا ہاڑ اکلا شاہ بہادر جنگ دے
ہاشم نے فرمایا اگوں ڈرو نہیں دلیرو
گھیر لیا چوطرفوں فوجاں آن پیاں شاہ پالے
جان شاہ پال ڈٹھا اوہ غزا لشکریاں تد فوجاں
آ فوج اکٹھی ہوئی جیوں کیڑے یا مکڑی
شمشیراں فولادی چمکن چلن تیر خدنگے
سر پر چھایا گرد ہتھیاراں سورج اکھ چھپائی
زہری ہتھیں زہداں وانگن کر کر ہتھ گزارے
تپنے اوڈے سی جان تماندی جیوں بتلی پروں تپنے
چالوں والوں مہر کا ایا دریا ہول دبایوں
ہر جہی ساتک موہنوں موہنہ وجہ شاہ نہ نکلن دیندے
خنجر پنجر اندر گڈ گڈ آئے پوسکے ر
جدھر جدھر یا نداویری واری آدی نہ مولے
بیل پہلاں وچہ سبھی ساراں اگ گلابی خاراں
لس تے والا اس لنگے تہاں تیغ پیرہن دا

لتین ہتھ کرے پھر بھی بیان ہن
جس جس پاسے حملہ کیتا میں تن تنی
ہلی ناں اک قدم پچھیرے پھٹ ہوہاں
پھر ہتھیار قیامت کردا اور دا لشکر
وڈھ وڈھ دشمن پہر پائے کیا بیج
دو ڈاہڈی وڈہ چار بنائے اٹھ کر یندا
کر ووڈنگ اٹک رہندی تیغ زمین
جلدی اگ گڈ ہے دریاؤں شور ندیو
جیوں شیر اندھے کھیدا ہن ہن بول
کرنہ ولبت شتابی شاہا دیوسا
ناں ادھی کدی پوری پیندی بہلی
کٹھا ہو پوو سبھ لشکر شاہ ہیانے نوں
کر کر جھٹ شتاں وٹ مارن کس
جوش خروش کریندے بھتے جیوں دریاؤں
ہوندا جا ہے جنگ لڑائی پل پل اندر
اک کیڑیدے چلن جوگی زمین نہ
مجھ بھنوں پرارن جوگی تہاں
پھٹے گوڈے ہوں اگھیرے جھبڑ
نیزے کر برچھیر جاجا وہ گڑن امیرا و نے
ہتھیار اندھی کنڈی چوہتیں انبر اڑیا جا
جھنکاں رہندی اگ کناری وندے
ہر پسلی تہیں مسلی خونی وگدی
جیوں پٹھے وچہ چھولی تینوں تیر
وڈھ لالاں اوپر ڈالاں کھڑکن واگر
ناں نس نہ چھپن ہوندا وقت

سارا روز نہ منٹھی ہوئی تیر اندازمر نیندے
ران نال گر بازو آلون نیزا باز سکاری
سی کہندہ میں شطرنجوں دم دم ہوو زیادہ
میاں پر شاہ رستانی پیندے چان زور آور
ظالم گرز دلیری رلوچہ کھلا ونگارے
دریاں روز گزشتہ ہویا آئی رات ہنیری
تاج سرے پروہر یا ہیری موتی جڑیا
دلاں تہیں چڑھی طلاوے خنجراں رکھن دوویں
لشکر ڈٹھی ساری کرن دعائیں
ہنیں دن کیسا چڑہ سی کس دے شامت آئی
تاج انگی جے بھلکے ایہو جیہی ہوئے
ہوں قبول دعائیں وقت اجل دا آیا
شاہ زنگی لوں کو ٹھا و ڈہلی رت کنارے
جوٹ لگی درگاہوں مارنا دفقیراں
کوک گھتی کرنائیں ڈھول نقارے وجے
ہتھیار بہادرا و ٹھے مل میدان کھلو کے
دوماں جلاں تہیں حملے کر کر آنوں
ہل باغل لس لس مرد سے پیراں ٹھ ملیندے
رہی دن سارا انت ہوئی قتلاموں
قلزم دے ڈیرے آئے وہندا ٹھند بجھدے
رات نہ ڈیرے آئی کھیلے ہے پڑل سر کے
بشکا جشن دیوالا سر پڑنے ہو بہا
شاہ سہری جھنڈا جھلمل جھلمل کردا
عالم تے روشنائی ہوگئی گیا ہنیرا نوں دل
ابہہ سورج جمشید فلک دا الغوتے جوڑے

نرگی تازی تازی تے رت گوتازہ کر یندے
گنڈی مول نہ ہولوں گنڈی تلواری خمداری
شاہ پالے وخ تہیں ہوندا ماد ویل پیادہ
ہاشم شاہ دی آس تروٹی شاہ پالے نوں ماد
شاباش شاہا لڑو جوانوں کون کوئی پھر مارے
سورج شاہ گیا وچہ خلوت فوج کھلار گھنیری
شاہ خاور وا تختوں لتھے محلاں اندر وڑیا
پہرے وار چوفیر کھلوتی لیکے حکم حضوروں
رہا عمرون لتین رکھیں رات اجوکی تائیں
سادڑے بھانے بھلکے دا ڈاڈھی روز قیامت آئی
دنیاں اوتے جیوں والا سرجیا ویکھا کوئے
ملک الموت محمد بخشا ہتھیں کس منایا
منجوں روا آسمان بیچارا بعد پنج کھلار خسارے
نور فجر دا ظاہر ہویا بد ہے لگ انھیراں
شور مچایا طرم طنبوراں شتری دھونسے گجے
صفاں قطاراں راس بنائیاں آن برابر ہوئے
جھیڑن تازی نیزہ بازی جھٹ پٹ پٹ چلا ون
شیر دلیر پڑے وچہ تیغوں سر سر قلماں ہندے
روشن روز گزشتہ ہویا پیا ہنیرا شاموں
شاہ پالیدی شیر پلے رہے پڑے وچہ گجدے
اربیر نو صبحدی لگی جیسے تارے ہلکے
خاور وا شاہ آنوں لگا رنگھے کالا منہ ٹھا
وچہ میدان جگت دے لایا چا پاپیند سفوا
آمد رفت خلقت ساری دیتن لگے ودھون
وچہ میدان لتے آن کھلوتا چڑھکے نیلے گھوڑے

آن لتھوین مردمی باجے گجے دھونسی بھیران
تیغاں نے سونہ ننگی کیتے رتو وسے تڑاٹے
چلتاہاں تے بجتر پہنے رزغاں فولاد جواناں
بازاں وانگر اوڈن لگی تیر تنی بہن تارے
اوسدن پہلے بہر جواناں گستی زور آزمائی
آہ شیراں پہر شور مچایا کہلوں اج گھنیرا
وجے ٹل او تہاں گل بہادرے بیر پا رنگ لایا
تیغ زنگاں مثل ملنگاں دھوڑوں خاک رمائے
ترگاں گل ہمیلاں چھنکن گھونگرو جوش خروشاں
کرن لکارے ٹہرن نقارے گھمبار اندی گہندے
اوس شاہاندی شورش شترن شادیگی جھانجہ
اک مر مر وچ جا آوہی جان تلے پر دھرگے
اک جے دی لین ازمائش خوب کرن بھڑ یٹی
اک پیاہے قلزمیاں دا گجدا پڑ وچ آیا
سنجانال ہویا ہتھساتی رہندا اہمن تیغ چلا
جیکوئے جاوے پرت نہ آوہی ہاڈا اندرا وہ رکہیدا
بہت دلیر ڈری اس شیروں کوئی اہو دا گیرے
ساعت گذر گئی اس گلنوں تاں اک شاہ رستاقی
جوش خروش کریندا آوے وانگر ندی اٹک دے
اس جم اٹھاوے گھوڑا امر پر نیزا بھیرے
ہتھ میرا یہ تیغ سروہے بہر بازیر پیالا
ایگل آکہا یوس گھوڑا روز رکابین دھرتے
گرز او ہسینے پر زنگرایا ڈھٹھا قلزم والہ
ہور اک ساتھی او سدا آیا جب ووا کوہ قافوں
ایسے طرح بہادر کتنے ملدے وار و واری

ساگنگاں قہروں گہنن لگیاں جنبش تر
نیزے سر تے جگر پروتی سخنین ہیر لاسا
پاپی متھے وٹ کمنداں ابرو جوڑی کماناں
بیچ بیچ کوہن جوان جواناں مرگاں جیوں
اک اہدروں اک اودہروں آ دو دو کرن
گوراں نال ہویاں پر گوراں گوراں نال
بہیراں تے سپوراں رنگے لشکر بول
کڈھن چالاں باں دہالاں رنوچہ کہیڈی
آن زنگو نے اوچی بولے کڈھن دماغوں
ہیبت تہیں سن کرن کلیجے گرز لوہیدے گد
مرن جوان نہ ہار ہمت ڈران نہیں جند جان
شیر جوان کرن جند بازی اٹکت رہندے
اک زخمی ہو وکھن ڈیڈے اک مرن سر لیے
اکہیں لمن الغنی اگدے تیزی تندی جا
پڑ وچہ کہڑ او نگارے گوسے آکر لڑدا کال
جاندا آپ لہو دا تسیا زہر پیالا جھلکے
مستی تے مغروری جایا رنوچہ گھوڑا بھیرے
وچلی فوج وچوں اوہٹہ آیا جیوں ترگش دی
کنڈے اوپر ہلال کہڑ کہدی گلوچہ تیغ لٹکی
اوس اگلے نوں آکہن لگا چڑھسین اگے
قلزمیاں دے سو ہتہ تاہیں گروے اک
اگوں ہی گرز لگا میوس اشنوں زور ضروری
رتو نال ہویا پڑ تاوپہ ڑیا اک ناہ
اوہ بی گاجر انگر نیوس اکسے سٹون جاناں
اوہ بی جدوں تکبر جایا قتل کیتا تواری

نہیں تہیں بی دیگر توڑی پڑ وچہ کوئی نہ لہیا
جنبش کہاسا ہی سورج پاڑ سیاہ گھٹا ماں
نون لشکر اوہتہ کہلوتے گرد گے ہاڑے
شہ زنگ چڑھ ہیر دریاؤں بدل سایہ نونوالا
دمیرے تہیں نکلے جنگی جیوں چیتے ہر جنگوں
باشاہا دہن دہن مرد ہوون جو طرفوں راہے
گاں نیزے سلن سینے دوروں دور کریندے
دالی مار گریندے تیغ ٹڑے ہے کر کارے
گونکاری تیراں بہر بہر ہوون قرارے
دریاندی سیف مہری سی سنجاں سر وٹہدے
بہر حلم دتا شاہیا لے لشکر ہوئے اکٹھا
اندی نامی باغ ارم دی سارے
نوں تہ دہو بہادراں گڈ ادہوے
لئی شمشیراں تیز ہوے گہس نیزے
ان دوڑن گہوڑے گرگرہے ہاتے
غم وجانوں دہرتی پٹ کہڑے اک ساری
آسیب گیا وچہ دہوڑاں پیا غبار ہنیرا
کنڈے تے زرنقدی عتسانمیے الغلماں
جرباں فوجاں لڑیاں لہو بل وٹے
انبر تک سیاہی زمیں ہو سبھ رتے
کماتوں جٹے کوسے خطا نہ جاجی
اگاں ابی سواری جب پہنچے چہ
مونہ جہلن ہشکاری سو میاں دواہے
طنبور تے نامیں دہو نجے ہول القا
سے بتیغ ابہر ہوین سخن کریندا

مغرب وچہ فجر دی لالی گج لیا مونہ متھا
چڑھ میدان انبر وسے آیا بیچیاں ہو جہاناں
جھنڈیاں نے سر اوچے کر کے نال اسماں لگائے
بجلی وانگر کڑکن راشک فوج جہڑاندا اچالہ
آہا آہا کرانوں رنوجہ معول نہ رجتن جنگوں
جاندلیاں ایہ تکسا مارے دین بہادر دابے
گرز یوں اسماں نے گرسے جگنا چور کریندے
لہو نوں چل ڈوکینہ ہو گردے ڈہالیں دے دشکارے
دو سرو سندے اٹک رہندے گئے کنک گٹارے
مارنداں لکائی مرداں مغز منجال کہڈے
ہلا کر دا انہاں پرسارے جاتو قلزم نٹھا
ہستم شاہ دی لشکر اوتے آن پئے اگواری
مارن تیغاں بیدریغاں تیراں جگر پرودے
برچھی سانوں وانگر بدے جگ گرندی ارنبے
ٹھیاں شور لکارے غوغے انبر تک پچائے
جیہی زمیاں اٹہہ انبر ہوئی چڑھ گئے گرد غباری
جیکو جیگ ہتھیاراں والی جانن کرے چو پہیرا
بہر مردانے رہو دلیر دشالش کہے غلاماں
اسے کوہانو چہ نیزے تو دے لکہہ بہادر کو ہٹے
عالم او پر ربیانہ ہوے صلح تحمل رتے
سر سینے یا جگر دہوتی نوں انہی جا ہتھیاد
دے بند او ہندی مثل تینگاں جل جل مرن نمکانی
مار و مار و کرندے آکہن اک دوجے نوں کہائے
گجن دیو غریو آسمانی غلغل شور لکارے
فتنے دوران وانگ لڑائی صلح ہنونوں وسندا

تیر دشمن جیون جھڑ کی جھلا گوشہ امینہ سامانی
تبر تبر تلوار کٹاری زہر دن پان چڑا اے
جا کو جا کو کرن تلوارین بجلی وے چمکارے
سو رسنگھار کیتے لکھ سینے تیر پیلے سانگن
تھیہر مار پڑو جیہڑ رلے تن اوتے تن چڑھا
تیراں شونک شاپا شپ تیغاں سن کرکار کتانی
لاکھ تناں دی بہت بہیرے کھٹ گیے ہر پاسے
فارون والی گنج بنا ہے کاگاں کرکے کوہاے
الان جائی آلان جیندی لوہو بہر کہانے
ہاتھ لوگ ڈرا کل تاہیں نسنہار شکستے [illegible]
ہانبھا ہیں گمند گنا لو جیہڑ ہن تلواران
شاہ پہاڑے دی فوج اوہ ترک الیار زور ہاتھ پایا
ہنیار اک سپہ پرکل بنجے جا چھپے دریاؤں
ہاشم قلزم دی سلطانے بڑی ہمت آئی
اوہ ترک اس پیادن فوجوں کر ترک پاپڑ بیلے
دو ہیں لگا در پا غیر در شاہ پہاڑے تہیں لنگ کے
اک امرا لگا اوہتہ پچھے فوج زور آور لے کے
شار تانی قلزمیا نوں پکڑ لیاے ڈیرے
شاہ پہاڑے دا خاصہ آہا اک امرا دوڑ برا
اس امرا ایہدی کر منت پیرے وسیلہ اگے
جا ملیا شاہ پہاڑے تائیں گند صاحب میرے
جھڑک دتی شاہ پہاڑے اگون آیہ بخت نہ مردا
الیا آدم زادہ سوہنا سے صفا ندا سا ایں
فرزندانے جائی مینوں ہیسی بہت پیارا
شاہ فریدون تے جمشیدون ہیسی پال نشانی

ملک الموت آہی سب سینیں لے [illegible]
پٹ سٹی بنیاد تناندی زوروں زور
گرز کن گرز البرز گرانوں موت طوفان
اوس موری تہیں دیکھ تماشا [illegible]
دہسیر لگے کوہ قافاں جیڈی لشکر
دہشت کولوں اڈ اوڈ دہتھیاں
گدڑ تو بنہ تے اگھیارڈاں سونہ [illegible]
تیراں گرزاں کیتی ہستیاں موزہ [illegible]
لکھاں کہن لکھاں وی کہو کن کہر
کانگ طوفان لہو وکیتوں نہ [illegible]
جیون اجڑ وچ چترا ایتویں کرن
قلزم والی بادشاہیدا لشکر
سور تمامی لشکر اوسدا قتل ہو
نس چھپ بچن والی جارنہ سو
کوہ دمدا دریا نہ سو جھدا ہاج
جان نہ دنیا موزی تائیں شاہ
ہاشم سنے سپاہیاں پہیر پاگرد
نظر حوالے ہویا استر بہرے بہر
ہاشم شاہ مرنج ملیا اوسنوں ہو محتاج
گردن تیغ موہنیں وچ بہری
خواہی ناخواہی چا کہیں جان
دل ہتھیر نے جا کیا آپ ظلم
ساوی بلغ ارم تہیں پہر کے کتنو
عادو شہزادہ آتا قتل [illegible]
فاصل عاقل قابل دو جا کوئی [illegible]

[illegible] ہرہنر وں کامل خوش آواز بہادر
شب بیدار نمازی ادب ہدایت والا
اہل اسلام پرہیزی سالک سفر عشق دا
عجب جمیل شہزادہ مار گیا تاندہ فانی
[illegible] گہیاں گا ہیتوں مشکل ہیں باہیں کڑ سان
[illegible] اندر اک نہ جہڈسان باغ ارم وچ کہر
[illegible] کیدا اک بہائی تانے یار پیارا
[illegible] شہر وچ رہیا بادشاہ اندے جانے
[illegible] والے اسدی ہو سو حکم او دیہہ پیسیان
[illegible] کے پیارے تیرے لے تصدیعے میں
[illegible] ناہیں خاک سیاہ کر پسان
[illegible] ای سلطاناں دس پیا ہیں تیرے
[illegible] خیال کرو کہاں لوڑ مقصد اتنے
[illegible] پری اک کہٹی چہل ہزار عفریتوں
[illegible] اک آدم زاد کینے نندی ہو فایوں
[illegible] ہوائی گلاں نائل ہو یوں شاہ
[illegible] بانوں گلاں اتنے اگے گلوں
[illegible] فرمایا اگوں اسے مردود بنہ مردا
[illegible] بچالت سنگے دو کہٹے وادو کرجا
[illegible] اکہیں قدرا وہدا اندہ اہیا
[illegible] لی برم تہیر دی بزم کیتا سی سینہ
[illegible] کے کولی ساعت سویوجا سوارے
[illegible] تعریفاں کہیاں دانشمنداں بہلیاں
[illegible] ثانی اندرے جہان سلطانی
[illegible] اوہناندے سوہنوں ہمتاں [illegible]

مرد لطف ظریف سیانا سخی لطیف اکابر
الیس زمانے ثانی او سدا نا کوئی مرد او جالا
صورت سیرت نوں جوانی گنج یقین صدق دا
ہیں بی بدلا چھڈاں تاہیں قلزم کران ویرانی
تانے فوج نچھو جو تیرے سارے اویں پہر سان
ہتھ مہوڑی ہی بہیرن بہیڑی طبق گلے وچ [illegible]
نایب لتے وکیل سیانا صاحب نیک ستارا
باغ ارم وچ سد سان اسنوں کہل کے دیو [illegible]
تیر و بیان ٹہر تیرے کر کر خوار مریسان
الیس ہوسی روح لتاڈی یاد ہوبی کرین
کوٹ قلعے کہر محل چبارے پٹ تباہ کریسان
جیکر جا ہیں ظلم تعدی کرے ونڈے میرے
بیوفا ہندی اک بچے خون لئی ہیں سر کتنے
مینوں بی سن بال بچے دا کرن الکھون جو یقین
کی بہلیائی ہتہ دی شدت کرین ناہیں
اوہ نکار آدم زادہ ایپ کتھوں آیا
تدہ سیناں ہن اکہیں ڈٹہیا [illegible]
کی ہویا بچے پنڈ ڈتہا ہیں اوہ چن مصر دا
رحم ہوے غمناکی اندر درد تکبر [illegible]
عاصم شاہ کنون [illegible] سیف ملوک [illegible]
دردمنداندی سخن سنن تہیں ہیچ گیا رہ سینہ
خالی بی ہر شکوون [illegible]
ہر گز خطانہ [illegible]
ہائی بہن میرے ہی [illegible] عقل [illegible]
گل اوہناندی ساوی بہائی [illegible]

واسطہ ملک اندر جور اجا اوسنے اوہیں دسیا
گل او ٹھاندی ساڈڑے بہانے سن ہر تب تکے
تنہوں کیونکر چنگا لگے پوت ترا اوس کوٹھا
اوڑمے اوگن اک لبھگن ہتھیں اگن کروے
جام چڑھے دی بحر سے یار و سورج بہت کا پہنان
جنہاں پیڑ کے کھوہ وگایا کے انہاں ندیں بہائے
کہیں گنا ہگن زلیخا آوے ل پچھے یعقوبوں
جان شاہ پال کہیا ایہ گلاں ہن ہاشم شاہ رویا
شاہ ہیالے ول عرض کریندا اے شاہ شیر جوانا
دھیو اخن زبان شریفوں کر معاف خطاوں
تاں میں سیف ملوک آنکھ حاضر آن کریساں
حکم دتا شاہ پال بہادر قید زنجیر اتارے
شاہ ہیالینوں کہندا ہاشم بخش بلے اوبی مینوں
قید و روگ اندر سے پایا آہو چل دکھانواں
ہاشم نال لیا شاہ ہیالے ہو راما چنگیرے
سنگلا دیپ اندر شاہ آیا ہاشم نال لسایا
شاہ شاہ پالے کھوہ وچہ ڈر کے آپ ٹرینداا
بیٹا سیف ملوک کہیں تاں باپ بدیع جمالے
لاغر بدن شہزادہ ہویا او چا بول نہ سکدا
مساں مساں کجھ بہتا او تے نرم آواز نکھیٹا
صدقے بہت خیرات کیتی ونڈے بہت خزانے
خاص وزیر آہا جوانیاں شاہ اوسنوں فرمایا
عطر عنبر گلابوں شیشے نال لو چایا بھر کے
جدوں وزیر تہلے وکھ بیٹھا نظر پیوس شہزادہ
جدوں وزیر شہزادے لیا پچھدا خیر جے تنیوں

سر اندیپ شہر دے والی لکھ کھلیاں …
خاطر خواہ لیندا ساتوں جینے او بہاندے …
لگیاں جھنڈا اگ ادگن بکڑن ویری ڈرانگے
سندن سخن محمد تیری اوٹ بناواں …
بقیدا انہوں یوسف مصری کیونکر دسی …
کہوٹے ڈٹین میچ دتونے اوہ بے زور …
تاں وا ولوے محمد بخشا صورت سیرت …
کر افسوس افسوس چلاندا توبہ تائب …
توں سلیماں قیدی جائے سرور …
تالے لشکر میر الجشو جن بچ رہیا اڑا …
سند گٹھو تاں سند نہ لالوں ان بانجھ تیرے …
ہر جے تھوڑے طبق نکیلاں دو زکر …
زندہ ہے اوہ آدم زادہ ہوے مبارک …
جے اوسنوں رب زندہ کڈھے میں جھکار …
رستم ثانی دیو سیاہے ہتھے بہلے بہلے …
اوس در دگ اوتے جا ہو ستے جا مہر …
کہندا اے فرزند پیارے عشق کماون دا …
زندہ ہیں تاں بول شتابی تھیں آب …
کہیوس ہاں شاہ میں زندہ راہ لسا ڈے …
شاہ ہیالینوں خوشیاں ہویاں غم ہی لوا …
ولوں زبانوں رب سچے دے لکھ ہزار …
شربت شمع پوشاکی وستے کھوہ دے وچہ …
وکھ وزیر کھوہ دے وچہ بیٹھا حکم سر دے برابر
بیٹھو ہیو یا وزیر سلامی کرکے ادب …
حال بدیع جمال مہ پیدا اول دس …

سنکے گل وزیر دے تائیں بہتی حیرت آئی
مہر تیرے پر ایڈ تمہارے دسیں اتے ایک مرا
ایس حدینوں ہتھوں آپوں اپنا کجھ نہ چھوڑا
شہزادے فرمایا گوں سنتوں بھائی میرے
جنہاں دو کہاں تھیں مکھ موڑاں لوکڑ جان بجھاون
دوکہہ ملامت عشقے اندر جیون مکھ اندر اگے
جے آپ اوتے توں آکھیں دوج کہہ قضیہ آتیا
ہر آپ رہیا اس گھر وچہ کوئی شریک نہ دوجا
آپے حاکم آپ رعیت مہر آپے بٹوارے
سونہ بلی دا گنج شہاندی ہرناں پچھے دہانے
بانجھ بدیع جمال پیارے حال پچھاں میں کسدا
ہوئے نشان وزیر دے تائیں سنکے سخن پیار
تھیں ہمیں مہر گردن حمیں پونجھے چھوڑ بد تھین
عطر گلابوں مہر موں نہ دھوتا انگل نال نہولایا
اس صندوق وڈیرا اونوں جلد بنال منگایا
آپ تھیں شاہ پال بہادر کھوہ کے باہر نکالے
آخر کہیا شہزادہ ڈیرے شفقت نال وزیری
شاہ ہیالے دی فکر نکھٹے مٹھا نال فراغت
دی انعام سپاہیاں تائیں خرچ کیتے سبھ لوٹے
قیدی سبھ خلاص کرائے صدقہ اوس خوشیلے
کیتا غسل وضو کر تازہ سر سجدے وچہ دھرکے
جا بند بجاندی لج بہت میری رکھ لئی سجدہ تائیں
توبہ تائب ہو ور سندے روندا نال افسوسے
توں ہیں دائم بخشنہار الٰہی اسیں بھلیاں
ساری عمر او چا بہت جاگی کھیے نری عملدے

کہیوس اے شہزادہ تینوں اس مصیبت جا کے
تن گلیا جنہد نکسو جیہ آئی عشق کھلوٹ نہ کردا
حال احوال بخیدا لو جہیں صبر شہ آیو سویرا
توڑے دو کہہ عشق دے گھڑ سن انہیں پڑ پیڑے
اتنی اوکھت سختی پچھے یار نہ مشکل بھلاوان
جیئوں جیئوں مکھ اگے وچہ بہتر رک زیادہ لگے
انسیاں آپ ہیاں گھر کسنوں اپنا جتیار
آپے ٹھاکر نام دھرائیوس آپ کریندا ایو جا
کون بیٹا کھڑ پاشاکھڑ اسیر شکارے
وحدت دے در محمد بخشا دس اجیل کہانی
تن من ہیں زمن وچہ بہائی ہونہیں کوئی دسدا
سو سو شاباش ہی شہزادے تینوں آفرین پکارے
مو نہیں او پہلا ہیرے گردا دتا تن تہائیں
شربت صاف پلایا او توں جوڑا خوب لوایا
دو ہی وچہ صندوقی بیٹھے جھک لہو فرمایا
سوہنے صندوق وزیری تائیں جا وڑیا سیوا
شربت کھانے مالش شکان کردا او اگن دیرے
لکھنا تدارکے لوگ گئے لد ہے لا کہاں صقلا گت
نگینا نوں پوشاکاں مونتیاں بہکھیاں تائیں
عدل سخاوت داں کمائے ظاہر ہو یا لوشیدا
سکا باغ مراد میرا اے رب کیتا ہر یا بار
منت نہیں احسان تیرا بخشیں عیب چھپایا
کرم کریں تے بخشیں مینوں خون کیتیاں دو
شکر کریں تاں کدھ شکار اگوتہ فکر اند لیتاں
کاغذ چھیک گناہواں والا کالی پھیر فضل دے

باپ پہیر پوچھ الیوین آہی لکھے روز اولے
رب سچے دی بخشش اوتے تکیہ پر نان دہر کے
اوشہ خچر تے ہاتھی گھوڑے پنج ہتھیار پوشاکان
علیش خورشید اجشن بنایا نغمے ناچ سوارے
آن کلاونت گاون لگے یار بندے آوازے
سارنگیاں دی سی رگ وچ جیون تنگے رنگ سارنگ والے
کافون نونون سرسنا ہے کماں نچے قانونان
وہن دہن ذکر تنہا ہر یاندا رب ربّ دربابان
کنجر بھگتی لوگ گوئیے تان بیان سنانون
سن ہیٹی اک پٹی حالون اکنان بیٹھے درونے
کہاوے کہانے جو من بھائی خوب لطیف انارون
اک خوشی شہزادے والی دوجے فتحاں ماری
بتن انارسے سیف ملوک پیتے شربت داون
زیور زیب لباس شہانہ جوڑا خوب لوایا
شاہ شاہ پال بہادر اگے حاضر کیتا جا کے
شاہ شاہ پال تخت تون اوٹھ کے وچ جواب سیلمون
ہر سوہنہ جمین نال محبت بہت کرے دلداری
سیف ملوک ڈٹھا جد شاہے نظر شکل دا اوہر کے
صاحب حسن جمال گھنے دا روشن چن آسمانی
کالی رات اندھاری اندر جے اوہ جھاتی پاوے
جے اکھ صفت نہ بالون کہاں مول نہ ہوندی لوڑ
سوہناں خط آغاز اتر دا مستو ہے رنگیلا
ایون کاتب قدرت والے او نتا کار ہنر دے
دانے مثال ہو جیون چشمہ آبحیات خضر دا
مشک بہری اہو سی ہوندے فرح جینے لوڑ

حف القلم محمد بخشا لکھے کدی نہ ٹلدے
سجدے تھیں سر چایا شاہے بیٹھا خوشیاں کر کے
دتی بخش سپاہیاں تائین نیکھی ہیر شناکان
شادی دے دروازے کھلے طاق غماں دے مارے
چنگ چغانی دہم طنبورے ساز سہو سہ سارے
سات سر اندر نیال سرندے وین لاایت ہارے
یار ستار رکہن ستاران دف کرے دف ددنان
شاباش شکر شکن شتر نائین تیشے نشے تران
ساقی مندروی صراحے آن گمان دکھانون
اکنان اگ چھپائی رکھی جیون پھل ہو جوبے
بو عطر دی نشا شراب لذت تار اوازدن
خوشیاں وچہ امیر شہزادے دی مجلس خوب شنگاری
جوتھے روز ہویا کجھ ہتھ گڑا ایہا جھلے ہتھیار دن
سبھ ہتھیار پہنا شہزادہ نال وزیر لیا یار
سیف ملوک سلامی کیتی جنگی بیس نالے
سیف ملوکے نون گل لا یوس حرص ہوا یون عامون
صدقہ ہوندا دیکھ عجائب صورت ابن اپارے
خوب جوان بہانیت سوہنان اکھ نہ ٹہرے ٹہرکے
گرد ارات ہنیری تائین جا انگن شمع نورانی
ون چڑھ ہیا لوگی شائیت ایہ بہلا دا جاوے
پھل گلاب بہادوا انگن ور رخسارے لورے
یا سنبل یا سبزہ نیلا وال نہ کتا ہیلے
رخسار اندے صفحہ لکھے خوشخط عنبر تر دے
سوہنی سنہری گرد بگر دی سبز الودا دترا
سارا چن کہندے ری وا انگن گنڈل وچ لیا

سبھ ہتھیار پشاکی سجدی سر ہیران تک سوہنا
بہت صفائی تے روشنائی انت نہ جاندا پایا
شاہ پالے دل وچ دی کیتی رب محبت اوسدے
بہت گر نقش سوارے دیکھے عجب صفائے
مٹھا پیارا اتے سلونان تم آہے مرغوب لے
کہن لگا شاہ پال بہادر جیون مالی وانا یا
دیکھیدیان وس حصے ہوئی شفقت اوس زیادہ
لبیا آدمزادہ لایق لکھ ہزار احسانان
ہور پیری سو بیٹی ہووے مثل بدیع جمالے
لازم دی ہی بادشاہے نے بہت نوازش کیتی
بہت بیقلے تھیں تھیں ہو کے بہلوس تے جگہ ہاری
سیف ملوک کہیا مین بخشے بدلہ لوان نہ کستے
جیکر پہلے روز اہا ہاندا حکم قبول کریندون
پھیر کہے شاہزادہ آپون قلم وگی تقدیرون
جو جواب نہ آیا ہاشم لازم رہیا جو پیتا
جان شہزادہ باغ ارم تھیں ہاشم بہن منگایا
اوسدن کیون دم مار نہ سکیا سیف ملوک سپاہی
ہاشم شاہ نون کرنی آئی اوس اگے محتاجی
نفس شیطان بندے پر غالب جان جا بن غالب نظرون
ہارن آدی کول بہادو جبدن شاہ شہاندا
لشکر شیطانی لشکر ہارے بند کاتے رحمانی
شاہ شاہ پال شہزادے تائین دتا بہت دلاسا
امید وصال دے بدیوس کہاہا اتے پرچے
سیف ملوکی نون فرماندا اے ہشیار شہزادہ
کج اساڈون وس پیارے نال زبانی مٹھے

سوہنی بہنے نازک جسا قد سر وجیون اوچا
شرم حیا ر جلیسے سر تے اعتبار لاندا اسلیا
نال پیار کول بہایوس وعدہ گیاں جنہ دے موسے
جو دیکھے سورجے تائین رسنان الیسی پالے
خالق رب کیتا اسوپلے واہ واہ واہ خوب لے
اوس تھین پی وس حصے پایہ وو مہ شہزادہ پایا
گل لا کے منہ اکھین چمین آکھے واہ شہزادہ
جے میر لکھ ہیٹھ ہووے اس اگے گذرانان
تحفے تے نذرانہ دیوان الیس جوان کمالے
عذر کرے نادانی کنون ایڈ بے ادبے بیتے
سیف ملوکا بخشیں مینون اوہ بے ادبی بہانے
لیکن ایہ بیعقلی تیری ظاہر سبھ لوکون وسے
اتنے مسلمان نہ کدے پابند ہے پیر جا ویندوں لے
نال قضا ر رضائی باجھون چارہ نال تدبیرن
اکسے گلے نال شہزادے بند جوابون کیتا
سنگلا دیپ اندر گہت سنگل مرو گے وچہ دگا یا
اج ہاشم بے غالب آیا شاہ ملے جد شاہے
جان خلاصی تائین ہووے نبے اوہناں ندا یا جے
نظر حضور کرم دی پہتا تان بچیا ہر نکرون
سر تے ہتھ رکھے رب بہاوے دشمن لگے ہوکہانا
یار ملا محمد بخشا پھیر میلے سلطانے
پہٹ اوندے پر مرہم لایوس لا مطلب دی آسلا
رز دانش دی پرکھی ملکی سخناندی گھوٹے
باپ تیرا راج سلامت تیری عمر زیادہ
ایس ملکدی نام نشانی باجھ سنج بن ڈٹھے

حرص ہوا تیری دل اوٹھی ایسی وانگ شماروں
کیکر ایہہ قصہ بیان ہاں بات تعجب وستے
سیف ملوک کہیا من قبلہ توں افسر سلطاناں
سجن دشمن ہتھ تساڈا ہر دم مہر تیری جاناں
کر کسی تھیں مشدی شاہا تھیں دی نگہوائی
جو اوس کیتا سو ہویا اوس تیرے کی آہے
ہر او ہدے بن لکھیا نہ ہلدا لکھیا کرے کوئی روشنے
نال قضائے رضائی باجھوں چارا عذر نہ چلدا
سخن نگاں شاہ پالے تائیں بہت پسندے آیاں
پھر شاہپال کہیا ہن بیٹا سچا کر کہیاں میں نوں
تدہ تھیں سخن عقل دی پچھاں جے توں پاس سنانویں
سیف ملوک کہیا یا حضرت دسو جو فرماناں
شاہ پالے نے پچھیا بیٹا اوس دو چیز جھیڑے
سیف ملوک دسیا حضرت نیڑے ہوئے ایہناں نوں
پھر پچھیوس کی چیز وڈیری یوان نے انساناں
کہیوس گذری عمر نہ پھیری نیں لنگھے دریاؤں
پچھیوس کہڑی چیز پیاری ساری خلق جہانے
پھر پچھیوس جو نفس ہر اندر ہیں جان رکھاندا
دسیوس شاہنشاہ اوہ ہے صادق صبح نورانے
سمجھ نہ تھیں اوسدا اسا یہ ہر دروازے ڈائے
پھر پچھیوس جے دنیاں اوتے اسد کی نشانی
پھر پچھیوس بہتے دنیاں اندر بہت زندہ یا موے
جو دنیاں تے پیدا ہویا ہر کوئی موت زراعت
پھر پچھیوس آبادی بہتی یا بہتے ویرانی
پھر پچھیوس جے عالم اوتے مرد بہتے یا ناراں

نال میں تے راج حکومت سٹ کے نکل پوان گھر ران
اوس ملک دل ٹریوں جیہڑے داد نہ لبھدے
لطف عدالت نیکی تیری روشن وچ جہاناں
دائم ہووی اساڈے اوپر مہر تیری پیدا جاں
حق میرے وچ ایہوں آہی لکھے قلم خدائے
نا تحرک ذرہ حضرت باجھوں حکم الٰہی
آپ دیئے توفیق حلیمی دی سہو اسدی
عجب نہیں کجھ شاہنشاہا ایس اساڈے
عقل ہدایت سمجھ حلیمی سچے سخن صفائی
قلزم دے سلطانے اگے بہت صلاحیاں
سنیں سچ صلاحاں میرا اکدے دل
جیکوئی سخن بند نہ تھیں پچھو عین عنایت جاں
ہر بندے پرندے تائیں چیز کہڑی ہے
اجیں جیت لئی اک پوچھ دتیوس جان جہاں
جے سو ڈھوندن نامر لبھے ایہہ لی دس جواناں
ورن من دو رو بخن ایہہ دو وی مڑ دے
دسیوس عمر جوانی والی نال ہے زندگانی
کون شخص اوہ دس اسانوں عقل ہنر ازلی
نالے طوبے رکھیا بہشتی رکھدا ایہہ نشانی
ایہ فراخی بخشے اوسنوں آپ خداوند والی
دسیوس سورج جوت چندی ہر جہان مکانی
دس ہوے جتنے شاہا زندہ کتھوں
مرد کہن بہت اس گلنوں کر دنیا
ایہہ آبادی بے بنیادی دسیوس مڑ خفانی
دسیوس مرداں ناں نوں ناراں بہت نے

جو ناریں نار دی تابع ہوئی سو بھی ناریں گنیتیں
ناریں کہن اونہاں نوں حضرت جنہاں طلب بہشتی
دو جیہی مرد محمد کتھوں نظرے آون
پھر پچھیوس جے سخناں وچوں سخن کہڑا ہے بہتر
پھر پچھیوس جے سہناں وچوں کہیا نا خوش تر کہڑا
پچھیوس نیند چنگی کہڑے دسیں شاہ نگینے
پھیری جواب سنی جد شاہ نوں لگوں ہو لوس شاہوی
ہاشم شاہ نوں آکھن لگا ویکھیاں رکھیا لگا میں
ہاشم شاہ نو سلامی ہویا چم زمین ادا بون
جے جاں ایہہ فاضل جاناں لائق لکھیاں نالوں
بن جایا کوئی آدم ہوسی ہوو فا دایاناں
لائق تخت سلیمان والی اسکندر دے تاجے
ہاشم شاہ وی اس الفاظوں شاہ پالے دل کھلا
ہاشم نوں فرمانوں لگا دس نہیں ہم سر تیرے
بیٹے دی جیا کیتوں تاں تدہ تاں ازمایا
سیف ملوک شہزادہ اوہوں بیٹھا کر مہر منوان
شاہپالے پھر ہاشم شاہ نوں خلعت والی بھارا
لشکر فوج ہوئی دا بھائی غم نہ کہیں کا
سیف ملوک پچھے اشنائی بینوں میرا بھائے
نو جوان اڑائے رلیاں کوشش کرکے جائے
ہاشم شاہ نوں رخصت کیتا ویکھے فوج شاہ
باجے طنبور نقارے بجے پھر نشاناں
ملی بہن تے بیٹی تائیں لکھیا گھلیا
ہو گیا تاں مل ہو یاسی ہی گرو تیر اوڈاسی
ہر کوئی دی خیر دیا نگا اول جیہیں تاب چل گئے

کہ ناریں دے نال صلاحی عرا بندے پر جیہیں
مرد محبت ربدی والی رڑی چلانوں کشتی
ناریں جے نکھیج وسالن اپنے سنگ ملانوں
دسیوس کارن حقدی جیڑا کہیے سچ برابر
کہیوس جیہڑا ہو ویگا پاک بہتے تہیں جیہڑا
دسیوس جیکوئی سوندا اشنا ہا جیہڑ بخلاں وچ سپنے
شہزادے دی عزت کیتی ہدون بہت زیادے
تحسین لفظاں لائق بندہ ہیکا ہی کے نائیں
کہندا جو فرما یا شاہا جاناں عین صوابوں
سو بیٹا برابھی جیہا گھولاں اسدے والیوں
ایہہ کوئی سہناں صفتیں کامل ہر اک دس بہانا
او نہاں نوں اک سنانی ایہو مسجد ہر لی ویرا جے
خوشی ہزاراں ہو دانگ بہاراں ناج مراد وں بھاگا
مر بخن فرزند جنہا نمری جگر کیوں بیج
نہیں حقیقت اسدے سمجھ ناں جہنا کوں جہا
پوچھیں تاں گل کر عزبانی شو خاں وچہ ہتیوان
بخشے تے انعام نوازش بہت کیتی جلدار سے
لگ سیاہ میرا ہن تیرا ہرگز نہیں جدا ئے
جا ملی اخیر پوچھا میں سانوں نبی مہم جے کا
میر اتیرا ہے گھر اگو بھائے کہیا نہ یا عون
اپون چار و پوچھ جایا باغ ارم دیوالا
تو جیو ہوسنے ڈھولنے شتری ہر کر جانا
ہر ہو خا لطف کا غذ لیکے اگے ہویا روانہ
ہر جیہوں انعام ملیگا مہر ہوسی مہر کار سے
یار ملسن اج اس گلدا پر ہاں لیسن رکھے

شاہ پری نوں خبر نہ کوئی کی ہویا اوس پاسے
نگلو چہ مالاں ہتھ وراگن سر منہ خاک رمائی
دھی خورشیدے جیہی متھی تھیں لٹاں نگلوچہ پیاں
سالو پاڑ بنائے کفنی سوہے ساڑ گوائے
سرمہ نیر اکھیں وہ ٹریا نالے لوہو جگر دا
کالے لشیر مشکاں والی دوہد دہیں وچ پائے
لتھے رنگ گیاں بہہ نساں دردان انساں جایاں
لوکہاں ہن لی ہیندی ری گذری شہوں جوبن
ہنوں جہان حیران فکر وچہ خبر نہیں کی ہوندا
بلبل نوں ایہہ بھول کھڑایا ہیر نوں گا جہوی
سرو بلند گر گا سایا شاخ سمن رل میسے
باپ میر مینوں لبھسی اوہو گوہر تاج شہانہ
خبر نہیں ہن بابل میرا مڑ دا اکھیں رنگین
سیف ملوک کھڑایا بہت آہا غم او سدا
ایسے دہر کو کرمی تا مین نج جنے فتوں ہائے
کاہنوں سر اندیپ گئی سان کس شامت نچا لی
جے بابل نے نال نہ آندا سیف ملوک سلامت
نال میرے کی دغا کیتو ای قہر آسماناں
اول ٹھگ لئے دی ٹھگا بنگ وانگ سلیماناں
ناہیں ایہہ امید لا سین سکھیاں مدہ تدبیاں
مٹھوی اول پار ہیلا واگے کجھہ نہ جاپا
کسپ کلیجا میرے کیتوس کرو قہر دی وگی
کجھی روگ میرے جند ماری نہ علاج نہ کیتا
بہیر امید مراد خورشیدی بل جہل اندر ہاکے
حال نمانیدا انگ مینوں ترس نہ آوے بہوڑا

اکھیں چھیکے تے ہنجوں وگن ہر دم نال ا...
سواغ دراگ وراگن گیتی راگ غماں دے...
گھٹ لہو دے پینوں لگھٹے جھٹ گیاں ہنگ...
جان بجوگ گیتے سے جوگن جوبن رو...
اوس نگوں ہن داغی ہویا جہر انور...
عطر فلیل کہنگے بن ہوئے ہیکہ دار بو...
دوزخ ہو ڈکے گھر جنتاں گندی بہل...
گڈ ہے درد فراق سجندے باہر جم...
باپ پہیریدی قحتا ہوسی یا مڑ آسے ر...
یا اس خاروں خار فراقوں سدا رہے...
یا ایہہ قمری کوک کرندے خشک چمن...
یا اوہ خالی ہتھ مڑ گیا دیکھے نوج خ...
سیف ملوک دیاے خیرین جا پیا وچہ...
الٹوں بابل خصت کیتا پیا کلیجا گھد...
خبر نہیں ہن بہیا ہ نتی درد زگو...
کاہنوں ہنوں لگا تینے جند گڑے...
ہائے ہائے ربا بہار نہ دیدی کیکجہ ہوگ...
مین ایانی نال قشاں سی سارا سمجہ...
ہو دیکا دے اساں نوں سریوں بار...
کرے پکار پکار محمد میلیں اساں...
اجن چیت گگہاندی گلی لادے ہوک...
رات وہان دل سر سر سکے جیوں...
ہرت منگیا زہر پیالا ہتھ لگا ہن...
دوناں غم اندوہ سمجھا یو دلبر یار جیہا...
خبر نہیں کی کر سیں اگوں نال تیرے...

سیف ملوک نہ آیا کہا بند وق مراں نگے
...ہوئی ماکوڑ بدی یاد دیکھہ او بدے دلگیرے
...نوں اساڈی دکھیں پنج ہت باد شہانی
...نی مائی ادسدن پایا پڑدا ایچ شرم دا
...شرم گدڑ ہن اکھیں ڈاڈے دشمن جاوی
...می تہیں کہو کی لبھسی اندر بیٹھی جگہان
...مائی ہن پڑدا اد کہسا پاڑ کولا پاٹا
...صبر تحمل کر کہاں تہم دلیندے واگی
...سرو سین تدہ مسلہ سنیاں نہیں کیا بوں
...اندر کہاں دیئے بیٹھہ نہ چلے ہوگئے
...نہیں کجہہ میرے کدسو کہلے رواں
...روپ گماہین اپناں بن بہوش دیوانی
...ہر ل نقدی عشق خریدن کارن
...قیامت جا مین کی تدہ ہیر یا جیا
...ماہ نہ جہیں میرے پیٹ پر نوں نہ لائو
...درگوکاں کوک سنالواں سیف ملوک ولوڈا
...اگے کجہہ دیر نہ لگدی سالوں مشکل بازی
...گالوچہ آہیاں درداں فکراں رولایا
...زبان اوس سیس نما کی خوشخط اگے دہرا
...کی کرسیں اتھوں روئوں دیہو نوں تیرا
...دہر نوں کیکر جیندا ہو یا کم ہمارا
...کہول شتابی واچے لکھے حرف شہانے
...خوشی تراناں ہوی شکر ربان سعادا
...تے مٹھایاں ضد منحے شادی وند
...فاطف نوں کر شفقت موہنہ مٹھا کروایا

ترو لی آس محمد بخشا کیونکر سول ہنہ لنگے
جیت ززاتے دلبر یاں آہیں دردی ہیر نگے
شرم حیا نہ گوار نہ وہنے ناں جت مست دیوانی
جس دن مینوں تیتری آیا روپ الوپ صنم دا
پوچھو پنج زلیخاں کولوں اوہ لبھسی شہزادی
لٹی بن گئی گہٹ سین پڑدی اندر مرکہاں
سہلیاں سہلیاں عشق نچایاں ننگا کر جہانا
صبر مراد نہ پو جاندا جیونکر دودہ جمین سنگ جاگی
پالی صبر میرا دل جہلی کیونکر سیر کیتے آیوں
سیف ملوک نہ کوک سیندا جے سید لیسین روگے
مین ڈہولک کوٹ گری وچھوڑا کیونکر جہا بہو واں
بیہرو پا منوں انگ نہ لاندی سعہ نہے یار گمانے
عشق لیا تاں جوبن دنیاں مین ہن بنی بیار ونا
گرین سنبھالا موہنہ سہڑ نگا جیٹ نہ ہتا تیتا
اندر پاڑ نہ دیکھو مائی مینوں نال ستاو
جے چاہے تاں آن ملائے قادر رب اساڈا
عاجز ہو دیکھہ محمد بخشا کرے غریب نوازی
الٹوں آہو خاطف آیا خوشیاں واگاں چایاں
سہید اسید او ہے مبارک کیہوں ہویا ہریا
کاہنوں اپناں حال نجاوین اکھیں لوک ہنیرا
کد کوئی سٹ مٹھیا مائی آیو اپناں کارا
نالے اوس زبانی دسے جیوں جیوں حال وہانے
تیناں ترت گیاں پشوازاں جامے وچہ میرن
گلسیانوچہ خیر ایت کرگے ہیرے موتی چھنڈے
خلقت دولت دواں دوالی نال انعام رچایا

نالی جس پری پیا وسدی حرص محبت آئے
ہوئی بدیع جمال شہزادی سچے قول قراران
شارستان سنہری اندر ہویا خیمن سوایا
لگی کرم اوڈیک سخیندی نوبیون نوین آوائی
زیور ہار سنگار پشاکان شاہیری آن گتایان
شاہ پری دے چہرے اوتے آیا رنگ گلابے
عطر فلیل ملایا وٹنان مہندی ہتھ لگائی
گگی گماتی وانگ زلیخا پہیر جوانے آئے
اوچے محل چبارے چڑھ چڑھ دیکھے راہ سخیندے
دلوچہ صبر قرار نہ آوے جان جبان یار نہ دسے
وگیر ویلے سجے چڑھ بدل مغرب دیکھ چھپاوے
توڑی تیغ ہجر دی لوکون عاشق دا دل کہنا
ان سخت اوڈیک بلند جانن عاشق سائے
آسمان لاوے دلبر جاوے اکہین نظر نہ آوے
نیند بھکھ نہ یاد پرینون پل پل اٹھدی بہندی
ای سخیان تد سنون بھلا یاران چرلا یا اتیا
کوئی فخر کوئی جنج وسالی اگی بن بن ٹورن
شم وچے یا گھوڑا ہنہکے نکل جان تراہے
جان رکھے کوئی بند ہر بولن چپ بہلارے کہانوان
کاگ اوڈاوان اوسیان پاوان چھیدے پا ہندرائے
جلدی آپیارے مینون ٹھنڈ پوے وچہ سینے
شام نبان ارام نہ مینون شاہ پری فرماوے
رب اسانون فتح دتی تاں مطلب پایا
وجے طرم طنبور نقارے پٹے پھیر نشانان
پہیرے ہتھ گیتے ٹرتازی تاں زی بندہ گین تے

زیور گہنا وافر دتے اوسدی نال
دیو دعا مین دیندا شہزاد رخصت
آمد آمد واخل او ہٹیا ایہ آیا سے
درزی سدہ سیوا اون جوڑے پریان
پریان کر سنگار خوشی دے منگل گاون
نرگس ہار گیتی مستانی کجلے ہن شہرا
دالو وال پروی موتی رونق ہوے
گیسو لان سنگار محمد یار طرف اکہ
جیون آخر رمضان نہ شعین جڑن
دور ہوے تاں پہر گجہ جردا عاشق کہول
روز بیدار آرام نہ کردے تلخی تان دل
ہک اوڈیک سخیندی اندر بہت کلپی
ساعت سال مثال محمد ہاجہ وصال
تک تک راہ گئے پک دیدے او خشک
سوندی سیج نہ لاندی پاسا آساوتی
کھلے تکان ہنت پندہ تساڈی کتول جاوا
اوہ ہجر باہر ادہر اودہر وکہان جنتوا
اودہر پوچہان تان آکہن اگون ہور کوئی
اکہ چھمکان تے مڑ تکان کتے نہ آنون جالوا
جو بولے سو آکہے آیا اج کل ڈیرا ش
عمر الوانگ دہاڑی لنگہدی پل پل
وکیل محمد بخشا اینوین کنت نہ آ د
ملک ہم چھوڑ چلو گھر اپنے شاہ بالے
بجے دہونسے ڈہول تے شتری
زین ترنگ پلان او ہٹان تے آ کہرے

تب قطب آواز پکارے گلی گلی کرطریان
کرین نقیب او ازسے شاد ہو وٹن گہر جلن
شاد شادیال تے شہزادہ فرلوفرے ٹروے
جنگل جوہ سہا یا پہلا اوت بہار وسہا سے کہے
ہوے ہر جنگل بیلے اوہین تکہ ہوجانے
ان منٹھیان نہران وگن چشمے پانی
جیت اک جہنگی وچون بہو کہو شیر مر بیلے
انگوا ری اگر چار دی جت گہیجی جیون سوے
ہوے اوڈ اوچے اوہ آہنے تار
ہتھیار ہاندی لوہو وپیے رجے
خم مار زور آور شہزادے پر آیا
گہمند مچایوس لوٹے جت کہلارے
شیران سندی ہاڑ نہ خانے ڈر دا کوئی ڈنگے
شہزادے دے رستم دستی تانے من ازماندے
شیر اوہ جے پیا اگلا دمن ہائی جس جایا
ڈورے ڈوڑ عفریت بہادر کہلے تماشا تکدے
رج رہیا شاہ پال بہادر سیف ملوکے تا ہین
تن تیر پوچہ نہ اگلا قید ون نکل آیون
ہو لین ہو لین کرن مزا خان ہور سپاہی جنگی
بان مرد بیدا دلیلا آیا لگے مکھ چھپاون
سیف ملوک دلیر کہلو تماشا میاں لے لون کہندا
لوڑے ہان ہن تسا مارا قسین نہین پہکو
گاجر وانگ کرانگا ٹکڑے جے چاہیا رب میرے
نشتر مردی سار لیگا سار سر دہے والا
نون ہاری دا شیر مر ہیا آدم کہانون ہارا

مست قلندر ہوئی پہران پار کہر ڈران کہرائن
سایہ فتح جان جاہین وانگان ٹہرائن
سر سے چہتر نشان سنہری گروہ باجے گہر دے
اکہرن شنگا سوار پیادہ دشت بیجان سرہکے
گل لعل رنگ برنگ ہزاران بوٹی ذنیاندے
خوش ہوا مقام عجائب ہر ہر جاے جنگی
مار گج تے وت وجا ہتھ جہان پرچیلے
ادکھی دانگمن پرہیدا توپ واجر گردے
سیف ملوک آندا دپہ ہاکی آکی اسد لوا ری
تسے سی تلوار سے دی برم آہا ہتھ تجے
بدل وانگن گج کڑک کے وٹ سہرے پر چایا
ال کہلا میدان بہادر فوج گئے ڈر سارے
ہر کوئی اک دو دیدے پچھے منہ چھپاوے لگے
کسیا مرد دلیر سپاہی دس رہیگا واندے
ہنہین تان الوین منہ دار ستم پہر افروز بنایا
پر شیر اندی ہیبت ڈاندی نیڑے آ نہ سکدے
تان ہبر دی نال ٹیہا ایہ سخت بلائین
ہین اگون اس آفت اوٹی کس شامت لیے جاوین
کم پیاتان صرفہ کیتا ڈٹھے مردے جنگی
ہٹی دین اوتی دل ہویا گلین شیر بنانون
تانی ہاران تہین مکھ موڑان شرم پیر اگدے ہندا
شیر پیو تک آنون دیو ہپر تماشا بکور
تسی تیغ میوگی لوہو الان کہا سن ہمیرے
کہلا ونگارے آجاہ شیر اجائین ناگر ٹالائ
ہین بی شیر جوان مصر دا شیران اوپر بہارا

گجّان مار ہلایوس دھرتی شیر غضب دے چایا
باہجھ ڈگار ہو ولن ناہیں شیر جنہاں دے ناویں
نال چلاکی حملہ چالاکی کر کے حملہ چلاوے
نال مصیبت لاغر لیٹا تو رہے سی شہزادہ
شیراں باہجھ نہ جھلیا جاندا شیراں سندا اگّا
جوش خروش کریندا آیا پنجے چا رچاوے
سیف بہادر سیف ملوکے ایسی نال صفائی
نعرہ مار لگایا کاری ہیٹ الیٹا تلواروں
شیر مریلا آدم کھانا لشکر جس ڈرایا
نکیدا اٹھیا گجدا آیا کردا شور کرکارا
شہزادے دی مردی تک کے شاہ پیالے بہتے
دیونیاں تے رستم دستی بہت منتے پڑھنیں
اوس شہزادے بہت پیادہ کرن لگا تعظیماں
گھوڑا ہور منگایا شاہے سونے موتی جڑیا
کاٹھی تے خالگیر سنہری لعلاں نال جڑائے
شہزادہ اس گھوڑے چڑھیا ٹورا چال لگائی
اوسی ڈولی خوشیں خوشیں مڑ کے شہر در آئے
شارستان اندر ہن خبراں ہر گز رہیا نہ کائی
سہرو بانو نے مہر افروزہ پریاں دیو تمامے
سیف ملوک تماماں ڈٹھا دین لگے تعریفاں
رنگ رنگادہ ہر تاج سنہری چہرے لگی نور ڈاکے
بہت بیوہیں سر تازہ کیتا سیف ملوک شہزادے
غور دلاسے ہور خوشامد لطف احسان نہایت
باہنہ اوہدی شاہ پیالے پھڑ کے ماں دی ہتھ پھڑائی
مینوں فرض نہ رہا یا سر تھوں لتھا بھارا

وٹ وٹی کر ہیٹ شتابی پٹ جلالوں آیا
کھیت ڈگاری کدی نہ ہارے بچیاں نوں ہاہون
آن پیا شہزادہ اوتے ڈھٹھوس کھلا اُکاں
پرواہ جوہر وچ وہندی اکھیں زیادہ
تالی مار برابر ہو کے کھول پرے وچ لگا
سیف ملوک نزنت میانوں وکھ کیتا تلوارے
سر شیرے دے آن پیاں ہن اکو وار چلایا
سنتے تھیں لے ذبح تورٹے دل اس ڈٹھا ڈگارا
اکسے ہتھوں سیف ملوکے خاکو نال رلایا
سیف ملوک بہادر اگے ڈٹھا ہو ہجارا
شاباش آفریں پکاری واہ ڈٹھے ہتھ تیغ
اوس تھیں تھیں ڈٹھا اکھیں جلیا ساہ نال گھنیں
شاہ بالیول ہویا سلامی کر کر کے تسلیمان
سیف ملوک لگے رکھیا شہزادہ پہر چڑھیا
زرتاراں ململکاراں سچیاں زر لگام جڑائی
ہک تک پریاں دیو پکارن واہ صورت سائیں
اوسے باغ ارم وچ مڑ کے آن نشان لگائے
استقبال شہاندی کارن آئے باہر لوکی
نکے وڈے نذراں لیکے آئے بہت سلامی
ملد شہانے تحفے دتے کی دساں تعریفاں
ہون دتا ندی کھس مع شالے چوغے نال جڑے
خاطر تے دلداری کیتی حد وں بہت زیادہ
سیف ملوکے نال کیتونے چاہ پیار ...
ایہہ ہے جیز کہ رلائی بالی شکر سیدے دالی
راضی رہیں اساڈا اوتے ہن ہاں چالا ...

ماں میں تاں رب منایا بہت سلام شہد سائے
شاہ پیالے پر راضی ہوئی مائی دیوں بچائوں
اساں لشکاں مر جاناں جیونکر تورڑوں ہوندی آئی
مردے کنوں رہندا جگ وچ مرداں سندا ناواں
مہر افروزے باہوں پھڑیا سیف ملوک شہزادہ
مہر افروزہ عذر کرنیدے سیف ملوکے اگے
ایہہ مصیبت قید یوالی تدہ پر لکھی آہے
پیر نبی لکھے کراں شکر ایہہ پڑھے خیر ہر گز رہا
سیف ملوک کہیا اے مائی پریاں دے سر گردے
جیدن قدم ارادہ والا راہ طلب دے رکھیا
ہر سختی ہر رنج مصیبت ظلمت قید تہارے
ایہہ تحفے مشکل بندے نوں کوئی نہ مشکل دسے
غرض راہ عشق دے اندر طعنے رنج ملامت
لطف عنایت رب دی اوتے آس آپی ہن پکی
مہر افروزے انگل پھڑ کے شہزادہ سنگ کھڑیا
رنج ملیا محبوب پیارے روپ ڈٹھا دلبر دا
سورج نال برابر رساں جمال نہ جھلے جاندے
چشمہ آبحیات سجیداداں میٹھے دلبر دے
نازک قد مچیپ دیڈالی واہ واہ سہروں گندا
ہو ڈوھی میوہ باغ بہشتی رنگیا گورے رنگے
یار وصفت پری دی ناہیں ہر جا ہو سکدی
گنگی ہوئی زبان قلم دی نالے قلم زبانی
سیف ملوک پیا جد قطرہ عجب جمال پری وں
اوس سنی وچ پھڑیا ہے نال زبانے جائیے
دولت دوہاں جہاناں والی رب مینوں اج دتی

شکر خدا دا جے توں راضی ماے بہت رہائی
ہور دعائیں کیتیوئی مینوں سرخرو جہانوں
دنیاں تے رہ جاسی بیٹیا ہیاندے بہلیائی
مردے کر دی مرد محمد وہن کہانوں ناواں
سر چمیں منہ متھا چمیں کرے پیار زیادہ
اے بیٹیا کد شدی جیہڑے قلم دہرا کون وگی
پر ایہہ غفلت نوحی میرے ہو رگیں کوتا ہے
جاگے بھاگ اساڈے بیٹیا اکھیں یہ کہانوں
کی وکھاندا خر وہ مینوں ہن نہیں غماں خبر دردے
آبحیات پیو عشقوں اک گھٹ بھر کے چکھیا
چار لئے سر تے آیون بھر دو کھاندی کھارے
اک وچھوڑ ظالم کوئوں نیں میرے بہوتیرے
ناہیں عشق محمد بخشا چار آرام سلامت
دلیسی آپ مراداں تورے سو سو سختی تکے
جا بدیع جمال پری دے محل چبارے چڑھیا
حور بہشتی تھیں دس جیسے روشن نور قمر دا
اکھہ پرت نہ سکے جس پاسے پہٹ کلیجے لاندے
سرخ لباں یاقوتوں کھڑیاں بادہ کنند مصری دے
گلوچہ زلفاں ناگ ایانے لبس جڑے ہا چمکدا
ہنیاں والی نور لشکدی گردن مثل کونگے
نازی تیز طبیعت والی حیرت اگوں ڈو کردے
خوف لگے مت جلوا جاے کاغذ تے سودائے
غش پے کچھ ہوش نہ رہیوس آتش نال پریاں
حمد ثنا رمینوں لائق کرم کنندہ والے
کھلے در مراد میرے یار نماننوں سینتی

سو بدھ ہویا اج برج ستارہ اگئے نحوست راسون
درد فراق ازار پراناں دور ہویا ہن جانون
یاراں نال بہاراں آیاں گئے شکر ہزاراں
جاگدیاں ایہ نعمت کتھوں ستیاں ہتھ ہوداں
وانگ زلیخا انت اوڈیکاں سک وڈیکاں ماران
جان پئی تن مردے تائیں ملیا یار یگانہ
جان خوشبو سجند یوالون مغز اندر رنج پیتے
سو کی ویل جوانی جوبن ہری نویں سر ہوئی
سینے لا ملی دل جانوں منہ ملے سن موہناں
سکدیاں ولانوں ملدی جسدم گرد ہا گئی
خمار نگن متنا جمیلاں ملن نہ دیندے جہاتی
بابہ سراندی دہرن نہ دیندی چیلے گن موج گہاندے
لوں ہنہیں وچ چھوڑے اندر ناں رچید گل نگیاں
جدم کنت پریتوں ملیا مرہم لگا کے بہتے
صدقہ ہون جتہے دل جانی ذکر اوہنی کی زردا
عاشق تے معشوق پیار رل بیٹھے اک جاے
سیف ملوک تہاں گردیدا واہ واہ سچیا سلیاں
شاہ پری ہتھ کسی تیوں گئے نہ سو ہسدی اہے
جے میں لکھ زباناں ہوون لکھ لکھ شکر گزاراں
جسدی وس اپوندی اہی وچہ بیابان اسماناں
جیندے وانہ لبھدی آہی ہرگز خواب خیالوں
میں عاجز پر رب تروٹھا پوس بوند کرم دے
ورو ی دشمن کوئی نہ رہیا ناکوئی دوکھی ہاجردے
دلبر یار ہمیر سے وس ہویا ہن او سدا اوہ میرا
مت میں جنت ڈر یا ہوواں چھڈکے سینا فانی

جاگی بہاگ سعادت والی فصل ہویا ربیا یاراں
لتہا تاپ ملاپ سجندا آپ ہویا گھر سانون
جھولی داؤ مراد خوشی دی بھورے گئے گزاران
جان جاگاں تاں نال یار نہ لبتی ملیاں ملدی دوران
گھر بیٹھی نوں یوسف مصری آملیا سرداران
دیکھ حیرات صدقی دیندی پڑھدی نقل دو [illegible]
آگی ہوش ٹکانے مڑکے دیکھ ہوئے خوش [illegible]
انگل بگڑ محلیں کھڑیا کول نہ رکھیا کوئی
نار جمیل گلی ہٹ بچھی چھپدے لوٹن لوہاں
رچ حجاب نہ بہادی تن دا زیبہ کسدے جابیاں
منتہ بولاق پہاروں جچ میں چاپ ہے زر بہا [illegible]
لائی سان سیادی خاطر ملیاں نہیں سو [illegible]
قصہ وس نجیبن گا کیتے اس ستے اوڈہ دو [illegible]
لال جواہر ہیرے موتی سر صدقہ کر [illegible]
پو ہجدے ہتھ محمد بخشا کد عاشق گہٹ کر [illegible]
دو کہ وٹڑن تے حال حقیقت ہمن سبھ [illegible]
ہیری جیہی غریب بندیوں تد دتیاں وفایاں
اج میری تہمیں ساہ نہ وسدی ہو یا افضل [illegible]
کتھوں اک احسان نہ مکدا توڑے سو [illegible]
ناکوئی تہاں ٹکانا آہا معلم وچ جہاناں
اج وصال میسر ہویا اوس بیع جانون
جان لون اندر خوشی سمائی لو رنہ [illegible]
نہا اج سجندے اوتے عیش کراں اج [illegible]
غیر نہ کول محمد بخشا اک اساڈا دہ [illegible]
اہیہ مجازی صورت اندر ہوسے لقا [illegible]

کر گھیرے سو واہ واہ واہ واہ پونیان پہراوان
دوئی رلکے کرن دعائیں رب غریب نوازا
گھلا دیکھ اسیں ہکھیار منگن تہیں کدر ہندے
آئی اج ملاپ دلوئی رحمتدے درباردن
لالیا سر سب بھیدا ساڈا ربہے سدا اگیٹے
وقت جدائی بھانہ پائیں آکڈ تہ دس صلدے
دین دیاہ خوشی گر گھر دمی بیٹش نہ پوے [illegible]
سی دعا قبول حضوروں مہر کوئی اوس ولدے
جان او تخت او تے وچ بیٹھا گئی کول لچھیرے
کون گل طاندی ہوئی شہزادیوں آسے
حکمت پاک خداوند گیتی عشق پچھے تا شیران
ہندیوی شہیاے تائیں جیوں جیوں صفتاں کردے
سب صفت نہایت سہناں جان لیا شہیاے
سنو دیوالوان تی امراو میر وزیر کبیر و
قصہ الیں شہزادیوالائن بیٹھے ہو سارا
حسن بدیع جمال میر دے مٹھا ہے از غیبوں
ابی ہیری عشق اہد بیٹے ہد ہتی نال کنداں
سب ایہہ گل لشانذل بہادی ناطہ دہو دیاں
بہتاں کہیا فتح مبارک سن حضرت شاہ بالا
ایہہ جوان شہزادہ علوی صفتاں انت نہ کائے
اہو کم مبارک بہنیوں راضی اسیں تمامے
جیکر عرض اساڈی منیں ساعت میر نہ [illegible]
ساک قبیلہ راضی تک کے ہویا شاد [illegible]
مالی بہنوں بیگم تائیں سدکے کول بہاندا
بسم اللہ بسم اللہ شاہا رہو اساڈی مرضی

رب غریب نواز محمد سن لئیاں فریاداں
اج اساں پر رحمت والا کھلا ہے دروازہ
لگی مدت تیرا دتا رہی وچھڑ اسیں ہندے
بعد اوتہیں رکھ کرم کریاں پایہ وچھڑیاں یاروں
کاج سوار محتاج نہ ہوسے آن تیرے در وہے
میل اساڈا میل شتابی پال امید فضلدے
عاشق دا تدہ بابچہ خدایا کون کرے اپڑلا
شاہ پالے دہر دلوجہ پایوس حرص ہوا اگلدے
پریاں دیوا کٹھے ہوکے کیا فاسے کیا شہرے
صفتاں کر کر جدی نائیں سبھو کہن گناے
سہنا ندہی دل لگا عاشق وانگن بکسیاں وسراں
دماں بانچہ شہزادی اگے ہورہے سبھ حرف
مرضی لوڑے دیو تنا ندے پوچھے سنتے تائیں
خویش قبیلہ سبھ اکٹھے کر کے صلاح ورتا [illegible]
صفتاں دیکھ لیاں ستے اندروں عشقدا دنجابا
نہا تاندی غاندے اندہ پاک ہویا از غیبوں
ہیوں لی ہے منشا پیار اوانگ پونان غزندا
نہیں تاں مرسیے جواب شتابی گہلاں رستا پچھاں
بہلے گلبداہو جن کہیا گیر ہر بکر پرطالاں
الیس جیہا کوئی گت نہ لیہے لائق پر کھاے
دیو پری کوئی اریحت دہری نادانان جانے
اسیہ جوان پسندا ساوں ناطہ بخش دیا ہو
مجلس وچوں اوٹھ شتابی محلاں اندر آیا
وسو کی اتناڈی مرضی تر بیانوں فرمایا
ایسی مطلب کارن تھوں اسیں تیرا لول [illegible]

دہی اساڈی لائق شاہاں اہو گنت رنگیلا
غینت خیر اسی پر آکھو جیڈو ہور دلیلاں
پہیر او تھوں شاہ ادہنہ گھلونا آگیہ عامین خیران
نیت خیر دلوں اُٹھ آکہی کر چیڈی گھوڑ ماۓ
بیٹھے ہیج خوشیدے اوتے اک اُٹھکے جاۓ
گھڑی آرام کیتا رل ودہاں پہیر اوہٹیا شہزادہ
مالی جیو ودیڑے جانواں فیج گھلواں جا خر
ایہہ صلاح بدیع جمالے بہت پسند لیاندے
مائی جے دسے ڈیرے شاہ پری شہزادے
خوشیں خوشیں رات گذاری او وجہ رنگا
کیتا وضو شہزادے او ٹھکے آکہی بانگ فجر
ذکر وظیفے درد وکرنیدا بیٹھا مُنصت
سہرو بانوں اوس دیلے او ٹھکے پاس گئی شاہ
بسم اللہ جیوا ای بہنیاں کول اساڈی ہور کہاں
سہرو بانوں نے کہیا اگوں ہر اوہ میر ڈیرے
شاہ پالے فرمایا بی بی کیوں تدہ نال آندا
سہرو بانوں نے شہزادہ دی شاہ کے دردنے
شاہ پالے فرمایا اوسدے سدکران تہاڈی
سہرو بانو کہندی اگوں اے ساہا یہ ساؤں
بیگجہ مفت نقاہت ہوئی آپ بچا وغیبوں
سیف ملوک پیارا شاہ ہے وچہ حضور بلایا
گھر سبھیک تے بنگلے مجلس ہور عمارت شاہی
ایسی عالی شان عمارت جیسی جگت نہ سارے
گنبد چیت سنہری سارے سہرے ہر اسماں
صحن صفا ہوا الا دہرتی سبھ سنہرے

قسمت جوڑی رب محمد کردا
سہلیاں ہسیاں بن اجہیاں
جا دربار تخت پر بیٹھا خلق جمیندی
سیف ملوک بدیع جمالے باہر دن
باتاں کردے من پر چاندی
رخصت اون پری تہلیں لیندا
اوتھے بی کوئی جھٹ گذاراں
بسم اللہ بسم اللہ اگوں شاہ بش
راتیں نیک رہی اوہن جائے
دہلیں صبح ہویا خوش ویلا لگ
پڑھی نماز عبادت کیتی اپنے
شکر گذارے رب جبارے
اوہ بی اگوں نال اوہدے عزت
سیف ملوک کتھے کجہ اوسدے حال حقیقت
تہکا ماندا رہیا اتہا ئیں پاس
میتوں شوق دیدار اوہدا ایہہ اغلب
آو میتا اوسدے عذر لیاندے کیہی
ایت زمانے آ وسیا ایہہ کوئی
غیبہ الغیبوں تحفہ آیا افضل ہو
کرئیے قدر شناسی اوسدے پاک
چم زمین سلامی ہویا جاں مجلس
گرہاں دیکھ جیو لیے سیف ملوک
دیکھہ ہویا حیراں شہزادہ سندر محل
نقش نگار نگینہ جگے ہے وہ
موتی پہرے فرش فیروزی

سنہری العلین ڈٹہا سچیاں سہرو چھایا
شاہ پال بہادر عادل بیٹھا تخت سہایا
تاج مبارک والی چمکے نال اسماناں
تلواری ولوں کردا ذرہ ذرہ
مبارک ہتھ انگوٹھی بنے سلیمان والی
گھوڑے رکری سواری بہن بہو سیاناں
دادل وانگم زخمی ڈرگے اسد شیر ولن
اوہ روز مہینہ الاوی بارہ تتھے اسماناں
بہادر جنگی وانگ مریخ سیاہے
ملوک نے جد ڈٹہی عظمت شوکت
حیران شہزادہ دیکھہ تجمل شاہ سے
انت سچی رب سایاں دس خدا تیرے
عالی بادشاہ توجہ عالی شان کہندا
تخت بلند سہایا کہاں نقش نگاران
زر خاص بانی تے یاقوت رمانے
نخندے لشکن جہا بحر ہار پرودے
کرسی ہور سنہری تختے پاس لگائے
شہزادے شاہ ناں لوائے دیو عفریت بہادر
سیف ملوک جبعن آوڑیا سہو اوہتہ کہلوکے
پاس تخت دی نیڑے کرسی خوب بہائی
حکم شاہانہ لیکے اوہ غلاف اوتارے
چہارکے برگر ایے گاڈ تنے پر کرکے
شاہ شہانے اوس کرسی تے سیف ملوک
سیف ملوک نے دل ہو بنہ کیتا شاہ سلطانی
عفر دی خنگے تینوں وچ وجا جا برطن وا

قدماں سہتہ تمامی مجلس کردی سیس نمایاں
چوبدار کہلوتے جھو گن چھتر کوہاں وچہ لایا
ظل الہی نظری آوے شوکت شان شہانان
نور بیوں اک نظر کرم تہیں سورج ار دے حقرہ
مشرق مغرب حکم چلیندا اتیکہ جنوب شمالی
اسمانا توجہ پہنچ لرزل اتک کے زور شہانان
شہنشاہ تیز شہنشاہ ہفت الاقلیم سدے ہے تقدیروں
اوپچ طلاوی نال زمین دے وہن شہپال جواناں
سورج جہنڈا اگے شہانہ ہوئے اگیرے راہے
شہپالیدا جاہ جلالت فوج بے انت شماری
نال عظمت تے کبریائی کردا یاد اسے
معل کسے نے انت نہ پایا ایہہ تو کالی تیرے
جو کجھ اتھے نظری آیا اوہ پلنگ انہاندا
جڑے بچھوا ہر قیمت والے لال نہ جیون نال
در یتیم اتے کئی گوہر شب چراغ بتائے
سورج سندی رشم نہ لگدی ایہو اک انہاندری
نیج سے اوہو جیہی کیہی اک تہیں سوا
ہر ہر کرسی اوتے بیٹھے دانشمند زور آور
بد ہے ہتہ شہزادہ لگے آن سلامی ہوے
مخمل مشکین نال لپیٹی خاص آہر سلیماے
گلناری زلفت شحید ہ موتیں اچہار سوار
شہزادے دی خاطر رکھے نال تختے دے
شہزادہ تعظیماں کرکے بیٹھا سہو کہہ بالا
کہندا اے عنزر نہ پیارے دس کہاں نال اجالی
نائی بابل دا دل اندر ہو جسی شوق ملندا

ملک سپاہ رعیت سندی خوشیاں ہوسی بہارے
اتنے غم تیرے دل اندر ہوسن دور کنجا تاں
پرچون رکھ اندیشہ ناہین ہم تیری مین ہجران
بھیج دیان عفریتان تاہین سر شہر شتابی جاون
سن گلاں شہزادہ اٹھکے کرن لگا تعظیماں
شاہے پھیر بہایا پڑکے بیٹا چھڈ وچھوڑا
شاہ بہایا سے پھر مجلس اندر عشرت عیش مجازی
یاقوتی مٹ آن لگائی پھر کے لال شرابوں
اک پیالہ ہر حسن عجائب گوہر رنگ گلابی
دیون کاسے ہر ہر پاسے مین پیاسی سارے
نقشہ شرابوں نقل کبابوں ساقی تین شنگار
نغمے ساز وجالون لگیاں ناچ اٹھایا پریاں
بخیے ہنگالون کرن تماشے قمرے پادشاہاں نے
اوہ ہٹھ وبو ہم سندے تاڑی پیندے حال جوانان
چار دہاڑے چار راتیں رہے تماشے ہوندے
شہزادے دی عزت حرمت کردی دید حسابوں
بعد اوسے تھیں جن نچوان آیا مجلس چاہ اٹھاہے
شہپلے سنگ لیا شہزادہ لگا سیر کرانون
مرغزار ڈٹھی شہزادے کی گل آکھ سنائیں
سمن بنفشہ گلدی گردی سبزیوں سہاوے
گل لالے دی تازی لالی جیون حسن یاری
دلکش بہت لطیف عجائب وادی وسکھاندے
ہر ہر پاسے نہراں کٹے ہلیں نہر کنارے
ہر ڈالی تے پنکھی بولن خوش آواز ہزاراں
چکو چکوری بط مرغابیاں مارن سیر حصہ ...

ٹلے سنگ اشنانواں والی نال جہانہ یاری
ناے ورد کہ عشق دا تینوں لون لون اندر ...
جے رب چاہیا مطلب تیرا خوب طرح دا لیاں
خیر سو کہاندے خیم پو جاون ناے پھیر لیاوں
توں ہیں مالی باغ پھیرا ہیں ...
سیف ملوکی ہوئی تسلی فکر نہ ہویں باری
جیونکر جشن شہانہ ہوندا سو ترتیب بنائی
ہر ہر وین پیالے پریان شکل مثال ...
زیور زیب پوشاکاں سچیاں نازک انگ جنہاں دے
تاب حسن دی آب دلیدے تاب نماند ...
نادر بابوں لوگ لابوں ہورہے متوار
مسند رنگلاں عجب لشکا کاں زیور ہین بہر ...
طائفیاں نے بول سنا کے دہشت نال ...
پھیر زمین پر محکم کر کے ہتھ گھتیں اسماناں
سہتیں نہیں کہانوں مرغ بیڑے ...
دہین شمراب کباب سنانوں ...
سبزی جو ہے گل پھل والی سیر کریندے آئی
جنگل جوہ جو پھیرے اندر ہر دل پھیر ...
سو جانیلا وانگ اسمانی خوش ہوا خوش ...
محبوباں مجھ وہاڑی جیونکر خط لوائے
لشکر لب معشوقاں والے روشن کرن ہزاری
ہر منزل نیک مبارک زرد ...
نال کلیے منہ متھہ دہو کے موتی ہین سنگار
غنچوں صبح تمر کے خوب جالوں نازاں
سیلانی جوانان پیلے چہرہ جو گردی ...

ادھر دکھہ دی چوٹی اوتی ذکر کریندے نوری
سوہنی پھر آزاد کھلوتی رونق جنت والے
ادی قد درخت کھلوتی محبوباں دا بانان
الیا مرغزار کھلوتا ادا وسدے خوش باسوں
دہناں گلاں دی خوبی کولوں انبیر نور نورانی
دہ شہری اد پھل ہزاراں اوہ ہو نورانے
نہری اندر پانی وگن ہر کوٹ کرے نظارے
ہر پانی دی دھند وند خوب بنے پھل کھلے
عجب قصے دی سیر فکر و در ہو بہا کے
الیا خوب مکان ڈھونڈیندا دنیا توں ...
شاہزادہ مقبول دوہاں نوں بائی تے شاہاں
سیر کرندیاں شاہی کہیا اے بیٹا دلبندا
... صدق یقین تیرے تھوں لے خیر گذاری
... توں ان مہر گھر ... حال اساڈے
سیف ملوک نہ بولن دیتا مائی اگوں بولے
... الفاظ والی شاہنشاہ ہے اگے
شاہ پالکے فرمایا مائے تدہ معلم گل سارے
جیونکر بہاوے تینوں کر کہاں ہور نہیں ...
... شہانہ پیلی کاج دیاہ رچایا
... جن عفریت دیا منوں سدیا ہیر دوور ...
... کوہاں تھیں ڈہو کی خلقت کٹھی ...
... شاہ پال بیاد رکار روادان تا کمیر
... زینت بنا بنا ہو چوک ارک ...
... فرمایا تیوین ہو یا واہ دولت سلطانی
... ان اونہاندی ستے قبیلے ...

ہد ہد ہست محبت پھر وی ذکر نہ پاتوان وزی
قمری اتی تدر دبو لیندی سر تیبر سر دے ...
سوچی سبز زمرد نالوں پت اونہاندے جاناں
باغ بہشت معطر ہوندا جان جھلیندی ...
گلشن دے ڈالی اوتی پھول مانند ستارے
غیرت کولوں دیکھ اسمانان جانچو پھر گردانی
جو ہر دو نالے اندر جیونکر چلے پارا
گل داودی گل عباسی گل ریحان چنبیلے
باغ ارم جس نام سدایا او سوچہ کرد خطاے
باغ بہشت محمد بخشا جی ہووے تاں ہووے
نال شاہ پال اہدی پھر اگل کر کر ہر دساے
اتنے سال ہوے تدہ چاہیا عشق سچے داد ہندا
گھمیگھیر بلا مین جیون کڈ ہیوں کر کے یارے
دس صلاح گراں اج کیکر جو کم نال اساڈے
شاہ پالے نوں آکھن لگے ای شاہا ہیں گھولے
گل کرندی حاجت ناہین جو تدہ مرضی لگے
دھیاں تیہراں سبھ کماندیاں تیتوں ہے مختارے
مین حرہی تیرے جھولی پالی ہور کہین کی نیوں
جو حکما علما اونہاں دا اسبھو چار سدوایا
شارستان سنہری اندر گٹھے ہو کر فوروں
باغ ارم دی دہر ٹلے کوہ جو ریحاں تورے
باغ ارم دا گرد اسارا خوب سہاو جیاہن
زینت زیور نال بنا ہو زیب جمندی سارے
باغ ارم دا نبیاں یار و جنت اعلی تا نے
سر اندیپ شہر دا والے سدیا شاہ پالے

ہور حکومت واسطے والا تاج ملوک شہزادہ
صاعد دل روانی کیتے ویکھے خط رسولاں
صاعد تے شاہزادہ دوویں یار ملی گل لگ گئے
شکر بجا لیایا دربار بیٹے کر خوشحالی
قلزم دے دریا دیوالا ہاشم شاہ پیدایا
مہر وزیر آہے جو خاصے سبھ شاہاں سنگ آ گئے
سیف ملوکے وچ دل خوشیاں تکتا کاج بیاہا
اک دلگیری اندر واندر کاہ کلیجے کردے
ساک قبیلے بھیناں بھائی مائی باپ پیارے
سیف ملوک دلبل گذاری سمجھ لئے شہپالے
ماں پیو یار مصر دی تینوں یاد پیا سو میلے
سیف ملوکے کہیا حضرت شیتے ہنے دل تیرا
مائی [illegible] فرماون لگا شاہ شہپال بہادر
شہزادے دی بھیناں بھائی وطنی یا پیارے
مائی اس صلاحت تائیں بہت پسند لیا سے
شہزادی ہتھیں کہن لگے دس صلاح پیارے
شہر گلستان شاہی تیرا دیکھن ہوون خوش ہوون
شہزادے فرمایا اگوں سن حضرت سلطاناں
وہن جہانی مائی باپے میرے شہر تسیں ہن شاہاں
مائی تے شاہ پالے تائیں ایہہ جواب لگا نالے
شہزادے دینوں ہوئیں مہرے بہت پسند کیا ہے
پر ساڈا دل چاہندا ایتھوں بابل تیرا
ڈاں فراق تیرے دی ساڈی ہوسی درنجالے
[illegible] سالی ہن ہاڑیں سلوں [illegible]
شہزادہ فرماندا اگوں سنتوں صاحب میرا

ایلچی بھیج سنگاکے سارے کر کے جا [illegible]
دیوان چالیا نذرا اوہ بلی وانگ سجن مقبول [illegible]
پھیراں تیک گئی سن تالی ہنیر اکھیں دیاں گئے
جیوندیاں جس یار ملائی وہن اساڈا وارا
سنے قبیلے لی فرزنداں رہیاں نال [illegible]
باغ ارم وچہ میل اکٹھا دکھہ دکھہ جنہاں [illegible]
اک تھیں چار ہویا شہزادہ رب ایہہ زندگی [illegible]
مائی بابل شادی تکد سنگت ہو مصر [illegible]
شہر گانے کاج اچھا تک ہوند خوش سارے
کہندا اے شہزادہ دل تھیں تدہیں فکر [illegible]
دور تھیں کجھ صاحب اگے ہے جیا نان [illegible]
کی حاجت جی سو ہوون اکھاں خالی مطلب [illegible]
خواہش میری ہاں پیو اسدے ہولوں اپنے [illegible]
اس مجلس وچہ حاضر ہولوں ساک قبیلے [illegible]
شاہپالے ہوون ہم کہن لگے ننگ ایہو گل [illegible]
خواہش ساڈی ماپیو تیرے آلوں تے سنگاری
کوڑ مان جاید ساڈی تکہن کاجی وچہ کہلو [illegible]
مائی میرے جا کر تیتے تینوں ایسہ خصماناں
کون لشان بن ایہہ غمخواری کراسان [illegible]
تھیا خوش پسندی آیا شاباش کہن جواں [illegible]
آکھن لگے اے فرزندا لوں سچ سخن [illegible]
ہر وان جو کہاتال ہو تکا جیون سچ [illegible]
شادی تیری دکھن جو ویں پوئے لگے [illegible]
نشان سانتوں یاد نہ کیتا وچہ جو ملی [illegible]
جیکجہ حق مندیدے اندر کہندا شاہ [illegible]

عین صواب اساڈی فندی محض لطف تے حکمت
بابل دل کہاں میں عرشی پر دیکھ نشانے
خیر پیا حظ میر الوپچے نانے یار پہرا ہے
دیکھن ساتھ اعتبار لیاون او تھہ شمن انکابی
شاہپالے فرمایا بیٹا لکھ پیو دل عرضے
سیف ملوک شہزادہ بیٹھا لے کاغذ مسوانے
ڈل ڈل رت اکھیں وچہ آئے وگ تر پینالے
نیناں اگے پانی آیا اتھیں نظر نہ تکدے

ہر غم میرا گھڑ یا لوڑے دور کرو سبہ زحمت
نالے نال رکھاں اوس پاں صاعد لدہ جانی
مصر شہر وچ خوشیاں ہولوں ست فضل الہی
یا محرم یا لکھے پاں جوں رس وچہ دسواسے
رکبہ لیکے سو لو کر ساں جیو نکر ترسے مرضی
ہتھہ وچہ کاسے پینے کالی سخن ستاتے جیوں جانی
کاغذ اولے نظر نہ آگدی قلم چینید پڑیانے
کتنیں ہتھہ اندر دیجو شوں ناہیں قلم ڈہرک

نامہ نوشتن سیف ملوک خورسند طرف پدر ور وہند

اول صفت ثنا ربہ دی شکر الحمد کہاسے
دور کرے سبھ زحمت جبدم مہربن آ وسائیں
سوکے وہن کریندا جاری کہیتا شوہاں دے ہرے اسے
روگی بدن درست کریندا واہیناں ج شاں دیاں
وہ ماری سی باغ ہزاری بار اثمال سنوارے
ای بابل توں قبلہ کعبہ دل تے جان میرا
در دیتری دی خاک اساتوں بہر عیش نورانی
ظل اللہ وجود تساڈا چہتر تیرے سر سایا
سیف ملوک میرا اک بیٹا فرزند الو جیندیاں
بیقدار ناچیز عاجز اوگن بار گنہگارا
قبلہ گاہ حقیقی کولوں جان میں رخصت ہویا
جے اوہ حال سنالواں سارا او فرزند اپیارا
اج میرے تکرر حمت ڈٹھی شہزادے [illegible]
محض طفیل تساڈی میں بر ہویا فضل حضور دا
میں وچہ کجھ نہ آہے شخی ناقوت ہشیاری
نشان نگاہ میرلوال کہی دنیاں نیک دعائیں

کرم اوہدے خدا تعالی رحمت انت نہ یاسے
لاکہ شاندی وچ ہو یلی پاک کرے کرن جانین
گرم بازار مجار رونق راجہ ٹیاں ہر شہراں
گئی گواتے پوتت پیارے وٹ تاں کھایاں
سکدی اوہ مجد بخشاں یلے یار پیارے
دائم اسم شریف تیرا ڈوادر دماں میرا
تخت تیرا کوہ طور تے تجر اچشمہ فیض یزدانی
قدم تیرے دی وچہ ہو بارک جاناں تاج بنایا
تیرا غلام کمینہ بندہ شاہ تہوں صدقے تھیں جاوں
سوچ تیرے پیا اک ذرہ کرداعرض بچایا
لاکہ مصیبت سختی ڈٹھی رنج ہجراں دا یا
بابل تیرے دے کہ ہولوں جو سے اگی [illegible]
نال دعا توجہ تیری [illegible] مطلب [illegible]
تا قبلہ گاہ درکولوں لیتے رنج نکھوردن
ہر آفت تھیں رکھی ہر لی سمت [illegible]
ماں ایہہ سفر عشق دی سارا [illegible]

جس مطلب نوں ٹریا ہو ساں اوہ مطلب ہن آیا
شاہ شاہپال پریدی بابل بہت محبت کیتی
عزت بہت کرے وڈیائے مہر کرنے حق میرے
شاہ شاہپال جمال تیریدی کہدا چاہ گنہیرے
نال اقبال اتھاوڑے ہووی شنبیدی کوڑ ہا ہے
جیوں اگے احسان کمائے ہین پرستان زیادہ
کر معاف بے ادبی میری روسوال نہ ہووے
بخشو شوخی تے گستاخی رحمت کرم کما ہو
دلبر یار میرے دس ہوسی جدن لستان منہ لایا
آوے پھیر نہ ہادسے آگی ورجب علی لقا نوں
سبھ دیدار تیریدی شوقی جو بولے اس پاسے
باغ ارم وچ سنے وزیراں خود تشریف پچا ہو
تھوڑی لفظ لکھی میں سنت وگیری آوے
[illegible]نی اوسے چاہڑ لفافہ مہر جڑے شاہپالے
حکم دتا شاہپال بہادر کردطیاری راہ دی
فاضل جہل حکیم سیانے ہور پری سوچارے
سراندیپ نگر دا والی نالے صاعد بہاے
ڈیرا چالیا عفرتیاں کیا آدم کیا گھوڑے
تحفے سوغاتاں گھلیاں عجب لقیاں جنہاں
خاص ماہنے وس تہاں عجائب کپڑے حکمت والے
القصہ اوہ ڈیرا سارا ہویا مصر ولے
شہزادی نے شاہ پرینوں لگی آہس گھتدے
فوج چڑھی سلطان عشقدی ایسی میڑ چا ہوس
جاں شاہپال منی ایہ عرضی بہت نوں خوش [illegible]
اک سارا روز جیوں ہفتہ ہفتہ وانگر سالے

ڈٹھا روپ انوپ پریدا باغ ارم دا
ساک دمیوہ دا ہیا کیتیوس نال گلیدی
تہیں چہالنواں کرن سندیوں نجاں
قدم مبارک رنجہ کرہو آس پوگے [illegible]
آپ آہو تاں کاج سہاؤ ڈہل نہیں [illegible]
تینوں ہیں ہور مروت سمجھو القول کرزار
نہیں میرا دلساڑا چاہنداں پاک جمال
سار وسار نہ ہوندیے ہرگز منوں
کل زوان حاصل ہوسن قدم ایتھے
محرم کرسے محمد بخشا حق الخاص [illegible]
کرو غریب نوازی حضرت [illegible]
صلح ابن جمشید وزیرے نال [illegible]
مطلب بہت اندپوچھ جانوں آکھہ سلام
آہو خاطف دسے ہتھ دتی بندہ مصر ول
ٹردو کیل اکا بروڈے حضرت عاصم شاہ
دو سو نال عفریت بہادر ڈیرا جانوں
نالے ہاشم قلزم دالا ایہہ چلے کردا
وچہ ہوا اڈدے کھلوتے بند نہ کرے
عاصم شاہ تے صالح تائیں دیوا [illegible]
شہزادیدی مالی کارن گھلے بدیع [illegible]
آہو خاطف گیا اگیرے دیوں خبر [illegible]
گھڑیاں منڈی تے دن گنند گ شادی [illegible]
نعمت جیندے دتی ایکار اکڑیاں [illegible]
شاباش ویکھ شہزادا تائیں دسدا ساری
سال مہینے عمراں جیڈے کون اخیر [illegible]

سخت ایام وچھوڑ یوالی آر ہندے جد تھوڑے
[illegible] ہو کہہ نہ رہندی سوالے امن قرار اک [illegible]
گھڑی گھڑی مبارک والی جہید جہید او [illegible]
ساقی بھر دیہہ صراحی سوہی لال شراب [illegible]
[illegible] بیٹھ پیارے سار گزریئے مست صبوحی

حرص بلندی رہی نہ ہٹلی عاشق ہیند سو [illegible]
اوٹھ اوٹھ تکدی نہ تھکدی نظر راہاں پیرلاے
نال سجن دے وصل ہووی فکر ہجردا جاوے
پی پی مست وصل دے ہووے پاک فراق غماں تھیں
خوشیاں نال محمد بخشا ملن مراداں رجے

آمدن صاعد بمصر ہمراہ دیوان وطیار شدن عاصم شاہ لبشارستان

واہ واہ رت بسنتی آئی کیسی سیاں ہری [illegible]
رت باراں وقت بہاراں رنگ لگی گلزاراں
لعلاں نوں شگوفے کڈھے نہراں نہر او چلے
بلبل نوں خوشبو بھلاندی آئے لے سینے
درد وچھوڑے بیتے روگی ہو ہو بلبل بلاقے
بشارستانوں رخصت ہوگئے دیو مصر نوں آئے
دیواں پریاں آدم رنگی کایاں چا او لیائے
ویکھہ وہاندے رنگ ڈرانے خلقت ڈر ڈر نٹھے
دیاں نوں ویکھہ لوکائی دیندے پھیرن دوہائی
شاہ ہربار لوانے دسے باطن جندوں واتے
[illegible] ایہہ مغنے لبھن جیکوئی سمجھے بہانے
[illegible] سارا ویسے اشارا جیکوئی سمجھیں ہارے
[illegible] عفریت لیاندی عرضی آہو خاطف تانواں
بشارستانوں سارا لمبے پیتا مصر ودا [illegible]
جاں عفریت مصر وچ پہنیا بادشاہی دروازے
شکل شمائل اوسدی تکے خوف [illegible]
شمع جمال شہانہ تکے گئے دل پروانے
درباناں فرمایا اگوں کاہنوں اندر جا سین
ادھیٹے وچ بدفراقوں گوشے اندر [illegible]

بوہے بار سگھاں نوں لگی جھوکی وار فجر وے
بہو ہزاراں ہین قطاراں ہو مشکل سواراں
سنہری ساز جڑے بہالی چہالواں نے پڑے
بلبل گلاباں یاد کیتیاں درد ہجر کرب [illegible]
رحمت دے دروازے کھلے یار غماں نوں ظلے
بنیل بندیدے دند اوتے اکروڑ چہلائے
پھیر لی قوم نیاری دسے ویکھہ ڈرہی [illegible]
جا در بار شہانے اندر ہوئے ہجوم اٹھیے
یار بایہہ فوج کوہی کہاں سالوں آئے
باہروں باہر شہر لہبے اندر آب حیاتے
اوس حکایت وچوں جتنی پٹیوں ناگ نکالے
کاہنوں ظاہر کریں محمد گو ہجا بہت نیارا
ڈیرا چھوڑ اگیرے آیا اول خبر پچالواں
زور انہاں نوں ایہو جہی دلے دیو نیارے
ار درباناں بلا اوسنے اوچے نال آوازہ
کجہ نہ نہ کجہ ذریل ہو وسے ننگ آیاں جاناں
ہو کی نال پوچھا ہو اندر نا ہیں اہیں بہگانے
عاصم شاہ انہاں دسے سنداورین معول باہیں
تا کوئی گل کلام کسی سنگ نہیں تخت [illegible]

عفریتے نی کہیا شتابی ڈروزہ مصری لوکو
مین ہان ایلچی بادشاہانہ شنگل دین نہ ہوکو

تہیں عفریت کہیا مین آنذا ہور دوا ہو ہیدا داروں
مہیر سے ہتہوں رب کہڑ گیا ہاندا جس آزاروں

مین طبیب او بہانہ آیا گہن بوٹی تریا قوں
ہیڑہ منتر دی جنتر کڈ سان بسلاز ہر فراقوں

شاہ پالے شاہر جندی بیٹی باغ ارم تہیں گہلیا
سیف ملوکے دی گل عرضی عاصم شاہ ول چلیا

عاصم شاہ دی خاص کچہری بیٹوں جلوہ ساہو
نال مہیر سے ہمراہی ہو کے وچ حضور پہاہو

جبدم سیف ملوکے والی خبر سنی دربانان
اجیں جیت گیاں گہل اکہیں خوشی ہوئی وچ جانان

بہجدے بہجدے گئے شتابی ہوئے انگ گہانان
عاصم شاہ دے حجرے آئے نال شتاب شتابان

جبدن سیف ملوک جہنان عاصم اس کور دن
تخت اوتے مٹر بیٹھ نہ سہریا بیٹے دے غم سوں دن

اُسدم تہیں سے اسدم توڑی جبدن خبران آیان
عاصم شاہ چلے وچہ ہبور اہتیں جاگ لنگایان

سیف ملوک جنیدی مائی حکم کرینیدی آہے
صالح ابن حمید حلالے باہر کریندا شاہے

ہور امیر وزیر اکابر کردے کار روائے
سہرے تے سی اقبال شہانان ہوندی تد خطائے

عاصم شاہ دا دو کہہ قضیا کد سنایا جاندا
وانگ نبی یعقوب ہمیشاں رہیا کلیجا کھاندا

رو ویدے جیٹھے ہو کور اکہیں وچو جے
اکہیں کیچ ڈیٹھے بہر دے بیٹ ریا تو جے

سعاس اڈے کوی گنڑی او ڈیکن قند تان سے
لوہو ماس تران محمد ترے ودچ ہو سے

ہڈیاں نارین جسم بیچارہ ترا سے رہو وفا کے
کن ڈوری نابینی ویدے رنگوں گئی صفا سے

دند نکلے بدکہڑ کن تھکے قوت ہوش دہالی
معدے مغزاں آتش بہوجی رہیا ہجو خالی

کالے وال صفا ہوالے ہو گئے سبھ بگے
جیونکر باغوں بیت خزاں نوں تہویں نکلن لگے

صبر قرار آرام ولیدا خواب خیال تبایا
مونوں کہانوں بولن والا جیتا ہنوں بیلا

سبب حیاتی دا سے جہڈ گئے ہو کنارے
اک امید فضل دی رکہدے زندہ اوس سہارے

دتی جدوں مبارکبادی دربر چادر بانان
سیف ملوکے کاغذ گہلیا واح او تہکے سلطانان

کن آواز پیا جبو بیلے اوس مہیر دلگیرے
ڈورے کن گئی گہل اجنوین تاں اوہدے ہاہیرے

تک گہاہ اوتے جیوں برسے ساوں منہہ بہارے
ہن اوہ اوازہ ملیا عاصم نوں کرمارے

تک بنکر مسجد والے سنیاں سخن جو ہٹی وار
جیوں کنگال بہکہاری سندا ایتہ گنج اودہارا

یا جیوں وال زیارۃ والی کلمے سنہ مد ودوں
یا جیوں شب معراج نبی نوں ہوئی خوشی درودوں

ڈہیا ترت مصلے اولوں جیونکر گاہ زمینوں
سبولان ہار ہویا تکہہ تازہ روشن پا ہمیشوں

عفریتے نی کہیا شتابی ڈروزہ مصری لوکو
مین ہان ایلچی بادشاہانہ شنگل دین نہ ہوکو

تہیں عفریت کہیا مین آنذا ہور دوا ہو ہیدا داروں
مہیر سے ہتہوں رب کہڑ گیا ہاندا جس آزاروں

مین طبیب او بہانہ آیا گہن بوٹی تریا قوں
ہیڑہ منتر دی جنتر کڈ سان بسلاز ہر فراقوں

شاہ پالے شاہر جندی بیٹی باغ ارم تہیں گہلیا
سیف ملوکے دی گل عرضی عاصم شاہ ول چلیا

عاصم شاہ دی خاص کچہری بیٹوں جلوہ ساہو
نال مہیر سے ہمراہی ہو کے وچ حضور پہاہو

جبدم سیف ملوکے والی خبر سنی دربانان
اجیں جیت گیاں گہل اکہیں خوشی ہوئی وچ جانان

بہجدے بہجدے گئے شتابی ہوئے انگ گہانان
عاصم شاہ دے حجرے آئے نال شتاب شتابان

جبدن سیف ملوک جہنان عاصم اس کور دن
تخت اوتے مٹر بیٹھ نہ سہریا بیٹے دے غم سوں دن

اُسدم تہیں سے اسدم توڑی جبدن خبران آیان
عاصم شاہ چلے وچہ ہبور اہتیں جاگ لنگایان

سیف ملوک جنیدی مائی حکم کرینیدی آہے
صالح ابن حمید حلالے باہر کریندا شاہے

ہور امیر وزیر اکابر کردے کار روائے
سہرے تے سی اقبال شہانان ہوندی تد خطائے

عاصم شاہ دا دو کہہ قضیا کد سنایا جاندا
وانگ نبی یعقوب ہمیشاں رہیا کلیجا کھاندا

رو ویدے جیٹھے ہو کور اکہیں وچو جے
اکہیں کیچ ڈیٹھے بہر دے بیٹ ریا تو جے

سعاس اڈے کوی گنڑی او ڈیکن قند تان سے
لوہو ماس تران محمد ترے ودچ ہو سے

ہڈیاں نارین جسم بیچارہ ترا سے رہو وفا کے
کن ڈوری نابینی ویدے رنگوں گئی صفا سے

دند نکلے بدکہڑ کن تھکے قوت ہوش دہالی
معدے مغزاں آتش بہوجی رہیا ہجو خالی

کالے وال صفا ہوالے ہو گئے سبھ بگے
جیونکر باغوں بیت خزاں نوں تہویں نکلن لگے

صبر قرار آرام ولیدا خواب خیال تبایا
مونوں کہانوں بولن والا جیتا ہنوں بیلا

سبب حیاتی دا سے جہڈ گئے ہو کنارے
اک امید فضل دی رکہدے زندہ اوس سہارے

دتی جدوں مبارکبادی دربر چادر بانان
سیف ملوکے کاغذ گہلیا واح او تہکے سلطانان

کن آواز پیا جبو بیلے اوس مہیر دلگیرے
ڈورے کن گئی گہل اجنوین تاں اوہدے ہاہیرے

تک گہاہ اوتے جیوں برسے ساوں منہہ بہارے
ہن اوہ اوازہ ملیا عاصم نوں کرمارے

تک بنکر مسجد والے سنیاں سخن جو ہٹی وار
جیوں کنگال بہکہاری سندا ایتہ گنج اودہارا

یا جیوں وال زیارۃ والی کلمے سنہ مد ودوں
یا جیوں شب معراج نبی نوں ہوئی خوشی درودوں

ڈہیا ترت مصلے اولوں جیونکر گاہ زمینوں
سبولان ہار ہویا تکہہ تازہ روشن پا ہمیشوں

لکھیا مبارک ہوئے تساں نوں صاعد تے شہزادہ
لبھی بدیع جمال شہزادے سیف ملوک جوانی
شاہنشاہ اساڈا صاحب جو شاہاں بال بہادر
اینہاں دنا پوچھ کرے طلیا بیٹی نوں پروانہ
ایہہ ارادہ کر کے اوسنے سدے خاصے عامی
ملے مان ہیویو صاعد سدے بہین بہر اشنائی
ایہہ سبب تساں نوں گھلیوس میلا بہتا سائے
جا اک سی پری ہے خاصی جمیل حکیم سیانے
قلزم دی دریاوے والا ہاشم شاہ لے آیا
بزرگ لوگ تساں نوں گھلیوس میلا خوب بنا کر
رخصت اذن ہویا سی تھوڑا ہتی مت لگی
اینہاں جرگا ندیر خاطر بخشو گوٹ ہمارا
بانہن سبھ لوگ تساں نوں آئے شمار سا کر نوں
ایہہ کاغذ جو آیوں لکھیا سیف ملوک شہزادے
عاصم شاہ دے ہتھ پھڑایا شہزادیدا لکھیا
کر بسم اللہ پڑھیا شاہ ہے رقعہ بند سجن دا
سورج او تون گریبان لنتھا جگت ہویا نورانی
اول حمد الکھین پروہر یا پڑہ الحمد زبانی
قدرت پاک خداوند والی نور الکھین وچ آیا
چہرے نور جبین تے رونق فضل ہویا سبحانی
بیٹے باجھ ہویا سی سنوں گل جہان ہنیرا
سوکے نیل مصر دے آیاں لہراں بہت قطاراں
بند ران برس خزانے کلی رو کھے ہوون جیلے
خار رخسار گلاب ہوئے سن بن تیاں بن بیلاں
بلبل نوں خوشبو بہلاندی آندے وادمڑ دے

صحیح سلامت تیری مہری نال اقبالاں
باغ ارم وچ سوہجان گردا شاہ پالیا
تخت نشین سلیمان شاہے ملکاں
سیف ملوک بدیع جمالی دوہاں عقد پڑھایا
سیف ملوکی دی ماں بابل یار اشنائی
اس شادی پر ہوون اکٹھے رب مراد پوجائی
ڈنو ڈسے ہے عفریت وڈیرا ڈیرا جانا
ہر اندیپ شہر دا والی ہر کوئی جس نوں
نالے صاعد نال انہاندے آپ شہزادہ
بخشواده خلاف جو آیوس قول قراراں
دتس سیر الجھہ چلیا ایہن قلم خصوراں
بہر یا نال خطایاں بندہ توڑ دن نہیں
خاصاں سنج صیاری کریو باغ ارم دی
واح کرو معلوم حقیقت ہودے خوشی
پڑھ لگے شکر لیا او تھہ شاہے جیوں
آئی بو براشنا ہیو والی کھڑیا غنچہ من
جیونکر مردے سر برساندہ بیر لدے
جیوں پیراہن یوسف سندا
ہر دو دیدے روشن ہوئے گیا غبار
تویں سرے ہتھیں وانگ زلیخا
چڑھیا جن لگی روشنائی لگی لوچ
خزاں سمن تے بدل ڈٹھا ہویاں باغ
رحمت باراں وقت بہاراں بلوچ
شاخ ہری بہت سا وکھ ڈھے ڈ
سدا گلاب ہویا کھہ سو ہوں

شہزادے دی مائی سنکے دونی ہوند شاہان
اندر باہر پیر نہ لگدی خوشیاں حد نہ کائے
دم دم کرے بجو ورلے دل تیری دین خدا
کے لے ونڈی جو کوئی آہے دین مبارک آیاں
بی بی رانی تی چوہدرانی جو سی وچ مصر دے
شہزادی دھر تہال ہیراں تحوین بنا تر آیا
سوتی سہاگ عمر دیکھا گے ڈومنیاں نے ڈوہان
لے لے دان تو نگر ہویاں ہج رج پن آیا
بیگم دادل بغیم ہووے ٹہنڈیائی وچ چہاتی
جم جم کہن پرید او ولا آن وسیا اس جائے
مصر شہر دچہ جو کوئی آہے جو ہر نندے تتے
مرتہاں نو وچہ مشکلاں ہویاں ہر دے سنیاں نے
لا کہاں لوگ مبارک دیون در پر حاضر ہوئے
عاصم دے در رنگ برنگی خلق ڈھکے ہر پاروں
عاصم شاہ وزیر بلایا نالے بیگم دا پنے
ہور دوے مہمان سیندی ایہ آئے کے آ
اس عفریت اگے آدر کہے بادشاہ نے کہانے
ایہہ ہر دے اوہ کہاند احاند اساعت ڈل نہ لائی
ہوئے ماس نگہیڑے تائیں سبھ کجھ کہا بدجانا
شاہ ہے کہیا وزیراں تائیں ایہو لیکہا ہیا لو
جان عفریت ہویا سی فارغ کہانا وانا کہا گے
جان عفریت آسودہ ہویا یاد سہے فرمایا
عفریتے کجھ آکھ سنائی جو آہے اوس جائے
عظمت شوکت شان جلالت شاہ یاد دی قدر
فوج دی شاہ بال شاہید جو جنگید نے کم دی

گہندی جس راہ آیا قاصد ہین صد تے اوس راہ ہون
بابدی بہاہ غماندی اوتے رحمت رب وساندی
پڑہ شکرانے ونڈ خزانے گہر گہر دے دو ہائے
جولی گہنڈ ہی آئی شنوازاں سنبہلا نگل پایان
شہزادی سوداگر زادی باپ جنہاں بہر گرد
قدر لقدری زیور بخشی رکھے شان دوہاں یاں
مشگل گا رو جاون ڈہولک در پر کرن ہجویان
عاصم شاہ دے بیل خدایا ہر ہی نعمت تائیں
شہزادیدے تیال مراداں خواجے جیدڑ حیاتے
سہر نگانے وکیہ مراداں وار میوے جل مائے
گہن خیر ایت بغم کو لوں ہور ہے زنگ رتجے
شہراں اندر پیر ڈہنڈو رہ منگتیاں بہر خرد
آیو انہے کسب تماشے کردے سبھ میر
بیک بکاندی مجے تماشے دا فر کہیدگ ٹن سوں
کہیوس اس عفریتے تائیں دیہو جلد مہمانی
کرو تیار جہان تر کہے جو لوڑے کوئی کہانے
کلیے اتے کباب سلونے فلکے چال دا بانے
اک اک لقمے دا کر لا نوں پنج ونجنے منہ پائے
کہار ہیا جو خواہش آہی شکر بجا لیاندا
سبھ مہمان اجہے ہو سن گہوڑے اوتھہ جالو
بہر بہر شیشے مدہ پیالا شاہے کول لہا کے
اوس جائیدی دس حقیقت جس تہاروں لعن آیا
شہزادیدا قدر بزرگی خاطر تے وڈیائے
جس بدیع جمال پریدا روشن سورج بدلاں
رونق خوبی روپ لطافت دسے باغ ارم دی

هٿي شهر بيت آن پيائي اول هراک تائين
رنگارنگ طعام لياءِ کهاتشي بادشهاني
ميوءِ مرغ کباب کهلائي باهر حد شمار ون
تحفي نئي اندر اني ساري جو بيهي شاه پايي
هور بد پيچ جال بريدي تحفي لي تشو غاتان
قوت خوشي هوئي هي اليسي عشرت اتي جميعت
هراک ديدل اليس قدر سي خوشوقتي خوشحالي
شاه عاصم بي مصر شهر وچه خوشيون عيد بنائي
ملک شهر وچه پيهير ڍنڍوري سندي خاصي عامي
لشکر يانتون طلبان لبان لنگن گهٽي والي
حافظ عالم زاهد متقي گوشي گيران تائين
هور غريب يتيم مسافر جو بن وچه زمينان
هنڌي سبه خلاص کراءِ بن چٽي نذراني
هزار امراو زير تمامي راجي راءِ حضوري
صالح لون تشريفان ديتيان بهتا شان ودها
تخت صندوق بناهو وڏي ڏيري مين سو کهاني
مليا حکم وزيران تائين اوه لگي اس کم نون
سرخ شراب بر واتي آندي بهر بهرسٽ کلالان
طائفان ني مجلس تي راس کهيلي صفان
عربي في الغوري وجي بنيريان شرنائين
ياران رين نخون هزاران جلاجل تاران جڙن
بنگي بول هرندي بنڌي هون اوڍوندي
بولن نغمي بيت بکاري داران گان دو تار
هين بجريان پريان جهيان گنجريان پڙهتي
پهيرون جهنگلي ساز نگ بري تور کلاونت اري

پهير کباب طعام عجايب وهنر خانائن
گوڏي ڏاهو ڏاه پيچ کريندي راسکا [illegible]
خلعت ملي تمامان تائين دکهو دکهه سرکا [illegible]
عاصم اگي چاگذراني هي من جنهان [illegible]
محرم تهه يو چياءِ اگي شهزادي ماتان
عاصم شاه تي بيگم تائين لشکر شهر [illegible]
جيون تن مروي اندر آدي [illegible]
جتني عمر غمانو چه گذري اتني دري [illegible]
دولتدي در کهول دتوني يمن الانعام [illegible]
هوئي معاف رعيت الون بهت مدند [illegible]
بهت انعام جگيران ديتيان ساري کران [illegible]
دولت بخش لو نگر گيتوس معذوران مسکينان
دي سرويا رگهرانون گهلي پڙهن ليکي [illegible]
قدر بقدري منصب ديکي حاجت [illegible]
کرتيار سفر دا سامان کرتا کيد [illegible]
تنبو ستر لکرڪڊي هونون حسان کاران
شاهي اکون جشن مچايا دور کرينداغم [illegible]
سارگيا قانون بلائي مدهم طنبور قوالان
طبلي خنجري رنگ بنايا داريان تي دفان
ڍهولک في جواب برابر لي خوب [illegible]
سارنگيا نون مين سنرامين پهر پهر کن [illegible]
کمانچي مردنگ بنالون رنگ عجايب [illegible]
کهول کتاب رباب خورشيدي رب [illegible]
نغمي ناچ اٿاون گانون تان مرندي
پارندي آواز سي کڌهن ساتهه مهران هتين [illegible]

هٿي شهرت آن پيائي اول هراک تائين
رنگارنگ طعام لياءِ کهاني بادشهاني
ميوءِ مرغ کباب کهلائي باهر حد شماروني
تحفي ني اندر اني ساري جو بيهي شاهپايي
هور بد پيچ جال بريدي تحفي تي سوغاتان
قوت خوشي هوئي سي اليسي عشرت اتي جميعت
هراک ديدل اليس قدر سي خوشوقتي خوشحالي
شاه عاصم ني مصر شهر وچه خوشيون عيد بنائي
ملک شهر وچه پيهير ڍنڍوري سندي خاصي عامي
لشکر يانتون طلبان لبان لنگن گهٽي والي
حافظ عاصم زاهد متقي گوشي گيران تائين
هور غريب يتيم مسافر جو بن وچه زمينان
هنڌ سبه خلاص کراءِ بن چٽي نذراني
سارا امراو زير تمامي راجي راءِ حضوري
صالح لون تشريفان ديتيان بهتا شان ودها
تخت صندوق بناهو وڏي ڏيري مين سج کهاني
مليا حکم وزيران تائين اوه لگي اس کم نون
سرخ شراب آندي بهر بهرسٽ کلالان
طائفان تي مجلس تي راس کهيلي صفان
عربي الغوري وجي بنيريان شرنائين
ياران وين نخون هزاران جلاجل تاران جڙن
بنگي بول هرندي سوري بنڌي هون اوڍوندي
بولن نغمي بيت بکاري داران گان دو تاري
هين بجريان پريان جهيان گنجريان پڙهتي
پهيرون جهنگلي ساز نگ بهري تور کلاونت کردي

پهير کباب طعام عجايب وهنر خلق ني پائين
گوڏي ڏاهو ڏاه پيچ کريندي راسکٽ نوردل
خلعت ملي تمامان تائين دکهو دکهه سرکاروني
عاصم اگي چاگذراني هي من جنهان حوالي
محرم تهه يو چياءِ اگي شهزادي ماتان
عاصم شاه ني بيگم تائين لشکر شهر عيت
جيون تن مروي اندر آري جان جواني [illegible]
جتني عمر غمانو چه گذري اتني دري نه کائي
دولتدي در کهول داتوني يمن الانعام [illegible]
هوئي معاف رعيت الون بهت مدندها [illegible]
بهت انعام جگيران ديتيان ساري کرن دعائين
دولت بخش لونگر گيتوس معذوران مسکينان
دي سرويا رگهرانون گهلي پڙهن ليکي [illegible]
قدر بقدري منصب ديکي حاجت ڪٽي پوري
کرتيار سفر دا سامان کريندا غم نون
تنبو ستر لکرڪڊي هونون حسان کاران نالي
شاهي اکون جشن مچايا دور کريندا غم نون
سارگيان قانون بلائي مدهم طنبور قوالان
طبلي خنجري رنگ بنايا داريان تي دفان
ڍهولک في جواب برابر لي خوب هوائين
سارنگيا نون مين سنرامين پهر پهر کن [illegible]
کمانچي مردنگ بنالون رنگ عجايب چندي
کهول کتاب رباب خورشيدي ربابي کر جتار
نغمي ناچ اٿاون گانون تان مرندي هي
يار ندي آواز سي کڌهن ساتهه مهران هتين [illegible]

مین شراب شہران شند ہوئون گلگون ہر شتابی
عاصم شاہ خوشی وچہ بیٹھا ہور امیر حضوری
گئی خزان بہاران آیان ہوے جین ہزاران
عاصم شاہ رہیا وچہ عیشان وبیچ حکم وزیران
جین جہیر بناے تختی صندل عود قمارے
سونے گیر ہور رکھ نگر یکا تخت بنایا
سونے چاندی دے ٹہل لگے موتی جڑے قطاران
حرمان کارن ستر بنائے خوب مزین کرکے
تخت اوتے ہیرمال جڑیا جو جو آہے کہرنے
ہاتھی بہار وانگ پہاڑان کجھ جیسے کجھ کالے
خچر اونٹھ قطاران ٹہریان انت نہ بیلان گاوان
قیمت وار پوشاکان بابان لشمینے دوشالے
اک روز گذشتہ ہوے ست نوین مہانے
ساعت نیک مہورت تک کے دن تاریخ پہلیری
اول حرم تخت پر چاہڑ ستر بن داخل کیتے
صاعد دی بی حرم تمامی چاہڑ لئے وچہ ستران
جو جو جیز لوڑیندی آہے کارن کاج ویاہی
شاد وہرے اسباب چڑہائی بارات شماریان
ہیبت العام وتے اوس تاہین خبر اول جن اندر
دیوان پریان ہتیین بچہ لیبان اول کر تجویزان
اوہ لی تخت وتے بلبیان ہو طیار سفر نون
ہیئم سنے روانہ ہویا عاصم شاہ بہادر
باغ ارم ول ہوئے تیار کر سارے سامان
ہوئے گاین بکرے لگ ابہیڑ وتے اوشتہ ہو
سمعہ ہیٹھی تیغان تحفے ہور کئی ہتہیار

ساقی سوہنے بہرن وہیرے پہر بیارے
وقت آیا نزدیک اندر ارب کہر سائو
اپہچی گئی نزد دستہ ناب وای الدے خم خانے
سبھ اسباب بناے اوہنان کرکے
مشک جنہاندا کوہان اندر خوب ہوا کہا
دو کوہ لمان دو کوہ چوڑا چیز گڈہ
اک پاسے کرجہری چوبی دتیان گرد وار
جائیں ہور بنایان سبھو جو در کار سفر
گھوڑی تیز سواری لائق جو ہن کو
کجھ جنگی مستانی خونے کجھ سوارے
چیتے سگ شکاری نالے پہیر میران
پوستینان ہور سفیدی جہیاندے
او ہجے جیت مخمل سبھے صبر گیا ٹہ
عاصم چہوڑ مصر نون ٹریا آہن خدا
چہوڑ کریان تے لونڈی سوہنے جین جنگ
ہیر ہیر مشکان مشکان بابان مثل گلابان
تحفے ہور سوغاتان میوے پائے عاصم
کئی باجے تے کئی تماشے آتشبازی
ہیر و باندی تہان چڑا او موتی سو
شارستان سنہری اندر جو کمیابان
نیبان میل ہاوا ہلے گوڑ ماندی گہر
صلہ صاعد ہور تمامی میر وزیر اکابر
ہور متاع حسابون باہر سو نان جال
ہر منزل دی خرچی کارن نال لی ادہ
لاکہون تے بانز توں ٹلے ٹبیر تانہہ

دار ید عقیق زمرد ہیرے صندوق فیروز
موتی ہیرے چاندی جو ہر تنی گلیان
ہر قسم قماعان گہردی جو ورتن انسانان
ران سنے تخت پر چڑہ کے ہویا شاہ روانہ
تخت اوتے چڑہ عاصم کہندا آہو خاطف
ہین کی ہوندا اگے شتہ قبول نہ بیٹے
نت زیب اساڈ اسار اہیٹہ بیا او سوبلے
سواسان لگادی کیتے پیے قبول نہ اگے
ہوئے نقد اساڈی تک کمر موہنین پریان
ت جواب دتا عفر تیتے پاک جنہاندی بازی
ہر جائے منظوری حسن تے فرک گہر اندیسا زی
جندہ میون توں جیند جنجالان جائے ہلے جہند
ہو خاطف دیوان تاہین نال اشارت کہندا
تخت اوتے جیز مہیا ڈیہہ راجہند زنگ رنگاندے
ر اندیب شہرواد الی چڑہ ہیا نال نشانان
کے سانجے وجے باجے جنج چڑہے راراجے
ڈہول نقارے دہونسے گجے شتر ہی لے کرنا ہد
ت ہو ہتالیا عفرتیان چلے باغ ارم نون جہ
راندیپ گردا والی ہاشم عاصم مصر دے
تخت شہانے اوپر رکھے بیٹے نال اتفاقے
ہر من پیالا شیشیون کہان کیا پیر
رستان وچہ ہوسنتو ارسے شیشیون راگولی
منزل نزد آئے موجان نال ہزاران
باغ ارم وچہ بیٹہا ڈیرا خبر ہوئی شاہ پالے
بیان دیون پریان تاہین ملیا حکم خدا جل

نتے سنگ پارے قیمت والے گوہر شب افروز سے
گنبز میری وچہ نہ آنون سن سن ہوشان ہیلیان
پنکھے خوب آواز ان والے جو جیوہ چہ حیوانان
صائع صاعد نال چڑہے سن کر سمیان شہانہ
اسین ارم راہی ہوئے چہوڑ مصر گہر جائین
نال حقارت دیکھن لگے جائی گہلانے دیئیے
جدون پسند نہ آئی شاہان کون سمان ہیر میلے
باہجہ قبول محمد بخشا سہاہ صوابان لگے
تان اندر تان اوہدے جوگے ہیر کریئے کی کاری
کیا صوفی کیا مست دیوانے اندر باہر نازی
رلہ ہیے رکھہ چاہ محمد سبھے بے اندازی
رات ہنیری نا ڈر راہون ہو سچ اول گہہ کندے
جا ہو تخت ہوائی اوڈ گے کم باقی ہن رہندے
شلک ہوی اک پلک لگا چلے سنگ سنگاندے
نالے ہاشم قلزم والا دیوان سنے جوانان
دیہم ہی کوہ قافان اندر کون کولی مہر لجے
طرب ان طرم طمنبوران جائے کوک اسمانان تاہین
باآرام ہوئے سبہہ مصری رخصت کیتا غم نون
تراے شاہ خوشی کر بیٹھے رنج غماندی ویہرے
اک دوئی دنیا ظاہر کر دی وانگ عاشق مشتاقے
گنجر بہگتی لی تہ بابی مجرے کرن کہلوے
ڈیرا دیوا دہال سے جا لون باہجون ہیر گہورے
شا ہیا لیدی حدوچہ پہتے نظر ہیان نشیا دو
سنے امیران باہر آیا کارن استقبالے
کر سولان شنگار تمامے حاضر ہون شتابے

عاصم شاہ مصر دا آیا استقبال کیتوسے
شہزادے نوں خبر پچائی بابل تیرا آیا
پریاں بہت بنا بنائی زیور پہن پوشاکاں
اکھ پٹن تاں لکھ جیا نوں ہارن نال نظارے
لشکر ہاں نے بہر کڈائے پریاں زیور گہناں
آپو اپنی زینت کر کے ہر اک شخص سہایا
تحفے تے نذرانے آندے باہر حد شماروں
آ ملیا شاہپال بہادر عاصم شاہ مصر نوں
اگدوں جیہڑے سر توں سٹے موتی لال جواہر
ادب سلاموں فارغ ہوئے پچھے خیریں سکھاں
دوئی کرامی جدوں رل بیٹھے خوشگن دیتے شادیانے
رنجیہ قدم مبارک ہوئے گھر میرے تر آئے
کریہ ہیدا ایہہ گھر میرے آ گئے سان ہنیرے
عاصم شاہ خوشامد کر کے کہندا اے شاہپالا
ایہہ احسان مروت تیرا جاندا نہیں سکایاء
سو سو شکر خداوند تائیں الیس ملک ہیں آیا
ساری عمر ناہ کسی میں ہتھیں ایہہ تیری وڈیائی
ڈٹھی بھالے بن تدہ مینوں منیا نو انگریزاں
دوئی شاہ کریندے باتاں نال اتفاق رسالے
ایہو گلاں کردے آہے دیکھن راہ سجندا
مہر بانوں تے مہر افروز گھڑیاں نال شہزادہ
اگے پچھے سند پریاں جوبن جھلمل کردا
جھوگر ہاں نے گوئی سوہنے جو ہندے سن سارے
کوتل گھوڑے ندراں کارن جو آندی شہزادے
لشکر نال شہزادے آندا اسعد صورت پریاں

جاہ جلوا اساڈا تکے تاں اوہ دوناں ...
بن تن کے نوں ملنا گون دیکھے ...
چمکو چمک کریندی جتے گہریاں سم ...
جتوں نظر کھیول دس بجلیدے چمکا ...
ہاتھی گھوڑے اوہہ سنگارے سادے ...
نال لشکر شاہپال بہادر میلے کارن
جوڑی گھوڑی جنس نفیساں میوے ...
بہایاں ہار ملے گل لگ کے خوشی ہوئی ...
کیتی خوشی ملندی ہتی انت شماروں
تکدے تکدے رجن ناہیں اگدوئیدے سلام ...
عاصم شاہ دل ہنوان ہو کے کر کر عذر ...
ایہہ احسان نہ تکدا حضرت بختور ...
روشن ہوئے جان ہن آئی قدم مبار ...
ندہ جا ہڑی وڈیائی میں پر کیتا ...
گیا گواتا بیٹا میرا مڑ کے لیتا ...
شاباش لکھ لکھ تساں نوں جنہے ہمت کر ...
جیسی تدھ میرے لینگ کیتی ایسی کرے ...
اجر دیئے رب صاحب جنہے شاد کیتا دلگیر ...
اساں تساں گھر اک ہویا جالزن نہیں دو ...
سیف ملوک شتابی آوے ہویا وقت ...
خدمتگار غلام جو تیرے فوج امراء ...
ہر ہار مرشیدار سمان سجایا ...
بھرے اوڈار اوڈار قطاراں اک نہیں ...
ڈر ڈر رہیں زمین پر رکھن فیلاں کرن ...
سالڑیاں سنگ سوہنے گھوڑ دگا نوں ...

... ماڈی ہار عماری جیٹی جنہیں چیر بنائے
... وس اندر شہزادہ بیٹھا نال نقیب پکاراں
... عزت تیری دیکھے ہووس خوشحالی
... ران فراں نال شہزادہ شوکت شان سہایا
... ساناں نوں صبر نہ رہیا اوٹھ ٹرے اوس طرفے
سیف الملوک پیو نوں ملیا پیر چمیندا پڑ کے
... کلیجے نور اکھیں وچہ جندڑے وچہ ڈٹھے
... ل دیکھے باغ بہاراں ہویا چین ہزاراں
... سماعیل ذبح قربانی تا ثابت نظرے آیا ہو
... ری زخم برابر ہوئے داغ مٹیا بابے
... ے وچہ نہ میوں جالی ترٹ گیاں سبھ تنداں
... نک جنت نظری آیا کھل گئے سبھ پردے
... پیر شہزادہ ستریں آیا اذن ہویا تہیں لیکے
... گھاٹ سینے لائے کر کر گریہ زارے
... لکھ شکر الحمد جیارے ہنڈ ہے وچہ جہانے
... سر صدقے سر توں سٹے جیسے شاس سنہبابے
... جیدا سر جھولی دہر کے مہر منہ متھا چمیں
... دراں برساں پچھوں ملیا مٹیا بابل مائے
... ن اجازت مائی گو توں پیر آیا دربارے
... ل نے پھر سینے لایا مینوں بہر بہر رونے
... ر امیر وزیر شہزادے راجے اسابی
... ساعد صالح تے شہزادہ شاہ عاصم ل ...
... ٹے تہیں شاہ عاصم لوچیدا ایجا دیؤ انے
... شاہ شاہپال ہیانب کیسی انسیں ہوداٹھ جاوے
... بہت مدت دی وچھڑے ہوئی اج ملے ایہہ بیکے

سونے دی نال جڑاؤ نقشاں خوب سہائی
آیا ملن پیو دے خاطر نال جتھا خدمتگاراں
جاں ملنے تاں پہلے اوسنوں پیر وچھوڑ ہوائی
عاصم شاہ تے صالح تائیں دوروں نظری آیا
دیکھ پیادہ ہویا شہزادہ پڑھ ادب دے حرفے
دھوروں ہوئی قدم مبارک ہنجوں پانی جھڑکے
ملیا پایاں جد ان ہیوس ہوئی رنج جدائی سہے
لگا انگ خلیل دلیند جیوں سوہیاں گلزاراں
یعقوبے نوں یوسف ملیا لاہے درد فراقے
رل مل ہک ہویا ہک جیالا ہے درد فراقے
درد خوشی رت پانی رلیاں جھڑیاں ہنجوں کہنیاں
لگی لو محمد بخشا تیکر لہندے چڑھدے
درد ستائے مائی تائیں ملیا پیریں پیتے
سر پیراں تک چم نہ رجدے ماں وچھوڑی مارے
صدقے صدقے ہو ہو جاوے لدی جان لگرانے
سٹڑی کچور ہوئی مڑ ساڈی ساں نوں ہتھ وسالے
والوں وال بکھیرے روون مڑ مڑ جاوے گھمیو
سینے سٹرے فراقوں آئے رحمت رب سالی
صالح ابن حمید تائیں ملیا نال پیارے
سچے رب ملائے مڑ کے سجن جڑ ین وچھنے
ملے شہزادہ نال تمامی جیوں جیوں تشنہ آہے
سرکردے امراء حضورے جا کر اپنی ال بیٹھے
سیف ملوک سنانوں لگا ساری درد کہانے
مہمانا ندیدیہ کارن جا ہیں خوب بنائے
گلاں کردے تاں شہر تاں نواں ہویں آسودہ تکیے

اسو بلی اغیاران دا تلن اسین ہو انگے دسدے
اوہنہ شاہ ہیال گیا گھر اپنے کرن طیار جہانے
سن عاصم بن صالح تائین اگ لگی ہر داونے
جیون جیون سنن قصے اوسدے تیون تیون ترس کرونے
رات پئی اس قصے اندر اجے تمام نہ ہویا
لگے فوج امیر جنگیرا چن مبارک چڑھیا
شاہ ہیال لیدی گھر دے بیغم شاہ ہیر بدے ماے
پریاں نال اوڈاران آیاں شاہ پریدے ماتان
اس بیگم نوں خبران ہویاں ایہہ لے باہرائے
سر حمین گل لگیاں روئی بیٹھ ونداون دکھ کہان
حسن جمال گھر مین گھولی جس راہ بیغم آئے
اک اک قدم تیریدا امین تہین حق نہ تکدا سارا
تو یہ کہندی اگوں شہزادیدے مائے
رب اندوہ اساڈا اکھڑیا دیتوس فتح نشانی
درد وچھوڑے تہین خبر کایا تساں اسانوں
بیٹی تیری اندر آہے خان ہیر دل بندی
رب بچایا بچا میرا مہر تسان دل پائے
گلان کہتان کرسکے دوہان الفت نال وڈائی
شاہ پالیدے لوکر چاکر بھائی تے سر کردے
شاہ مصر دے سنہاں تائین دے شاباش وڈیائی
شوکت شان شماروں باہر ہویا شاہ مصر دے
با غرازم وچہ آیا عاصم نال اقبال سوائے
آن لگے کی تکدا عاصم ترے کوہ میدانا تیز
عاصم شاہ مصر دا نالے ہورا کاربار سارے
عاصم شاہ دلیلاں کردا مین بے شاہ کہانوان

اوران کان اوٹھایا لوڑی لن ہار نہ جائے
سیف ملوک حقیقت بہولی جیون گذری زندگانی
ڈاہڈا مین وی دی روان پیارے ہون بچائی
سیف ملوک حکایت آپنی آکہہ سنائی سارا
لکھہ پرکالی کیس کہلاری شاہ مشہر ندا
باآرام ہوئے سبھہ خلقت ہر کوئی اندر
حسن جمال آہا ان نالوان وس کسی دن
شہزادیدی مالی کارن تحفے لے سوغاتاں
آن دو ہندا میلا ہویا نال پیار صفائی
بھون بھون کہن گھمائی صدقے ہوجن خیراں
گھر ساڈے تشریف لیاندے بہت گنیتی
گیتا تسان اساڈا بہنے قدر مراتب
ہتھوں تسان زیادہ کیتی ساڈے بیٹے
گیا گما خیرن ملیا بیٹا بیہہ اسا
دینا طاحسان کیتو نی حد شماروں باہر
ساڈی جند حیاتی باقی اوس مٹھے زر
گیا تساڈے پاروں بہنے ساڈا درد
حسن جمال او تھوں ہو رخصت پھیر گھر لوآیا
شاہ عاصم دل ہوئے سلامی سرنواز
مرحبا پکارے اگوں جیو میرے بھائی
سر پر سلطان اوسدے طالع حکموں غدر
شاہ دلوان تے آدمیاندہ ہوکے نال
اک اٹ سونا تی اک چاندی فرش بچھایا
شاہ پالے دا پایا تک کے ہوئی حیران
ایس جیتی اک جانہ سندی جمشید دولت

ازجان ایہہ بھاندی اسدا ایسی باغ نہ ہیرا
اربستان برابر ہرگز قدر نہین کجھہ میرا
شاہ عاصم دے لائی لگے جیوں جیوں اگے جاندا
ستان قدر شاہ پال شاہی داد دیکہہ عجب ہووے
زرین شار بستان ڈھونڈنے شہر زمین شہر
شہر تخت کجہرے آہی جان پہراوستے آہے
ان سینان نہ ڈٹھا اگے خوابے نظری آیا
کے پچے جین تختی سوتے نقش بنائے
نین جواہر لعلوں نور جو ہیرے برن
ہوراآہے سنگ پارسی ایسی ل جھاندی بہار
سار التخت جڑاو ایوین روشن کرے ہنیرے
تخت اوتے شاہ پال نہ بیٹھا عاصم کان بہائے
شہر اندر پ شہزادا ای نالے پریاں ہور جوانان
در بقدری جا مین ملیاں کرسی ہر جو کے
سیف ملک شہزادہ نالے پریاں ہور جوانان
دی کہندی شاہ پالے دی مجلس سوہنے ایسے
وقت ہویا جو لیے آئے دستر خانے
ہزار رکاب سنہری کجھ چاندیدے آہے
رکاب اوتے اک دوجا خوب طرحدی بچے
ون طعاموں فارغ ہوئے سارے لوک مصر دے
شاہ پال بہادر اگے رکھہ دتیاں سبھ جزان
شاہ سبھ تحفے ہدیے خدمت تے اندر آنے
ہو حق بکائے اوس نے اپنے ٹبے ہیرے
اس گھر اندر جو کجھہ جیران ہو دولت تیرے
ساڈے پچھے سیف ملوک جو کجھہ ہو کن ہو

ایہہ سہر کان ایہہ محل سنہری رنگ رنگی جائے
پہر ہیری اس عزت کیتی فضل خدایا تیرا
اک تہین اک مکان چڑھندا دیکھہ ہی شرماندی
عقل فکر بہل گیا تمامی مورت ہار کھلوے
جھیجیان اوتے لعل چمکدے جیونکر ندے دیے
نظر میوے تخت شہانہ گل نہ کیتے جائے
نشت کرسی وچہ عاصم ہوراں ایسا تخت بنایا
گوہر شب افروز جو ہیرے بہن قطاران لائے
مرداریدز مرد لگے تے یاقوت احمر سن
ہرگز اکہہ نہ ہوندے ساہوین او لولے کن ہار
کرسی موہڑے قدر بقدری جوکی فرش جو ہیرے
آپ برابر اوسدے بیٹھا کرے کول ڈاہ کے
جا بجا بیٹھے ساری مجلس ہر دیوانان
ہیچے فرش اوتے تو بیٹھے ہور تمامے لوکی
جا بجا بیٹھے سارے مجلس ہر دیوانان
نبی سلیمان دے سوہنگدی کدی اوس جیسے
ہزار رکاب جڑاو سوتے لعل لگانے
قدر بقدر تماماں اگے آن غلاماں لائے
سبھہ مجلس وچہ ورتے کہانے ہر کوئی کہا کے
تحفے ہدیے جو کجھہ آندے رکھے وچہ نظر دے
تک شاہ پال لگا فرمانوں ہسکے نال عزیزان
سیف ملوک تساڈے بیٹے بہت اگے گذرانے
راحت جان بیویدی ہوندی جو فرزند پہلیرے
کیتی اگے خدمت میرے سیف ملوک پہر
دولت دنیا دی سبھہ دیکھ نہین سکانوں جو

القصہ دن روز گذارے ایس طرح سلطانان
ساعت نیک ستارا تک کے اک دن مجلس لائی
رملی لوک نجومی سدے پانہے پنڈت جوسی
شاہیالے فرمایا دستو واچ حساب حسابی
سبھناں نال حساب عقل دے ساہ دہاند جوڑے
باغ ارم وچہ لتھا عاصم کرا اپنے سمیانے
ہرا ندھیاں شہزادا والی لشکر سنے زیادہ
ایہہ بی باغ ارم وچہ لتھے بن عاصم دے سنگے
آئون پریاں گاؤن سوہلے جمع ہوئے نزلوکی
ہاکاں اندر جاپن لگدا جلدی آتشبازی
شہر شہر کرشمے ناہیں ستو کن جاں اسمانان تائیں
کرن آواز سے بے انداز ہے گویا گھٹ غبارے
تاج صباحین وجن باجے ملکین جاں گھڑ دوڑاں
ہر ہر جائے ہون تماشے وین شہزادے بیلاں
شارستان اندر شاہیالے کاج وہیوا دا چایا
چاول کنک گروڑ منانگی انت نہ جاندا پایا
جو گل گنتر وچہ نہ آوے کاہنوں قلم گھسانے
جے لکھ ہو لون لکھن والے تاں لکھے ایہہ لیکھے
جے میں لکھ کراں جیرائی نال شمار عقل دے
مجرزی سوچی کام بہائے جو رمز اجامہ سیتا
تہیراو کر گے عفر تیاں دیگاں بہت بنایاں
دنیا بخیر از جنہاں وچہ جاندا ایک سکھا لے
پریاں جن جنہاں تک آہے راکس دیو لوکائی
شارستان پرستان آہا ملک فراخ وڈیرا
ہاتھی گھوڑے اوٹھ قطاراں انت نہ رہیا کوئی

مجلس لاؤن کانے گہاون خدمت موگہاں
ہیر وزیرا کابر بیٹھے شبہ ساک اشنائی
مجلس اندر آکر بیٹھے ملاں قاضی جوتشی
ہوئی جواں میر گھر بیٹھی دیاں دیاوشتابی
چایا اک روز مقرر کیتا ہے دہاڑے تھوڑے
پتر دا اوس کاج رچایا دھر دتے شادیانے
بہائی اوسد احو اسط والا تاج ملوک شہزادے
سکیاں بہایاں وانگروتن سبھناں دیاں
نویں نویں ہر دا ہی ہوندے نخر یارے
رستم دست نشانی مارن کر کر تیر انداز
چادر چرخی دے ٹیاکے ملن انار ہوائی
شارستان پرستان اندر گھنی خلقت سار
ہر میدان قواعد ہوندا انبر توڑے
دولندے دریا وچھلے ہویاں
ہر چیز ہے اسخا کیتا دولت گنج اوڈا
مصری کھنڈ انبار بہر اسے سودا جمع
مدت ہوئی محمد بخشا چھوٹی دس کہا
بادشاہاں دے گل وڈیرے سو جانے جو
اوس دیاہی دے کجھ نیڑے بہر جاب
ہویا حکم نہ ماہو ویگا ہر اک سبی عفر
اک اک دیگ وڈیری حوضوں بہن جنہاں
ایسی دیگ بنائی سخت دیاند اجا
بادشاہاں دی شادی اوتے بیج بیٹھا
پراوہ سارا ملن ہویا ڈیرے اوتے
خلقت روز قیامت والی آن اکٹھی

منشی قانون گو متصدی ہی کاغد گر ہو لٹے
خلقت دا کجھ گانج نہ ہوندا کاہنوں لیکھا بیگاراں
دنیا چہرا گویا خاص کیا بوباں تائیں
کونجاں مور آہا لکھ کو ہٹا ہنیکے ہور وڈیرے
سبھ اناراں وچہ پکائے خرچ ہویا اک دندا
پریاں دیو گواہی دیندے جیتر آدم تورے
ایسے تانی ہار برابر کدہرے کرم ناہ ڈٹھے
شاہ عاصم بی شاہ شہاندا اوت تخت سکندر
شت شت شاہیانہ ہن کٹھے وہ نکول خزانے
اوس کہرا گز بیٹی آئی اسس گہر اکو بیٹا
اوعدہ رسی شاہ ہاں بہادر خرچ کرندا کہلا
باغ ارم وچہ شور مچایوس خرچ خوش شیدا کردا
لہو ہو ہے جو ہرے دان کرندا کہڑی جہاں خیرات
خرچ کراں بہتیں سنگے ناہیں داں دہی بن منگے
اندوجے دے شاہ شہاتوں شالش کھٹے نوڑن
شاہ بالے گھر میل منڈل سی پریاں دیو ہزاراں
اداہر عاصم شاہ چلائے جانور ان پر گوئے
ٹلے وگ لہو دے نالے اتنے اوٹھ حلالے
نرم کباب بلا سلونے پھلکے تے نالو دے
مٹھیا پلیٹا انت نہ کوئی کھانے رنگ برنگی
چالی روز ایہہ خرچ اوتھایا میل رہیا سبھ بنیاں
سوہنا ستارا جملن گھڑی اگھڑی مبارک نیکی
والی بابا مبارک جھلی خوشیاں رہیا نہ بنیاں
سوہلے گاون ہتھ گھماون لگے پریاں کو پریاں
پانی آیا گرم کرایا چوکی دیرے کنارے

گنتر وچہ نہ آمد ڈیرے بہر بہر کی تھک تر و لی
روپی دا کرا ہر شتابی جھلکے لگے بن یاراں
اوٹھ بی سٹھ ہزار حلالے انسے لیکھے گائیں
کوا لڑا گکڑ انت نہ کالی تیتر کنگ بٹیرے
اگے ایسا کاج نہ ہویا نہ آدم نہ جنداں
ایسی شادی کسے نہ کیتی جیسی کیتی اس تہوڑی
دیو والون کوہ قافاں والے پاس جنہاں دی جھلکے
سبھی شاہیاں سلیماں والی اک تہیں اک اوجا گر
تحفے ہور عجایب ستہے پچھلے بادشہانے
زور و زور دا خرچ کیتیو نے سارا نانا بیٹا
ایدہر عاصم شاہ مصر دا بدل وانگن ڈہلا
گنجہ بھگتے لتے ہر باب انت ناہ بازیگر دا
وہیں مہن عاصم سخی سہاور دہمیا نوچہ والائیں
منگت لوک محمد بخشا دولت دیہیے رنگے
تانی ہار سہار نہ کردی سنگل سسار ترو ڑن
کہیڈن پریاں ہون تماشے گیلکہ بکہاں جوڑاں
زیبیاں بکریاں دکھڑ منڈ ہر روز قیامت ہوئے
میلوں باہر خیرات کرکے نت پکار کہوائے
حلوا لوچے اتے جلیبی برمی لگے تودے
لیٔ انبار خلاص کرندے رستہ لگی پر ڈنگے
ایدہا کاج کیتا شاہ بالے دین مالی العبس جنہاں
نیک دہاڑے حسبدم آئے ساعت عمدی نیکی
بسم اللہ بسم اللہ پڑھکے کھارے چڑھ بہیا بیاں
سیف ملوکی کاں کہڑ دی بہر مڑیاں بہر مڑیاں
عود جلایا دھوپ دھکھایا مشک جوہیر کہلارے

نائی تیل لگائی سر تے خوب او نار او تارے
پال اوہ دا چوکی بیٹھا چوکی کھلے جو فیرے
تل نائی وضو کرایا وٹناں ہتھ تیل ملایا
میل ہوئی تاں لاہے وٹناں ہتھ قلیل صفائے
تیل جو آیا دہن لگایا نیڈے وٹناں ملیا
پانی پاک ملایا نیڈا شرطاں کر کر نہایا
تھر تھر کنبی جیایا چھینے بیٹھا سیس نوایا
جوڑا جامہ ان لگایا نایاں پگڑ پہنایا
بن مہاراج فرش پر بیٹھا زیور پہن سہانا
مالن گوند لیائی سہرا سوچی ٹند و نکلے
فرماں فرماندا بنیاں سہرا اسنہ بنیاں نہ بنیاں
حوراں جہاتی پایا وچھن جلوہ رب ربانان
پیاں دے دل بریاں ہوئے تک کے لاٹ جھنڈی
لکیہ پر سہرا اسو لنے تاراں سوہنے پھول پروتے
جوبن روپ کھٹاں نہ آیاں جھنڈ گڈ ہی چمکارے
کالے جھنڈ معنبر ملوے واہ گلستا رے چہرا
ہیوین نظر شہزادہ بیٹھا ہو کے چھپنے بالوں
لے تلوار لگائی اگے ہتھ قبضہ مردانان
لگیاں آن جنگیراں سجیاں ورتی جوڑے جامے
نچ نچ پتے صفاں قطاراں جمع ہوئے تند راتیں
او ہتھہ سوار ہو پاہر نیاں جنج چڑھے او چڑھے
روپ الوپ بنے پر آیا دیکھے خلق تمامی
جاں چڑیا تاں باجے ساجے رلمل چڑھ لشکر
راضی ہوئے اوہ تھہ کھلوئے بدھے لک تمامی
آکھ توکلت علی اللہ پیر رکاب میں پاسے

لاہ پوشاکی نے تل وٹناں جو نہیاں چڑیاں
رلمل بیاں کامن پالون ستہ نگن ورالی
کر بسم اللہ تی پڑھ کلمہ پانی انگ لگایا
جیہناں میل نہ لگن وتی کھوکی لاہی نا
تہا تا دہوتا لاڑا ہویا سا ہورے گھر چلے
کہاری اوتوں لاہمنوں کارن بابے
کہاری آتا رمیوہی پاسوں جو منگیا سو
کسیریاں رنگ لایا لالہ کسیریاں رنگ
دوست ر لکے ہند بہائے سر سہرا لٹکے
سہرا نوشہ دا مین اندا پھول عجائب
رسدا دتا آر شتا لے جوبن روپا کھلیا
والوں والوں جیوندا جوبن حسن تن عشق
وانگ تیگاں ڈمین نہ جھلن تابش
سجی جوڑی پھیراں سر تے دوست گرد
نین سمند جھنڈے ہوئے سرمہ لہراں
لعل جواہر جڑے کڑی من بازو بند
ہرتے چھتر ظل الہی نور بہرے آسما
جو دیکھے سو دے مبارک واہ واہ شیر
دفتریاں نے کاغذ گڈے لکھدیاں
ہر ہر یک جواہر سٹن میل لنے گر جہاں
بہنیاں تے بہر جاپان گاون جیو لالہ
وڈیاں اگے سیس نوایا جگ لیے سلام
دولت تے دستار دوشالے داں
نصر من اللہ آکھ شہزادہ چڑیا
افسر تے سرگشت غلاماں سر پراں

بہنوادگ نبی دی پگڑی دین مبارک
ان پاس گیا پھر بیٹا چار گھوڑے تون لہنا
سہورے گھر مڑ آیا بیٹا دیندی ماں دعائیں
سف طوک پھیرے گھر آدی کھین پید اوڑ لاد
لتہیں لے اوون شہزادہ بیٹھا وچہ عماری
ئی دائی دین دعائی خوشی ہوئی پھر کے
ہونے دھونس آوازوں چاہڑن نقارے گرہ
تران اوپر شتری وچ ہاتھی اوپر پھیراں
بدلے ونجاں بنایاں ڈفاں تماشے ڈھولاں
ران طرباں کوک او تہالی گوٹ طنبوراں
چھیے چوکی ہوندی کنجر نچن گانون
ن باپ اگٹھے چلن دم دم حمد و ثناون
ہر یک جو پھیرے سٹن مارن چھٹے زردے
ی گوانو چہ پھرے سوازی حدوں باہر پایا
ازی تیر اندازی پائی کھیڈے سواراں
اند گڑ کارے کڈھن ترکی کاد ڈ چاے
شاہ دیکھہ سوار ویو پری ہو کہا
جتے میں مشالاں شمع مین کافورے
ن تماشے بے تماشے رنگ برنگی بازی
ولایت ساری اندر کہاں کہاں ہوندے
نشان نقاری نوبت جھنڈیاں نال نشاناں
ارنزلی ڈردی آ ے چھٹے دندی زردے
لشکر شاہ بال بہادر میلے کارن آیا
ان ولاں تھیں وجہ باجے ڈفاں جھول نقارے
مانداری جنج تماشی ہو کھلی اک پاسے

جو سر آیا سوا س نا ویرے جبین ستارے
پھیر پھٹے سہرا اگے دھر یا اوس چمیا سوہنا منہ
رباآں مراد اساڈی چمیری سہرہ گہائیں
نال اقبال مصر وچہ چلے گیت گئے بالا بولا
چڑی کہنوی جنج سواری سارے بنی شنگار
کانوں کانو ہاں محمد جنج چڑھ یندے دستے
عاصم شاہ محمد بخشا بوت دیا ہوون تڑ یار
ماداں ناوچلی بتڑ یا گہجے وانگر شیراں
چنبلوری تی مرنی آکہے اجی تیج تیج بولاں
نفیریاں الغوزی بولے تاں سنگ تڑ ہائے
ہمن کہیٹیں کرن تماشے سانگی سانگ بناون
پیش نقیب پکاراں کردی بول گیت سنادن
دیلاں کوچ خزانے پھیر اگیرے دھرتی
مصری سر اندر مچی ساری خلقت ہو رہ یادی
جھکن تو تڑے جیہڑن گھوڑے سر پر دھر تلواراں
گھوڑے دوڑ سوار کراندے ضرب زمین نغن جا
لگی تو ڑ سے تے ہتھیاراں چاپن چمک لگائے
شارستان اندر داہ آکے رات مبارک نوری
راگوں رنگی انت نہ کائی رونق بے اندازی
دہر تے بہاروں آرزہ کہاہے جشن جنج کھلوندے
عاصم شاہ دیا ہون مُہو کا انت نہ ہیا دراں
شارستان شہری اندر چھپے کول شہر دے
دیوان پریاں صفاں بنایاں انت نہ جاندا پایا
منہ جوڑے بن دوراں تنداراں جھن لگے نبیکار
پیرہاں دیو ہوسے اک طرفے مالا رنگ لباس

دہر آسمانی غوغا پایا ترکان دی ہنکاران
چال روالون گام چلاون پویہ چھوٹی ہٹین
نیزا بازی کرن بہادر ریٹا ریٹ سٹن نکلے
مل لئے میدان سور ان مڑ مڑ گردے پھیرے
توپن سم وجالون دہری گا مچیان ہین خلقن
آتش بازی بے اندازی لائی نور جہانے
شاہیا لید بنال لیاندی جنج اگو چیل اگا
پیلے گلے ترجن آیا ڑی مستہ سہیلی
گوڑدی جائے مصری وتی اوس گھر کمین آئی
تدہ شہزادہ نام دہرایا خرچ نہ دولت تھوڑی
اک اک روڑی دیہہ اساتون تان اسگیون لینگے
شہزادی فرمایا کون کمین نہین اج کائے
اوس نہانون سیر لئے اگیرے خاص شہر دے تے
دربانان تہین سچ ہوئے دے لالاندی جوڑی
اوتری جنج لگائی مجلس بیٹھے نال امن دے
آیا شرم حیا شہزادے رلی جدون بلائی
رلی گہر اعمالان والا جبو جیہ ردیل غ رلی
بابپہیر اشن وداع کیتی وان رلی دی ویکی
سوجیا گا تکا سو جیہ پرت گیا گہن لاگے
جنجین دیگر خدمتداری طرف ڈہو ئیا بہائے
گرکہیاندی تحن نکے آیان پریان جایاں
اسین آیان اسین آیان لالہ گانو نال صفایان
سوہلی منی گان جوگانون آیان آیان جامل جا
اوٹھہ مہرا جا جاگ مہرا جاکسو یلے دیان کہلیان
سالڑہان بے آیان جوری ٹہالریان تہ لاہیان

مارن سم اٹہاون دہرتی چلین ہٹ
جو گرڈ پایو جیہ مرنان تاہین وچ گنان تہین
تیر انداز نشانے مارن جا پڑ گمانان
جاون واگان اوڈن ترگہی اک تہین اک
مارن سنسب ہلان گنہوتی مہراو جا گر ہین
روز جنجین داہور کی آگہان شور تیز اسمانی
شہزادہ مہراج محمد ڈرن شہر وچ لگا
ل ل راہ گوہڑائی منگن دیکے لینگین
مشکل گہرے آسان محمد دولت شاہ
ای شاہان گرستادکد الامہ کے اک
نہین لیے تان نزہنبڑ کہا سین بیگلا کیون
نال میرے جیڈہ آیا بابل لاگ دیئی ہرجا
ار دربانان واگان ٹہیریان حصہ سادار
سیف ملوک شہر وچ وڑیا جا راتر ندی لوڑی
رلی گہن ہیر اہن آلی نقش نبی دن
سہہ عمر دی کیتی گرتے اہین اگے
وستدی تند محمد بخشا موئے نکے
پہیر جینان دودہ سہر یا آیا یاران ہیتا
رلمل کوڑیان لوڑن آیان سک اندر دہ
شہزادی نون لوڑن لگیان جیٹی جام لوکا
سچیان جیٹیان اوجیان اوجیان سہریان جہا
پریان لے گانون لعل سہانون ہو جان
ملیان جہن گہر گہر مین آکہن گہول کہلیان
کہلیان کہلیان راتہ رہا بادہو گن لگیان
کر بسم اللہ کہاہ مہرا جا نالے ونڈ گہرا سان

دیکھونی سہرا دار گرا سیان نہین رہنیا نہین وینیدا
باون لگا بہار گرا سیان نہین دینیدا نہین دینیدا
سیف ملوکے کہادی جوڑی بہر مو ہٹین ورتارے
اوٹہ دی بینا جاگ مہرا جا قورن آیان سیان
ہتھ ہیڑ تلوار شہزادہ نال اہنیاندے بڑیا
جیتے جیئے ہو وے سلامی گن گن ہیر شیادون
سوڑی گی گہنے وچہ لوٹے ڈبیہ ڈبیہ مین مردے
بس بے کوہ قاف لتاڑ ندیان جنگل بیلے
ہمت نال ہونون جس سا ہے سفر محبت والے
نان ڈردے تون نلودر لالہ روشن ہو یا مینرا
ہولین ہولین آمہرا جا خوشیان نال مراد ان
ہولی ہولین ٹردا انبان سا ہو وے گہر وڑیا ر
جتیون گردو شتابی دتا جو کجھ منگیا سالی
بج بج جج کر ہند احاندا سالڑیان جود تن
گہنگٹ اندر دہتی ڈہٹی سیجے جا پڑ نہ ہویا
سیف ملوک مہراج نبانان کہم آہا مرد النوان
کی مجال اساڈی اوے نجھنے ستر کہنے سلطانی
عاشق تے معشوق سگند یکیون کردا وتاول
گنے امید محمد بخشا کال وبخین محتاجون
سیف ملوکا حرص کرنیدا خدمتگار مصنف
دبیر ابن کاج سہایا لدے دان تمامان
برس ہو یا مین سدا نگایان اج دن ڈاڈا منگندا
ولسی دان محمد بخشا جان داتے ہتھ چڑھیا
برج ستاراسا عت نیک کی نیک گہڑی جد آئی
جان سورین اگتی نحوست سارے

شاہ پری دایار گرا سیان نہین دینیدا نہین دینیدا
کیون جیٹھا جنہب مار گرا سیان نہین دینیدا نہین دینیدا
سالڑ یاندے جہولی پائی یاران ہو رہچائے
سا ہو رز گہر جل شہزادہ گہرے تیرے ہیان
ڈہاڈی لون ڈرے لالہ بہلا بیڑا ہڑیا
اللہ بیلی دی ہر جیٹیان خوشیان نال چلاون
سنبل سہر نگاہین نہیان کیتین تماشے ہو ئے
اوس بنے وا صاحب کہا کیون جبر جیسی سوئیے
تان اسگیون ست نہ کہاندا لینگے نال سہتانے
ٹر آو ہو تیون مڑ آہنیان اپہ اگے گہر بترا
اسین بنے نک تڑا اج تیتون ہیان نال صواوان
سالی نی پڑ میر شتابی لہت انگوٹھا گڈیا
خاص محل اندر جا وڑیا کرد ا ہیر خوشحالی
دور ہو یا غم ودہ دہجر دا خوشیان نمن وچہ سن
جا گدیان سب رات گذاری وقت مجبر دا ہویا
شاہ پری داوہتی بنیان تان مین کہول سنانوان
پڑہ دیدی اوہ بات محمد دے کون زبانی
ہو کر نکاح ستی تتھ آہون منیون بے چاول
تل چاول لے دراج گہنیرے تن شہانے کا جون
نکاح تیری پرکہاندا رہیا کہن اوہدا مصنف
مین لی تاج محبت منگان خلعت وانگ غلامان
جہولی اڈا گیرے ہو بوس نامین وقت سنگندا
عقد نکاح مراد اسہاندی نک سالے اول اٹہیا
زہرہ ماہ دا عقد سہر ڈہایا یاراسمون گئی جدائی
دو مشتاق ملے دل جانی پایا درگوارے

ل چاول مٹھیائیاں ونڈیاں دے مبارک بادی
سے سہرے بادے سی گھوڑے ہے ہاتھی اوہ خنجر
جان اوہ روز گذشتہ ہویا آئی رات وصل دی
نقش نگار بہار چمن دی رونق رنگ ہزاراں
عطر عبیر اتے کستوری اوس جائے چھنکارے
سوہنے پلنگ نواری ڈاہے سیجاں جاتاں فرو چھپایاں
دایاں سنگ سہیلی سیاں بوہٹی آن سوالے
شاہپر مینوں جھک سجندی پلک آرام نہ دیندے
لاکھ ہزار اندے ملدی سالوں گھڑی گھڑی کس شب بیتے
جان سہیلی وار دیا ہوویں ملن لگے دو جانے
بیندراں برس گئے وچہ روز شربت وصل نہ پیتا
پلک پلک دا صرفہ مینوں رب شہزادہ بیجے
سنگ سہیلی کوئی نہ بھاوے جس دم بیلی آئوں
توڑے ہووے پیارا کوئے محرم یار وچولا ر
کرے بدیع جمال دعائیں گھبیا نوچہ دلیلاں
سنی دعا شہزادہ آیا اوہ کھلیاں سب سیاں
بسم اللہ مین گھولی صدقے آکھ پری لئی اٹھ
عاشق نے معشوق پیارے چڑھ سیجے دل ستے
لے بوسے دل کوسے ہوئے گرم محبت کیتا
جانی وے سالک شہزادہ باسیوں گُڈ ملے
لبھیا یار ہووے جو ہمونی سو جا ذرہ نہ ولیا
غرض ہوا کھلائی زوری ہٹی کلی دو بلوں
تنگ میدان کیتا چلایا سیف ملوک شہزادے
عجب بہار چندی اندر سیر شہزادی کیتا
کیتا وضو شہزادہ نہاتا لتا بلنے گھر گئے

خلعت دولت ونڈن ٹھوہدا دن بہت
جھوکریاں تے نوندے سوہنے وچ رما شاہ دا
دلی جائے سی اک مائی واہگ بہشتا
چھپی چھت سنہری دہرا شیشے لڑبتا دیرا
دالی شمع طلائی جلدی عنبر عود جلا
گنبد پہلا نہ دی سہر لائے مشکاں دیہان
شہزادی مینوں دیکھن لگی ان جھب آ رب دا
پل پل برس دے بھانے گذرن جوری ...
ہائے افسوس محمد ساعت گذری بھیر نہ لیندی
ساعت صبر نہیں کر سکدی جیوں تہانوں
ہے امید اجوکی راتیں جے رب حاصل کر
دایاں سیاں سبھ اوہ جانوں یار جیہڑا جیب
جدوں جھنگے ٹھوں سکے پھی انہاں نوں ...
پیر اختیار دسے سوہنے جد نال ملے خود ...
دہلا میل شہزادہ رہا جہب وہاں دیکھیا
سیج سہاگ سوار انہاں دے ار بوہار کیاں
ہاسوں بگڑ بہا یوس بچ تیغ عشق دی کو
ادل آب حیات پیالے دہرے، لہاندے ...
جامہ جی جرصدی سونرون میل طرزان بنا
رنگ رنگیلی ڈبے گہنے مرمر ڈام دا ظاہر
خولادی کرتینر سہاری سیف ملوک سلیا
کر کر حیلے مل بن پیلے وچہ پہنا سوتی صاف ترلون
اوڑک تہنگ گئے لنگاں ہویا پہیری باہ ...
لذت نال ہویا مستانہ بچہ نہیں گل بینا
نقل دو گانہ پڑھ شکرانہ سوتا نیند رہیر

جہان رساندی ترہائی سیف ملوک گئے تامن
... اوڈ یک گٹھی کولی مدت عشق ہزیرت بیاد
جین وہاں اکٹھے رہندے نانگونی فکر نہ جھوٹا
... ت اوصل اندر عن ... تن ہائن علیش ازرد
... تدی نزہائے لدہا چشمہ حوض کوثر دا
سینہ نگم سوہنی حلوا جنت دا انبا بوہدہ
... اوہ لقمہ مٹھا چکیوس ایسی لذت آئی
... ہوس گرم بازار حسن دا ہتیار ... سہایا
... اوہدی تہین جگ معطر ورد مندان تکیہ
... ی صحبت تنگ محبت جس بلبل اس گل دے
... م فارغ اپ زبون تالے غیر قیبوں
... وہک دی سلطانی توڑی لبھی سبہ عمر دے
... دون شہزادے ہوش سنبھالی حیرانی دیکھ آیا
... اے گرم بچھے سیج جاگے یا ایہہ خواب خیالوں
... جمال رید اڈمہوس پاک سو چاہے علیوں
... اہدی تہین عالم روشن اوہ سی پاک جہان توں
... انا مٹھا پیارا نال ملاحت بہر یا
... ملوک اوہنوں تک بابے نوین بہر ون نیت گانی
... ای فرمایا سنوں ہے خندہ کی آکھاں
... ب وچہ مینوں آ قوت قدر نہ ذرہ
... بہر بدیع جمال سنتوں ہار چیار
... ن نظر نیر بول گہتی عشق تیر اہٹ آیا
... ی سلطان ملکہ دی اوہ اک عاجز خاکی
... دائم سوہجہ آتا داغ وچھوڑے والا
... بن اک جوڑی سوہنی اک گیتی رب [illegible]

لدہا شربت صاف وصل دا ہویا بانگ بلائیں
اوڑک ساری آس پوجا لی فضل ہویا ...
اوہ اسے ایہہ اوسے ہویا دیہہ نریبا ...
سبھ مرادان تیاں آن عیش آہی جس ...
حاضر ہویا شراب طہور شیانہ گدیش جر
ناری حتہ گٹے وچ پیچے ...
لذت نال گٹھے کوئی ساعت ہوش نہ ...
باغ بہشتوں پھول کھایئے انت حساب آیا
جس لوہ پھول مہر دہر ہایوس تاج مدام
نال متاع دو عالم سندے نہیں گہ ... رل دے
رل مل بھنان نال سجندی گل سنن ... چھون
ہو سدم کول محمد بخشا خس قدر نہ وہر دے
قدرت تیری انت نہ کوئی واہ واہ بار خدایا
لدہا وصل موافق دائم اصل بدیع جمالوں
باہر حد شمار بیانوں حسن اوتار اعلیوں
کوئی تشبیہہ نہ دتی جاندی کرا علی جیہوں جانون
شہد شکر وچہ شیرین جیہیں توہیں عشقوں ترا
نان جانی وچہ جانی پیاں جان تہیا دل جانی
... من تیرا شکر نہ ہوندا نال زبانان لکھاں
سورج آپ ہیر اگھر آیا چانن ہویا مقرر رہ
مین بی کیونکر شکر الاواں پالے گرم بہار
گرداب ہووے گا ساڈا خوف اندر وچہ پیا یا
کیونکہ اک میرے شک ہوسی بکر سوکرے ہملا
ان اللہ لطیف بعبادہ کردا خوب سنبھالا
لیکن حق ملاگے سچے اہل رکھدے ڈرائے

اک خیتار ہندی میوں مراد لیو جیہ جھوڑا
کرین قبول تاں ہاندی صحبت جنہاں نوں مل آیوں
شہزادی فرمایا بی بی تدہ بچے گہر سستی
منت نہیں تہہ آکھن منوں جہیں قدر نہ جاناں
ہیچ نائیندی ہا یہہ ہمت کیوں توں مرلا دین
جے سر تیری جھولی پاواں جان کراں قربانی
آئی اس ہمت تھیں جھٹ جالوان ہلی ہیر حق ایہا
سن تیرا کوئی نہ ثانی جی مین تیتھیں ہٹکے
ہیر ہرن ہویا دل میرا زلف تیری دی مشکوں
غیر ان بند ہویاں ایہ اکھیں تدہ بن ہور نہ تکن
نہاں عیب پہنگاں ڈٹھا اعلیٰ دل نہ جاندے
بدیع جمال پری نے سنیا سخن مریتوں
ہی سجناں تدہ باہجوں منوں کوئی نظر نہ آوے
سانوں ماں نوں نظری آیوں نور ترمیا میری
ہر کاں سہاں مڑ مڑ دہیاں جہڑ ساں ناں ترتیر
سوں لوں وچہ محبت تیری شالا ہوے نہ بہے
نا کوئی فکر چھوڑیا باہجوں نا کوئی رنج سفر دے
تدہ بن باغ بہشت ارم دی خواہش حل گردی
تیج خورشید دی ستی عاشق کرن دعائیں یاتاں
سنگ سہیلی بہناں بہالی ماں پیو خویش قبیلے
جیہ باندی منہ آنوں کیوں سار یجاں حلالے
درد فراق اندر کہی راتیں لمیاں لمیاں کٹیاں
دردا نال دعا منیدی خوشیاں وچہ گھیرے
شہر کوہ او ہتہ نہاتا دھوتا جوڑے حلے پاکے
اول عرض نیاز گذارے ستتا فرض مجرے

ست توں قول قرار میرے تھیں …
ہوگ تمہری کہڑی میری تی جان …
ندیاں تے کوہ قاف لتاڑے گئے
گہنو بجہ تھوڑی قول سخندی جس تن …
قولاں قسماں نال نہ سیر حسن کہوی …
اج حضور تیرہ مروتجان جہد عشر …
جے اکہیں تاں آنہوین کرساں جورہ
اسد نیاں پریت لگا ساں وٹا …
چاوی نظر اوجہیری چڑیوں کیا …
دیوا چھوڑ تینگ نہ جاندے جے …
اعلیٰ لدہ جنہاں محمد گدا انہاں …
عاشق نوں پہر دین لگی سچہ مراد …
جتول دیکہاں جلوا تیرا ہر ہر نشان …
ایدہر اودہر توں ہیں توں ہیں ہر …
توڑے توں اکہیہ ہور سہیرن اک …
دلستو ہیں جند جانی تو ہیں ہیں ترے …
نا کوئی چاہ مراد تیری بن نا کوئی طلب
تیر سنگ محمد بخشا دوزخ تھیں گہٹ …
ببلیں ویدن ہور نوں شالا برس دہاندیاں
گہر در حرص وطندی مولے رہیوس …
ڈہولے تے گہڑیالی بانگاں گگر باہگاں
جان ہیں واد صلدی آئی گہر گہری نہیں …
ایہہ دعا قبول نہ ہوئی بولے مرغ …
محلاں وچوں باہر آیا ہیں ہتہیارن …
درد وظیفے پڑہ پڑہ ہیو گئے نال نفل

… بیوڑے آیا بہیٹی مجلس سارے
… کاجوں فارغ ہوے دوہلی شاہ بہادر
… دل خوشیاں ہویاں غم نہ رہیا باقی
… شوقت ڈٹھی شاہ دو صالح ابن حمید
… شہزادا دلی اوسدم حاضر ناہا
… ہند نگار تساڈا آسا دندھنا یوں
… بدرہ خاتون والا قصہ سبھ سنایا
… بنگر دادالی بی بی کول بہاکے
… بدیع جمال اگلی پر خنبین پر دیسین
… رنج تخت بہیگا ایہہ محلا توجہ ہوسی
… ندی گل سمجہی اوتہے کون کرے غمخواری
… بھائی صاعد خاص وزیر پیارا
… پیو کہیا اگوں غذ نہیں مین کوئی
… تاہیں ناطہ مرساں نہیں ایاں نوں
… ساڈی تہیں دہی تساڈی ہو سے جہت لڈگی
… وچہ دیتیاں تینوں اکہہ دیکہاں کی خطرہ
… گل کرسین اکہو جے نال رل کے
… نوں ایہ گلاں کہہ کے یرت گہراں نوں آئی
… برت بدیع جمالے بدرہ خاتون تاہیں
… پر حرص گہنیری جانوں دیوں سہلی
… بن کیونکر رہساں اتوں ہیرن کیتن
… نوں فرمایا مڑ گئے رنگوں کی جہرناں
… ندی ستوں بہینے درد فراق نہ تھوڑے
… بہانہ جانوں جہنگا جے گیسوس اکواری
… بلیاں بن دیتہاں بہنیاں اتن کہتی مین گہتر

اوہتے ہی شاہ ہیال بہادر حاضر سبھ …
باغ ارم وچہ مجلس لائی بیٹھے سبھ اکابر
ہین شراب پیالی دیوں بہر بہر سوہنے ساقی
وچہ دعائیں عرض گذارے نال بہوں تاکیدے
شہپالی نوں کہندا صالح سنتوں شاہ نشانا
بدرہ خاتون تے ہر عاشق تساجگر کبابوں
مہر دبانوں لی سند آہی اس ایہہ فرمہ چایا
دانگ بجہارت رمز سنائی گلوں گل ہلاکے
والدی محرم بدرہ خاتون نال سہیلے دیسین
اک اگلی محرم باہجوں اودے دور روسی
بدرہ نال اوہ اول رلیا ہور نہیں کوئی کاری
اس کارن ایہہ ناطہ دہو مطلب اصل ہلدا
سبھ کم ہتہ تساڈے ہنساں جو فرما ہو سوے
پر بیٹی دی دور روزخن واآدسے ترس اسانوں
قوم اپنی تہیں باہر دتی پردیسیاں نوں جیہ چکے
نال بدیع جمال ہو دیگی غم نہ ہوسی خطرہ
خیر سلاوی خبر منگاساں اسین دیا منوں گہلکے
آن بدیع جمال پریئوں ایہ صلاح سنائے
گوشے بیٹھ بچھنیدا اوس تہیں سچو سچ سنائیں
مینوں دردا افسوس لگا اڑیوس میں اکیلے
نال تیرے نوں جل سہیلی جیونکر جالے تیوں
دہیاں دین ناتاں انہاں جدے ہور وتد ٹاناں
کی کراں کچہ وس نہ چلدا اپنیدے سول مڑ درد
دن کٹ گہر انوں مرساں تہوں ہوگ تہارے
کیونکر شہد محمد بخشا بہیر لے سنگ ہے

سراندیپ اندر میں دسی ہاں تدھ سر صدقے جاں
لگے میل اساڈا ہوندا پھیسا
شمعن پیر خورشیدی لنگھدی سنگ سنگلون
میں اوڈار پری تھیں تری دو سانوں کلتگاں
دساں فرماندی ہوتہ وچہ آتا ہجے درد صبر دا
تساں اساں ہن اللہ بیلی سکھ دیئے رب گورا
سیف ملوک تساں دریا پائے سو چا وچہ عشقاں
ہور کوئی تدھ یاد نہ رہسی گنت جدوں گل لاسی
خیر ستیں سوکھ وسو شالا خوشیاں نال مراواں
پھیر مریع جائے کہیا جے منتے فرمایا
گل اساڈی موڑیں ناہیں بیدِن فرزند
بدرہ کہندی دس شتابی گل تیری کیوں سو
شاہ پریخ کیا بیٹے ساعد نوں مصر دے
اج دیا ہیاں ڈولی پیاں چلے شہر مصر نوں
بدرہ خاتون کہندی اگوں اے کور بیٹے ناں
باپ تیرا سی شاہ کہاندا اوہ بھی شاہ شہاندے
باپ میرا سلطان وڈیرا سراندیپ نگر دا
شان اساڈے نوں تہ پانوں کی مجال شہاند
پھیر جواب پرینے دتا ان کہان لئی مشتابیے
سیف ملوک تیرے گھر آیا اک اکلا رہے
مینوں تساں ہوا بسن لیاتاں ہن کہہ وکھایا
اودن لوہ پردیسی شعبہ احاجزی بیا یا
صالح صاعد دا اج رتبہ بلو شہلد سے جیا
بدرہ دیدل لگن گلاں میٹھا نرنگ نا ماں
اندر لٹکان وانگر گیشکان صاحبہ پھکان لایاں

ایڈ جدائی رب سنبھالی کہ اساں دل
گھڑیاں تے دن گندی رہندے سال
جانتوں گھرنوں نردی آئیں
لکھی سی تقدیر محمد پیا وچھوڑا
ربدا دا حکم نہ چلے یا
ہوئی نصیب محمد بخشا بھاگ بھاگ
جنوں ن بھلا میں ناہیں رکھیں
مینوں داغ وچھوڑے والا دھوا مول
کرے سبب ملاپ پھیر رب آگے
اک دلیل میرے دل آئے رب
ماں جیں تینوں آکھ سناواں نیک
ہو مڑیں میں صدقی اسہیں ہور جنگ
خوب جوان اوہ لائق تیرے گنت
اکو وحید ہے دکھ ونڈائے ملے
ہو کی پری سکھ تدھ کیتھوں ایسی
ماحق ایہہ ساک تساڈا ہویا ور
ساعد دا بیوتر کر جاکر ہیرو زمیر
ایہہ گل ہوندی وسدے ناہیں کس عقلوں
آدم لوک نہیں کوئی ڈاہڈے گرو
شوکت شان آہا تد کیتے ناں دولت
لکھ وکھاہاں ہنوں لایار ب دتا ور
گستاں بچھے میں شاہ پری پرنے بار
اٹ وٹ سی دائی ڈاہوٹ جوڑی کیوں
ہوئیں جھنوں نہ نہ کردی ہی مکا
دل شکرانے سنوں بھانے داریاں

سوجھیوں پری کر سند ہستان بغرب بہاروں
کرنہی جتن ہتیرے بدرہ کرسے نہ آرے
آہیں ڈل ڈل پانی آیا متھے پئی تریلے
ن سی گل تساڈی ہنی تدھ نہ جھلے کالی
دوں بدیع جمال سنایاں ایہہ گلاں رو رو کے
کر بیٹے کجھ دس نہ میرا ماں ہیو دی ہتھ دوراں
ماں باپ راضی ہو وتوں عذر نہیں کجھ میرا
ہاں گلاں نوجہ آھیاں جوتوں ہیں ان ملکہ دو ہوآئی
کوں گل شتابی مائی نوں فرمایوس
ے مائی کر ہمت تساں سفر میرے سر پایا
محرم دا اک شہزادہ اوہ وچ تخت بہیگا
سنگ میرا ہی بدرہ خاتون نال اوہدے دل لیا
ورہی شہر مصر وچہ ہوسن کوڑیاں بیلیاں جھلیاں
جھڑ لبانہی محرم آہی بدرہ خوب سہیلی
اک صلاح میرے دل آئی جیتوں منیں مائی
خوف تساں تھیں لگداست ملکہ نہ ہودیں
ن محتاج تساڈی ہونیوس مہر کرو ہرچالواں
مائی نے فرمایا دھیا کی ایسی گل بہارے
اک گل جیہی کہڑی جیہڑی لوں ترماسی
جہاندا نالو جیہہ سخن تساڈے مینوں بنون بہاون
بیشک اس تیرے دل جہڑی ہولوں ہار نہ موڑاں
شاہ پری نے کہیا مائی بدرہ دے اسانوں
مائی نے فرمایا دیسے کہیا بات الوہیٹے
اساں تیرے تھیں فرق نہ کوئی ناکجھ عذر بہانہ
اوسدا بدرہ دے مائی او ستھوں خاوند لوکل آئے

صاعد دی گل منیں ناہیں بولی ہٹھری منگاروں
شاہپری نوں خفگی آئی زرد ہوئے رخسارے
تیر بول لگی فرمانوں توں ہی بھلی سہیلے
مردی دا آزردی ہویوس کی پچھلی اشتابی
بدرہ دیدل خطرہ آیا کہیں لگی ڈر ڈر کے
گنج کنواری سنگے ڈاری طورانیاں کی لوٹلاں
سرا کہیں پرہیاں بیٹے جو فرماں تیرا
اگوں اوہ بدیع جمالے عزت نال بٹھائے
حال احوال پردیس و بخشداردوان اشٹابوس
چلے میں پردیس اکلی واہ آدم سنگ آیا
کس سنگ میں گل کتھ کریاں جیت اوہ انش گا
بیتنہ اندر دی ونڈن عالا نال نہیں کوئی چلیا
میں پری اوہ آدم جایاں کہ طبعیاں رلیاں
باجھ سہیلی کیکر کٹساں اوس پردیس اکیلی
رو رو کرن سوال بدیعا تاں کہاں گل کائی
شفقت دا احرف ولیتوں چلدی واہ دہو دیں
ان ستوتاں بوان کہائی کا منوں بہرم گواواں
عمر ٹپکے قول کرانوں ہو سے ہو لوں ہارے
میں اگوں من سکساں ناہیں نو میدی کر جاکے
شالا الیے روز کوئی ساڈے وول نہ آئوں
توں میاں ہتھیں پیارے مینوں آس تری کیوں توڑیں
صاعد نال ویاہ ہیئر اسنوں ایہہ گل کہاں تساں نوں
کی کراں نہیں ہٹن ہوندی حرص تیری ان کوئی
باپ کوڑ ید نکو یوں پچھ کے ڈاڈا طور شہانہ
مطلب دہی گل لوجیں لگی ... گھول گھمائی

سراندیپ شہر دی شاہے سمجھی گل تمامے
نالے صاعد اگے اسنوں بہت لپندی آیا
بی بی نوں فرمایا شاہے توں جانی کم میرا
نیک صلاح اساڈی بہانے جو رب سمجھی بہاوے
ورگہر ویکھ لئیں بہن سبھ نقص نہیں کجھ موڑے
نالے شار شتابی سارے کردے سنت واری
مائی بابل گلاں کردی بدرہ جیب سیندی
باپ میرے گل تمامی ماں میری پر ستے
شاہ پری راضی ہوئی رب دنا سکھ لینا
صاعد ول پری کہہ گھلیا اے بہائی مردانہ
صاعد کہیا میں ہاں بندہ چاکر تیر یدیدا
شاہ پری پیر اوٹھ شتابی آیوں اندر آئی
الٹوں شاہ پری وچ نکلی جا سوال سنایا
شاہ پری خوش راضی ہوئی سنہا ندیل شگو
مہرو بانوں نوں آن شتابی کہیا بدیع جمالے
عاصم تے شہپال خوشی مجلس کیتی تازی
سراندیپ نگر دی شاہ نوں شاہ بابے فرمایا
وہیا ڈہی سہر بہارہ چنگا کاج اہرامیں کر سان
سراندیپ شہر دے شاہے کیتے جتن ہمیر
شہپالے گل اک نہ منی کاج رچایں آپے
پہیہر لوان اس کاج سہاادے پچھلے جا نالے
سد امیر بنائی مجلس خوشیوں رنگوں راگوں
اوہ جوڑی جوڑی مولی عم گیا مشتاقوں
باغ ارم وچہ عاصم ہوراں گذرے چار مہینے
باغ ارم وچہ عیشاں کردی ہر اگلا دل لگا

ایس صلاح اوتے . . . . . براضی کیا خانہ
سہر دیا بونوں نے آہا نالے اہو سارا
کیتی تیری ہن سان نامیں سخن اہو
کیا نیر ٹہے گیا دور دہیا مینوں مولی
صاعد جیہا منکہہ اسانوں ہور لیے
گوہر امٹھا بہائی چارہ بابنہ اساڈی
مائی نالوں دل آکے فیر پرینوں
اسنوں تساں تے ہن میہاں منگولی
شہر مصر وچہ کہشیاں جس ساں اسیں
جے بدرہ لیدیئے تینوں وسیں
مہر وفا کی چنگا سہر تہیں سدار
اگے گلاں کردے آہے بدرہ دا
ووہاں ہتھ مہرے پر میرے ناط
مائی شاہ پرینوں دتی شگن مبارک
ادس مبارک وچ پوچائے عاصم
شاہ وزیر سہبور ل منیٹھی شادی
بدرہ خاتون داحق میں پربیٹی اوس
داج لئے دستور تمامی دیدلیاں جو
کاج کراں میں آپ پیو دا تیں ڈہیر
کوئی سنبھال نہ ہووے ہتو سہو دیکے
اوہو میلی اوہو جنج رونق مرڈر گوں
صاعد نال دیا ہی بدر سو ہلے گاں
عیش وصل دی مانن لگے لہا فکر
دن دن حرص محبت دوئی سبک گئی
پچھا مول نہ یاد رہیو نے ہو یا پیارا

. . . صالح عاصم تائیں سیف ملوکے نالے
. . . پیالیدی الفت تک کے رخصت منگ نہ سکے
. . . نحبت حرص ہوائیں گوہر ادم مرینیدے
. . . منگ نہ سکن دردے دیوچہ کرن دلیلاں
. . . نے معلم کیتا سبھ میر یوال تکدے
. . . یاں جے سو دولت رجیاں سو ہن ماہ گہر کے
. . . ایہہ سہراں دے تکنی اوڈ سہرانوں جلیں
. . . تہیں شہزادیا تائیں شہپالے فرمایا
. . . صلاح تسانوں چنگی شاہ تسیں ہو بہارے
. . . مال خزانہ لشکر دے بدیع جمالے
. . . یاں دیو عفریت وڈیرے جو آکہیں سنگل لاوا
. . . عاجز ہوند اڈ مہوں غمدے وچہ فساد
. . . باپ پیراہن بڈہا عمر خندیدی تہوڑی
. . . جاہن باہیں لستاڈی کرا سیں ہو انگے حاصل
. . . سیف ملوکے دل اگے ایہو خواہش آہی
. . . آپ کہیا شاہ پیالے کہولا اسد اراہا
. . . نال اقبال نصیباں دم دم شان سوایا
. . . گولا توں صاحب میر الحکموں سیس موڑاں
. . . ہو مہر پرینان کیا مقصد ور شیدیدا
. . . شاہ پال بہادر دنیدا حکم وزیراں
. . . سیف ملوکے سنگ تواں ڈیرا جانوں تائیں
. . . تے نظر انے زیور حدنہ کائے
. . . جامے گہوڑے ہاتھی اشتر اوٹھ قطاراں
. . . گئے نکلے جینی مشکی بوزی نیلے
. . . انے کہ نہبر کے سوسن رنگ تتاو

نام اسپان است ۱۲

راج حکم دی چنتا بہجلی مت کوئی ہو سنہالے
ہٹی جیوڑ نہ وجن ہوند الوڑ نہ آکہن جہکدے
آو مسیانوں تہیں جاوان آیاں لوکہ بندے
وندن مٹھے ہوں نہ پہکے ور تن واہ ابیلاں
شہر مصر نوں جاپا پوڑن جہکدی آکہہ سکدے
ساوریانوں رخصت کریئے جو مہر اوسے چکے
او ٹک اک دن داغ ہجیر دا چہاتی ساڈے لا سن
اہی فرزند امطلب تینوں رب دنا ہتھ آیا
جے پردیس ملے لکھ عزت پہر ہی وطن پیارے
تیر نیال مصر نوں لوڑاں اوہ بی ڈہولی پالے
شہر مصر نوں جا شہزادے جا بل پارہ برانواں
اوس ملکہ بندی تینو دیکھن وچہ مرادے
ستکر جاوی کوچ جہانوں گہڑی نہیں لیے لوڑی
دیوان اگے بندہ نہ کوئی بندیاں مشکل آخر
جہکدا عرض نہ کردا آ ہمت جاہن کوتاہی
چم زمین لگا فرمانوں سنتوں حضرت شاہا
سہر میرے پر لطف تیرے دا رہے ہمیشاں سایا
جو صاحب امروں ہو پیچے لیندا سخت مروڑاں
ہر دم دالیسوں خصماں ناں غیر دے دو دیندیا
ستر ہزار عفریت بہادر جو جانن تدبیراں
داج وہیر کروڑاں دتے کی کجھ آکہہ سنائیں
لکھ ہیکواں سوغاتاں سوہی بوندی تے مٹھیائی
تازی ترکی تیر عراقی کوتل ٹہری ہزاراں
نیج کلیاں اہلے شاہ گہنڈی ابلق رنگ رنگیلے
گلوچہ پس جیسلا بو بلاں زیور انت نہ آوے

چاندی دی کہڑ لعل بنائے سوہلی ویر بہشتی
شارستان اندر جو آہیاں صورت سوہنی پریاں
دیوزاد اور تی جن سوہنے وتی کر کے گولے
دولت مال حسابوں باہر راج ادھا وند دتیا
پوستیناں لیشمینی رومیں رنگ عجائب جامی
ایلچی خوب اوزان والی جرے باز شکار
مشکاں تے خوشبوئیں گہنیاں کئی عجائب چیزاں
دس ہزار پری جو خاصی نالے چار ہزاراں
کئی کوہ نوچہ تخت بنایا اوس پر بیٹھے ڈیرے
شہر مصر ول ہوئی روانی کوچ بلایا شاہاں
پریاں دیو عفریت زور آور اسک جن بتیرے
پریاں دیوان لے عفریتاں شاہ کریں تاکید انہاں
عاصم شاہ تے سیف ملوک صاعد صالح تائیں
یار آشنا محبتی خاصے آہو خاطف ہورین
ڈولی پا بدیع جمالے اگل لگے نائے
سیان سنگ اوہی جو رہیاں سبھ کوکاندیاں رونیاں
شاہپری دے ہر رہے الوں پریاں بنھ قطاراں
پیا فراق ہزاراں تائیں کوچ کیتا گلزاراں
رُت بسنت ٹُری بہل جنگلی دیکھے خار گلاباں
بلبل ہور پریشان ہمیشہ خستہ حال خراباں
مائی نوں عشق آیا غم نہیں ہور نے پیا مرہوڑا
جان فرزند پیاری وچھڑن کون رووے نہ تھوڑا
بابل ہتھ ہمیرے پریہیں کرن تحمل بیٹھے
جاں جاں ہوگ حیاتی ساڈے فکر نہیں کجھ جیوں
ہمراہ پیا شہر دیوالی بدر دعا لی بابے

ہر اک اوہ زین مرصع لال جواہر
خدمتگاراں کر کے دتیاں زیور گہنے
ہور گویا الیاد ہیں ڈھگے
توشے خانے بنے خزانے دین وناں
چاندی سونے دی بھانڈے جیو جنگ ہور
ہور کئی ہتھیار جنہاں دی قیمت پرندی
گستر مخمل کار محمد جے لکھ کرن تمہ
لایاں نال بدیع جمالے کر کے خدمتگاراں
حجرے ستر سرائیں بنیاں ہور مکاں بہتیرے
سروبانوں شاہپال چلیں رخصت
شہزادیوں سو ہور وی لے لشکر گہنے
شہزادے دے حکمی اندر رہنا ہونا
دکھ دکھ درد کیتو سے روئی گھت
ہنجوں روندیں صدقے ہوندے گہر نوں
رتو روندی ڈھہہ ڈھہ لوندے
ربا ہائے بدیع جمالے رہساں کیوں
کونجاں مار کریں کوکاں بہہ جمیں اوڈار
باغ ارم پر خزاں محمد ٹریاں لد بہاراں
مالیدی دل داغ غماں دے وانگر جگر کباباں
سوکھی دنگھی دکھیہ محمد کرے جان عذاباں
محلاں لو چہ ہنیر او سدا بلغان اندر روند
بہر وگاں ہر روگ محمد جدا انام وچھوڑے
قسمت قلم حضوروں وگی کتھیں جانے
گھڑی گھڑی خبر لیاں گی کہنا
ہتھ گھبادے صنعتے جادے

سی خوددیوں گھوڑے ہے مہنگی بیشماری
وں گل لالا روندی اودھ ہدر ہونا ہائی
ملوک تے عاصم شاہ نوں شاہ با نیاں گزار نامے
وں دلگیر نہ ہونا کر کے گوڑی بہکے
وچ ازمایو تائیں عین مہر دی نظروں
ہیر توں الفت کر کے آپ کو بہتیر چک جانے
تاں توں ہاں تیو ساڈا گجیں عیب خطایاں
شاہ فرمایا اگوں بخشی رب بنایاں
کیتا احسان مروت باہر حد شماروں
تیری کدی نہ بھلسی رہسی وچ دلیلاں
دا جیو بی نالے تاج ملوک شہزادہ
عاصم نے شہزادہ تائیں بہت کہیا شاہ پلٹ
یاد اسانوں اوتھے دیو پری کوئی گھلیں
اہو عرضی ہویا گل سنو اک میرے
تہ دی جیہ لوک تساڈے تیسے نی سد ہرا
م مبارک نال مشرف کر دمکان بندیدا
کے بدرہ سنگ سیانوں ہل چلی ہن جاندے
ل اوہدے پروان ہوسی عاصم دی درگاہے
ی راہ طیاری ہوئی عاصم شاہ مصر دے
سوار ہوئے سبھ ڈیرے لک بدھے عفریتاں
م تے شاہپال بہادر رو ملے گل لگ کے
افروز تے سروبانو نے سیف ملوک بلایا
ت دکھ دکھ دتیو نے لائق شان قدر دے
بدیع جمال پری دے رل مل رہن نامیں
رواج ہوئے ہر ملیسوں پہنچے تر پیارے

شاہپری گھتیں دو ہنڈ ڈاہی کاوس شتابیں بہت پیار
ٹھنڈیاں دی سوغاتیں ہی دیہو سانوں ساتھ جدائی
بہت ہنیر در میودی کیتی ہے معصوم بچاری
اکو دھی اساں گھر آہی رہی ایاں لڈ کے
توڑ ہی اسیں کمینی کوئی گھ تساڈا لقید روں
توڑ ہی بول کری وچہ جھوٹے دہر تے تا پچھانیے
سیف ملوکا شرم اس گل دی آپ تساں ہن لایاں
بیٹی تیری بیٹی میری نال کرو عذر اگاہاں
میری تے فرزند میرے دی چھٹے جان ازاروں
اسیں اصیل اصیلاں سندا قدر پچھان اصیلاں
من شاہپال ہوئے کن سارے منت وار زیادہ
حدوں ہم ہنر کوئی بہا نہ فکر تسا نہ دل ڈالے
اللہ بہاوے سہد وچا نگلے اوس جہے چل کے
ہراندیپا اساڈے اندر قدم گھتو اک ویری
گھڑیاں گنڈی تے راہ تکیندی لنگھوناں قطرائی
قدر تساڈا ہم گھٹ دا تائیں وچہ دی شان بندے
ہوئی قبول اساڈی عوت لوگی آس منا ندے
بلبا تروڑ روبخن کہ جنگا جو چیکے سنگ جابے
مصری لے سہرنہیں چلے طرف اپنی گھر دے
چلیا تخت ہوا اوڈایا چلے پال پریاں
نالے سیف ملوک جوائی لیو سی کلا ودگ کے
دو لہا نوں سلامی ہویا ادب بجا لیایا
منہ چمیں ہتھ پیرن سر تے نال پیار جگر دی
جمیں ہونی سینے لانو لوں آہیں ڈھمیں
چلے لد محمد تخت جو بن دے بنجارے

الوداع لوڑن سجنوں چاپان رزق مہاران
الوداع بڑی شب کٹ گئی جیوں موتی شبنم دا
موتی چھوڑ مصر نوں چلے سب پچھی کس کم دا
الوداع چلے لد ساتھی وکیے سبھا غم ہانڈے
اوڈے دیو تخت نوں چابن کر کے زور ضرورے
ملک ولایت خبراں ہویاں آیا لوک سلامی
شلکاں شور اوٹھایا وچ شادی دے شادیانے
ومٹی دیکھن کوڑیاں آلوں تماشا تک ہوش بھلاون
لوکیں لوکیں نت میلے لگدی لوک زیارت آوے
پریاں دیو اسو دے ہوئے مصری آون راوی
کھاون کھانے چاول دانے میں شربت بادیانے
اوڑک جیت او داسی ہوئی عاصم تے شہزادہ
سراندیپ نگر دا والی سدا اجازت لیندے
کوڑیاں سنگ سہیلی سیان جیہیں بہر زیارے
ملکہ منجوں بہر پرونڈی رہسوس میں اکیلی
سیف ملوک ڈٹھا جید ندا غم ہزیا کرے
جنہاں نال مراداں خوشیاں کھیل جین سوائے
بدرہ نوں گل لا لا روندی ہر اک سنگ سہیلی
مدت بھیج جہاگ وچھوڑا ساتھی رب نتانے
الوداع تڑوہن سجنوں تساں اساں نہ جا بیلے
روشن لاٹ اندر دی چلے پیا ہنیر حویلے
الوداع چلے او بٹہ ساتھی تر دولی کونج اوڈاراں
جوگ پنجرہ وچہ ارہر ہو ویگی مرسی الیس اڈاراں
الوداع بڑے دل جانے نار کلیجہ کانے
ہائے افسوس تو دوس کسے تے لکھے قلم ربانی

خاراں چھوڑ ہوی بہل راہی دیکھے داغ...
درمرخ ہوگ گلاں بن بہوڑاں منجا با...
لمناں نال نصیب محمد ہنیں بہر دسا...
بو جلی بلغاروں لوکاں لکھے جم جماندے
سراندیپ شہر وچہ بہتی لتے باغ خصو...
قدر بقدری نذراں تاراں کیا خاص...
خلق مبارک دیوں آئی ہوندے خرچ خز...
لاڑا او نگینہ جواں ملکے دی صدقہ ہو ہو جاندے
جو کوئی منگے سو پویدا خلق مراداں پا...
سراندیپی خدمت کردی حد دوں بہتا...
کوئی دن سراندیپ شہر وچہ اسی طرح...
حب وطن دی غالب ہوئی گذرے ر...
سو کہہ جو سو تم ولیسانو اسے اہیں بہلے ان...
بدرہ خاتون نوں پل ٹور و نا پیو نجی...
رونق ہنیں لتاں بن کہاوی باغ بازار جو...
اوڑک جو گجہ سو بہجدی آئیے ان بر...
لد چلے اوہ محرم دلدے رہے اہیں...
چلیئیں ست اساں نوں بہینے سک دی...
وچھڑ چلے بہر محمد رج ہنیں گل لا...
کوئی جہان نہ سو بہیدہ اسیوں رہے خبراں
ڈھنگ خوار ہزار محمد خلی گلاب...
رہنت او داسی نخ کر لاسی کر کر یاد قطار
سو بجنیں مجل محمد بخشا دوزخ بہرے انگا...
حال حقیقت رب نوں معلم کے گل کراں...
سجناں باجھ محمد بخشا زہر ہوسی زندگا...

شاد برتے بدرہ خاتون پالکیاں وچہ پایاں
دیوان تخت زمینوں چایا کر دے قطع سفر نوں
شہری دہوشنی بہیر طنبنیاں لگی اجوٹ برابر
یاران بہنیاں تے سنگ سیان رد فراقوں بہریاں
ہار کی گھر لوچہ سے کوہاندی دیو تیاں سن پاندے
جان اوہ نظروں غایب ہوگے گھر گھر گیاں شتابیں
دا افسوس اہناں نوں بھولاں تاں ادہروں گل تروٹاں
اڈاں دیو جھلاں نوں جھکڑ زور بداں لاندے
... کوہ قاف سمندر لنگھے کئی شہراں کئی براں
...ل بدے دندے اوترے شہروں دور کنارے
لتے ڈیرے گرد چو پھیرے وجن بہیر الٰہی تریاں
...ی نال دی تاں ترانہ مجرا ہوے شہاناں
شادیدی شد یانے وجے جہیڑ کساز قوالاں
...ئی سپاہی لگڑی کہیڈن بہیر گئے بہت دہالاں
اندر پریاں ملک سہایا روپ بیلے سن بہانے
ملکاں اندر خبراں ہویاں آئے شاہ سہارے
بہروزیرا تے مہر کردے ساک اشنا کہراں
سارے ملک مصر دی اندر جیئو جیوی سید ہرایا
ہر اک شخص ملن نوں آیا نذر سوغاتاں گھن کے
...یوان تے عفریت کہاراں جنہاں سی مرحاباں
راضی کر گئے گھر نوں لوڑے دیدے راضی نامے
مصری لوک تمامی آئے استقبال شہاندے
ملکھل کر پیچھے آئے بیٹس گد گجا دے
کنتے بیڑے پانی وچہ دوں آن خشوس حاضر
...لد نجومی ساعت کڈہی خوب مہورت لیکے

ماسی پھوپھی مائی دائی سنگ سیان جڑ آیاں
سراندیپی رہی کہلوتی مصر ہی مڑی مصر نوں
شہر مصر ول دہائی کرگے اوڈی دیو بہادر
طرف او سہاندی اڈ ہین تڑ تیر ...
اوہ تک جاندی کہن پیار جیلک اتھے واندے
ہتن کہیڈن پہل گیو نے وانگ بخوراں پیاں
بہت لبیاری جیوڑ فقیراں تے سناہن جو ہندی
صفن صفا کرن ردکہہ بولے کوہ قاف توں جاندے
آن مصر دی حد وچہ لتے شور مچائے سڑاں
جنڈی جیتر نشان کہلوتے گجے شور لگارے
راکس دیو مرندی نرے ناچ اٹھائے پریاں
ملکاں وچہ حسن دا چاہن بہر تیا ننک زماناں
سجن پریاں زیور بہریاں کہنہا مانند شالاں
کدہرے نوبت گڑہی محمد باں ملک دہمالاں
سہرن او ڈار بازار بچھین سو ہے ساو باں نے
ملے تحفے نذرانے بہارے لوک ملے وچہ سہا...
شہزادے میتوں صدقہ سٹن اشرفیاں دم مہراں
گھر گھر ڈھول خوشیدے وجے شہزادہ مڑ آیا
بہو گہی لوک تونگر ہوئی صدقہ داتاں کہن لگے
خلعت نعمت بخش نوازی وانج تامن بہاناں
بہتو گئی دعائیں دیندے لے دولت زر جائے
سر صدقہ دی مولی مہراں رلدی وچہ پائیندے
ہاتھی گھوڑے اوٹھ خچر دا انت نہ پایا جاوے
مال متاع اہناں نوں چہ پایا جتنا نگر سہراں سعدا...
نال مبارک چلی ڈولی بدرہ مصر دے پیکے

بال پوت سعار ہوئے سن گر آہین شہانے
اشرفیاں نہ مہران موتی ہیران ہتھ لمیندے
ملکانوں چہ ہیوے خلقت دین مبارک آئی
کئی صندوق خلاص کریندی چھیئے دینیدے دزد
پچ دستور سوہان سبھو کر ڈو باندے چالے
شہر ملکانوں چہ پھیرے ڈھنڈورے جو جو بیوہ کہی ننگے
درسان اندر خرچ پوائی نامے وچہ سرائین
نوین سرون آکئی لنگر لائے سٹھیاں کئی سبیلاں
قدر بقدری خلعت لائی ہر جا گر امرائے
نال اوہدے فرق ہوئے آہے جو جو لوک فائے
گھر جاندا نالے کردا عذر بے انت شمار
سبھ لوک آسودہ ہوئے ہن زر فوں گذرانوں
پیر سکھان سنگ آیا بیٹھا آس ہنی سرکار دن
پیر فقیر شہید منائے دیدے نذر نیازان
انہیں لوہے ہور آزاری عاری لوک تمامی
عالم فاضل زاہد صوفی فقیران گوشے گیران
جوسی پنڈت جوسی رملی یا ہندا جوگ نجومی
جس گھر ہی کواری آہی خرچ وتا اس نا مین
جو مسکین یتیم مسافر خستہ حال شکستے
ہویا معاف رعیت الوں تین برس داہالہ
ہر اماں ہویا وچہ خلقاں مل رہیا کائی
اتنی خیر خیرات کیتی بابان ونڈا جاڈوی
منگتا ہو کہا کوئی نہ رہیا وچہ ولایت سارے
وتے خرچ مستیاں اندر درویشاں علماں نوان
شکر یا شتون چھیاں مرتیاں وطلبہ انعامان

پالکیاں نوں بیٹھ ہولی گر گر زر…
کتنوں حاجت رہی جیوں ندی بھا…
سیف ملوک لیایا ڈولا ہولے خوشی…
رو روین شورین انہیں لوڑین…
ڈولی شہرین داخل کیتے شاہاں…
شاہ ماندہ ہور حاضر ہوئی دولت…
بہت طعام پکا کھلائے عاماں خاصا…
خلعت بخش دوہائی عزت اشرفاں…
بخشش دا اگچھہ انت نہ رہیا کنگن کون…
سبھ ماندہ گھر گیا شہزادہ ہر خانے…
دولت مال جگیران وتیاں سبنا…
شہزادیوں ہن رزعا عین راضی د…
عاصم شاہ خیرات کردا باہر حد شمار…
راہاں اوپر خرچ پوائے نعمت بے انداز…
طلبیاں لا ہو سو کہلی کیتے حیتیاں کرن…
نعمت مال پشاکاں دتیاں ہی دہم…
سبھ ہر حج رج دولت لیندے رہموں…
گہنے داج پشاکاں دتیاں زینت کر…
سو لیے تے آسودی کیتے کر غمدی…
خوش کیتا مظلوماں تائیں کر کے…
رنڈ یتیمی دے دعائیں باباں…
سبھ کنگال تونگر ہوئی جو سی نگر…
گھاٹ معاف زکاتاں ہویاں کرن…
بندیواں خلاص کرائے ہون…
ظالم رہزن دور کرائے خوشیاں ہو…

…نرد و رغمانڈی ہوئی مارے خوشی نقارے
…ین شراب رباب سنیندے کر دے نقل کبابوں
…ستی بہندے تخت ہر بابی انت نہ باری گردے
…وان ہیلا انوا نگر میلیاں خوشیاں ہیں شہزادے
شاہ عاصم شکرانے پڑھدا اونٹاں بہت خزانے
شہزادہ پھر تخت بہایوس دیندا تلقیناں
…نل نمازوں ہوئی فارغ دم دم حمد دہاوے
…ادت ہوئی عبادت توالی لذت زیادہ ہوونے
…ور بیدا صوار جنہاں نوں بن بادوں گھٹ آئے
…چالی چلے جنہاں نوں گذرے گوشے بہن بکھایا
…و مشک مغز وچہ رچدے ہور نہ بھانوں اوہین
…وشے گیر آزاد محمد تنگ ہو لوکاں بہون گلین
سیف ملوک تخت تے بہیا تاج سر تے دھریا
راج را اسلامی ہوئی ہر جا فوج شہزادی
…جان زادہ قدم تخت پر دہریا سبھو سبیں نماندے
…سلام بار سواری چڑھدا فوجاں گھتاں نبہانوں
…ٹو پوش کریندے شاطر انبر تیک آوازے
…ریاں لو غلام چو پہیرا دم انت نہ کائے
…جتوں شاہ ارادہ کردا شیر شکار کریندا
…سبولایت ملک شہر ال کردا شاہ آرادہ
…م دم شان اقبال زیادہ دن دن زور سوایا
…و کے باغ ہوئی سرسبز ہو آدریا وچہ باغے
…ہر فیلیاں وچہ کہلو تے نئے شگر دو گانے
…ہاں خشک ہویاں پہر جاری ہلی دھو بار…
…ری بخن اسمانی کھلدا ہو تے شبنم والے

عاصم شاہ جشن وچہ بیٹھا ہور اکابر سارے
کہانوں کہانی جو من بھانی دافر خوشی حسابوں
پریاں نت کرن تماشے مجرا انت گنج واد
دن چالی ایہ جشن کیتو نے دم دم چین زیادے
سر سجدے تہیں چاڑی تھوڑا کر ہی او ادو گانے
آپ عبادت خالی وڑیا وانگر اہل یقیناں
رات دہان وچہ گوشے رہندا مجلس وچہ نہ آوے
پچھلے درد صفائی دتے اوہو کار لیوے نے
جیہیوں رت سلونی لگدی پالذت عوث چپڑے
جلد عو محبت آتش اندر وہو پچوہو کہایا
دنی سنسار ہیرا بو سا گوشے اندر لومین
بہتر ہے ہن عاصم ولوں شہزادے ول چھین
لکھیں پڑیں ہن میر تہیں باہر خو تندا نہ تریا
چمن تخت دہرت دتیاگے سوار پیادے
خدمت وچہ امیر شہزادے گھیلے رہن جیوں بدر
رعد مانند نقیب او چپیری گجدے بہدی چالوں
نوین لوین سپہ جھنڈ جھولیندے آسن نازی تازے
قدمان ہیٹھ تمام رعیت سہرے ظل خدائے
کوتل لکھہ اڈیکو ہوتے پھیر رکاب دہرندا
اگوں ملدی نال چڑہیندا لاکھہ سوار پیادہ
کوئی غنیم نہ رہیا کدہے ہر اک قدمیں لایا
پینی چمن وچہ سنگ نزراں پہول گندہی ترلی
شاخاں نکہہ زمین تے رکھ کر سجدی شکرانے
سبزی تیز زباناں کر کے حمد بجا لیاندے
میوہ پہنگ خوشیدی جھوجی خوشیں جھولن دے

عدل سخاوت کرم جیہناں دا نگر حاتم طائے
عزت صورت سیرت سارے یوسف وانگ نمونے
تے مبارک نال انگوٹھی نبی سلیمان والی
دیو عفریت اتے جن آدم تابع سبھ حکم دے
شاہ شاہ پال دلوانہوں گھلدا انت گویاند چیزاں
نویں نویں نت تحفے گھلدا اندراں تراں عجائبات
ہور عجائب چیزاں کہنیاں بیٹھی کارن گھلدا
راج ولوں شہزادہ ہویا جم سلیمان ثانے
خوشیاں ندی حد نہ باقی دولت عشرت شاہی
مشرق مغرب دیہاں پہاں واہ واہ شاہ مظفر
ظلم ستم وچ عالم اوتے ذرہ نہ رہی نشانی
جتنے دوکھ قضیے ڈٹھے سفر فراق تیہیے
وصل بخشنا موج عمر دی سکھیں دل جانے
عشرت عیش رہے نت کردا حکم بہشت نشانی
تویاں نت مراداں خوشیاں اندر باہر خیرے
ای ساقی ہن مدت گذری درد پرملن اوداسی
دہ وصال پیال اسانوں آہی ثروت اوداسی

دب دبا سکندر والا چھکدی بہت لوکاں
سر چڑ انگ جیہا روشن عشقوں ہی
پریاں تخت ہوا اڈاون اسان ڈہار
ہتھیں بدیں ہر رن کھلوتے فرماندار
سپر اوانگ منگا ہی چیزاں جانی مثل
خوشبو ٹین پھل باغ ارم دی میوے ذات بذات
شہر مصر ول راہ ویاندا رہے ہمیشاں
شارستان پرستان توڑی مہر چلی سلطان
عسر وں یسر محمد بخشا کیتا فضل
ہر سلطان سلامی ہویا ہر راجہ سر کر
عدل مروت دا چن چڑھیا سیف ملوک
سے جسے سوکھ حاصل ہوئی کیتے رب
جاری حکم ولایت اوتے تابع جن انسان
نا کوئی فکر اندیشہ تنگی نا ہیجون خوف
پھر فکر بخشندا دایم اوڑک انبر دے
بٹ موڑ نہ کٹ اولٹ لٹے داکٹ
ہو پیالہ زراں محمد ہویا جیو اودا

وفات یافتن بادشاہ عالی درجات یعنے عاصم ثانی جم

معروف رلت ہنیری آدی راتوں رہے نورانی
اکے نوں چانگھن چڑاندا وانگر سورج پاکے
او ہو دانا وچ جہانان جو ہر کمی واری
عزت نے اقبال او ہدیے کر نہیں مغرور
دنیا ندا غم کہادی ناہیں جو آدی سر جاوے
عاصم شاہ عبادت کردا جالوں دلوں شباب
پہلے عشرت عیش جہانی لگی سک حقانے

مکر فریب دغا کر ٹھگے کم ایہو اسمان
اک چھپاوین وانگ محمد خوش رہے وچہ جان
لولی باز اسمانی تا ہیں جانی نا اعتبار
نان وچہ شامت تے بدبختی چھوڑ مرد صبور
آخر وا کر خرچ محمد راضی ہو کر جاوے
درد فراق مجازی اندر کھوے سر حقانوں
باقی دل محبت ہو ٹھی ایہ جگ سو جہیوں فانی

باقی دل محمد بخشا اوتھے سو لر ہویا سی
عاصم شاہ پچھ گھر پاچہند گھیاں نہیادا ان
پھائی گر نے لائی گھتے فتیکے جل ان وی
پند وصیت دلی نامے الوداع بولا یا
ماتم سوگ نہ کریو سفر دا چلے اسلے گھر لوں ان
ہر ہر موڑ رہی سان تینوں خبر نہ آہی کائے
اج سالوں کوئی موڑ نہ سکدا انان موڑ ہن ہمیں
اللہ بیلی جان اکیلے چلے چھوڑ حویلے
عاصم شاہ پیالا پیتا ہویا آہر دفن دا
آہیں دیکھ ہیت گھلیتیں باہیں روندا کھلا شہزادہ
کیوں شاہا منہ کج اسان تھیں ہا چلیوں پس موڑ
کون اساتوں یاد کریسی یار بلے جد یاراں
اک اک دم دے صحبت تیرے لکھ سو عیب گواے
ہر ہر مند لشادی نند ہر دلدی زندگانے
شالا چھیک محبت تیری گدی نہ ہووے بھینے
راضی رہیں اسان پر دایم تیھے وٹ نہ پائیں
ظاہر باطن چھتر نورانی سر پر کردی چھایا لوکاں
کیسر عطر عبیر گلابوں بہتر شیشے چھنکائے
فوجاں دا گچہ انت نہ رہیا صدقہ گنج گوہر دا
شاہی چھوڑ رہیا ہو پردا دہر تا دنے کردیر
صدقہ خیر خیرات دنی حدوں بہت زیادے
اوس تابوت اوتوں سن سٹی چن جن جچے گیرے
تینوں ہیں سیف ملوک پیو دے کہنیے گھول گھمانے
شاہ محل وچہ داخل ہویا بند کیتا دروازہ
ماہی ہاے دنیاں نے کس ہتاں بیلے بیلیر دے حکم

دل دا اشنائی کولوں دل بیزار ہویا سی
شہادت کلمے پڑھدا خوشیاں نال مراداں
گھر وچہ اوداسی ہوئی بلبل مست چمن دے
عاصم شاہ بلایا بیٹا سینے چھیک لگایا
لکھ دسو تم سیف ملوکا ٹریا باپ سفر لوں
جاں تدہ سفر تیاری کیتی لگی اسان جدائے
جاں چھیک بخشندی لگی پھیر نہیں ہم ملیندے
الوداع اساں تھیں تینوں کیتا یاد سہیلے
بیلے نال گیا جو آیا قاصد تیز بخشندا
خلقاں اندر گریہ زاری حدوں ہوی زیادہ
امیر وزیر رعیت روندے لشکر دے سر کردے
تیہیں ہر راہ اساڈی حوراں خدمتگاراں
ساتوں لکھ محتاجی آہی در سن دے سہارے
اک اک سخن مبارک تیرا آہا لعل زبانے
لطف احسان مروت شفقت کرسی کون جیہے
حضرت کر ہے رب تینوں وسیندے اسیں دعائیں
پھر صندوق طیار کیتو نے غسل دتا علماواں
لے وید کفن پہنایا پایند سوہنے بنکائے
ہر کوئی شاندی ول چڑھیا عاصم شاہ مصوا
اس نگر وچہ آگے آہے او ستھیں ودی وڈیرے
اس تابوت پیو دا ٹریا سیف ملوک شہزادے
ہوئی مہراں لال جواہر مانگ موتی ہیرے
ہر نگر سیف ملوکے اوتے بابل سیز رلائی
اندر موافق صدقہ دتے کر اسقاط جنازہ
ان تحہ آکہہ گھر انہوں آئے روندے تمیاں ہلد

ایہہ پل پور لنگھاون ہارا جو آیا اوس سرہان
دنیاں باغ پراناں بھائی لوہیں بن پھل نیڑے
ہر اک شاخ عمر دی نالوں ٹٹ کھڑی جد آگے
میوؤں پار شگوفی کھڑے پھول ہوئی رنگ ہوئے
انساں ادہاں گد بلبلاں مر گئی پر ہمیشہ جدائے
کیئے بہاراں ہو ہو گیاں ڈٹھی ہت بچارے
جاندی کتے نہ نظری آئی گل پھل بہور ہزاراں
لاکھاں سرو آزاد او چیرے ہور ڈٹھی سر پرنے
کتھاں گئے جمشید فریدوں بہمن تاگ نگالہ
کیکاؤس سیاوش کتھے کتھاں سکندر دارا
دنیاں نال نہ گئی کسے دے ٹر گئے اکلے
جہدریا لوجہ خاک وستے جھیکڑ پیر نہ پھریا
دانشمنداں واکم نہیں دنیاں تے دل لانا
جس جھنڈے اچے کھائے سولو سگھر سیاناں
نت لوین ایہہ بن بن بیٹھے کو بڈی ہوول نہ دسدے
سولو نیہوں لگاندا اسدا انشا منتا آئی حسرے
ہو ہو گئے تختی دے سائیں تاج سراں پر دھرکے
ننگیں پیریں گئی مبدلی خاک لی سبھ مرکے
ماتم سوگ سینہار تمامی جا خوشید ی من سمجھ کے دائمی
سیہ تھیں مرالون لگو نیر گئے وگ دامن کی لا من
پیشگان بہت اولادی جڑ بیٹا مرت زمین جھریاں
ہولی کد میلے مر سیاں وتجہ پٹے وچ لڑیاں
جیتوں ویکھو فکر جدائی کتے ملاپ نہ سکدا
منہ ٹٹردی انگھر گولوں درد وچھوڑا رکھدا
منہ گھٹ ... جاندا جو کوئی سندر سکھدے

کون مقامی ہر دم سر تے کوچ نقارا کھڑا
پھہولن سات جنبیدی بعضے اک گوی نور
پتاں پھوان پوہی وچ پھوڑا رور گھنڈ دالی
مالی ترور بار آئیں سٹے نیڑی وچھوڑ دا لے
روون پھول محمد بخشا رج نہ شاخ ہنڈا لے
کتنیں ہزاراں بھور رنگاندے گر کر گئے نظارے
دستاراں سر مٹی ہوئی سکیڑ یاں سرداراں
لکھ لالی رنگ لالاں والی کالی داغ جگر دے
کیخسرو تے رستم دستاں شام نہ ہویا بہنالا
افلاطون ارسطو کتھے کر دے عقل پیارا
اوہو ہیلی جنہاں جھنڈ الکھ دس ...
اس جو جسی جس بازی لائی کس ...
اس وٹی لکھ خاوند کیتی جو کیتا سو کہا
ایسے ڈائیں نال محمد کامیوں عقد ...
ہر ک سنگ کریندی گوشے سہنیں اکے ...
ہر پڑھیئے دا پہر تاکینوس نبی محمد ...
مہر جے سلطاناں کھانی شان ادھیر ...
کھو گے ماں محمد بخشا ہو ہماۓ ڈر کے
اک اک قدم شہاندے سر تے نری جو ...
جو کر یسو اج محمد پھلکاٹ ہوگ تہامیں ...
کوڑیاں گئی نہ ٹریاں ہیکی ساہو رہا جھک ...
ڈگدیاں بہلیاں خاکوں رلیاں پھر کیہ ...
لنب لگار نہ کیتے ہیں اتے غم تھیوں دوکھ
سبھ ہانڈا ایہہ حال محمد کھوہ کی حال منکھ
گراٹ ملی دل لیا ہیں تاں گس سو ...

... دوکھ دکھا گئی ٹر اگی جنہاں اسانوں دوکھ سی
... تے گل گیون او تھہ کیتے کر کجھ سرت فقیرا
... ہور خدا قصہ سنیں سبھ جیکجھ رب ارادہ
... ب کتاب غماندی رکھ شادی دفتر پھولے
... ین لئے سروپا وزیراں صدر جڑ ہو صدرے
... رداعدل انصاف شہزادہ خلق مراداں تکے
... سیا نظری دیکھ نہ سکے باز کبوتر تائیں
... یداں تے بگھیاڑ اکٹھی پہردی وچہ او چاراں
... ہو داپیدا کسب ہنر تھیں ہر کوئی کر ہے کمایاں
... ین جس کم دی لائق کوئی لتس لتس کم تے لایا
... مسکاں اندر خوشیاں خوشیاں ہیندا جگ مے عائیں
... ظلم تم دا پٹ گمایا جس نے تخم زمینوں
... لکر دس لوائی شہریں رلاں وچہ سبیلاں
... ل بدیع جمال پریدی رج رج خوشیاں کردا
... عاشق سکہ معشوق دوہاندی جاہن چلن چالے
... دم دم شکر الٰہی پریدی پہنیاں سبھ مراداں

مطلب دی افسوس محمد کون اسانوں جھوکھی
قصہ چھوڑ دریں وچہ چالاں ہے بیچ ترت فقیرا
ماتم فاتحہ خیر درودوں فارغ ہویا شہزادہ
جیوں کر تیوں اقبال حکومت پیں نہ دتی ہوئے
فوج رعیت اندر دتی خلعت قدر لقدرے
سخت سزا تنہاں لیندے ظالم چورا وچکے
پتن تے رل پانی پیندی سر سرتے گائیں
کوئی کسے نوں چھیڑ نہ سکے عدل جہنگایاں ...
دنیاروبار وکرن فردو ے چور کریندی لایاں
دانشمنداں لائق داران پایا عالی پایا
ظل اللہ اساڈے سرتے رہے قیامت تائیں
عالم او تے دیوا ہلیا صدق اسلاموں دینوں
آس نہ ندانندی آس بچاوہ بوجھے شاہ ولیاں
اول گوڑ ازہر محمد میٹھا پھل صبردا
شاہ پریدے پتیوں ہویا بیٹا صورت والہ
بیٹے عمر گذاری دوہاں عیشاں نال صواباں

وفات یافتن شہزادہ سیف الملوک و نالیدن بدیع الجمال ازدرداو

... ی افسوس نہ ہندا جیہڑا اسکندے ملن پیارے
... ونے جان غبار دلاندی جنتا ہے نہ کانے
... ت نہیں جھوٹی شمع خوشی دی بجھے
... ند کار غباری باوی ماروار کریندے
... ن رہی امیداں والی ڈالی ترٹر گوادے
... ملوک ہو بیرنگے تا نالی بدیع جمالے
... اہر خوشی پچھیوں نہ دوکھ دردنشانی
... ل پنجاہ پچھوں تھیں پچھوں سیف ملوک لنگھانے

سینے لالون اک ہو جانون غم بھلانوں سارے
عیشاں خوشیاں وچہ گذارن گو ٹیدن نال صفائے
باغ دلاندی ہٹا او دائم خزاں ہیٹردی بوٹے
باغ وصلدی اندہ آوے زیب خوار کریندے
خوشیاندی پہن چ ال تمامی ڈال زمین پرچاوے
سدا ملاپ آرام دوہاں تنوں غم نہ خواب خیالے
نہ کوئی خبر وچھوڑ لوالی نہ کوئی فکر جہانے
پھر پھرتے وصل پیالے تروتک و بدن آئے

سبھہ مراداں حاصل ہویاں سکھہ سہاگ منیداون
جان اسداہا تھہ پوچھے بہائی پاوے انت جدائی
ایہ پروانہ موت لیایا نذا جانے جگوں تغیرے
واگاں موڑ میداں ولوں کچھہ لے پیر رکابے
سیف ملوک سنہیا سنکے بہت دلوں خوش ہویا
بیٹے نوں سد تخت بہایوس پند وصیت دیکے
جان اوہ گھڑی سر عدی آئی کہیوس پر نہ آئی
کیتی عرض وزیراں شاہا اوہ محبوب پیاری
بیدل ہوئی دلبر تیری تنگ کے سفر تیاری
اکھیں اگے دیکھہ نہ مردا اوسدو وین پیالے
عزرائیل فرشتہ آیا لیکے حکم جنابے
ہو وڈا پہوڑا آسمانی چڑھیا آیوسو بہشتے
ہڈ ہڈ بیہوش گیا اس قیدوں جھک لگو مرکا
باس نینت بہاروں آیوس جھنڈ جھنگا بوا سے
منزل گور شہانی کرکے کیتا دفن شہزادہ
ڈل گیا تراہ پریدا ترٹا تراں بدن ہتھیں
پوچھیوس کیتا شور کسکارا جند میری جند موئے
کس آفت تے بہر ناں پھر تا بار بیتر جیون ہار دا
لوکاں سچ سنایا بی بی کوچ کیتا رج شاہاں
ایس مکانوں اوتھہ کہلوتے ہوئے وداع جہانوں
لگی آواز مرینوں جسدم پایا پانوں ار چ
کتنے روز بیہوش رکھو سے دہشت ایس سخندی
جان کوئی ساعت ہوش سنبھالی ہلدا ایہ آوازہ
بہتے روز گذارے ایہو ین اورک گھہ ہوگاری
نان اوہ شاہ تخت دی بہار وڈ مہوتا

پر دشمن ایمان محمد خوش انسان نہ بہانوں
سیف ملوک وداسی ہویا دنیا ولوں ہٹائے
دار بقاء اندر چل شاہا کرکے دلیس فقیرے
جگ جیوندی گھوڑی تاں اوتر مہتہ شتابے
اس پاسوں منہہ پھیر لیو نی اوس نے پادل ہویا
آپ جہانوں رخصت ہویا خرچ عشقدا لیکے
نال اوہدے دل رخصت ہوئی ہوئی نہ بیوفائی
حالت دیکھہ فراق تیرے تہیں کرسی گریہ زاری
دلبر نوں دلگیر تکن تہیں لگے درد تہارے
جیکچہ رب اوہدی سر لکھیا پٹ کٹ گئی آپے
پڑھیا شاہ عشقدا کلمہ دیتے جان شتابی
گیا ملاح محمد بخشا چھوڑ شکستے کشتے
شہر سباء نوں ہویا روانہ کرکے تیز اوداری
پنجر ست چمن گل اوڈ ہی بلبل جہنڈ اوداے
ماتم دا ہو واہ پچھڑی ہویا شور شہزادہ
غیبوں لگی سانگ کلیجے گئے دو سلوں تہیں
ہائے ہائے لوکا نظر نہ آہی کس جہڑے میں کہے
تاک نہ ڈٹھا میں کن ڈنگی زہر کلیجے ورڈا
تخت اوتوں لہ تختے بیٹھے دنیا چھوڑ جہانوں
وطن مقام لحد کیتو نے لا مکان مکانوں
ہو بیہوش زمین پر ڈھہی جان پران وسارے
عاشق کیونکر جرن محمد سن بد خبر سجن دے
گر ہوندی بیہوش تمامی دردا ہو گرتازہ
سیف ملوک نہ نظری آیا ہو لیوس حشر دہاڑے

چھاتی تے ہتھہ ماری اول جہگا پاڑ گوایا
تہوں ہور ہی اوس مہینگوں مچلی در و قہر دی
چو ہنداں ماری ماس اوتاری جہل سٹیوس جسمارے
وٹ موہیں پٹ ماری چھاتی وٹ پٹے پچھے سینے
پٹیا پٹ پٹ کیتی پٹ پاتی پٹ پیئ گھٹ کیئے
پٹک پٹیک آئین پرنکی نیلی کہا پہنکے دی
اندر لاٹ لشکدی لٹکے لوٹے لنک لٹاکے
کدی تہلچے منہہ پر ماری کدی گیتے ہتھہ والان
زلف پٹے گرمہندی مہندی گلشیں ناک کہلارے
جان بیتاب ہوئی رہ تکی پٹ کوٹیوں بہن نکاں
کتنے شاہ سنگار تختہ اہاگ سوہاگ ہیندا
کیہوں او د سفرا جلدے ٹر یاد شتابی کرکے
جان اوس کوچ جہانوں کیتا تتے کول نہ آئی
ناں رنجور منجی پر دیکھیا بدن تراں نوں مرکا
تتی نے اسوقت نہ لائی گند ادیدی سنگ چہاتی
جان تختوں لہ تختے چڑھیا تو شکنت ہیندا
جسدم کھڑ لوایا او سنوں وزری سیر شتابی
جسدم چارہی سن او سنوں آہیں دلہا میں ہر کے
جان سامی دی ڈبی وڑیا اویتیم بدن دا
ہائی افسوس جہاناں ایس زبان بریدا
ایہ دو کہہ مرم نہ جاسی منولی توڑی میں مرگیو
ہائے ہائے سیف ملوک پیارے حال نہ دیکھیں میرا
جلد لواری یاد نہ کیتوس ٹریوں پاہ وچھوڑیا
سجناں ایہ سجھوٹ نہ آہی یاراں نال نہ یاری
ترس اٹ کلیجے ایسے کدی نہ باہر نکل

مت ایہ دہوان باہر نکلے سینے ہہنک بنایا
سر دی ہلدی اٹہدی جہڑدی ناجیوی نامردی
رت چہول ہویا جو چہرہ سرخ ہوئی ہتھہ سارے
وٹ لئی دو کہہ عشق پیاروں دیکھہ سکھہ نگینے
ست سر ست ہٹریدی لیندی ہتھیں زیور سٹے
گٹ گٹ ہتھہ پیوی رت گٹ گٹ ماری جد گگر
دردو چھوڑ پٹک پایا موہنہ نہ ماری ٹیاکے
توڑی جہک کنوں چہنک الی ترٹ سٹے دہن بالاں
او سیوں سینہ تا گہنیاں نے مرمرکے ڈنگ مارے
گر گر دین لگی پہر روون کو کے واہنک کلنگاں
کر یکوں غریب نوازی چاہ و راگ ننشید
میں پھر پیر رکاب نہ چہیں سر قدماں پڑ ہرکے
گیکر چھوڑ اساں نوں ٹریا کس راہ ہوبار اے
ہو سرملے نال نہ پہونچی تاں سر جہولی دریا
بہاو میری پرٹ نہ بیٹھا آخر دم حیاتے
ہنجوں پانی نال نہ ہونیدی تکدا انت تمیدا
رتو سیر اوجہل جگر دا کیتا نہیں گلابے
روند پیند بنال نہ گیوس بانہہ مری پروہرکے
ہتھیں آپ نہ کیتا تتی بستر صاف سجندا
رنگا داغ کلیجے اوتے اس نقصان بریدا
جاندیوار ہین تاں کہڑیوس دہن ہجر دی پیوس
گیکچہ ظلم تیرے سن ٹرولی دسدا جگ ہیکا
تاں منہہ ڈٹھیاں تاں سنگیوس
یاد کیتی بن گیوں اگلا میتوں دہر بہارے
جبلگ ہہی ہاس تتی وامتی وچہ نہ لگے

اوسے جاہ گیون مُرشاہا جنہوں کوئی نہ مُڑدا
دردو کسائی اندر وڑیا لیکے تیز کٹارے
پٹی کڑ راہ نہ دیندی مجھے تیلیاں پا تکبندے
اک وڈیا اک بہائی بہاتا حکمت کاریگردے
اندر یار بہا نہ ملیا گئے نہ دسے سر دی
جنتول دیکہان دڑ الیئے دہوان ڈہور غباری
گنٹھے راج سوہاگ نہ بیدا لوٹی جس کواری
کیتے یار گیتے ول خوشیاں کون تتی دا میلے
تن کوہلو ول بکہر میرا درد نساڈا تیلے
کیکہ بیحال اساڈا سیولہ گیا چہڈ بنان
نگڑی جان نغدالوں جیونگر بلیناں منہہ گنہان
ایہو بہلی میری حق رہا جاسان پاس سجندے
کچھہ اوس سہیر سنگ کیتا مُریا سٹ لکلے
کیتا حکم حیفان منگایا لی ڈولی اوٹہہ ہگے
چہرہ زرد مٹی وچہ رلیا رتو نیر چلائے
کدہی سراندی کدی پواندی جہین خاک قبر دے
جیکر موت ہوئی ہتہہ میری بندی ترت قبر دے
کیہوں منہہ اسان ہتہین بہون بانہہ پچہین
نسیں نہیں وچہ وہلے ہوئی جونکر لوہندا اسمانی
جس مورنداوال ہتہون سی لکہہ جانے دی بلدا
جس کارن تیرہ کارن کیتے جہلے دوکہہ ہزاران
شاخون تروڑ گہہ وچہ سکے آپ گیوں کس باغوں
سیف ملوک بندوق لگائی کوک نہیں سین کارے
جلیا لمیاں جیوڑتے دا اگ لگے جیہون رلوان
لوہو بہریا کہہ تیدا ماہیو ندا اندوہو ندا

گو ہیجے روگ کنوں دل میرا کچر گ رہی جیرا
کب کلیجا پرزی کیتوس سیخ بہوئی
خار و خار ہویا سبہ گوشت کچرک اگ جہلیندی
چکوی چکوی پیا وچہوڑا طاقت نہیں جہوڑ
ساعت گہڑی محمد بخشا ثانی روز حشر دی
کیتے آرام نہ نظری آوی شہر دنیا ساری
سونجیں سیج محمد بخشا ہر دم کہالوں ہاری
خونی لہر ایہہ شہر دسیندا دوزخ گرم حویلی
تینتے نالوں لاہ محمد پرے جان اکیلی
لوں لوں تاہ فراق اوہدیدا کتنے سیڑا پہنیاں
اکہیں رہو نہ رہاں محمد جمبر پیاں بن پہیناں
درد بخار اندر وی بہولان بیہٹ دسالان
دوکہہ بالنہہ تحکن دہیندا اکہیر بہیان نہ
جاکر قبر کلاوے لمبیوس وانگ سجن گل لائے
دلبر لوں آہ ماردا اندی دردا نال بنائے
کوکاں نے فریاداں کردی نال ہزار دہرد
سیف ملوکا حال نمتے دا دیکہیاں
اوہو بدیع الجمال پیارے سر تیری جہوڑے
مٹی وچہ مٹی گہتے مولدی کہالو آنک نمانے
اوہو حسن پریدا شاہا خاک تیری وچہ رلدا
جان اوہ پہول آرام دالدا یا آیان عشق دا
کولا ہو گیا اس دا غوں بدن مثال چراغوں
غم میرا غم خوار نہ جہیندا کون کری غم خواری
بہانبڑ بہڑک اوٹہی سہرکاری
اج میرا ایہہ درد وچہوڑا جو تکیا احوال دنیا

لگن جرندا راہ نہ کوئی وہل نہ دیندی دیر تی
گئے دلدار دلیند پہیر نہیں مڑ آئے
جان قبروں کجہہ خبر نہ لیندی صبر قرار نہ رہندا
دل بہڑک لگی اگ سینے خالی دیکہہ لگائے
ملدی گہرن منہہ پلیے پاندی رتوں نیر چلاوے
ہائے ہا بچہ نہ مردی جیوری پن پیتے بن کہاوے
ان اوہ رنگ نہ ڈہنگ حسن دے بدرنگ ہو یائے
کہالوں ہیون یاد نہ رہیوس ہویاں زہر خوار کاران
منہہ پر خاک سر پر گہتا گہٹ وسدا وچہ نیناں
بانی آن نہ جہکے مولی اکہیں پلک نہ لاوے
سوجیاں اکہیاں لوہو سجیاں لاس گہاں
چین آرام گیئی لد ساری گل کلام نہ بہاوے
دیدی دلبر دیکہن کارن جن دلبر کیہوں رکہہان
سکتے ایہہ منور دیدی روشن شان دیداروں
ہائے پہر ہو یا کم اوسدا روہوں ہلوں آہین
بلدن پہیر قبر دی او تے درداں گہیر لیئے
رندن بہار ہجر داوہدا زور تحمل گہٹیا
اوہ پر بیے اوداں والی اوہو دی جپت چاندنی
دلبر آپ جہاندا ہویا پہیر نہیں سٹ جاندا
بانی تانک باقی اندر بات گہی بیک رنگی
روندی روندی لوں عشق آہی ڈیتہی نال بلاکی
مندگاراں جا شتابی محلاں وچہ لوجاے
خوشبو سنہادتا کہڑی گلاب بلاندے
حسن سمند حقاں وچوں سی قطرہ صفا لنداے
باغ مجازی اندر آہی بوند سوچے شبنم دی

شالا بہانہ پوے کسیدی جو سر میرے ور
بہول داپہار نہ جہلیا آ یا رب بہار سہار
وچ گہر الو وچہ دہوندی جائیں جتہے شاہی بہندا
سونجیں تخت سونجیں گاہ تکی سونجیں پلنگ بسترنالی
کدی قبر پر جاکے لیندے گور کلاوے
درد فراق محمد بخشا دندن ہوندا اوہدا اے
تروڑی ہار سنگار نہ چہوڑے انگ ملنگ ہو یا سے
دلدا شہر اوجاڑ کریندی سٹے یار پوشاکاں
گہٹ وچہ دردمقامی ہو یا اکہے کدی نہ دنیاں
روندی نین بہنیے ہوئی نظر نہ کجہہ نہ آوے
سر بالوں ہنجوں دہو کہر یا دوچہوٹے پاسوں
اہنہیں معمارہر حیرانی دین وچہاپ الاوے
جنہیں اکہیں یار نہ دیسی بہتہ پیان اوہ اکہاں
جان جہپیاد بداز محمد لسی تمام سنسار دن
پٹ کرنے وچہ محمد گذری اک چہا ہ نمیں
چہرہ پاک بلی وچہ خاکوں کو نج جیویں کرلاندے
جے جا میں تاں لوڑ یو جا ئے راہ نہ جاندا سجیا
اوہ بندی ایہہ خاکی بندہ خاک ہو یا چہڈ جاندے
دوہاں جہاناں وچہ محمد خوب پریت پکاندا
وس ہو یا مرجاندا ناہیں ریت سجندی جنگے
نبضاں جہوٹ گیاں رنگ بہریا جا شاہ جلالی
دیتوس جان سجن نوں درد وں گہڑی جدائی
بلبل مست چمن ولوں وڈے درسن لیں گلاں دے
ندی مجازی اندر آیا بنکے شکل زنانے
سورج دیکہہ ہو اوڈا او چے رلیا بدجینمدی

پے سنگ ملحق ہوئی جیون پو وچہ گلابان
ین قبیلے خدمتگاران پایا شور ککاران
و سندا سو تنہجون بہر دا ہر کوئی ہاکان ہارے
تنہجون نیروگی پرنالے نالے آہین ہارے
شا ہیری دردوں ناریں زلفاں پٹ پٹ سٹن
جیونکر اوہ گہر ہندے آہے سیف ملوکے کارن
رووں پٹن دیجان ہو چکی غوغے کیتے وارین
جیونکر موسم بہار ہو ہندا روش بہل گلابے
آنگ گلاب تے رنگ کیسر رنگ عجایب ہندا
آہ ہتاہ پہاہی پردے کلیاں توہنگ پے لیٹے
سیف ملوک شہزادہ آہا دفن ہویا جس جائے
چنگا گور جنازہ کر کے دفن پریوں کیتا
ماتم پیہہ مصر وچہ ہویا روندے مرد زنانے
بند بازار رہے کوئی مدت کوئی نہ آدیکھا دے
سیف ملوک بدیع جمال کر گیر یاد لوکائی
واہ واہ بہاگ تنہاندی جنہاں دی لبر کول سرا
واہ عاشق معشوق جنہاں نوں ہوئی یار اودہ آتے
اس پچھے اوس سفر گئے سن اوس پچھے ایہ ہوئی
الیس پچھے اوس شاہ دے جیہڑے اس پچھے اس کیہن
یاد ہی لاکہان فیض انہاندی جان ہمیت ہندے
قطرہ عشق محبت والا پانوں خیر خیالوں
دنیاں تے دل لان نہ جیگان پہہ اسدا اعاشے
جبتول دیکہو فیدہ ہمانڈے کس خلاصی پائے

شیریں شہد اندر جیوں رچی مستی وچہ
رج بدیع جمال پریدا ہویا کوچ نقارا
عورت مرد مصر دی رولی شور ملک وچہ
اتہروان چل پانہاتے آہیں دہو کہن
سخت تماچی موہنہ پر مارن چکیں بالاں
نیویں ہوں سیاپے اوسدے درد تیا بالاں
رو رو غسل پریوں دتا نیک اصیلاں
تنوں بدان پریدا کیتا جوبن دا جیہا
سجری پٹ چنبے دی وانگر بانان سبز کفن
چلے دوا لے بند عشق دی بہن کمر لوں
قبر اودہ ہندی نال برابر اسدی گور بہار
عاشق تے معشوق محمد وصل پیار
گئے دہاڑے ان نہ پکا خلق رہے
نال دربار کچہری لگے ہر کوئی رودہا دا
آہیں دہاہیں بہر بہر روندے جیونہ ہندا جا
جیوندیاں نے رہت اکٹہے موہاں ہو کول
جیوندیاں نت واہدی ولہدی موہاں قول
واہ پریت محمد بخشا دوہاں نوالاں تہیں
خاکوں رلی محمد بخشا دال جنہاندا لکہ
دید دل دے روشنائی ہو لی نال جمال
پرکردیوں تہو تہا میرا خاصی شوق
سبہ جگ جلیں ہار ہمیشہ نہیں بنا
کرے خلاص محمد بخشا رحمت لطف

در شکایت ظلم زمانہ لطریق عاشقانہ

بارشک ناگ آسمان اسان پر غضبوں کیندا کاری
آہو میاں لوں دشمن کارن جھلے

ل کہت کیتا اوس قیدی کس راہ ہو لنگہاے
اسدے تہیں کوئی نہ خالی ہر اک لوں بہر دہائے
تہیں کوئی نہ چہوٹا ہر اکنوں پہٹ کیتے
دغا کمالوں کارن گہیڈان کمر کر دسدا
ن نی ہر یدا جیہا شیر دہان اک رنگا
دم فکر غماں وچہ مریئے گر خفگے دل تنگوں
اشنائی کریئے پکا لایا نا ن
آپ نہ نال نباہو کی سنگ کرگ بیگانہ
سوگ تمی جگ ساری دیکہے کوں سکہا ل
ہری دی سکہ دا بدلہ کیتے رونگ شالہ
جوں کلیاں موہوں لاہی ہر یدے سبز جہان
مرد آواز کہلوتا قیدی ارغوان رت پینداا
ل نال رنجور ہو روندا بہر آنسوں شبنم دی
بیدا دل سو بہوپرے بارے وہ ہب گرہی
وس ٹرکہہ ہوا ہیں کسوں کہیدن ال غ
ہی کوئیل گوکو کردی کہیے کوک سناندے
لا بہو رو جالوں تاران گالوں سوز ہزاراں
طوطیدی گل گاتے طوق جیوں پیارا
یا دو کہیا حال جمیندا وقت بسنت بہلا
ندہو داوٹر میدے آہیں واہیں جیتو لاندے
یا فکر فراق بجندی پتاندا کنہہ پیلا
غماندی ساڑ سکایا سبزہ رنگ نہ میلا
وں رنگ گئی خوشبوئی باغ اندر جو آہے
شاخ کنگال بچارے لوے جیوں سیاہے
لگاں کردی گاک گکاری الاں پاپ ہاتھو

ہر دم فکر اساڈے لگا کردا کہانے کہانے
سکیر یا لو چہ اکس کسی پر رحم نہیں اس بہانے
زخم گہنے تے مرہم نہ کوئی ناہیں ہے بیتو س
سوگ دسی بن نبلا دہیں راتیں کہر کہر ملسدا
شیر ہر بندے دی موتہ آئیوں اہی سنسار کرنگا
کیکر ہوگ بچارا سادا ظالم شیر پلنگوں
اوڑک پوسے وچہ ہڑا ستہیں کر کے کوئی بہانا
سبہ جگ فانی ہوگ محمد کنتول گیا زمانہ
جیکوئی سدا سو کہا لہ دسدا سوہی ہر دو کہہ الہ
رت بسنت محمد بخشا دیکہہ جمیندا چالا
کیوں گلاباں کیڑی پاے رنگ بیلہ دل تہیندا
سنبل کیوں حیران پریشان الالی داغ سیندا
کیوں بنفشہ کالا ہویا سوگ پیو میں کوئی غم دے
نوہیں جہلن منہ محمد چنبے نال الم دے
بولن خوش آواز جناور بہولن درد دلاندے
کیتے سکہہ محمد بخشا بہر ہی جہاں دو کہاندے
خوش ہوئی جس جیت نہ لایا وچہ جہاں گلزار
دس کوں خلاص محمد پہائی ہر ہشیاراں
کر دو قیاس ہو ویکی کیسے سرد خزاں گلاندے
سر دادساس محمد بخشا جہل فراق جہلائے
ننگا دیہر نبیڑ ہو کہلو تا ہجر کولوں رکہہ نبلا
لکہر ہو ہی محمد بانے جہاگ ہجر دا بیلا
ماتم سوگ پشاکی لاکی کالواں رنگ سیاہے
کہر کہر کردی پٹ محمد چلے وطن چہندا ہے
بوٹے لنگ رہے چگدہر الو چلے مارے

ہر مونہہ پرے ٹھنڈھی وندی پتر واؤ اودارے
وقت بہاران اوہ غمناکی وقت خزانی ایہ رولا
جگت زمانہ دکھہین بھریا رولون وچ ہولون آمین
ہر دم کوچ نقارہ وجدے کہڑدا پیا سنیدا
کالی اک وچھڑ چلے گورے خط لیائے
اڈ رگئے مرن لگون خوشبو لیے مونہ سلام بجائے
اڑ یا جے نہیں اڈ ڈرلون کی ہویا اڈر ڈریا
مشرق دی حد مغرب سٹے کس لکم نبرا جھریا
منزل مارلوالی گھوڑے لنگ لنگین ہن چلدے
ول گھرمن ول ہوون نامین ول گنڈہ ہلین بولدے
قوت بہاہ کئی کرہو گا گٹکا سٹ نہ جھل دا
ڈھلا ہویا وضو دا اثر جنہ دیوان پہر پہر ہلدا
معدہ ہر دغذانہ ساڑ دست بہاری پیران
کھنگ لگی کف آئی جانون چہرے بدلہرا جاندے
اکسیل غم بغیر نہ لنگدا بلغم زورا پایا
تہانون دہر کنبا لگا جہولا تندہ تنا پایا
بہاراجلدی لک دو کہایا تان تدہ جک مٹائے
موتی جڑی برابر جیڑے دند ہوئی رنگ پیلے
تدہ جاناکوئی کیڑا لگا دند نزولون ہلدا
گموں پانی پڑ مدہانی رڑکین ہنج سویرے
ٹھنڈ رکالم بناوین موہون کم ہویا ہن پورا
ٹھنڈا ہویا بازار عمر دا ایہو ٹھنڈ رنکھورا
چشمان چشمان جلد اہویان اٹھے پہرا دہنا ہو
جس جس پاسوں آن لی سن ہور ول رہو
اندہ غبار سنسار دیہو کا ڑرہے جسم دہرتے

ہو رہی نے آپ بیچارے سکے مونہہ فوارے
کدون ہوویگا دیہان اوتے سکھہ ہیری مقبول
جے سکھہ ہوگ کیتیوں تان بھی آدمیا نون ناہین
ساتھی ٹرو یجا ندے دسدی کیہو نگر سکھہ دسندا
بھنون بہار تیار سفر دا کوچ سنیئے آئے
لے سلام شاہ محمد کون امن بہر پائے
بدلی لون جھٹ کٹ وچ بہہ کہان زورین جہول اٹہرا
کہے محمد نا ہو غافل سمجھہ منالون برا
رنگین واڈ بنا ہو جسنون جھولے نے دتا دلد
کاغذیان تہین کد محمد ہتھ لیکھہ اولدے
جان جھوہاری نال جھوہاری کچرک رہیسے جالے
با وٹے لو اسیر محمد کران بہانہ گلدان
گکبیا نٹے بد اگ کچرک دلیسین سولف جرائین ہرمال
تم ساہون تم ساہولی نے ترکہ کری جند جلدی
آپ ہتھین مونہہ لٹ لیو ہی عامہ موت لگایا
ایہ جھولا اوہ جھلیا کہندا چھڈ دہ بال ہرایا
چک لیا اوہ قوت اوسے آہی جس لگائے
کسران دیہا چھک ہٹے نی دین لگو نوچہ تیلے
کھو کیڑ اکت پاسون آیا کہن نزول اولو لکا
پانی رڑک وڈ مانی امیوین کہوہ کی حاصل ہرتے
اس تور وچ رہندے ناہین کی ٹورین ہت تورا
رجے محمد حرص ہوالیوں ٹھنڈ نہ ہنتا پہورا
ٹھنڈیان یاران شمن چھپ بیٹھے باز چرندے
وچہ چلے سہ سا تہہ محمد کوئی نہ نال نباہو
سر مجہولندی تیر چلا ہو مرمے ول نہ کرنے

دودہاں شیشے صاف لفظ دے کہت بھر میکو بھرنے
مہک کرکے لیندا جاندا جس وٹیان ایہ چیزان
جتنے ساری دنیا اندر پت درختان اوتے
جتنے پھول جگت پرساری سوہنے چٹے پیلے
سبز نیالو وافر گندی سبز پوشاکان والے
چٹے پھول جگت پر جتنے دسدیو اگاہ ہتہناں
ہوئے وبلیک گلابان کولون سوہنے موکھ گلابے
ٹکہے خوش آواز ہزاران جو باغان وچ بولن
اپنے آپنے بول آوازی کوئے نہ کسے جیسا
جیسا جیسا دان کسینون دنیا بخشنہارے
جو جو چیز ہٹے وچ ہوسی سو کھہڈنے بنجارے
سرور نے جس جال سنائی لال جواہر اوتارے
جالالنوالی گئے اگیری کرکر سحر جلالون
تحت گیدی سرموتی کوئے جواہر لالان
روشن شمع مشالان جتنے ہور چراغ اوجیرے
آپ دلون تدہ مہران تمکیان فکر دن جہک شیارے
انہان صرافان اگے رولدے لال جواہر بینے
ناہین لوخرز رقا نوالی کہانے خاصان عامان
ہو ہنان منتھا دیکھہ کسی دے امتدا نان بہن ہرزبان
گنج بیری ہوئے شاعر جنگ جنگیرے
ادی نظم کتابانوالے کون او نہانون رلدا
شاعر بہت پنجاب زمین دے ہوئے دانشوالے
انہان جوڑ کتابان لکھیان قصے ہور رسالے
اول شیخ فرید شکر گنج عارف اہل ولایت
پر سلطان باہو کہ ہویا خاصہ مرد حقانی

علین گئے فر کئے محمد علینک تک پردہ ہرتے
رل بیٹھین دگھڑی غنیمت پوگ فراق عزیزان
اتنے سوہنے صورتوالی خاک اندر رل سوتے
ہر ہر رنگون دیہین نشانی ہو ہو گئے رنگیلے
لالے تے گلنداردان وافر رنگ جنہاں گل لاتے
وڈہا ستھین ہو گندری گنتے جنہاں سفید پشاکان
زرد پہولان تہین بہت محمد عاشق جگر کباجے
شاعر گئے انہاں تہین ہوئی سخن جواہر تولن
تکنا ندا ل مہران مولی تکنان ومیلہ پیسیا
سو یو ورتن ہوندا بہائی دسیندا کون ہدارے
تک بنجارے موتی وچین تک منکے چمکارے
جس استمری سنائی ہل اوتہا ندا لولے
جیہے جیہے رب دتے گہوڑے دس گئے بیالان
تک دلوہی تک شمع محمد تک ماند مشلان
ہے چوائی تیری اوتے کس رکھے پر پرے
پرچہ ٹرن صرافان اگے تا آنون مست کارے
کچے منکے دیکھہ ساڈی کدا او نہاندل منے
کلئے اتے پلا پاکیزہ حلو ینال بادامان
کہہ کے رسیان تدہ کنگالان جو جوڑیا سودہ زبان
نکے وڈے محمد بخشامین تہاین سب اوچیرے
مدح اونہاندے آکہن جوگا ناہین قدر عقلدا
کافی باران ماہ جنہاندے دوہڑے بیت اوجالے
گدہر گئے اوہ سنگ محمد کرکے دیکھہ سنبھالے
تک تک سخن زبان اوہیدا رہبر راہ ہدایت
دوہڑے پاک زبان اوہیدا دوش ددہمن جانے

ہیلی شاہ دی کافی سنکے ترمدا کفر اندر دا
فرو فقیر محمدی کوئی خاصہ مرد صفائی والا
بالو باپ فقہ دے اندر وڑیا نال سنبھالے
سل سل لعل پرووتے تسبیح مرد ظرافت مداحے
ہک کولی جان محمد ہویا ریلے سخن سناندا
کوئی کوئی دوہڑا آکھ سناندا ہور کسی مستانے
شاہ چراغ ہوئی ہک سید دیوا دین دنیدا
ہر ہر سخن اوہاندا سوہناں موتی بحر صفائی وں
سیوک خاص تہاندا ہویا بنچند را زادہ
ٹھہری جھڑی گل آکھ لیکن جو آکھے سو سجھے
تالی خلقوں کہی چنگیلے خوب سخن خود بہوں
سخن شریف شرفدی رجھ کتنے شاہ شرفدی
اک تروٹ گرالویں اندر تخلص ہویا عبداللہ
میاں ہک امام بخش سے رہندا وچ بناہے
وارث شاہ سخندا وارث نندہ کون دلانوں
جھیڑے اوس چو ہڑ بٹی آکھ جب سمجھے کوئی سارے
شاہ مراد جنہے دی کتنے سخن مراد الوالے
مقبل دی گل سدھے سادی ہے مقبول پیارے
مدح مبارک اندر سہلا بیت کہیا اس جلیبیا
میر علی کوئی نال صدقہ سخن مدح مبارک کہندا
اشرف تخلص لو شاہی ہویا اشرفیاں شعر وسدے
حمید جیسے من میں مرہندا حیبر لفس شطانے
واہ دوہڑے محمود بجندے خون عمانڈے رتے
کوئی کوئی بیت پراناں کدھرے سنیا شاہ فضلا
ہور نظام ہویا اوس آکھے غمدے بیت سہج دے

وحدت دے دریا دے اندر او وہ پہ وتیا تردا
فقہ اندر بی چیت سخن ہے عشق اندر خوش حالا
بیت ترازو تول بنایوس ہیلے دیوس نالے
سہیل ہیل سخندی چڑھیا پیالے مست صراحے
دوہڑا او سدا سو یا دلانوں جان محمد باندا
اوہدا بے ہر تیر محمد لگدا وچ نشانے
وسے ملک مکان اوہنہاندا شہر چوہان سیندا
جوان دلبر دا چہرہ روشن جو بن ذات خداوں
ہار سی جیت سخندی اوس نے کہے کتب زیادہ
پیلو سو تہرا پہلے ہوئی بہت زمین جدکے
ورد سنداں انوں تخص بچالوں منصف بخشندوے
پہنچا وہ پیالوں راہ دکھالوں اسبر دس طرفدی
دوہڑے بیت کہے اوس چنگے نہیں کتابیں کہلا
شعر اوہدا لی وانگ حبو بن سیل دلانوں لائے
حرف اوہدے ہیرے انگل ذرہ نی نا ہیں قدر اساںوں
ہک ہک سخن اندر خوشبوئیں وانگ پھلاں اندر بہار
محبوب باندے جھنڈ لہاڑاں واہ مستانڈے چالے
لفظ کمیں تے معنے ہتھے باد رکہیں دکارے
ہو بانٹ لکھاں تھیں اوچ دھن مصنف الیا
ہک ہک لفظے وال جہانے نگہہ لکھ لال نہ لہندا
واصل دی سن بیت محبت بکیر لواہگم کو سدے
بیت اسد ہو دیدار بخش دی بخت کمانوں لائے
میراں دی کوئی بیت عجائب درد ہوا ہر دانہ
پر اوہ بی کوئی دکھیں ہیریا بولے جلدا لماں
واہ واہ میر حسین سناکی خوب جواب دیندے

ہویا کوئی پیر محمد [illegible] جنگ ہویا ہے
بابا پیر محمد دوہا موضع تمنان والے
[illegible] شعر دین ہویا انہوں شفقت علی حضوروں
[illegible] عشق شریف بنائی ہور ہویا کوئی عبدے
[illegible] برخوردار مصنف گور جنہاندے سچے
[illegible] زلیخا جیسے ہندی وچ بنائے
[illegible] کہیا او کالے مرد بھلا کوئی ہویا
[illegible] حدیث وقتی جن جن وانگ گلاب
[illegible] شاہ دی حشمت برکت گنتر وچ نہ آوے
[illegible] ملک سخندے اندر دا جیہے سر کردا
[illegible] انہاں دے وچوں ہو جڑ بوٹے
[illegible] شیریں فرہاد دیوالی گل وچ سنایوس
[illegible] خسرو شیخ نظامی وسدے ہور کتابیں
[illegible] ہور ہویا کوئی ہاشم ہاشم شاہ نہ ہویا
[illegible] روایت سچے کوڑی کرناں سہی ایہ کارا
[illegible] بیاندے فرہادے بہنگ [illegible] پیارے
بیت ترازو تول بنایوس سادے لذت دا وے
[illegible] روایت شعر سخندے احمد یار سنبھالی
[illegible] زبان چلایوس ترکیبی وچ پنجاب بلیغی
[illegible] برخوردار سیندا بلبل باغ سخن دے
[illegible] غالب سنکے جلے حضرت [illegible]
[illegible] سنی اوس معنی ملک [illegible] اندر [illegible]
[illegible] طبعیت اوسد [illegible] الگنوں [illegible] لبھیا
[illegible] سیٹھے اوس [illegible] سنگر
[illegible] علم [illegible]

موتی صاف تر [illegible] لڑیاں ہیرن لکائے
چھپے دی اس [illegible] بہار بنائی مہر [illegible] تہا
گوہر سخن [illegible] پرو تے اوس [illegible] حضرت [illegible] مولودوں
کیتوس خوب بیان قصہ [illegible] حسب ہیلے
ہر ہر بیت اوہدا ہی [illegible] جیوں مصری [illegible] چھپے
اوہ بھی دردوں خالی [illegible] فارسیوں [illegible] لشائے
بہتر [illegible] سندا اوس [illegible] جیت سہل [illegible]
سبھناں تھوں رب صاحب بخشے ناظر [illegible]
در یتیم جواہر لڑیاں [illegible] لڑائے
[illegible]
درد ہویا [illegible] لیلیٰ [illegible]
عام خلق تھیں سمجھ [illegible] قصہ [illegible]
ہاشم نے کچھ [illegible] نا ہیں [illegible]
کیا اوس شیریں خسرو [illegible] رازہ ہویا
خیر اوس [illegible] درد بیان کریندا آیا مطلب ساری
[illegible] اس [illegible] آکھ [illegible]
بیان جن جن [illegible] لائے
[illegible] پنجاب [illegible]
سکھ [illegible] چڑھیا اس نال [illegible]
شعر اوہدا جیوں [illegible] آئے [illegible]
بہت مراداں [illegible]
[illegible] صاف گنیرے قطرے [illegible]
جس دا وہ [illegible]
صنعت تے تکلیفوں [illegible]
علی [illegible] چال صفا [illegible]

ساوَ مرادی ہیت ولیکن یمین برکت والے
جان معراج مبارک کہیوس تِندے سخن کرے تریاے
گو جراندر چہوران والی مرد ہویا کوئی اگے
تہوڑی جیسے جیٹ [illegible] اوس سوتی دردِ نگانے
میرے اوس کے بیہ [illegible] رلدی جیکر سمجہہ ہو وِہائے
نالی ہور نشانی مہندی معلم ہوندی ظاہر
مصر ہاندر [illegible] ہوسی جیون ہیا اوچہ چہپائے
کسے کیا مکی تہیائی کسے پلا پکائے
مسا [illegible] جیکجہ جوڑیا گکڑا اساں گدائے
شعر نام دیا لون لائق قدر نہیں کچہہ میرا
کدہو وِتا ہیکا دہگا چن چن لو پادہارے
ہور ڈتا سو ڈتا مینوں کسے دیون والے
جگ جگ جیو دیون والا جس ایہ کرم کمائے
کلر شور زمین نکاری آپ واہگ خرابان
ملیا مالی بنیا لوائے رحمت پانی لائوس
بوٹا لچپا باغ اوتہاندا رہے ہمیشہ ہریا
آ قلمی سونہ لا سیا ہی جم زمین تو رانے
پے سجدی نک رگڑ زمین تے کر کر عجز نیاناں
صفت مبارک ہر پیر مرید یا ہر حد ہیالوں
سر دہ بیلی مرشد میرا شاہ غلام محمد
محرم حال حقیقت کولوں نقد سی عرفانوں
جیوں مہتر داود نبی س موم کریندا لوہا
صحبت مجلس پیر مرید بہتر نقل نمانوں
سینہ سرا ہی بہر یا منتہا چین اگسمانے
ہمت حلم وفا محبت جار [illegible] رلائے

منتہا علوا کیتوس [illegible] یا یا کون [illegible]
پاک ہویا ہر عیب خطالوں انور [illegible]
اوس گئے نام محمد آیا لنگاہ [illegible]
سانگ عشق دے دانگ محمد سل کلیجا جاندے
اینہاں اندر صنعت وی ونگی اوتہا لوچہ غالی
وزن حساب نظم دیو جیوں نام نامو سی باہر
جیکوئی دو ونگی نظر کرے دیکہے بہتوں بیت بہاندے
کسے جار من تے عمدی کلیئے کسے پکائے
عالوں محبت کوئی نہ کیتی کیا ہو یا خدائی
اودہ کتہیا ندے سائیں میرا کہل بنے پر پیا
یار پہر اوانکر خاطر مین بہی پکہنہ رہی جانہ
بہاتوں رکہا بہاتوں تہندا بہاتوں [illegible]
اندر میرے باغ سخن دی دہن مالی جس لائی
اک سیکڑ پال نہ سکدی لائق کدگلا بان
کلر وچہ محمد بخشا باغ بہار بنیا یوس
سکنا ڈہینگر میرا جنے پہولیں پتیں ہریا
رت کالی جہنکار اکہیں تہیں وانگ [illegible]
مہر کرو مت حال تریتے اتہاں عزیزاں نوں
پر لوتوں بے کجہ چکہہ ستر بیٹے جاودی بہکہہ باوں
اہل شریعت اہل طریقت وانگ امام محمد
پر تقصیر ان لوں تاثیران ہولوں اس زبا گون
شہر ذالنون موسن کردی گل اتہاندے اودہا
ہک ہک بحق شریف اوتہاندا اکہہ انجم [illegible]
چشمان شرم حیا یوں پہر یلکا [illegible]
رسیدہ وو شخص شریف بنایا نیک صفا تان [illegible]